Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1901.

---

45. Aargang.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel).

1902.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

Pag.

Aarhus Byraad 579
Adolph, O. E., Jægermester 574
Albertsen, Abelone Marie, født Albertsen, Enke efter Skipper Johan Albertsen 253
Albertsen, Rasmus Lauritzen, Skibsfører 253
Andersen, Frederik, Skibsfører, med Hustru Anne Elsken Andersen, født Olsen 253
Andersen, H. C., Detaillist 281
Andersen, Lauritz, Købmand... 612
Andersen, Thorkild, Murmester (Fabrikant) 132
Arbejdernes Byggeforening 345
»Attila Fahrradwerke, vorm. E. Kretschmar & Co.«, Aktieselskab af Dresden-Løbtau ... 728

Bang, Birgitte, Enkefrue 446
Bay & Pade, Handelsfirmaet, ved dets eneste Indehavere, Grossererne J. Bay og W. O. Pade 308
Bech-Olsen, M. 131
Beyer, Petrus, Læge 319
Bischoff, J. S. 594
Bjerre, S., Forretningsfører..... 446
Borum, Anna Elise Laurine, født Jensen, med Ægtefælle, Købmand Frantz Obert Borum 594
Branth, Carl, Godsejer 258
Bronée, F., Sagfører..... 623
Grosserer Niels Brocks og Hustru Lene Bredals Legat til Medgiftsudstyr, Bestyrelsen for . 648

Pag.

Byggeforening, den til Spare- og Laanekasse udvidede Byggeforening paa Vallø Stifts Gods i Præstø Amt ved Foreningens nuværende Formand, Stiftslæge L. F. J. Rode ... 110

Carøe & Co., Handelsfirmaet ... 440
Christensen, Ole, Gaardejer, af Magleby 423
Christensen, Poul, Grosserer ... 601
Christoffersen, H. S., Guldsmed 446
Christoffersen, Peter Adolf Henrik, Konstabel 536
»Citytrykkeriet ved Lauritz Madsen og Valdemar Carlsen«, Firmaet 71
Cohen, Ludvig, Handelsagent... 131
Cohr, Carl M., Guldsmed 656
Currie, James, & Co., Firma i Leith 159

Danneskjold-Samsøe, Chr. Fr., Greve, Hofjægermester, Overdirektør for Gisselfeld Kloster 132
Dunker, Johan Heinrich, kgl. Translatør, fhv. Overpolitibetjent i Kjøbenhavns Politi 250

Emmeche, Vilhelm Simeon, Urmager 582
Emmeche, Vilhelmine Marie, født Hammershøj 582
Eriksen, P. L., Redaktør 234
Estrup, Godsejer 394

Fiala, J., Fabrikant..... 702
Finansministeriet..... 98

Pag.

Freund, W., Arkitekt 556
S. Frichs Efterfølgere, Maskinfabrikanter 534
Frihavns Aktieselskab, Kjøbenhavns 498, 674
Fyrstenberg, O. H., fhv. Skolelærer 244

Gad, G. E. C., Universitetsbog-handler 346
Gisselfeld Klosters Overdirektør 132
Gleghorn, J. W., Kaptajn, Fører af Dampsk. »Isle of Kent« 440, 498
N. Chr. Grams Handel, Aktieselskabet 547

Hachenberger, H., Garvermester 623
Halldorsson, Pjetur Emil Julius, Distriktslæge 438
Hansen, Chr. F., Købmand 469
Hansen, J. C. M., Sagfører 319
Hansen, Jens, Aftægtsmand, hans Dødsbo 563
Hansen, Joh., af Hamborg 131
Haugsted, Ove, Speditør 534
Hedemann, Guvernør, paa det offentliges Vegne 30
Heise, P., Overretssagfører, som Mandatarius for Enkefru Birgitte Bang 446
Henriksen, R. J. E, Smedemester 345
Henriksen, R. J. E., Smedemester, hans Konkursbo 345
Henriques, Johannes, & Co., Vekselsererfirma 131
Hermann, Karen Mathilde, Enkefrue 493
Hermansens Sønner, J. A., Fabrikantfirma, ved dets eneste Indehavere H. C. V. Hermansen og F. O. T. H. Hermansen 148
Hjorth, Chr., fhv. Grosserer 546
Hjørring Amtsraad 216
Hoffmann, Thyra Johanne Frederikke, født Benthien, Enke . 536
Holm, By- og Herredsfoged 281
Holm, Ferdinand, fhv. Proprietær 163

Ibsen, Christian Conrad, fhv. Købmand 632

Pag.

Indenrigsministeriet 132
Islands Landskasse 438

Jensen, Jørgen, Restauratør, hans selvskiftende Arvinger 594
Jensen, Jørgen Michael Marius Grosserer 594
Jensen, L. P., Kobbersmed og Blikkenslager 361
Jensen, Peter, Gaardejer 163
Jeppesen, Martin, Grosserer 117
Jespersen, Proprietær, af Næsbyhoved. 198
Joerck, F., Kaptajn, Fører af Dampskibet »Bavaria« af Swinemünde 699
Johnsen, Georg, Sagfører 131
Jordan, Alfred Henrik, Bogtrykker 71
Justitsministeriet paa Udskrivningsvæsenets Vegne 681
Jørgensen, J. P., Gaard- og Mølleejer 394

Kieme, J. C., Malermester 302
Kihl, Johan, Cyklehandler, Bogtrykker 128
Kjær, Peter Otto, Arbejdsmand. 674
Kjøbenhavns Magistrat 71, 250, 493, 547
Klingenberg, Edvard Hans August, Købmand 258
Knudsen, C. G., Snedker (Fortepianoarbejder) 702
Koch, J. H. D., Postekspedient .. 575
Koefoed, M. G., afskediget Ritmester 98
Krumbak, Carl, & Co., Handelsfirmaet 662
Kuhlen, Administrator 358

Langballe, N. A., Overretssagfører, som Værge for den umyndiggjorte Snedker C. G. Knudsen 702
K. A. Larsen og Hustru L. M. Larsen, født Thodbergs Legat . 529
Larsen, (Larsdatter) Karen Sofie, med Værge, Smed Lars Jacobsen 563
Lemvigh-Müller, J. F., Firmaet . 345
Levy, Emil, Overretssagfører ... 158
Liisberg, Bering, Museumsassistent 128
Lorentzen, Christian Frederik, kgl. Skovfoged 375

Pag.

Lund, Alfred Emil, Urmager ... 648
Lund, Charlotte, Enkefrue, Taksatrice ... 662
Lund, J. K., Murmester ... 358
Lund, R., Proprietær, hans og hans Enke, Taksatrice Charlotte Lunds Fællesbo ... 662
Lütken, André, Redaktør ... 346
Mathiesen, Sophus H., Guldsmed, hans Konkursbo ... 656
Maxen, Herman, Politimester ... 30
Mejerier, de samvirkende, Aktieselskab ... 463
Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet ... 244
Molbech, Oluf Christian, Sekondløjtnant ... 681
Moltke, Kammerherre, Birkedommer i Kronborg østre Birk 375
Mossin, Bernhardt, Grosserer .. 158
Nakskov Byraad ... 234
Brødrene Nielsen, Vognmandsforretningen, ved dens eneste Indehaver, Enkefru Andrea Nielsen, født Hansen ... 534
Nielsen, Jens, Cyklehandler ... 728
Nielsen, Marius, Handlende ... 117
Nielsen, N. P., Bagersvend ... 361
Nielsen, Vilhelm, Grosserer ... 546
Nielsen Rokkjær, P., Gaard- og Mølleejer ... 159
Norstrand, Carl, Handelsfirma, ved dets eneste Indehavere C. C.H.Norstrand og F.Norstrand 148
Nyborg Købstads Kommune ... 575
Næsbyhoved Skov, Aktieselskabet 198
Olsen, Chr., Handelsgartner ... 446
Olsen, Henrik, Arbejdsmand ... 110
Olsen, S., fhv. Tobaksfabrikant 302
Pagh & Quist-Pedersen, Firma . 601
Pedersen, Niels, Gaardmand .. 193
Pedersen, R. C., Skipper ... 612
Petersen, Egm. H., Bogtrykker, Indehaver af Firmaet P. Petersens Bogtrykkeri) ... 158
Petersen, Knud, Sagfører ... 258
Petersen, Theodor, Møller ... 466

Pag.

Rasmussen, S., Førstelærer og Kirkesanger ... 216
Th Rasmussens Sønner, Firma 159
Rée, Marie, Enkefrue, hendes Dødsbo ... 258
Rohde, P. F., Smedemester og Fabrikant ... 529
Rohde, P. F., Smedemester og Fabrikant, hans Konkursbo 529
Rosenquist, Snedkermester ... 556
Saurbrey, Overjæger ... 193
Scharling, Carl Peter Christian, Murermester ... 632
Schrøder, Carl, Købmand ... 308
Schultz, Carl Gustav, Forretningsfører ... 463
Seedorff, A., Fabrikant, som executor testamenti i Enkefru Marie Rées Dødsbo ... 258
Simonsen, Carl, Bog- og Stentrykker 664
Sixto, Adolph, Slagtermester .. 30
Skaarupørske Brandassuranceforening, den ... 466
Sonne, P., Sagfører ... 131
Statsbaner, de danske, Generaldirektoratet for ... 579
Steenstrup, Carl, Redaktør ... 664
Stenlille Kommunes Sogneraad . 574
Stephensen, M., Landshøvding over Island, paa den islandske Landskasses Vegne ... 438
Strøby Andelsmejeri, Bestyrelsen for ... 423
Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, Aktieselskabet ... 699
Sørensen, J. C., Murmester ... 372
Sørensen, Johanne Marie, med Mand Indsidder Niels Ch. Jacobsen 563
Sørensen, P. R., Fabrikant ... 240
Sørensen, S., Skræddermester .. 132
Tetzen-Lund, Købmand ... 469
Thomsen, L. W., Kaptajn ... 240
Vallø Stifts Byggeforening ... 110
Vendelbo, Poul, Gaardejer ... 394
Wallick, N. F., Grosserer ... 372
Wedell-Wedellsborg, Amtmand, Kammerherre ... 375

Offentlige Sager.

	Pag.
Andersen, Aage Villiam Sigvald	207
Andersen, Anders	43
Andersen, Anna Dorothea	63
Andersen, Christen	727
Andersen, Jens Peter	683
Andersen, Karl Vilhelm	265
Andersen, Mine Christine	143
Andersen, Niels Ferdinand	57
Andersen, Niels Peder	355
Andersen, Peder	311
Andersen, Peter Carl Christian	371
Andersen, Poul Valdemar Christian	62
Andreasen, Jens	511
Beckles, Joseph Nathaniel	733
Bendixen, Mælkekusk	43
Bertelsen, Johannes	81
Berthelsen, Sillas	75
Bodkin, Mathew, alias Boarhog	212
Brauer, Valdemar	559
Brock, Hans Christian	350
Brodersen, Amalie Marie	528
Bruun, Christen Hansen	29
Buemann, Caroline Andrea Amalie, Jensens Hustru	457
Caspersen, Jensenius Andreas	286
Christensen, Anders Christian	592
Christensen, Anton Johan Martinus	707
Christensen, Christen Peter	409
Christensen, Christian Marius	134
Christensen, Christian Olsen	153
Christensen, Laurits Peter	415
Christensen, Niels Christian	219
Christensen, Niels Christian, kaldet Kjær	429
Christensen, Niels Peder	208
Christensen, Poul Christian	712
Christensen, Søren	100
Christiansen, Anders, kaldet Ravn	108
Christiansen, Christian Henrik	265
Christiansen, Gotfred	417
Christiansen, (Christensen) J., Købmand, hans Enke	43
Christiansen, Rasmus, kaldet Markussen	9
Christoffersen, Jens Christian	475
Clemmensen, Jens	37
Dam, Nielsine Christine, Holms Hustru	405
Dichmann, Harald Johan Heinrich Vilhelm	557
Dyhr, Anton Johansen	567
Dyhr, Niels Johansen	567
Edelmann, Charles Henrik Alfred	348
Eldevig, Johan Mathias	431
Ellefsen, Jane Sigrid Marie Susanne	381
Ellefsen, Johan Henrik	381
Elling, Jens Peter	328
Eltong, Sofus Christian	586
Eriksen, Christian Villiam Sophus	174
Erslev, Wiggo	79
von Eyben, Wilhelm Theodor Werner	333
Feddersen, Bager	43
Feldthusen, Marie Vilhelmine, Jensens Hustru	481
Fischer, Christian Peter Marinus	577
Fischer, Ferdinand	413
Flindt, Frederik Julius Bartholomæus	549
Flygare, Johan Lorentz	589
Frandsen, Fritz Oluf	523
Frederiksen, Hans	730
Freisleben, Vilhelm	353
Gotfredsen, Landpost	43
Haabegaard, Casper Sørensen	454
Haabegaard, Peder Sørensen	454
Halldorsson, Hakon	145
Hansen, Alfred Harald Georg	256
Hansen, Carl Emil (Sømand)	401
Hansen, Carl Emil (Restauratør)	585
Hansen, Georg Vilhelm Kristian	73
Hansen, Hans Jørgen	609

	Pag.
Hansen, Jens Peter	289
Hansen, Johanne Marie	138
Hansen, Lars	724
Hansen, Mads	293
Hansen, Peter, Tømrer, hans Enke	43
Hansen, Søren, hans Enke	43
Hasberg, Emmanuel Theodor	290
Heller, Knud Ernst Cecilius	689
Henderson, Lazarus	271
Henrichsen, Rikard Kristian	96
Henriksen, Niels	401
Hildebrandt, Gustav Albert	365
Holgersen, Jens Peter	473
Holm, Emil Sofus Edvard	734
Holm, Julius Andreas	405
Hvam, Christian Pedersen	104
Hviid, Jørgen Pedersen	584
Ingimundsson, Helgi	268
Iversen, Niels	43
Jacobsen, Ida Gervetsine Malvina Vilhelmine	415
Jacobsen, Jens Jacob	630
Jacobsen, Jens Peter	156
Jensen, Anders	496
Jensen, Anders Christian (Forbedringshusfange)	232
Jensen, Anders Christian (Farveriarbejder)	637
Jensen, Andreas Ludvig	25
Jensen, Charles Elias	325
Jensen, Christian Emil Peter	232
Jensen, Holger Emilius	265
Jensen, J. P., Arbejdsmand (Slettemester)	43
Jensen, Jacob Nikolaj Dubgaard	521
Jensen, Jens	336
Jensen, Jens Anders Christian	617
Jensen, Jens Karl	481
Jensen, Johannes, kaldet Høg	695
Jensen, Johannes Herman	136
Jensen, M., Skomager	43
Jensen, Niels Christian	202
Jensen, Niels Christian, (Husmand)	728
Jensen, Oskar Peter	553
Jensen, Peter Jacob	338
Jensen, Søren	363
Jespersen, Alfred Theodor	329
Jessen, Jens Ulrich Sivert	125
Johannesson, Sigurdur	145
Johansen, Emilie Jørgine	181
Johansen, Hans Frederik	526
Johansen, Mathilde Eleonora	676
Johansson, Karl August Leonhard	195
Joseph, Richard	87
Juhl, Martinus Poulsen	651
Jørgensen, Ane Kathrine Elisabeth, Andreasens Hustru	509, 511
Jørgensen, Carl	669
Jørgensen, Christian Jørgen	332
Jørgensen, Jens	43
Jørgensen, Jens Peder	711
Jørgensen, Johannes Peter	720
Jørgensen, Jørgen Peter	551
Jørgensen, Niels Jørgen	12
Jørgensen, Vilhelm Ludvig	545
Kjelgaard, Carl Christian Brix	119
Kjær, Frits Otto Emil	125
Knudsen, Hans Jacob Broder	182
Knudsen, Jørgen	182
Knudsen, Knud	43
Koch, Christian Christensen	363
Korning, Niels Thøger	425
Kristensen, Frederikke	405
Kristensen, Jacob Eskild, kaldet Rosendal	685
Krøyer, Johan Frederik	125
Kyhl, Poul Hansen	286
Larsen, August Valdemar	26
Larsen, Christian Wilhelm	607
Larsen, Georg Hansinius	667
Larsen, Julius Frederik	530
Larsen, Karl Andreas Valdemar	488
Larsen, Lars Christian	651
Larsen, Lars Peder	715
Larsen, Niels	513
Larsen, Niels Peter	482
Larsson, Olof	222
Laustsen, Hans Jessen	93
Lodberg, Jens Peter	627
Lorentzen, Søren	237
Lund, Vilhelm Johan Emil	717
Løhr, Herman Louis	578

	Pag.
Madsen, Larsine	704
Mikkelsen, Hans, hans Enke	43
Mikkelsen, Rasmus	43
Mogensen, Carl Frederik	477
Mortensen, Alfred Julius	172
Mortensen, Carl Sophus Valdemar	721
Mortensen, Lars August	210
Møller, Edvard Valdemar Andreas	558
Møller, Marius William	123
Møller, Martin Gabriel	248
Månsson (Mogensen), Carl Frederik	667
Nicolaisen, Søren	43
Nielsen, Anders Christian	429
Nielsen, Christen	3
Nielsen, Christian August Vilhelm	480
Nielsen, Frederik Erik	37
Nielsen, Hans	634
Nielsen, I. P., Æggehandler	43
Nielsen, Jørgen	619
Nielsen, Jørgen Kristjan	17
Nielsen, Kr., Arbejdsmand	43
Nielsen, Marius Peter	106
Nielsen, Niels, Tømrer	43
Nielsen, Niels Peter Christian	318
Nielsen, Nielsine Cathrine	690
Nielsen, Peder	323
Nielsen, Thorvald Axel	530
Nissen, Axel Alfred Gustav	695
Nyboe, Hans Olsen	435
Olsen, Anders Peter	1
Olsen, Anna Eleonora Elisabeth	54
Olsen, Edvard Carl Christian	232
Olsen, Hans Frederik	506
Olesen, I., Købmand	43
Olsen, Kristian Lauritz	191
Olsen, Ove Frants Marius	541
Olsen, Sophus Christian	487
Olsson, Lars	222
Olsson, Ole	453
Palmblad, Carl Albert	303
Palsson, Larus	13
Panduro, Niels Vilhelm	651
Pedersen, Christen	484
Pedersen, Hans Mathias (Matias)	175
Pedersen, Jens	611
Pedersen, Jens Andreas	45
Pedersen, Kirsten, kaldet Thorbøl, Olsens Hustru	22
Pedersen, Kirstine Marie, Petersens Enke	542
Pedersen, Kristine	204
Pedersen, Marius Johan	121
Pedersen, Niels	538
Pedersen, Peder	671
Pedersen, Peder Anton Christian	514
Pedersen, Peder Frederik	488
Petersen, Skrædder	43
Petersen, Carl Christian	515
Petersen, Gerhard Frederik	598
Petersen, Hans Anton Valdemar	517
Petersen, Johannes	169
Petersen, Karl	43
Petersen, Oluf	450, 725
Petersen, Vilhelm Bergmann	125
Plougmand (Plougmann), Jacob Andersen	178
Poulsen, Albert Emil	639
Poulsen, Anton Christian Jensen	458
Preusse, Wilhelm	60
Rasmussen, Axel Ludvig	606
Rasmussen, Carl Ludvig	717
Rasmussen, Hans Christian Thorvald	717
Rasmussen, Jens Marinus	100
Rasmussen, Peder	228
Rasmussen, Peder Christian	646
Rasmussen, Søren	43
Rasmussen, Vilhelm	10
Rosenvinge, Henrik Christian	367
Rudolph, Charles Bernhardt	515
Schiødtz, Eskild Peter	492
Steele, Alphonse Alexis	87
Strube, Niels Christian Frederik	558
Svendsen, Jens Lauritz	238
Svendsen, Svend Alfred	378
Sørensen, Carl Christian	215
Sørensen, Frederik Andreas	334
Sørensen, Hans Jørgen	43
Sørensen, Hans Kristian	63
Sørensen, Henning Valdemar	314
Sørensen, Niels Peder	452
Sørensen, Søren Kristian	63

	Pag.
Thanning, Sofus Marinus Emanuel	553
Therkelsen, Mads	43
Thorsteinsson, Thorstein	230
Tømming, Aage Oskar Hjalmar	280
Tønnesen, Peder	43
Vaad, Karl Thomsen	379
Villum, Anders Peter Andersen	651
Wagner, Henrik Theodor Vilhelm Marinus	7
Westerberg, Carl Vilhelm Christian, kaldet Jensen	27
Wätjen, Louis William Johan	330
Zenk, Hans Caspersen	58
Ølbye, Otto Imanuel Christian	645

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aarsag.
Afpresning.
Afvisning.
Agenturforhold.
Akcept.
Akkord.
Aktion.
Aktionens Omkostninger.
Aktionsordre.
Alimentationssager.
Analogi.
Angivelse (falsk).
Anholdelse.
Apotekere.
Appel.
Arbejdsforhold.
Arrest (civil).
Arrest (Varetægts-).
Arv.
Assuranceforhold.
Aviser.
Barnemord.
Bedrageri.
Befragtning.
Beneficerede Sager.
Betaling.
Betleri.
Bevis.
Bevisbyrde.
Bjergning.
Brandpolitiloven.
Brandstiftelse.
Brugstyveri.
Bygningsloven.
Bøder.
Differencehandel.
Diæter.
Drab.
Dyrlæger.
Dødsgave.
Ed.
Efterkrav.
Embeds- og Bestillingsmænd.
Embedsforbrydelse.
Entreprise.
Erstatning i Kontraktsforhold.
Erstatning udenfor Kontraktsforhold.
Falsk.
Firmalovgivningen.
Fogedforretning.
Forbrydelse af Rettigheder.
Foreningsforhold.
Formuefællesskab.
Forsæt.
Forsøg.
Forudsætning.
Forældelse.
Forældelse af Strafskyld.
Fragt.
Frihedskrænkelse.
Fundats.
Fængsling.
Færøerne.

Gave.
Generalforsamling.
Gentagelse.
Gift.
Habilitet (Dommeres og andre Embedsmænds).
Habilitet.
Handelsforhold.
HandlingsForetagelse (Forpligtelse hertil).
Hittegods (ulovlig Omgang med).
Hæleri.
Hævd.
Indiciebevis.
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Injurier.
Instansfølgen.
Interessentskab.
Island.
Jagt.
Karantænevæsenet.
Kaution.
Klasselotteriet.
Kommissionsforhold.
Kommunale Forhold.
Kompetence.
Konfiskation.
Konkurs.
Konnossement.
Konvertering af Straf.
Kost og Tæring.
Kriminalproces.
Kumulation.
Kutyme.
Kvaksalveri.
Kvittering.
Køb og Salg.
Laan.
Landvæsenskommission.
Legater.
Levering.
Liggedage.
Livsgave.
Losning.
Lotteri.
Læger.
Løsgængeri.
Meddelagtighed.
Medikamenthandel.
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Misligholdelse.
Mora.
Morarenter.
Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).
Mæglere.
Næringsbrug (ulovlig).
Nødværge.
Offer.
Omløben med Varer (ulovlig).
Paatale.
Pension.
Polititilhold.
Politivedtægt.
Presseforhold.
Privilegier.
Procesomkostninger.
Processuelle Forhold.
Protest.
Præskription.
Prævention.
Regres.
Renter.
Retsprotokol.
Rettens Pleje.
Røveri og Trusler.
Sagesløs.
Sagførere.
Salær.
Sammenstød (af Skibe).
Sammenstød af Forbrydelser.
Selverhverv.
Servitut.
Session.
Sikkerhedsforanstaltninger.
Sindssyge.
Skatter og Afgifter.
Skifte.
Skiftesager.
Skolelærere.
Solidariske Skyldforhold.
Spil.
Status.
Strafart.
Straffeprocessuelle Forhold i Almindelighed.
Straffrihedsgrunde.

Strafophørsgrunde.
Striker.
Sukcession.
Summa appellabilis.
Sundhedsvæsen.
Sædeligheden (Forbrydelser mod).
Søfartsforhold.
Søloven.
Testament.
Tilregnelighed.
Tilstaaelse.
Tort og Kreditspilde.
Tyendeforhold og lignende.
Tyveri.
Tyveri (groft).
Tyveri efter § 233.
Tyveri efter § 235.
Tyveri (Grænsetilfælde).
Uagtsomhed.
Udeblivelsesdomme.
Udlandet.
Udlæg.
Udlændinge.
Udpantningssager.
Udskrivningsvæsenet.
Udvisning.
Umulighed.
Umyndige.
Underholdsbidrag.
Undladelsesforbrydelser.
Valgloven.
Vands Afledning.
Vandløb.
Vejvæsenet.
Vestindien.
Vidner.
Vold.
Voldgift.
Værnepligt.
Ægtefæller.
Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

Pag.

Aarsag.

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde tilføjet en anden flere Slag med en Flaske i Hovedet, og denne anden derpaa var død af herved fremkaldt Forblødning, udtalt, at Døden var en direkte Følge af Slagene, og da Tiltalte havde erkendt, at Døden kunde være en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af saadan Vold, blev § 188 anvendt. Se under Drab 17

Erstatning nægtet for en ulovskikket Fogedforretning, da intet Tab derved antoges lidt. Se under Udlæg 110

Antaget bevist, at en Kedelsprængning der havde bevirket en Skoldning, hidrørte fra en Fejl ved Kedlens Forfærdigelse, og vedkommende Blikkenslager, som havde forfærdiget og opstillet Maskinen til Brug, gjort ansvarlig for Skaden 361

En Pige antaget at have forvoldet et Barns Død ved at blive siddende med det i en Grusgrav en kold Vinterdag i flere Timer, efter at være bleven klar paa, hvor svagt Barnet var, i Stedet for at søge Hjælp, hvad hun havde været i Stand til 676

Afpresning.

Se under Bedrageri 567

Se endvidere under Røveri og Trusler.

Afvisning.

En Justitssag afvist fra Højesteret paa Grund af manglende summa appellabilis 13

Saadan nægtet paa Grund af en paastaaet utilstedelig Kumulation, og fordi Spørgsmaalet, om en assurerende havde tabt sit Krav paa Brandskadeerstatning, skulde være henvist til Voldgift. Se under Assuranceforhold 466

En Sag om Overtrædelse af Tyendelovens § 60 afvist fra Højesteret som manglende summa appellabilis 721

Agenturforhold.

Se under Kommissionsforhold 117

Pag.

Akcept.

Da et Brev, hvori en Købmand annullerede en Handel, først var naaet Medkontrahenten, efter at denne havde modtaget Kontrakten i underskreven Stand, var Købmanden bunden ved Handlen. Se under Køb og Salg 308

Akkord.

En Kreditor, som havde tiltraadt et Akkordforslag, ikke antagen ved sine forudgaaende Forhandlinger med Debitor at have opgivet sin Ret til at søge Fyldestgørelse for sin Fordring ved at benytte et tidligere erhvervet eksigibelt Forlig, efter at det havde vist sig at Akkordforslaget ikke opfyldtes, idet det ikke var bevist, at Kreditor havde udtalt andet end, at Forliget bortfaldt, naar Akkorden opfyldtes. Saadan Opgivelse ikke heller bevist ved den af Debitors Sagfører givne Vidneforklaring om Kreditors Udtalelser til ham, ligesom den ej kunde udledes af, at Kreditor under disse Forhandlinger ikke havde omtalt Forliget. For saa vidt det endelig var gjort gældende, at Kreditor, der ved at anbefale Akkordforslaget til de andre Kreditorer og gøre Rede for Debitors Status m. m., var optraadt som disses Tillidsmand, burde have omtalt den ham tilkommende, paa Forliget baserede Særstilling, udtaltes det, at der savnedes Føje til at gaa ud fra, at det havde været en bestemmende og for Kreditor kendelig Forudsætning for de respektive Kreditorers Tiltrædelse af Akkordforslaget, at ingen af Medkreditorerne havde Adgang til i Tilfælde af Forslagets Misligholdelse at skaffe sig forlods Fyldestgørelse for sit Tilgodehavende 656

Aktion.

Udtalt at to Tilfælde, hvori en Tiltalt var sigtet for Voldtægt, ikke forelaa til Højesterets Paakendelse, da Ministeriet i Henhold til Strfl.s § 70 havde dekreteret, at det ikke fandt Anledning til at bestemme, at der rejstes Paatale 293

Om Paatale i Henhold til § 6 i Straffeloven, se pag. 60.

Aktionens Omkostninger.

Disse paalagte en Tiltalt, som frifandtes for Tyveri, fordi der ikke forelaa den i Henhold til Strfl.s § 235 paabudte Begæring om Paatale, og hvis forskyldte Straf for Betleri i Henhold til Analogien af Strfl.s § 58 bortfaldt 153

Disse paalagte det offentlige i en Justitssag, hvorunder de Tiltalte frifandtes dels af subjektive Grunde dels i Henhold til Grundsætningen i Strfl.s § 147, 1ste Stk. Se under Mened 381

En Hustru, som frifandtes i Henhold til § 56, ikke paalagt at bidrage til Aktionens Omkostninger. Se under Drab 405

Disse paalagte det offentlige i en Justitssag, hvorunder en for Bedrageri tiltalt Person frifandtes af Mangel paa svigagtig Hensigt. Se under Bedrageri 435

Disse paalagte det offentlige i en Justitssag for Hæleri, under hvilken

Pag.

Tiltalte frifandtes af Mangel paa Tilegnelseshensigt. Se under Hæleri 452

Under en efter Tiltaltes Begæring for Højesteret indanket Sag, hvor Overrettens Dom stadfæstedes, bleve Salærerne for Højesteret paalagte Tiltalte, der var frifunden i Henhold til § 38, men med Anordning af Sikkerhedsforanstaltninger 589

Aktionsordre.

En for Bedrageri tiltalt Person dømt for Tyveri 724

Alimentationssager.

Se under Underholdsbidrag 536

Analogi.

Grundsætningen i § 206 anvendt med Hensyn til en Voldshandling efter § 203 26

Straffen for et Betleri anset bortfalden i Henhold til Analogien af Strfl.s § 58, da Tiltalte under samme Sag havde været underkastet Arrest tillige for en Tyverisigtelse, som endte med Frifindelse ... 153

Grundsætningen i § 147, 1ste Stk., anvendt. Se under Mened 381

Strfl.s §§ 197 og 56 anvendt analogisk. Se under Drab 405

Analogien af § 155 anvendt. Se under Mened 415

Angivelse (falsk).

Et Fruentimmer, der i den Hensigt at faa en Mandsperson, med hvem hun paa Undfangelsestiden havde haft Samleje, bevæget til at yde Underholdsbidrag til et af hende født Barn, uagtet hun, der ved samme Tid havde haft legemlig Omgang med forskellige andre Mænd, paa Grund af de med nævnte Samleje forbundne Omstændigheder ikke selv troede, at han kunde have avlet dette, men, efter hendes Forklaring, ikke for at faa ham straffet, hvorover hun troede at være Herre, mod bedre Vidende havde anmeldt ham for Politiet som skyldig i at have benyttet hendes berusede Tilstand til uden hendes Vidende og Villie at skaffe sig legemlig Omgang med hende, hvilken Sigtelse hun fastholdt under gentagne Afhøringer for Politiet og i Retten, anset efter Strfl.s § 225. Samme Tiltalte endvidere anset efter § 245 og § 146, jfr. § 52, 3die Stk. 54

En Fader og en Datter, der havde anmeldt en Sognepræst paa Færøerne for usædeligt Forhold overfor Datteren, hvilken Beskyldning var blottet for Sandhed, frifundne, Faderen fordi han havde troet paa Sigtelsens Rigtighed, og Datteren, fordi hun efter de af Overlægen paa den Sindssygeanstalt, hvor hun havde været indlagt til Observation, og Sundhedskollegiet afgivne Erklæringer maatte anses for et degenerativt Individ, der ikke havde været sig bevidst, at de fremsatte Beskyldninger vare falske. Se under Mened 381

Pag.

Anholdelse.

En af en Politimester foretagen Anholdelse og senere foretagen Politiretsbehandling kendt uefterrettelig i Henhold til D. L. 1—5—6, da han som Part havde været inhabil, og Politimesteren idømt en Bøde og Erstatning 30

Apotekere.

Se under Medikamenthandel.

Appel.

Under en mod vedkommende Politimester anlagt Appelsag blev en af ham foretagen Anholdelse af en Person, som havde afgivet Vidneforklaring i en Injuriesag, hvori Politimesteren var Part, og den senere af ham foretagne Politiretsbehandling kendt uefterrettelig i Henhold til D. L. 1—5—6, da der ikke havde været periculum in mora, og der ingen Grund var til at antage, at vedkommende Person forsætlig havde fraveget Sandheden. Politimesteren endvidere idømt en Bøde og paalagt at betale Erstatning for Tort og Kreditspilde 30

Højesteret bemyndiget til at paakende en Sag som 2den Instans... 198

Under en i den kriminelle Proces's Former efter Tiltaltes Begæring for Højesteret appelleret Injuriesag forhøjedes Straffen 336

En Dom, hvorunder en for Vold tiltalt Person var frifunden i Henhold til § 38, dog at der vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger, appelleret til Højesteret efter Tiltaltes Begæring, og Salærerne for Højesteret, hvor Dommen stadfæstedes, paalagte Tiltalte 589

Arbejdsforhold.

Se under Striker.

Se under Tyendeforhold, pag. 674.

Arrest (civil).

En for Bedrageri tiltalt Person, som havde afhændet en arresteret fast Ejendom, frifunden allerede af Mangel paa retstridig Hensigt, idet Arresten ikke var justificeret, og det ikke var bevist, at han var sig bevidst at have frafaldet dette 93

Arrest (Varetægts-),

Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest tillagt en Skovfoged, der havde været arresteret i Anledning af en mod ham rejst Sigtelse for at have været en Steddatter behjælpelig med for 10 Aar siden at nedgrave Liget af et nyfødt Barn, og mod hvem der senere var rettet en Undersøgelse for for henved 30 Aar siden at have gjort sig skyldig i Rovmord, idet det udtaltes, at der ikke alene manglede Bevis for, at der overhovedet var begaaet nogen af de Forbrydelser, for hvilke Skovfogeden havde været sigtet, men efter det fremkomne maatte den først rejste Sigtelse, der gav Anledning til Arrestationen, anses fuldt afkræftet. Da der derhos

Pag.

ikke var fremkommet noget af Betydning til Bestyrkelse af den endvidere fremdragne Mulighed for, at Skovfogden kunde være skyldig i den anden Forbrydelse, tillagdes der ham en Erstatning af 400 Kr. 375

Arv.

Se under Testamente og Skifte.

Assuranceforhold.

Et Brandforsikringsselskab, som havde gjort gældende, at den Del af det hos en Møller beroende Varelager, som var brændt, efter en mundtlig med Selskabets Tilsynsmand indgaaet Overenskomst skulde være undtaget fra Forsikringen, ikke antaget at have ført Bevis for, at der skulde være truffet en saadan Begrænsning i Forretningen, hvorom Policen intet indeholdt.

For saa vidt endvidere det var oplyst, at den brandlidte havde haft sit Varelager forsikret i tre forskellige Selskaber, fordi Lagerets Værdi oversteg, hvad der efter de respektive Love kunde forsikres i de enkelte Selskaber, og Selskabet herpaa og paa en Bestemmelse i Lovene om, at Dobbeltforsikring medførte Udelukkelse af Foreningen, havde støttet sin Frifindelse, statueredes det, at det fremgik af denne og andre Bestemmelser i Lovene, at der alene var tænkt paa Dobbeltforsikringer, og at det ikke havde været Meningen i Strid med Forholdets Natur at udelukke en Forsikring som den foreliggende, hvorved alene var tilsigtet en Forsikring af den fulde Interesse.

Selskabet allerede af denne Grund dømt til at betale Brandlidte det sagsøgte Beløb, dels paa egne Vegne, dels som Mandatarius for et andet Brandforsikringsselskab, idet der ikke for saa vidt ansaas at foreligge utilstedelig subjektiv Kumulation, eller i Lovene antoges at foreligge en tilstrækkelig tydelig Udtalelse om, at et Spørgsmaal som det foreliggende skulde være unddraget Domstolene og henvist til en af Formanden nedsat Voldgift..... 466

Aviser.

Statueret, at efter legal og almindelig Sprogbrug benævnes udenfor Sjællands Stift det til retslige Bekendtgørelser autoriserede Blad »Stiftstidende«, og som Følge heraf ansaas et Blad, som ikke længere havde bemeldte Autorisation, uberettiget til vedblivende at betegne sig som Stiftstidende 258

En Udgiver af et Vittighedsblad antaget at have misligholdt en Kontrakt med en Redaktør ved at vægre sig ved at modtage et Annoncetillæg, fordi en Del af Annoncepladserne vare tomme, og dømt til at betale Erstatning. Se under Misligholdelse 664

Barnemord.

Se under Drab.

Pag.

Bedrageri.

I et Tilfælde, hvor en mindreaarig Gaardmandssøn i et Par Aar havde, i det væsentlige paa egen Haand og uden nogen Kontrol fra Faderens Side, for dennes Midler og paa et paa hans Navn lydende Næringsbevis drevet en af ham til fremtidigt Erhverv for Sønnen erhvervet Købmandsforretning, uden at der mellem Fader og Søn var truffet bestemt Aftale om Vederlag til sidstnævnte eller hans Forhold til Forretningen i det hele taget, og hvor tillige Sønnens Forlovede, ligeledes uden nogen Vedtagelse om Løn eller Tjenestetid for hendes Vedkommende, havde arbejdet i Forretningen, medens de dog begge havde til deres Underhold udtaget Varer og Kontanter af Forretningen, statueredes det, at der savnedes tilstrækkelig Føje til at antage, at det havde staaet de paagældende klart, at nogle af Sønnen og hans Forlovede efter Forretningens Fallissement efter Aftale med Faderen i dennes Konkursbo indgivne Anmeldelser af Krav paa Løn m. m., dels for Tiden før Konkursens Indtræden, dels for et halvt Aar efter dette Tidspunkt, med Fradrag af de af dem i Forretningen udtagne Varer og Kontanter, om end de paagældende Krav maatte være uretmæssige og i hvert Fald for højt ansatte og ogsaa i øvrigt i enkelte Punkter urigtige, vare uretmæssige eller urigtige, hvorfor hverken Faderen eller Sønnen og dennes Forlovede fandtes ved deres Forhold i den ommeldte Henseende at have paadraget sig Strafansvar.

For saa vidt Sønnen endvidere tiltaltes for faa Dage før Konkursens Indtræden at have betalt to af Forretningens Kreditorer større Afdrag paa deres Tilgodehavender, tillagdes der ham ogsaa for saa vidt Frifindelse, idet der ikke fandtes Føje til at gaa ud fra, at han paa det paagældende Tidspunkt havde maattet forudse Faderens forestaaende Fallit.

Faderen og Sønnen endvidere frifundne med Hensyn til, at de, efter at en 3 Dage før Falliten foretagen Statusopgørelse for Forretningen havde bragt dem paa det rene med, at der ikke var nogen anden Udvej end Akkord eller Fallit, havde udbetalt en Sagfører et Afdrag paa 100 Kr. paa en Faderen paahvilende Vekselgæld til ham, i det de efter det oplyste maatte antages herved at være gaaede ud fra, at det ved Sagførerens Hjælp vilde lykkes at afværge Konkursen og opnaa Akkord med Kreditorerne, og Betalingen af Afdraget herefter ikke fandtes at kunne tilregnes dem som et efter Strfl.s § 261 eller dennes Analogi strafbart Forhold.

For saa vidt endelig Sønnen var tiltalt for at have tilegnet sig et af ham 2 Dage før Fallitens Indtræden for Forretningen inkasseret Beløb af 100 Kr., fandtes der, navnlig ogsaa under Hensyn til den ufyldestgørende Maade, hvorpaa det oprindelige Forhør var ledet, ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste en fra ham efter Sagens Paadømmelse ved Overretten fremkommen Forklaring om, at dette Beløb var indbefattet i det ovennævnte af

Pag.

ham i det i Konkursboet anmeldte Tilgodehavende fradragne Beløb, hvorfor han ogsaa frifandtes med Hensyn til denne Sigtelse. 64
En Tiltalt, som havde afhændet en fast Ejendom med Besætning og Inventarium, hvori der var gjort Arrest, frifunden, allerede fordi han ikke kunde antages at have handlet med bevidst retstridig Hensigt, idet der var hengaaet 3 Uger, uden at Arresten var justificeret, og det fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om ikke at have været sig bevidst under Forretningen at have frafaldet Justifikationen 93
En Skomager, der havde disponeret over en pantsat Gris og inkasseret Fordringer, som han havde transporteret bort, frifunden, da det efter de mangelfulde Oplysninger ikke kunde antages udelukket, at han havde troet at have Ret til at disponere som sket 172
En Tiltalt frifunden i Henhold til Strfl.s § 254 204
En Tiltalt, som havde bortført en med hans Ejendom pantsat og til Kreditforeningen udlagt Kakkelovn, frifunden, da han, som selv havde opsat den paagældende Kakkelovn i Stedet for den oprindelige, under Pantsætningen indbefattede, men af ham kasserede, ikke kunde antages at have handlet med svigagtig Hensigt, og Aktionens Omkostninger paalagte det offentlige 435
En Købmand, som i Stedet for at opføre nogle af sine Debitorer i Hovedbogen, havde opført dem i Journalen og en uautoriseret Emballagebog, frifunden for Overtrædelse af § 262, 2det Stk,.... 484
Strfl. § 251 anvendt paa et Fruentimmer, som i vidt Omfang havde skaffet sig Laan under urigtige Anbringender uden rimelig Udsigt til at betale tilbage 138
En Tiltalt dømt efter § 251 for at have taget Varer paa Kredit i en Tredjemands Navn uden Tilladelse og uden Hensigt at betale, og for under urigtige Foregivender om sin Person at have skaffet sig andre Varer paa Kredit, uden senere at betale for dem, idet det antoges, at hun ikke havde haft til Hensigt at opfylde sine Forpligtelser 204
En Tiltalt dømt efter § 251 for at have købt paa en Auktion paa Kredit uden Hensigt til at betale til Forfaldstid 418
Et Fruentimmer, som under urigtigt Foregivende om at være berettiget til at faa udleveret forskellige Ure m. m., havde tilvendt sig disse, dømt efter § 251 457
En Tiltalt, som havde skaffet sig udleveret Varer paa Kredit under urigtig Angivende af sin Bopæl og uden bestemt Udsigt til at kunne betale Varerne, efter alt det foreliggende, derunder at hun var under Fattigforsørgelse, dømt efter § 251 509
En Tiltalt dømt efter § 251 for at have forskaffet sig Laan uden Hensigt til at tilbagebetale og under urigtige Foregivender..... 630
Strfl.s § 251 anvendt paa et Fruentimmer, som havde franarret en Kone et Pengebeløb under urigtigt Foregivende om at være sendt af hendes Søn 704
Strfl.s § 251 endvidere anvendt..... 487
En Kontorist, der i sin Tjeneste svigagtig havde tilegnet sig forskel-

Pag.

lige kontante Beløb, som han havde oppebaaret for sin Principal, og derefter hemmelig havde forladt sin Plads og var rejst til Udlandet medtagende, hvad han ikke allerede havde forbrugt, anset efter Strfl.s § 253 uden Hensyn til, at Principalen mod Erstatning af Halvdelen af det besvegne Beløb og paa urigtigt Foregivende om, at Tiltalte opholdt sig i Amerika, havde erklæret sig tilfredsstillet og tilbagetaget sin Anmeldelse til Politiet om Bedrageriet — hvilken Anmeldelse han dog fornyede, da han fik at vide, at Tiltalte slet ikke havde været i Amerika, men var kommen tilbage her til Landet — idet den Omstændighed, at Tiltalte hemmelig havde forladt Landet og først fra Udlandet — tilmed under Opgivelse af urigtig Adresse — havde gjort besvegne bekendt med Besvigelsen, fandtes at maatte stilles i Klasse med en svigagtig Fragaaelse fra Tiltaltes Side af Beløbets Modtagelse. 62

Strfl.s § 253 anvendt paa en svigagtig Disposition over en Sparekassebog, som Tiltalte havde laant under urigtigt Anbringende, og paa en svigagtig Disposition over en betroet 50 Kr. Seddel .. 138

En Cyclehandler, som havde solgt et Parti Cycler, hvorover han efter indgaaet Forlig havde Retentionsret for en prætenderet Kontrafordring, og havde forbrugt Beløbet, uden at kunne gøre Udvej for samme, dømt efter § 253, idet hans Kontrafordring ansaas ganske ubeføjet og i alt Fald var meget langt fra at naa det indvundne Beløb, og han ikke som paaberaabt havde haft Tilladelse til Salget af Agenten for Cyclefirmaet eller kunnet tro saadant 156

En Tiltalt dømt efter § 253 for at have svigagtig beholdt hende laante Ting 204

En Islænder dømt efter Isl. Strfl.'s § 255 (253) 268

En Køber af en Hest dømt efter § 253 for at have disponeret over denne, uagtet det var Aftale, at Ejendomsretten ikke skulde gaa over til ham, førend Købesummen var betalt, og uden at have betalt denne 592

En Tiltalt dømt efter § 253 for svigagtig Disposition over et laant Ur 630

En Direktør for et Aktieselskab dømt efter § 253 for i stort Omfang til egen Fordel at have forbrugt de Beløb, som af Selskabets Debitorer betaltes ham paa Selskabets Vegne, idet der paa Grund af hans hele økonomiske Status intet Hensyn toges til hans Paastand om ikke dermed at have forbundet bedragerisk Hensigt, og idet Betingelserne for Straffrihed efter Strfl.s § 254 ikke vare til Stede 634

En Person dømt efter § 253 for at have svigagtig tilegnet sig og forbrugt et for hans Husbond inkasseret Beløb 734

En professionel Bondefanger, tidligere dømt efter § 255, som ifølge den af en medskyldig afgivne Forklaring efter foregaaende Aftale med denne havde lokket en Landboer ned i en af Bondefangere søgt Beværtningskælder, og der vundet en Cycle fra ham i et af Bondefangere yndet Spil og ved en Konstellation af Kortene, som Bondefangere ellers søge at hidføre ved bedrageriske Midler, an-

Pag.

taget svigagtig at have lagt Kortene saaledes til Rette, at de bleve fordelte paa den anførte Maade, og saaledes at have fravendt Landboeren Cyklen, samt dømt efter § 255 314

En Gaardejer dømt efter § 256, jfr. § 253, for at have disponeret over pantsatte Besætnings- og Inventariedele 228

En Tiltalt dømt efter § 256, jfr. § 253, for at have afklædt en Ejendom for den sammen med denne pantsatte Besætning 418

En med Provision af det solgte lønnet Handelsrejsende for en Gødningsforretning, der havde faaet adskillige af de Landbrugere, som havde indladt sig med ham, til at underskrive Ordrer angaaende flere Varepartier, end de havde købt eller havde haft til Hensigt at købe, og som derhos, for at opnaa forøget Afsætning af den falbudte Gødning, overfor Kunderne havde fremsat Anbringender, hvorved han dels i Strid med Sandheden foregav at have solgt af Gødningen til navngivne Mænd, der vare kendte paa Egnen som dygtige Landmænd, dels om Gødningens Beskaffenhed og Værdi fremførte Kendsgærninger, hvis Urigtighed maatte være ham bevidst, eller om hvis Overensstemmelse med de virkelige Forhold han i alt Fald ingen begrundet Mening kunde have, anset efter § 257 45

En omrejsende Danselærer, der ved Ophold i et stort Antal Gæstgiverier og lignende Forretninger, fra hvilke han i flere Tilfælde var rejst bort i Hemmelighed, var bleven de respektive Værter forskellige, gennemgaaende betydelige, Beløb skyldig for Logis, Fortæring og Leje af Lokale, uden at det mod hans Benægtelse turde statueres, at han allerede, da han begyndte at stifte de paagældende Gældsforpligtelser, havde savnet Hensigt til at betale, anset efter Strfl. § 257, idet han — der havde erklæret sig ude af Stand til at betale sin her omhandlede Gæld og havde erkendt, at han gennemgaaende ikke havde gjort Skridt til at berigtige sit Mellemværende med sine forskellige Kreditorer eller blot underrettet disse om sine senere Opholdssteder — var vedbleven at bo og stifte Gæld hos sine forskellige Værter, selv efter at det maatte være blevet ham klart, at de ham for de respektive Dansekursus tilkommende Honorarer, der udgjorde hans eneste Indtægt, var ganske utilstrækkelige til Dækning af de af ham paatagne Forpligtelser, der efter Sagens Natur, i Mangel af anden udtrykkelig Aftale, maatte forudsættes at skulle berigtiges ved Afslutningen af Tiltaltes Ophold paa de forskellige Steder, og med Hensyn til hvilke det derhos, efterhaanden som Gælden voksede, i stigende Grad maatte blive Tiltalte indlysende, at han ej heller i Fremtiden havde nogen som helst rimelig Udsigt til at kunne fyldestgøre dem 81

En Tiltalt dømt efter § 257 for svigagtig at have forladt et Hotel uden at betale sin Fortæring 204

En Person, der havde solgt til en Grosserer en Opfindelse til at præservere Æg, som han allerede havde solgt et engelsk Firma med Forpligtelse til ikke at aabenbare Opfindelsen for andre, dømt efter § 257 for at have skaffet sig Forskud paa Købesum-

Pag.

men ved urigtigt Foregivende om, at den med det engelske Firma indgaaede Kontrakt kun angik England, og om det ham tilbudte Vederlags Størrelse 409

En Tiltalt under en Politiretssag dømt efter § 257 for at have forsøgt at faa Varer udleveret paa Kredit under urigtigt Foregivende og uden Udsigt til at betale. Tiltaltes Mand dømt paa samme Maade for foregaaende Aftale herom 511

Henført under Strfl.s § 257, at en Vagabond, der havde akkorderet med en Kone om at bronzere en Lampe for 50 Øre, overfor hende, som boede afsides og var alene hjemme, havde forlangt 4 Kr. for Arbejdet under Trusel om ellers at tage Lampen med sig. Ligeledes, at denne og en anden Vagabond, der havde introduceret sig paa ensomme Steder paa Heden som Betlere, havde akkorderet om at udføre Klinkearbejde for Betaling uden noget virkeligt Kendskab hertil, og derfor forlangt en langt højere og ganske ublu Betaling, idet de ved at skabe sig intimiderede de kvindelige Beboere, som vare alene 567

En Tiltalt, som var klar paa, at en af ham købt Ko skulde betales kontant, som havde skaffet sig Koen overleveret af Sælgerens Dreng under et urigtigt Anbringende, og endelig straks havde solgt Koen og anvendt Pengene til andre Øjemed, dømt efter § 257 598

En Gartner dømt efter § 257 for at have beholdt og til eget Brug anvendt Penge, som han havde indvundet ved Salg af Havens Produkter, og hvoraf han skulde have 1/4. Henført under § 253, at han havde forbrugt Penge, som han havde faaet ind ved Salg af Skind fra Gaarden, og et Beløb, som af Husbonden var betroet ham til Indkøb til Gaarden 627

En Tiltalt, der, medens han var etableret som Garvermester i Tyskland, havde hos et Firma, til hvilket han faa Dage i Forvejen havde sendt et Parti Læder i Kommission, anmodet om og erholdt udbetalt et af ham senere til egen Fordel forbrugt Forskud paa 500 Mk. paa disse Varer, hvorefter han med det samme, uden at underrette nogen af sin Husstand eller andre Personer paa sit Hjemsted om sit Forehavende, var rejst her til Landet og havde taget Ophold her, anset efter Strfl. § 260, idet det maatte antages bevist. at han ved Dispositionens Foretagelse havde forudset sit senere indtraadte Fallissement som nær forestaaende 60

En Gaardejer dømt efter Konkurslovens § 168, jfr. Strfl.s § 260, for under en Eksekutionsforretning at have undladt at opgive, at en Kvie var opstaldet hos en Tredjemand, og fordulgt en Vogn, som han i Forvejen i svigagtig Hensigt havde ladet bortbringe fra Gaarden 228

En Person, som under en Eksekutionsforretning havde fordulgt en større Fordring, og som under den mod ham for Bedrageri indledede Undersøgelse havde gjort gældende, at han havde anset Fordringen værdiløs, dømt efter Konkurslovens § 268, jfr. Strfl.s § 260, da han positivt og i Strid med Sandheden havde opgivet,

Pag.

at Fordringen var betalt kort før Udlæget, og Pengene forbrugte, ligesom han ikke kunde antages at have været i god Tro efter den af Fordringens Debitor givne Forklaring om en kort efter Udlæget fra Tiltalte falden Udtalelse til ham 238

En Fallents Tilegnelse af Boets Ejendele henført under § 260, uanset at disse ikke vare registrerede 619

En Direktør for et senere falleret Aktieselskab dømt efter § 261 for retsstridig at begunstige en enkelt Kreditor i Selskabet ved paa et Tidspunkt, hvor han maatte forudse Selskabets Fallit, dels personlig at pantsætte, dels lade en Tredjemand pantsætte Værdier, som tilhørte Selskabet eller vare indkøbte for sammes Midler, saaledes at Kreditor skulde kunne anmelde sit fulde Krav i Boet uden Hensyn til den Dækning, han maatte opnaa i de stillede Depoter.

Endvidere dømt efter § 262, 2det Stk., for som Direktør for fornævnte Aktieselskab, der drev Grosserer-Næring, at have undladt at føre Kassebog og ført Bøgerne over Selskabets Kreditorer og Debitorer paa mangelfuld Maade, idet de ikke udviste Selskabets Vekselmellemværender.

Ligeledes efter § 262, jfr. Konkurslovens § 148, for i den aarlige Status at have opført de udestaaende usikre Fordringer med deres fulde Værdi, for at have holdt det ved Pantsætninger af Varer eller Veksler fremkomne Tilsvar udenfor Status, for at have holdt udenfor samme det ved en uheldig Forretning paaførte Tab og for at have ladet Status udvise Gevinst, skønt han var klar paa, at Aaret havde bragt Tab, alt for at holde Forretningen gaaende, bevare sin Stilling og opnaa yderligere Kredit og Forstrækninger samt ny Aktietegning.

Ligeledes efter § 263 for at have realiseret Varer ved Auktion, pantsat saadanne paa Assistenshuset og for at have skaffet sig Kredit ved et omfattende Vekselrytteri til ublu Renter hos private Diskontører til Skade for Boet og for at trække Tidspunktet for Falliten ud. Endelig dømt for lignende letsindig Adfærd overfor Kreditorerne i en falleret Kompagnons Bo, idet han havde ladet Kompagnonen paatage sig Vekselansvar for et langt større Beløb, end denne skyldte ham.

Kompagnonen dømt for sin letsindige Adfærd i sidstnævnte Henseende efter § 263 og for uordentlig Bogføring efter § 262, 2det Stk. 182

Strfl.s § 261 anvendt paa en Købmand, der førend sin Fallit og paa en Tid, hvor han søgte Akkord med sine Kreditorer, i stort Omfang havde forrykket Boets Status ved at betale nogle Kreditorer 484

Befragtning.

I et Tilfælde, hvor et Rederi paastod, at der var indladet ca. 76 Tons Kul mere end anført paa Konnossementet og Minecertifikaterne, udtaltes det under en af Rederiet mod Ladningsmodtageren anlagt Sag til Betaling af Fragt for dette Parti, at Modtageren

Pag.

ikke alene paa Konnossementet kunde støtte en Fritagelse for at betale, idet hans Forpligtelse i saa Henseende maatte afgøres efter det af ham underskrevne Certeparti, der foreskrev en vis Fragt pr. Ton. Den Omstændighed, at Rederiets Mægler uden Reservation havde kvitteret for den efter Konnossementet udregnede Fragt, ikke antagen at afskære Rederiet fra et Efterkrav, saa lidt som, at Skibsføreren, uagtet han havde faaet Mistanke om, at Skibet indeholdt mere end angivet i Konnossementet, havde undladt at foretage en Udmaaling ved Losningen. Da der derimod ved de i Skotland førte Vidner, som Ladningsmodtageren var varslet til at paahøre, maatte anses ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af Rederiets Paastand, dømtes Ladningsmodtageren til at betale Fragtbeløbet 159

En Skibsfører, som i et Konnossement paa et som Stykgods i New Orleans indladet Parti Frøkager havde i de trykte Vilkaar reserveret sig Ansvarsfrihed for Fejl, Utilstrækkelighed eller Mangler ved de indladede Sækkes Mærker, antaget ved en Konnossementet yderligere paatrykt Klausul »not responsible for marks«, der ikke kunde forstaas som en blot Gentagelse af førstnævnte Bestemmelse, at have villet tilkendegive, at han ikke vilde være ansvarlig for det Tilfælde, at det ved Losningen maatte vise sig, at der var indladet saaledes, at der ikke straks fra Skibet kunde foretages Sortering af de hver enkelt Modtager tilkommende Partier. Da en Køber af et saadant Parti derhos maatte antages at have haft et saadant Kendskab til Forholdene i New Orleans, at han vidste, baade at der der afskibedes saaledes, og burde have forstaaet, at Klausulen sigtede dertil, blev han tilpligtet at betale Omkostningerne ved den af ham krævede og i Land foretagne Sortering af de respektive Varer 440

Et af en autoriseret Mægler oprettet Certeparti ikke tillagt den Beviskraft, som ellers vilde tilkomme et saadant Dokument, da Mægleren ikke selv havde forhandlet eller blot overværet Afslutningen af Forhandlingen med vedkommende Skipper, der benægtede at have befragtet sit Skib paa de i Certepartiet ommeldte Vilkaar, og da der efter Omstændighederne ikke heller fandtes tilstrækkelig Føje til at gøre Sagen afhængig af Skipperens Ed, efter at den af Mæglerens Kontorpersonale, som havde forhandlet med Skipperen, havde været ført som Vidne, frifandtes Skipperen pure, idet det derhos udtaltes, at Skipperen, som pr. Brev til Mægleren havde protesteret mod det ham tilsendte Certeparti, ikke havde protesteret for sent 612

Beneficerede Sager.

Se under Sagførere.

Betaling.

En Pladsagent anset inkompetent til at modtage Betaling for hos ham bestilte Varer. Se under Kommissionsforhold 117

Pag.

Om en Ladningsmodtagers Pligt til at betale Fragt af et større Parti end angivet i Konnossementet som modtaget, da han maatte antages at have modtaget dette større Parti, se under Befragtning 159

Betleri.

En Tiltalt dømt for Betleri af Fødevarer 22

Straf herfor anset bortfalden ved den Arrest, Tiltalte havde været underkastet under samme Sag som sigtet for Tyveri, for hvilken sidste Sigtelse han frifandtes 153

To vagabonderende Personer, som i et Hus paa Heden havde bedt om et Par Stykker Mad, dømte for Betleri 567

Straf herfor endvidere idømt 9, 57, 75, 215, 286, 289, 429, 480, 509, 513, 545, 549, 553, 577, 578, 584, 720

Bevis.

En Gødningsagent anset overbevist om et efter § 257 strafbart Forhold ved et betydeligt Antal beedigede Forklaringer af forskellige Landmænd hver for sin Bestillings Vedkommende i Betragtning af den store Overensstemmelse mellem disse Forklaringer saavel i Henseende til den almindelige Karakter af de af Tiltalte overfor dem anvendte Midler som i adskillige Tilfælde ogsaa i Henseende til Enkelthederne i Tiltaltes Optræden 45

Et af en autoriseret Mægler underskrevet Certeparti ikke tillagt den Beviskraft, som ellers tillægges saadanne Dokumenter, fordi Forhandlingerne med Skipperen ikke vare foregaaede i Overværelse af Mægleren, kfr. Frd. af 22 Decbr. 1808 § 8, og uagtet den af Kontorpersonalet, som havde overværet disse Forhandlinger, havde beediget, at Skipperen var gaaet ind paa de i Certepartiet indeholdte Vilkaar, fandtes der ikke tilstrækkelig Føje til at paalægge Skipperen Benægtelsesed 612

Bevisbyrde.

I et Tilfælde, hvor en Bestyrer af en Landejendom havde modtaget og kvitteret for sit fra Bestyrelsen hidrørende Tilgodehavende ved Ejendommens Fratrædelse og ladet længere Tid hengaa, forinden han anlagde Sag til Betaling af en af ham prætenderet Løn, antoges han at have Bevisbyrden med Hensyn til at der var tilsagt ham Løn. Se under Tyendeforhold 594

Om Bevisbyrden med Hensyn til Spørgsmaalet om Husflid i Tilfælde af Tiltale for ulovlig Omløben med Varer. Se herunder .. 454

Bjergning.

Svitzers Bjergningsentreprise, som i September Maaned havde trukket et paa Lappen grundstødt, til 300000 Kr. vurderet Skib, som var i en farefuld Situation paa Grund af Vind og Strøm, af Grunden, tillagt en Bjergeløn af 38000 Kr. 699

Pag.

Brandpolitiloven.

En Værkfører for et Aktieselskab, som havde indrettet et Værksted i Strid med Lov 15 Maj 1868 § 25, anset efter sammes § 40. Aktieselskabets Bestyrelses Medlemmer dømte paa samme Maade for at have været vidende om den ulovlige Indretning og sammes Benyttelse 125

Brandstiftelse.

Et Fruentimmer, som af Hævnlyst havde forøvet Brandstiftelse to Gange, frifunden i Henhold til § 38, men Sikkerhedsforanstaltninger anordnede. Se under Tilregnelighed..... 690

En Tiltalt, der havde forsøgt Ildspaasættelse i Kælderrummet til en af ham lejet Lejlighed i den Hensigt at indvinde Assurancesummen for det ham tilhørende brandforsikrede Løsøre, anset efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., jfr. § 46, ikke tillige for Forsøg paa Assurancesvig 1

En 14-aarig Dreng, der, for at alarmere Brandvæsenet, i Loftsetagen i en kjøbenhavnsk Ejendom havde samlet og antændt et Baal, hvorved bemeldte Etage kom i Brand, dog uden at Branden medførte Fare for Menneskeliv, anset efter Straffelovens § 281, jfr. § 36, og dømt til at betale Erstatning til vedkommende Brandforsikring 27

Brugstyveri.

Brugstyveri af en Hest ikke straffet paa Grund af manglende Paatale 222

Et Foregivende om alene at ville have haft til Hensigt at begaa Brugstyveri forkastet. Se under Tyveri 725

Bygningsloven.

En Købstadborger, som, uagtet hans Andragende om Tilladelse til Opførelse af en Beboelsesbygning paa en ham tilhørende Grund af vedkommende Bygningskommission kun var bevilget under Betingelse af, at der ved tinglæst Deklaration sikredes Afgivelse af Jord til Udvidelse af Adgangsvejen til Grunden, uden at efterkomme dette Forlangende og tilmed efter en Byggeplan, der var forskellig fra den af Bygningskommissionen som nævnt betingelvis approberede, havde opført en til Beboelse indrettet Bygning paa Grunden, anset med Bøde efter Bygningsloven for Købstæderne af 30 December 1858 § 36, 1ste og 3dje Punktum, jfr. §§ 33 og 20, og i Medfør af førstnævnte § tilpligtet under en Dagsmulkt at rette det lovstridige ved enten at borttage den opførte Bygning eller at tilvejebringe Erklæring fra Bygningskommissionen i Henhold til § 20, 2det Punktum 3

En Værkfører for et Aktieselskab, som uden foregaaende Anmeldelse havde indrettet et Billedskærerværksted med Varmeindretning under Hanebjælkerne paa Loftet med over 25 Alens Bygningshøjde og med kun een Trappe, straffet efter Lov 12 April 1889 §§ 75 og 76, jfr. §§ 40, 42 og 43, og Aktieselskabets Bestyrelses

Pag.

Medlemmer dømte paa samme Maade for at have været vidende om de skete Indretninger og deres Benyttelse 125

Bøder.

Bøder for Overtrædelse af Bygnings- og Brandpolitiloven idømte saavel et Aktieselskabs Værkfører som Selskabets Bestyrelses Medlemmer 125

Bøder for Overtrædelse af Næringsloven og Frd. 4 Decbr. 1672 § 30 idømte kumulativt. Se under Medicinalvæsenet 123

Differencehandel.

Se under Køb og Salg 308

Diæter.

Om islandske Distriktslægers Ret til saadanne for Vakcinationsrejser, se under Island 438

Drab.

En Tiltalt anset efter Strfl. § 188 for under et efter et Drikkegilde opstaaet Slagsmaal, i Hidsighed og uden Hensigt til at dræbe eller tilføje bestemt blivende Skade, at have med en tom Brændevinsflaske og, efter at denne var ituslaaet, med den skaarede Flaskehals hugget en anden af Deltagerne i Drikkegildet henholdsvis oven i Hovedet og bag det ene Øre, hvor dybe Saar tilføjedes den paagældende, der som Følge af Forblødning, særlig fra det sidstnævnte Saar — hvilken Forblødning mulig var forøget ved den paagældendes stærkt berusede Tilstand — afgik ved Døden efter knap et Kvarters Forløb. (Allerupsagen) 17

Et Fruentimmer, der efter at have født et uægte Barn havde beholdt dette liggende mellem sine Ben under Dynen i ca. 24 Timer, hvad der havde Barnets Død til Følge, ikke antaget at være overbevist om at have gjort sig skyldig i forsætligt Barnemord, men dømt efter § 195 for at have undladt at tilkalde den Hjælp, som var for Haanden, og som tilbød sig under Fødslen. En Husbond anset i Henhold til § 197 for forsætlig at have undladt at tilkalde fornøden Hjælp under fornævnte Tjenestepiges Barsel og ved sin Optræden afholdt de i Huset tilstedeværende Kvinder fra selv at yde eller tilkalde Hjælp. Hustruen, der af Frygt for Overlast fra sin Mands Side havde undladt at bringe eller skaffe Hjælp, frifunden i Henhold til § 56. Aktionens Omkostninger alene paalagte førstnævnte to Tiltalte 405

En Pige, der en Vinterdag med Frost havde siddet flere Timer i en Grusgrav med et spædt Barn, indtil dette efter hendes egen Forklaring var saa forkommet, at det ikke havde kunnet leve, selv om hun var kommet i Hus med det, og derpaa havde henlagt det paa Jorden i et Krat, samt forladt det. dømt efter § 186, idet Barnet efter Obduktionsforretningen var frosset ihjel, og det ikke kunde betvivles, at hun havde haft Forsæt til at skille Barnet ved Livet, navnlig naar hensaas til, at hun, efter at være bleven

Pag.

klar over, hvor svagt Barnet var, blev siddende med det i Grusgraven i Stedet for at søge Hjælp til det, ved at gaa til det ca. 1700 Alen fjernede nærmeste Hus, hvad hun nemlig, trods hendes Forklaring i modsat Retning, antoges at have været i Stand til.. 676

Dyrlæger.

Disse ikke ansete handelsberettigede med Hensyn til Medicin. Se under Medikamenthandel..... 123

Dødsgave.

Spørgsmaal afgjort, om Livsgave eller Dødsgave torelaa med Hensyn til et paa en Sparekassebog indsat Beløb. Se under Livsgave 563

Ed.

Ikke fundet tilstrækkelig Føje til at paalægge en Skipper Benægtelsesed med Hensyn til hans Paastand om ikke at have ladet sit Skib befragte paa de Vilkaar, som en hos en Mægler ansat Kontormand, der havde været til Stede ved Forhandlingerne med Skipperen, edelig havde forklaret vare vedtagne af Skipperen. Se under Befragtning . . . 612

En Sag om mundtlige Injurier gjort afhængig af indklagedes Ed, se under Ærefornærmelser 632

Se endvidere under Underholdsbidrag 536

Efterkrav.

En Lagningsmodtager dømt til at betale Fragt af et større Parti Kul, end der var anført paa Konnossementet, og i Henhold til dette uden Reservation modtaget Betaling for af Skibets Mægler, da Modtageren, der efter Certepartiet skulde betale en vis Pris pr. Ton, maatte antages at have modtaget det større Parti. Se under Befragtning 159

Embeds- og Bestillingsmænd.

Se under Pension 98, 244, 250, 493

Se under Embedsforbrydelser..... 30, 230

Embedsforbrydelser.

En af en Politimester foretagen Anholdelse af en Person, som havde aflagt Vidneforklaring i en Sag, hvori Politimesteren var Part, og den senere Politiretsbehandling kendt uefterrettelig i Henhold til D. L. 1—5—6, da Politimesteren havde været inhabil, da der ikke havde været periculum in mora, og der ikke havde været Føje til at antage, at vedkommende Person forsætlig havde fraveget Sandheden. Politimesteren idømt en Bøde for den begaaede Embedsforseelse og Erstatning for Tort og Kreditspilde..... 30

En Repstyrer, som var tiltalt for at have undladt at efterkomme en af Sysselmanden given Udpantningsordre, frifunden..... 230

Pag.

Entreprise.

En Grosserer tilpligtet at betale en Murmester efter Regning dennes Udgifter ved en Ejendoms Reparation, da der ikke var ført Bevis for hans Paastand om, at Murmesteren havde taget Arbejdet i Entreprise for en bestemt Sum, medens det af Murmesterens Regning, hvorpaa Grossereren havde betalt Afdrag, fremgik, at førstnævnte ikke havde betragtet sig som Entreprenør 372

Erstatning i Kontraktsforhold.

Ejeren af Næsbyhoved Skov, der ved en upaaanket Overretsdom var tilpligtet at fuldbyrde en Købekontrakt om fornævnte Skov, men under en til Eksekution af de ham paalagte Dagmulkter foretagen Fogedforretning havde gjort gældende, at det var ham umuligt at efterkomme Dommen, fordi han havde overdraget Ejendommen til en Tredjemand, givet Medhold heri under en Sag, som var anlagt paa den i Frd. 6 April 1842 § 7 ommeldte Maade, men tilpligtet at give Køberen en efter den tilsigtede Benyttelse af Ejendommen afpasset Erstatning, uanset at et Skøn havde udtalt, at Køberen intet Tab havde lidt, da Ejendommen var betalt over dens Handelsværdi 198

Erstatning paalagt en Købmand, som havde underskrevet en Kontrakt og derpaa annulleret den, og som havde vægret sig ved at opfylde Handlen. Se under Køb og Salg 308

En Sælger, der retstridig havde undladt at opfylde en Handel om et Parti fransk Hvedemel cif Esbjerg at aflade i Dunkerque sidst i November, tilpligtet at betale Forskellen mellem den akkorderede Pris og den højere Pris i Esbjerg paa Misligholdelsestiden først i December, idet det, uagtet Køberen havde forsømt at opbevare den tilsendte Prøve, antoges godtgjort, navnlig ved Erklæring fra de danske Dampmøller, at Mel af den omkontraherede Art var steget i Pris paa den anførte Maade 469

Om Erstatning for Liggedage i Anledning af en ved en Strike blandt Frihavnens Arbejdere fremkaldt Forsinkelse af en Losning. Se under Liggedage 498

I et Tilfælde, hvor en Fabrikant havde forsendt til København en Dampkeddel m. m. og i den Anledning tilskrevet en Ekspeditør i København om at sætte sig i Forbindelse med en Vognmand, som havde en Blokvogn til Transport af Kedlen, og Ekspeditøren endelig hos en Vognmand havde bestilt en Blokvogn og to Arbejdsvogne, men hvor der indtraf et Uheld ved Transporten, idet den ene Arbejdsvogn væltede straks efter Paalæsningen paa Grund af Overvægtighed af det paalæssede, blev Ekspeditøren frifunden under det af Fabrikanten anlagte Erstatningssøgsmaal, da hans Hverv var tilendebragt med Bestillingen af Kørslerne, og der intet i denne Henseende, saalidt som med Hensyn til Valget af Vognmanden kunde lægges ham til Last. Vognmanden ligeledes frifunden, da der ikke med Hensyn til Paalæsningen af Arbejdsvognen med Føje kunde bebrejdes Kusken noget 534

En Sælger af et Parti Mel fob Stettin kendt berettiget til hos Køberen,

Pag.

som havde vægret sig ved at modtage Partiet, at fordre Differencen mellem den højere Købesum og den Pris, hvortil Partiet efter Mæglerattest udbragtes i Kjøbenhavn, uden at der toges Hensyn til, at Sælgeren ved straks efter Køberens mora at realisere vilde have paaført denne et mindre Tab. Se under Misligholdelse 601

Da en Udgiver af et Vittighedsblad havde gjort Brud paa en med en Redaktør indgaaet Kontrakt ved at refusere et Annonce-Tillæg fordi en Del af Annoncepladserne vare blanke (se herom under Misligholdelse pag. 664) ansaas han pligtig at erstatte det derved Redaktøren paaførte Tab. Ved dettes Bestemmelse taget Hensyn til, at Redaktøren ved en anden Kontrakt havde overdraget sin Ret til at lade Tillæget udgaa til en Tredjemand mod et Vederlag, som var betydelig større end det, han skulde svare Udgiveren, at denne sidste Kontrakt maatte antages at ville være bortfalden til en vis nærmere angiven Tid, til hvilken den paagældende Tredjemand kunde have opsagt den, samt at Redaktørens Ret ingen Værdi kunde antages at repræsentere udover hans kontraktmæssige Krav paa den omhandlede Tredjemand. Erstatningen ansat til 2000 Kr. uden Renter 664

Erstatning udenfor Kontraktsforhold.

En 14aarig Dreng, der havde forsætlig sat Ild paa Loftsetagen i en kjøbenhavnsk Ejendom, hvorved denne led ikke ubetydelig Skade, tilfunden at erstatte vedkommende Assuranceselskab det herved lidte Tab 27

En Politimester idømt Erstatning for Tort og Kreditspilde i Anledning af en ulovlig Anholdelse 30

Forskellige under en Bedragerisag af de besvegne fremsatte Erstatningsfordringer ikke tagne under Paakendelse under bemeldte Sag, da Tiltalte havde fremsat forskellige Indsigelser mod dem..... 81

Saadan nægtet for en under Paaberaabelse af Lov 29 Marts 1873 § 15 foretagen Udlægsforretning, der senere ophævedes som ulovskikket, idet intet Tab kunde antages lidt. Se under Udlæg 110

Da en Kedelsprængning, hvorved en Bagersvend blev skoldet, hidrørte fra, at Pladerne i Kedlen i Strid med Justitsministeriets Bekendtgørelse af 28 Februar 1891 § 2 vare samlede ved Falsning, blev den Blikkenslager, som faa Dage i Forvejen havde forfærdiget og til Brug opstillet bemeldte Kedel gjort ansvarlig for den Skade, som resulterede af den ved Kedlens Forfærdigelse begaaede Fejl 361

Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest tillagt en Skovfoged. Se under Arrest (Varetægts-) 375

For Tabet af et Øje ved en Voldshandling. Se under Vold 401

Saadan ikke tilkendt under Justitssager, hvorunder Tiltalte frifandtes i Henhold til § 38 ..... 589, 690

Saadan tilkendt en Pige, som havde været Genstand for Voldtægt, for Tort, Ødelæggelse og Forstyrrelse af hendes Forhold 721

Pag.

Falsk.

En islandsk Kvaksalver, der for at spare sig og vedkommende Apoteker Ulejlighed, paa egen Haand havde forandret Kvantitetsangivelsen paa en ham af en Læge meddelt Recept til et betydeligt større Kvantum, frifunden for Tiltale for Forfalskning af en Lægerecept, idet hans Forklaring om at have troet sig berettiget til paa denne Maade paa engang at skaffe sig et større Kvantum af det paagældende Medikament, der henhørte til dem, der maa udleveres paa samme Recept et ubegrænset Antal Gange, og hvoraf han i sin Virksomhed forbrugte betydelige Kvantiteter, efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne forkastes 13

En med Provision af det solgte lønnet Handelsrejsende for en Gødningsforretning, der sigtedes for, i den Hensigt at skaffe sig en Provision, som han ikke havde fortjent, dels at have paa en af en Bestiller underskreven og af Tiltalte til Forretningen indsendt Bestillingsseddel falskelig rettet Antallet af de bestilte Sække til et højere Tal, dels for en anden Kundes Vedkommende, hos hvem han havde opnaaet en Bestilling for det iværende Aar, falskelig at have udfyldt og med Kundens Navn underskrevet en Bestillingsseddel paa en Levering i de følgende Aar, frifunden for Tiltale for Falsk, idet han mod sin Benægtelse ikke fandtes overbevist om det ommeldte Forhold. Tiltalte derimod anset overbevist om i sin nævnte Egenskab at have udvist svigagtigt Forhold overfor andre Købere og herfor anset med Straf efter § 257. Se under Bedrageri 45

En Tiltalt, som havde hævet et paa en Sparekassebog indestaaende Beløb ved at underskrive Kvitteringen med Boghaverens Søsters Navn, og som urigtigen havde troet ikke at kunne faa Pengene mod sin egen Underskrift, dømt efter § 268 138

En Tiltalt dømt efter § 268 og § 275 for at have udfærdiget falske Gældsbeviser og Kautionsbeviser til Dels med opdigtede Underskrifter 169

En Person der som Legitimation til at sælge en stjaalen Cycle havde forevist et af ham udfærdiget, med opdigtet Underskrift forsynet Købebevis, dømt efter § 228 og § 268, jfr. § 275 557

En Tiltalt dømt efter § 268, jfr. § 274, for at have forfalsket en Sparekassebog, som han derpaa foreviste til Bestyrkelse af sine i Anledning af et Laan fremførte urigtige Anbringender om sine pekuniære Forhold 630

Strfl.s § 268 anvendt paa et Fruentimmer, der havde falskelig kvitteret en Postanvisning 704

En Person dømt efter § 274, jfr. § 269, for at have forfalsket Indholdet af en Notariatattestation, efter § 270 for at have udfærdiget en i Indhold urigtig Kopi af en original Salgskontrakt samt efter § 275, jfr. § 270, for at have udfærdiget et Dokument, som falskelig udgav sig for Kopi af en ikke eksisterende Kontrakt ... 409

En Tiltalt, som havde forskaffet sig Laan ved at forevise falske Breve med opdigtede Underskrifter, som i Strid med Sandheden

Pag.

viste, at hun ejede en Prioritet, og som det i øvrig maatte antages, at hun selv havde skrevet, dømt efter § 275, jfr. § 270 138

Firmalovgivningen.

Antaget, at en til Kjøbenhavns Magistrat stedfunden og af samme bekendtgjort Firmaanmeldelse lydende paa »City-Trykkeriet ved A. H. Jordan« ikke adskilte sig tilstrækkelig tydeligt, jfr. Firmalov 1 Marts 1889 § 10, 2. Stk., fra en til samme Magistrat tidligere indgiven og af samme bekendtgjort Firmaanmeldelse lydende paa »Citytrykkeriet ved Laur. Madsen & Vald. Carlsen«, idet der i det daglige Forretningsliv formentlig slet ikke vilde blive lagt Mærke til de vedføjede Personnavne. Jordan derfor under en Dagbøde tilpligtet at lade den skete Anmeldelse udslette igen af Registret. 71

Fogedforretning.

Erstatning for en i formel Henseende ulovskikket Udlægsforretning nægtet. Se under Udlæg 110

Se under Udlæg 656

Forbrydelse af Rettigheder.

En for Overtrædelse af § 182 dømt Gæstgiver tillige forbrudt sit Borgerskab i Henhold til Lov 23 Maj 1873 § 9 415

En Restauratør, som dømtes anden Gang for ulovlig Næringsbrug og Brændevinsudskænkning, dømt tillige til at have forbrudt sin Ret til Brændevinssalg 585

Se endvidere under Pension 493

Foreningsforhold.

Bestemmelsen i et Andelsmejeris Love om, at et Medlem var udstemt af Foreningen, naar $^3/_4$ af en lovlig Generalforsamling vedtog saadan Udstemning, ikke antagen at medføre, i Mangel af udtrykkelig Udtalelse herom, at Generalforsamlingens Afgørelse af Spørgsmaalet om et Medlems Udelukkelse var endelig. Et Medlem, som af en tidligere Tjenestepige hos ham var sigtet for Mælkeforfalskning og af den Grund udelukket, derfor ikke anset afskaaren fra at bringe sin Ret til at forblive i Foreningen for Domstolene. Da der ikke var ført noget Bevis for Rigtigheden af den imod Gaardejeren rejste Sigtelse, tilpligtedes Andelsmejeriets Bestyrelse paa ny at optage ham som Medlem i samme 423

Formuefællesskab,

Fortolkning af Lov af 7 Maj 1880. Se under Ægtefæller.

Forsæt.

Frifindelse af subjektive Grunde tillagt to Tiltalte, der vare sigtede for Bedrageri ved i et Konkursbo at anmelde urigtige Fordringer, se under Bedrageri 63

En Tiltalt, som havde afhændet en arresteret fast Ejendom, frifunden allerede af Mangel paa retstridig Hensigt. Se under Bedrageri... 93

Pag.

En Fader, som havde anmeldt en Sognepræst for usædeligt Forhold mod hans Datter, hvilken Beskyldning var usand, frifundeh, da han havde troet paa Sandheden. Datteren frifunden for Delagtighed i samme Forhold, da hun som et degenerativt Individ ikke havde haft Bevidsthed om Beskyldningens Usandhed. Begge frifundne for falsk Forklaring i Henhold til § 147, 1ste Stk. Se under Angivelse (falsk) og Mened samt Straffrihedsgrunde 381

En Tiltalt, som havde disponeret over en udlagt Kakkelovn, frifunden, fordi han ikke havde handlet i svigagtig Hensigt. Se under Bedrageri..... 435

En for Hæleri eller lignende Forhold med Hensyn til et i hans Søns Besiddelse fundet, fra et Tyveri hidrørende Ur sigtet Fader frifunden af Mangel paa Tilegnelseshensigt. Se under Hæleri. 452

En for Indbrudstyveri tidligere straffet Persons Forklaring om, alene i den Hensigt at søge Natteleje i en Brændekælder, at have foretaget Forberedelser til ved Nattetid at krybe gennem et Køkkenvindue forkastet, og Tiltalte dømt for Forsøg paa Indbrud 136

En Person, som fandtes under Sengen i en fremmed Lejlighed og havde forklaret at være steget gennem Vinduet for at søge Natteleje der, dømt for Forsøg paa Indbrud..... 265

En Person, som tidligere ofte var straffet for Tyveri og nu blev greben i et Pianofortemagasin med Indbrudsværktøj, dømt for Forsøg paa Tyveri. Se under Tyveri, groft..... 290

En tidligere for Tyveri straffet Person, som blev antruffen i en Gæstgivers Beboelseslejlighed og havde afgivet forskellig og usandsynlig Forklaring om sit Ærinde der, antagen at have indfundet sig sammesteds i tyvagtig Hensigt..... 303

En tidligere for Tyveri straffet Person antaget at have forbundet tyvagtig Hensigt med sin Nærværelse i et Hønsehus om Aftenen, hvor han havde dræbt flere Høns, medens han havde forklaret, at han havde søgt Natteophold der og dræbt Hønsene, fordi de pikkede ham..... 311

En Kvinde, som havde dræbt sit uægte Barn ved at lade det henligge under Dynen i ca. 24 Timer efter Fødslen, frifunden for Tiltale for Barnemord, da Forsæt ikke var bevist 405

En Tiltalt, som en Vinternat — efter med to Kammerater at have drukket Øl, som han var vidende om var stjaalet, og efter Kammeraternes Forklaring fra en Arbejdsplads — derpaa i Selskab med dem var gaaet hjemme fra og havde sneget sig ind paa fornævnte Arbejdsplads, antaget herefter og efter de af Kammeraterne afgivne Forklaringer, og da han ingen plansibel Forklaring havde afgivet om Øjemedet med sit Besøg, at have forbundet tyvagtig Hensigt med dette..... 488

Antaget at en Tiltalt i tyvagtig Hensigt havde sat sig i Besiddelse af en Ballie..... 496

En tidligere for Indbrud straffet Person, der blev antruffen i et fremmed Værelse med Ejerens Klæder under Armen, og som havde forklaret at være gaaet derind i beruset Tilstand af en Fejltagelse, antagen at have forbundet tyvagtig Hensigt med sit Besøg 506

Pag.

Antaget at det ikke kunde diskulpere en for Overtrædelse af § 174 tiltalt Tjenestekarl, at han ikke vilde have gjort sig nogen Tanke om, hvorvidt Pigen, der manglede nogle Maaneder i 16 Aar, havde naaet denne Alder 514

En Pige, der var bleven siddende en Vinterdag i en Grusgrav i flere Timer med et spædt Barn, indtil Barnet var saa forkommet, at det efter hendes egen Forklaring maatte dø, selv om det var kommet i Hus, antaget at have haft Forsæt til at dræbe Barnet, da hun var bleven siddende efter at det var blevet hende klart, hvor svagt Barnet var, i Stedet for at søge Hjælp, hvad hun havde været i Stand til, idet nærmeste Hus kun var fjernet ca. 1700 Alen 676

En Persons Foregivende om at ville have haft til Hensigt at tilbagelevere en Trækkevogn, som han havde sat sig i Besiddelse af, forkastet 725

Forsøg.

Et Spørgsmaal afgjort, om et Tyveri var fuldbyrdet eller ej. Se under Tyveri 311

En Tiltalt, som mod sin Benægtelse ansaas overbevist om i tyvagtig Hensigt at have sneget sig ind paa en Arbejdsplads, og der fandtes i Besiddelse af en til 25 Øre vurderet Hue, som han indrømmede at have taget, dømt for fuldbyrdet Tyveri. 488

En Person, som fandtes i en fremmed Lejlighed med Ejerens Klæder under Armen, dømt for fuldbyrdet Tyveri 506

Antaget at der forelaa fuldbyrdet Forbrydelse efter § 168 i et Tilfælde, hvor en Tiltalt ved Vold havde ført sit Lem ind i en Piges Kønsdele, men af Frygt for at gøre hende frugtsommelig først ladet Sæden, gaa efter at have sluppet Pigen 721

En Person, som blev greben i Færd med at fylde Mel paa en Pose dømt for fuldbyrdet Tyveri 728

Forudsætning.

Se under Akkord 656

Forældelse.

Se under Præskription.

Om Præskription i Henhold til Frd. 11 September 1839, § 2. Se under Skifte 253

Forældelse af Strafskyld.

Strfl.s § 70 anvendt 60, 293

En Tiltalt frifunden for et først to Aar efter Begaaelsen paatalt Tyveri, da det ikke var oplyst, at samme var begaaet efter hans fyldte 15 Aar, i Henhold til Strfl.s § 66. 208

Fragt.

Se under Befragtning 440

Pag.

Frihedskrænkelse.

To Tiltalte, som overfor en under en Strike arbejdende Kone vare fremkomne med forblommede Trusler om Vold imod en paa Fabrikken arbejdende Mand, frifundne, idet det fandtes betænkeligt at statuere, at de Tiltalte havde tilsigtet, at Konen skulde forstaa disse Udtalelser som indeholdende en Trusel om Vold imod hende for at bevæge hende til at ophøre med Arbejdet 100

En for denne Forbrydelse tiltalt, som havde udskældt en anden for Skruebrækker, frifunden, da de brugte Udladelser ikke indeholdt Trusler om Vold 104

Afgørelse af et Grænsetilfælde mellem Voldtægt og Frihedskrænkelse. Se under Sædeligheden 293

To Karle dømte efter § 210 for at være brudte ind til en 69aarig Enke ved Nattetid og have tiltvunget sig Samleje med hende, der skreg og bad dem lade være, ved nogen Magtanvendelse 667

Fundatser.

Fortolkning af Fundatsen af Niels Brocks og Hustrus Legat. Se under Legater 648

Fængsling (ulovlig).

Se under Anholdelse 30

og Arrest (Varetægts-) 375

Færøerne.

Se under Angivelse (falsk) 381

En Bedstemand paa en Fiskekutter dømt efter Sølovens § 306. Se under Søloven 431

Gave.

Spørgsmaal afgjort, om en en Svigersøn udbetalt Kapital var Laan eller Gave eller Arveforskud. Se under Laan 240

Se under Livsgave 563

Gentagelse.

En Tiltalt, som efter ved Underretten at være dømt for 4de Gang begaaet Tyveri, havde stjaalet, medens Sagen var under Appel, dømt for 5te Gang begaaet Tyveri 222

En for Røveri tidligere straffet og nu for Hæleri tiltalt Person dømt som for 2den Gang begaaet Hæleri 248

En Røveridom tillagt Gentagelsesvirkning i Henhold til Strfl.s § 246 paa et nu begaaet Tyveri 330

En Kriminalretsdom, der havde dømt en nu for Tyveri tiltalt Person som for 4de Gang begaaet efterfølgende Meddelagtighed, rettet til, at Tiltalte ansaas som for 4de Gang begaaet Hæleri, da et tidligere paadømt Forhold, der af vedkommende Underdommer var henført under efterfølgende Meddelagtighed, var et Hæleri ... 492

Tyveridomme, som vare over 10 Aar gamle, ikke antagne at have bevaret deres Evne til at virke itererende paa Grund af nogle i dette Tidsrum Tiltalte overgaaede Hæleridomme 517

Pag.

Dom for Forsøg ikke tillagt Gentagelsesvirkning paa et nu forøvet Tyveri 559

Generalforsamling.

Om dennes Myndighed, se under Foreningsforhold 423

Gift.

En Grosserer og Detailhandler dømt for Handel med Arsenik i mindre Partier og for Overtrædelse af Bestemmelsen i Pl. 19 April 1843 § 2, 1ste Pkt., efter Frdn. 1 April 1796 § [illegible], men ikke dømt for ikke at holde Giftbog m. m. 123

Habilitet (Dommeres og andre Embedsmænds).

I et Tilfælde, hvor en paa de dansk-vestindiske Øer ansat Politimester efter Anmeldelse fra sin egen Sagfører i en mellem ham og en Trediemand verserende, af en Sættedommer behandlet Injuriesag havde anholdt en i nævnte Sag af Modparten som Vidne ført Slagtermester som sigtet for forsætlig falsk Vidneforklaring og den følgende Dag afholdt kriminelt Forhør over den anholdte, statueredes det, at den Anholdtes Bortrejse fra Øerne ikke havde været saa nær forestaaende, at en Undersøgelse ved en Sættedommer vilde være bleven umuliggjort, og at der ikke havde foreligget nogen Grund til at formode, at Anholdte forsætlig havde aflagt falsk Forklaring. Som Følge heraf kendtes under en af Slagtermesteren iværksat Appel af Anholdelsen og den sig dertil sluttende Politiretsbehandling disse paa Grund af Politimesterens Inhabilitet uefterrettelige, hvorhos Politimesteren ansaas med Mulkt og dømtes til at betale Slagtermesteren Erstatning for Tort og Kreditspilde. Udtalt, at det i Henhold til Pl. 25 Juli 1820 er ulovmedholdeligt, at Politiassistenten afholder et Forhør, naar det i Retsprotokollen er anført, at Politimesteren beklæder Retten ... 30

Habilitet se under umyndige.

Handelsforhold.

Om Forstaaelsen af Udtrykket sukcessive Levering. Se under Levering 148

Erstatning for Ikke-Opfyldelse af en Handel om et Parti fransk Hvedemel cif Esbjerg at aflade sidst i November i Dunkerque bestemt ved Forskellen mellem den akkorderede Pris og den højere Pris i Esbjerg paa Misligholdelsestiden, først i December. 469

Handlingers Foretagelse (Forpligtelse hertil).

En Købstadborger som, uagtet hans Andragende om Tilladelse til Opførelse af en Beboelsesbygning paa en ham tilhørende Grund af vedkommende Bygningskommission kun var bevilget under Betingelse af, at der ved tinglæst Deklaration sikredes Afgivelse af Jord til Udvidelse af Adgangsvejen til Grunden, havde opført en saadan Bygning paa Grunden uden at opfylde den stillede Betingelse, tilpligtet i Medfør af § 36 i Bygningsloven for Køb-

Pag.

stæderne af 30 December 1858 under Dagsmulkter at rette det lovstridige ved enten at borttage den opførte Bygning eller at tilvejebringe Erklæring fra Bygningskommissionen i Henhold til § 20, 2det Punktum 3

En ved en Overretsdom paalagt Forpligtelse til at give Skøde paa en fast Ejendom ophævet, da Sælgeren havde godtgjort, at det var ham umuligt at efterkomme Dommen, eftersom han allerede havde solgt Ejendommen til en Tredjemand, som var i god Tro. 198

Se endvidere pag. 71.

Hittegods (ulovlig Omgang med).

I et Tilfælde, hvor en til Drik forfalden Uldhandler havde forklaret, at han om Morgenen, da han vaagnede paa en Mark havde set sig omgiven af en Del Uldvarer, som han derpaa, vidende om, at de ikke vare hans, havde solgt, og under Forhøret havde forklaret, at han ikke tvivlede paa, at han havde stjaalet dem fra en Købmand i Gudhjem, men at han intet erindrede derom, blev Tiltalte, da der under det højst mangelfulde Forhør intet Bevis var ført for, at Kosterne vare stjaalne, dømt efter § 247 712

Straf herfor endvidere anvendt 553

Hæleri.

En Fader, der havde frataget sin 14aarige Søn et i dennes Besiddelse værende, for stjaalne Penge erhvervet Ur, med Hensyn til hvilket Sønnen havde forklaret at have fundet det, medens Fadederen gik ud fra, at det hidrørte fra et Tyveri, og som derpaa forgæves havde forsøgt at faa Uret fremlyst, samt, da Sønnen nogle Maaneder efter anholdtes, meldt sig med Uret til Politiet, men i Mellemtiden havde benyttet samme, frifunden, da det fandtes betænkeligt at statuere, at han havde villet tilegne sig Uret, og Aktionens Omkostninger paalagte det offentlige. (Overreiten havde anvendt § 238) 452

En Tiltalt, som fandtes i Besiddelse af en Assistenshusseddel paa en Klædning, med Hensyn til hvilken der førtes Ejendomsbevis og som genkendtes af Ejeren, medens Tilhjemlingseden ikke kunde aflægges, da Ejeren var under 15 Aar, frifunden. Tiltalte havde nægtet at have været i Besiddelse af Klædningen og forklaret at have købt Sedlen af en ubekendt Person. Samme Tiltalte dømt for Hæleri med Hensyn til et Ur, idet Betingelserne for Anvendelse af det indirekte Tyve- og Hælerbevis forelaa med Hensyn til dette 303

To i Christianssted paa de dansk-vestindiske Øer hjemmehørende Slagtere, der af en Kreaturvogter paa en derværende Kvægplantage, om hvem de vidste eller dog ikke vare i Tvivl om, at han havde stjaalet de paagældende Kreaturer, til Priser, der vare under disses virkelige Værdi, havde tilforhandlet sig henholdsvis 5 og 6 Stykker Hornkvæg, ansete efter Frdn. 11 April 1840 § 24, jfr. § 21, idet det, uden at det mod de Tiltaltes Benægtelse kunde anses godtgjort, at der havde bestaaet nogen foregaaende Aftale

Pag.

med Kreaturvogteren om disse Tyverier eller, for den enes Vedkommende, at han havde givet Kreaturvogteren Anvisning paa deres Iværksættelsesmaade, efter det oplyste skønnedes godtgjort, at det hos en Del Slagtere i Christianssted havde været en ret almindelig Trafik at købe vitterlig stjaalne Kreaturer for en billigere Pris end den sædvanlige. Den ene af de tiltalte Slagtere derimod frifunden med Hensyn til et af ham af Opsynsmanden paa en anden Kvægplantage købt Kreatur, med Hensyn til hvilket Opsynsmanden var overbevist om at have gjort sig skyldig i ulovligt Forhold, idet der manglede Føje til at forkaste Slagterens Forklaring om ved dette Køb at have handlet i god Tro..... 87

En Neger dømt for Hæleri ved at have modtaget Koster, med Hensyn til hvilke han havde Mistanke om, at de vare stjaalne..... 271

Straf herfor endvidere idømt..... 222, 248, 483, 517, 530

Hævd.

Om Alders Tids Hævd var vundet paa Benyttelsen af Vandet i en Mølledam. Se under Vandløb..... 394

Indiciebevis.

En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have forbundet tyvagtig Hensigt med en forsøgt Indstigning ad et Køkkenvindue. Se under Tyveri (groft)..... 136

En Neger dømt efter Indicier for groft Tyveri, men frifunden med Hensyn til andre Tyverier. Se under groft Tyveri..... 271

En tidligere for Tyveri straffet Person, som blev antruffen i et Pianofortemagasin med Indbrudsværktøj, antagen at have indfundet sig der i tyvagtig Hensigt. Se under Tyveri (groft)..... 290

En professionel Bondefanger imod sin Benægtelse overbevist om ved Bedrageri i Spil at have fravendt en Landboer en Cykle. Se under Bedrageri..... 314

En Person anset overbevist om Tyveri af et Stykke Voks..... 323

En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have underskrevet en med hans Navn forsynet Obligation og imod bedre Vidende at have edelig fragaaet dette..... 338

I et Tilfælde, hvor en Pengekasse med Indhold, ca. 600 Kr., var forsvunden fra en Beværtning, blev en for Tyveri tidligere straffet Person, som havde opholdt sig i Beværtningen umiddelbart i Forvejen og i Nærheden af Kassen, som af et Vidne var set at fjerne sig med en Genstand under sin Jakke, og i hvis Hjem fandtes gemt et i Størrelse og Art omtrent til det stjaalne svarende Beløb, hvorpaa han havde lagt Skjul, og som han ingen rimelig Rede kunde gøre for, dømt for Tyveri af Kassen med Indhold..... 353

En Tiltalt antagen at have forbundet tyvagtig Hensigt med at have taget en Ballie..... 496

En tidligere for Indbrud dømt Person, som blev funden i en fremmed Lejlighed med Ejerens Klæder under Armen, antagen at have indfundet sig der i tyvagtig Hensigt, og da Døren havde været

Pag.

lukket, og han fandtes i Besiddelse af en dertil passende Nøgle, dømt for Indbrud og for fuldbyrdet Indbrud 506

En Tiltalt anset overbevist om at have forbundet tyvagtig Hensigt med sin Nærværelse ved Nattetid paa en Arbejdsplads. Se under Forsæt 488

To tidligere for Kvistkammertyveri i Forening dømte Personer, som havde været i en Ejendom, hvor et Kvistkammer umiddelbart efter fandtes opbrudt, og Koster stjaalne, og som havde afgivet vaklende, modsigende og hinanden anklagende Forklaringer om deres Ærinde og Virksomhed, dømte for Indbrud i Forening..... 517

En Tiltalt dømt for Tyveri af 4 Pd. Mælk, idet det ved Vejning af den ham til Transport leverede Mælk og af den af ham afleverede Mælk var godtgjort, at der manglede 4 Pd. i en anden Leverandørs Beholder, og et Vidne havde set ham, der ogsaa selv leverede Mælk, standse under Vejs og hælde om paa Mælken 538

Et Fruentimmer, der blev antruffet paa en Trappegang med noget til et Kvistkammer hørende Værktøj, som hun, under et ganske uantageligt Paaskud, indrømmede at have sat sig i Besiddelse af paa Kvistkammeret, dømt som Tyv 542

Saadant ført for, at en i Tiltaltes Besiddelse funden Cykle var tagen af en Medtiltalt til Tiltalte og efter dennes Opfordring. Se under Tyveri..... 559

En Person, som havde hjulpet en anden til at begaa Indbrud hos dennes Plejesøster og tage flere sidstnævnte tilhørende Ting, dømt for Indbrudstyveri, idet hans Forklaring om at have troet paa, at den anden havde Lov til at tage Tingene, forkastedes 586

En for Tyveri tidligere straffet Person dømt for Tyveri af to Par Benklæder, som han blev truffen i Besiddelse af nogle Timer efter, at de vare stjaalne, uden at kunne oplyse sin Hjemmel, og da han var set paa Gerningsstedet kort før Tyveriet og blev eftersat kort efter dette af en Mand, som mistænkte ham og foranledigede ham anholdt..... 683

En Vognmandskusk dømt for Tyveri af et Akselleje, som han efter sin egen Forklaring havde fundet, og for Forsøg paa Tyveri af et andet Akselleje, som han var truffet hamrende paa. Se under Tyveri..... 730

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt, som havde erkendt at have pantsat en Frakke, og erklæret, at han ikke betvivlede, at en paa Laanekontoret forefunden Frakke, med Hensyn til hvilken der forelaa Tilhjemlingsed og Ejendomsbevis, var identisk med den af ham pantsatte, dømt efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis som Hæler, idet hans Hjemmel med Hensyn til Frakken forkastedes 202

Tiltalte frifunden, da Besiddelse af en Assistentshusseddel, som Tiltalte angav at have købt, ikke afgav Bevis for Kosternes Besiddelse, og Tilhjemlingsed ikke kunde aflægges. Se under Hæleri..... 303

Pag.

Samme Tiltalte dømt som Hæler efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis 303

Samme Tiltalte i to Tilfælde dømt efter samme Bevis, og efter Forklaringer af Vidner, som med mer eller mindre Sikkerhed havde genkendt ham ved Gerningsstedet, bærende Koster, dømt som Tyv. Da det ene af Tyverierne endelig var udført ved Indbrud, nemlig ved en falsk Nøgle, og Tiltalte var funden i Besiddelse af en til vedkommende Værelse passende Nøgle, dømtes han for Indbrud 303

Dette anvendt med Hensyn til et i et Fruentimmers Besiddelse fundet Kjoleliv, idet Identitetsbeviset fandtes fyldestgørende, og hun dømt som Hæler 542

En Person, som blev antruffen trækkende med en stjaalen Hest, dømt efter dette Bevis, og da han blev truffen kort Tid efter Tyveriets Udførelse, og han selv umiddelbart i Forvejen havde været paa Gerningsstedet, dømtes han som Tyv 617

Dette anvendt og Tiltalte dømt som Hæler 483, 717

Injurier.

Se under Ærefornærmelser.

Instansfølgen.

Højesteret bemyndiget til at paakende som 2den Instans en i Henhold til Frdn. 6 April 1842 § 7 anlagt Sag 198

Højesteret bemyndiget til at paakende nogle efter den indankede Dom tilstaaede Forseelser a prima instantia sammen med de allerede paadømte Forseelser 365

Interessentskab.

Se under Firmalovgivningen 71

Island.

En Tiltalt, der, for at spare sig selv og vedkommende Apoteker Ulejlighed, uden Hjemmel havde forandret Kvantitetsangivelse paa en ham af en Læge meddelt Recept fra 10 eller 15 Gram til 215 Gram, frifunden for Tiltale for Falsk, idet hans Forklaring om at have troet sig berettiget til paa denne Maade paa een Gang at skaffe sig et større Kvantum af det paagældende Medikament, der hørte til dem, der maa udleveres paa samme Recept et ubegrænset Antal Gange, og hvoraf han i sin Virksomhed som Kvaksalver forbrugte betydelige Kvantiteter, efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne forkastes. Samme Tiltalte derimod idømt Straf efter isl. Lov 29 Februar 1884 om Forandring i Frd. 5 Septbr. 1794 for at have gjort Skade med et Helbredelsesforsøg 13

Frifindelse af nogle Islændere, som vare tiltalte for Overtrædelse af Frd. om Karantæneveesenet af 8 Febr. 1805 § 39 Nr. 8, kfr. §§ 27—29, og Lov om fremmedes Fiskeri under Island af 12 Febr. 1872 samt Lov af 17 Decbr. 1875 ved at have kommuniceret med fremmede Skibe. For førstnævnte Lovbestemmelses Vedkommende støttedes Frifindelsen allerede derpaa, at der ingen Bekendt-

Pag.

gørelse var udgaaet om, at Forordningens Bestemmelser skulde træde i Kraft for disse eller andre Skibes Vedkommende 145

En Repstyrer, som var tiltalt for at have undladt at efterkomme en af Sysselmanden given Udpantningsordre, frifunden 230

Et Aktieselskab i Kjøbenhavn, som fra sine paa Island etablerede Faktorier solgte Brændevin, ikke anset pligtig at svare Brændevinsafgift til Kjøbenhavns Kommune..... 547

En Islænder dømt for simpelt og groft Tyveri og Bedrageri efter isl. Strfl.s §§ 234 og 255..... 268

Uanset, at der ellers tilkommer Distriktslæger paa Island Diæter og Godtgørelser for Rejseudgifter, kfr. Lov 15 Oktober 1875 § 4, nægtet dem saadanne for Vakcinationsrejser i Henhold til Lov 25 Februar 1898 § 8, væsentlig i Henhold til en Udtalelse herom i Motiverne til denne Lov 438

Jagt.

En Gaardejer, der havde nedlagt to Raadyr paa sin Jord, hvor Grevskabet Bregentved var jagtberettiget, frifunden, da det var bevist, at Grevskabet ikke, efter at være opfordret til i Henhold til Jagtlovens § 7 at skaffe ham Fred for Raadyr, havde gjort saadant paa fyldestgørende Maade 193

En Tiltalt, som efter foregaaende Aftale med en anden Krybskytte om at dræbe en Raabuk havde som Klapper medvirket i Jagten, hvis Udbytte dog blev en Raa, dømt for Overtrædelse af Lov 8de Maj 1894 § 13, og da Raaen paa dette Tidspunkt var fredet, for Overtrædelse af § 17 efter § 23, 2det Stk., samt § 27 og tillige efter § 23, 4. Stk. Endelig paalagt at betale Erstatning baade almindelig og den særlige efter § 13 in fine..... 475

Karantænevæsenet.

Se under Island..... 145

Kaution.

Afgørelse af forskellige Tvistpunkter mellem en Kautionist, som paa egne og Medkautionisters Vegne havde indfriet et Laan, og Debitor ifølge samme 319

Fire Medlemmer af et Aktieselskabs Bestyrelse, som havde garanteret, at et af Selskabet til en Sagfører skyldigt Beløb, der skulde betales ved Prioriteringen af en Selskabet tilhørende Ejendom, betaltes til en Enkefrue, saafremt hun til den Tid havde Beløbet til Gode, antagne personlig at have paataget sig overfor Enken at drage Omsorg for, at der gaves hende Adgang til ved Laanets Berigtigelse at faa det paagældende Beløb udbetalt, og da de havde forsømt dette og uden videre disponeret over Pengene paa anden Maade, tilpligtede in solidum at betale Beløbet til Enken, der ikke nu kunde anses pligtig at føre særligt Bevis for at have Beløbet til Gode hos Sagføreren, da denne ved at tiltransportere hende sin Fordring paa Aktieselskabet havde erkendt dette..... 446

Efter at en Haandværker, der i Forening med en Sagfører solida-

Pag.

risk havde kaveret for en Købmands Forpligtelser, var bleven dømt til at betale Kreditor det Beløb, som Købmanden var denne skyldig, og derpaa havde indgaaet Forlig med Kreditor om Betaling af et mindre Beløb mod Saldokvittering samt havde opfyldt Forliget, dømtes Sagføreren til at betale Haandværkeren Halvdelen af, hvad denne havde udredet, idet han ikke antoges ved Forliget at have tilføjet Sagføreren nogen Retskrænkelse eller udvist et Forhold, der kunde betage ham hans Regres. Sagføreren paa den anden Side anset berettiget til paa egne Vegne at fremføre de Indsigelser mod Kautionssøgsmaalet, han under dette havde gjort gældende som Sagfører for Haandværkeren 623

Klasselotteriet.

Se under Lotteri 371

Kommissionsforhold.

En handlende i Aalborg, som havde betalt nogle hos en Pladsagent samme Steds bestilte Varer, tilpligtet paa ny at erlægge Betalingen til vedkommende kjøbenhavnske Grosserer, som ikke havde modtaget Betalingen og bestridt Agentens Kompetence til at oppebære denne 117

Antaget bevist, at en mellem en Husejer og en Kommissionær truffen Aftale gik ud paa, at sidstnævnte skulde have Salær, naar en Ejendom ved hans Anvisning solgtes, og da Ejendommen solgtes til den Køber, Kommissionæren havde anvist, dømtes Husejeren til at betale Salæret 358

Kommunale Forhold.

Se under Skatter 574, 575, 579

Kompetence.

Frifindelse for Straf af nogle Grundejere, der havde afledet Spildevand til Amtets Vejgrøft, paa Grund af Tilladelse i saa Henseende fra Bygningskommissionen 43

Spørgsmaal afgjort, om en Vedtagelse i en Forenings Love om, at et Medlem var udstemt, naar $^3/_4$ af en Generalforsamling vedtog saadan Udstemning, udelukkede et saaledes udstemt Medlem fra at indbringe Sagen for Domstolene. Se under Foreningsforhold.. 423

En Bestemmelse i et Brandforsikringsselskabs Love ikke antaget med tilstrækkelig Tydelighed at hjemle en Afgørelse ved en af Formanden nedsat Voldgiftdomstol af et Spørgsmaal, om en assurerende paa Grund af en paastaaet Dobbeltforsikring var udelukket fra at faa Brandskadeerstatning. Se under Assuranceforhold 466

Konfiskation

af Varer, som en Omløber havde medført 379, 454

Pag.

Konkurs.

Et Konkursbo anset beføjet til at gøre Fallentens Ret gældende til imod en Godtgørelse at fratræde et af Arbejdernes Byggeforening overdraget Hus. Se under Sukcession 345

Om en Kollision mellem en i 7 Afdelinger foretagen Fogedforretning og en Fallit, som faldt forinden sidste Afdeling. Se under Udlæg 656

Konnossement.

Fortolkning af Udtrykket »not responsible for marks«. Se under Befragtning 440

Konvertering af Straf.

Strfl.s § 23 anvendt 60, 453, 473

En Straf af Rotting konverteret til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, da Tiltalte ikke kunde taale Rotting 734

Kost og Tæring saadan tilkendt i en Sag, hvor Appellanten udeblev fra Højestesteret 529

Kriminalproces.

Under Appel i den civile Proces' Former efter Stævning til vedkommende Politimester som Hovedvederpart blev en af ham foretagen Anholdelse af en Person og den senere af Politimesteren foretagne Politiretsbehandling kendt uefterrettelig i Henhold til D. L. 1—5—6, da Politimesteren havde været inhabil, og Politimesteren idømt Bøde for sin Embedsforseelse og Erstatning for Tort og Kreditspilde. Udtalt, at det var ulovmedholdeligt, at Politiassistenten beklædte Retten, naar det i Protokollen hed, at Retten sattes af Politimesteren 30

En i første Instans som civil Sag behandlet Sag om Injurier efter domfældtes Begæring appelleret i den kriminelle Proces's Former. Straffen forhøjet 336

En Sag om Tyveri paakendt af Højesteret a prima instantia i Forbindelse med en appelleret Sag i Henhold til Bevilling. Se under Instansfølge 365

Udtalt, at der intet Hensyn kunde tages til en af Tiltalte ganske i Almindelighed holdt Erkendelse af at have gjort sig skyldig i Tyveri, om hvilket han i de følgende Forhør fastholdt intet at erindre, og da det efter den højst mangelfulde Maade, hvorpaa Forhøret i Sagen var optaget, ikke kunde antages godtgjort, at der overhovedet var begaaet et Tyveri, frifandtes Tiltalte for saa vidt Tiltalte derimod dømt for ulovlig Omgang med Hittegods, se herunder 712

Kumulation.

Se under Instansfølgen 365

Et Spørgsmaal afgjort, om subjektiv utilstedelig Kumulation forelaa. Se under Assuranceforhold 466

Kutyme.

Udtrykket sukcessive Levering antaget fortrinsvis at være foreskrevet i Køberens Interesse 148

Pag.
Se endvidere under Tyendeforhold 674

Kvaksalveri.

En Tiltalt paa Island idømt Straf efter isl. Lov 29 Februar 1884 om Forandring i Frdn. 5 Septbr. 1794 for at have gjort Skade med et Helbredelsesforsøg 13

En Tiltalt dømt herfor for at have i Aviserne bekendtgjort, at han kurerede for Vandladning i Sengen, og naar Folk skriftlig henvendte sig til ham med de forlangte Oplysninger om Alder, Køn m. m., at have solgt dem et af ham fra et tysk Apotek indforskrevet Middel med Brugsanvisning. Tillige dømt for Medikamenthandel se herunder 523

En Gaardejer dømt herfor, som i stort Omfang paa et til Ophold for 30 Personer indrettet Hus havde behandlet alskens Syge ved magnetiske Strygninger paa Kroppen, magnetisk Papir og magnetiseret The eller Vand samt Vandkur — hvilke Patienter alle først havde søgt Lægehjælp, og hvoraf ingen havde haft Skade af Behandlingen — uden at han forlangte Betaling for selve Kuren, men idet han tog den Betaling, som frivillig ydedes 611

Kvittering.

En Bestyrer af en Landejendom, som ved Fratrædelsen uden Reservation havde modtaget og kvitteret for sit Tilgodehavende ifølge en af ham ført Kassebog og en af Ejerens Repræsentant ført Statusbog, og derpaa i flere Aar havde forholdt sig passiv, antaget at have Bevisbyrden for, at der ved hans Antagelse som Bestyrer var tilsagt ham Løn 594

Køb og Salg.

En Køber af nogle Cykler frifunden for at betale Købesummen, da Sælgeren ikke havde opfyldt et fra Begyndelsen af stillet og senere fastholdt Vilkaar om, at Cyklerne skulde forsynes med Bremser 128

Om Forstaaelsen af Udtrykket sukcessiv Levering. Se under Levering 148

I et Tilfælde, hvor et Firma havde tilbudt at afkøbe en Købmand et Parti Hvede, hvor Købmanden havde telegrafisk akcepteret Tilbudet, Firmaet sendt ham en Kontrakt til Underskrift, og Købmanden returneret denne underskreven, udtaltes det under en af Firmaet til Erstatning for Handlens Ikke-opfyldelse anlagt Sag, at Firmaet — der forinden Modtagelsen af Kontrakten havde telegraferet: »Er Kontrakten underskreven. Ilsvar. Ellers annulleres«, hvorefter Købmanden samme Dag havde tilskrevet Firmaet, at han ifølge Indholdet af Telegrammet havde annulleret Forretningen ved ikke at sende Iltelegram, — kunde fordre Handelen opfyldt, da det havde modtaget den underskrevne Kontrakt førend det Brev, hvori Handelen annulleredes. Efter Retshandelens Karakter som en Differencehandel anset uden Betydning om Firmaet virke-

Pag.

lig havde dækket sig ved at indkøbe det omspurgte Parti Hvede, idet Firmaet maatte være berettiget til at lægge Dagens Pris til Grund ved Beregningen af Erstatningen. ..... 308.
Se under Misligholdelse. ..... 601.

Laan.

Ikke antaget bevist, at en Kapital paa 30,700 Kr., som af en Fabrikant var givet hans tilkommende Svigersøn i Anledning af dennes Ægteskab og til Indkøb af en større fast Ejendom, men om hvilken Fabrikanten senere havde gjort gældende, at Kapitalen skulde være et Laan paa Anfordring, var ydet paa denne Maade, idet der ved Pengenes Udbetaling ikke var udtalt noget derom og idet det under den foreliggende Situation var usandsynligt at Svigersønnen skulde være indgaaet, eller af Fabrikanten opfordret til at indgaa, paa et saadant Vilkaar, som det efter den skete Anvendelse af Pengene vilde være ham umuligt at opfylde, men Svigersønnen i alt Fald statueret at have haft Føje til at gaa ud fra, at Kapitalen ikke ydedes ham som Laan paa Anfordring. Fabrikanten, som for Højesteret alene havde indtalt Forhalingsrenter for et vist Tidspunkt af bemeldte Kapital, ikke givet Medhold i sin Paastand i saa Henseende idet Kapitalen, der efter det anførte maatte betragtes som Gave eller Arveforskud, ikke var forfalden. Da Fabrikanten ikke heller havde bevist, at Svigersønnen særlig havde paataget sig at svare Renter af Kapitalen — denne betragtet som Forskud paa Arv — frifandtes Svigersønnen ..... 240.
En Garantierklæring fra 4 Medlemmer af en Bestyrelse for et Aktieselskab antagen efter Garantierklæringens Indhold at være personlig, se under Kaution. ..... 446.

Landvæsenskommission.

Et Spørgsmaal, om særlig Adkomst forelaa med Hensyn til Vandet i en gammel Mølledam, afgjort af Domstolene, efter ved Overlandvæsenskommissionens Kendelse at være henvist til Paakendelse i saa Henseende, se under Vandløb. ..... 994.

Legater.

Bestemmelsen i Niels Brocks og Hustrus Udstyrs-Legat om, at Familien skulde være berettiget dertil, og at Legatbestyrelsen paa bedste og redeligste Maade skulde vælge de værdigste og mest trængende af Ansøgerne, fortolket derhen, at Legatbestyrelsen blandt flere til Familien hørende Ansøgere var forpligtet at vælge den i Grad nærmest beslægtede, uden Hensyn til om han ansaas for den værdigste eller mest trængende, da denne Fortolkning var antaget af Højesteret i 1807 ved en lignende Bestemmelse i samme Testamente, var fastslaaet af Kancelliet og i Menneskealdre fulgt af Legatbestyrelsen, og ingen afgørende Indvendinger kunde hentes med denne Fortolknings Rigtighed fra Bestemmelsens Ordlyd. 648

Pag.

Levering.

En mellem en Kulhandler og en Fabrikant indgaaet Handel om Levering af et Parti Cinders sukcessive over 1899 antagen ifølge Handelskutyme at berettige Køberen til at fordre Leveringen sukcessive, men ikke at forpligte ham hertil. Udtalt, at selv om Klausulen tillige antoges indsat i Sælgerens Interesse, kunde deraf kun følge en Ret for Sælgeren til at modsætte sig, at Køberen fordrede Leveringerne med uforholdsmæssig store Brøkdele i de tidligere Maaneder af Aaret, hvorimod Køberen ved Udgangen af Aaret var pligtig at modtage, og Sælgeren pligtig at levere det tilbagestaaende Kvantum paa een Gang. Som Følge heraf kendtes Sælgeren uberettiget til, fordi Køberen under den i 1899 herskende lock-out havde undladt at aftage noget i 4 Maaneder, at nægte i December Maaned at levere det resterende Parti, idet Køberen ej heller antoges ved den udvekslede Korrespondance at have godkendt Sælgerens Opfattelse af ikke at være pligtig til at levere Restpartiet. 148

En Sælger, som retstridig havde undladt at opfylde en Handel om et Parti fransk Hvedemel cif Esbjerg, Afladning sidst i November, tilpligtet at betale Forskellen mellem den akkorderede Pris og den højere Pris i Esbjerg fra Misligholdelsestiden, først i December. . 469

Liggedage.

Under en mod Aktieselskabet »Københavns Frihavn«, der i Henhold til Indenrigsministeriets Reglement af 19 Oktober 1894 er eneberettiget til Foretagelse af Losning og Ladning i Frihavnen og forpligtet til at foretage dette Arbejde, saa vidt og saa hurtigt ske kan, af en engelsk Skibsfører anlagt Sag til Erstatning for Liggedage i Anledning af, at en Losning var bleven forsinket ved en Strike blandt Frihavnens Arbejdere, statueret, at der med Hensyn til Strikens Udbrud og Varighed samt de Foranstaltninger, der vare trufne for at raade Bod paa Arbejdsstandsningen, ikke skønnedes at kunne lægges Selskabet noget til Last, saameget mindre som det ved Cirkulære af 11 April 1896 havde bekendtgjort, at dets Forpligtelse bortfaldt i Tilfælde af saadan Strike — hvilket Cirkulære ikke fandtes at indskrænke Selskabets Forpligtelser i Strid med Reglementets Bestemmelser — og Selskabet efter det Foreliggende kunde være beføjet til at gaa ud fra, at Skibsføreren, da han søgte ind til Frihavnen, var bekendt med Cirkulæret. Frihavnen som Følge heraf frifunden allerede af disse Grunde.. 498

Livsgave.

I et Tilfælde, hvor et Par Ægtefolk uden Fællesbørn var død henholdsvis i 1888 og 1895, og hvor der paa Skiftet efter den sidst afdøde Hustru var gjort gældende af den først afdøde Mands Børnebørn, at en i 1881 truffen Disposition med Hensyn til en paa en Sparekassebog indestaaende Kapital var ugyldig som foretagen

Pag.

af Hustruen alene og uden Iagttagelse af de for Dødsgaver foreskrevne Former, statueredes det, at der ikke var fremkommet noget, der ledede til at formode, at Dispositionen var foretagen af Hustruen alene uden Mandens Vidende og Vilje, og da Giverne maatte antages efter det oplyste endelig at have fraskrevet sig Raadigheden over Kapitalen, fandtes der at foreligge en gyldig Livsgave 563

Losning.

Bestemmelsen i et Konnossement »not responsible for marks« antaget at medføre, at en Køber af et Parti som Stykgods indladet Frøkager maatte betale for den af ham krævede og i Land foretagne Sortering af de uden Sondring med Hensyn til Mærker og Afskiber indladede Varer. Se under Befragtning 440

Lotteri.

En Tiltalt dømt for at have forhandlet Beviser for Andele i Retten efter Klasselotterisedler 371

Læger.

Om islandske Distriktslægers Ret til Diæter m. m. i Anledning af Vaccinationsrejser. Se under Island 438

Løsgængeri.

Se under Vestindien 212
Straf for Løsgængeri ikke idømt, da Tiltalte ikke havde omstrejfet. 286
Straf herfor idømt 289
Se endvidere under Polititilhold.

Meddelagtighed.

En Tiltalt, som havde overværet et af en Kammerat udført Overfald paa to Tjenestekarle, og som var den, som havde haft et Udestaaende med de Overfaldne og efter Overfaldet ytret til den ene, at han ikke havde faaet nok, frifunden for Meddelagtighed i den forøvede Vold. Se under Vold 401
Ansvar for Overtrædelse af Bygnings- og Brandpolitiloven paalagt dels den Værkfører, som havde forestaaet Arbejdet og taget de ulovlige Lokaler i Brug, dels et Aktieselskabs Bestyrelse, som havde været vidende om den ulovlige Indretning og sammes Benyttelse. Se under Bygningsloven og Brandpolitiloven ..... 125.
En Mand, hvis Hustru efter foregaaende Aftale med ham, havde gjort sig skyldig i Plattenslageri, dømt som Medgerningsmand efter § 257 511
En Krybskytte, der som Klapper havde medvirket ved en Jagt, hvorved en Raa dræbtes, tillige dømt efter Lov 8 Maj 1894, § 23, 4de Stk. Se under Jagt 475
Strfl.s § 56 anvendt analogisk. Se under Drab 405
En Gæstgiver dømt efter § 155, jfr. § 52, for at have foranlediget, at

Pag.

to Mænd i god Tro til Brug for det offentlige underskrev en Attest om, at han, der var straffet for Tyveri, ikke havde været straffet 415
Strfl.s § 52 anvendt 22
En Tiltalt dømt som Medgerningsmand til et Indbrud og simpelt Tyveri, idet han havde holdt Vagt udenfor vedkommende Arbejdsplads, hvor Tyveriet blev begaaet. 488
Straf anvendt for Meddelagtighed efter § 54 og Meddelagtighed i Forsøg. Se under Tyveri (groft) ..... 530.
To Tiltalte, der efter Aftale med nogle Medtiltalte om at stjæle til fælles Fordel havde holdt Vagt udenfor, medens de Medtiltalte begik Tyveri, dømte som Medgerningsmænd til det forøvede Indbrud i et Skur i Kolonihaverne ved Landskronagade, idet det var forudsat, at Tyveriet skulde ske ved Indbrud 558
Antaget bevist, at en i Tiltaltes Besiddelse funden, stjaalen Cycle, som Tiltalte i god Tro vilde have modtaget til Opbevaring for en Medtiltalt, var tagen af denne til Tiltalte og efter dennes Opfordring, og denne dømt efter § 54 595

Medikamenthandel.

En Sag hvorunder en Person for ulovlig Medikamenthandel var idømt en Bøde paa 10 Kr., afvist fra Højesteret paa Grund af manglende summa appellabilis 13
Et Medlem af et med Borgerskab som Grosserer og Detaillist udrustet Aktieselskab, der drev Materialhandel, dømt efter Næringslovens § 75 for Salg i mindre Partier af upræparerede Medicinalvarer, der vare opførte i Fortegnelsen Litr. a til Anordning Nr. 145 af 6 November 1897, endvidere efter Frd. 4 December 1672, § 30, for Salg i mindre Partier af præparerede Medicinalvarer, der vare optagne paa Fortegnelsen Litr. A til Bekendtgørelse Nr. 146 af 8 November 1897, uden at den Omstændighed, at Salget kun var sket til Dyrlæger, kunde medføre Frifindelse, da disse ikke vare at anse som handelsberettigede med de fornævnte Medicinalvarer. Endelig straffet for Salg af Arsenik i mindre Partier og Overtrædelse af Bestemmelsen i Plakat 19 April 1843, § 2, 1 Pkt., efter Frd. 1 April 1796, § 1. Bøderne tiltagte henholdsvis Københavns Kommunes Kasse og Fattigvæsenets Hovedkasse 123
En Tiltalt, der dømtes for at have udøvet Kvaksalveri ved, efter foregaaende Bekendtgørelse om at kurere for Vandladning i Sengen, at sende Folk et af ham fra Tyskland indforskrevet Middel med Brugsanvisning, tillige dømt efter Frd. 4 December 1672, § 30, kfr, Pl. 1 Decbr. 1779, da Midlet indeholdt Calomel, som er udtrykkelig nævnt i den til Bekendtgørelse af 8 November 1897 føjede Fortegnelse over de præparerede, for Tiden fra den almindelige Detailhandel undtagne Medicinalvarer 523

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Fader og Datter, der havde anmeldt en Sognepræst for usædeligt Forhold til Datteren, men frifandtes for Overtrædelse af Straffe-

Pag.

lovens § 225, Datteren som et degenerativt Individ, som ikke antoges at have været sig Beskyldningens Usandhed bevidst, og Faderen, fordi han havde troet paa Sigtelsens Rigtighed, ligeledes frifundne, forsaavidt de for Retten havde forklaret — da det foreholdtes dem, at de i et af dem i Forening med Præsten indgaaet Forlig havde frikendt ham for Brøde i saa Henseende — at Præsten havde oplæst Forliget forkert for dem, hvilken falske Forklaring afgaves imod bedre Vidende for at støtte den af dem gjorte falske Anmeldelse og i Henhold til en forud truffen Aftale samt for at skade Præsten. Frifindelsen motiveret ved Grundsætningen i Straffelovens § 147, 1ste Stk. 381

Et tiltalt Fruentimmer, der havde søgt at formaa en Pige, der havde været i Selskab med Tiltalte en Aften, hvor Tiltalte havde Samleje med en Mandsperson, til under en kriminel Undersøgelse, som Tiltalte kort Tid efter foranledigede mod bemeldte Mandsperson for en Sædelighedsforbrydelse, i Strid med Sandheden at bekræfte, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed havde været meget beruset, anset efter Strfl.s § 146, kfr. § 52, 3. Stk. 54

En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have underskrevet en med hans Navn forsynet Obligation, og efter det foreliggende antaget, at han mod bedre Vidende havde edelig fragaaet denne Underskrift, hvorfor han dømtes efter § 150 338

En for Tyveri straffet Gæstgiver dømt efter Analogien af § 155, jfr. § 52, for at have foranlediget to Mænd til, som det maatte antages i god Tro, at underskrive en Bevidnelse om at han ikke var straffet, til Brug i Anledning af hans Ansøgning om Borgerskab. 415

Misligholdelse.

En Mejeribestyrer ikke antagen at have væsentlig misligholdt sin Kontrakt ved trods Forbud mod at sælge en detail at have solgt enkelte Gange Smør til Funktionærer og ikke at lade bogføre disse og nogle Salg til ham selv. Se under Tyendeforhold 463

En Sælger af et Parti Mel fob Stettin antagen berettiget til hos Køberen, der kontraktstridig havde vægret sig ved at modtage samme, at fordre Forskellen mellem den højere Købesum og den lavere Pris, hvortil Partiet efter Mæglerattest var udbragt i Kjøbenhavn. At Sælgeren den 17 Juni havde tilskrevet Køberen, at, hvis han ikke gav efter, vilde Partiet blive realiseret den 27de s. M. i Stettin, antoges ikke at forpligte Sælgeren til at realisere til denne Tid og Sted, da Køberen ikke havde modtaget det heri indeholdte Tilbud, medens Realisationen den 19 August, i hvilken Mellemtid Sælgeren havde arbejdet paa at ordne Sagen i Mindelighed, var foregaaet paa den for slige Forhold sædvanlige og en for Køberen forsvarlig Maade 601

En Udgiver af et Vittighedsblad, der havde kontraheret med en Redaktør om, at denne skulde ledsage Vittighedsbladet med et til Annoncer bestemt Tillæg, antagen at have manglet Føje til at refusere et Tillæg, fordi en Del af Annoncepladserne stode tomme,

Pag.

og erklære, at han i Fremtiden ikke vilde modtage slige Tillæg. Som Følge heraf ansaas han pligtig at erstatte Redaktøren det ved Kontraktsbrudet paaførte Tab. Ved dettes Bestemmelse taget Hensyn til, at Redaktøren havde ved en anden Kontrakt overdraget sin Ret til at lade Tillæget udgaa til en Tredjemand mod et Vederlag, som var betydelig større end det, han skulde betale Udgiveren, at denne sidste Kontrakt maatte antages at ville være bortfalden til en vis nærmere angiven Tid, til hvilken Tid den paagældende Tredjemand kunde have opsagt den, samt at Redaktørens Ret ingen Værdi kunde antages at repræsentere udover hans kontraktmæssige Krav paa den omhandlede Tredjemand. Tabet ansat til 2000 Kr. uden Renter 664

En fast Arbejdsmand med Rette anset bortvist uden Varsel paa Grund af Ulydighed. Se under Tyendeforhold 674

Mora.

Se under Misligholdelse 601

En Kapital, der ifølge Obligationens Ordlyd var forfalden, naar der paadroges Pantet Restancer af Renter til foranstaaende Prioritetshavere, anset forfalden, da Debitor ikke til de i vedkommende Obligation fastsatte Tider havde betalt de foranstaaende Prioritetshavere Renter 702

Morarenter.

Se under Laan 240

Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).

To Tiltalte dømte efter § 99 for at have, den ene kastet en Skildvagt til Jorden, og den anden for Deltagelse i den mod Skildvagten øvede Vold, navnlig ved under dette Optrin at fratage ham hans Gevær. Spørgsmaal afgjort om førstnævntes Tilregnelighed til Trods for Beruselse 37

En Tiltalt dømt for Vold og Opsætsighed mod en Dag- og en Natbetjent samt for Overtrædelse af Politivedtægten 609

En Tiltalt dømt efter §§ 100 og 101 for at have udskældt en Betjent, slaaet efter ham og slaaet Huen af ham 645

En Tiltalt, som havde modsat sig sin Anholdelse, og to medtiltalte, der havde hjulpet hertil, dømt efter henholdsvis § 100, og denne § og § 108, 2det Stk., jfr. § 46 717

Se endvidere 58, 453, 549

Mæglere.

Et af en autoriseret Mægler underskrevet Certeparti, hvis Rigtighed bestredes af Skipperen, ikke tillagt den Beviskraft, som ellers vilde tilkomme et saadant Dokument, da den autoriserede Mægler ikke selv havde forhandlet eller blot været til Stede ved Afslutningen

Pag.

af Forhandlingen med Skipperen, kfr. Forordning 22 December 1808 § 8 612

Næringsbrug (ulovligt).

En Købmand i en Købstad, der uden Borgerskab paa Værtshushold havde beværet Kunderne, frifunden, da han hverken direkte eller indirekte havde taget Betaling derfor og ikke heller opnaaet saadan ved en forøget Afsætning 119

Lignende Dom om en Detaillist paa Landet 121

En Købmand, som i samme Ejendom havde haft Udsalg fra to ved en mellemliggende Forretning adskilte Butikker, hvortil der førte selvstændige Indgange fra Gaden og som ikke stod i direkte Forbindelse med hinanden, ikke antaget at have haft flere Udsalg i Kommunen og derfor ikke dømt for Overtrædelse af Næringslovens § 34 . . . . . 367, 369

En Detaillist, som for at bevare Kundekredsen i en Forretning af lignende Art i en af ham købt Ejendom, havde foranlediget, at hans Broder løste Borgerskab og ved Fuldmægtig drev Forretningen der, saaledes at Broderen maatte forudsættes at hæfte for Tabet og oppebar Overskudet, men Detaillisten ene leverede Varerne til Forretningen, paa hvilken Maade Forretningen dreves, indtil Tiltalte fik afviklet sin egen Forretning og overtog den nye, ikke dømt for Overtrædelse af Næringslovens § 34 477

Et Aktieselskab i Kjøbenhavn, der havde Borgerskab paa Handel, og som i Henhold til Næringslovens § 72 af Magistraten var afkrævet Brændevinsafgift, ikke anset pligtig at svare denne, da det alene paa Island og ved sine dér etablerede Faktorier havde Udsalg af Brændevin 547

Om Fortolkning af et Kroprivilegium. Se under Privilegier 132

Se under Medikamenthandel 123

En Tiltalt, som under Skin af en Forening uden Næringsbevis havde beværet alle og enhver, som imod at bidrage 25 Øre i Medlemskontingent optoges i Foreningen, dømt efter Næringslovens §§ 75 og 78 355

Se under Omløben med Varer 379 454

En Tiltalt, som drev Beværing i Henhold til kongelig Bevilling i Hellerup, men havde henflyttet sin Virksomhed nord for Bommen, uanset at Ministeriet, hvis Kendelse han ifølge Bevillingen var underkastet i Henseende til Bevillingens Fortolkning, havde tilkendegivet ham, at Bevillingen ikke hjemlede ham Ret til Næring i denne Del af Gentofte Sogn, dømt for ulovligt Næringsbrug 585

En Tiltalt, som var fradømt sin Ret til Brændevinsudsalg, dømt for 10de Gang begaaet Overtrædelse af Næringslovens § 78 til en Bøde af 10300 Kr. 727

Nødværge.

Spørgsmaal om saadant forelaa. Se under Vold 639

Pag.

Offer.

Et Amtsraad antaget i Medfør af Pl. 9 Juni 1847 at have haft Hjemmel til at vægre sig ved at ansætte nogle offerpligtige Beboeres Offerpligt, da Udpantningsretten ikke var bevaret for samme 216

Omløben med Varer (ulovlig).

To Personer dømte herfor, da de ikke med Hensyn til nogen af de medførte Varer havde bestemt kunnet angive, hvor de havde købt dem, og man herefter ikke kunde gaa ud fra, at de henhørte til Husflid 454

Straf endvidere herfor idømt 379

Paatale.

En Tiltalt frifunden for et under § 235 henført Tyveri, fordi der ikke forelaa Begæring om Paatale..... 153, 219, 286

Brugstyveri af en Hest ikke straffet paa Grund af manglende Paatale 222

Se under Aktion 60, 293

Pension.

En Person, der efter Ophævelsen af Bornholms Milice i Henhold til Lov 24 April 1868 var gaaet over i Væbningen som Premierløjtnant, i 1878 avancerede til Ritmester samme Steds, saaledes at den Del af det ham i denne Egenskab tillagte Honorar, som svarede til hans Lønning som Premierløjtnant, vedblivende betragtedes som pensionsberettiget Lønning, og i 1895 afskedigedes med Pension i Forhold til sidstnævnte Lønning fra Afskedigelsen, ikke anset pensionsberettiget yderligere for Tiden 1878—1895, da hans Fratrædelse af Embedet som Premierløjtnant skyldtes hans Forfremmelse til Ritmester, og der herefter ikke forelaa Omstændigheder, som efter Lov 24 Februar 1858 § 1 berettigede til Pension 98

Ved Beregningen af den en afskediget Overpolitibetjent tilkommende Pension ikke taget Hensyn til de Indtægter, han havde oppebaaret af en Konto paa Budgettet til Lønningsforbedring til Betjente af Opdagelsespolitiet, idet denne Indtægt, paa hvilken han intet retlig Krav havde, medens det helt beroede paa Politidirektørens Forgodtbefindende, om og med hvilket Beløb han skulde participere deri, ikke kunde henregnes til nogen af de i Pensionsloven af 5 Januar 1851 § 4 nævnte tre Klasser og derfor heller ikke i Medfør af Vedtægten af 30 Decbr. 1857 § 25 Nr. 8 berettige ham til Pension. Det samme antaget om et Beløb, han i nogle Aar havde oppebaaret som Vederlag for Tilsyn med Politiets Arkiv, allerede af den Grund, at hans Arkivgerning efter den givne Bevilling ikke havde været knyttet til hans Stilling som Betjent, og Vederlaget for nævnte Gerning derfor heller ikke kunde betragtes som en Del af hans Indtægter som Politibetjent 250

En Skolelærer, der var afskediget, kendt berettiget til Pension, idet han vel maatte antages at have udført sin Skolegerning paa utilfredsstillende Maade, men det ikke ansaas godtgjort, at han havde

Pag.

gjort sig skyldig i Forseelser af saadan Betydning, at de ifølge Lov 8 Marts 1856 § 20, sammenholdt med Reglerne i Ad. om Skolevæsenet paa Landet af 29 Juli 1814, kunde afgive tilstrækkelig Grund til at betage ham Retten til Pension. Med Hensyn til en Skolelæreren bebrejdet Fraværelse fra Undervisningen udtaltes det særlig, at det hverken var godtgjort, at denne havde medført Afbræk i Undervisningen, eller udgjorde en bevidst eller tilregnelig Overtrædelse af de ham meddelte Tilhold om at være til Stede i Undervisningstiden 244

Antaget bevist, at en kommunal Embedsmand, der havde taget Livet af sig, under sin Bestillings Udførelse havde gjort sig skyldig i et Forhold, som vilde have medført hans Pensionsrets Fortabelse efter Lov 5 Januar 1851 § 7 Nr. 5, kfr. Vedtægt for Kjøbenhavn af 30 Decbr 1857 § 25 Nr. 8. Hans Enke som Følge heraf ikke anset pensionsberettiget i Henhold til Vedtægtens § 25 Nr. 5 . . . 493

Polititilhold.

Straf idømt for Overtrædelse af et forinden Aflevering til en Strafanstalt meddelt Tilhold 606, 630, 711

En paa Barbados hjemmehørende Person dømt for Overtrædelse af et i Medfør af Pl. 19 April 1805 meddelt Tilhold om, at han vilde blive idømt den dobbelte af den ham udstaaede Straf, hvis han atter blev antruffen i Vestindien, samt paa ny dømt til at udbringes 733

Straf herfor endvidere anvendt 57, 329, 353, 487, 526, 530, 542, 553, 606, 720

Politivedtægt.

En Tiltalt dømt efter Politivedtægten for Bornholms Amts Landdistrikt for fredsforstyrrende Adfærd ved Huse beliggende ved offentlige og private Færdselsveje og i Gaarden til samme (Forbehold) 175

En Tiltalt dømt for Brud paa Politivedtægten for Rønne 667

Se endvidere 609

Presseforhold.

Se under Aviser.

Privilegier.

Et Greve Danneskjold Samsøe som Overdirektør for Gisselfeld Kloster i 1825 ved allerhøjeste Bevilling tillagt Kroprivilegium antaget at tilkomme Klostret og ikke alene den daværende Overdirektør for hans Funktionstid 132

Statueret, at efter legal og almindelig Sprogbrug benævnes udenfor Sællands Stift det til retslige Bekendtgørelser autoriserede Blad »Stiftstidende« og som Følge heraf ansaas et Blad, der ikke længere havde bemeldte Autorisation, uberettiget til vedblivende at betegne sig som Stiftstidende 258

En Bevillingshaver, som drev Næring paa et Sted, hvortil Bevillingen efter Ministeriets Fortolkning af Bevillingen ikke hjemlede ham Ret, dømt for uberettiget Næringsbrug 585

Pag.

Procesomkostninger.
Disse paalagte en Part, som tabte Sagen for Højesteret, men havde vundet den i de to foregaaende Instanser 361
Disse for alle Retter paalagte en Part, som havde vundet Sagen for de underordnede Retter, men tabte den for Højesteret. Se under Assuranceforhold 466

Processuelle Forhold.
Nogle som nye for Højesteret fremsatte Frifindelsesgrunde afviste paa Grund af exceptio instantiæ 463

Protest.
En Skipper, som havde undladt telegrafisk til Befragteren at protestere mod et af en Mægler oprettet Certeparti, men skriftlig tilbagesendt Certepartiet til Mægleren ikke antaget for sent at have fremsat sin Protest mod Certepartiet 612

Præskription.
Om Præskription af en Vidneførsel i en Sag om mundtlige Injurier se under Vidner 632

Prævention.
Sikkerhedsforanstaltninger bestemte overfor en Person, der i beruset Tilstand havde forøvet Vold, og som frifandtes, idet hans Forklaring om at han ikke vidste, hvad han foretog sig, ikke kunde forkastes 589
Se i øvrig under Sikkerhedsforanstaltninger 7, 690

Regres.
Se under Kaution 623

Renter.
Se under Laan 240
En Erstatning for et Kontraktsbrud ansat til 2000 Kr. uden Renter. Se under Misligholdelse 664
Udeblivelse med Renter til en Prioritetshaver medført, at en efterstaaende Kapital var forfalden i Overensstemmelse med Obligationens Bestemmelse 702

Retsprotokol.
Se under Kriminalproces 30

Rettens Pleje.
I Betragtning af en Justitssags ringe Omfang og under Hensyn til, at Tiltalte hensad i Arrest, misbilliget, at Aktor for Overretten først havde inkamineret Sagen for denne 19 Dage efter at Ordre i Sagen var meddelt ham 11
En islandsk Overretsassessor, der havde haft en Justitssags Akter beroende hos sig til Oversættelse i over 5 Maaneder, anset med Bøde for utilbørlig Forhaling af Sagen efter Frd. 3 Juni 1796 § 35 13

Pag.

Udtalt at det var ulovmedholdeligt, at en Politiassistent i Vestindien havde afholdt et Forhør, naar det i Retsprotokollen var anført, at Politimesteren beklædte Retten 30
En Højesteretssagfører mulkteret for Forhaling af en beneficeret Sag 110
En islandsk Overretsassessor dømt for Forhaling af en Sag udøvet under Domsaktens Oversættelse 230
En Part i en civil Sag mulkteret for usømmelig Procedure 281
En Part mulkteret for usømmelig Procedure for Hof- og Stadsretten 319
Misbilliget af Viborg Overret, at Aktor ikke havde fremskaffet Sagens Forakter 363
En Underretssagfører mulkteret for Forhaling af en civil Sag 601

Røveri og Trusler.

En Pige dømt efter § 225 og 245 for løgnagtig at have til Politiet anmeldt, at en Mandsperson, med hvem hun frivilligt havde haft Samleje, havde bragt hende i bevidstløs Tilstand for at faa sin Villie med hende, hvilken Anmeldelse fremsattes for derved at bevæge ham til Understøttelse til det af hende fødte Barn, hvortil hun ikke ansaa ham for Fader 54
En Tiltalt dømt for Forsøg paa Røveri overfor to Piger. Samme Tiltalte, der for at undgaa Paagribelse havde anvendt Vold overfor en Tjenestekarl, som kom de to Piger til Hjælp, og da Tjenestekarlen flygtede efterladende sin Hat og Cycle, havde tilegnet sig disse Genstande, medens Tjenestekarlen var saa langt borte, at han knap kunde se det, dømt for Vold og simpelt Tyveri ... 222
Henført under § 257, at to betlende Vagabonder efterat have akkorderet om Udførelse af Bronzerings- og Klinkearbejde havde forlangt en højere ublu Pris, idet de dels truede med at borttage en Lampe, dels skabede sig og derved intimiderede de ensomme paa Heden boende Kvinder 567

Sagesløs.

Loven af 11 Maj 1897, § 3, anvendt. Se under Vold 378

Sagførere.

En Højesteretssagfører mulkteret for Forhaling af en beneficeret Sag. Se iøvrigt under Rettens Pleje 110

Salær.

I et Tilfælde, hvor nogle Tiltalte, efter at Underretsstævning var forkyndt for dem, overfor vedkommende Amt havde erklæret, at de ønskede selv at vælge deres Defensor og derfor renoncerede paa den af Amtet beskikkede Defensors Assistance, tillagdes der dog denne, der da allerede havde affattet sit Indlæg i Sagen, hvilket han, hvis Beskikkelse ikke var tilbagekaldt, derpaa lod fremlægge i Ekstraretten, medens de Tiltalte i øvrigt lode deres Tarv ved denne Ret varetage ved en af dem privat engageret Sagfører, Salær hos det offentlige 63
Se under Kommissionsforhold 358

Pag.

Sammenstød (Skibs-).

Bedstemanden paa en færøsk Kutter, som ved mangelfuldt Udkig antoges at have bevirket et Sammenstød, dømt efter Sølovens § 306, da det ifølge Art. 17 i Ad. af 22 Januar 1897 paahvilede Kutteren at gaa af Vejen 431

Sammenstød af Forbrydelser.

En Tiltalt, der havde forsøgt Ildspaasættelse i en af ham lejet Lejlighed i den Hensigt at indvinde Assurancesummen for det ham tilhørende. brandforsikrede Løsøre, anset efter Strfl.s § 281, 1. Stk. jfr. § 46, ikke tillige for Forsøg paa Assurancesvig 1

Om Bøders Fastsættelse i Tilfælde af Sammenstød. Se under Bøder 123

Straffen for en Overtrædelse af Strfl.s § 201 og for fredsforstyrrende Adfærd (Overtrædelse af Politivedtægten) bestemt under et i et Tilfælde, hvor ingen Sammenhæng var mellem Delikterne (Forbehold) 175

En Direktør for et Aktieselskab, som havde opgjort urigtig Status og herfor dømtes efter § 262, jfr. Konkurslovens § 148, ikke særlig dømt efter § 251 for at have benyttet den falske Status overfor Vareleverandører for at opnaa Kredit. Se under Bedrageri 182

Strfl.s § 64 anvendt 208, 232, 256

Straf for Tyveri af en Kniv ikke idømt i Henhold til Strfl.s § 64, da dette Tyveri ikke antoges at ville have medført forøget Straf, om det havde været inddraget under den tidligere Sag 386

Straffen for Vold og Opsætsighed mod Politiet og Overtrædelse af Politivedtægten bestemt under et 609

En Tiltalt dømt dels for Overtrædelse af § 210, dels med en Bøde til Politikassen for en ikke dermed i Konneksitet staaende Overtrædelse af Politivedtægten 667

To Tiltalte, der med Vold havde søgt at hindre en Anholdelse, dømte efter § 100 og § 108, 2. Stk., jfr. § 46 717

Selverhverv.

Se under Ægtefæller 662

Servitut.

Se under Vandløb 394

Session.

Se under Værnepligt 681

Sikkerhedsforanstaltninger.

Saadanne i Medfør af Strfl.s § 38, 2. Stk., bragte til Anvendelse overfor en mange Gange for Tyveri tiltalt Person, om hvilken det i en Lægeerklæring var udtalt, at han led af en høj Grad af Imbecilitet, som sikkert var medfødt, og at han ikke blot var Taabe i intellektuel Henseende, men ogsaa yderst defekt anlagt i moralsk Henseende, og som herefter i Medfør af §'ens 1. Stk. var frifunden for Straf 7

Pag.

Endvidere pag. 589 overfor en Voldsmand og pag. 690 overfor en Brandstifter. Se under Tilregnelighed.

Sindssyge.

Se under Tilregnelighed 690

Skatter og Afgifter.

Se under Offer 216

Skatteydere, som i Januar Kvartal 1900 vare fraflyttede henholdsvis en Købstad og et Landsogn, ikke ansete skattepligtige henholdsvis for første Kvartal og for første Halvaar 1900, da de ikke i det paagældende Skatteaar, som falder sammen med Kalenderaaret, havde haft Ophold der i 4 Maaneder, og kortere Tid ikke kommer i Betragtning, kfr. Lov af 26 Maj 1868, § 26, og Lov 6 Juli 1867, § 21 . . 574, 575

Efterat der til Jernbanegennemskæringen ved Aarhus var eksproprieret et Areal, de til dette Areal stødende Veje senere erklærede offentlige, og Statsbanerne endelig som tilstødende Grundejer til de nye Veje af Kommunen paalagt at udrede et vist Beløb til Vejenes første Istandsættelse, forkastedes Statsbanernes Paastand om at være fritagne for denne særlige i Lov om den kommunale Beskatning af Købstæderne af 11 Februar 1863 § 16 hjemlede Beskatning, fordi de vare fritagne for den almindelige i Henhold til Lovens § 4. Da den kommunale Vedtægt derhos hjemler Adgang til at fordele Udgifterne paa de tilstødende Grunde, og der manglede Hjemmel til at indskrænke denne Bestemmelse til kun at omfatte de matrikulerede Ejendomme, kendtes Statsbanerne pligtige at deltage i fornævnte Udgifter, uden at der dog gaves Dom for et bestemt Beløb, da de havde forbeholdt sig Retten til at indbringe den skete Fastsættelse af Bidragets Størrelse for Indenrigsministeriet 579

Skifte.

I et Tilfælde, hvor den ene af to barnløse Ægtefæller var død i 1878, og den anden Ægtefælle havde indgivet en Arveanmeldelse om, at han som eneste Arving overtog Boet, indbetalt Arveafgiften, og derpaa til sin Død beholdt hele Boet, statueredes det — i Anledning af en fra den først afdødes Udarvinger paa Skiftet efter den sidst afdøde fremsat Protest imod, at denne ved Testament havde disponeret over hele Boet, eftersom det mellem Ægtefællerne oprettede gensidige Testament var ugyldigt paa Grund af manglende Testamentsformer — at det ikke kunde betvivles, at Skifteretten i sin Tid havde godkendt, at den længstlevende beholdt hele Boet som eneste Arving, og at den fremsatte Indsigelse i Medfør af Frd. 11 September 1839, § 2, som fremsat over 15 Aar efter den først afdøde Ægtefælles Død, var præskriberet, idet der ikke var Grund til at antage, at den efterlevende Ægtefælle ved at tilegne sig hele Boet havde gjort sig skyldig i et til Erstatning forpligtende Delikt 253

En Paastand af en Mand — som i Januar 1871 var bleven gift, og

Pag.

i November s. A. separeret fra sin Hustru paa Betingelse af, at Formuefællesskabet ophævedes, hvorefter Delingen af Boet var foregaaet — om at der paa Skiftet i 1899 efter hans nu fraskilte Hustrus Moder, der havde hensiddet i uskiftet Bo efter sin i 1867 afdøde Mand, burde udlægges ham Andel i hans fraskilte Hustrus Fædrenearv, ikke givet Medhold, idet den i Anledning af Separationen foretagne Opgørelse maatte antages at have været endelig, og han ikke ved denne havde taget noget Forbehold med Hensyn til Fædrenearven 582

Fortolkning af Lov af 7 Maj 1880. Se under Ægtefæller 662

Skolelærere.

Om Offer til saadanne. Se under Offer 216

Om deres Pension: Se herunder 244

Solidariske Skyldforhold.

Fire Personer, som havde forpligtet sig ved et fælles Dokument, antagne at hæfte solidarisk. Se under Kaution 446

Spil.

En Bondefanger dømt for Bedrageri i Spil. Se under Bedrageri ... 314

Status.

En Direktør for et falleret Aktieselskab dømt efter § 262, jfr. Konkurslovens § 148. Se under Bedrageri 182

Strafart.

En 28aarig Tiltalt for 6te Gang begaaet Berigelsesforbrydelse dømt til Tugthusarbejde. 483

Straffeprocessuelle Forhold i Almindelighed.

Se under Kriminalproces.

Straffrihedsgrunde.

En Fader og en Datter, der frifandtes af subjektive Grunde med Hensyn til en falsk Anmeldelse mod en Sognepræst for at have udvist usædeligt Forhold mod Datteren, tillige frifundne i Henhold til Grundsætningen i Strfl.s § 147, 1ste Stk., forsaavidt de imod bedre Vidende og efter foregaaende Aftale havde — da det foreholdtes dem, at de i et med Præsten underskrevet Forlig havde frikendt ham for Brøde overfor Datteren — for Retten usandfærdig forklaret, at Præsten havde oplæst Forliget forkert, hvilken urigtige Forklaring skulde støtte den gjorte falske Anmeldelse og skade Præsten 381

Strfl.s § 56 anvendt. Se under Drab 405

En Malermester dømt for Vold mod en Slagter, idet førstnævnte ikke havde handlet af Nødværge, men frifunden for Vold mod en

Pag.

Lærling, idet han ikke havde overskredet Revselsesrettens Grænser. Se under Vold 639

Strafophørsgrunde.

En for Betleri forskyldt Straf bortfalden i Henhold til Analogien af Strfl.s § 58, da Tiltalte under samme Sag havde været arresteret for en Tyverisigtelse, som endte med Frifindelse 153

Striker.

Et af Kjøbenhavns Frihavn udstedt Cirkulære om, at dets Forpligtelse til at foretage Losning og Ladning bortfaldt i Tilfælde af Strike blandt dets Arbejdere, antaget at være vel foreneligt med det i Indenrigsministeriets Reglement af 19 Oktober 1894, § 4, indeholdte Forpligtelse til at losse, saavidt og saa hurtigt ske kunde. Da der med Hensyn til en Strikes Udbrud og Varighed samt de Foranstaltninger, der vare trufne for at raade Bod paa Arbejdsstandsningen, ikke skønnedes at kunne lægges Selskabet noget til Last, frifandtes det under en Sag til Betaling af Liggedage i Anledning af en forsinket Losning 498

Sukcession.

Et Konkursbo anset berettiget til at succedere i Fallentens Ret ifølge en Købekontrakt til at fratræde et ham af Arbejdernes Byggeforening overdraget Hus og herfor oppebære en Godtgørelse, med Hensyn til hvilken Rets Udøvelse der ikke var paalagt Fallenten selv nogen Indskrænkning 345

Summa appellabilis.

En Sag, hvorunder en Person var idømt en Bøde paa 10 Kr. for ulovlig Medikamenthandel, afvist fra Højesteret paa Grund af manglende Summa appellabilis 13

En Dom, hvorunder en for Vold tiltalt Person frifandtes i Henhold til § 38 med Anordning af Sikkerhedsforanstaltninger, appelleret til Højesteret alene efter Tiltaltes Begæring 589

En Sag om Overtrædelse af Tyendelovens § 60 afvist 721

Sundhedsvæsenet.

Se under Karantænevæsenet 145

Sædeligheden.

4 Læredrenge, som vare sigtede for Voldtægt eller uterligt Forhold overfor en Pige, frifundne, da det efter de af dem givne Forklaringer, som maatte lægges til Grund, i Modsætning til Pigens først efter lang Tids Forløb, og for største Delen uden hendes egen Foranledning fremsatte Sigtelse, ikke kunde statueres, at de havde været sig bevidst, at hendes Modstand var alvorlig ment, og da der, forsaavidt den ene Læredreng havde udvist usædeligt Forhold overfor hende før hendes 16de Aar, manglede Føje til at antage,

Pag.

at hun til det paagældende Tidspunkt havde befundet sig paa et saadant Standpunkt i sædelig Henseende, at dette Forhold kunde paadrage ham Ansvar for Forførelse 651
En Person dømt efter § 168 for med Magt og ved Trusel om at skyde at have skaffet sig Samleje med en 14-aarig Pige 325
En Tiltalt dømt for Forsøg paa Voldtægt 348
En Tjenestekarl dømt for Voldtægt 458
En Tiltalt dømt efter § 168, jfr. § 46, for Forsøg paa ved Vold at skaffe sig Samleje med en Pige 715
En Tiltalt, som, i den Hensigt at skaffe sig Samleje med en Pige, med Vold havde ført sit Lem ind i hendes Kønsdele, men af Frygt for at gøre hende frugtsommelig ladet Sæden gaa, efter at have sluppet Pigen, dømt efter § 168 (Overretten havde anvendt § 176, jfr. § 168) 721
En Tiltalt dømt efter § 173, jfr. § 46, for forsøgt Samleje med en 11aarig Pige 211
En Tjenestekarl dømt efter § 174 for at have haft Samleje med en hidtil uberørt Pige, nogle Maaneder før hun fyldte 16 Aar, uden at det diskulperede ham, at han ikke vilde have gjort sig nogen Tanke om, hvorvidt hun var fyldt 16 Aar 514
En Tjenestekarl dømt for uterligt Forhold overfor nogle Smaapiger i en Alder af 7—12 Aar efter § 176, jfr. med § 168 og til Dels med § 173 458
En Gæstgiver dømt efter § 182 for at have udlejet Værelser til Personer af forskelligt Køn, uagtet han ikke var i Tvivl om, at de havde til Hensigt at drive Utugt der. En Husholderske frifunden af subjektive Grunde 415
En Person, som havde lokket to Kvinder op paa et Værelse og tiltvunget sig Samleje med dem, dømt efter §§ 185 og 210, da Kvindernes Modstand mod at pleje Samleje med ham ikke havde været af saadan Beskaffenhed, at Straffelovens § 168 kunde finde Anvendelse, men det dog maatte antages, at det havde staaet Tiltalte klart, at deres Modstand var alvorlig ment. Frifunden, for saa vidt han var sigtet for lignende Forhold overfor to andre Kvinder, da det overfor hans Benægtelse ikke var bevist, at Samlejerne ikke vare frivillige fra Kvindernes Side, for den ene Kvindes Vedkommende navnlig af Hensyn til hendes senere lidet afvisende Adfærd overfor ham. Ligeledes frifunden for saa vidt han overfor en 5te Kvinde havde gjort usædelige Tilnærmelser, som han dog opgav, da han mærkede, at han ingen Vegne kunde komme med hende 293
Efter Beskaffenheden af den anvendte Magt henført under § 210, at to Karle ved Nattetid trængte ind til en 69aarig Kone og tiltvang sig Samleje med hende, der skreg og bad dem lade være 667

Søfartsforhold.

Se under Befragtning 159
Om Erstatning for Liggedage. Se herunder 498

Pag.

Se endvidere under Bjergning, Konnossement, Losning og Sammenstød af Skibe.

Bestemmelse af en Bjergeløns Størrelse se under Bjergning 699

Søloven.

I et Tilfælde, hvor to færøske Fiskekuttere vare kolliderede, blev Bedstemanden paa den Kutter, som det ifølge Artikel 17 i Anordning af 22 Januar 1897 paahvilede at gaa af Vejen, og som ikke havde holdt behørigt Udkig, dømt efter Sølovens § 306..... 431

Testament.

Se under Skifte 253

Fundatsen for Niels Brocks og Hustrus Udstyrslegat fortolket. Se under Legater 648

Tilregnelighed.

En for Tyveri tiltalt Person, om hvilken det i en Lægeerklæring var udtalt, at han led af en høj Grad af Imbecilitet, som sikkert var medfødt. og at han ikke blot var Taabe i intellektuel Henseende, men ogsaa yderst defekt anlagt i moralsk Henseende, men om hvem dog Sundhedskollegiet havde udtalt, at, da han ikke manglede ethvert Begreb, var det tvivlsomt, om han turde anses for Idiot og som saadan ganske utilregnelig, frifunden som utilregnelig i Henhold til Strfl. § 38, 1ste Stk., men i Medfør af §'ens 2det Stykke bestemt, at der mod ham skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger..... 7

En 14aarig Dreng, der forsætlig havde sat Ild paa Loftsetagen i en kjøbenhavnsk Ejendom, anset efter Strfl. § 281, jfr. § 36, og idømt Erstatning 27

Strfl.s § 39 anvendt paa en Kvinde, som efter en af Distriktslægen afgiven Erklæring led af Dipsomani, og hvis Tilegnelse af Drikkevarer antoges at være sket under sygelig Paavirkning, ligesom Sundhedskollegiet havde udtalt, at Muligheden for, at der kunde ligge noget sygeligt til Grund for Tiltaltes Drikfældighed, ikke kunde benægtes 181

En færøsk Pige, som havde anmeldt en Sognepræst for usædeligt Forhold overfor hende, hvilken Beskyldning var blottet for Sandhed, frifunden som et degenerativt Individ, der ikke havde haft Bevidsthed om Beskyldningens Usandhed. Se under Angivelse falsk 381

En Tiltalt, som efter Sundhedskollegiets Erklæring af Februar 1900 under en Voldssag var et ved Arv degenereret og egen Livsførelse ødelagt Individ, der under tidligere Fængselsophold havde lidt af virkelig Sindssyge og ikke ved Udskrivningen af Fængslet var rask, hvorfor Højesteret den Gang dømte ham efter § 39, og om hvem Sundhedskollegiet nu havde udtalt, at han ingen tydelige Symptomer frembød paa tilstedeværende Sindssyge, dømt for Tyveri under Paaberaabelse af § 39, idet det fandtes betænkeligt at

Pag.

statuere, at han var i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos sjælssunde Personer 559

En Tiltalt, som, efter at have drukket Brændevin, havde gjort sig skyldig i Vold, men paastaaet ikke at huske det passerede, og om hvem Sundhedskollegiet havde udtalt, at hans Forklaring om, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, ikke kunde forkastes, frifunden, men udtalt i Dommen, at der vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger overfor ham 589

Et Fruentimmer, som havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, frifunden i Henhold til § 38, idet det maatte antages, at hun i Gerningens Øjeblik havde været i en Tilstand, der udelukkede al Tilregnelighed. Af Sundhedskollegiet var udtalt, at hun led af epileptisk Sindssygdom, og at hun havde befundet sig under denne Sygdoms Indflydelse, da hun begik Ildspaasættelsen, idet Sygdommen dels havde, om end ikke affødt, saa dog præget de Tilskyndelser, der ledede til Handling, dels gennem Sløvelse af Evnerne svækket hendes Modstandskraft mod disse Tilskyndelser. Det var derhos i Erklæringen udtalt, at hun var farlig for den offentlige Sikkerhed, saa at der maatte træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod hende. Saadanne anordnede ved Dommen 690

Tilstaaelse.

En Tiltalts for Højesteret fremsatte ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans under Sagen afgivne Tilstaaelse om at have stjaalet en Frakke forkastet 12

En af en Tjenestepige afgiven, men senere tilbagekaldt Tilstaaelse om Tyveri af en i hendes Kommode funden Kæde forkastet. Se under Tyveri 143

Intet Hensyn taget til en af en Tiltalt ganske i Almindelighed holdt Erkendelse af at være skyldig i Tyveri, om hvilket han i de følgende Forhør fastholdt, at han ikke erindrede det aller mindste . 712

Tort og Kreditspilde.

Erstatning herfor paalagt en Politimester i Anledning af en ulovlig Anholdelse 30

Tyendeforhold og lignende.

En med tre Maaneders Opsigelse antagen, men uden Varsel bortvist Mejeribestyrer tilkendt 3 Maaneders Gage, da det ham bebrejdede Forhold navnlig ved, trods Forbud mod at sælge en detail, at have enkelte Gange solgt Funktionærer Smør og ikke at have ladet disse Salg eller et Salg til sig selv en gros bogføre — hvormed ingen svigagtig Hensigt kunde antages forbunden — ikke indeholdt en væsentlig Misligholdelse af Kontrakten 463

Antaget, at en Mølleforpagter, som i seks Aar havde bestyret en Landejendom med regelmæssig Regnskabsaflæggelse, ved sin Fratrædelse havde modtaget og kvitteret for sit Tilgodehavende ifølge sin Kassebog og en af Ejerens Repræsentant ført Statusbog, uden at tage noget Forbehold om yderligere Tilgodehavende,

Pag.

derefter havde ladet flere Aar hengaa og endelig afleveret en af samme Mand yderligere forpagtet Mølle, uden at faa sit Mellemværende med Hensyn til en af ham prætenderet Løn som Bestyrer af Landejendommen reguleret, skyldte at føre Bevis for, at der var tilsagt ham Løn, og da Ejeren havde benægtet dette, frifandtes denne 594

En fast Arbejder ved Frihavnen anset med Rette bortvist uden Varsel, fordi han havde undladt at efterkomme en ham af Formanden given Ordre om Arbejdets Fordeling og efter den Maade, hvorpaa han havde gjort det, idet det ikke var bevist, at der ved Frihavnen bestod en Sædvane om at Arbejderne indbyrdes i deres Hold bestemmer Arbejdets Fordeling 674

Tyveri.

En Tiltalt, der i Forening med en Kammerat havde stjaalet 2 Cykler, frifunden for Aktors Tiltale som utilregnelig i Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stk, hvorimod det i Medfør af samme §'s 2det Stykke bestemtes, at der mod ham skulde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger 7

En Tjenestepige, som først til en Rapport og senere i Retten havde vedgaaet at have stjaalet en Kæde, der ved en Ransagning var funden i en hende tilhørende, aflaaset Kommode, som henstod i en af hende nogle Dage forud forladt Kondition, frifunden, da hun kort efter havde tilbagekaldt Tilstaaelsen, og dennes Rigtighed ikke var bestyrket ved det i øvrigt oplyste, idet hun navnlig ved samme Lejlighed havde afgivet Tilstaaelse om Tyveri af nogle ligeledes hos hende forefundne Tinskeer, som hun maatte antages ikke at have stjaalet, og Muligheden af, at Kæden uden hendes Vidende og Villie var kommen i Kommoden, ikke var udelukket 143

Tyveri af en Kniv til en Værdi 1 Kr. i Henhold til § 64 ikke belagt med særlig Straf, da dette Forhold ikke antages at ville have medført højere Straf for Tiltalte, om det havde været inddraget under den tidligere Sag 286

En Tiltalt, der i en Gæstgivergaards Rejsestald havde tilegnet sig nogle paa en Bænk sammesteds til Afhentning af vedkommende Adressater henlagte, med disses Adresse forsynede Pakker anset for Tyveri 11

En Tiltalt, der af det ham i hans Tjeneste til Fodring af Husbondens Kvægbesætning udleverede Kraftfoder jævnlig havde tilegnet sig noget af dette, hver Gang ca. 1 Fjerdingkar, i alt til en Værdi af ca. 4 Kr., for dermed at fodre sine egne Husdyr, anset efter Strfl. § 228 (Overretten havde anvendt § 235) 29

En Tiltalt dømt for simpelt og groft Tyveri (Rosenborg Brøndanstalt Tyven) 73

I et Tilfælde, hvor en tiltalt Person i Kirketiden havde indfundet sig ved et beboet Hus, efter sin Forklaring for at tale med Beboerne om noget Arbejde, men ingen havde truffet hjemme, og — efter at have aabnet Husets Port med den dertil hørende, af Beboerne ved deres Bortgang udvendig fra udtagne Klinke, som Tiltalte, der ved et tidligere Besøg havde set Beboerne ved

Pag.

deres Bortgang gemme i en Vandrende, fandt i eller i Nærheden af bemeldte Rende — i Porten havde tilegnet sig nogle der ophængte Klædningsstykker, tilregnedes dette Tyveri ham som simpelt 75

To svenske Undersaatter dømte for simpelt og groft Tyveri m. m. . 222

En for Tyveri oftere straffet Person, som om Aftenen blev antruffen i et Hønsehus, hvor han havde drejet Halsen om paa flere Høns, og som havde forklaret, at han var gaaet derind for at sove og havde dræbt Hønsene, fordi de pikkede ham, antaget at være gaaet derind for at stjæle, og dømt for fuldbyrdet Tyveri 311

En Person mod sin Benægtelse anset overbevist om at have tilegnet sig et Stykke Voks. 323

Tilegnelse fra en Butik af Cigarer, som af Tyven udtoges staaende paa Gaden gennem et frembragt Hul i Ruden, straffet som simpelt Tyveri. 330

En Person mod sin Benægtigelse anset overbevist om Tyveri af en Pengekasse med Indhold ca. 600 Kr., se under Indiciebevis. 353

To Tjenestekarle, som, for at tilegne sig Skindet, havde dræbt en Kat, som de gik ud fra, tilhørte Gaardens Ejer, dømte efter § 228. 363

En Tiltalt, som havde stjaalet to Flasker med farvet destilleret Vand, som henstod i en Vinhandlers Vindu, i den Tro, at Indholdet var Spirituosa, og straks ituslaaet Flaskerne, efterat at have drukket Indholdet, dømt for simpelt Tyveri (ikke for Forsøg). . . . 365

En tidligere for Tyveri straffet Person, der en Vinternat i Selskab med to Personer havde nydt Øl, som han fik Meddelelse om var stjaalet, derpaa med dem var gaaet hjemme fra og havde sneget sig ind paa den Byggeplads, hvor Øllet var stjaalet, og hvor de alle overraskedes af Politiet, herefter og efter de af hans Medskyldige afgivne Forklaringer, og da han ikke kunde give nogen plausibel Forklaring om Hensigten med sit Besøg der, antagen at have forbundet tyvagtig Hensigt dermed, og da han fandtes i Besiddelse af en til 25 Ø. vurderet Hue, som han indrømmede at have taget paa Pladsen, dømt for fuldbyrdet Tyveri 488

En Tiltalt antaget at have sat sig i Besiddelse af en Ballie i tyvagtig Hensigt 496

En Slagtersvend ved udenretlig Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger overbevist om paa Kvægtorvet at have stjaalet et Ur 526

En Tiltalt, der besørgede Kørslen af Mælken til et Andelsmejeri og havde tilegnet sig 4 ℔ af denne Mælk, dømt efter § 228. 538

Et tidligere oftere for Tyveri straffet Fruentimmer, der blev antruffet paa en Trappegang med en Del Værktøj, som hun paa Forlangende afleverede til Ejeren, og som hun indrømmede at have taget paa et Kvistkammer i samme Ejendom, dømt for Tyveri, da hendes Forklaring om hendes Adkomst til at tage Værktøjet var ganske usandsynlig 542

En oftere tidligere for Tyveri dømt Tiltalt, som var funden i Besiddelse af en stjaalen Cykle, som han havde forsøgt at sælge, og som han havde forklaret i god Tro at have modtaget til Opbe-

Pag.

varing for en Medtiltalt, antagen, efter de af den Medtiltalte og en tredje Person, som ikke var tiltalt, afgivne Forklaringer at være den, efter hvis Opfordring og til Fordel for hvem den Medtiltalte havde taget Cyklen, og dømt efter § 54 og § 39. Se under Tilregnelighed 559

En Person, som blev truffen trækkende med en stjaalen Hest dømt efter det indirekte Tyvs og Hælerbevis, og da han blev truffen kort Tid, efterat Tyveriet var begaaet, og han selv umiddelbart i Forvejen havde været paa Gerningsstedet, dømtes han som Tyv.. 617

Tilegnelsen af en Sparekassebog straffet som Tyveri. 630

En tidligere oftere for Tyveri straffet Tiltalt, som blev truffen i Besiddelse af to Par, nogle Timer i Forvejen stjaalne, Benklæder, med Hensyn til hvilke han ikke kunde eller vilde oplyse sin Hjemmel, som var set paa Gerningsstedet, kort før Benklæderne forsvandt og som endelig blev eftersat kort efter af en Mand, der mistænkte ham, fordi han skjulte en Pakke, dømt som Tyv 683

En Person, der logerede for en Nat, dømt for Tyveri af de i Værelset beroende Ting. 711

En Tiltalt dømt for Tyveri af en Trækkevogn, uanset hans senere fremsatte Anbringende om at ville have haft til Hensigt at tilbagelevere den efter et Par Dages Brug. 725

En Tiltalt, som overraskedes i Færd med at fylde Mel paa en Pose, dømt for fuldbyrdet Tyveri. 728

En tidligere for lignende Tyveri straffet Vognmandskusk, som havde vedgaaet at have tilegnet sig et paa Vejen fundet Akselleje, dømt for Tyveri, da det var bevist, at Aksellejet havde ligget paa Fabrikkens Grund, da han den paagældende Dag havde færdedes der, samt den næste Dag blev antruffen der, hvor han intet havde at gøre, hamrende paa et andet Akselleje, og han endelig havde givet løgnagtig Forklaring under Sagen. Da derhos hans Forklaring om Grunden til, at han ved sidstnævnte Lejlighed var truffen i Færd med at hamre paa et Akselleje, var ganske usandsynlig, dømtes han tillige for Forsøg paa Tyveri 730

Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt 9, 12, 22, 25, 73, 75, 134, 181, 195, 208, 232, 237, 256, 268, 280, 328, 329, 332, 333, 429, 473, 481, 488, 492, 528, 541, 553, 557, 606, 669, 689. 711

Tyveri (groft).

En Tiltalt, som i tyvagtig Hensigt havde skaffet sig Adgang til et Værelse ved Hjælp af en i et andet Værelse funden, ikke til førstnævnte Værelse hørende Nøgle, dømt efter § 229 Nr. 4 med Hensyn til de af hende i dette Værelse forøvede Tyverier. 22

En for Indbrudstyveri tidligere straffet Person, som ved Nattetid blev antruffen i en Gaard i Færd med forberedende Handlinger til at stige gennem et Køkkenvindue, men som havde paastaaet, at hans Hensigt var at søge sig et Natteleje i en Brændekælder, dømt for Forsøg paa Indbrud. 186

En Tiltalt, der havde skaffet sig Adgang til sine Forældres Lejlighed ved en Nøgle, som passede til Entrédøren, men ikke hørte til

Pag.

denne, og som han, Forældrene uafvidende, ved en tidligere Lejlighed — uden den Gang at have tyvagtig Hensigt — havde taget fra Køkkenet, hvor den laa sammen med andre Nøgler, dømt efter § 229 Nr. 4 for et der forøvet Tyveri..... 208

En tidligere for Tyveri straffet Person, som fandtes ved Nattetid under Sengen i en fremmed Lejlighed, og som havde forklaret at være steget ind gennem Vinduet for at søge Natteophold, dømt for Forsøg paa Indbrud..... 265

En Neger anset overbevist om Deltagelse i et groft natligt Tyveri ved den af en Medgerningsmand og en Hæler afgivne detaillerede Forklaring i Forbindelse med den af et Vidne beedigede Forklaring om Tiltaltes Færd den paagældende Nat og anset efter Frd. 11 April 1840 § 21, jfr. § 12, 2 Led. Ligeledes dømt for Hæleri efter samme Frd.s § 22 for at have modtaget Koster, som han havde Mistanke om, vare stjaalne. Derimod frifunden for Deltagelse i andre Tyverier, med Hensyn til hvilke der alene forelaa en Medskyldigs Udsagn og Udsagn fra forskellige Deponentinder, der under samme Sag havde gjort sig skyldige i falsk Forklaring for Retten..... 271

En tidligere oftere for Tyveri straffet Person, der en Aften blev antruffen i et Pianofortemagasin med Indbrudsværktøj og flygtede, da Folk kom til Stede, antaget at have indfundet sig i tyvagtig Hensigt i Lokalet, hvis Gemmer vare oplukkede, idet hans Forklaring om Grunden til hans Nærværelse var ganske usandsynlig, og hans Optræden ved Paagribelsen talte imod ham. Da desuden Magasinet havde været aflaaset, og Tiltalte i sin Besiddelse havde en Nøgle, der kunde aabne, blev Tyveriet tilregnet ham som groft, men da intet var borttaget, alene som Forsøg..... 290

En Tiltalt i to Tilfælde dømt efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis og efter Forklaringer af Vidner, som med mer eller mindre Bestemthed havde genkendt ham paa Gerningsstedet, bærende paa Koster, dømt som Tyv. Da endelig det ene af Tyverierne maatte antages udført ved en falsk Nøgle, og Tiltalte var funden i Besiddelse af en til vedkommende Værelse passende Nøgle, dømtes han for saa vidt for Indbrud.

Samme Tiltalte, som var antruffen i en Gæstgivers Beboelseslejlighed og havde afgivet forskellig og usandsynlig Forklaring om sit Ærinde der, dømt for i tyvagtig Hensigt at have indfundet sig samme Steds, og da Lejligheden havde været aflaaset, og Tiltalte var funden i Besiddelse af en tilfilet Nøgle, som kunde aabne Døren, dømtes han for Forsøg paa Indbrud..... 303

En Tiltalt dømt for Hestetyveri efter § 229, 1ste Stk..... 487

En Tiltalt, som havde holdt Vagt, medens en Medtiltalt indbrudsvis udførte et Tyveri fra en Arbejdsplads, og som var paa det rene med, at Tyveriet udførtes paa denne Maade, dømt efter § 229. Dømt efter § 228 for samme Nat at have holdt Vagt, medens to Medtiltalte i tyvagtig Hensigt sneg sig ind paa samme Arbejds-

Pag.

plads, hvortil Adgangen nu var aaben, og ved hvilken Lejlighed den ene tilvendte sig en Hue til Værdi 25 Øre 488

En tidligere for Indbrud straffet Person, der blev antruffen i et Værelse med en Del af de der opbevarede Klæder under Armen, og som havde gjort gældende at have indfundet sig der af en Fejltagelse i beruset Tilstand, antagen at have forbundet tyvagtig Hensigt med sit Besøg og at have tilegnet sig bemeldte Klæder, og da han var funden i Besiddelse af en Nøgle, der passede, og Døren maatte antages at have været aflaaset, dømt for Indbrud 506

I et Tilfælde, hvor to for Kvistkammertyveri i Forening tidligere dømte Personer havde været i en Ejendom, hvor umiddelbart efter et Kvistkammer fandtes nylig opbrudt, og Genstande fjernede derfra, bleve begge, der havde givet vaklende, modsigende og hinanden anklagende Forklaring om deres Ærinde og Virksomhed der, antagne at have indfundet sig i Huset i tyvagtig Hensigt og i Forening foretaget Indbrudet 517

En Tiltalt, som efter foregaaende Aftale ventede udenfor, medens hans Kammerater til fælles Fordel begik Indbrud eller forsøgte herpaa, dømt efter § 229, kfr. dels § 54, dels §§ 54 og 46 530

Tyveri ved Indbrud fra et $3^1/_2$ Alen højt Skur i Dyrehaven straffet som groft 553

Indbrud i et Skur i Kolonihaverne ved Landskronagade henført under § 229 558

En tidligere mange Gange for Tyveri straffet Person, der havde hjulpet en ligeledes for Tyveri straffet Kammerat med at gøre Indbrud hos sidstnævntes Plejesøster og der tilegne sig en Del Koster, dømt som Medgerningsmand, idet hans Forklaring om, at hans Kammerat havde sagt, at han havde Tilladelse til at tage Tingene, og at have troet derpaa, forkastedes 586

Straf for groft Tyveri endvidere idømt 22, 73, 195, 232, 256, 265, 268, 318, 332, 521, 711

Tyveri (efter § 233).

To Drenge dømte herfor, men frifundne med Hensyn til nogle under § 235 henførte Rapserier, da der ikke forelaa Begæring om Paatale 695

Tyveri (efter § 235).

Denne § anvendt paa Tilegnelse af Fødevarer til Værdi 75 Øre, hvoraf en Del toges med, og en Sæk til 25 Øre; Tiltalte havde skaffet sig Adgang ved at frabryde den med en Krampe i Dørkarmen fastgjorte Hængelaas ved et rask Tag i Døren, men da der ingen Begæring om Paatale forelaa, frifandtes Tiltalte 153

En Tjenestekarl, som havde tilegnet sig en til 50 Øre vurderet Fløjte, frifunden, da der ingen Begæring om Paatale forelaa 219

Tilegnelse af nogle Kaalhoveder henført under § 235, og Tiltalte frifunden paa Grund af manglende Paatale-Begæring 286

Tyveri (Grænsetilfælde).

Afgørelse af et Grænsetilfælde mellem Tyveri og Røveri. Tiltalte dømt for Vold og Tyveri, men ikke for Røveri. Se under Røveri 222

Pag.

Afgørelse af et Grænsetilfælde til § 247. En Tiltalt som havde forklaret, at han ikke betvivlede i beruset Tilstand at have stjaalet en Del Udvarer — uden at han dog nu erindrede det — som han en Morgen, da han vaagnede paa en Mark, havde fundet liggende omkring sig, og derpaa havde solgt, vidende, at de ikke vare hans, dømt efter § 247, idet der under det højst mangelfulde Forhør intet Bevis var ført for, at Kosterne vare stjaalne 712

Afgørelse af et Grænsetilfælde mellem Tyveri og § 253. En Tiltalt dømt som Tyv for at have solgt en ham til Transport betroet Ko 724

Uagtsomhed.

En Bedstemand paa en færøsk Kutter dømt efter Sølovens § 306. Se under Søloven 431

Udeblivelsesdomme.

131, 132, 158, 159, 529, 546, 556 728

Udlandet.

Strfl.s § 6 anvendt 60

Udlæg.

En Debitor, hos hvem der var foretaget en ulovskikket Udlægsforretning under Paaberaabelse af Lov 29 Marts 1873, § 15, tilpligtet under et nyt, lovskikket Søgsmaal at betale den af ham efter vedkommende Obligationer skyldige Restgæld, uden at der toges Hensyn til hans Paastand om, at Kreditor kunde have opnaaet Fyldestgørelse ved at tilholde Køberen af den udlagte og senere ved Auktion solgte Ejendom at opfylde Konditionerne, idet han selv ved at appellere Udlægget havde gjort det umuligt for Kreditor at fordre Auktionskonditionerne opfyldte af Køberen. Ej heller fradraget i den skyldige Restgæld nogle Beløb, som dels vare indbetalte af fornævnte Køber, dels indkomne ved Realisationen af pantsatte Kreaturer og den endelige Auktion over Ejendommen, idet der ikke var Enighed om disse Beløbs Størrelse og Beregning. Under et Kontrasøgsmaal til Erstatning for den ulovskikkede Udlægsforretning frifandtes Kreditor, idet det efter samtlige foreliggende Oplysninger om Debitors økonomiske Kaar paa Udlægsforretningens Tid og under Hensyn til, at Kreditor ogsaa ved en i formel Henseende lovlig Fremgangsmaade den Gang kunde have faaet Debitor udsat af Besiddelsen af de paagældende Ejendomme, maatte antages at denne ikke havde lidt noget Tab 110

I et Tilfælde, hvor Fogden efter Rekvirentens Begæring, og fordi en Fallitbegæring var overhængende, havde dekreteret Udlæg, efterhaanden som Registreringen skred frem, udtaltes det, at det ikke kunde anses stridende mod Lovgivningens Forskrifter eller Grundsætninger under en Fogedforretning ved flere sukcessivt afsagte Dekreter at give Rekvirenten endeligt Udlæg i de for hvert enkelt Dekrets Vedkommende registrerede og vurderede Effekter. Foged-

Pag.

forretningen derfor opretholdt med Hensyn til 6 Dekreter, der i Henseende til Klokkeslet laa forud for den af en anden Kreditor indgivne Konkursbegærings Modtagelse af Skifteretten, men ophævet med Hensyn til et 7de Dekret, som laa efter fornævnte Klokkeslet. Endelig ophævedes Fogedforretningen ogsaa med Hensyn til de førstnævnte 6 Dekreter, forsaavidt der var gjort Udlæg for et Beløb af ca. 100 Kr., som ikke skyldtes 656

Udlændinge.

Se under Udvisning 222, 733

Udpantningssager.

Se under Skatter 574, 575

Udskrivningsvæsenet.

Se under Værnepligt 681

Udvisning.

En svensk Undersaat, der i 1875 var dømt til at udbringes af Riget med sædvanlig Tilkendegivelse, men derefter paany havde taget Ophold her for en Aarrække, dømt efter Strfl.s § 16 og paany dømt til at udbringes af Riget 222

En paa Barbados hjemmehørende Person dømt for Overtrædelse af et i Medfør af Pl. 19 April 1805 givet Tilhold og paany dømt til at udbringes 733

Umulighed.

En ved en Overretsdom paalagt Forpligtelse til at give Skøde paa en Ejendom ophævet, da Sælgeren havde godtgjort, at det var ham umuligt at efterkomme Dommen 198

Københavns Frihavn, der havde paataget sig at losse et Skib, saa vidt og saa hurtigt som ske kunde, ikke gjort ansvarlig for den ved en Strike blandt Frihavnens Arbejdere bevirkede Forsinkelse af Losningen af et Skib. Se under Liggedage 498

Umyndige.

En 14aarig Dreng, der dømtes for forsætlig Brandstiftelse, tillige dømt til at udrede Erstatning. Se under Erstatning 27

Underholdsbidrag.

Da den Benægtelse, som var afgiven af en til Udredelse af Alimentationsbidrag sagsøgt Person af at have haft Samleje med Barnemoderen til et saadant Tidspunkt, at han kunde være Fader til hendes Barn, var svækket i saadan Grad, at det ikke vilde kunne tilstedes ham at aflægge Eden, men hun paa den anden Side ikke havde bevist sin Paastand, blev Sagen gjort afhængig af hendes Ed 536

Undladelsesforbrydelser.

Se under Drab 405

Pag.

Valgloven.

Antaget, at det fulgte af Valgloven af 12 Juli 1867, § 57, at en Person, der i det Aar, for hvilket Valglisterne skulde gælde, var tilflyttet Nakskov, kunde fordre sig optagen paa Tillægslisten der, uanset, at han ikke til denne Kommune, men i den fraflyttede, havde betalt den for de højstbeskattede Vælgere foreskrevne Minimums Skat til Stat og Kommune 234

Vands Afledning.

Nogle for Overtrædelse af Vejforordningens § 82 tiltalte Grundejere, der havde afledet Spildevandet til en Amtsgrøft, frifunden for Strafansvar paa Grund af en fra Bygningskommissionens Side foreliggende Tilladelse til den skete Afledning. Se under Vejvæsenet 43

Vandløb.

En Godsejer, som efter det for en Landvæsenskommission passerede havde Ret til, at det Møllevand, som en Bæk førte med sig, kom hans Ejendom til Gode, og som havde paastaaet en af Mølleejeren gennemskaaren Dæmning, der lukkede for en Bækken tilstødende Mølledam, retableret, ikke antagen at have en særlig Ret i saa Henseende, idet Dæmningen, der var opført paa Mølleejerens Grund, vel havde staaet i Alders Tid, men dens Bibeholdelse kun kunde kræves, hvis Godsejeren havde Krav paa, at det i Mølledammen opstemmede Vand kom ud i Bækken. Da det nu ikke var bevist, at Vandet fra Mølledammen i Alders Tid eller overhovedet til nogen Tid normalt havde flydt ud i Bækken, eller at saadant paa Grund af Bundforholdene kunde ske, frifandtes Mølleejeren 394

Vejvæsenet.

Nogle Grundejere, som havde Ejendomme grænsende op til et over en Købstads Grund førende, men af vedkommende Amtskommune vedligeholdt Stykke af en Landevej, og som vare tiltalte for Overtrædelse af §§ 81 og 82 i Frd. om Vejvæsenet af 13 Decbr. 1793 — særlig § 82, forsaavidt som det derefter er utilstedeligt at lede Pølevand paa Vejen eller i dens Grøfter — ved at de havde Afløb for Spildevand ud til bemeldte Vejs Grøft, frifundne for Strafansvar, idet for de Ejendommes Vedkommende, der vare opførte efter Emanationen af Bygningsloven af 1858, og ved hvilke Spildevandsledningerne i Overensstemmelse med denne Lovs §§ 20 og 41 vare anbragte med Billigelse af vedkommende Bygningsautoritet, den Omstændighed, at disse Bestemmelser henviser de byggende til Bygningskommissionens Afgørelse med Hensyn til Reguleringen af Vandafløbsforholdene, maatte have til Følge, at der ikke kunde paalægges de paagældende Strafansvar for den i Henhold til disse Bestemmelser sanktionerede Vandafledning, medens Ejerne af de tidligere bebyggede Ejendomme, ved hvis Bebyggelse Vandafløbet var blevet indrettet uden det offentliges Mellemkomst, ej heller

Pag.

kunde ifalde Straf for det ommeldte Forhold, der for deres Vedkommende i alt Fald maatte anses stiltiende godkendt af vedkommende Bygningsautoritet derved, at denne havde billiget, at der fra senere bebyggede Ejendomme var anlagt Vandledninger til Vejgrøfterne 43

En Købmand, der tiltaltes i Henhold til § 80 i Vejforordningen af 13 Decbr. 1793 for uden vedkommende Amtsvejvæsens Samtykke at have anbragt en Bræddebro over en Landevejsgrøft for derved at skaffe en ham tilhørende og af ham bebygget Parcel Adgang til Vejen, frifunden, da det oplystes, at han havde haft Amtsvejinspektørens Tilladelse til indtil videre at anbringe den omhandlede Træbro 79

Vestindien.

Se under Habilitet (Dommeres og andre Embedsmænds), Rettens Pleje, Anholdelse, Embedsforbrydelse og Erstatning 30

Se under Hæleri 87

En Neger, som havde svigagtig disponeret over nogle ham til Transport leverede Hatte, dømt efter Frd. 11 April 1840 § 43. Straf for Løsgængeri idømt efter Ad. 24 Oktober 1879 § 6 212

En Neger ved Indiciebevis anset overbevist om Deltagelse i et groft Tyveri og efter egen Tilstaaelse dømt for Hæleri, men frifunden med Hensyn til andre Tyverisigtelser. Se under Tyveri (groft) . . 271

En Tiltalt dømt for Overtrædelse af et i Medfør af Pl. 19 April 1805 givet Tilhold. Se under Polititilhold 733

Vidner.

Dansk Lov 1—13—21 ikke antaget at hjemle Tilsidesættelse af en Vidneforklaring — mod hvis Aflæggelse Indstævnte i et Søgsmaal om mundtlige Injurier ikke havde protesteret — fordi Klageren først i Januar Maaned havde anlagt Sag, medens Vidnet allerede i Juni Maaned i det foregaaende Aar havde sat Klageren i Kundskab om den faldne Udtalelse 632

Vold.

En herfor tiltalt frifunden i Henhold til § 38, men med Anordning af Sikkerhedsforanstaltninger. Se under Tilregnelighed 589

Strfl.s § 201 anvendt paa en Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i Vold mod sin Fader 175

Strfl.s § 202 anvendt paa Mishandling af et Stedbarn 413

En Tiltalt, der under et Slagsmaal med en Hammer havde bibragt sin Modstander et Saar i Panden, der dog ikke medførte blivende Skade, anset efter Strfl. § 203, og Straffen under Hensyn til Grundsætningen i § 206 bestemt til simpelt Fængsel 26

En Tiltalt dømt efter § 203 for Vold imod en Politibetjent, som ikke var i Funktion 178

To svenske Undersaatter dømte efter § 203 for Vold imod to rejsende 222

En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 203, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 3, for

Pag.

Vold mod en Mand, der paa et Værtshus havde siddet og knurret mod ham 378

En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 203 for Vold mod en Arbejdsmand, uden at der toges Hensyn til, at denne samme Dag paa et tidligere Tidspunkt havde blandet sig i Tiltaltes Slagsmaal med en anden Arbejdsmand 607

En grovelig fornærmet Ægtemand, som havde forøvet Vold imod Fornærmeren, dømt efter § 203 637

En Malermester dømt efter Strfl s § 203 for Vold mod en Slagter, der havde udvist fredsforstyrrende Adfærd i hans Hus, nogle Dage i Forvejen haft et korporligt Sammenstød med hans Fader og umiddelbart før Optrinet udskældt ham; men frifunden, for saa vidt han var sigtet for for længere Tid tilbage at have mishandlet en Læredreng, idet det ikke var godtgjort, at han havde gjort sig skyldig i en strafbar Overskridelse af Revselsesrettens Grænser. . 639

En Tiltalt dømt efter § 203 for Vold mod en Styrmand i Funktion 646

Straffelovens § 203 endvidere anvendt 96, 106, 108, 174, 191, 207, 334, 350, 425, 450, 515, 551, 685, 707

En Tiltalt, som i en mørk Gaard havde stillet sig paa Lur efter to Tjenestekarle og overfaldet dem med en Kniv, hvorved han blandt andet havde stukket Øjet ud paa en af dem, dømt efter § 204 og tillige tilpligtet at betale en Erstatning paa ca. 1600 Kr. En Medtiltalt, som havde haft et Udestaaende med de to Karle, staaet paa Lur sammen med førstnævnte Tiltalte, set paa, at Overfaldet indledes, men derpaa hjulpet den ene af de overfaldne med at komme til Læge, og senere paa Natten havde sagt til den anden, at han ikke havde faaet nok, frifunden, da det ikke var bevist, at han havde paavirket førstnævnte Tiltalte til, eller været i Forstaaelse med denne om Forbrydelsens Udførelse 401

Voldgift.

Se under Kompetence 466

Værnepligt.

En af vedkommende Udskrivningskreds paa Justitsministeriets Foranledning afsagt Kendelse, hvorved en værnepligtig med Udskrivningsaar 1886 meddeltes Afskedspas fra 31 December 1899, ophævet, og den værnepligtige, som, efter at være meddelt Orlov til 1891, uden Tilladelse var udebleven til 1899, tildelt nyt Udskrivningsaar 1893, idet det i Henhold til Værnepligtslovens § 41 udtaltes, at hans Tjenestetid vilde være at forlænge med et Tidsrum, svarende til det, i hvilket han havde unddraget sig Krigsbestyrelsens Raadighed, uanset at han ved sin Hjemkomst havde gjort Erstatningstjeneste for den Tjeneste, han ved sit Forhold havde frigjort sig for . . . 681

Ægtefæller.

Statueret, at der manglede Føje til ved en indskrænkende Fortolkning at udelukke Bestemmelsen i Lov 7de Maj 1880 om, at der i Hustruens Selverhverv ikke kan søges Fyldestgørelse i Hustruens

Pag.

levende Live for den af Manden stiftede Gæld, fra at komme til Anvendelse paa Skiftet efter Manden, naar Hustruen overlevede denne 662

Ærefornærmelser.

En Detaillist dømt for Ærefornærmelser mod en Dommer 281

En Person, som havde fremført ærefornærmende Sigtelser mod en Fader og Datter, dømt efter § 215, da han ikke havde ført Sandhedsbevis for Sigtelsernes Rigtighed 302

Straf herfor idømt for Fornærmelser mod en katolsk Præst 336

En Redaktør straffet for Ærefornærmelser mod en Boghandler . . . 346

En Sag, hvorunder en forhenværende Købmand droges til Ansvar for mundtlig at have sigtet en Murmester for falsk Ed, gjort afhængig af, om Indstævnte edelig turde benægte at have fremsat en af et enkelt Vidne omforklaret Ytring i saa Henseende 632

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 1.**

Første ordinære Session.

Torsdagen den 7 Marts.

Nr. 103. Advokat Halkier

contra

Anders Peter Olsen (Def. Jensen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 3 December 1900: Arrestanten Anders Peter Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring betale 40 Kr. Saa betaler han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller, og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Januar 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Landbygningernes almindelige Brandforsikring hos Arrestanten Anders Peter Olsen tillagte Erstatning bestemmes til 44 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sally og Prokurator Leth, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Olsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Peter Olsen aktioneret for Brandstiftelse. Arrestanten er født den 24 Maj 1863 og anset ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 31 Oktober 1899 efter Lov Nr. 43 af 22 Marts 1897 § 17 2det Stykke, jfr. § 3, sammenholdt med Landbrugsministeriets Bekendtgørelse Nr. 56 af 22 April 1897, med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr., hvorhos han inden fornævnte Birks Politiret den 23 Februar 1900 og den 21 September s. A. har vedtaget henholdsvis for uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg at bøde til Amtsfattigkassen henholdsvis 10 Kr. og 30 Kr.

Efter det oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Natten mellem den 8de og 9de Oktober 1900, Kl. mellem 12 og 1, blev det opdaget, at der var Ild i et Kælderrum i den Tømrermester Christian Frederik Ferdinand Juncker tilhørende grundmurede og skiferdækkede Ejendom, Valborgvej Nr. 8 i Ordrup, Matr.-Nr. 3 gd samme Steds, der var beboet af en Del Mennesker. Kælderrummet, der var ca. 3 Alen højt, hørte til en af Arrestanten lejet Butikslejlighed med Beboelse i bemeldte Ejendoms Stueetage, og laa lige under Butiken. Det viste sig, at en omtrent midt i Kælderrummet henliggende Bunke Brænde, hvorpaa henlaa forskellige brandbare Genstande, deriblandt en Margarinebøtte af Bøgetræ, var i Brand, men Ilden blev hurtigt slukket ved Hjælp af nogle Spande Vand af en tilstedekommen Mandsperson, uden at den havde angrebet selve Huset, idet ikkun Træværket i Kælderrummet var bleven noget svedent og sodet.

Arrestanten, under hvis Butikslejlighed Kælderrummet, som ommeldt, laa, og som tillige havde lejet en 1ste Sals Lejlighed i Ejendommen lige over Butikslejligheden, har tilstaaet — hvad der er bestyrket ved det i øvrigt under Sagen oplyste — at han har foraarsaget den ommeldte Ildløs i den Hensigt, at Ilden skulde forplante sig til Huset og ødelægge i det mindste de i hans to Lejligheder værende Varer og Effekter, som han havde assureret for et Beløb af 9000 Kr., der var langt over deres Værdi. Han har i saa Henseende nærmere forklaret, at da han, hvis økonomiske Forhold vare slette, den 8 Oktober f. A. om Eftermiddagen havde modtaget Brev fra Husværten om, at han, der stod i betydelig Restance med Husleje, maatte flytte senest den 11te s. M., da han i modsat Fald vilde blive sat ud, fattede han den Beslutning at forbedre sine økonomiske Forhold ved at faa sine Ejendele til at brænde og derefter oppebære Assurancesummen for dem. Han gik som Følge heraf samme Dags Aften ca. Kl. $8^1/_4$ ned i Kælderrummet og stablede omkring en Margarinebøtte, i hvilken var nogle Spaaner, og som stod oven i en Brændebunke, der henlaa paa et Sted i Rummet, hvor der intet Puds var paa Loftet oven over, saa at Brædderne i Loftet dannede Gulvet i den oven over liggende Butik, nogle brændbare Genstande, hvorpaa han med en Tændstik stak Ild i Spaanerne i Bøtten og lagde Laaget til den løst oven paa den, idet han gik ud fra, at Ilden vilde brede sig til Kælderrummet og til den over dette liggende Lejlighed.

Arrestanten, der herefter gik op i Huset, har vedblivende fastholdt,

at han ikke antog, at Husbeboernes Liv ved Ildspaasættelsen udsattes for Fare, idet han tænkte sig, at Ilden vilde udbrede sig til Huset i Løbet af en halv Times Tid, og, da dette ikke skete, troede, at Ilden var gaaet ud af sig selv, uden at han dog var sikker derpaa, og han gik selv med Hustru, et Adoptivbarn og sin Tjenestepige i Seng ca. Kl. 10 i Lejligheden oven over Kælderrummet. Det kan nu ikke heller under de foreliggende Omstændigheder antages, at der, om Ilden havde angrebet Huset, vilde have været nogen aabenbar Fare for de samme Steds sovende Personers Liv.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 281, 1ste Stykke, jfr. § 46, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring hos Arrestanten og om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, dog at Erstatningen efter den derom nedlagte Paastand, mod hvilken Arrestanten ikke har haft noget at erindre, vil være at bestemme til 44 Kr. i Stedet for, som sket i Dommen, til 40 Kr., vil Dommen med denne Modifikation være at stadfæste.

Nr. 94. Højesteretssagfører Jensen

contra

Christen Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven for Købstæderne af 30te December 1858 §§ 33 og 20.

Skive Købstads Politirets Dom af 14 August 1900: De Tiltalte, Snedker Søren Mogensen af Jebjerg og Tømrer Jens Ingvard Mogensen af Skive, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bør Tiltalte Partikulier Christen Nielsen af Skive, bøde 40 Kr. til Skive Købstads Kæmnerkasse, samt inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 5 Kr. til samme Kasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, borttage den oven ommeldte paa Matr.-Nr. 283 c af Skive Bygrunde opførte Bygning. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde paa 40 Kr. og Sagens Omkostninger udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1900: Tiltalte Christen Nielsen bør til Skive Købstads Kæmnerkasse bøde 40 Kr., og bør han derhos inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt til bemeldte Kæmnerkasse af 5 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, enten borttage den ovennævnte Bygning eller tilvejebringe Erklæring fra Bygningskommissionen i Henhold til Bygningslovens § 20, 2det Punktum. Saa

udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at 8 Ugers Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Nielsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forhenværende Gaardejer Christen Nielsen, der er født i Aaret 1844 og om hvem det, bortset fra, at han efter sin Forklaring en Gang har været mulkteret for Overtrædelse af Vejfredslovgivningen, ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af §§ 33 og 20 i Bygningsloven for Købstæderne af 30 December 1858.

Efter Sagens Oplysninger holdt Bygningskommissionen i Skive, som det maa antages i Anledning af et af Tiltalte indgivet Andragende om Byggetilladelse, den 8 Februar f. A. Møde paa den Tiltalte tilhørende, den Gang ubebyggede Parcel, Matr.-Nr. 283 c af Skive Bygrunde, under hvilket Møde Tiltalte fremlagde Tegning til et 1 Etages grundmuret Beboelseshus, som han agtede at opføre paa bemeldte Parcel.

Mod den fremlagte Tegning fandt Bygningskommissionen intet at erindre, men af Hensyn til, at en offentlig Gangsti, der mod Nord begrænser Parcellen og er eneste Adgangsvej til denne, kun er af ubetydelig Bredde og ikke afgiver Plads til Kørsel, stillede Kommissionen den Betingelse for at meddele Tilladelse til Bygningens Opførelse, at Tiltalte og Ejeren af Nabogrunden — fra hvilken Tiltaltes Parcel efter det foreliggende er fraskilt — forpligtede sig og efterfølgende Ejere af de paagældende Grunde til at afgive et saa stort Stykke Jord af den nordlige Del af deres Grunde til offentlig, fri og uhindret Færdsel, at der bliver Adgangsvej af mindst $7^3/_4$ Alens Bredde regnet fra de Nord for Gangstien liggende Ejendommes sydlige Skel, hvorhos det i den herom foretagne Tilførsel til Bygningskommissionens Protokol videre hedder, at naar Deklarationen angaaende den nævnte Forpligtelse er indleveret til Tinglæsning, maa Bygningen opføres, dog under Iagttagelse af Bygningslovens Forskrifter.

I den paafølgende Marts Maaned indleverede Tiltalte derefter til Bygningskommissionen Tegning eller Grundrids til to, som det maa an-

tages mindre Bygninger, nemlig et Hønsehus og et Lysthus, som han nu agtede at opføre paa sin Grund, men i et den 15de s. M. afholdt Møde, hvor Tiltalte var til Stede, nægtede Kommissionen paa Grund af, at den endnu ikke havde modtaget Deklaration overensstemmende med den i Mødet den 8 Februar trufne Bestemmelse, som det i Proto kollen hedder, for Tiden Tilladelse til Opførelsen.

Over denne Afgørelse besværede Tiltalte sig for Justitsministeriet i et Andragende, der bl. a. var ledsaget af en af den ovennævnte Ejer af Nabogrunden, der er skyldsat under Matr.-Nr. 283 a, den 14de Marts f. A. udstedt Deklaration, ved hvilken han tillægger Tiltalte »fuldkommen Færdselsret over min Ejendom, fornævnte Matr.-Nr. 283 a til den købte Parcel ad den samme Vej, som jeg selv benytter, og med de samme Rettigheder, som jeg selv har«, hvilken Deklaration Tiltalte ikke forinden Indsendelsen til Ministeriet havde forelagt Bygningskommissionen, idet han alene havde forevist den for Kommissionens Formand, der dog straks havde tilkendegivet ham, at den ikke var fyldestgørende.

Under 29 Juni f. A. resolverede Justitsministeriet, der havde indhentet Erklæring fra Bygningskommissionen, at saa længe der ikke paa Ejendommen fandtes Bygninger, der vare større eller indrettede til andet Brug end de fornævnte til Hønsehus og Lysthus bestemte Bygninger, vilde der ikke i Medfør af Bygningslovens § 20 være at stille videregaaende Fordringer med Hensyn til Vejforbindelsen end de ved det foreliggende — hvorved maa antages sigtet til ovennævnte Deklaration af 14 Marts — fyldestgjorte, men at det udtrykkelig burde betydes Tiltalte, at Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af yderligere Vejforbindelse atter vilde være at rejse, naar der paa Ejendommen opførtes nye Bygninger, eller de nuværende maatte blive indrettede til andet Brug.

Tiltalte, hvem Ministeriets Resolution under 3dje Juli var bleven kommuniceret, opgav imidlertid at opføre de 2 i Resolutionen ommeldte Bygninger, hvorimod han, som det maa antages nogen Tid efter Kommunikationens Modtagelse, henvendte sig til Bygningskommissionens Formand og foreviste denne et Grundrids af en ny Bygning, hvilket dog af Formanden blev tilbageleveret ham med en Tilkendegivelse gaaende ud paa, at Kommissionen ikke i Anledning af denne Tegning paa ny vilde give Møde paa Byggepladsen.

Uagtet Tiltalte saaledes vedblivende manglede Byggetilladelse, viste det sig dog i Efteraaret 1899, at han havde paabegyndt Opførelsen af en Bygning paa sin Parcel, i hvilken Anledning Bygningskommissionen den 2 November f. A. indfandt sig paa Ejendommen og — efter at Tiltalte, der blev antruffen paa Stedet i Færd med selv at mure paa en Bygning, hvortil hele Grunden var sat, havde besvaret en til ham rettet Forespørgsel om, hvorvidt den under Opførelse værende Bygning var bestemt til Beboelse, derhen, at det kunde mulig være, men at han ikke kunde sige det — betydede Tiltalte, at hans Foretagende blev paa hans eget An- og Tilsvar, og at han eventuelt maatte være forberedt paa at komme til at nedrive, hvad han havde bygget.

Ikke desto mindre fortsatte Tiltalte sit Byggeri, og da Bygningskommissionen den 25 April d. A. paany indfandt sig paa hans Ejendom,

blev han atter truffet i Færd med at mure paa Bygningen, hvis Murværk nu var opført til Taghøjden, hvorhos Anbringelse af Gesims var paabegyndt og Tagværk rejst. Bygningen viste sig at bestaa af 2 Etager, den nederste muret med $1^1/_2$ Stens Grundmur, og den øverste med 1 Stens, og at være kvadratisk med 26 Fod i hver Side. Hver af Etagerne, af hvilke den underste var $3^1/_2$ Alen høj, medens den øverste var $4^1/_4$ Alen høj, var inddelt i 4 lige store Rum, og Bjælkelaget mellem Etagerne var lagt af Jernbjælker, mellem hvilke der efter Tiltaltes paa Stedet afgivne Erklæring skulde mures Hvælvinger. Medens Tiltalte derhos forklarede, at to af Rummene i underste Etage skulde benyttes til Hønseri og de to andre Rum henholdsvis til Opbevaring af Haveredskaber og Materialier og til Vaskehus, idet der i det hertil bestemte Rum var opsat en Grubekedel, afgav han med Hensyn til den øverste Etage, der efter Kommissionens Skøn var indrettet til Beboelse, den videre Forklaring, at han, hvis han fik Lov til at bruge Bygningen, vilde benytte den til Beboelse, men at han i andet Fald ikke kunde sige, at den var til Beboelse. Under Mødet attesterede Bygningskommissionen endelig i sin Protokol, at Tegning til Bygningen ikke var forevist Kommissionen, at denne ikke skønnede, at den fornævnte Deklaration om Vejforholdene — som, efter under 31 Oktober f. A. af Udstederen at være bleven forsynet med en Paategning om, at Færdselsretten ogsaa skulde tilkomme efterfølgende Ejere af Matr.-Nr. 283 c, den 10 November næstefter var bleven tinglæst — var betryggende.

Under den derefter mod Tiltalte og tvende Haandværkere, der, medens Tiltalte selv udførte Murerarbejdet ved den paagældende Bygning, havde overtaget Udførelsen af Snedker- og Tømrerarbejdet ved samme, efter Begæring af Bygningskommissionen indledede offentlige Undersøgelse, har Tiltalte erkendt, at den ommeldte Bygning, der ikke er opført efter den af Bygningskommissionen i sammes Møde den 8 Februar f. A. betingelsesvis approberede Tegning, er opført uden Bygningskommissionens Tilladelse, og at der ikke foreligger nogen Erklæring fra Bygningskommissionen om, at Vej- og Afløbsforholdene ere ordnede.

Vel har Tiltalte i Forbindelse hermed villet gøre gældende, at han har haft Justitsministeriets Tilladelse til Opførelsen af den nævnte Bygning, hvilken han, uagtet der i samme er anbragt Skorsten og Kakkelovn samt, som foran anført, Grubekedel, har betegnet dels som et Hønsehus, dels som et Lyst- eller Havehus, om han end har indrømmet, at den øverste Etage er til at afbenytte som Beboelse, men Tiltalte har selvfølgelig ikke af Ministeriets forommeldte Resolution af 29 Juni f. A., til hvilken han maa antages ved sit anførte Anbringende at have sigtet, kunnet udlede nogen Tilladelse som den af ham paaberaabte, idet den opførte Bygning, efter det om sammes Omfang og Indretning oplyste samt efter Tiltaltes egen Erkendelse om dens eventuelle Benyttelse til Beboelse, under ingen Omstændigheder kan sammenstilles med de mindre betydelige i Resolutionen ommeldte Bygninger, bestemte til Hønsehus og Lysthus.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte — der maa anses som Murer selv at have forestaaet det paagældende Byggeforetagende, hvorfor ogsaa de i første Instans medtiltalte Haandværkere ved Politi-

retsdommen ere frifundne for det offentliges Tiltale i denne Sag — derfor være at anse efter den ovennævnte Lovs § 36, 1ste og 3dje Punktum, jfr. §§ 33 og 20, med en Bøde til Skive Købstads Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 40 Kr., hvorhos han i Medfør af førstnævnte Paragrafs sidste Punktum vil være at tilpligte inden den nedenfor nævnte Frist under en bemeldte Kæmnerkasse tilfaldende Dagmulkt, der bliver at bestemme til 5 Kr., at rette det lovstridige ved enten at borttage den omhandlede Bygning eller at tilvejebringe Erklæring fra Bygningskommissionen i Henhold til Bygningslovens § 20, 2det Punktum.

Nr. 107. Højesteretssagfører Jensen

contra

Henrik Theodor Vilhelm Marinus Wagner (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Januar 1901: Mod Arrestanten Henrik Theodor Vilhelm Marinus Wagner bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Tvermoes og Overretssagfører Hartmann, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Bagger hver 30 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Henrik Theodor Vilhelm Marinus Wagner, der tiltales for Tyveri, er født den 20 Marts 1881 og anset blandt andet: ved Rettens Dom af 15 Juni 1897 efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 37 og 21 og til Dels § 54, med 10 Rottingslag og ved Rettens Dom af 17 December 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 253 samt efter dens § 229 Nr. 4, til Dels jævnført med § 46, samtlige disse Straffebestemmelser sammenholdte med §§ 37 og 21 samt 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Under en fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten indanket Sag, under hvilken Arrestanten ved Dom af 17 Marts 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse Paragraffer sammenholdte

med §§ 37 og 21, var anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, blev han ved Højesterets Dom af 19 December 1898 i Medfør af § 38 frifunden for Aktors Tiltale, hvorefter den ham ved nærværende Rets ovennævnte Dom af 17 December 1898 idømte Straf eftergaves ham ved kongelig Resolution. Endelig blev Arrestanten ved Rettens Dom af 29 Maj 1900 i Medfør af Straffelovens § 38 frifunden for Aktors Tiltale i en Sag, i hvilken han havde tilstaaet sig skyldig i Tyverier, til Dels forbundne med Indbrud.

I Aarene 1898 og 1899 har Arrestanten i 3 Gange hensiddet som Arrestant her ved Retten i Anledning af Undersøgelser, under hvilke han havde tilstaaet sig skyldig i Tyverier, til Dels forbundne med Indbrud, men samtlige 3 Undersøgelser sluttedes, uden at der blev rejst Tiltale mod Arrestanten.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 29 Oktober 1900 i Forening med en ikke her under Sagen tiltalt Person fra en herværende Trappegang, hvortil Adgangen var uhindret, har stjaalet en Cykle, der stod under Trappen bag en med Hængelaas aflaaset Tremmedør, hvorfra Arrestanten, medens den anden Person holdt Vagt udenfor Ejendommen, udtog Cyklen, efter først ved Hjælp af falsk Nøgle at have aabnet Tremmedøren.

Senere samme Dag tilvendte den ommeldte Person sig fra samme Sted, efter derom truffen Aftale med Arrestanten, endnu en Cykle, for at de, der stjal Cyklerne til eget Brug, kunde have hver sin.

De nævnte Cykler tilhørte Murersvendene Victor Larsen og Henrik Juel Larsen og ere vurderede til 100 Kr. Stykket.

Hvad Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed angaar, udtaltes det i Præmisserne til ovenanførte Højesteretsdom:

»Efter Afsigelsen af den indankede Dom har den Tiltalte været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge har udtalt, at Tiltalte lider af en høj Grad af Imbecilitet, som sikkert er medfødt, og at han ikke blot er Taabe i intellektuel Henseende, men ogsaa yderst defekt anlagt i moralsk Henseende, og denne Erklæring er tiltraadt af Sundhedskollegiet, som derhos har tilføjet, at det maa anses som sikkert, at Tiltalte ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos sunde og normale Individer, men at det, da han ikke mangler ethvert Begreb, er tvivlsomt, om han tør anses for at være Idiot og som saadan ganske utilregnelig.

Herefter findes det betænkeligt at anse Tiltalte for at have været tilregnelig, og han vil derfor i Medfør af Straffelovens § 38 være at frifinde for Aktors Tiltale«.

Derefter har Arrestanten, forinden ovennævnte Rettens Dom af 29 Maj 1900 blev afsagt, paa ny været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge erklærede Arrestantens Tilstand at være den samme, som da han afgav den af Højesteret citerede Erklæring; og under nærværende Sag har Fængselslægen erklæret, at Arrestantens mentale Tilstand ikke i nogen Grad har forandret sig siden April dette Aar, og at en fornyet Indlæggelse til Observation derfor efter hans Formening maa anses for overflødig.

Efter det saaledes foreliggende vil Arrestanten heller ikke i nærværende Sag kunne anses for at være tilregnelig, og i Medfør af

Straffelovens § 38, 1ste Stk., vil han derfor være at frifinde for Aktors Tiltale. Derimod bør det i Medfør af samme Paragrafs 2det Stk. bestemmes, at der mod Arrestanten skal træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger.

Fredagen den 8 Marts.

Nr. 102. Højesteretssagfører Jensen

contra

Rasmus Christiansen, kaldet **Markussen** (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Nykøbing p. F. Købstads Ekstrarets Dom af 23 November 1900: Arrestanten Rasmus Christiansen, kaldet Markussen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt at udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Andresen og Holst 15 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 December 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Paludan og Prokurator Wolff, betaler Arrestanten Rasmus Christiansen, kaldet Markussen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Christiansen, kaldet Markussen, til Højesteretssagførerne Jensen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing paa Falster Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus Christiansen, kaldet Markussen, aktioneret for Tyveri og Betleri.

Arrestanten, der er født den 28 September 1851, er tidligere straffet: 1. ifølge Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 5 April 1876 efter Straffelovens §§ 257, 270, kfr. § 60, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 2. ifølge Salling Herreds Ekstrarets Dom af 11 December 1878 efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 57 og

62, og Lov 3dje Marts 1860 med samme Straf, 3. ifølge Maribo Birks Ekstrarets Dom af 10 November 1883 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, 4. ifølge samme Birks Ekstrarets Dom af 2 Juni 1885 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 5. ifølge Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 29 Oktober 1890 efter Straffelovens § 176, kfr. § 161, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, 6. ifølge samme Rets Dom af 23 Maj 1894 efter Straffelovens § 228 og Lov 3dje Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, 7. ifølge Nykøbing Herreds Ekstrarets Dom af 31te Juli 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, 8. ifølge Musse Herreds Ekstrarets Dom af 4 April 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3dje Marts 1860 § 3, kfr. Straffelovens §§ 54, 57 og 62, med Forbedringshusarbejde i 10 Maaneder, og er han derhos straffet mange Gange for Løsgængeri og Betleri, senest ved Nykøbing paa Falster Købstads Politirets Dom af 11 Juli 1900 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han en Dag i Oktober Maaned 1900, omtrent 8 Dage efter, at han den 12te s. M. var bleven løsladt fra Maribo Amts Tvangsarbejdsanstalt, har under et Besøg hos Fyrværker Jørgen Nielsen paa Nykøbing Mark frastjaalet denne et Par Benklæder, der hang frit fremme i Nielsens Lejlighed, og en Lommekniv, som laa paa et Bord i Nielsens Stue.

Hvad den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Betleri angaar, da er det ved hans egen Tilstaaelse godtgjort, at han siden sin ovenomtalte Løsladelse fra fornævnte Tvangsarbejdsanstalt, og indtil han den 25 Oktober 1900 blev anholdt, har betlet forskellige Steder paa Lolland og Falster.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 110. Højesteretssagfører Salomon

contra

Vilhelm Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 11 December 1900: Arrestanten Vilhelm Rasmussen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Langballe 12 Kr. og til Kancelliraad Bredstrup 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1901: Arrestanten Vilhelm Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Rasmussen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Vilhelm Rasmussen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1858, har tidligere været anset ved Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 8 December 1880 for Bedrageri efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 20de Maj 1887 for Tyveri efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Herreders Ekstrarets Dom af 13 Marts 1888 for Tyveri efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rougsø med flere Herreders Ekstrarets Dom af 14 December 1897 for Tyveri efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 30 September 1899 for Tyveri samt for Bedrageri og Betleri efter Straffelovens § 232 1ste Led, § 257 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 1 November f. A. om Aftenen ca. Kl. 9, da han fra Gæstgivergaarden i Allingaabro, hvor han havde opholdt sig siden om Formiddagen, var kommen ud i Rejsestalden og her opdagede, at der paa en Bænk henlaa tre Pakker, har tilegnet sig disse og bragt dem til sit Hjem i Lystrup. Af Pakkerne, der vare afsendte fra Randers og af Afsenderne foranledigede henlagte paa den nævnte Bænk i Rejsestalden, for at Adressaterne — med hvis Adresse Pakkerne vare forsynede — der kunde afhente dem, vare de to, der indeholdt Manufakturvarer, bestemte til Købmand Søren Jensen af Holbæk, og den tredje, der indeholdt tre Bøger, til Sadelmager Kvist af Allingaabro. Den følgende Morgen, da Arrestantens Hustru opdagede Pakkerne i deres Hjem, fortalte Arrestanten hende, at han havde fundet dem paa Vejen fra Allingaabro, og da hun opfordrede ham til at levere dem til Ejer-

manden, lovede han ogsaa at gøre dette, men den næste Dag gemte han Pakkerne i sin Bagerovn og forsikrede sin Hustru, da hun nogle Dage senere fandt dem liggende her og paa ny opfordrede ham til at tilbagelevere dem, at han nok skulde aflevere dem til rette vedkommende. Arrestanten, der Dagen efter Tyveriet vil have fortrudt, at han havde taget Pakkerne, og derfor, som meldt, lovede sin Hustru at tilbagelevere dem, har erkendt, at det, da han lagde Pakkerne i Bagerovnen, var hans Agt at beholde dem.

De to Pakker med Manufakturvarer fandtes den 13 November af Politiet uaabnede i Arrestantens Bagerovn og viste sig at indeholde 3 Alen Kirsay, et Gulvtæppe og 4 Alen Cheviot, hvilke Varer, der tilsammen ere vurderede til 24 Kr. 15 Øre, under Sagen ere bragte til Stede og udleverede Afsenderen, Købmand Bolt Jørgensen i Randers. Pakken med Bøgerne, der heller ikke blev aabnet af Arrestanten eller dennes Hustru, blev den 15 November, efter at Arrestanten den 13de s. M. var bleven anholdt, af hans Hustru afleveret til Sognefogden og de deri værende tre Bøger, der under Sagen ere vurderede til 1 Kr. Stykket, ere udleverede ovennævnte Sadelmager Kvist.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 1ste Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det i Betragtning af dens ringe Omfang, og idet Tiltalte, som meldt, er arresteret, ikke kan billiges, at Aktor for Overretten, Overretssagfører Hindberg, hvis Ordre i saa Henseende er af 19 December f. A., først den 7 Januar d. A. har inkamineret Sagen for Overretten, men der findes dog efter Omstændighederne ikke Anledning til af denne Grund at paalægge Aktor Ansvar.

Nr. 101. Højesteretssagfører Salomon

contra

Niels Jørgen Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Januar 1901: Arrestanten Niels Jørgen Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt sin Tilstaaelse om at have stjaalet den omhandlede Frakke, idet han har forklaret, at han kun, vidende, at denne var stjaalet af en anden, har pantsat den, men til denne Tilbagekaldelse, der

ikke er bestyrket ved noget og er i Strid med det oplyste, vil der intet Hensyn kunne tages. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Jørgen Jørgensen til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Jørgen Jørgensen, som tiltales for Tyveri, er født den 5 Oktober 1879 og anset ved Rettens Dom af 12 November 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 14 December samme Aar nedsattes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 28 Oktober 1899 efter Straffelovens § 230 1ste Stk. med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have den 7 December forrige Aar frastjaalet Proprietær Jordy en til 20 Kr. vurderet Frakke, som hang frit fremme i et Kontor i et herværende Missionshotel, til hvilket Arrestanten, der opholdt sig paa Hotellet i lovligt Ærinde, havde uhindret Adgang.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 11 Marts.

Nr. 99. Advokat Nellemann

contra

Larus Palsson (Def. Lunn),

der tiltales for Forfalskning af en Lægerecept, saavel som for at have gjort Skade med et Helbredelsesforsøg og ulovligt Salg af Medicin.

Reykjavik Købstads Ekstrarets Dom af 24 Januar 1900: Tiltalte Larus Palsson bør erlægge 20 Kroners Mulkt til Landskassen og 4 Kr. Mulkt til Reykjaviks Fattigkasse, men for øvrigt være fri for Tiltale i denne Sag. Endvidere bør han betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Defensor, Sagfører Einar Benedlktsson, 10 Kroner. Ovennævnte giftige Medikamenter dømmes konfiskerede at være. At efterkommes inden 15 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 14 Maj 1900: Tiltalte Larus Palssons Mulkt bestemmes til i det hele 50 Kroner, som fuldt ud tilfalder Reykjaviks Fattigkasse. For øvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte bør udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Oddur Gislason og Einar Benediktsson, 10 Kr. til hver især. Idømt Mulkt udredes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen for øvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte er sigtet for ulovligt Salg af Medicin vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret. I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, ved hvilke der intet væsentligt findes at bemærke, være at stadfæste.

Overretsassessor Jonsson, der har haft Sagens Akter beroende hos sig til Oversættelse i over 5 Maaneder, vil for denne utilbørlige Forhaling af Sagen være at anse efter Forordning 3 Juni 1796 § 35 med en Bøde af 80 Kr. til Reykjavik Købstads Fattigkasse.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen for ulovligt Salg af Medicin, afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Larus Palsson til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver. Overretsassessor Jonsson bør til Reykjavik Købstads Fattigkasse bøde 80 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Denne Sag er anlagt mod Larus Palsson, Husmand i Reykjavik, for Forfalskning af en Lægerecept, for at have gjort Skade med et Helbredelsesforsøg samt for ulovligt Salg af Medicin, og blev den paadømt i Reykjaviks Ekstraret den 24 Januar d. A. med det Udfald, at Tiltalte frifandtes for Aktors Tiltale, for saa vidt Anklagen for Dokumentfalsk angaar, men dømtes for Overtrædelse af Lov 29 Februar 1884 i 20 Kr. Mulkt til Landskassen og 4 Kr. Mulkt til Reykjaviks Fattigkasse for ulovligt Salg af Medicin.

Derhos skulde han udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til hans Defensor for Underretten, Overretssagfører Einar Benediktson, 10 Kr. Endelig konfiskeredes nogen Giftmedicin, som fandtes hos Tiltalte.

Det er ved Tiltaltes egen Bekendelse og paa anden Maade bevist, at han har forandret en Recept, som han fik hos Læge Gudmundur Magnusson i Reykjavik, og som lød paa 10 eller 15 Gr. tinctura aconiti, saaledes, at han forandrede Gramtallet i Recepten til 215.

Recepten havde Tiltalte, forinden han forandrede Gramantallet i den, benyttet i det mindste 2 Gange, som man maa antage efter Paategningerne paa samme at dømme, men da han ofte trængte til dette Medikament dels selv, dels i sin Lægevirksomhed, som han har drevet i betydelig Grad, og da han mente, at det var ham tilladt at faa et større Kvantum af Medikamentet paa een Gang, ligesom han kunde faa udleveret paa Recepten saa ofte han ønskede, saa forandrede han Tallet i Recepten som ovenfor anført, og siger han, at han ikkun har forandret Recepten for at spare sig selv Ulejlighed og Apotekeren mange Ekspeditioner.

Den forandrede Recept sendte Tiltalte paa Apoteket i Reykjavik og havde paa samme Tid skrevet bag paa den en Anmodning til Apotekeren om at lade sig faa 215 Gram af Medicinen paa Kredit. Den Apoteker, som Anmodningen paa Recepten var stilet til, ekspederede den som ombedt, men han forklarer dog, at han har lagt Mærke til, at Gramtallet paa samme var uordentlig skrevet, som om det var blevet forandret, men havde dog ikke troet sig berettiget til at nægte at udlevere det bestemte Kvantum, idet Medikamentet ogsaa var et af dem, som maa udleveres paa samme Recept i saa store Kvanta, som det skal være.

Vel har Tiltalte tilstaaet, at det har staaet klart for ham, at Lægen ikke vilde have givet ham en Recept paa saa stort et Kvantum, som Forandringen lød paa, men paa den anden Side bør den Tiltaltes Forklaring staa til troende, at han har ment, at ligesom han kunde faa udleveret paa Recepten, saa ofte han vilde, saaledes maatte det være ham tilladt at erholde mere af Medikamentet paa een Gang for at spare ufornøden Ulejlighed og Ekspeditioner.

Det kommer nu ikke i Betragtning, om denne Tiltaltes Mening, som er overensstemmende med Apotekerens Mening, som før er omtalt, er rigtig eller ikke, men den kunde med Rimelighed føre til, at Tiltalte ansaa sig det for tilladt at forandre Kvantummet paa Recepten til Vejledning for Apotekeren, naar han ønskede at faa udleveret et større Kvantum. Men at Tiltalte ikke har haft til Hensigt at vildlede Apotekeren, synes at kunne udledes deraf, at Forandringen paa Recepten er saa slet udført, at Tiltalte ikke kunde vente, at Apotekeren vilde overse samme, og ligeledes henpeger det paa, at Tiltalte ikke har indset, at han foretog sig noget utilladeligt ved at forandre Recepten, at han senere ganske uopfordret viste Forhørsdommeren den forandrede Recept, da Tiltale instiueredes mod ham for ulovlig Lægevirksomhed og Salg af Medicin, og uden Vaklen gav Meddelelse om Forandringen. Paa Grund heraf kan det ikke statueres, at Tiltalte har forandret Recepten i strafværdig Hensigt, og vil Tiltalte derfor — ligesom Underdommeren har gjort — være at frifinde for Aktors Tiltale, for saa vidt dette Anklagepunkt angaar.

For saa vidt angaar Anklagen for at have gjort Skade med sine Helbredelsesforsøg, saa ere Sagens Omstændigheder disse: den 1 Novbr. f. A. henvendte Skibsfører Geir Sigurdsson i Reykjavik sig til Tiltalte, som er almindelig bekendt for at øve Lægevirksomhed, om Raad, og erholdt Geir af Tiltalte mod hans Sygdom, som var Nervesvækkelse (Neurastheni) 4 Flasker, mrkt. a, b, c og d, som Geir havde at bruge 7 Draaber 5 Gange daglig, den 1ste Dag af a Flasken, dernæst af b

Flasken o. s. fr. i 12 Dage, men Tiltalte paamindede Geir om at bruge forsigtig af Flasken b, og havde han kun at tage 3 Dosiser daglig deraf, hvis han troede at spore, at Medicinen havde ubehagelige Virkninger paa ham, men denne Flaske indeholdt et giftigt Medikament, tinctura belladonnæ i tredje Fortynding efter homøopatiske Regler, efter hvad Tiltalte siger, men Blandingen var noget kraftigere efter Landfysici, Distriktslægens og Apotekerens Mening, som have prøvet Medikamentets Virkninger og Virkningen af en korrekt Fortynding af tinctura belladonnæ.

Geir Sigurdson begyndte allerede samme Dag at bruge af Flaskerne efter Tiltaltes Forskrift, men næste Dag, da han havde taget 2 Dosiser af Flasken b, forekom det ham, at han blev betydeligt værre; han fik Hjertebanken og Skælven, og han syntes, som om hans Hoved blev tomt, og Øjnene blev større eller traadte ud, og flere Ubehageligheder, som han ikke tidligere havde sporet, mærkede han. Han ophørte derfor efter Distriktslægens Raad at bruge Lægemidlet, og kom han sig derefter hurtig, og mente Distriktslægen, at han efter 2 Dage var blevet fri for Forgiftningens direkte Følger, som foraarsagedes ved Brugen af Medikamentet i b Flasken, ihvorvel han paa Grund af sin Nervesvækkelse kunde have Amindelser af Midlets Brug. Det er ogsaa nævnte Lægers Mening, at Patientens Helbred muligen vilde være kommet i væsentlig Fare, hvis han var vedblevet med at tage Medikamentet efter Tiltaltes Forskrift.

Ved det omhandlede Helbredelsesforsøg maa det antages, at Tiltalte har afstedkommet Skade i den Forstand, som Lov 29 Febr. 1884 forudsætter, og maa det derfor billiges, at han, som forhen ved Landsoverretsdom af 2 Maj 1884 er idømt 20 Kroners Mulkt for Kvaksalveri, efter Frdn. 5 Septbr. 1794 § 5 ved den indankede Dom er dømt i Mulkt efter nævnte Lov, som passende findes at kunne fastsættes til 40 Kroner, der tilfalder Reykjaviks Fattigkasse.

Fremdeles har Tiltalte været aktioneret for ulovligt Salg af Medicin, og har han tilstaaet at have udleveret Medicin til Folk, navnlig i den senere Tid, og for samme taget Betaling, og har han købt Medicinen paa Apoteker her i Landet. Tiltalte har ved dette Salg af Medicin overtraadt Frdn. 4 Decbr. 1672 § 30, kfr. Reskr. 17 Jan. 1783 og Kanc. Skr. 16 Sept. 1797, og er derfor ved Underdommen rettelig mulkteret, og findes Mulkten passende at kunne fastsættes 10 Kr., der tilflyder Reykjaviks Fattigkasse.

Den appellerede Doms Bestemmelse om Konfiskation af den Giftmedicin, som fandtes hos Tiltalte, bifaldes ogsaa, og ligeledes dens Bestemmelse angaaende Processens Omkostninger, og vil den appellerede Dom derfor være at stadfæste med fornævnte Forandringer af Straffen. Tiltalte bør udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger.

Færdig fra Trykkeriet den 21 Marts 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 2.**

Mandagen den 11 Marts.

Nr. 113. Advokat Nellemann

contra

Jørgen Kristjan Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for ved forsætlig udøvet Vold at have bevirket et andet Menneskes Død.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 13 December 1900: Arrestanterne Jørgen Kristjan Nielsen og Niels Laurits Anton Svendsen bør straffes, Arrestanten Nielsen med Forbedringshusarbejde i 5 Aar og Arrestanten Svendsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Januar 1901: I Henseende til den Arrestanten Jørgen Kristjan Nielsen idømte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. Saa udreder og Arrestanten in solidum med den i første Instans medtiltalte Niels Laurits Anton Svendsen Aktionens Omkostninger for Underretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den sidste, hvorhos han endvidere udreder Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Kristjan Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Jørgen Kristjan Nielsen for ved forsætlig udøvet Vold at have bevirket et andet Menneskes Død.

Arrestanten, der er født i 1876, har, foruden at han en Gang er straffet for Tyverier begaaede inden hans fyldte 18de Aar, endvidere været straffet ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Domme af 1ste August 1895, 7 Februar 1896 og 10 Juni 1897 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, efter nævnte Lovs § 230, 1ste Stykke, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og efter samme Lovs § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, samt endelig ifølge Overrettens Dom af 19 September 1898 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Efter Sagens Oplysninger indfandt den i første Instans medtiltalte Niels Laurits Anton Svendsen sig den 8 November f. A. om Eftermiddagen i et Hus, kaldet »Bjerghuset«, i Allerup Bakker, hvor han traf Arrestanten, der den Gang havde Tilhold hos et derboende Fruentimmer, der gaar under Navnet »Spring-Thea«, og efter at Jens Christian Christiansen af Allerup en Times Tid efter ligeledes var kommen til Stede der, bleve de, der kendte hverandre fra tidligere Tid, enige om, at de alle tre vilde gaa Syd paa og navnlig se at komme til Slesvig for at søge Arbejde, idet Christiansen, der var forsynet med Penge, medens de to andre manglede saadanne, tilbød at afholde Udgifterne paa Rejsen. Da de imidlertid, forinden de tiltraadte denne, der efter Aftalen skulde tage sin Begyndelse samme Aften, vilde have noget Brændevin at drikke, gik de sammen til Flauenskjold, og efter at Christiansen hos en der boende Købmand havde faaet en fra »Bjerghuset« medbragt 3-Pægleflaske fyldt samt endvidere havde købt en 2-Potflaske fuld af Brændevin saa vel som 6 Spegesild, gik de tilbage til det nævnte Hus og, da de ikke traf Beboerinden hjemme, derfra til et andet Hus i Allerup Bakker, der beboedes af den saakaldte »Rytter-Stine«, og efter at de her, hvor de ankom Kl. 6 à 7, og hvor de opholdt sig en halv Times Tid, omtrent havde tømt den ommeldte 3-Pægleflaske, af hvis Indhold de allerede under Vejs havde drukket en Del, samt drukket noget Øl, som »Rytter-Stine«, der fik en Snaps af Brændevinen med, gav dem, og de, der ved deres Bortgang derfra efterlod 3-Pægleflasken, derpaa havde været henne i et tredje i Allerup Bakker beliggende Hus, der beboedes af Jens Martin Nielsen og hans Hustru, hvor de opholdt sig $^1/_2$ Times Tid og drak hver 2 à 3 Snapse Brændevin af den ovennævnte 2-Potsflaske, gik de til et ligeledes i bemeldte Bakker liggende Hus, kaldet »Othuset«, der beboedes af et almindeligt under Navnet »Bol-Hanne« kendt ugift Fruentimmer, og hvor Svendsen den Gang havde Tilhold. De ankom til dette Hus mellem Kl. 7 og 8 om Aftenen, og her, hvor det var deres Hensigt at tilbringe Aftenen, forinden de tiltraadte den aftalte Rejse, fortærede de i Selskab med bemeldte »Bol-Hanne«, hvem de traf til Stede i Huset, samt »Rytter-Stine« og ovennævnte Jens Martin Nielsens Hustru, der efter deres Indbydelse havde indfundet sig der, de medbragte Sild tillige med noget Brød og stegt Flæsk, hvormed »Bol-Hanne«

trakterede, hvorhos de i Forening tømte hele Restbeholdningen af Brændevinen, idet de — der paa en dem af »Bol-Hanne« overladt 3-Pægleflaske havde hældt en Del af 2-Potflaskens Indhold, som det maa antages til Fortæring paa Rejsen — drak saa vel denne Del af Brændevinen som, hvad der var tilbage i 2-Potsflasken, hvilken de lod »Bol-Hanne« beholde, medens Arrestanten stak 3-Pægleflasken i Lommen.

Under deres nævnte Ophold i »Othuset« vare de alle tre »gode Venner«, og efter Svendsens Forklaring sagde han udtrykkelig til Arrestanten, at de maatte være enige om, nu da de havde saa megen Brændevin, ikke at komme i Slagsmaal, hvori Arrestanten, som Svendsen har udtrykt sig, var helt enig

Da Brændevinen var drukken og Kl. var bleven over 11, vilde Arrestanten og Svendsen til at gaa, men Christiansen — der maa antages under Paavirkningen af den nydte Spiritus at være bleven søvnig og dorsk, medens Arrestanten og Svendsen efter deres Forklaringer ikke vare mere berusede, end at de vare fuldkommen Herrer over deres Legemer og ved deres Fornufts fulde Brug — havde da lagt sig i en i Stuen staaende Seng, hvor han, skønt Arrestanten og Svendsen gentagne Gange opfordrede ham til at staa op, blev liggende med en Ytring om, at det var noget, han selv bestemte. Da Svendsen, hvem »Bol-Hanne« havde anmodet om at faa Christiansen med, derfor tog fat i ham for at trække ham ud af Sengen, opstod der, som det maa antages, dog ikke for Alvor, en Brydning imellem dem, hvorunder de begge faldt paa Gulvet saaledes, at Christiansen kom til at ligge øverst, men da Arrestanten, der efter sin Forklaring var bange for, at Christiansen skulde være bleven vred, gik hen til ham og sagde, at han ikke maatte slaa, rejste saavel Christiansen som Svendsen sig op uden at foretage noget yderligere imod hinanden, hvorpaa Christiansen paa ny lagde sig i Sengen.

Kort efter fik imidlertid Arrestanten og Svendsen igen Christiansen op af Sengen, og de gik derpaa alle 3, som det maa antages i god Forstaaelse indbyrdes og i den Hensigt at paabegynde den aftalte Rejse, bort fra Huset ad Landevejen til, men efter at de havde gaaet et kort Stykke, blev Christiansen staaende og vægrede sig ved at gaa videre samt vendte om og gik tilbage mod Huset, fulgt af Arrestanten og Svendsen. Sidstnævnte gik da hen til Huset, hvor »Bol-Hanne«, der var bleven staaende i Døren, fornyede sin Anmodning til ham om at faa Christiansen bort, hvilken Anmodning han efter sin Forklaring besvarede bl. a. med en Udtalelse om, at Christiansen, hvis han ikke vilde gaa med, skulde have Klø.

Christiansen, der sammen med Arrestanten var bleven staaende noget fra Huset, gik imidlertid lidt efter hen omkring Husets østre Gavl, og da Svendsen, der saa vel som Arrestanten var fulgt efter Christiansen, hvem de dog først traf, efter at han var kommen hen ved Husets nordvestlige Hjørne, her ytrede til ham, at han skulde gaa fra Huset, enten han vilde med sønder paa eller ej, og Christiansen hertil svarede, at det var noget, han selv bestemte, samt at han havde noget ved Huset, han skulde efterse, udtalte Arrestanten, at han skulde vise ham, at han skulde komme til at gaa, enten han vilde eller ikke. Arrestanten, mod hvem Christiansen derpaa, efter hvad der maa an-

tages, rettede et Slag, der efter Arrestantens Formening blev ført med knyttet Haand og, saa vidt Arrestanten ved, ramte hans Arm, som han holdt op foran sig, har nu tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der ifølge sin Forklaring nu blev hidsig og derhos vidste, at Christiansen ofte kunde være voldsom, derefter greb fat i Christiansen og kastede ham omkuld, samt at han, da Christiansen derpaa atter sprang op og udtalte, at han skulde slaa dem alle fordærvet, fremtog den ovenommeldte 3-Pægleflaske, som han havde i sin udvendige Jakkelomme, og bibragte med denne Flaske Christiansen, der efter Arrestantens Forklaring, da havde fat i hans Frakke men mulig nok havde vendt sig noget fra Arrestanten, saa at han vendte Siden eller Ryggen halvt til, et kraftigt Slag oven i Hovedet, hvorved Flasken gik itu, saa at han kun beholdt tilbage i Haanden Flaskehalsen med et derved siddende Stykke Skaar af selve Flasken, uden at han har kunnet opgive dets Størrelse.

Da Christiansen, der ved Slaget var falden til Jorden saaledes, at han kom til at ligge paa Maven, derpaa som Følge af, at han af Svendsen, medens han laa saaledes, blev tilføjet Spark paa det venstre Laar, vendte sig om paa venstre Side, saa at han kom til at ligge med højre Side opad, bøjede Arrestanten sig derhos ned over ham og huggede ham i Hovedet med det ommeldte Flaskeskaar, hvorefter han — der er sikker paa, at han kun en Gang huggede Christiansen med Skaaret — da han saa, at Blodet strømmede ud af et Saar ved Christiansens Øre, kastede Flaskeskaaret fra sig.

Efter Svendsens Forklaring fremkom Christiansen, der, da han fik det sidst ommeldte Slag, udstødte et kort Skrig, derefter, medens han laa paa Jorden og, hvad Arrestanten ifølge sin Forklaring saa, blødte stærkt fra Hovedet, med en til Svendsen henvendt Ytring om, at denne skulde komme hen og se, hvor han blødte. Da »Bol-Hanne« i det samme kom til og udtalte, at det vist blev galt, samt paa Svendsens Opfordring havde hentet Vand, blev Christiansen, der vedblev at bløde stærkt, paa hendes Opfordring af Arrestanten og Svendsen baaren ind i Huset. Her blev han først lagt paa Gulvet, men da Blødningen vedblev til Trods for, at de vaskede hans Saar, blev han lagt op i en Seng, hvor »Bol-Hanne« og den ovennævnte Jens Martin Nielsens Hustru, der tidligere saavel som »Rytter-Stine« havde forladt Huset, men igen havde indfundet sig der, vedbleve at vaske ham.

Arrestanten og Svendsen gik derpaa i Forening hen til en nærboende Mand for at faa ham til at sende Vogn til Flauenskjold efter Læge. Christiansen, der, da han blev bragt ind i Huset, havde udstødt nogle svage Klagelyde og, efter hvad det saa ud til, snart tabte Bevidstheden, laa, efter at være lagt op i Sengen, stille hen saa godt som uden Bevægelse, idet han kun bevægede Fingrene lidt samt gav en snorkende eller rallende Lyd fra sig, og, som det maa antages, efter knapt et Kvarters Forløb afgik han ved Døden.

Da Arrestanten og Svendsen, der af den ovenommeldte Nabo havde faaet Afslag paa deres Anmodning til ham om at sende Vogn efter Læge, og derefter havde henvendt sig til en anden Mand, af hvem de havde faaet Løfte derom, ved deres Tilbagekomst til Huset saa, at Christiansen var død, gik de efter Aftale sammen til Flauenskjold og anmeldte det passerede for den derværende Politibetjent.

Efter at Forhørsdommeren og Distriktslægen den 9de s. M. havde synet Christiansens Lig, medens dette endnu henlaa i det tidt nævnte Hus, blev der den følgende Dag af den nævnte Læge i Forening med vedkommende Stiftsfysikus foretagen en Obduktion af Liget, og ifølge den af Lægerne derom afgivne Erklæring fandtes da — foruden en overfladisk Læsion af Huden paa venstre Laars udvendige Side — følgende Læsioner i Hovedet: 1) ca. 1 Tomme bag Midten af højre ydre Øre saas Huden og underliggende Lag lapformig gennemskaaren i Lappen, hvis Spids vendte opad og bagtil, havde en Grundlinie af 3 Ctm. og maalte lige saa meget i Højden. I Bunden af Saaret, i hvilket der ikke var videre Blod, følтes og saas Benvævet med Bibehold af Bindehinden. Ved Gennemskæring af Lappen saas en Del af Muskulaturen at være gennemskaaren, uden at der følтes Glasskaar, og i Omfanget af det naturlige Hul i Knokkelen fandtes indad til i 4 Millimeters Højde Benhinden afskrabet, hvorhos der, foruden at der i selve Hullets Lumen fandtes et mindre overskaaret Kar i det bageste Parti af Læsionen, saas et Par overskaarne Karmundinger gabende. 2) I højre Isseregion tæt ved Midtlinien, lidt til højre for denne, fandtes en gennem Hovedets Bedækninger trængende, forfra bagtil og ganske svagt fra venstre mod højre løbende lineær Læsion uden Blodudtrædninger i Omfanget. I Bunden af Saaret — der efter den af Distriktslægen ved Ligsynet udstedte Dødsattest var ca. $1^1/_2$ Tomme langt og gik til Hjerneskallens Benhinde — saas denne ved Obduktionen at være i uskadt Stand. Som Resultat af Sektionen udtaltes det derhos af Lægerne i den ommeldte Erklæring, at Christiansen var død paa Grund af Forblødning, i ringere Grad fra det ham i Isseregionen bibragte Saar, men særlig fra den bag højre Øre forefundne Læsion, hvorhos Lægerne tilføjede, at det maatte antages, at den stærkt berusede Tilstand, hvori Christiansen fandtes i Læsionstiden, kan have bidraget til at forøge Blødningen.

Arrestanten, der har erkendt, at Christiansens Død efter Resultatet af den ommeldte Obduktionsforretning skyldes Forblødning fra de ham af Arrestanten tilføjede Saar, særlig Saaret bag Øret, har nægtet at have haft til Hensigt at dræbe Christiansen eller tilføje ham nogen bestemt blivende Skade, samt udsagt, at han slog ham i Hidsighed, og fordi han vidste, at Christiansen i beruset Tilstand var af en voldsom Natur. Han har imidlertid erkendt, at det kunde være en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af et Slag eller Hug som det, Arrestanten tilføjede Christiansen med Flaskeskaaret, at der derved bibragtes et Saar, der kunde medføre Døden, men han har paastaaet, at han handlede i Hidsighed uden at tænke nærmere over Følgen af sine Handlinger.

Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Idet det nu efter det anførte maa antages, at Christiansens Død har været en direkte Følge af de Slag, Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed tilføjede Christiansen, navnlig det ham ved Øret bibragte Slag, maa det billiges, at Arrestanten, der vel maa antages at have været en Del paavirket af det nydte betydelige Kvantum Spiritus, men efter sin egen Erkendelse, der ogsaa bestyrkes ved Sagens andre Oplysninger, ikke var beruset i en Grad, der kunde faa Indflydelse paa hans Tilregnelighed, er for sit ovenmeldte Forhold ved Underrets-

dommen anset efter Straffelovens § 188 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 5 Aar, og bemeldte Dom vil saaledes i denne Henseende være at stadfæste.

Nr. 105. Højesteretssagfører Bagger

contra

Kirsten Pedersen, kaldet **Thorbøl**, Jens Christian Olsens Hustru (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Hæleri og Betleri.

Fjends Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 23 November 1900: Arrestantinden Kirsten Pedersen, ogsaa kaldet Thorbøl, og Pigen Ane Kirstine Jensine Christensen bør straffes, førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Uger samt in solidum udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører A. Andersen, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Hindberg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1901: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestantinden Kirsten Pedersen, kaldet Thorbøl, Jens Christian Olsens Hustru, og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kirsten Pedersen, kaldet Thorbøl, Jens Christian Olsens Hustru, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik en medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, er Arrestantinden Kirsten Pedersen, kaldet Thorbøl, Arbejdsmand Jens Christian Olsens Hustru, sat under Tiltale for Tyveri, Hæleri og Betleri.

Efter at den i 1ste Instans medtiltalte Pige Ane Kirstine Jensine Christensen, der er født den 4 Maj 1885, i Marts Maaned f. A. var kommen i Tjeneste hos Fisker Jens Fisker Nielsen i Hjarbæk, fik hun, der efter det oplyste som Regel var alene hjemme med sin Husbonds Børn, idet Jens Nielsen, der er Enkemand, var ude paa Fiskeri, jævnlig Besøg af Arrestantinden, hvem hun allerede tidligere havde kendt.

Efter den af Ane Kirstine afgivne Forklaring foreslog Arrestantinden hende under et af disse Besøg, formentlig en Dag i Forsommeren, at de skulde gaa ind i Jens Nielsens Storstue, hvor han opbevarede de fleste af sine Sager, og se efter, hvad der var, idet Arrestantinden lod forstaa, at hun ønskede at komme i Besiddelse af nogle af Nielsens Ejendele.

Da Døren var aflaaset, og Arrestantinden forlangte den aabnet, gav de sig i Forening til at lede efter en Nøgle, og fandt da i en Skuffe i et i Sovekammeret henstaaende, af Nielsens Børn benyttet lille Bord, 3 Nøgler, hvoraf de to kunde bruges til at aabne Døren, men af hvilke dog ingen var den til Døren hørende Nøgle, idet Nielsen selv havde denne hos sig.

Ved Hjælp af en af de nævnte Nøgler skaffede de sig derpaa Adgang til Storstuen, hvor de i Forening aabnede en uaflaaset Skuffe i en der Steds henstaaende Dragkiste, hvorpaa Ane Kirstine af Skuffen udtog 3 Par linnede Damebenklæder, 2 Chemiser, 3 Haandklæder og et Svøbestykke, hvilke Genstande Arrestantinden modtog og, efter at have indsvøbt dem i et medbragt Tørklæde, bragte til sit Hjem.

Den følgende Dag gik Ane Kirstine alene ind i Storstuen, hvor hun tog et Lagen og et Stykke graat uldent Tøj, som hun bragte hjem til Arrestantinden, og Dagen efter gik de begge i Forening ind i bemeldte Stue, til hvilken de paa ny skaffede sig Adgang ved Hjælp af den fornævnte Nøgle, hvorpaa Arrestantinden tog et Lagen og to Par linnede Benklæder, hvilke sidste hun overgav Ane Kirstine med Opfordring til at beholde dem, medens hun selv tog Lagenet med sig.

Efter at de havde forladt Storstuen, tilvendte Arrestantinden sig yderligere i Dagligstuen to Skjorter og et Vuggelagen, der laa frit fremme.

Ved denne Lejlighed spurgte Arrestantinden derhos Ane Kirstine, om de ikke havde noget Uldtøj, og da Ane Kirstine derpaa viste hende to Uldtrøjer, der beroede i Sovekammeret, opfordrede Arrestantinden hende til at bringe sig disse hjem, hvad hun saa gjorde den følgende Dag.

Arrestantinden har i det væsentlige erkendt Rigtigheden af foranstaaende Forklaring og har navnlig tilstaaet, at hun i Forening med Ane Kirstine to Gange i tyvagtig Hensigt har lukket sig ind i Jens Nielsens Storstue, samt at hun paa den af Ane Kirstine angivne Maade dels af denne har modtaget, dels selv har stjaalet de ovennævnte Ting.

Medens Arrestantinden under Forhørene har erkendt, at hun og Ane Kirstine i Forening ledte efter Nøglen til Storstuen, og at de i en Skuffe fandt en Nøgle, der kunde lukke op, har hun ved Sagens Foretagelse i Ekstraretten ændret sin Forklaring derhen, at hun vel vidste, at den Nøgle, hvormed Ane Kirstine aabnede Døren, ikke hørte

til denne, idet Jens Nielsen selv havde Dørnøglen hos sig, men at hun derimod ikke har været med til at lede efter Nøglen; men til denne delvise Tilbagekaldelse af den af Arrestantinden en Gang aflagte, ved det i øvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelse vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn.

Efter Arrestantindens Forklaring har hun efter Ane Kirstines Anmodning bortkastet saavel den nys nævnte Nøgle som to andre Nøgler, af hvilke Ane Kirstine var i Besiddelse, idet sidstnævnte ikke turde beholde dem.

Arrestantinden har fremdeles erkendt at have været i ulovlig Besiddelse af følgende Jens Nielsen frakomne Genstande, nemlig en Barnetrøje, et hvidt Forklæde, to hvide Lærreds Lommetørklæder og tre Haandklæder, og har hun med Hensyn til disse Ting forklaret, at hun ikke kan sige noget bestemt om, ved hvilken Lejlighed hun har faaet Barnetrøjen, at hun, saafremt Forklædet ikke er bragt hende af Ane Kirstine, hvad denne har benægtet, maa have faaet det med, da hun tog Skjorterne i Dagligstuen, at hun, hvad Ane Kirstine dog har modsagt, har faaet Lommetørklæderne af denne, der tog dem, da hun og Arrestantinden sidste Gang var inde i Storstuen, og at Haandklæderne, hvad Ane Kirstine imidlertid ej heller har villet erkende, er komne hende i Hænde sammen med nogle Klude af gammelt Linned, som hun har faaet af Ane Kirstine under et af sine Besøg hos denne, og om hvilke sidstnævnte har vedgaaet, at hun har taget dem fra en Skuffe i Jens Nielsens Kommode.

For saa vidt Arrestantinden endvidere har været sigtet for Meddelagtighed i tvende af Ane Kirstine begaaede Tyverier, henholdsvis af et Jens Nielsen tilhørende Silketørklæde og af tvende ham ligeledes tilhørende Par Kopper, kan hun ikke mod sin Benægtelse anses overbevist herom.

Med Hensyn til de Genstande, som Arrestantinden efter det foranførte har modtaget af Ane Kirstine, har hun forklaret, at hun har tilskyndet sidstnævnte til at forskaffe sig de forskellige Ting, idet hun ved flere Lejligheder har ladet Ane Kirstine forstaa, at hun eller hendes Børn trængte til nærmere angivne Genstande, hvilket ogsaa af Ane Kirstine er blevet forstaaet som en Opfordring til at stjæle.

Ved Arrestantindens med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det endeligt godtgjort, at hun oftere, og navnlig ogsaa i Løbet af sidst afvigte Aar, har tilbetlet sig Fødevarer hos forskellige.

De Genstande, der af Arrestantinden eller paa hendes Anstiftelse er frastjaalne Jens Nielsen, og af hvilke hun havde bortskænket en Del til sine Børn og andre, ere, afset fra de fornævnte Klude, der ikke ere ansatte til nogen Værdi, under Sagen med Arrestantindens Billigelse vurderede til i alt 27 Kr. 75 Øre; de fleste af Tingene ere bragte til Stede og udleverede bestjaalne, der har frafaldet Erstatningskrav.

For det af Arrestantinden saaledes udviste Forhold vil hun, der er født i Aaret 1845 og som tidligere har været straffet ifølge Overrettens Dom af 11 Januar 1869 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, 2det Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Fjends-Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 11 November 1880 efter Straffetovens § 228, jfr. §§ 47 og 54, samt efter § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at anse efter

Straffelovens §§ 229 Nr. 4 og 228, begge til Dels sammenholdte med § 52, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 112. Højesteretssagfører Hansen

contra

Andreas Ludvig Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1901: Arrestanten Andreas Ludvig Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Christensen og Prokurator Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Ludvig Jensen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Ludvig Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 6 Juni 1857 og anset bl. a.: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24 Maj 1897 efter Straffelovens § 228 og Lov 3dje Marts 1860 § 3, kfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 August 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 21 April 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er han overbevist at have den 22 December f. A. frastjaalet Viktualiehandler Georg Hartvig Jacob Dræger en til 3 Kr. vurderet Gaas, der hang som Skilt udenfor bestjaalnes Butik.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter

Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 12 Marts.

Nr. 104. Højesteretssagfører Hansen

contra

August Valdemar Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16 August 1900: Tiltalte August Valdemar Larsen bør betale en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 100 Kr., eller vil i Mangel af Bødens fulde Betaling være at hensætte i simpelt Fængsel i 20 Dage. Han vil derhos have at betale Blikkenslagersvend Christian Jepsen Schou en Erstatning af 5 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Januar 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden forhøjes til 200 Kr., og den subsidiære Straf til simpelt Fængsel i 30 Dage. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Bentsen og Prokurator Salomonsen, betaler Tiltalte August Valdemar Larsen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen under Hensyn til Grundsætningen i § 206 at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

August Valdemar Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte August Valdemar Larsen, der er født den 17 Maj 1858 og ikke fundet forhen straffet efter Dom, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt i Sagen oplyste følgende: Da Tiltalte, der er Blikkenslagermester, den 20 Juni f. A. om Eftermiddagen i sit Kontor paa Sindshvilevej henviste Blikkenslagersvend Christian Jepsen Schou, der kom for at kræve ham for et Tilgodehavende for udført Arbejde, til at komme igen den følgende Dag, opstod der et Skænderi imellem dem. Efter at Tiltalte under dette havde ført sin knyttede Haand op mod Schous Ansigt, tog denne fat i Tiltaltes Arm, og under den Brydning, som nu paafulgte, tumlede Tiltalte ind i sit tilstødende Værksted, hvor han faldt.

Da Schou derpaa, da Tiltalte rejste sig op, holdt ham om Haandleddet og dernæst – som Tiltalte hævder, men Schou bestrider — med et Tag i Brystet svingede ham rundt, greb Tiltalte en i Værkstedet liggende Hammer og tilføjede med denne Schou et Slag i den venstre Side af Panden, hvorved der fremkom et blødende Saar.

Ifølge en af Stadslægen i Frederiksberg, i Henhold til en af ham den 30 Juni f. A. foretagen Undersøgelse, afgiven Erklæring havde Schou paa venstre Side af Panden umiddelbart ved Haargrænsen et ca. $^1/_2$" langt, til Dels skorpedækket Saar, som næsten var helet, medens Omfanget var let svullent. Saaret antages ikke af Lægen at ville efterlade skadelige Følger, og ved sit Møde i Retten den 12 Juli næstefter har Schou erklæret, at han ikke har nogen som helst Ulemper af Slaget.

Tiltalte har forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed alene slog med Hammeren for at værge sig, men efter alt foreliggende maa han anses ved at benytte saa farligt et Redskab som den paagældende Hammer at have overskredet Grænserne for det lovlige Nødværge, og han findes derfor ved Underrettens Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, sammenholdt med dens § 40, 2det Stykke. Da den herefter forskyldte Straf findes at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, vil Underretsdommen, der har fastsat Straffen til en bemeldte Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage, for saa vidt være at forandre, medens den i Henseende til dens Bestemmelser om den Schou tilkommende Erstatning saa vel som om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

Nr. 108. Højesteretssagfører Lunn

contra

Carl Vilhelm Christian Westerberg, kaldet **Jensen** (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Januar 1901: Tiltalte Carl Vilhelm Christian Westerberg, kaldet Jensen, bør straffes med 25 Slag Ris og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. Sae bør han og udrede i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring for Huse og Gaarde 1220 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Vilhelm Christian Westerberg, kaldet Jensen, til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Vilhelm Christian Westerberg, kaldet Jensen, der er født den 8 August 1886 og som ikke er funden forhen straffet, tiltales for Brandstiftelse.

Endvidere var oprindelig Hans Heinrich Friis, kaldet Wetendorff, der er født den 6 Januar 1889, sat under Tiltale for samme Forbrydelse, men er Tiltalen imod ham tilbagekaldt under 29 December 1900.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 29 Juli f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 legede Tiltalte sammen med nogle andre Drenge i Holmens Kanal og tilstødende Gader, og løb han og Wetendorff under Legen op i Baghuset til Ejendommen i Holmens Kanal Nr. 38 for at skjule sig der. Medens de stode paa Trappegangen i 2den Salsetagen, foreslog Wetendorff, at de skulde foranledige en Ildløs, for at se Brandvæsenet komme kørende. Tiltalte gik ind paa dette Forslag, og de gik da op i Loftsetagen og samlede paa Gangen et Baal, bestaaende af en Kurv, en Del Papir og Fyrrepinde samt noget andet Skrammel, som de tog fra et uaflaaset Loftskammer, hvorefter Wetendorff antændte Baalet ved Hjælp af en Tændstik, som Tiltalte gav ham. De stod derpaa og saa paa, at Ilden greb fat i Bunken og var i Færd med at angribe et Bræddeskillerum, hvorpaa de forlode Stedet.

Ilden udbredte sig til Ejendommens Loftsetage og havde temmelig stærkt fat i denne Del af Bygningen, den Gang Brandvæsenet ved Syvtiden kom til Stede. Efter en 10 Minutters Tid var Brandvæsenet Herre over Ilden, der slukkedes efter mindre end en Times Forløb.

Tiltalte har forklaret, at det var hans Hensigt, at Ilden skulde udbrede sig til selve Ejendommen i et saadant Omfang, at Brandvæsenet vilde blive allarmeret, men at han havde tænkt sig, at kun

Loftsetagen vilde blive angrebet, og at Ildspaasættelsen ikke vilde medføre Fare for Menneskeliv.

Efter det oplyste har Ildspaasættelsen heller ikke medført saadan Fare.

Tiltalte har endvidere forklaret, hvad ligeledes stemmer med det i øvrigt oplyste, at han var sig bevidst, at han ved den fornævnte Ildspaasættelse begik en alvorlig Lovovertrædelse, for hvilken der var fastsat en streng Straf.

Ved det af ham udviste Forhold bevirkede han, at en Del Løsøregenstande, tilhørende forskellige af Ejendommens Beboere, bleve ødelagte. Det disse derved forvoldte Tab, i alt til samlet Beløb ca. 700 Kr., er blevet erstattet af forskellige Assuranceselskaber, hos hvilke de paagældende havde deres Ejendele assurerede. Selve Ejendommen var assureret for 33800 Kr. hos Kjøbenhavns Brandforsikring for Huse og Gaarde, og har dette Institut udbetalt Ejendommens Ejer i Erstatning for det ham forvoldte Tab 1200 Kr. og desforuden haft en Udgift af 20 Kr. i Gebyr for en over Skaden foretagen Vurdering.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. § 36, efter Omstændighederne med 25 Slag Ris.

Nr. 95. Højesteretssagfører Lunn

contra

Christen Hansen Bruun (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Sorø Birks Ekstrarets Dom af 21 Juni 1900: Tiltalte Christen Hansen Bruun bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Deichmann og Drechsel, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 November 1900: Tiltalte Christen Hansen Bruun bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Nissen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 228, og da den i Underretsdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage findes passende, vil denne Dom i saa Henseende være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birketingsdommen, og i øvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Hansen Bruun til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christen Hansen Bruun aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han fra Midten af Februar til Midten af April d. A., medens han tjente paa Suserupgaarden, tilhørende Proprietær Hansen, har i 12—14 Gange fravendt sin nævnte Husbond Kraftfoder — en Blanding af Skraasæd og Kager — til en samlet Værdi af 4 Kr. Tiltalte tilvendte sig hver Gang ca. 1 Fjerdingkar af det Kraftfoder, han daglig fik udleveret af Gaardens Forvalter til dermed at fodre Kvægbesætningen, og han benyttede, hvad han saaledes tilvendte sig, til Føde for sine Høns og sin Ged.

For det saaledes udviste Forhold findes Tiltalte, der er født den 5 Juni 1852, og som er anset ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 2 August 1871 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, sammenholdt med § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf han samme Aar udstod, at burde anses efter Straffelovens § 235 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Torsdagen den 14 Marts.

Nr. 38. Slagtermester **Adolph Sixto** (Høgsbro)

contra

Politimester **Herman Maxen** og Guvernør **Hedemann** paa det offentliges Vegne (Lunn efter Ordre for førstnævnte),

betr. Spørgsmaalet om Lovligheden af en sket Anholdelse og Ansvar i Anledning af samme m. m.

Christianssteds Politiret af 18 Oktober 1899, hvorunder Politimesteren bemærkede, at Sigtede Sixto i Gaar Aftes Kl 7 var sat under Anholdelse.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 25 April 1900: Den paaankede, under 17 Oktober f. A. af Indstævnte, Politimester Maxen, foretagne Anholdelse af Citanten, Slagtermester Adolph Sixto, og den sig dertil sluttende Politiretsbehandling bør uefterrettelige at være, men bør Indstævnte i øvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Appellanten for Højesteret har frafaldet sin i foregaaende Instans nedlagte Paastand om Straf for Indstævnte for at have brugt fornærmelige Udladelser overfor ham og om Mortifikation af disse.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at den foretagne Anholdelse af Appellanten og den sig dertil sluttende Politiretsbehandling ved Dommen ere kendte uefterrettelige, men disse Grunde findes endvidere at maatte medføre, at Indstævnte for den begaaede Embedsforseelse bliver at anse efter Omstændighederne med en Christianssteds Fattigkasse tilfaldende Bøde af 30 vestindiske Daler, hvorhos han efter derom nedlagt Paastand vil for Tort og Kreditspilde have at betale Appellanten en Erstatning, der bestemmes til 20 vestindiske Daler. Med de heraf flydende Forandringer, og idet endnu tilføjes, at Højesteret tiltræder Dommens Bemærkninger om Ulovmedholdeligheden af, at Politiassistenten afholder et Forhør, naar det i Retsprotokollen er anført, at Politimesteren beklæder Retten, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte efter Appellantens Paastand have at betale denne med 100 vestindiske Daler. Det Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Underdommer, Skriver og Politimester i Christianssteds Jurisdiktion Herman Maxen, bør til Christianssteds Fattigkasse bøde 30 vestindiske Daler og i Erstatning til Appellanten, Slagtermester Adolph Sixto, betale 20 vestindiske Daler. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 100 vestindiske Daler. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 1 vestindisk Daler. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 30 vestindiske Daler, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Slagtermester Adolph Sixto af St. Thomas, efter dertil meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overrets-

prokurator Jørgensen, ifølge Stævning til Guvernør Hedemann paa det offentliges Vegne og til Underdommeren og Politimesteren i Christianssteds Jurisdiktion, H. Maxen, som Hovedvederpart og Sagvolder, paaanket en af sidstnævnte i Egenskab af Politimester den 17 Oktober f. A. foretagen Anholdelse af Citanten som sigtet for falsk Vidneforklaring og en sig til Anholdelsen sluttende Politiretsbehandling, og har han paastaaet, at Anholdelsen og Politiretsbehandlingen kendes uefterrettelige og misbilliges, og at Indstævnte Maxen, der er stævnet til at stande til Rette, tilpligtes at udrede en passende Erstatning til ham for Tort og Kreditspilde efter Rettens Skøn, dog ikke over Doll. 1000, subsidiært efter uvillige Mænds Skøn, samt dømmes for Embedsforseelse efter de Straffebud, der maatte findes anvendelige paa hans Forhold; endvidere har han paastaaet nogle af samme Indstævnte under den stedfundne offentlige Undersøgelse brugte, for ham fornærmelige Udladelser mortificerede og Indstævnte straffet derfor, hvorhos han har paastaaet ham tilpligtet at udrede Sagens skadesløse Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Af de Indstævnte har Guvernør Hedemann ikke givet Møde for Retten, hvorimod Politimester Maxen efter meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, exam. juris Hansen, har protesteret mod, at de af Citanten nedlagte Paastande tages til Følge, hvorhos han har puastaaet sig i det hele frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, samt denne dømt til at udrede Sagens samtlige skadesløse Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans, Indstævntes, befalede Sagfører.

Sagens Omstændigheder ere følgende. I Anledning af et af Sognepræsten i Christianssted, Lawaetz, mod Indstævnte, Politimester Maxen, anlagt Injuriesøgsmaal — om hvis Oprindelse og nærmere Beskaffenhed kun højst ufuldstændige Oplysninger ere fremkomne under nærværende Sag — blev Citanten Sixto under et den 17 Oktober f. A. ved Christianssteds Byting for den konstituerede Underdommer Brüel af Frederikssted som Sættedommer optaget Tingsvidne af Pastor Lawaetz ført som Vidne, og besvarede han de fra Vidnecitanten Lawaetz's og Vidneindstævnte Maxens Side fremsatte Kvæstioner og Kontrakvæstioner dels ved at fremlægge en Kopi af et Brev, som han den 21 Juli f. A. fra St. Thomas havde tilskrevet Lawaetz, og hvis Indhold han ratihaberede, og dels mundtligt, hvorpaa han efter at have berigtiget nogle Uoverensstemmelser i de afgivne Svar, som han paastod hidrørte fra Misforstaaelse af Kvæstionerne, beedigede sin Vidneforklaring. Samme Eftermiddag mellem Kl. 4 og 5, forinden Tingsvidnesagen var sluttet, indgav Prokurator Stakemann, der under Tingsvidnet var mødt for Indstævnte, en til Christianssteds Politi rettet skriftlig Anmeldelse, hvori han under en i almindelige Udtryk holdt Henvisning til, at der i Citantens Vidneforklaring fandtes Modsigelser, androg om, at der af Politiet indlededes en offentlig Undersøgelse om, hvor vidt Citanten ikke maatte have gjort sig skyldig i forsætlig falsk Vidneforklaring.

Færdig fra Trykkeriet den 28 Marts 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 3—4.**

Torsdagen den 14 Marts.

I Henhold til denne Anmeldelse og ifølge Indstævntes Ordre blev Citanten derpaa, efter at Tingsvidneprotokollen var bleven disponibel, Kl. $6^1/_4$ samme Eftermiddag af Politiassistenten Poulsen afhørt til en Politirapport, til hvilken han forklarede, at de ommeldte Uoverensstemmelser i hans Vidneforklaring skrev sig fra, at han stundom ikke fuldt havde forstaaet de til Dels temmelig komplicerede Kvæstioner, og blev han derpaa samme Aften Kl. 7 sat under Anholdelse af Indstævnte, efter at denne havde gjort sig bekendt med Rapporten. Den paafølgende Dag, den 18 Oktober Kl. $1^1/_4$ Eftermiddag, blev et kriminelt Forhør over Citanten paabegyndt ved Politiretten, som ifølge den under nærværende Sag fremlagte Forhørsakts Udvisende beklædtes af Indstævnte med Politiassistenten og Arrestforvareren som Retsvidner, og blev han, efter at have afgivet samme Forklaring som til Politirapporten, derpaa Kl. 6 om Eftermiddagen løsladt af Indstævnte, der lod Retsprotokollen give følgende Tilførsel:

»Da Politimesteren skønnede, at Sagen berørte hans egen Interesse som Part i den Sag, hvorunder anholdtes Vidneforklaring er afgiven, agtede han at vige sit Sæde, hvorom han allerede havde tilskrevet Guvernementet. Da han imidlertid nu fra samme havde modtaget mundtlig Meddelelse om, at Sættepolitimester ikke vilde blive beskikket, blev anholdte, som agter at forlade St. Thomas for at rejse til St. Domingo i Slutningen af Maaneden — om for at tage fast Ophold, ved han ikke bestemt — dimitteret«.

I Anledning af det saaledes passerede indgav Citanten den 19de Oktober f. A. en under nærværende Sag i Genpart fremlagt Klage til Guvernementet, hvori han, foruden over den ham overgaaede Anholdelse og offentlige Undersøgelse, endvidere besværede sig over, at Indstævnte under Undersøgelsen havde kaldt ham »en Forbryder« og havde brugt Udtrykket »Hold Kæft« til ham, samt at der under Anholdelsen var lagt ham Hindringer i Vejen for at skaffe sig anden Forplejning end den reglementerede, og anlagde han derpaa nærværende Søgsmaal, under hvilket han dog ikke har nedlagt nogen Paastand mod Indstævnte i Anledning af hans Forplejning under Anholdelsen.

Til Støtte for sin Paastand, at den paaankede Anholdelse og Politiretsbehandling kendes uefterrettelige, og at Indstævnte idømmes Straf og Erstatning for sit dermed udviste Forhold, har Citanten hovedsagelig anført, at Indstævnte ikke blot var personlig interesseret i, men ligefrem var Part i den Sag, i hvilken han saaledes var optraadt med

Embedsmyndighed lige overfor ham, og han har forment, at Indstævnte, i Stedet for først efter Politiforhørets Paabegyndelse den 18 Oktober f. A. at indsende et Andragende til Guvernementet om en Sættepolitimesters Beskikkelse, allerede burde have gjort dette om Eftermiddagen den 17 Oktober straks efter Modtagelsen af Prokurator Stakemanns skriftlige Anmeldelse, i hvilket Tilfælde Sættedommeren i Tingsvidnesagen, der den Gang endnu var til Stede i Retshuset, formentlig uden Ophold kunde være bleven beskikket til som Sættepolitimester at undersøge Sagen. Endvidere har Citanten gjort gældende, at der ikke forelaa nogen som helst Anledning til at anstille en offentlig Undersøgelse mod ham, da Uoverensstemmelserne i hans Vidneforklaring, der i øvrigt angik et for selve Hovedsagen ganske betydningsløst Spørgsmaal, alene hidrørte fra en fuldstændig uskyldig Misforstaaelse, som let kunde indløbe ved Vidnekvæstioners Oversættelse fra dansk til engelsk, og desuden vare berigtigede før Edfæstelsen, og han har derhos fremhævet, at Indstævnte havde handlet paa et ganske utilstrækkeligt Grundlag, idet han — uden i Forvejen at gøre sig bekendt med Tingsvidneprotokollen eller at henvende sig til den endnu tilstedeværende Sættedommer i Tingsvidnesagen, som bedst kunde give Oplysning om Citantens Vidneforklaring og formentlig ogsaa var den, der burde foretage de indledende Skridt til en offentlig Undersøgelse i Fald en saadan maatte anses nødvendig — udelukkende i Henhold til den fra hans egen Sagfører fremkomne løse Anmeldelse havde givet Ordre til Paabegyndelsen af Undersøgelsen, ligesom denne ogsaa var bleven begyndt og den følgende Dag fortsat, uden at de skriftlige Vidnekvæstioner eller det under Tingsvidnet fremlagte Brev af 21 Juli f. A. fra Citanten til Pastor Lawaetz havde været til Stede. Hvad særlig Politiforhøret den 18 Oktober f. A. angaar, har Citanten dernæst henvist til, at Retsprotokollen led af Urigtigheder, og navnlig udhævet, at Indstævnte ifølge sammes Udvisende personlig skal have beklædt Retten, medens det virkelige Forhold var dette, at Politiassistenten beklædte Retten og afhørte Citanten og de andre Deponenter, og at Indstævnte først langt senere kom til Stede og indtog Dommersædet.

Mod det af Citanten saaledes anbragte har Indstævnte til Begrundelse af sin Paastand om Frifindelse anført, at han efter Modtagelsen af Prokurator Stakemanns skriftlige Anmeldelse, der ledsagedes af en mundtlig Meddelelse om, at Citanten agtede at forlade de danske vestindiske Øer og rejse til St. Domingo, havde handlet efter sit bedste Skøn ved at lade Politiassistenten afhøre Citanten til en Rapport; da Mistanken mod denne for at have afgivet falsk Vidneforklaring efter Indstævntes Formening var bleven bestyrket ved denne Afhøring, under hvilken Tingsvidneprotokollen havde været til Stede, havde han, uanset sin personlige Stilling til Sagen som Part i Hovedsøgsmaalet, anset det for sin Pligt som Stedets Politimester at tage de nødvendige Skridt til at forhindre, at Citanten ved Undvigelse fra Øerne unddrog sig en kriminel Undersøgelse, hvortil der formentlig var saa meget mere Anledning, som Citanten hovedsagelig ernærede sig som omvankende Gøgler og for Tiden maatte anses at være uden Opholdssted, og havde han derfor Kl. 7 samme Eftermiddag ladet ham anholde. Den paafølgende Dag, den 18 Oktober, havde han til Guvernementet indsendt et skriftligt Andragende om Beskikkelse af en Sættepolitimester til

Sagens videre Undersøgelse, men da han antog, at en saadan, der formentlig maatte tilkaldes fra Frederiksted, ikke kunde komme tids nok til Stede til at afholde Grundlovsforhør over Citanten, havde han selv, forinden han indsendte sit Andragende til Guvernementet, ladet et saadant paabegynde Kl. 1¼ Eftermiddag ved Politiretten. I øvrigt har Indstævnte anført, at Citantens Vidneforklaring var ganske irrelevant for Hovedsøgsmaalet, og at han, Indstævnte, paa Grund af sin Stilling til dette ikke personlig havde befattet sig med Undersøgelsen, men ladet Politiassistenten afhøre Citanten til Rapporten og derefter den følgende Dag i Politiretten. Til Forklaring af, at Politiassistenten havde ledet Forhøret i Retten, medens han, Indstævnte, i Retsprotokollen stod indført som administrerende Retten, har han gjort gældende, at Politiretterne paa St. Croix ifølge en mere end 50-aarig Praksis blev sat i Politimesterens Navn, selv om Forhørene i Virkeligheden afholdtes af Politiassistenten.

Om Indstævnte, sin Inhabilitet uagtet, rettelig kunde paabegynde en offentlig Undersøgelse om Citantens Vidneforklaring, indtil en Sættepolitimester blev beskikket, maa fornemmelig bero paa, om der forelaa Grund til at antage, at Citantens paatænkte Bortrejse fra de dansk-vestindiske Øer var saa nær forestaaende, at en Undersøgelse ved Sættepolitimesteren derved vilde blive umuliggjort, hvorhos det eventuelt maa komme i Betragtning, om der var Føje til at formode, at han ved Afgivelsen af sin Vidneforklaring havde gjort sig skyldig i et strafbart Forhold. Til at antage det første giver det under Sagen oplyste imidlertid ingen som helst Anledning, da Prokurator Stakemanns mundtlige Meddelelse til Indstævnte, som denne særlig har paaberaabt sig, kun gik ud paa, at Citanten agtede at forlade Øerne og rejse til St. Domingo, men uden at Afrejsen betegnedes som umiddelbart forestaaende, ligesom Indstævnte desuden i sin ovenfor citerede Protokoltilførsel af 18 Oktober f. A. selv udtrykkelig har udtalt, at Citanten agtede at forlade St. Thomas i Slutningen af Maaneden for at rejse til St. Domingo, og naar Indstævnte har ment, at der ogsaa maatte tages Hensyn til, at Citanten nærmest var en omvankende Gøgler, som for Tiden maatte anses at være uden Opholdssted, maa hertil bemærkes, at Citanten, hvad enten han var en Gøgler eller ikke, i hvert Tilfælde hverken kunde siges at være omvankende eller uden Opholdssted, da han, uimodsagt af Indstævnte, har anført, at han og hans Familie var bosat paa St. Thomas, hvor han var Husejer. Men ikke heller kan Retten finde, at der forelaa nogen som helst Grund til at formode, at Citanten under Vidneførselen forsætlig var afvegen fra Sandheden, idet den eneste væsentlige Uoverensstemmelse i hans Vidnesvar meget vel kunde forklares af en Misforstaaelse af en Vidnekvæstion, som gik ud paa at faa oplyst, ved hvilken Lejlighed Citanten første Gang, være sig enten mundtligt eller skriftligt, havde givet Vidnecitanten en vis Meddelelse, men hvis første Ord »ved hvilken Lejlighed« paa en vildledende Maade var blevet oversat for Citanten paa engelsk med Ordene »by what opportunity«, hvilket ganske naturligt maatte lede ham til at tro, at der blev spurgt om, med hvilket Befordringsmiddel, altsaa skriftligt, han havde givet Vidnecitanten den paagældende Meddelelse, ligesom dette ogsaa kan forklare og undskylde, at han som Følge deraf havde overhørt eller ikke tilstrækkelig lagt Mærke til de følgende Ord »enten

mundtligt eller skriftligt«. Af en under nærværende Sag i Genpart fremlagt Erklæring til Guvernementet ses det ogsaa, at Sættedommeren i Tingsvidnesagen har udtalt sig i lignende Retning om Grunden til Uoverensstemmelserne i Citantens Vidneforklaring, og hedder det derhos i denne Erklæring, at Citanten øjensynligt havde haft nogen Vanskelighed med at opfatte de til ham rettede Spørgsmaal — han havde angivet, ikke at høre godt — men at hans hele Holdning under den lange og ham kendelig udmattende Eksamination havde baaret Præget af, at det var ham om at gøre at tale Sandhed, og at han derfor ikke mod bedre Vidende havde forklaret mod de virkelige Forhold, hvorfor han, Sættedommeren, ikke havde taget i Betænkning at lade ham beedige sin Forklaring.

I Henhold til foranstaaende, hvortil endnu kommer, at Vidneforklaringen ifølge Indstævntes egen Erkendelse var ganske irrelevant for Hovedsagen, maa Retten finde, at Indstævnte ifølge L. 1—5—6, kfr. Instruks 7 December 1771 § 14, havde manglet Berettigelse til i det hele taget at befatte sig med en Undersøgelse af Citantens Forhold under Vidnesagen, og maa det i saa Henseende blive uden Betydning, at han — afset fra, at han personlig havde givet Ordre til Citantens Anholdelse — ganske havde overladt Undersøgelsen til Politiassistenten, efter som denne kun handlede efter hans Ordre og paa hans Ansvar, i hvilken Anledning det i øvrigt maa bemærkes, at det, uanset den af Indstævnte paaberaabte aarelange Praksis, i Henhold til Pl. 25 Juli 1820 er ulovmedholdeligt, at Politiassistenten afholder et Forhør, naar det i Retsprotokollen er anført, at Politimesteren beklæder Retten. Den paaankede Politiretsbehandling og den under samme foretagne Anholdelse af Citantens Person vil som en Følge deraf blive at annullere, men findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Anledning til at paalægge Indstævnte, Politimester Maxen, enten Straffe- eller Erstatningsansvar for hans dermed udviste Forhold.

Hvad dernæst angaar Citantens Paastande, at Indstævnte anses med Straf for under den kriminelle Undersøgelse at have kaldt ham »en Forbryder« og for at have brugt Ordet »Hold Kæft« til ham, samt at disse Udladelser mortificeres, vil intet Hensyn kunne tages dertil, da Citanten mod Indstævntes Benægtelse ikke har godtgjort, at denne har brugt de anførte Ord.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og kan der efter Sagens Udfald ikke ved Dommen tilkendes de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været forsvarlig, noget Salær, hvorom der fra Overretsprokurator Jørgensens Side ikke heller er nedlagt Paastand.

For saa vidt Indstævnte har paastaaet følgende Udtalelse i Citan tens Deduktionsindlæg: »I øvrigt er Politimester Maxens Protokoltilførsel næppe korrekt« mortificeret og Citanten anset med Straf derfor, fremgaar det af Proceduren, at Citanten ved denne Udtalelse har sigtet til den i Indstævntes Protokoltilførsel af 18 Oktober f. A. forekommende Bemærkning, at han (Indstævnte) nu fra Guvernementet havde modtaget mundtlig Meddelelse om, at en Sættepolitimester ikke vilde blive beskikket, hvilken Bemærkning Citanten har anset som »næppe korrekt«, medens Indstævnte har fastholdt dens Rigtighed. Den af Indstævnte i denne Anledning nedlagte Paastand vil imidlertid ikke

kunne tages til Følge allerede af den Grund, at der under Sagen foreligger en skriftlig Udtalelse fra Guvernementet, gaaende ud paa, at Indstævntes ovennævnte Bemærkning til Retsprotokollen hidrørte fra en Misforstaaelse af Guvernementets mundtlige Meddelelse til ham, idet denne udtrykkelig gik ud paa, at der ikke vilde blive taget Bestemmelse om Beskikkelsen af en Sættepolitimester, forinden en Udskrift af Politiforhøret forelaa.

Fredagen den 15 Marts.

Nr. 93. Advokat Hindenburg

contra

Jens Clemmensen og **Frederik Erik Nielsen** (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 99.

Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 23 August 1900: De Tiltalte, Gæstgiver Jens Clemmensen og Frederik Erik Nielsen, begge af Viborg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de, en for begge og begge for en, betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører A. Andersen, og til Defensor, Sagfører Schou, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Oktober 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte findes at burde forlænges til 5 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte Jens Clemmensen og Frederik Erik Nielsen bestemmes til fem Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn hver 50 Kroner, der udredes af de Tiltalte, en for begge og begge for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gæstgiverne Jens Clemmensen og Frederik Erik Nielsen — af hvilke førstnævnte er født i Aaret 1868 og i sin Militærtjeneste, foruden flere Gange at være straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ifølge Krigsrets Dom af 10de December 1891 har været anset efter Straffelov for Krigsmagten § 190 og efter almindelig borgerlig Straffelovs § 228, jfr. førstnævnte Lovs § 171, med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han i 1897 inden Politiretten har vedtaget en Bøde af 10 Kr. for Overtrædelse af Næringslovens § 55, medens sidstnævnte er født 1867 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet — ere under nærværende Sag satte under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 99.

Ifølge Sagens Oplysninger fik Tiltalte Clemmensen den 30 Maj d. A. ved Middagstid Besøg af Tiltalte Nielsen, med hvem han — der i det sidste Døgn havde sviret sammen med en Handelsrejsende og ikke været i Seng om Natten — derpaa gik rundt paa forskellige Beværtninger i Viborg og drak, saaledes at han ud paa Aftenen var bleven temmelig stærkt beruset, hvorimod Tiltalte Nielsen kun var bleven i ringere Grad paavirket af de nydte Drikkevarer. Efter at de Tiltalte om Aftenen ca. Kl. $11^1/_4$ havde været inde i et Gæstgiveri i Reberbanen, hvor Værten dog nægtede at skænke for dem, fordi det var over Lukketid, samt af Hensyn til Clemmensens berusede Tilstand, begav de sig ad Lille St. Hansgade op til den militære Vagtbygning, hvor de kom i Sammenstød med Skildvagten.

Om hvad der ved denne Lejlighed passerede, har Menig af 29de Bataillons 3dje Kompagni, Nr. 705, Sørensen edelig forklaret, at da han, der som Post for Gevær bevægede sig frem og tilbage paa Fliserne foran Vagtbygningen med Geværet i Arm, paa den nordlige Side af Skilderhuset vilde vende omkring, kom de Tiltalte sammen hen til ham, hvorpaa Tiltalte Nielsen spurgte, om han maatte laane hans Gevær. Da Sørensen afslog dette og ligeledes i skarpere Form svarede afslaaende, da Tiltalte Clemmensen derefter fremsatte samme Anmodning, greb Clemmensen bagfra fat i Geværløbet oven over Sørensens Skulder, saaledes at han blev drejet halvt omkring. Sørensen greb nu fat om Geværløbet med venstre Haand, og da han ved Clemmensens Tag i Geværet blev tvunget en Del nedad og rykket nogle Skridt ud paa Gaden, kom han til at staa ude i Lille St. Hansgade med fældet Gevær. Han opfordrede nu 3 Gange med høj Røst »i Kongens og Lovens Navn« de Tiltalte til at gaa bort; men da Clemmensen, uanset at nu ogsaa Nielsen bad ham gaa med, blev staaende og brugte Mund samt raabte højt, gjorde Sørensen to Gange Udfald mod Clemmensen og ramte denne, i alt Fald første Gang, med Geværpiben paa Brystet. I det samme fik han imidlertid et Næveslag paa højre Side af Hovedet, saa at han faldt til Jorden uden dog at tabe Geværet.

Efter at Sørensen atter var kommen paa Benene, opfordrede Clemmensen Nielsen til at tage Geværet fra ham. da han (Clemmensen) saa skulde gøre det af med ham, hvorpaa Clemmensen — der efter det oplyste er en stor og svær Mand — med hele sin Krop væltede sig ind paa Sørensen, saa at denne paa ny faldt om paa Jorden. I Faldet slap han sit Tag i Geværet, og da han igen havde rejst sig, saa han Nielsen — der paa Clemmensens nysnævnte Opfordring havde nærmet sig til ham — staa med Geværet ude paa Gaden. Sørensen

slog nu med Hænderne løs paa Clemmensen og tror nok, at han sloges lidt med denne, som derefter løb ind i Vagtbygningen for at faa fat paa sin Hat, der af en imidlertid til Stede kommen Soldat var bleven kastet her ind. Da Clemmensen efter at have faaet sin Hat udleveret, atter forlod Vagten, gav han Sørensen — der var løbet efter ham og havde grebet ham i Armen, da han vilde trænge sig ind i Vagtstuen — et Skub, saa at han maatte træde et Par Skridt tilbage, hvorved han stødte mod den midlertidig til Stede komne Politibetjent Krüger, af hvem Clemmensen nu blev ført uden for Vagten. Efter at Sørensen derpaa havde raabt Vagten i Gevær og sat Bajonetten paa sit Gevær, fjernede de Tiltalte sig.

Sørensen har udsagt, at han ved den paagældende Lejlighed var ædru og ikke i nogen Maade havde udæsket de Tiltalte, men at han var bleven en Del fortumlet af Slaget i Ansigtet og stærkt ophidset ved Overfaldet, hvorfor han bl. a. ikke har rigtig Rede paa, hvorledes Tiltalte Nielsen fik fat i hans Gevær.

Efter hvad der af Auditøren er bemærket til Retsprotokollen under et den 2 Juni d. A. afholdt Krigsforhør, fandtes der da under Sørensens højre Tinding, 1/4 Tomme lavere end højre Øje, dels et overfladisk Saar, idet Huden var afskrabet paa et Stykke af Størrelse som en 10-Øre, dels en Rift af ca. 3/4 Tommes Længde; Omgivelserne vare ømme og bare Spor af en lettere Hævelse, der dog nu omtrent havde tabt sig.

Menig Nr. 655 Petersen, kaldet Zacho, har edelig forklaret, at han, der ved den paagældende Lejlighed opholdt sig i Vagtstuen, gik ud af denne, da han hørte højrøstet Tale uden for, og at han, da han kom ud paa Gaden, saa de 2 Tiltalte staa tæt ved Nr. 705 Sørensen, der enten var ved at rejse sig op fra Stenbroen eller i alt Fald syntes at være bragt ud af Stilling ved et Skub. Nr. 705 fældede derpaa Gevær og paalagde Tiltalte Clemmensen, hvem han betydede, at han her havde Ret som Skildvagt, at forføje sig bort, da han intet havde at bestille her; men da Clemmensen besvarede dette med at udskælde Nr. 705, førte denne med Geværet 2 Stød mod Clemmensens Bryst, hvorpaa Clemmensen kastede Nr. 705 til Jorden. Da sidstnævnte igen var kommet op, og, efter hvad Vidnet tror, atter fældede Gevær mod Clemmensen, rev Tiltalte Nielsen Geværet fra Nr. 705, som derpaa atter — efter at Nielsen med en Ytring, hvis Ordlyd Vidnet ikke mindes, havde opfordret Clemmensen til at slaa løs — blev strakt til Jorden af Clemmensen. Efter at Nr. 705 paa ny havde rejst sig, raabte han til Nielsen, hvor denne havde gjort af hans Gevær, og samtidig tog Vidnet Clemmensens Hat, som denne havde tabt, da han sidste Gang overfaldt Nr. 705, og kastede den gennem et Vindue ind i Vagtstuen, hvorved han vilde nødsage Clemmensen til at forblive til Stede, indtil Vagtkommandøren, der i et tjenstligt Anliggende midlertidig havde forladt Vagten, var vendt tilbage. Clemmensen, der efter at være trængt ind i Vagtens Forstue, opførte sig saa støjende og voldsomt, at der stimlede Folk sammen, fik dog sin Hat udleveret, og da han derefter forlod Vagten, gav han Nr. 705 et stærkt Skub, saa at denne faldt over mod den til Stede komne Politibetjent Krüger, hvis Hue derved faldt af.

Fremdeles har Menig Nr. 762, Jeppesen, edelig forklaret, at han,

da han ved den paagældende Lejlighed hørte højrøstet Tale ude paa Gaden, ved fra Vagtstuen at se ud af Vinduet iagttog, at Tiltalte Clemmensen to Gange slog eller kastede Nr. 705 til Jorden, samt at Tiltalte Nielsen stod ude paa Gaden med Nr. 705's Gevær.

Dette Vidne og Menig Nr. 666 Andersen, der ligeledes har beediget sin Forklaring, have endvidere forklaret, at de saa Tiltalte Clemmensen ved sin Bortgang fra Vagten give Nr. 705 et stærkt, formentlig forsætligt Skub, hvorhos endelig Menig Nr. 706, Josefsen, har forklaret, at han, da han paa Grund af Larmen var gaaet ud paa Gaden, her saa Tiltalte Nielsen staa med Nr. 705's Gevær, hvilket han dog paa Vidnets Forlangende straks godvillig afleverede til denne.

Rigtigheden af Vagtmandskabets Forklaringer er i det væsentlige bestyrket ved de Forklaringer, der ere afgivne af forskellige civile Vidner. Af disse have saaledes 3 Haandværkslærlinge, der ved den paagældende Lejlighed opholdt sig i en Port i nogen Afstand fra Vagten, og af hvilke de to have beediget deres Forklaringer, udsagt, at de hørte Spektakel henne ved Vagten og at de saa nogle Personer — eller som et af Vidnerne har udsagt, nogle Soldater og civile Personer — staa paa Gaden mellem Skilderhuset og Bager Støttrups Ejendom, hvorpaa en af Personerne, efter at Klyngen havde trukket sig nærmere til Skilderhuset, faldt til Jorden, hvilket efter et af Vidnernes Forklaring skete med en saadan Voldsomhed, at det gav en stærk Lyd, hvorfor Vidnet, ligesom et af de andre Vidner, antager, at vedkommende er bleven kastet til Jorden.

Fremdeles har Maskinmester Bruun edelig forklaret, at han, da han den omhandlede Aften passerede forbi Vagten, saa de to Tiltalte og nogle Soldater staa i højrøstet Skænderi i Lille St. Hansgade, ikke ret langt fra Skilderhuset, og at da en af Soldaterne brødes med en af de civile, der kastede ham til Jorden, ved hvilken Lejlighed Soldaten ikke havde noget Gevær.

Endelig har Bagersvend Plambeck edelig forklaret, at han den paagældende Aften kom spadserende forbi Vagten og da iagttog, at Tiltalte Clemmensen stod og puffede til Skildvagten paa Gaden mellem Fliserne og Rendestenen og sagde noget om, at Skildvagten skulde holde sig paa Fliserne, hvortil Skildvagten svarede, at han havde Ret til at staa, hvor han stod, at Skildvagten, efter først forgæves at have søgt at værge for sig med den ene Haand, fældede Gevær og stødte to Gange efter Clemmensen, hvem han ramte i alt Fald første Gang, at Clemmensen — efter først at have rykket i Geværet, hvorved Skildvagten blev rykket nogle Skridt frem — greb fat i sidstnævnte, at Vidnet, der imidlertid var gaaet nogle Skridt hen ad Gaden, ved at vende sig om saa, at Skildvagten, der nu var uden Gevær, blev kastet til Jorden af Tiltalte Clemmensen, medens Tiltalte Nielsen stod med Geværet i Haanden, samt at Skildvagten straks sprang op igen og gav Clemmensen et Slag i Ansigtet, hvorpaa sidstnævnte — efter at have grebet efter Skildvagten, der dog undgik ham — løb ind efter sin Hat.

Efter hvad Vidnet yderligere har forklaret, saa han Menig Nr. 655, Petersen, under det ommeldte Optrin staa mellem Skilderhuset og Vagtbygningen uden at foretage sig noget, og uden at Vidnet hørte ham sige andet, end at Skildvagten havde Ret til at gaa 30 Skridt bort.

I det første over Tiltalte Nielsen afholdte Forhør afgav denne en Forklaring, der gaar ud paa, at da han, der var nogle Skridt foran Tiltalte Clemmensen, kom hen til Vagtbygningen, kom Menig Nr. 655, Petersen, hen til ham og vekslede nogle ligegyldige Bemærkninger med ham, hvorpaa der, efter at Tiltalte Clemmensen imidlertid var kommen til Stede, mellem denne, Petersen og Skildvagten, der var fulgt med Petersen ud paa Gaden, opstod et højrøstet Skænderi, foranlediget ved at Clemmensen ikke vilde besvare Petersens Hilsen, fordi denne skyldte ham Penge.

Tiltalte deltog ikke i dette Skænderi, men indskrænkede sig til at opfordre Skildvagten til at gaa tilbage til sin Post; men da Petersen nu, idet han yttrede, at Clemmensen ikke skulde spille rask, opfordrede Skildvagten til at slaa til denne, og Skildvagten derpaa fældede Gevær og stødte efter Clemmensen, greb Tiltalte fat i Geværpiben og rykkede Geværet til Side, saa at Stødet ikke ramte. Da Tiltalte vedblev at holde i Geværpiben, slap Skildvagten Geværet, hvilket Tiltalte kort efter afleverede til en Soldat af Vagtmandskabet, der var kommet ud paa Gaden; omtrent samtidig greb Skildvagten og Petersen fat paa Clemmensen og fratog ham hans Hat, med hvilken de løb ind i Vagtbygningen. Tiltalte — der benægtede at have set Clemmensen kaste Skildvagten til Jorden eller at have opfordret Clemmensen til at gaa løs paa Skildvagten — forklarede derhos yderligere, at medens han selv ikke var beruset, hvad formentlig ogsaa gjaldt om Petersen, var Clemmensen en Del paavirket af Spiritus, hvorhos Skildvagten var saa fuld, at han stod og vaklede frem og tilbage.

Denne Forklaring fastholdt Tiltalte gennem de paafølgende Forhør, idet han dog senere indskrænkede sig til at sige, at han ikke turde fastholde, men at det forekom ham, at Skildvagten var beruset, ligesom han i det sidste over ham afholdte Forhør modificerede sin tidligere Forklaring derhen, at Skildvagten paa sin Vandring frem og tilbage kom hen ved Siden af Tiltalte og Nr. 655, Petersen, og stansede uden at sige noget, at Grunden til, at Skildvagten blev indblandet i det mellem Clemmensen og Petersen opstaaede Skænderi, vistnok var den, at begge de Tiltalte opfordrede ham til at gaa ind paa Fliserne, og at Tiltalte — der nægter at have spurgt Skildvagten, om han maatte laane dennes Gevær — »nok tror«, at Skildvagten ifølge Petersens Opfordring fældede Geværet, men at han i alt Fald, efter at Petersen havde opfordret Skildvagten til at angribe Clemmensen, tog fat i Geværpiben og rykkede Geværet fra Skildvagten, for at denne ikke skulde gøre Fortræd med det.

Medens Tiltalte Clemmensen i det første Forhør afgav og i flere følgende Forhør fastholdt en Forklaring, der i det væsentlige stemmede med Tiltalte Nielsens ovenfor gengivne oprindelige Forklaring, erklærede han i et senere Forhør, efter at Vagtmandskabet i dette havde beediget de af dem afgivne Forklaringer, at han den paagældende Aften havde været saa beruset, at han ikke bag efter havde kunnet huske noget som helst af, hvad der var sket, men at han havde afgivet sin første Forklaring i Overensstemmelse med, hvad Tiltalte Nielsen havde fortalt ham om det passerede, og derpaa havde fastholdt denne Forklaring, dels fordi han troede at kunne gavne Nielsen hermed, dels fordi han ikke vilde være bekendt overfor denne, hvor beruset han havde været.

Om det nu end efter det oplyste maa formodes, at Tiltalte — der sluttelig har udsagt, at han paa Grund af sin Beruselse hverken kan benægte eller indrømme Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer — ved den paagældende Lejlighed har været under stærk Paavirkning af nydte Drikkevarer, kan det dog ikke antages, at han ikke i Gerningsøjeblikket skulde have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, i hvilken Henseende det navnlig skal fremhæves, at Politibetjent Krüger, der kom til Stede ved Vagtbygningen, den Gang Tiltalte var løbet ind i denne, har udsagt, at Tiltalte, der var stærkt ophidset, vel var en Del beruset, men dog ikke mere, end at han godt maa have vidst, hvad han sagde og gjorde, hvorhos Betjenten nærmere har forklaret, at Tiltalte — om hvem det er ham bekendt, at han er tilbøjelig til Voldsomheder, og at der af og til har været Spektakler i hans Gæstgiveri, fordi han er opfarende og vil slaa løs, naar der er noget i Vejen — uden for Vagten søgte at retfærdiggøre sig for ham, og at hans Tale da var sammenhængende og fuldt ud fornuftig, hvad vedblivende var Tilfældet, medens Betjenten derefter fulgte ham hen til Hjørnet af Store St. Hansgade, ved hvilken Lejlighed han ikke viste kendelige Tegn paa Beruselse, idet han navnlig gik uden at rave, hvorhos hans Gang, da han, medens Betjenten stod og saa efter ham, passerede hen ad denne Gade, ikke var usikker. Derhos har Tiltaltes Hustru forklaret, at han, der ellers i beruset Tilstand plejer at være lystig og meget talende, ved sin Hjemkomst den paagældende Aften var stille og svarede ganske kort paa hendes Spørgsmaal, hvorfor hun straks tænkte sig, at der var noget, der trykkede ham, hvorhos hendes Forklaring overhovedet gaar ud paa, at han vel var meget beruset, men dog talte og opførte sig fornuftigt.

Ligesom de af Tiltalte Nielsen — der af flere Deponenter er betegnet som en ret snu Person — afgivne Forklaringer ere prægede af Tilbageholdenhed, saaledes maa det efter alt det foreliggende anses for aabenbart usandfærdigt, naar han har benægtet at have set, at Tiltalte Clemmensen kastede Skildvagten til Jorden, og det maa for Tiltalte Nielsens Vedkommende ved de under Sagen fremkomne Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han navnlig ved under de beskrevne Omstændigheder at fratage Skildvagten dennes Vaaben, har deltaget i det mod Skildvagten forøvede voldelige Overfald.

Idet endnu bemærkes, at der efter Sagens Oplysninger mangler Føje til at antage, at Skildvagten ved den paagældende Lejlighed skulde have været beruset eller ved urigtig Adfærd givet Anledning til det passerede, ville de Tiltalte for deres ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 99 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Clemmensen i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Nielsen i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 106. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Rasmussen, Peder Tønnesen, Skomager **M. Jensen,** Æggehandler **J. P. Nielsen,** Fabrikformand **Rasmus Mikkelsen,** Købmand **J. Olesen,** Smed **Karl Petersen,** Købmand **J. Christiansens** eller **Christensens** Enke, **Mads Therkelsen,** Sæbesyder **Anders Andersen,** Arbejdsmand **Kr. Nielsen,** Skrædder **Petersen,** Arbejdsmand **Hans Jørgen Sørensen, Hans Mikkelsens** Enke, Mælkekusk **Bendixen,** Tømrer **Niels Nielsen, Søren Hansens** Enke, Tømrer **Niels Iversen,** Bager **Feddersen,** Landpost **Gotfredsen,** Arbejdsmand (Slettemester) **J. P. Jensen,** Postbud **Knud Knudsen,** Tømrer **Peter Hansens** Enke, Arbejdsmand **Søren Nicolaisen** og Arbejdsmand **Jens Jørgensen** (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. om Vejvæsenet af 13 December 1793 §§ 81 og 82.

Horsens Købstads Politirets Dom af 1 December 1894: De Tiltalte, Grundejerne paa Spedalsø Søren Rasmussen, Peter Tønnesen, Skomager M. Jensen, Æggehandler J. P. Nielsen, Fabriksformand Rasmus Mikkelsen, Købmand J. Olesen, Smed Carl Petersen, Købmand J. Kristiansens Enke, Søren Hansens Enke, Mads Therkelsen, Sæbesyder Anders Andersen, Arbejdsmand Kr. Nielsen, Skrædder Petersen, Arbejdsmand Hans Jørgen Sørensen, Christiane Hansen, født Bolund, Hans Mikkelsens Enke, Mælkekusk Bendixen, Tømrer Niels Nielsen, Skomager Rasmus Tribler, Søren Hansens Enke, Tømrer Niels Iversen, Bager Feddersen, Landpost Gotfredsen, Johannes Mortensen, Arbejdsmand L. P. Jensen, Postbud Knud Knudsen, Købmand J. L. Fischer, Høker Jacobsen, Tømrer Peter Hansens Enke, Arbejdsmand Søren Nicolaisen og Arbejdsmand Jens Jørgensen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Maj 1895: For de Tiltalte Kristiane Hansens og J. S. Fischers Vedkommende afvises Sagen. I øvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1 Februar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillæg-

ges der Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Søren Rasmussen, Peder Tønnesen, Skomager M. Jensen, Æggehandler J. P. Nielsen, Fabriksformand Rasmus Mikkelsen, Købmand J. Olesen, Smed Karl Petersen, Købmand J. Christiansens Enke . . . Mads Terkelsen, Sæbesyder Anders Andersen, Arbejdsmand Kr. Nielsen, Skrædder Petersen, Arbejdsmand Hans Jørgen Sørensen . . . Hans Mikkelsens Enke, Mælkekusk Bendixen, Tømrer Niels Nielsen . . . Søren Hansens Enke, Tømrer Niels Iversen, Bager Feddersen, Landpost Gotfredsen . . . Arbejdsmand J. P. Jensen, Postbud Knud Knudsen . . . Tømrer Peter Hansens Enke, Arbejdsmand Søren Nicolaisen og Arbejdsmand Jens Jørgensen paa Foranledning af Vejvæsenet i Vejle Amt ved Politiretten satte under Tiltale for Overtrædelse af Frdg. 13 December 1793 §§ 81 og 82.

Foreløbigt bemærkes, at da de Tiltalte Christiane Hansen og J. S. Fischer ere afgaaede ved Døden, forinden den for deres Vedkommende stedfundne, mod dem selv personlig rettede Indstævning af Sagen for Overretten var bleven forkyndt, vil Sagen for disse tvende Tiltaltes Vedkommende være at afvise.

Hvad dernæst angaar de øvrige Tiltalte, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at de, der ere Ejere af Ejendomme beliggende paa begge Sider af den Del af Landevej Nr. 2 i Skanderborg Amtsraadskreds, der fører over et under Horsens Købstads Grund hørende Terræn, kaldet Spedalsø, og som vedligeholdes af Vejle Amtskommune, fra deres respektive Ejendomme have Afløb for Spildevand ud til bemeldte Vejs Grøfter, hvorved de Tiltalte formenes at have overtraadt bemeldte Bestemmelser i Frdg. 13 Decbr. 1793 og særligt at have tilsidesat sammes § 82, for saa vidt som det derefter er utilstedeligt at lede Pølevand paa Vejen eller i dens Grøfter.

Efter det foreliggende, derunder en af Stadsingeniøren i Horsens afgiven Forklaring, maa det antages, at Spildevandet fra hver især af de paagældende Ejendomme — der for Størstedelen først ere blevne bebyggede i Løbet af de sidste 40 à 50 Aar, til Dels efter at bemeldte Stadsingeniør for henved 20 Aar siden tiltraadte denne sin Stilling — har siden deres Bebyggelse, eller for de tidligst bebyggede Ejendommes Vedkommende i alt Fald i en lang Række af Aar, haft Afløb til den nævnte i eller omkring ved Aaret 1850 anlagte Landevejs Grøfter, og der maa derhos gaas ud fra, at de til disse førende Spildevandsledninger, som staa i Forbindelse med de efter Emanationen af Bygningsloven af 30 Decbr. 1858 opførte Bygninger, i Overensstemmelse med denne Lovs §§ 20 og 41 ere anbragte med Billigelse af vedkommende Bygningsautoritet, hvad navnlig efter Stadsingeniørens Forklaring har været Tilfældet i hans Funktionstid.

Ligesom nu den Omstændighed, at de nævnte Bestemmelser i Bygningsloven henviste de byggende til Bygningskommissionens Afgørelse med Hensyn til Reguleringen af Vandafløbsforholdene, maa have

til Følge, at der ikke vil kunne paalægges de Tiltalte Strafansvar for den Afledning af Vand, der foregaar paa den i Henhold til disse Bestemmelser sanktionerede Maade, selv om der heri ligger en Tilsidesættelse af den ovenanførte Forskrift i Frdg. 13 December 1783 § 82, saaledes findes det heller ikke, at de af de Tiltalte, som besidde Ejendomme, ved hvis Bebyggelse Vandafløbet er blevet indrettet uden det offentliges Mellemkomst, kunne ifalde Straf for det ommeldte Forhold, der for deres Vedkommende i alt Fald maa anses stiltiende godkendt af vedkommende Bygningsautoritet derved, at denne har billiget, at der fra senere bebyggede Ejendomme er anlagt Vandledninger til Vejgrøfterne.

Som Følge heraf, samt idet det med Hensyn til, at de Tiltalte ere sigtede for Overtrædelse af Frdg. 13 December 1793 § 81, bemærkes, at der under Sagen ikke er Spørgsmaal om, at de skulle have foretaget andre Forandringer ved Vejen eller dens Grøfter end saadanne, som Vandafledningen fra deres Ejendomme gør fornødne, maa det, for saa vidt angaar de af de Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke ifølge det ovenanførte bliver at afvise, billiges, at de, der alle ere over kriminel Lavalder, og om hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet for Overtrædelse af Forskrifterne om Vejpolitiet, ved Politiretsdommen ere frifundne for det offentliges Tiltale.

Tirsdagen den 19 Marts.

Nr. 96. Advokat Halkier

contra

Jens Andreas Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 5 Juli 1900: Tiltalte Jens Andreas Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til den beskikkede Aktor, Sagfører Kristiansen, 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 November 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 60 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at Tiltalte ikke er funden skyldig i Falsk og i øvrigt er anset efter Straffelovens § 257, men Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Jens Andreas Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i en Maaned. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Købmand Jens Andreas Pedersen, der er født i Aaret 1869, og som — bortset fra, at han i 1891 har vedtaget for Værtshusuorden at erlægge en Bøde af 20 Kr. til Politikassen — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Falsk og Bedrageri.

I 1897 blev Tiltalte af Firmaet Esmann & Co. i Odense antagen som rejsende for Firmaets Gødningsforretning, der bestyres af den ene af Firmaindehaverne, Konsul Rasmussen i Odense. I en angaaende Engagementet under 8 Juni 1897 oprettet Kontrakt var den Tiltalte tilkommende Provision for Salg af saakaldet »Slagteriaffaldsgødning« — til hvilken Slags Gødning Tiltaltes Afsætning for Firmaet maa antages i alt Fald i det væsentlige at have indskrænket sig, men af hvilken han paa den anden Side maa antages at have afsat betydelige Kvantiteter — fastsat til 3 Kr. pr. Sæk à 200 Pd., paa hvilken Provision Tiltalte skulde have Krav, naar de af ham optagne Ordrer vare indgaaede til Firmaet, dog at Provisionen ifølge en til Kontrakten føjet Bestemmelse af 15 Marts 1898 herefter kun skulde udbetales med 1 Kr. pr. Sæk, »indtil — som det hedder — Jens Pedersen har betalt sin Gæld til Esmann & Co.«, medens de 2 Kr. indtil da skulde afskrives paa Gælden. Det var endvidere i Kontrakten bestemt, at Tiltalte skulde opnotere Ordrerne paa de ham af Firmaet leverede Blanketter og sørge for, at enhver Bestilling blev underskreven af Bestilleren personlig, hvilket ifølge Sagens Oplysninger, naar en Køber samtidig gjorde Bestillinger til forskellige Leveringstider, skulde iagttages for hver enkelt saadan Bestillings Vedkommende. Bestillingssedlen indsendtes derpaa til Firmaet, der derefter ved Brevkort underrettede vedkommende Køber om, hvorledes Bestillingen var indgaaet. Det fremgaar derhos af Sagen, at Firmaet til Efterretning for Køberne angaaende Affaldsgødningens Sammensætning, Pris m. m. til forskellig Tid har ladet trykke Priskuranter og af disse overgivet Tiltalte et betydeligt Antal Eksemplarer. Ovennævnte Konsul Rasmussen har under Sagen bl. a. forklaret, at Firmaet herved er gaaet ud fra, at Tiltalte vilde overlevere hver Køber et Eksemplar af Priskuranten, uden at han dog mindes, om der i saa Henseende forinden 1 Januar 1899 var truffet nogen udtrykkelig Aftale, men at Tiltalte ganske sikkert, naar nye Priskuranter bleve indførte, har faaet i alt Fald mundtlig Ordre om ikke længere at benytte de gamle. Af nævnte Priskuranter er der under Sagen bl. a. fremlagt en, betegnet »Priskurant Nr. 1, Foraar 1899«, som efter Konsul Rasmussens Forklaring blev indført ca. 1 Aar efter Tiltaltes Antagelse som Firmaets Agent, og i denne Pris-

kurant er Prisen for den ommeldte Slags Gødning opgiven til 5 Kr. 50 Øre pr. 100 Pd. med en Rabat for kontant Betaling inden 14 Dage fra Fakturadag eller for Køb i større Partier af 1 Kr. pr. Sæk — hvorved bemærkes, at Gødningen efter det foreliggende maa antages at have været bestemt til Salg i Sække à 200 Pd. — medens Gødningens Indhold i Priskuranten angives saaledes: »1,00 à 2,00 pCt. Kvælstof i organisk Forbindelse. 8,00 à 9,00 pCt. Fosforsyre i Vand uopløselig, 40 pCt. Kalk«, hvorhos det hedder, at »Indholdet garanteres efter Hr. Professor V. Steins Analyse«. Medens der i en af Firmaets tidligere Priskuranter, der maa antages at have været gældende i det første Aar af Tiltaltes Engagement, findes en Tilføjelse om, at en Prøve af Varer umiddelbart før dennes Levering under en nærmere angiven Kontrol vil blive udtagen og indsendt direkte til Professor Stein i Kjøbenhavn, og at Køberen vilde erholde en Kopi af Analysen, naar denne foreligger, er en tilsvarende Bemærkning ikke optagen i den ovennævnte senere Priskurant, fordi Firmaet — som Konsul Rasmussen har forklaret — ikke længere vilde love enhver Køber Eftersendelse af nogen Analyse, hvorimod det udtrykkelig var sagt til Tiltalte, at han maatte sælge med Garanti for det i Priskuranten opgivne Indhold, og at enhver Køber, som maatte ønske det, under betryggende Garanti for Identiteten til Steins Laboratorium i Kjøbenhavn kunde indsende en Prøve af Varen til Analyse, samt at Firmaet, saafremt Varen da viste sig mangelfuld, vilde erstatte Manglerne og i saa Fald endvidere betale Analysen.

Tiltalte, der i Sommeren 1898 foretog en Forretningsrejse for Firmaet i Dronninglund Herred, er nu sigtet for under sine Besøg hos Landbrugerne paa nævnte Rejse at have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Ved et Besøg hos Gaardejer Jens Andersen af Søraa den 28 Juni 1898 erholdt Tiltalte af denne Bestillinger paa to Partier Slagteriaffaldsgødning, at levere henholdsvis i August 1898 og i August 1899. Paa de derom udfærdigede, med Jens Andersens Underskrift forsynede og til Firmaet indsendte Bestillingssedler — der ere bragte til Stede under Sagen og ligesom de øvrige under Sagen tilvejebragte Bestillingssedler ere udfærdigede med Blyant paa Firmaets Blanketter — ses det paa hver af Sedlerne oprindeligt anførte Sækketal at være rettet fra 5 eller 15 til 10, og idet Jens Andersen edelig har forklaret, at det blev aftalt, at der begge Gange skulde leveres ham 5 Sække Gødning, og at saavel Bestillingssedlerne, da han underskrev dem, som de ham af Tiltalte leverede Kopier af Sedlerne ogsaa løde herpaa, har han formeent, at Tiltalte, forinden denne indsendte Sedlerne til Firmaet, har foretaget den ommeldte Rettelse for derved at skaffe sig en Provision, som han ikke havde fortjent. Medens nu Tiltalte har nægtet at have gjort sig skyldig i en saadan Forfalskning, og paa sin Side med Hensyn til den forefundne Rettelse har forklaret, at det paa hver af Sedlerne oprindeligt anførte Antal Sække var 15, idet der først var Tale om, at Jens Andersen vilde have dette Antal, men at han, da det kom til Stykket, kun vilde have 10 Sække, og at Tallene derfor bleve rettede overensstemmende hermed, hvilket skete, førend Jens Andersen underskrev Sedlerne, har denne fastholdt sin nævnte Forklaring og tilføjet, at medens der vel blev talt om Leveringer paa 10 Sække, idet Til-

talte vilde formaa ham til, ligesom en Svoger af ham havde gjort, at tage et saadant Antal, hvad han imidlertid bestemt afslog, var der derimod aldeles ikke Tale om at tage 15 Sække. Jens Andersen har yderligere forklaret, at de ham overleverede Kopier af Bestillingssedlerne ere blevne opslidte ved at ligge i hans Pengepung, men at han i sin Tid efter fra Firmaet at have faaet Underretning om, at der til samme var indgaaet to Bestillinger fra ham, hver paa 10 Sække til Levering henholdsvis i Efteraaret 1898 og i Efteraaret 1899, viste Kopierne til Dagvognskusken i Hjallerup, der skulde afhente den til Levering i Efteraaret 1898 bestemte Gødning for ham, og at denne vil kunne bevidne, at de begge løde paa 5 Sække Gødning. Tiltalte har imidlertid, om end med nogen Vaklen, fastholdt sin ovennævnte Forklaring, og om end Rigtigheden af Jens Andersens Fremstilling bestyrkes ved et af den ovennævnte Dagvognskusk under Sagen afgivet edeligt Vidnesbyrd, der gaar ud paa, at han ved den ovenmeldte Lejlighed efter Jens Andersens Anmodning nøje undersøgte de ham foreviste Kopier, og at der tydeligt stod angivet som bestilt et Sækkeantal af 5 paa hver Seddel »uden at der foran Femtallet havde staaet noget Ettal, som var overstreget eller udvisket«, findes det dog ikke ved de foreliggende Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at den forefundne Rettelse af de oprindelige Tal falskeligt er foretagen af Tiltalte.

Det fremgaar dernæst af Sagen, at Firmaet saavel i Efteraaret 1898 som i Efteraaret 1899 har sendt Gaardejer Lars Christian Jensen af Allerup 7 Sække Affaldsgødning i Henhold til tvende, med hans Navn underskrevne og af Tiltalte til Firmaet indsendte Bestillingssedler. Nævnte Gaardejer Jensen har imidlertid edelig forklaret, at han i Sommeren 1898, da han fik Besøg af Tiltalte, vel lod sig overtale af denne til at købe 7 Sække Gødning til Levering om Efteraaret, men at han ikke bestilte noget Parti til Levering i Efteraaret 1899, hvad Tiltalte end ikke opfordrede ham til, hvorhos han med Hensyn til de nævnte tvende Bestillingssedler, der ere bragte til Stede under Sagen og bære henholdsvis Løbe-Nr. A 6179 og A 6180, har paastaaet, at kun den ene nemlig Nr. A 6180, der lyder paa Levering i August Maaned 1899 og er underskrevet »L. Jensen«, er underskreven af ham, men at han ikke har underskrevet Nr. A 6179, der lyder paa Levering i August Maaned 1898, og paa hvilken Seddel Navnet i Underskriften ses at være skrevet »L. Jenen« med Udeladelse af et »s« i Efternavnet.

Tiltalte har derimod paastaaet, at der af Jensen maa være bestilt Gødning for begge Aar, efter som han (Tiltalte) har udfyldt og indsendt begge de ommeldte Bestillingssedler, og han har derhos bestemt nægtet at have underskrevet Sedlen Nr. A 6179 eller formaaet nogen anden til at gøre det. Da der nu intet er oplyst til Bestyrkelse af Jensens ovennævnte Forklaring — med Hensyn til hvilken bemærkes, at han ikke ses under Forhørene at have forklaret om, hvorvidt Sedlen Nr. A 6180, da han underskrev den, var udfyldt med Angivelse af Leveringstid, og da hvilken — mangler der overfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse Bevis for, at han falskelig har forsynet den ommeldte Bestillingsseddel Nr. A 6179 med Jensens Underskrift.

Tiltalte er dernæst sigtet for i en Række af Tilfælde svigagtigt at have faaet Landbrugere, til hvem han henvendte sig paa den ovennævnte Forretningsrejse, til at underskrive Bestillingssedler paa Partier

af den omhandlede Gødning, som de i Virkeligheden ikke havde villet bestille, og at han indsendte disse Ordrer til Firmaet Esmann & Co., idet han, naar de paagældende havde gjort en Bestilling, fik deres Underskrift paa to Bestillingssedler, om hvilke Bestilleren — hvad Tiltalte maatte indse — troede, at de begge angik denne Bestilling, medens den ene af Tiltalte var udfyldt som en Bestilling for det paafølgende Aar.

Sigtelserne mod Tiltalte for at have gjort sig skyldig i dette Forhold ere rejste af Gaardejerne Niels Petersen af Hjallerup, Jens Jensen af Øster Hæbbelstrup, Jens Peter Gregersen af Dorf, Niels Larsen Christensen af Allerup, Gaardejer Nielsens Enke Nicoline Jensen af Albæk, Forpagter Mandrup Poulsen af Løgtholt, Gaardbestyrer Anders Larsen af Lille Langheden og Gaardejer Jacob Jacobsen af Vandsted, hvis Forklaringer, der alle ere beedigede, i den anførte Henseende gaa ud paa følgende.

Niels Petersen har forklaret, at Tiltalte en Dag i Juli Maaned 1898 paa Vejen i Hjallerup, hvor han mødte denne, fik ham overtalt til at købe 5 Sække Gødning til Levering i den paafølgende August Maaned, og derefter vilde have ham til ligeledes at købe 5 Sække til Levering i August 1899, idet han i saa Fald tilbød Gødningen for 10 Kr. pr. Sæk, men at Petersen bestemt afslog dette og fastholdt sin Vægring trods Tiltaltes Overtalelsesforsøg. Angaaende de bestilte 5 Sække udfærdigede Tiltalte en Bestillingsseddel, som han efter Petersens Anmodning, da denne ikke kan læse eller skrive, ligeledes underskrev, dog først efter at Petersen selv havde tegnet et »N« paa Sedlen, hvad Tiltalte havde opfordret ham til at gøre.

Foruden denne Seddel, der er bragt til Stede under Sagen, og ses at være underskreven »Niels Petersen Med ført Pen« samt ud for den til Underskriften bestemte Plads at være paategnet et »N«, blev der imidlertid — som det ogsaa fremgaar af Tiltaltes egen Forklaring — af denne udfærdiget og paa samme Maade underskrevet en Bestillingsseddel om Levering af 5 Sække Gødning i August 1899, paa hvilken Seddel, som ogsaa er fremlagt under Sagen, der ligeledes er tegnet et »N« udfor Underskriften, og Petersen har med Hensyn hertil forklaret, at det nok er muligt, at han efter Tiltaltes Anmodning ogsaa har tegnet dette Mærke, og at Tiltalte paa hans Spørgsmaal om, hvorfor han skulde skrive et »N« paa to Sedler og ikke paa een, svarede, at det kun var for en Ordens Skyld, samt at Tiltalte ved den paagældende Lejlighed leverede ham to Stykker Papir, hvis Indhold han dog ikke kunde forstaa eller læse, men at disse Stykker Papir i alt Fald senere ere bortkomne. Petersen har tilføjet, at han ikke med Bestemthed kan sige, om Sedlerne vare udfyldte, da han skrev et »N« paa dem, men at han tror det. De 5 Sække Gødning, som han havde købt til Levering i 1898, har han rigtig modtaget og betalt med 11 Kr. pr. Sæk, hvorimod han nægtede at modtage 5 Sække, der i Henhold til den sidstnævnte Bestillingsseddel bleve sendte ham i 1899.

Jens Jensen har forklaret, at Tiltalte kom til ham i Juli 1898 og fik ham til at købe 21 Sække Gødning til Levering i Efteraaret 1898 samt 6 Sække til Levering i Marts 1899. Da Handelen var afsluttet, underskrev han paa Tiltaltes Opfordring 3 Sedler, der, saa vidt han mindes, vare uudfyldte eller ikke fuldstændig udfyldte, og da han

spurgte, hvorfor han skulde underskrive 3 Sedler, da han jo dog kun havde bestilt 2 Leveringer, svarede Tiltalte, at det var for en Ordens Skyld. Den tredje Seddel har imidlertid vist sig at være bleven benyttet af Tiltalte til en Bestilling paa 21 Sække til Levering i August 1899, om hvilken Levering der efter Jensens Forklaring end ikke var Tale, og som han ogsaa overfor Firmaet har nægtet at modtage.

Jens Peter Gregersen har forklaret, at da han i Sommeren 1898 fik Besøg af Tiltalte, vilde denne, der fik ham overtalt til at købe 12 Sække Gødning til Levering om Efteraaret, endvidere have ham til at gøre Bestilling for det følgende Aar, hvad han afslog, idet han sagde, at han ikke vilde købe mere, end han vidste, at han kunde betale. Tiltalte forlangte derefter hans Underskrift paa 2 Sedler — om hvilke Gregersen ikke har kunnet forklare, om de vare udfyldte eller ej — og paa hans Spørgsmaal om, hvorfor han skulde skrive under paa 2 Sedler, svarede Tiltalte, at det var for Kontrol og for at undgaa Vrøvl bagefter. Den anden Seddel har Tiltalte imidlertid benyttet til en Ordre paa 12 Sække til Levering i 1899, hvilken Levering Gregersen, for at undgaa Proces, har modtaget og betalt.

I Følge den af Niels Larsen Christensen afgivne Forklaring har han, der af Tiltalte havde købt 3 Sække Gødning, at levere i August 1898, foruden Bestillingssedlen herom, paa Tiltaltes Opfordring underskrevet endnu en Seddel, som han, der daarligt læser Skrift og ikke undersøgte Bestillingssedlernes Indhold, vil have tænkt sig selv at skulle beholde, men som Tiltalte ogsaa tog til sig og derefter benyttede til en Ordre paa 3 Sække Gødning for 1899. Da der i Henhold til denne Ordre i Efteraaret 1899 blev sendt ham 3 Sække Gødning, tilskrev han Firmaet, at han ikke havde købt disse, men han, der ikke ynder Retssager, indgik dog paa at beholde den ham tilsendte Gødning, hvilken han imidlertid endnu ikke har betalt.

Nicoline Jensen, Nielsens Enke, har forklaret, at Tiltalte i Juni eller Juli 1898 fik hende overtalt til at købe 20 Sække Gødning til Levering i Efteraaret s. A., og da hun i den Anledning havde underskrevet en Bestillingsseddel, forelagde Tiltalte hende endnu en Seddel til Underskrift, som hun derefter, uden at undersøge dens Indhold, underskrev, idet hun gik ud fra, at hun selv skulde beholde den, men som derefter af Tiltalte, der stak begge Sedlerne til sig, er bleven benyttet som en Ordre paa Levering i 1899 af ligeledes 20 Sække. Der var efter hendes Forklaring aldeles ikke Tale om en saadan Levering, som Firmaet imidlertid trods hendes Reklamation har sendt hende.

Nævnte Enke har tilføjet, at Tiltalte maatte være paa det rene med, at hun gik ud fra, at begge de af hende underskrevne Sedler angik Leveringen for 1898, og at hun under ingen Omstændigheder vilde have købt noget af den hende ubekendte Gødning til Levering det følgende Aar.

Ovennævnte Forpagter Poulsens Forklaring gaar ud paa, at han i Midten af Juni Maaned 1898 af Tiltalte lod sig formaa til at købe 25 Sække Gødning til Levering i August s. A., men at han, da Tiltalte anmodede ham om at købe for det følgende Aar, afslog dette, idet han bemærkede, at han, hvis han vilde have mere, jo kunde skrive til Firmaet derom. Efter at have underskrevet en Seddel i Anledning af den nævnte Bestilling, underskrev han endnu en Seddel,

som Tiltalte med en Ytring om, at de jo skulde have en Seddel hver, havde forelagt ham til Underskrift, hvorved han gik ud fra, at det var en Kontrolseddel, som han selv skulde beholde.

Tiltalte beholdt imidlertid begge Sedlerne, og Firmaet har derefter ogsaa i 1899 sendt Poulsen 25 Sække Gødning. Poulsen har dog tilføjet, at han efter saa lang Tids Forløb ikke tør sige noget aldeles bestemt om, hvor vidt han over for Tiltalte fastholdt sin oven nævnte Vægring, men ved Siden deraf har han udsagt, at han bestemt mindes, at Tiltalte, da denne forelagde ham den sidstnævnte Seddel til Underskrift, sagde til ham, at de skulde hver have sin Seddel, at han er aldeles sikker paa, at han underskrev denne Seddel i den Tro, at det var en Kontrolseddel, som han selv skulde beholde, og ikke en Slutseddel om Gødning for 1899, og at han maa anse det for sikkert, at Tiltalte efter hans Udtalelser var paa det rene med, at han ikke vilde have faaet hans Underskrift paa den anden Seddel, hvis Tiltalte havde gjort ham opmærksom paa, at den angik Gødning til Levering i 1899.

Anders Larsen har forklaret, at da han, til hvem Tiltalte henvendte sig vistnok i Juli Maaned 1898, havde underskrevet en Bestillingsseddel angaaende 8 Sække Gødning, som Tiltalte havde formaaet ham til at bestille, og som skulde leveres i 1898, forelagde Tiltalte ham endnu en Seddel til Underskrift, og da han spurgte, hvad det skulde betyde, viste Tiltalte ham to smaa Bøger og paaviste, hvorledes de samme Navne stode opførte i begge disse Bøger, hvorhos Tiltalte, ifølge Larsens Forklaring, saaledes som det maa antages at være Meningen af samme, ogsaa omtalte, at Tiltalte og Firmaet skulde have hver sin Ordreseddel. Larsen underskrev da — uden at Handel om nogen Levering for 1899 havde været omtalt — ogsaa den anden Seddel, idet han gik ud fra, at dette hørte med til Tiltaltes almindelige Forretningsgang, men opdagede derefter, at der paa Sedlen stod anført 1899, og da han spurgte Tiltalte om Grunden hertil, idet han tilføjede, at han under ingen Omstændigheder vilde bestille Gødning til Levering udover 1898, skyndte Tiltalte sig bort, medtagende begge Sedlerne, idet han blot bemærkede, at han ikke kom igen til næste Aar.

Endelig gaar Jacob Jacobsens Forklaring ud paa, at han, der kun havde bestilt 5 Sække Gødning til Levering i Efteraaret 1898, fik to Bestillingssedler forelagte til Underskrift af Tiltalte, og da Jacobsen spurgte, om han skulde skrive under 2 Gange, svarede Tiltalte bekræftende herpaa, og at Jacobsen jo kunde se, at saaledes havde de andre gjort, idet Tiltalte herved fremviste sine Ordrebøger. Efter at have underskrevet Sedlerne, lagde Jacobsen Mærke til, at det paa den ene af disse anførte Aarstal var 1899, og sagde da til Tiltalte, at han under ingen Omstændigheder vilde have Gødning for mere end det ene Aar, hvortil Tiltalte svarede, at alle de andre havde gjort Bestillinger for 2 Aar, og at Jacobsen jo nu havde underskrevet Bestillingssedlen for 1899. Denne angik ligeledes en Ordre paa 5 Sække Gødning, hvilken Ordre imidlertid, efter at Jacobsen havde tilskrevet Firmaet om Sagen, maa antages at være bleven annulleret.

Over for Gaardejer Christian Hansen af Øster Jespergaard, der havde bestilt 5 Sække Gødning til Levering i 1898, har Tiltalte derhos, efter hvad en af nævnte Gaardejer afgiven edelig Forklaring gaar ud

paa, anvendt en lignende Fremgangsmaade som i de foranførte Tilfælde, idet han forelagde Hansen, der kun havde bestilt det nævnte Parti Gødning, 2 Bestillingssedler til Underskrift, og paa Hansens Spørgsmaal om, hvorfor han skulde underskrive 2 Sedler, svarede, at det var for en Ordens Skyld, men Hansens videre Forklaring gaar dog ud paa, at han, der efter at have underskrevet Sedlerne blev opmærksom paa, og paaviste Tiltalte, at den ene Seddel lød paa en Bestilling af 5 Sække Gødning i 1899, af Tiltalte lod sig formaa til at lade denne Bestilling staa ved Magt.

Samtlige ovennævnte Landbrugeres Forklaringer gaa midlertid endvidere ud paa, at de have ladet sig bevæge til at gøre deres ovenommeldte Bestillinger i Tillid til Rigtigheden af forskellige Anbringender, som Tiltalte for dem fremsatte angaaende den af ham falbudte Gødnings Beskaffenhed m. m., men at disse Anbringender, efter hvad der senere er oplyst, ikke have været stemmende med de virkelige Forhold — hvad Tiltalte maatte være vidende om — og ganske lignende Forklaringer foreligge derhos fra adskillige andre Landbrugere, som paa Tiltaltes ommeldte Forretningsrejse afkøbte ham den her omhandlede Slags Kunstgødning, og af hvilke de aller fleste som Vidner under Sagen havde beediget deres nævnte Forklaringer.

De saaledes foreliggende Oplysninger gaa ud paa, at Tiltalte ved at falbyde og anbefale Gødningen — ved hvilken Lejlighed Tiltalte kun i de færreste Tilfælde har forevist eller læst op af Firmaets Priskurant, som han derhos i saadanne Tilfælde har nægtet at overlade de Købere, der ønskede at beholde den — har bibragt de Paagældende urigtige Forestillinger om Gødningens Beskaffenhed ved at foregive, at den var værdifuldere, end den i Virkeligheden var.

Med Hensyn hertil skal bemærkes, at der under Sagen af et til en af de oven ommeldte Landbrugere leveret Parti af her omhandlede Gødning er udtaget en Prøve, som er bleven indsendt til Analyse til V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium i Kjøbenhavn, og at den af Firmaet overtagne Garanti i Følge en af nævnte Laboratorium afgiven Erklæring af 2den Marts d. A. maa anses dækket, idet Prøven ifølge Erklæringen — i hvilken Gødningens Værdi i øvrigt er beregnet til 2 Kr. 36 Øre pr. 100 Pd. — befandtes at indeholde af de Stoffer, der væsentlig betinge Gødningens Værdi, 1,09 pCt. Kvælstof og 7,55 pCt. Fosforsyre, og Firmaet i de ovennævnte Priskuranter med Hensyn til Gødningens angivne Indhold havde forbeholdt sig en Latitude af $^1/_4$ pCt. Kvælstof og $^1/_2$ pCt. Fosforsyre.

I Følge de oven nævnte Vidneforklaringer have Tiltaltes Anbringender om Gødningen nærmere gaaet ud paa, at den var langt bedre eller dobbelt saa god som almindelig Kunstgødning, saa at der kun behøvedes halvt saa meget af den som af anden Kunstgødning, eller at den kunde strække meget videre end anden Kunstgødning, eller at den indeholdt »18 pCt.«, medens anden Kunstgødning kun indeholdt »12 pCt.«, hvorhos han ifølge en enkelt Forklaring svarede bekræftende paa et Spørgsmaal om, hvorvidt den var lige saa god som den gamle »Baker Guano«, og paa vedkommendes videre Spørgsmaal, om den da indeholdt 20 pCt., svarede, at den ikke indeholdt slet saa meget, men dog over 18 pCt.

Ifølge de oven nævnte Vidneforklaringer har Tiltalte derhos i

næsten alle de omforklarede Tilfælde anbefalet Gødningen ved tillige at nævne navngivne Mænd, der havde købt af den, idet Tiltalte herved fortrinsvis nævnede saadanne Mænd, der paa Egnen vare ansete som dygtige Landmænd, hvilke Anbringender imidlertid, efter hvad der er oplyst, i mange Tilfælde vare usandfærdige, medens de paagældende ville have ladet Tiltaltes nævnte Anbringender være i alt Fald medbestemmende for dem ved de af dem gjorte Bestillinger.

Med Hensyn til de mod Tiltalte saaledes rejste Sigtelser har han — der i øvrigt paa Forehold af de afgivne Vidneforklaringer i de fleste Tilfælde nægtede at kunne erindre det ved de omforklarede Lejligheder passerede — paastaaet, at naar han til Firmaet har indsendt Bestillingssedler paa flere Bestillinger fra de paagældende Landbrugere, have disse ogsaa virkelig bestilt de i Sedlerne ommeldte Partier Gødning, og han har i saa Henseende særlig benægtet at have faaet nogen til at underskrive Bestillingssedler paa flere Partier, end vedkommende virkelig havde købt. Endvidere har han benægtet ved Falbydelsen af Gødningen at have fremsat urigtige Foregivender om dennes Beskaffenhed, idet han — der har erklæret ikke at forstaa sig paa den af ham falbudte saa lidt som paa anden Kunstgødnings Indhold og Værdi — for at opnaa Afsætning vil have indskrænket sig til at forevise Køberne Firmaets Priskurant samt nævne de Landbrugere, der havde købt af Gødningen. I sidstnævnte Henseende har han derhos nægtet at have nævnet andre Personer end dem, der virkelig havde købt, eller at have angivet de af disse købte Partier større, end de i Virkeligheden vare.

Der findes imidlertid, naar henses til, at de ovennævnte, i betydeligt Antal foreliggende Vidneforklaringer gennemgaaende indbyrdes stemme overens ikke blot i Henseende til den almindelige Karakter af de Midler, som Tiltalte overfor den enkelte Landbruger har anvendt for at tilvende sig hans Ordrer, men i adskillige Tilfælde ogsaa i Henseende til Enkelthederne i den af Tiltalte ved de forskellige Lejligheder brugte Optræden, ikke at kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes ovennævnte Forklaringer, hvorimod der ved bemeldte Vidneforklaringer findes at være tilvejebragt et efter Omstændigheder tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har udvist det ham i de ovennævnte Retninger paasigtede Forhold.

Det er endvidere af flere af Vidnerne forklaret, at Tiltalte ved Falbydelsen af Gødningen lovede dem, at der forinden eller samtidig med Leveringen vilde blive tilstillet dem en Analyse af Varen, men at dette ikke er sket. Der maa nu vel efter det foreliggende gaas ud fra, at de paagældendes Forklaringer ogsaa i nys anførte Henseende ere rigtige, hvorved bemærkes, at Tiltalte ikke har turdet nægte i enkelte Tilfælde at have sagt til Køberne, at de vilde faa Analyse tilsendt; men det kan ikke anses udelukket, at Tiltalte ved at afgive et saadant Løfte kan have handlet i god Tro, idet han har benyttet den oven ommeldte tidligere Priskurant, hvori Analyse var lovet Køberne.

Foruden de oven nævnte Forklaringer om de af Tiltalte benyttede urigtige Foregivender er det af Gaardejer Anders Jensen af Slagsted forklaret, at Tiltalte, da han spurgte denne, hvad Gødningen kostede pr. Sæk, angav Prisen til $5^1/_2$ Kr., uden at tilføje pr. 100 Pd., og derefter, da Jensen spurgte, om der saa var 200 Pd. i Sækken, sva-

rede bekræftende herpaa, hvorved Jensen har tilføjet, at han ikke vilde have købt nogen Gødning, hvis Tiltalte havde opgivet Prisen til 11 Kr. pr. Sæk à 200 Pd., hvilken Pris, han først senere opdagede, at den ham overleverede Kontrolseddel lød paa.

Denne Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte har benægtet, er imidlertid ikke bestyrket ved det i øvrigt foreliggende, og det kan herefter ikke anses godtgjort, at Tiltalte har udvist det nævnte Forhold, og dette gælder ogsaa, for saa vidt Tiltalte er sigtet for paa den ommeldte Forretningsrejse svigagtigt at have unddraget sig Betalingen af nogle ham i Agersted Kro til Fortæring paa Stedet leverede Flasker bajersk Øl.

Det bemærkes, at det af Sagen fremgaar, at Tiltalte, efter at have tilendebragt sin oven ommeldte Forretningsrejse, om Efteraaret foretog en Rejse for Firmaet i Omegnen af Vejle, og at der i Slutningen af 1898 blev indledet Undersøgelse mod ham som sigtet for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold overfor adskillige Landbrugere, som han paa sin sidst nævnte Forretningsrejse havde besøgt, hvilken Undersøgelse imidlertid blev sluttet, uden at der rejstes Tiltale mod ham.

Der er ikke under Sagen nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

Ligesom nu Tiltaltes ovennævnte Fremgangsmaade ved at faa adskillige af de Landbrugere, som havde indladt sig med ham, til at underskrive Ordrer angaaende flere Varepartier, end de havde købt, eller havde haft til Hensigt at købe, maa betragtes som et strafbart svigagtigt Forhold, saaledes maa det samme ogsaa gælde, for saa vidt Tiltalte, for at opnaa forøget Afsætning af den falbudte Gødning, efter det oven anførte har fremsat Anbringender, hvorved han dels i Strid med Sandheden foregav at have solgt af Gødningen til navngivne Mænd, der vare kendte paa Egnen som dygtige Landmænd, dels om den af ham falbudte Gødnings Beskaffenhed og Værdi fremførte Kendsgerninger, hvis Urigtighed maatte være ham bevidst, eller om hvis Overensstemmelse med de virkelige Forhold han i alt Fald ingen begrundet Mening kunde have.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 98. Højesteretssagfører Salomon

contra

Anna Eleonora Elisabeth Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Pengeafpresning, falsk Angivelse og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 December 1900: Tiltalte Anna Eleonora Elisabeth Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Bød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger,

derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Skibsted, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anna Eleonora Elisabeth Olsen til Højesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anna Eleonora Elisabeth Olsen, der tiltales for Pengeafpresning, falsk Angivelse og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten, er født den 4 Januar 1882 og ikke funden forhen straffet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder godtgjorte at være følgende:

Den 8 Oktober d. A. fødte Tiltalte paa Fødselsstiftelsen udenfor Ægteskab et Barn, til hvilket hun, der paa Undfangelsestiden havde haft Samleje med forskellige hende ubekendte Personer, ingen bestemt Fader havde at opgive. Da hun imidlertid overfor sine Forældre undsaa sig ved at have ført et saadant usædeligt Levned og tilmed trængte til Understøttelse til Forsørgelse af Barnet, samt da hun paa Undfangelsestiden ogsaa havde haft et enkelt Samleje med en hende bekendt Person, nemlig Bestyrer Ludvig Georg Alexander Gottlieb, opgav hun overfor sin Moder denne som Barnets Fader, uagtet hun gik ud fra, at han ikke kunde have avlet Barnet, dels efter den Maade, hvorpaa Samlejet fandt Sted, dels fordi hendes Svangerskab allerede Dagen efter dette Samleje havde givet sig til Kende ved hendes Menstruations Udebliven.

Det nævnte Samleje var foregaaet ganske frivilligt fra Tiltaltes Side, idet hun, der med en Veninde — Petra Oda Jensine Petersen — tilfældig havde truffet Gottlieb paa Gaden og var fulgt med ham til hans Bopæl, hvor de bleve trakterede med Vin, under dette Besøg var gaaet ind i Soveværelset med Gottlieb og der havde tilstedet ham Samleje, efter først at have betinget sig Vederlag, og uden at hun under det nævnte Besøg havde været paavirket af Drikkevarer, men af Skamfuldhed foregav hun overfor sin Moder, at hun under Besøget hos Gottlieb var bleven beruset, og at han havde benyttet hendes berusede Tilstand til uden hendes Vidende og Vilje at have legemlig Omgang med hende, idet hun tillige benægtede, at hun paa Undfangelsestiden havde haft Samleje med nogen anden Person.

Dette gav Anledning til, at Tiltaltes Moder satte sig i Bevægelse for at bevæge Gottlieb til at vedkende sig Paterniteten, og ligesom Moderen med Tiltaltes Vidende henvendte sig direkte til Gottlieb med Trusler om at ville anmelde til Politiet hans formentlige forbryderske

Adfærd overfor Tiltalte, hvis han ikke i Mindelighed gik ind paa at yde Understøttelse til Barnet, saaledes gik ogsaa Tiltalte selv, ledsaget af en hendes Familie nærstaaende Kvinde op til Gottlieb, hvem de dog ikke traf hjemme, men hvis Husholderske Tiltalte betydede, at hvis Gottlieb ikke indgik paa en mindelig Afgørelse af sin Alimentationspligt, vilde det blive »en kriminel Sag«, da Gottlieb ved den paagældende Lejlighed havde hældt Sovedraaber i hendes Vin, og den samme Trusel gentog hun, da hun derefter med sin Ledsagerske henvendte sig til en herværende Grosserer, hvem Gottlieb havde henvist dem til, for at forhandle med ham paa Gottliebs Vegne.

Da det imidlertid ikke lykkedes paa denne Maade at bevæge Gottlieb til at gøre noget Tilbud, henvendte Tiltalte sig efter sin Moders Tilskyndelse den 27 Oktober d. A. til Politiet og afgav Melding om, at Gottlieb ved den alt omtalte Lejlighed, ved at skænke Drikkevarer for hende, havde bragt hende i en saa beruset Tilstand, at hun ikke vidste, hvad der foregik med hende, og at Gottlieb havde benyttet denne hendes Tilstand til at have legemlig Omgang med hende, og denne Forklaring, som hun fastholdt under gentagne Afhøringer paa Politistationen, gentog hun, da hun den 7de f. M. under den derefter ved Rettens 6te Kriminelkammer indledede Undersøgelse, gav Møde i nævnte Kammer som sigtet for falsk Anmeldelse.

Efter imidlertid i samme Retsmøde at være bleven sat under Anholdelse, tilstod hun Dagen efter Sagens sande Sammenhæng og erkendte at have afgivet Anmeldelsen og Forklaringen i Retten mod bedre Vidende.

Efter Tiltaltes Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, var det ikke hendes Hensigt ved den falske Anmeldelse at faa Gottlieb straffet, men at faa ham bevæget til at gaa ind paa hendes Fordring om Understøttelse til Barnet, hvad hun sikkert troede, han vilde gøre, saa snart der blev indledet Undersøgelse mod ham, eller i hvert Fald, naar han, hvad hun forudsaa, blev arresteret, og vil hun være gaaet ud fra, at det stod i hendes Magt, naar Gottlieb var indgaaet paa hendes Forlangende, at lade Sagen mod ham falde.

Tiltaltes Anmeldelse gav Anledning til, at Gottlieb blev afhørt paa Stationen, men til Møde i Retten blev han ikke tilsagt, før Tiltalte havde afgivet ovennævnte Tilstaaelse.

Tiltalte har endvidere tilstaaet sig skyldig i Forsøg paa Forledelse til falsk Vidneforklaring, idet hun, forinden hun afgav ovennævnte Anmeldelse til Politiet, ved et tilfældigt Møde paa Gaden søgte at formaa oven omtalte Petra Petersen til, naar hun i den eventuelle Undersøgelse blev afhørt i Retten som Vidne, da at erklære, at Tiltalte ved det oftnævnte Besøg hos Gottlieb havde været meget beruset. Petra lovede vel at efterkomme hendes Anmodning, og dette Løfte gentog hun til Tiltalte, da hun ved en senere Lejlighed var sammen med hende, men Petra, der i Virkeligheden ikke havde til Hensigt at gøre Alvor af sit Løfte, udtalte sig saavel under Afhøringen af Politiet som under den senere Vidneafhøring i 6te Kriminelkammer benægtende overfor Spørgsmaalet om, hvor vidt Tiltalte havde været beruset ved den paagældende Lejlighed. Tiltalte vil ikke, da hun talte med Petra, have tænkt sig Muligheden af, at Petra vilde blive tagen i Ed paa sin eventuelle Vidneforklaring.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, kfr. § 52, 3dje Stk., efter dens § 225 og dens § 245, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 111. Advokat Halkier

contra

Niels Ferdinand Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Betleri og Løsgængeri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Januar 1901: Arrestanten Niels Ferdinand Andersen bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte mange Gange tidligere er straffet for Løsgængeri og Betleri, samt at han har overtraadt det i den indankede Dom ommeldte Tilhold ved ikke at foretage nogen Melding til Protokollen i Tiden fra den 11 September f. A., da han bortgik fra Ladegaarden, indtil han den 12 December s. A. anholdtes under denne Sag, og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Ferdinand Andersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Niels Ferdinand Andersen, der er født den 2 Februar 1859 og senest anset ved Rettens Dom af 31 Marts f. A. efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 120 Dage, dels ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have overtraadt et ham den 31 Juli f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, der da skulde afleveres til Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, skulde, saafremt han bortgik eller udeblev fra den nævnte Arbejdsanstalt, straks melde sig ved fornævnte Protokol, dels ved de af Urtekræmmer August Rosengreen, Værtshusholder Niels Frederik Petersen, Lærling Astley Rasmussen og Politibetjent Nr. 459 Thimm samt Nr. 579 Randers afgivne beedigede Forklaringer maa anses tilstrækkelig

overbevist om at have den 12te f. M. betlet her i Staden, vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Nr. 117. Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Caspersen Zenk (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. § 98.

Hads Herreds Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1900: Tiltalte Hans Caspersen Zenk bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Terndrup, og til Defensor, Sagfører Schou, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Caspersen Zenk til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Teglbrænder Hans Caspersen Zenk, der er født i Aaret 1871, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. § 98, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør, tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 14 September f. A. om Eftermiddagen var Tiltalte i Følge med Teglmester Hansen af Hede Mølle i Fruering Sogn til Stede paa Hotel »Hads Herred« i Odder, og da Hansen ikke vilde betale den Mad, som han — som det maa antages i Selskab med Tiltalte og en Tredjemand — havde fortæret paa Hotellet, hvorhos Tiltalte paa forskellig Maade forulempede Værten, tilkaldte denne Politiet, hvorefter den i Odder ansatte Politibetjent H. M. Christensen kom til Stede.

Med Hensyn til, hvad der derefter passerede, har nævnte Betjent Christensen til tvende Rapporter givet en af ham senere inden Retten ratihaberet Fremstilling, som gaar ud paa, at da han nævnte Dag indfandt sig paa Hotellet og søgte at tale Teglmester Hansen til Rette, kom Tiltalte hen til ham, der var iført Uniformshue, og sagde bl. a., idet han optraadte i høj Grad truende overfor Betjenten, at han kendte nok denne og nok skulde »sørge« for ham, han havde haft med saadanne Fyre at gøre at gøre før, og at han skulde lære ham til at lade Hansen gaa.

Paa dennes og Betjentens Opfordring om at gaa sin Vej fjernede Tiltalte sig ogsaa, men kom straks efter tilbage, og da Betjenten, hvem Tiltalte nu truede med knyttet Haand og traadte over Tæerne, spurgte Tiltalte om hans Navn, svarede denne: »Ja lad mig faa Deres Navn at vide, saa skal jeg nok sørge for Dem«.

Da Betjenten nu vilde skubbe Tiltalte, der nægtede at forføje sig bort, til Side, greb Tiltalte fat i ham og stødte ham med knyttet Haand paa Læben, saa at denne kom til at bløde, hvorhos han tilføjede Betjenten, der nu for Alvor tog fat i ham, en temmelig betydelig blødende Rift paa Kinden.

Tiltalte blev nu sat under Anholdelse, men gjorde paa Vejen til Arresten saa voldsom Modstand, at Betjenten maatte have Assistance, idet Tiltalte sparkede og slog om sig, saa meget han kunde.

Ved en af vedkommende Distriktslæge den 16 September foretagen Undersøgelse havde ifølge en af ham samme Dag afgiven Erklæring Betjent Christensen — foruden at der paa hans højre Kind fandtes et Par Mærker af Negle og paa Tandkødet under Overlæben en lille Rift — paa højre Skinneben et Par Mærker af Spark, med Hensyn til hvilke det i Erklæringen hedder, at det nederste, mindste, snart er læget, medens det øverste — af Størrelse som et Mellemled mellem en 5 og 10 Øre — er noget rødligt i Omfanget, der tillige er lidt haardt og en Del ømt endnu, men at Helingsprocessen ogsaa her er begyndt, idet et fint Epidermislag har dækket over Erosionen, hvorhos det tilføjes, at der ikke vil resultere nogen Skade eller Men af den skete Overlast.

Tiltalte har indrømmet, at han var paa det rene med, at Christensen var Politibetjent, og har derhos erkendt at have tilføjet denne de i nys nævnte Erklæring ommeldte Læsioner, ligesom han i det væsentlige har erkendt Rigtigheden af den i de oven ommeldte Rapporter givne Fremstilling, overensstemmende med hvilken der derhos i Retten er afgivet Forklaringer af den ovennævnte Hotelvært samt af tvende andre Vidner, efter hvis Forklaringer Tiltalte — hvad denne dog har benægtet — endvidere ved den ommeldte Lejlighed slog Kasketten af Betjenten.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig

anset efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 20 Marts.

Nr. 92. Højesteretssagfører Lunn

contra

Wilhelm Preusse (Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 26 September 1900: Tiltalte, fhv. Garvermester Wilhelm Preusse, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Kancelliraad Jacobsen 15 Kr. og til Forsvareren, Sagfører Hansen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann betaler Tiltalte Wilhelm Preusse 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Garver Wilhelm Preusse, der efter sin Forklaring er født i Tyskland i Aaret 1837, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, ifølge en af Justitsministeriet den 8de August d. A. i Henhold til Straffelovens §§ 6 og 70 truffen Bestemmelse sat under Tiltale for Bedrageri.

Saaledes som Sagen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte kan anses at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold med Hensyn til et af ham den 10 Februar 1890 hos Firmaet Bernhard Hadra i Magdeborg oppebaaret Beløb af 500 Mk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den Gang var etableret som Garvermester i Byen Uelzen i Hannover, og hvis derværende Bo den 15 Februar 1890 blev taget under Konkursbehandling, har, efter den 7de eller 8de s. M. at have sendt det fornævnte Firma i Magdeburg ca. 600 Pd. Læder i Kommission, den 10de næst efter personlig indfundet sig hos Firmaets eneste Indehaver, Bernhard Hadra, og anmodet denne — der i øvrigt maa antages at have haft mindre Partier Læder i Behold fra tidligere Sendinger fra Tiltalte — om Forskud paa Varerne, hvilket derefter blev ham udbetalt med det oven omtalte Beløb af 500 Mk., samt at han umiddelbart efter Modtagelsen af det ommeldte Forskud, som han senere har forbrugt til egen Fordel, og uden at underrette nogen af sin Husstand eller andre Personer paa sit Hjemsted om sit Forehavende, er rejst her til Landet, hvor han først tog Ophold i Køge.

Tiltalte har imidlertid paastaaet, at han til det anførte Tidspunkt var solvent og i alt Fald ikke forudsaa sin forestaaende Fallit, men til disse Anbringender vil der efter Sagens Omstændigheder i det hele ikke kunne tages Hensyn, i hvilken Henseende navnlig skal fremhæves følgende. Tiltalte, der den 7 Februar 1890 uden Vederlag overdrog sin Forretning og alle sine Ejendele i Uelzen til en af sine Sønner, som i øvrigt straks efter Konkursens Indtræden gav Afkald paa sine ved Overdragelsen erhvervede Rettigheder i Forhold til Kreditorerne, har erkendt, at han ikke efterlod sin Søn nogen Driftskapital, uagtet det maa antages at have været ham bekendt, at flere Kreditorer havde forfaldne Krav paa ham; og vel vil Tiltalte have staaet i den Formening, at hans Søn ikke desto mindre vilde være i Stand til at afvikle hans Gæld, men ligesom det ved Opgørelsen af Tiltaltes Bo viste sig, at de uprivilegerede Fordringshavere, hvis samlede Krav beløb sig til noget over 17000 Mk., ikkun kunde erholde 35 pCt. af deres Tilgodehavende hos Tiltalte, saaledes maa det overhovedet antages, at Tiltalte, som har erkendt, at hans Bogføring i alt Fald i det sidste halve Aar før Konkursen har været mangelfuld, alene har kunnet komme til den nævnte Antagelse ved at anslaa sit Varelager og navnlig den ham tilhørende faste Ejendom til en væsentlig højere Værdi end disse Genstande i Virkeligheden havde. Foruden at der hos en i Uelzen bosiddende Person, der, efter at Undersøgelsen mod Tiltalte i Slutningen af forrige Aar var paabegyndt her i Landet, er bleven foranlediget afhørt, har forklaret, at Tiltalte, umiddelbart forinden han, som meldt, i Begyndelsen af Februar 1890 rejste til Magdeburg, havde ytret til ham, at han var finansielt ruineret, har Tiltaltes oven omtalte Søn, samme Dag som Tiltaltes Bo toges under Konkursbehandling, overfor vedkommende »Amtsrichter« forklaret, at Tiltalte den 8 Februar 1890 havde udtalt til ham, at han ikke kunde komme ud af det og ikke kunde betale sin Gæld, og om end dette Vidne under et over ham

her i Landet afholdt Forhør, der optoges i Begyndelsen af indeværende Aar, har villet ændre denne sin Forklaring derhen, at det gerne kan være, at Tiltalte i sin Tid har sagt til ham, at Forretningen gik daarligt, men at han ikke erindrer, at Tiltalte endvidere er fremkommen med den fornævnte Udtalelse, findes der dog ikke Føje til at betvivle dens Rigtighed. Endnu skal det anføres, at Tiltalte selv har anbragt, at mindre Garveriforretninger i det hele taget ikke kunde bestaa i Tyskland.

Idet endelig tilføjes, at Tiltaltes Konkursbo, efter hvad der foreligger, har maattet betale det fornævnte Firma det Tiltalte af samme ydede Forskud tilbage for at komme i Besiddelse af det Firmaet af Tiltalte ved den ovennævnte Lejlighed i Kommission givne Læder, men at der ikke under Sagen er nedlagt nogen Erstatningspaastand overfor Tiltalte, maa det billiges, at Tiltalte for sit her omhandlede Forhold ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 260, jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Torsdagen den 21 Marts.

Nr. 100. Højesteretssagfører Bagger

contra

Poul Valdemar Christian Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December 1900 Tiltalte Poul Valdemar Christian Andersen bør straffes med 20 Rottingslag og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Poul Valdemar Christian Andersen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Poul Valdemar Christian Andersen, der er født den 9 Juni 1883 og ikke funden forhen straffet, tiltales for Bedrageri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte har i Tiden fra den 1 Maj til den 30 Juli d. A. i forskellige Gange svigagtig tilegnet sig kontante Pengebeløb, tilsammen ca. 1550 Kr., som han havde oppebaaret for Grosserer Thomas Mortensen, hos hvem han var ansat som Kontorist. Af disse Penge havde han forbrugt til egen Fordel ca. 650 Kr., den Gang han den 30 Juli d. A. hemmelig forlod sin Plads og rejste til Udlandet med Resten af Pengene, som han senere har forbrugt. Af det besvegne Beløb har Tiltaltes Fader godtgjort Grosserer Mortensen 700 Kr., efter i Forvejen at have foregivet for ham, at Tiltalte opholdt sig i Amerika, og erklærede Grosserer Mortensen sig da tilfreds hermed og tog sin Anmeldelse til Politiet om Bedrageriet tilbage. Senere, da Grosserer Mortensen fik at vide, at Tiltalte slet ikke havde været i Amerika og opholdt sig her i Landet, fornyede han sin Anmeldelse, og har under Sagen forlangt Tiltalte straffet og nedlagt en Erstatningspaastand paa 850 Kr,, imod hvilken Paastand Tiltalte intet har haft at erindre.

Da den Omstændighed, at Tiltalte hemmelig har forladt Landet paa Grund af den af ham begaaede Besvigelse og først fra Udlandet — tilmed under Opgivelse af urigtig Adresse — har gjort besvegne bekendt med Besvigelsen, findes at maatte stilles i Klasse med en svigagtig Fragaaelse fra Tiltaltes Side af Beløbets Modtagelse, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med 20 Rottingslag. Derimod findes den nedlagte Erstatningspaastand ikke at burde tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Fredagen den 22 Marts.

Nr. 91. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Kristian Sørensen, Søren Kristian Sørensen og **Anna Dorothea Andersen** (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 12 Maj 1900: De Tiltalte bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Hans Kristian Sørensen i 3 Gange 5 Dage, Søren Kristian Sørensen i 4 Gange 5 Dage og Anna Dorothea Andersen i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Hans Kristian Sørensens Konkursbo betaler Tiltalte Søren Kristian Sørensen 100 Kr. Der tillægges den for de Tiltalte beskikkede Defensor, Prokurator Bjerregaard, et Salær af 25 Kr., som udredes af det offentlige. De Tiltalte Hans Kristian Sørensen og Søren Kristian Sørensen bør, en for begge og begge for en, udrede alle af deres Anholdelse og

Arrestation flydende Omkostninger. De øvrige Aktionsomkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, 50 Kr., bør udredes af de Tiltalte Hans Kristian Sørensen og Søren Kristian Sørensen in solidum med fire Femtedele og af alle de 3 Tiltalte in solidum med en Femtedel. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 September 1900: Tiltalte Anna Dorothea Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Den af Tiltalte Hans Kristian Sørensen forskyldte Straf bortfalder. Tiltalte Søren Kristian Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den sidstnævnte Tiltalte idømte Erstatning bør Underretsdommen ved Magt at stande. Af Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 40 Kr., den beskikkede Defensor samme Steds 25 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, hver 40 Kr., udredes det den beskikkede Defensor for Underretten tillagte Salær samt endvidere en Tredjedel af Aktionens øvrige Omkostninger af det offentlige. Resten udredes af Tiltalte Søren Kristian Sørensen, hvorhos Tiltalte Hans Kristian Sørensen in solidum med ham tilsvarer Halvdelen af bemeldte Rest. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa det antages, at de Tiltalte Hans Sørensen og Søren Sørensen, da de i den indankede Dom ommeldte 100 Kroner udbetaltes Sagfører Jacobsen, ere gaaede ud fra, at det ved Jacobsens Hjælp vilde lykkes at afværge Konkursen og opnaa Akkord med Kreditorerne, og Betalingen af nævnte 100 Kroner findes herefter ikke at kunne tilregnes dem som et efter Straffelovens § 261 eller dennes Analogi strafbart Forhold.

Hvad Tiltalte Søren Sørensens Tilegnelse af de af ham i Staurup inkasserede Penge til Beløb ca. 100 Kroner angaar, har han under et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør forklaret, at Beløbet af ham er noteret i den i Dommen omtalte Lommebog og indbefattet i de 220 Kroner, hvormed han har nedsat den af ham i Konkursboet anmeldte privilegerede Fordring paa Løn. Vel har nu Lommebogen ikke kunnet skaffes til Veje, men da der ikke er aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste hans nævnte Forklaring, navnlig ogsaa under Hensyn til den ufyldestgørende Maade, hvorpaa det oprindelige Forhør er ledet, vil han ikke kunne anses med Straf for den ommeldte Tilegnelse.

Færdig fra Trykkeriet den 3 April 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 5.**

Fredagen den 22 Marts.

Som Følge heraf, og idet de Tiltalte ikke i øvrigt kunne anses overbeviste om noget strafbart Forhold, i hvilken Henseende Højesteret i det væsentlige henholder sig til de i Dommen anførte Grunde, ville de være at frifinde for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hans Kristian Sørensen, Søren Kristian Sørensen og Anna Dorothea Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen, 80 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Kristian Sørensen, Søren Kristian Sørensen og Anna Dorothea Andersen — der ere fødte henholdsvis i Aaret 1842, i 1877 og i 1875, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, naar undtages, at Søren Kristian Sørensen i 1898 ifølge Forlig har erlagt en Bøde af 12 Kr. til Amtsfattigkassen for ulovlig Næringsbrug — tiltales under denne Sag for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger blev der i Begyndelsen af Januar 1897 mellem Tiltalte Hans Kristian Sørensen, der den Gang var Gaardejer i Bredmade, og en Købmand i Aastrup afsluttet en Handel, hvorved denne til Tiltalte afstod sin Købmandsforretning i Aastrup, som det maa antages, tillige med den Ejendom, hvori Forretningen dreves, og det til denne hørende Varelager. Tiltalte købte Forretningen med det Formaal for Øje, at hans Søn, Tiltalte Søren Kristian Sørensen, der tidligere havde været ansat i samme, men som paa den Tid, da Handelen fandt Sted, var Kommis hos en Købmand paa Fyn, skulde have Forretningen; men efter hans Udsagn var det dog Meningen, at Sønnen indtil videre kun skulde være Bestyrer af Forretningen, og han har forklaret, at han ved Forretningens Overtagelse — der, som det maa

antages, fandt Sted en Gang i Februar 1897 — sagde til Sønnen: »Du maa jo kunne tjene lige saa stor en Løn ved mig som ved nogen anden«. Der blev imidlertid ikke truffen nogen Aftale mellem Faderen og Sønnen Forretningen vedrørende, saaledes navnlig ikke om, at Sønnen skulde have Løn, og da hvilken, eller i øvrigt om Vilkaarene for et Tjenesteforhold mellem dem, og Sønnen, der, da han kun var ca. 20 Aar gammel, ikke kunde erholde Næringsbevis, drev derpaa Forretningen i Henhold til et af Faderen erhvervet, paa dennes Navn lydende Næringsbevis. Tiltalte Hans K. Sørensen, der ikke havde det ringeste Kendskab til Købmandshandel, og som i ca. 2 Aar efter Forretningens Overtagelse vedblev at bo paa og drive sin Gaard i Bredmade, overlod ganske Styrelsen af Forretningen til Sønnen og havde ikke andet hermed at gøre end at skaffe de Penge, som Sønnen — der intet selv ejede og saaledes i pekuniær Henseende var afhængig af Faderen, hvis eneste Barn han er — fandt fornødne til Forretningens Drift og at underskrive, hvad Sønnen med Hensyn hertil forelagde ham. Han besøgte vel af og til Sønnen, men da han, som han har udtrykt sig, ikke havde den mindste Forstand paa Tingene og navnlig ikke paa Bogføringen, kunde han ikke føre noget Tilsyn med Forretningens Drift. Tiltalte Søren K. Sørensen, der paa sin Side har udsagt, at Forretningen straks vilde være bleven overtagen af ham i hans eget Navn, hvis han havde haft den til Erhvervelse af Næringsbevis fornødne Alder, maa saaledes antages at have drevet Forretningen i det væsentlige paa egen Haand og at være optraadt som dens egentlige Indehaver, og han tog navnlig til eget Brug af dens Penge- og Varebeholdning, hvad han selv vilde, uden at Faderen, der havde givet ham Lov dertil, førte nogen Kontrol hermed. Efter begge de nævnte Tiltaltes Forklaringer var der i Efteraaret 1898 Tale mellem dem om at gøre en Forandring heri derhen, at Sønnen skulde have Løn, og de have begge udsagt, at Faderen da lovede Sønnen en »god« eller »ordentlig« Løn, hvilket Tilsagn efter førstnævntes Forklaring fremkom som Svar paa en Ytring fra Sønnen om, at han syntes, at han skulde have 2000 Kr. aarlig i Løn, hvad Faderen fandt var for meget. Der blev dog ej heller ved denne Lejlighed truffet nogen Aftale mellem dem om Lønnens Størrelse, og Sønnen har udsagt, at der ej heller blev vedtaget noget om, fra hvilken Tid Lønnen skulde regnes, men efter Faderens Forklaring skete der dog den Forandring, at Sønnen fra November 1898 »for Kontrollens Skyld« skulde opskrive de Pengebeløb, han tog ud af Forretningen, idet Faderen sagde, at Sønnen maatte gøre dette, naar han nu vilde have Løn. I saa Henseende er det ogsaa oplyst under Sagen, at Tiltalte Søren K. Sørensen i sin Lommebog, i hvilken der for Tiden før November 1898 ikke findes Optegnelser i den nævnte Retning, fra dette Tidspunkt til ind i September f. A. har noteret som af ham udtaget af Forretningen Varer og Kontanter tilsammen til Beløb 218 Kr., hvorunder der dog ikke er indbefattet et Beløb af ca. 76 Kr., som han, efter hvad han har indrømmet, i det nys nævnte Tidsrum har udbetalt af Forretningens Pengebeholdning i Præmie for en af ham tegnet Livsforsikring, uden at det er opført i den nævnte Bog. Endnu bemærkes, at Tiltalte Hans K. Sørensen efter det oplyste i Februar 1899 med sin Hustru flyttede til Sønnen, hos hvem de derefter boede, men at der, som det

maa antages, ikke derved skete nogen Forandring i de foran omtalte Forhold vedrørende Forretningens Drift.

Endvidere fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Tiltalte Anna Dorothea Andersen, der i Efteraaret 1896 var bleven forlovet med Tiltalte Søren K. Sørensen, i Tiden fra Februar 1897 til Maj 1898 af og til gik denne til Haande i den omhandlede Forretning, medens hun boede hos sine Forældre i Overby, samt at hun fra 1ste Maj 1898 til Stadighed gjorde Tjeneste i Forretningen, hvor hun da fik Kost og Logis, idet hun, som det maa antages, særlig var beskæftiget ved Forretningens Manufakturudsalg og Systue. Hun har i saa Henseende afgivet en Forklaring, hvis Rigtighed er erkendt af de tvende medtiltalte, og som gaar ud paa, at hun, da det, saa vidt hende bekendt, lige fra først af var Meningen, at Forretningen skulde tilhøre Tiltalte Søren K. Sørensen, betragtede sig som den, der skulde være Kone i Huset, saa snart der maatte blive Lejlighed til Bryllup, at hun af Forretningen, foruden kontante Beløb paa tilsammen ca. 100 Kr., til eget Brug har taget Varer efter Forgodtbefindende, uden at der blev gjort nogen Indvending herimod, idet det fra alle Sider blev betragtet som en Selvfølge, at hun havde Lov dertil, og at der derfor aldrig har været Grund til for hendes Vedkommende at bestemme noget om Løn og Tjenestetid, i hvilken Henseende hun har tilføjet, at der, naar hun en Gang imellem lod falde Ord om, at hun arbejdede uden at faa noget for det, blev svaret hende, at hun jo gerne kunde faa Løn, naar hun vilde have det, men at saadan Tale, der saa godt som altid fandt Sted i Hidsighed, var glemt igen, naar Hidsigheden var gaaet over.

Efter at Tiltalte Hans K. Sørensen den 22 September f. A. var bleven stævnet for tre fra den omhandlede Forretning hidrørende Vekselkrav paa i alt ca. 1150 Kr., og efter at Tiltalte Søren K. Sørensen derpaa efter Aftale med Faderen den 24de s. M. havde opgjort en Status i Forretningen, der viste, at der ikke var nogen anden Udvej end Akkord eller Fallit, blev, idet Forsøg paa at opnaa Akkord straks maatte opgives, Tiltalte Hans K. Sørensens Bo efter hans egen Begæring den 27de s. M. taget under Konkursbehandling.

De Tiltalte ere nu under Sagen sigtede for at have gjort sig skyldige i bedrageligt Forhold derved, at de Tiltalte Søren K. Sørensen og Anna Dorothea Andersen have — efter hvad Tiltalte Hans K. Sørensen har indrømmet, efter Aftale med ham — hver for sig under 6te November f. A. ved en Sagfører i Horsens ladet anmelde et Krav paa formentlig tilgodehavende Løn m. m. i Hans K. Sørensens Konkursbo. I Søren K. Sørensens Anmeldelse opgaves det, at han havde været Bestyrer af Fallentens Købmandsforretning, og at han af Boets Administratorer var opsagt til at fratræde denne sin Plads til 1ste Maj 1900, og der anmeldtes derpaa som privilegeret Krav i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 2 Litra f en Fordring paa Løn fra 1 November 1898 til 1 November 1899 og for Halvaaret til 1 Maj 1900 med henholdsvis 1500 Kr. og 750 Kr., samt paa Godtgørelse for Kost og Logis fra den 27 September 1899 til 30 April 1900 inkl. à 1 Kr. daglig med 216 Kr., altsaa i alt 2466 Kr., dog med Fradrag af »for Varer og Kontanter« 220 Kr., altsaa til Rest 2246 Kr. I Tiltalte Anna Dorothea Andersens Anmeldelse opgaves det, at hun som Be-

styrerinde af Fallentens Manufakturudsalg og Systue havde til gode Løn fra 1 November 1898 til 1 November 1899 samt, da hun af Boets Administrator var opsagt til at fratræde sin Plads til 1 Maj 1900, endvidere Løn for Halvaaret indtil sidst nævnte Dag, hvilke Tilgodehavender beregnedes til henholdsvis 500 Kr. og 250 Kr., hvorhos hun endvidere krævede Godtgørelse for Kost og Logis, beregnet paa samme Maade som i den først nævnte Anmeldelse, altsaa til 216 Kr. I det samlede Beløb, 966 Kr., fragik »som kontant modtaget« 100 Kr., og Resten, 866 Kr., anmeldtes som privilegeret Krav i Henhold til den ovenciterede Bestemmelse i Konkursloven.

Med Hensyn til disse Anmeldelsers Indhold skal bemærkes, at de Tiltalte Søren K. Sørensen og Anna Dorothea Andersen, efter hvad der under Sagen er oplyst, den 31 Oktober f. A. ved Sognefogden i Aastrup hver for sig erholdt en Opsigelse, for hvis Modtagelse de samme Dag afgav Tilstaaelse ved at underskrive en af Sognefogden for hvers Vedkommende affattet Erklæring, ifølge hvilken den paagældende erkendte, »at være opsagt af sin Plads hos Hans Chr. Sørensen i Aastrup til 1 Maj 1900 af Kurator i Fallitboet Sagfører Jacobsen, Bjerre«. Det er oplyst, at Anmodningen til Sognefogden om at besørge disse Opsigelser ikke var fremkommen fra nævnte Sagfører Jacobsen i Bjerre, der var en af Kuratorerne i Tiltalte Hans K. Sørensens Konkursbo, men derimod fra denne, der for Sognefogden angav, at Jacobsen pr. Telefon havde anmodet ham om ved Sognefogden som Stævningsmand at opsige de paagældende som anført.

Jacobsen har herom forklaret, at han pr. Telefon anmodede Tiltalte Hans K. Sørensen om ved Sognefogden at besørge et Par Opsigelser for ham, nemlig til Tiltaltes Tjenestepige og Gaardskarl, og at Tiltalte da spurgte, om det ikke var bedst, at ogsaa de medtiltalte bleve opsagte, hvortil Jacobsen vil have svaret, at det kunde Tiltalte gøre som han vilde, da det var Jacobsen uvedkommende. Rigtigheden af denne Forklaring er benægtet af Tiltalte Hans K. Sørensen, uden at han imidlertid ses at have afgivet nogen nærmere Forklaring om Sammenhængen i den nævnte Retning.

De medtiltalte have paa deres Side anbragt, at de troede eller forstod det saaledes, at Opsigelserne fremkom fra Sagfører Jacobsen eller Kuratorerne i Boet, og efter det foreliggende er der ikke Føje til at forkaste disse deres Anbringender. Tiltalte Søren K. Sørensen har derhos udsagt, at han, indtil han fik Opsigelsen den 31 Oktober f. A., aldrig havde tænkt sig andet, end at han straks skulde fratræde, saa snart Forretningen »gik itu«, men at han, da han havde faaet Opsigelsen, ræsonnerede som saa, at Boet altsaa betragtede ham som staaende i dets Tjeneste indtil 1 Maj 1900. Derimod har Tiltalte Hans K. Sørensen forklaret, at han stod i den Tro, at naar ingen Opsigelse var given de medtiltalte, skulde de fremdeles have Løn af Boet.

Vel var der nu, som det fremgaar af det oven anførte, ikke før Tiltalte Hans K. Sørensens Fallit blevet truffet nogen bestemt Aftale mellem ham og de medtiltalte om, at de skulde tjene ham for Løn, og de Tiltalte have under Forhørene særlig indrømmet, at der først efter, at Hans K. Sørensens Bo var taget under Konkursbehandling, blev indgaaet Overenskomst mellem ham og de medtiltalte om Størrel-

sen af de paagældende Lønninger, hvorefter Tiltalte Søren K. Sørensen, der af Tiltalte Anna Dorothea Andersen havde erholdt Fuldmagt til paa hendes Vegne at besørge det fornødne i saa Henseende, en af de første Dage i November Maaned f. A. — altsaa kort efter, at de havde modtaget de ovenommeldte Opsigelser — henvendte sig til den ovennævnte Sagfører i Horsens, som derpaa som Sagfører for de nævnte to Tiltalte indgav af ham underskrevne Anmeldelser af Kravene. Ligesom derhos Tiltalte Hans K. Sørensen har udsagt, at det, da han ved Falliten havde mistet alt, hvad han ejede, var hans Mening, at Sønnen, naar denne kunde faa noget ud af Boet, paa en eller anden Maade kunde »lave det saaledes«, at der blev lidt at leve af baade for ham og for hans Forældre, saaledes har Tiltalte Anna Dorothea Andersen forklaret, at hun og de medtiltalte bleve enige om, at hendes Lønningskrav skulde anmeldes i Boet, for at de »til fælles bedste og særlig med Brylluppet for Øje« kunde anvende, hvad der kunde udbringes paa denne Maade. Men, om end de paagældende Krav — der i øvrigt under Undersøgelsen i nærværende Sag ere frafaldne af de Tiltalte Søren K. Sørensen og Anna Dorothea Andersen — maatte anses for uretmæssige, og om det end efter det under Forhørene fremkomne i hvert Fald maa antages, at Kravene vare for højt ansatte og ogsaa i øvrigt i enkelte Punkter urigtige, findes der dog, efter alt, hvad der foreligger i Sagen, ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at det, da Anmeldelserne indgaves, har staaet de Tiltalte klart, at Fordringerne vare uretmæssige eller urigtige, og der vil derfor ikke kunne paalægges de Tiltalte noget Strafansvar for deres her omhandlede Forhold. Da der ikke under Sagen er lagt Tiltalte Anna Dorothea Andersen noget andet Forhold til Last end det nævnte, vil hun saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Da Sagen ikkun er indanket for Overretten efter de Tiltaltes Begæringer og ikke tillige paa det offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om forskellige under Sagen fremdragne Forhold, hvorved Tiltalte Hans K. Sørensen sigtedes for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse dels af Straffelovens §§ 260 og 261, dels af § 263, men for hvilke han ikke er bleven anset med Straf ved Underretsdommen. Der bliver herefter for Overretten for denne Tiltaltes samt for Tiltalte Søren K. Sørensens Vedkommende endnu kun Spørgsmaal om følgende Forhold:

Tiltalte Søren K. Sørensen har erkendt, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at han paa en af de tre Vekselfordringer, for hvilke hans Fader, som ovenfor meldt, under 22 September f. A. blev stævnet, nemlig en Jens Nielsen i Horsens tilkommende Fordring, stor 159 Kr. 25 Øre, har sendt Kreditors Sagfører et Afdrag paa 120 Kr., hvorhos han endvidere har indrømmet, at han sendte en anden af de paagældende tre Fordringshavere, nemlig Randers Korn- og Foderstofforretning, hvis Fordring beløb sig til 479 Kr. 14 Øre, en af en Mand i Aastrup akcepteret Veksel, stor 400 Kr., som den nævnte Kreditor dog ikke vilde modtage. Efter Tiltaltes Forklaring afsendte han det først nævnte Afdrag »vist nok lige i Dagene, før Stævningen blev forkyndt«, og senere har han udsagt, at han bestemt tror, at han havde afsendt Afdragene paa 120 Kr. og Vekslen paa 400 Kr., før Stævningerne bleve forkyndte den 22 September. Idet der nu efter det

foreliggende ikke er tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at Tiltalte paa de Tidspunkter, paa hvilke han saaledes vil have afsendt Afdraget og Vekslen, har maattet forudse Faderens forestaaende Fallit, kan det ikke anses godtgjort, at han ved sit her omhandlede Forhold har paadraget sig noget Strafansvar.

Ved sidstnævnte Tiltaltes og Tiltalte Hans K. Sørensens egne Tilstaaelser i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de den 25 September f. A. — paa hvilket Tidspunkt de ifølge deres Forklaringer paa Grund af Udfaldet af den oven ommeldte af Sønnen Dagen forud efter det oplyste i Faderens Overværelse foretagne Opgørelse af Forretningens Status maa antages at have forudset Falliten som nær forestaaende — have betalt ovennævnte Sagfører Jacobsen i Bjerre 100 Kr. som Afdrag paa en Tiltalte Hans K. Sørensen paahvilende Vekselgæld. Tiltalte Søren K. Sørensen har i saa Henseende forklaret, at han, da Jacobsen under en Samtale mellem dem den nævnte Dag var fremkommet med Udtalelser, som Tiltalte forstod saaledes, at Jacobsen ønskede at faa sit Krav fortrinsvis dækket, gjorde Faderen bekendt med disse Udtalelser. Denne, der vil have troet, at han var forpligtet til at dække de Kreditorer, som »først trængte paa«, bragte derpaa samme Dag efter Sønnens Anmodning Jacobsen de nævnte 100 Kr., som da forefandtes i Forretningens Kassebeholdning. Jacobsen har under Undersøgelsen i nærværende Sag tilbagebetalt Beløbet til Skifteretten i Hans K. Sørensens Konkursbo.

Endelig er det ved Tiltalte Søren K. Sørensens egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der den 25 September f. A. tog til Staurup og afleverede til forskellige af Forretningens Kunder bestilte Varer, for hvilke han modtog kontant ca. 100 Kr., har beholdt dette Beløb og saaledes unddraget det fra at komme hans Faders Konkursbo til gode. Ifølge hans Forklaring var det hans Hensigt ved Hjælp af disse Penge at begynde en lille Handel, hvoraf Familien kunde leve, naar Forretningen var »gaaet itu«, og efter det oplyste aabnede han ogsaa faa Dage efter Falliten i sin Faders Navn en saadan Handel i Aastrup med Varer, der til Dels vare indkøbte for det nævnte Beløb. Tiltalte vil i øvrigt have beholdt dette efter Aftale med Faderen, eller i hvert Fald bag efter sat denne i Kundskab derom; men Faderen har benægtet at have været vidende om Sønnens nævnte Forhold. Kuratorerne i Konkursboet have under Sagen nedlagt Paastand om, at Tiltalte Søren K. Sørensen dømmes til at erstatte Boet det ommeldte Beløb med 100 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte, der under Forhøret havde tilbudt snarest muligt at tilbagebetale Beløbet til Boet, maa antages ikke at have noget at erindre, er ved Underretsdommen tagen til Følge.

Ifølge det i de tvende sidst nævnte Retninger anførte have de Tiltalte Hans K. Sørensen og Søren K. Sørensen paadraget sig Strafansvar, førstnævnte efter Straffelovens § 261, og sidstnævnte efter Analogien af §§ 260 og 261. Den af Tiltalte Hans K. Sørensen forskyldte Straf, der vilde være at bestemme til simpelt Fængsel i 1 Maaned, findes imidlertid, da han har været underkastet Varetægtsfængsel fra den 4 December 1899 til den 16de Januar 1900, uden at dette kan tilskrives hans eget Forhold under Sagen, i Henhold til

Straffelovens § 58 at kunne bortfalde. Straffen for Tiltalte Søren K. Sørensen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den sidstnævnte idømte Erstatning vil Underretsdommen være at stadfæste.

Med Hensyn til Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor for Underretten i Salær 40 Kr., den beskikkede Defensor samme Steds 25 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten hver 40 Kr., bemærkes, at de Tiltalte Dagen efter, at Underretsstævningen var forkyndt for dem, indsendte en Skrivelse til Amtet, hvori de meddelte, at de ønskede selv at vælge deres Defensor og derfor renoncerede paa den af Amtet beskikkede Defensors Assistance. Denne havde imidlertid den Gang allerede affattet sit Indlæg i Sagen, hvilket han, hvis Beskikkelse ikke var tilbagekaldt, derpaa lod fremlægge ved Sagens første Foretagelse i Ekstraretten, medens de Tiltalte i øvrigt lode deres Tarv ved denne Ret varetage ved en af dem privat engageret Sagfører. Paa Grund heraf vil det den beskikkede Defensor for Underretten tillagte Salær være at udrede af det offentlige, og af dette vil endvidere være at udrede en Tredjedel af Aktionens øvrige Omkostninger.

Mandagen den 25 Marts.

Nr. 33. Bogtrykker **Alfred Henrik Jordan** (Asmussen e. O.)

contra

Firmaet »**Citytrykkeriet ved Lauritz Madsen og Valdemar Carlsen**« samt **Kjøbenhavns Magistrat** ved Overpræsident **Oldenburg** (U. Hansen for Firmaet),

betr. Spørgsmaalet om en Firmaanmeldelses Lovlighed.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27 September 1900: Indstævnte, Bogtrykker Alfred Henrik Jordan, bør under en Bøde af 5 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, begære udslettet af Firmaregistret for Kjøbenhavn den af ham til samme i Aar gjorte Firmaanmeldelse: »City-Trykkeriet ved A. H. Jordan«, og i Sagsomkostninger til Sagsøgerne, Firmaet »Citytrykkeriet ved Laur. Madsen & Vald. Carlsen«, betale 50 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 200 Kr. Det Appel-

lantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Indgivelsen af Begæring om Udslettelse af Firmaregistret regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Bogtrykker Alfred Henrik Jordan, til Indstævnte, Firmaet »Citytrykkeriet ved Laur. Madsen og Valdemar Carlsen«, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge en i »Berlingske Tidende« for den 30 December 1899 af Kjøbenhavns Magistrat indrykket Bekendtgørelse havde Bogtrykkerne Carl Peter Lauritz Madsen, boende paa Frederiksberg, og Valdemar Vilhelm Axel Carlsen for nævnte Magistrat anmeldt, at de som ansvarlige Deltagere drev Haandværk her under Firma: »Citytrykkeriet ved Laur. Madsen & Vald. Carlsen«. Den 15 August d. A. blev det paa lignende Maade i »Berlingske Tidende« af Kjøbenhavns Magistrat bekendtgjort, at Alfred Henrik Jordan for samme havde anmeldt, at han drev Haandværk som eneste ansvarlig Indehaver af Firmaet »City-Trykkeriet ved A. H. Jordan«.

Under Paaberaabelse af, at denne sidste Anmeldelse ikke burde have været modtagen som værende i Strid med Firmaloven af 1ste Marts 1889, særlig dens § 10, og med deres Ret, har derpaa Firmaet »Citytrykkeriet ved Laur. Madsen & Vald. Carlsen«, hvis Forretningslokale, efter hvad der foreligger, er i den saakaldte Citygade her — — indstævnet Bogtrykker A. H. Jordan, der har sit Forretningslokale ved Gammelmønt Nr. 13, her for Retten og paastaaet, at den fornævnte, af ham gjorte Anmeldelse kendes ugyldig, og at han tilpligtes under en Dagbøde at lade den udslette igen af Registret samt at betale dem Sagsomkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han har gjort gældende, at hans ommeldte allerede i Marts d. A. foretagne Anmeldelse var berettiget, baade fordi Personnavnene vare forskellige, og fordi »City« nærmest maatte betragtes som Betegnelse for en vis, under denne Benævnelse almindelig bekendt Del af Byen og i og for sig kun betød det samme som det danske Ord »By«, hvorfor der formentlig ikke kunde vindes Eneret paa Benyttelse af samme som Firmabetegnelse.

Den af Sagsøgerne nedlagte Paastand findes dog af Retten at burde tages til Følge. Ligesom det nemlig er uden al Betydning, at den i Sagen omtvistede Benævnelse er stavet lidt forskellig i de to

Anmeldelser (»Citytrykkeriet« og »City-Trykkeriet), saaledes kan det heller ikke faa nogen Betydning, at Ordet »City«, der ikke er dansk, i det Sprog, hvorfra det er taget, nu skal betyde en By i al Almindelighed, og der findes heller ikke at kunne lægges videre Vægt paa det i øvrigt over for Sagsøgernes Benægtelse ubeviste Anbringende, at »City« maa betragtes som Betegnelse for en vis, ikke nærmere begrænset, men nu under denne Benævnelse almindelig bekendt Del af Kjøbenhavn — i hvilken det i øvrigt ikke er oplyst, at Indstævntes Forretning ligger — og det allerede fordi den nævnte Omstændighed, dens Rigtighed forudsat, ikke kunde hjemle Indstævnte Ret til at faa den omstridte af ham gjorte Anmeldelse modtagen, men i alt Fald kun kunde medføre, at Sagsøgernes tidligere Anmeldelse af den samme Betegnelse mulig heller ikke burde have været modtagen. Afgørende findes det derfor, saa længe denne ældre Anmeldelse staar ved Magt, kun at kunne blive, om Indstævntes senere Anmeldelse adskiller sig tilstrækkelig tydelig fra samme, jfr. § 10, 2det Stykke, i Firmaloven af 1 Marts 1889. Dette finder Retten imidlertid trods de vedføjede Personnavnes Forskellighed ikke at være Tilfældet, fordi der i det daglige Forretningsliv formentlig slet ikke vil blive lagt Mærke til de vedføjede Personnavne, der skulde tilføjes ifølge Firmalovens § 9, jfr. § 18, men kun vil blive lagt Mærke til og brugt Benævnelsen »Citytrykkeriet«, bl. a. f. Eks. ved Skiltning, hvilket netop for Tiden er Tilfældet for Indstævntes Vedkommende.

Den Dagbøde, hvorunder hans Anmeldelse vil blive at udslette, fastsættes til 5 Kr. og Sagens Omkostninger til 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 26 Marts.

Nr. 120. Højesteretssagfører Salomon

contra

Georg Vilhelm Kristian Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1901: Arrestanten Georg Vilhelm Kristian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Larsen og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Georg Vilhelm Kristian Hansen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Georg Vilhelm Kristian Hansen, der tiltales for Tyveri, er født den 2 Marts 1874 og anset: ved Rettens Dom af 25 Juli 1893 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 April 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, § 230, 2det Led, jfr. tildels § 46, samt i Medfør af Straffelovens § 241, I, efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 August 1897 efter Straffelovens § 231, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har i Tiden fra August forrige Aar og til han den 5 December forrige Aar anholdtes under nærværende Sag, i mange Gange frastjaalet Firmaet Stege & Kjær, hos hvem han arbejdede, noget Dækketøj *), en Del Metal og nogle Lysestager, hvilke tilsammen til 80 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme i de Lokaler, hvor Arrestanten arbejdede.

Arrestanten har Natten mellem den 10 og 11 November forrige Aar ved Firetiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Urtekræmmer Edmund Eriksens Forretningslokaler i Ejendommen Holsteinsgade Nr. 6 ved at bore Hul i to Døre, stikke Haanden ind gennem de derved fremkomne Aabninger og trække Smæklaasene, hvormed Dørene vare aflaasede, til Side. Han stjal derpaa 2 Kr. 51 Øre i rede Penge, der laa i en uaflaaset Skuffe samt nogle Pund Chokolade og nogle Æsker Cigaretter, hvilke Genstande beroede frit fremme.

Arrestanten har Natten mellem den 29 og 30 November forrige Aar ved Femtiden i tyvagtig Hensigt forsøgt paa at skaffe sig Adgang til Fabrikant Christian Schou's Forretningslokale i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 52 ved at bore Hul i den til Forretningen førende Dør, stikke Haanden gennem den derved fremkomne Aabning og trække Smæklaasen, hvormed Døren var aflaaset, til Side. Da det imidlertid ikke lykkedes Arrestanten at aabne Døren, opgav han sit forbryderiske Forsæt.

Arrestanten har Natten mellem den 30 November forrige Aar og den 1 December samme Aar ved Femtiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til den til Ejendommen Amaliegade Nr. 4 hørende Gaard ved med en Dirk at oplukke Ejendommens Port. Han forsøgte derpaa at skaffe sig Adgang til Firmaet Valeur & Jensens Kontorlokaler i samme Ejendom ved at bore Hul i den til Lokalerne førende Dør, stikke sin Haand ind gennem den derved fremkomne Aabning og trække Smæklaasen, hvormed Døren var aflaaset, tilbage. Da det imidlertid ikke lykkedes Arrestanten at aabne Døren, opgav han sit forbryderiske Forsæt.

Den 3 December forrige Aar gik Arrestanten ind i Rosenborg

---

*) Skal være Værktøj.

Have for derfra at skaffe sig Adgang til Aktieselskabet Rosenborg Brøndanstalts Bygninger ud mod Gothersgade og begaa Tyveri der. Efter at Haven var bleven lukket, skaffede han sig om Eftermiddagen ved Syvtiden, ved at stige over et 3 Alen og 9 Tommer højt Plankeværk, ved Vold og ved Hjælp af en falsk Nøgle Adgang til et aflaaset Pulterkammer oven over Rosenborg Brøndanstalts Kursal. Han stjal derefter nogle Vaaben, noget Værktøj m. m., hvilke tilsammen til 25 Kr. vurderede Genstande tilhørte Anstalten og beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer

Arrestanten begav sig med de stjaalne Genstande tilbage til Haven og gemte dem der, hvorpaa han om Natten ved Tolvtiden i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til Brandvæsenets Lokaler ud imod Gothersgade, dels ved at krybe over et 3 Alen og 14 Tommer højt Plankeværk, dels ved Vold. Han frastjal derefter Sprøjtefører Peter Lauritz Jacobsen to Tasker, en Del Klædningsstykker m. m., hvilke tilsammen til 30 Kr. vurderede Genstande beroede dels frit fremme, dels i en aflaaset Kasse, som Arrestanten opbrød.

Efter at Arrestanten havde begaaet dette Tyveri, bestemte han sig til at begaa Tyveri fra Rosenborg Brøndanstalts Forretningslokaler i Ejendommen Gothersgade Nr. 64. I denne Hensigt skaffede han sig ved Ettiden Adgang til den til Ejendommen hørende Gaard ved at oversave Træsprosserne i et Vindue i et af Brandvæsenets fornævnte Lokaler, der vendte ud til denne Gaard, og stige gennem den derved fremkomne Aabning ind i Gaarden. I Gaarden opbrød han et Vindue og steg gennem den derved fremkomne Aabning ind i et af Forretningslokalerne. Efter at have opbrudt en Dør, der forbandt to af Lokalerne, havde han uhindret Adgang til alle Lokalerne. Han stjal derpaa et Ur og en Ring m. m., hvilke tilsammen til 25 Kr. vurderede Genstande tilhørte Bogholder Carl Frederik Rasmussen, en denne tilhørende Kontrabog med Bikuben, hvorpaa indestod 605 Kr., samt følgende Genstande, der tilhørte selve Anstalten, nemlig en Del Udbyttekupons til samlet Værdi 25,600 Kr., en Kontrabog med Landmandsbankens Sparekasse, hvorpaa indestod 4536 Kr. 21 Øre, et kontant Pengebeløb stort ca. 7400 Kr. og to Teskeer, nogle Medailler, Bøger m. m. til samlet Værdi 60 Kr. Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer, dels i aflaasede Gemmer, som Arrestanten opbrød, dels endelig i et aflaaset Pengeskab, som han oplukkede med de til dette hørende Nøgler, som han fandt i et af de Gemmer, han opbrød.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og for 4de Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri efter Omtændighederne med Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Nr. 124. Advokat Nellemann

contra

Sillas Berthelsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 8 Januar 1901: Arrestanten Sillas Berthelsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede i Erstatning til Arbejdsmand Laust Pedersen af Nørbølling Mark 6 Kr. samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Nors og Prokurator Bøggild, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Febuar 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sillas Berthelsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Sillas Berthelsen for Tyveri og Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1856, har tidligere — foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for disciplinære Forseelser, hvorhos han, efter hvad han har forklaret under en tidligere Sag, to Gange er bleven anset med Bøder for Politiuorden — været straffet to Gange for Tyveri, sidste Gang tillige for Betleri, nemlig ifølge Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 10 Januar 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 30 August 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han, der i 1892 blev anset for Betleri saaledes, at den af ham lidte Varetægtsarrest traadte i Stedet for Straf, derefter gentagne Gange har været straffet for Løsgængeri og Betleri eller for en af disse Forseelser alene, senest ifølge Skads Herreds Politirets Dom af 5 September 1896 for Løsgængeri efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har begaaet følgende Tyverier:

1. En Dag ved Midsommertid f. A. eller, som Arrestanten ogsaa har udtrykt sig, omkring ved Begyndelsen af Juni Maaned, da Arre-

stanten, der i et nærmere opgivet Ærinde havde været i Bramminge, paa Hjemvejen derfra til en Gaard i Slesvig, hvor han den Gang tjente, var kommen ind hos Bolsmand af Gredsted Mark Henrik Henriksen, tilvendte han sig en Kurlænderpibe, der hang paa et Pibebrædt i Henriksens Dagligstue, idet han tog Piben, medens Henriksen havde forladt Stuen.

Piben, som Arrestanten samme Dag solgte for 50 Øre, er bragt til Stede under Sagen og, efterat være vurderet til 6 Kr., udleveret til bestjaalne, nævnte Henriksen.

2. Den 1 September f. A. om Morgenen, da Arrestanten efterat have forladt sin Tjeneste paa den ovennævnte Gaard i Slesvig var gaaet ud for at søge Arbejde og paa denne Tur var kommen til Gredstedbro Kro, stjal han i et af Tjenestekarl Nis Schmidt beboet, til højre for Indgangsdøren til Skænkestuen værende Værelse i Kroen en Sæk med dels tvundet dels utvundet Uldgarn af forskellig Kulør, hvilken Sæk Garn laa paa en Kiste i Værelset og tilhørte Ejeren af Kroen, M. Clausen, og et Par Benklæder, der hang paa Væggen og tilhørte nævnte Nis Schmidt, hvorhos han tilegnede sig en denne tilhørende Hat, der laa et andet Sted i Værelset eller muligvis i et tilstødende Værelse. Arrestanten har herom nærmere forklæret, at han, der kom ind i en Gang i Kroen og derfra kunde høre, at der var nogen inde i det paagældende Værelse, gik ind i dette, hvor han traf en gammel Staldkarl, med hvem han gav sig i Snak, og at han, da denne derpaa gik sin Vej, benyttede Lejligheden til at tilegne sig de nævnte Genstande. Af disse, som Arrestanten solgte til forskellige Personer for i alt ca. 4 Kr., ere Benklæderne og Hatten bragte til Stede og, efter at være vurderede til henholdsvis 3 Kr. og 75 Øre, udleverede til bestjaalne.

Af Uldgarnet, med Hensyn til hvilket Kroejer M. Clausen har paastaaet, at det udgjorde op mod 10 Pd., medens den Mand, til hvem Arrestanten solgte det, mener, at der ikke var mere end 5 Pd. Garn, er kun en Rest bragt til Stede under Sagen, hvilken Rest er udleveret bestjaalne, efter at Retsvidnerne havde erklæret, at Garn af denne Beskaffenhed efter deres Formening kan have en Værdi af $1^1/_2$ Kr. pr. Pd.

3. Den 14 September f. A. indfandt Arrestanten sig i Arbejdsmand Laust Petersens Bolig paa Nørbølling Mark, medbringende en Bomuldsskjorte, som han ved en tidligere Lejlighed havde falbudt til Petersen der efter Arrestantens Forklaring da havde sagt, at han nok vilde give 1 Kr. for den. Da Arrestanten ikke traf andre i Huset end Petersens to Børn, nemlig en ca. 10 Aar gammel Dreng og en mindre Pige, benyttede han Lejligheden til at tilegne sig en paa Væggen i Petersens Stue hængende Opstanderpibe med Kurlænderhoved og en Lommekniv med hvidt Hornskaft og to Blade, idet Børnene, der vare i Stuen, ikke saa det. Medens Arrestanten solgte Piben, der maa antages at have haft en Værdi af ca. 6 Kr., tilligemed den ommeldte Skjorte for i alt 2 Kr. 25 Øre, har han, efter hvad han nok tror, tabt Kniven, der efter hans Mening ikke var mere end 50 Øre værd, og ingen af de heromhandlede Koster er kommen til Stede under Sagen.

4. Paa sin Omflakken for at søge Arbejde gik Arrestanten den

9de November f. A. efter sin Forklaring for at bede om noget at drikke, ind hos Husmand Christen Hansen Christensen i Størsbøl, og da han ikke traf nogen i Huset, i hvilket han kom ind gennem uaflaasede Døre, benyttede han Lejligheden til at tilegne sig et, som det maa antages paa Væggen i Køkkenet hængende, nævnte C. H. Christensen tilhørende Sølvcylinderur i Celluloidkasse og med en vedhængende Sølvkæde med Guldskyder. Medens Arrestanten vil have tabt Celluloidkassen, ere Uret og Kæden, som Arrestanten samme Dag bortbyttede til to forskellige Personer, idet han fik et andet Ur og en anden Kæde samt ialt 3 Kr. i Bytte, bragte til Stede under Sagen og, efter at være vurderede til ialt 12 Kr., udleverede til bestjaalne.

5. Endelig har Arrestanten Søndagen den 11te November f. A. begaaet Tyveri i en for Beboelseslejligheden og Kreaturstalden fælles Indgangsport i det af Husmand Hans Olsen og dennes Søster beboede Hus paa Kjærgaard Mark. Efter det oplyste plejede disse, naar de forlode Huset, at aflukke bemeldte Port ved udvendig fra at udtage en i Portdøren værende Jernklinke, hvilken de derpaa i Reglen henlagde i en i Huset værende aaben Vandrende af Træ, og efter deres Forklaringer havde de ogsaa den nævnte Søndag om Formiddagen, da de gik i Kirke, aflukket Porten paa den angivne Maade og lagt Klinken i bemeldte Rende.

Medens de saaledes vare fraværende, indfandt Arrestanten sig ved Huset, idet han efter sin Forklaring vilde tale med Olsen om at faa Arbejde hos ham ved Mergelgravning. Arrestanten, der fandt Porten aflukket, men som nogle Dage forud, da han var fulgt med Olsens Søster hen til Huset for at faa en Drik Vand, havde set, at hun aabnede Porten med Klinken, som hun tog i Renden, aabnede nu Portdøren ved Hjælp af Klinken; men han vil dog ikke kunne mindes at have taget denne i Renden, idet det efter hans Udsagn forekommer ham, at den laa paa Jorden. Han gik derpaa ind i Porten, hvor han tilegnede sig en gammel Jakke og en omtrent ny Uldskjorte, hvilke Klædningsstykker, der tilhørte Olsen, vare ophængte i Porten, hvorefter han igen lukkede for denne, uden at han vil kunne mindes, om han lagde Klinken i Vandrenden, hvor den efter Olsens Søsters Forklaring laa ved deres Hjemkomst fra Kirken. Begge de nævnte Genstande, af hvilke Jakken var i Arrestantens Besiddelse ved hans Anholdelse, medens Skjorten, som han havde solgt for 90 Øre, er bragt til Stede under Sagen, ere, efter at være vurderede til henholdsvis 1 Kr. og 4 Kr., udleverede bestjaalne.

Medens de bestjaalne i øvrigt have frafaldet Erstatningskrav overfor Arrestanten, har Arbejdsmand Laust Petersen af Nørbølling Mark paastaaet sig tilkendt hos Arrestanten en Erstatning af 6 Kr. for den ham frastjaalne, foran under Nr. 3 ommeldte Pibe, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har havt at erindre, er tagen til Følge ved Underretsdommen.

Arrestanten har endvidere tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt oplyste, at han, medens han, som foran antydet, har flakket omkring for at søge Arbejde, mange Steder har tilbetlet sig Mad og Penge.

Idet nu, som ogsaa ved Underretsdommen antaget, det foran under Nr. 5 ommeldte Tyveri efter de dermed forbundne Omstændig-

heder kun vil kunne tilregnes Arrestanten som simpelt, maa det billiges, at Arrestanten for sit ovenommeldte Forhold ved Dommen er anset efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, og efter Lov 3die Marts 1860, § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 114. Højesteretssagfører Lunn

contra

Wiggo Erslev (Def. Asmussen),

der tiltales efter § 80 i Vejforordningen af 13 December 1793.

Sorø Birks Politirets Dom af 25 August 1900: Tiltalte, Købmand Wiggo Erslev af Sorø, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 November 1900: Tiltalte, Købmand Wiggo Erslev af Sorø, bør til Sorø Birks Politikasse bøde 2 Kr., samt under en Sorø Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 2 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, fjerne den i Sagen ommeldte Træbro. Saa bør og Tiltalte betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Overretsprokurator Mundt og Overretssagfører M. A. Meyer for Overretten 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 30 Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det oplyst, at Tiltalte har haft Amtsvejinspektørens Tilladelse til indtil videre at anbringe den omhandlede Træbro. Herefter kan der ikke idømmes Tiltalte Straf efter Forordning 13 December 1793 § 80, og han vil derfor allerede af denne Grund være at frifinde, uden at det bliver nødvendigt under denne Sag at afgøre, om Vejvæsenet har haft Hjemmel i Lovgivningen til at betinge Tilladelsen til Overkørslen af, at Tiltalte underskrev den ham forelagte Deklaration. Sagens Omkostninger ville være at paalægge det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Wiggo Erslev bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens

Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Politiret hertil indankede Sag er Købmand Wiggo Erslev af Sorø, som ikke er funden tidligere straffet efter Dom, tiltalt efter § 80 i Vejforordningen af 13de December 1793.

Ved Tiltaltes Erkendelse og det iøvrigt oplyste er det godtgjort, at han, som havde afkøbt Sorø Kommune en Parcel af Matr.-Nr. 4 i af Sorø lille Ladegaard i Sorø Landsogn, hvilken Parcel havde 50 Alen Façade til Sorø-Holbæk Landevej, men ikke havde Adgang hverken til denne eller til nogen anden offentlig eller privat Vej, har, uden Amtsvejvæsenets Samtykke, i afvigte Vinter anbragt en $4^1/_2$ Alen bred Bræddebro over bemeldte Landevejs Grøft for derved at skaffe Parcellen Adgang til Vejen. Paa et derefter af Tiltalte til Sorø Amts Vejvæsen indgivet Andragende om at maatte fylde Landevejsgrøften i 5 Alens Længde, modtog han under 13de Juni d. Aar gennem Amtsvejinspektøren Meddelelse om, at Amtsraadet under 22de Maj s. A. havde tilladt ham at anlægge en 5 Alen bred Overkørsel over Vejgrøften paa Betingelse af, at han inden Tilfyldningen, efter Vejvæsenets Anvisning, nedlagde 6″ Cementrør eller glacerede Rør i Grøftebunden og anbragte en Stensætning for hver af Ledningens Ender.

Ifølge en af Amtsraadet vedtagen Bestemmelse af 30te Maj 1899 blev det derhos gjort til en Betingelse for det ansøgte Anlæg, at Tiltalte betalte 5 Kr. til Amtets Vejvæsen for Anlægets Vedligeholdelse, som derefter vilde blive overtaget af Amtet, samt endvidere — under Hensyn til, at der kunde ventes en fortsat (købstadsmæssig) Bebyggelse ved den paagældende Landevej — at Tiltalte udstedte og som Behæftelse paa sin Ejendom lod tinglæse en Deklaration, hvorved han forpligtede sig til paa Amtsraadets Anfordring at bekoste Anlægget af en Gangsti langs Parcellens hele 50 Alen lange Façade mod Landevejen, hvilket ansloges til en Udgift af 200 Kr., samt derefter i Afgift til Amtet indbetalte yderligere 5 Kr. pr. løbende Alen Façade efter Fradrag af fornævnte 5 Kr. Da Tiltalte nægtede at underskrive en saadan Deklaration, er der — i Anledning af Tiltaltes uden Tilladelse foretagne Anlæg af den ovenommeldte Træbro — af Sorø Amt begært anlagt nærværende offentlige Sag, som ved Politirettens Dom har faaet det Udfald, at Tiltalte er frifunden, medens Sagens Omkostninger ere paalagte det offentlige, hvorefter Sagen, i Henhold til dertil erhvervet Summabevilling, af det offentlige er indanket her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 11 April 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 6.**

Tirsdagen den 26 Marts.

Da Anbringelsen af den ovenommeldte Træbro uden Amtets Tilladelse maa anses stridende mod Bestemmelsen i Frdn. 13de December 1793 § 80, vil Tiltalte for dette sit Forhold være at anse efter den nævnte Lovbestemmelse, jfr. Pl. 4 Juni 1845, med en Birkets Politikasse tilfaldende Bøde, som bestemmes til 2 Kr., hvorhos han, efter Amtets derom fremsatte Paastand, vil være at tilpligte, under en Amtets Fattigkasse tilfaldende daglig Tvangsbøde, som bestemmes til 2 Kr., at fjærne den ommeldte Træbro.

Da det efter Amtsvejinspektørens Erklæring ikke kan antages, at der ved Broens Anbringelse er tilføjet Vejen eller dens Grøft nogen Skade, vil der ikke, som af Amtet eventuelt paastaaet, kunne paalægges Tiltalte Erstatningsansvar.

Onsdagen den 27 Marts.

Nr. 109. Advokat Hindenburg

contra

Johannes Bertelsen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 18 Oktober 1900: Arrestanten Johannes Bertelsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schou, og Defensor, Sagfører A. Andersen, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 December 1900: Tiltalte Johannes Bertelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 25 Kr., til Defensor samme Steds 20 Kr. samt til Aktor og Defensor for Over-

retten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Bertelsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Johannes Bertelsen for bedrageligt Forhold.

Tiltalte, der er født i Aaret 1871, har tidligere, foruden at han flere Gange har været anset for Overtrædelse af Næringslovgivningen, været straffet for Vold og Legemsbeskadigelse samt Mishandling af sin Hustru, og endvidere ifølge Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 20 Juli 1889 efter Straffelovens §§ 251, 253 og 254, jfr. § 37, med 15 Slag Rotting, ifølge Voer og Nim Herreders Ekstrarets Dom af 26 Juli 1894 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og senest ifølge Overrettens Dom af 27 December 1899 efter Straffelovens § 101 med en Bøde til Statskassen af 60 Kr.

Ifølge Sagens Oplysninger har Tiltalte, der er Søn af en Almuesmand paa Landet og som efter sin Konfirmation en kortere Tid arbejdede paa nogle Mejerier, siden sit 17de Aar rejst omkring fra Sted til Sted og søgt Erhverv ved at give Undervisning i Dans, i hvilket Fag Tiltalte dog aldrig selv har erholdt nogen Uddannelse, afset fra, at han efter sin Forklaring som Dreng har gennemgaaet et Kursus paa en Snes Timer hos en omrejsende Danselærer, hvorhos han ved sin Undervisning vil have benyttet sig af en Bog angaaende Danseøvelser, af hvilken han dog ikke længere er i Besiddelse. Medens Tiltalte i 1889 gav Danseundervisning paa Landet i Nærheden af Randers, forlod han tvende Gange hemmelig sit Opholdssted bl. a. i den Hensigt at unddrage sig Betaling af forskellige Beløb, som han var bleven skyldig for Kost og Logis og for Musik ved Danseøvelserne, i hvilken Anledning han ved Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom blev straffet som ovenfor anført, og for et ganske lignende Forhold blev han, som ligeledes ovenfor berørt, paa ny straffet i 1894. Efter at Tiltalte i Foraaret 1896 var bleven gift med en Pige paa Samsø, der ejede et Hus og en lille Jordlod, blev han, der kort efter Brylluppet var bleven arresteret som mistænkt for at have mishandlet Hustruen,

nogle Maaneder senere separeret fra denne, hvorpaa han rejste til Jylland, hvor han, efter at have forbrugt det Beløb af ca. 300 Kr., som han ved Skiftet med Hustruen havde faaet udbetalt som sin Del af Fællesboet og efter derpaa en Tid lang at have givet Danseundervisning paa Vestkysten, som subsistensløs blev indlagt paa Fattiggaarden i Holstebro, hvorfra han efter en Maanedstids Forløb vendte tilbage til Samsø, hvor han fornyede Samlivet med sin Hustru og skaffede sig Penge ved at afhænde dennes Ejendele, hvorefter han under 18 Februar 1897 blev erklæret umyndig paa Grund af Ødselhed; men efter at Tiltalte derpaa i Marts Maaned 1897 var bleven straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for Mishandling af Hustruen, ophævede han, efter hvad der maa antages, atter Samlivet med denne og har siden rejst omkring i Jylland og givet Danseundervisning. Efter at der var opstaaet Mistanke om, at Tiltalte i afvigte Sommer under et Ophold i Middelsom-Sønderlyng Herreders Jurisdiktion havde gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold, blev der indledet Undersøgelse mod ham, og er der herunder ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt fremkomne oplyst følgende:

1. I November og December Maaneder 1898 gav Tiltalte Danseundervisning i Ulfborg, hvor han der den Gang samlevede med og paa sine Rejser ledsagedes af en Arbejdsmand Balles Hustru fra Esbjerg, hvem han udgav for sin Hustru, sammen med denne boede hos Gæstgiver Søndergaard, hvem han i alt blev 133 Kr. 5 Øre skyldig. Efter at have afsluttet Undervisningen i Ulfborg rejste Tiltalte derfra en Morgenstund, forinden Søndergaard var staaet op, og, som det maa antages, uden forinden at have givet denne Underretning om sin forestaaende Afrejse; ved sin Bortrejse overgav Tiltalte Balles Hustru 40 Kr., som denne betalte Søndergaard, hvem hun derhos efter Tiltaltes Paalæg overbragte det Løfte fra denne, at Resten skulde blive eftersendt. Dette er imidlertid ikke sket, saa lidt som Søndergaard — der til en Politirapport har udsagt, at han anser sig for at være bedraget for de resterende 93 Kr. 5 Øre — senere har hørt fra Tiltalte.

2. I Ramme og Bonnet, hvor Tiltalte holdt Danseskole i Begyndelsen af Aaret 1899, og hvor han sammen med Balles Hustru boede henholdsvis hos Gæstgiver Sørensen og Gæstgiver Hesselberg, kom Tiltalte ligeledes i Gæld for Kost og Logi, men medens Sørensen — hvem Tiltalte før sin Afrejse havde betalt et Afdrag paa 25 Kr. — har opgivet sit Resttilgodehavende, herunder for Leje af Danselokale, til 50 Kr., har Tiltalte bestridt Rigtigheden heraf, idet han dog samtidig har erklæret sig ude af Stand til at sige, hvor meget han skylder Sørensen. Ved Opgørelsen med Hesselberg udgjorde dennes Tilgodehavende efter hans Forklaring 55 Kr., hvoraf Tiltalte berigtigede 15 Kr. gennem en Byttehandel om Overfrakker, hvorhos han en Tid efter sin Bortrejse yderligere betalte 15 Kr. Tiltalte, der under sit Ophold hos Hesselberg, vil have betalt denne en Del, har ikkun villet erkende, at være denne et Restbeløb af 15 Kr. skyldig.

3. Gæstgiverne Hansen i Hurup og Knudsen i Bedsted, hos hvem Tiltalte sammen med Balles Hustru logerede en Tid lang i Foraaret 1899, havde efter Tiltaltes Erkendelse ved hans Bortrejse til Gode hos ham til Rest henholdsvis ca. 30 Kr. og 61 Kr., hvorimod Hansen — der ikke længere vil være i Besiddelse af sine Optegnelser

angaaende Tiltaltes Gæld til ham — har udsagt, at Restbeløbet udgjorde ca. 60 Kr. Hansen og Knudsen, der efter deres Forklaringer til en Politirapport senere forgæves have krævet Tiltalte, have derhos udsagt, at Tiltalte vel ikke forlod dem hemmeligt, men at han paa den anden Side ej heller, forinden han satte sig i Gæld til dem, berørte sin mangelfulde Betalingsevne. Samtidig med, at Tiltalte gav Danseundervisning i Hurup og Bedsted, havde han et Kursus i Snedsted, hvor han for Kost og Logi blev Gæstgiver Gramstrup 22 Kr. skyldig.

4. I Vildsund, hvor Tiltalte sammen med Balles Hustru boede hos Gæstgiver Thonsgaard fra 14 Maj til 3dje Juni 1899 paadrog han sig for Kost, Logis og Drikkevarer en Gæld af 51 Kr. 90 Øre, hvorpaa han kontant afdrog 8 Kr., saaledes at Restgælden udgør 43 Kr. 90 Øre. Da Thonsgaard, der i øvrigt uimodsagt af Tiltalte har forklaret, at dennes Elever i Vildsund betalte Halvdelen af det aftalte Honorar ved Undervisningeus Begyndelse og Resten, da den halve Undervisningstid var forløben — ved Tiltaltes Opbrud fra Vildsund forlangte sit Tilgodehavende, erklærede Tiltalte sig ude af Stand til at betale dette, hvorfor Thonsgaard fulgte med ned til Færgen, og idet han udskældte Tiltalte, atter krævede denne, der imidlertid efter Thonsgaards Forklaring truede med at kaste denne i Vandet, hvis han ikke holdt Mund. Under Sagen er Thonsgaard indgaaet paa som delvis Dækning af sit Tilgodehavende at modtage et Klædeskab og noget deri værende Tøj, som Tiltalte ved sin Bortrejse havde efterladt.

5. I Juli og August Maaneder s. A. gav Tiltalte, der nu ikke længere ledsagedes af Balles Hustru, Danseundervisning i Vinderup og Hjerm samt i Jebjerg. Det først nævnte Sted skulde han ifølge Aftale med Værten i Afholdshjemmet, Hansen, for Kost og Logis samt Benyttelse af Danselokale i 3 Uger betale 24 Kr.; men da han kun havde faa Elever, kunde han ved Kursus'ets Ophør intet betale, hvorimod han skriftlig bemyndigede Hansen til at hæve hans Tilgodehavende hos 3 Mænd, hvis Børn havde deltaget i Undervisningen. De paagældende vægrede sig imidlertid ved at betale noget, idet de — der efter Tiltaltes Anmodning kort efter Kursus'ets Begyndelse havde betalt ham en Del af Vederlaget — formente, at han ikke havde opfyldt de af ham paatagne Forpligtelser, hvorved bemærkes, at fornævnte Hansen til tvende Politirapporter har forklaret, at Tiltalte var forsømmelig med Undervisningen, jævnlig mødte beruset til denne og navnlig mødte saa beruset til det berammede Afdansningsbal, at dette ikke blev afholdt.

En Dag under Opholdet i Vinderup kom Tiltalte ind paa Gæstgivergaarden, hvor da han — der ofte tidligere havde gæstet denne, men da betalt, hvad han nød — indkrævede og til Dels i Selskab med en anden Person fortærede Drikkevarer for i alt 6 Kr. 60 Øre, hvorved han efter sin Forklaring blev meget beruset. Medens Gæstgiveren, der ikke har faaet det nævnte Beløb betalt af Tiltalte, til en Politirapport har forklaret, at Tiltalte derefter forsvandt, og at han ikke senere har set eller hørt noget til denne, har Tiltalte paastaaet, at han flere Gange i den paafølgende Tid har indfundet sig paa Gæstgivergaarden.

Værtinden paa Højskolehjemmet i Hjerm, Mariane Jensen, har til en Politirapport forklaret, at Tiltalte, der for Kost, Logis og Drikke-

varer samt for Leje af Danselokale var bleven hende ca. 17 Kr. skyldig, Dagen efter Afdansningsballet var bleven beruset og kommet i Klammeri med nogle Folk i Byen, at hun, kort efter at Tiltalte med Bistand af hendes Søn var kommet hjem og i Seng, saa ham i Færd med at forlade sit Værelse gennem Vinduet, hvorfor hun, der heraf sluttede, at Tiltalte vilde unddrage sig Betalingen af sin Gæld til hende, hidkaldte sin Søn, og at Tiltalte derpaa, da Sønnen krævede ham for det hele skyldige Beløb, betalte 6 à 7 Kr., hvilket efter Mariane Jensens Skøn var alt, hvad han var i Besiddelse af. Rigtigheden af denne Forklaring er ikke modsagt af Tiltalte, der alene har bemærket, at han ikke kan mindes, at han vilde stikke af og blev indhentet af Sønnen.

I Jebjerg, hvor Tiltalte opholdt sig fra den 23 August til den 4 September f. A., blev han endelig Gæstgiveren skyldig et Beløb af 9 Kr. 75 Øre til Rest for Kost og Logis eller Drikkevarer.

6. Efter at Tiltalte derpaa bl. a. havde holdt Dansekursus i Grinderslev, Roslev og Durup og i Anledning af Opholdet paa de tvende første Steder var blevet skyldig til Rest i alt ca. 21 Kr., hvorimod han ikke har villet erkende at staa i nogen Gæld til sin Vært i Durup, der har forment at have et Resttilgodehavende hos ham af 15 Kr., kom Tiltalte i April Maaned d. A. til Hinnerup, hvor han oprettede et Dansekursus.

Gæstgiver Sørensen af Hinnerup har under Sagen som Vidne edelig forklaret, at Tiltalte boede hos ham i ca. 40 Dage i Tiden mellem 25 April og 16 Juni, og at Tiltalte, der var meget flot med at kræve ind, for dette Tidsrum, i hvilket han kun betalte et Afdrag af 10 Kr., er bleven Vidnet skyldig for Kost og Logis 50 Kr. og for yderligere Fortæring, navnlig Drikkevarer, 26 Kr. 13 Øre. Efter Danseskolens Afslutning skulde der have været afholdt et Afdansningsbal, der imidlertid bortfaldt af Mangel paa Tilslutning, og efter hvad Sørensen videre har forklaret, søgte Tiltalte, til hvem han allerede tidligere vil have begyndt at fatte Mistanke, hemmeligt at forsvinde fra Gæstgivergaarden, efter at han havde indkasseret sit Honorar hos de faa Familier, der vare mødte til Ballet, idet han $1^1/_2$ Time før det paagældende Togs Afgang indfandt sig paa Jernbanestationen for at løse Billet og, efter at dette var bleven ham nægtet, ikke senere vendte tilbage til Gæstgivergaarden forinden Togets Afgang, ved hvilken Lejlighed Sørensen, der havde indfundet sig ved Stationen for at holde Øje med Tiltalte, lige fik vekslet et Par Ord med denne, der dog ikke betalte ham noget. Tiltalte har erkendt, at han en Tid før Togets Afgang søgte at skaffe sig Billet til dette, og har som Grund hertil anført, at han, naar han havde Billet, kunde blive længere paa Gæstgivergaarden; men han har benægtet at have villet snige sig hemmeligt bort og paastaaet, at han fra Stationen atter var gaaet tilbage til Gæstgivergaarden.

7. I afvigte Juli Maaned indfandt Tiltalte sig ved Langaa Station, hvor han, efter at have henvendt sig til forskellige af Beboerne, oprettede et Dansekursus, der besøgtes af 13—14 Børn. Kursus'et skulde have udstrakt sig over 18 Aftener, men blev ikke tilendebragt, idet Tiltalte, efter paa den anden Øvelsesaften at have faaet sig Halvdelen af det betingede Vederlag udbetalt, efter kort Tids Forløb undlod

at indfinde sig paa de berammede Mødeaftener. Foruden at Tiltalte har paastaaet, at Øvelsernes Ophør i Utide skyldtes den Omstændighed, at Børnene udeblev fra disse, har han imidlertid forklaret, at den aftalte Undervisningstid var 18 Timer i alt og at han dansede med Børnene 6—7 Gange, hver Gang 2 Timer, hvorfor han formener at have præsteret et Arbejde, der svarer til den af ham oppebaarne Betaling, og om end det af Tiltalte saaledes anbragte ikke stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, give disse dog ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Rigtigheden af hans her omhandlede Forklaring.

Medens Hotelforpagter Jensen i Langaa for ydet Kost og Logis vil have 6 Kr. til Gode hos Tiltalte, har denne paastaaet, at han i Henhold til en med Jensen truffen Akkord kun skylder denne for 2 Dages Ophold 2 Kr. 50 Øre, og at han — der, medens han gav Danseundervisning i Langaa, havde sit Hovedopholdssted i Ulstrup, hvorfra han med Toget tog til Langaa og Laurbjerg, hvor han ligeledes havde et Kursus — under et af sine Besøg i Langaa vil have gjort et forgæves Forsøg paa at træffe Jensen for at betale ham hans Tilgodehavende.

8. I Ulstrup, hvor Tiltalte, som nys berørt, opholdt sig en Tid lang i afvigte Juli Maaned, blev han for Kost og Logi samt Fortæring og for Leje af Danselokale skyldig til Gæstgiver Hartvig i Bjerringbro som Indehaver af Gæstgiveriet i Ulstrup et Beløb af 49 Kr. 45 Øre. Efter endt Kursus blev der Lørdag den 21 Juli d. A. afholdt Afdansningsbal, og da Tiltalte, der en af de første Undervisningsaftener havde inkasseret Halvdelen af det betingede Honorar, efter sin Forklaring paa Balaftenen udbetalte 26 Kr. til Musiken, var han ikke i Stand til at betale Gæstgiveren dennes Tilgodehavende. Tiltalte har nu vedgaaet, hvad der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, uden paa Balaftenen at have omtalt for Gæstgiveriets Bestyrer, Hansen, at han agtede at rejse den næste Dag, den 22 Juli om Morgenen ca. Kl. 4 forlod Gæstgiveriet ved at stige ud gennem sit Sovekammervindue og derpaa gik op paa Jernbanestationen, hvorfra han, efter at have gjort forgæves Forsøg paa at komme med et da afgaaende Ekstratog, afrejste med Toget Vest paa Kl. $6^1/_2$. Ligesom nu Tiltaltes Forklaring om, at han steg ud gennem Vinduet for ikke at vække Bestyrer Hansen, efter det i øvrigt foreliggende er aabenbart usandfærdig, saaledes modsige Sagens øvrige Oplysninger Rigtigheden af Tiltaltes Paastand om, at han ikke havde til Hensigt at liste sig hemmelig bort, men tvert imod tænkte paa efter kort Tids Forløb at vende tilbage til Ulstrup.

Fra Ulstrup rejste Tiltalte til Roslev, hvor han efter sin Forklaring oprettede et Dansekursus og opholdt sig, indtil han i Begyndelsen af September Maaned i Skive blev hensat til Afsoning af et ham paahvilende Alimentationsbidrag paa 50 Kr. og umiddelbart derefter blev anholdt og derpaa arresteret under nærværende Sag.

Medens det foreliggende nu — uanset, at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Tiltalte er en økonomisk reduceret, letsindig og til overdreven Nydelse af Spiritus hengiven Person, hvis saakaldte Danseundervisning tilmed af forskellige Deponenter er betegnet som Humbug og Narrestreger — ikke giver tilstrækkelig Føje til mod Tiltaltes Benægtelse at statuere, at han allerede, da han stiftede de foran om-

meldte Gældsforpligtelser, hvis samlede Beløb efter de vedkommende Fordringshaveres Opgivender andrager ca. 560 Kr., har savnet Hensigt til at betale, maa det derimod tilregnes ham som et efter Straffelovens § 257 strafbart, svigagtigt Forhold, at han — der har erklæret sig ude af Stand til at betale sin her omhandlede Gæld, og har erkendt, at han gennemgaaende ikke har gjort noget Skridt til at berigtige sit Mellemværende med sine forskellige Kreditorer eller blot underrettet disse om sine senere Opholdssteder — er vedbleven at bo og stifte Gæld hos sine forskellige Værter selv efter at det maa være blevet ham klart, at de ham for de respektive Dansekursus tilkommende Honorarer, der udgjorde hans eneste Indtægt, vare ganske utilstrækkelige til Dækning af de af ham paadragne Forpligtelser, der efter Sagens Natur i Mangel af anden udtrykkelig Aftale maatte forudsættes at skulle berigtiges ved Afslutningen af Tiltaltes Ophold paa de forskellige Steder, og med Hensyn til hvilke det derhos, efterhaanden som Gælden voksede, i stigende Grad maatte blive Tiltalte indlysende, at han ej heller havde nogen som helst rimelig Udsigt til i Fremtiden at kunne fyldestgøre dem.

Den af Tiltalte forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Medens der ikke i øvrigt under Sagen er Spørgsmaal om Erstatning, have Gæstgiver Sørensen i Hinnerup og Bestyrer Hansen i Ulstrup paa Gæstgiver Hartvigs Vegne nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at udrede i Erstatning henholdsvis 76 Kr. 13 Øre og 49 Kr. 45 Øre, men da Tiltalte har fremsat forskellige Indsigelser mod disse Fordringer, findes de ikke at burde tages under Paakendelse her under Sagen.

Nr. 115. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Richard Joseph og **Alphonse Alexis Steele** (Def. Hansen),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri eller i alt Fald for Hæleri.

Christianssteds Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1900: Arrestanterne 1) George Washington Phillips og 2) James Williams bør hensættes til Forbedringshusarbejde, førstnævnte i 5 Aar og sidstnævnte i 4 Aar, og Arrestanten 3) James Theophilus Bryan og de Tiltalte 4) Michael Marcus, 5) Richard Joseph og 6) Alphonse Alexis Steele bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 15 Gange 48 Timer. Saa betale Arrestanterne Phillips og Williams og in solidum de med Aktionen forbundne Omkostninger, dog at Arrestanten Bryan og de Tiltalte Marcus, Joseph og Steele deltager i Udredelsen af samme, enhver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 10 December 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffen for Arrestanten James Theophilus Bryan bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer og for Tiltalte Michael Marcus til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Richard Josephs og Alphonse Alexis Steeles Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen hver 10 vestindiske Daler, som udredes af de Tiltalte med Halvdelen hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Christianssteds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne George Waschington Phillips og James Williams for Tyveri samt Meddelagtighed i denne Forbrydelse, Arrestanten James Theophilus Bryan for Tyveri eller svigagtig Omgang med Andenmands Ejendom, af hvilken han paa tilfældig Maade var kommen i Besiddelse, samt de Tiltalte Michael Marcus, Richard Joseph og Alphonse Alexis Steele for Meddelagtighed i Tyveri eller i alt Fald for Hæleri.

Ved Arrestanten George Washington Phillips egen Tilstaaelse i Forbindelse med det under Sagen i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der i Tiden fra April til Juni Maaned d. A. havde været en Slags Opsynsmand eller nærmest Kreaturvogter paa den Planter Kirk tilhørende Kvægplantage »Longford«, men uden nogen som helst Berettigelse til at disponere over Plantagens Kreaturbesætning, havde benyttet sig af sin Stilling til at sælge en Del af Plantagens Hornkvæg — altid et Stykke ad Gangen — til de medtiltalte Joseph, Steele og Marcus, der vare Slagtere og bosatte i Christianssted, og havde han saaledes til Joseph solgt 5 Stykker Kvæg, nemlig en Ko for Doll. 22, to Kvier for Doll. 14 hver, en Tyr for Doll. 20 og en Tyrekalv for Doll. 8, til Steele 6 Stykker Kvæg for henholdsvis Doll. 11, Doll. 11, Doll. 12, Doll. 14, Doll. 15 og Doll. 18, og til Marcus 3 Stykker Kvæg . . . . Priserne, til hvilke Arrestanten saaledes solgte de ommeldte Kreaturer, var en Del under disses virkelige Værdi og Markedspris, og beholdt han Pengene, som betaltes ham af Køberne, dog saaledes, at Tiltalte Steele endnu skylder Doll. 2 for et af Kreaturerne.

Medens Arrestanten af de her nævnte 14 Stykker Hornkvæg havde udleveret 3 til medtiltalte Steele fra Kvægfolden paa Plantagen »Longford«, havde han derimod udleveret de 3 andre til Steele solgte Stkr. Hornkvæg saa vel som de 5 Stykker og 3 Stykker, som han havde

solgt henholdsvis til Joseph og Marcus, til Køberne fra Kvægfolden paa den til »Longford« grænsende Kvægplantage »Springs«, der tilhørte Tiltalte Josephs Fader, idet han nemlig havde truffet Aftale med Kreaturvogteren paa den sidstnævnte Plantage, Arrestanten James Williams, om, at denne, naar et af de nævnte Kreatursalg skulde finde Sted, fra et paa »Longford«s Marker liggende Vandingssted, hvor Plantagen »Springs« Kreaturer ogsaa søgte hen for at drikke Vand, skulde drive et af »Longford«s Kreaturer sammen med »Springs« Kreaturer over paa »Springs« Marker og derfra ind i »Springs« Kvægfold. . . .

Arrestanten James Williams, der var Kreaturvogter paa den Slagtermester Albert Joseph, medtiltalte Richard Josephs Fader, tilhørende Kvægplantage »Springs«, har tilstaaet, at han efter Aftale med forrige Arrestant, og saaledes som af denne forklaret, med Villie havde drevet de ovennævnte 11 Stykker Hornkvæg, tilhørende Plantagen »Longford«, fra Vandingsstedet paa sidstnævnte Plantages Mark sammen med »Springs« Kreaturer over paa »Springs« Marker og derfra ind i »Springs« Kvægfold, alt i det Øjemed, at Arrestanten Phillips kunde sælge dem derfra . . .

For saa vidt Arrestanten James Theophilus Bryan, der var Opsynsmand over Kvægplantagen »Fareham« og derhos bemyndiget til mod Regnskabsaflæggelse at sælge af denne Plantages Kvægbesætning, er sigtet for til Medtiltalte Steele at have solgt Kreaturer, som ikke tilhørte »Fareham« men Planter Kirks tilgrænsende Plantage »Castle Nugent«, hvorfra de vare komne ind i »Fareham«s Kvægfold, er det ved Arrestantens og Steeles overensstemmende Forklaringer oplyst, at Arrestanten i indeværende Aar efterhaanden havde solgt Steele 4 Stykker Hornkvæg, et ad Gangen, og deraf 3 fra Kvægfolden paa »Fareham«, til en Pris af henholdsvis Doll. 18, Doll. 16, Doll. 10 og Doll. $12^1/_2$.

Arrestanten har imidlertid vedholdende paastaaet, at disse Kvæghøveder havde tilhørt »Fareham«, og om han end, efter først at have benægtet dette, har erkendt, at Kreaturer fra Plantagen »Castle Nugent« undertiden vare fulgte med »Fareham«s Kvæg ind i »Fareham«s Kvægfold, har han dog benægtet nogensinde at have solgt noget af disse fremmede Kreaturer.

Af Vidnet George Wibekin, der i mange Aar, indtil September Maaned f. A., havde været Kreaturvogter paa »Fareham«, er det imidlertid edelig forklaret, at han en Mandag Eftermiddag i Juni Maaned d. A. tilfældig var kommen til »Fareham«, hvor han havde truffet Slagter Steele, der med sit Tyende Charles Williams havde indfundet sig der Steds for at købe et Kreatur af Arrestanten. Efter at denne i Vidnets Overværelse havde drevet Kvæget ind i Folden, var et Kvæghøved derpaa i denne blevet indfanget af ham og bragt udenfor samt bundet af Arrestanten og Charles Williams, hvorpaa det læssedes paa den af Steele medbragte Karre.

Vidnet havde set, at dette Kreatur ikke havde noget som helst Mærke og vidste saaledes allerede deraf, at det ikke tilhørte »Fareham«, hvis Kreaturer alle vare mærkede, men formentlig tilhørte Planter Kirk, og var Vidnet saa meget mere sikker paa, at det var et fremmed Kreatur, som han var bekendt med, at »Fareham«s Kreatur-

bestand alene bestod af fuldt udvokset Hornkvæg og Kalve, og at Plantagen ikke havde noget Kreatur som det, Arrestanten havde solgt til Steele og som var af Mellemstørrelse.

Vidnet var bagefter gaaet hen til Fruentimmeret Jane Roberts, der boede paa »Fareham« og i nogen Afstand havde set, hvad der var foregaaet, og havde sagt til hende, at det var Planter Kirks Kreatur, som Arrestanten havde solgt, hvortil hun havde svaret, at Arrestantnn havde gjort det samme to Gange tidligere.

Af Vidnet Jane Roberts er det dernæst edelig forklaret, at hun, der i mange Aar havde været bosat paa »Fareham«, ved den af forrige Vidne omtalte Lejlighed havde staaet i nogen Afstand fra Kvægfolden og set Arrestanten Bryan udlevere Steele et Stykke Hornkvæg, der ikke tilhørte Plantagen, hvis Kreaturer hun alle meget godt kendte og som heller ikke havde Kvæg af Mellemstørrelse, men kun Kalve og fuldt udvoksede Kreaturer, hvorfor det var let at se, at det ommeldte Stykke Hornkvæg, der var af Mellemstørrelse, var et fremmed Kreatur, og maatte det, da der ikke kom andet fremmed Kvæg paa Plantagen end Planter Kirks, antages at tilhøre ham.

Vidnet havde imidlertid paa Grund af Afstanden ikke kunnet se, om Kreaturet var mærket, men havde det forrige Vidne Wibekin bag efter fortalt hende, at det var uden Mærke, og at det var Planter Kirks, hvortil hun havde bemærket, som sandt var, at hun allerede 2 Gange tidligere havde set Arrestanten sælge Kirks Kreaturer paa »Fareham«.

Endvidere har Tiltalte Steeles ovennævnte Tyende Charles Williams afgivet en med hans Ed bekræftet Forklaring, ifølge hvilken han 3 Gange havde hentet et Kreatur fra Plantagen »Fareham« til Slagter Steele — ved den ene af hvilke Lejligheder de to foregaaende Vidner Wibekin og Jane Roberts havde været til Stede — og at han meget bestemt mindedes, at ingen af disse 3 Kreaturer havde noget Mærke, ligesom han endvidere mindedes, at i alt Fald et af Kreaturerne havde mindst 10 Tommer lange Horn.

Uagtet Arrestanten overfor Vidnerne Wibekin og Jane Roberts har villet gøre gældende, at de vare ham fjendtlig sindede, uden at han imidlertid tilstrækkeligt har begrundet dette, har han dog indrømmet, at Plantagen »Fareham«, som af disse Vidner forklaret, kun havde fuldt udvoksne Kreaturer og Kalve af Tillægget fra Aaret 1899, men har han — i øvrigt ogsaa i Modstrid med den af Steele afgivne Forklaring, at 2 af de til ham solgte Kreaturer ikke vare Kalve fra 1899, men vare af Middelstørrelse og mindst 2 Aar gamle — villet gøre gældende, at samtlige Kvæghøveder, han havde solgt til Steele, vare Kalve fra Aaret 1899, om end nogle af dem havde været saa store, at de kunde betegnes som værende af Middelstørrelse.

Ligeledes har Arrestanten indrømmet, at »Fareham«s Kreaturer, som af de ommeldte to Vidner forklaret, alle vare mærkede, men har han dog paastaaet, at det kunde hændes, at en Kalv var sluppen bort fra de andre Kreaturer forinden den var bleven saa stor, at den kunde mærkes, og at den i saa Fald ikke blev mærket forinden han atter fik fat paa den, og han har derhos lige over for Vidnernes Forklaring om, at intet af de til Steele solgte Kreaturer havde noget Mærke, bestemt fastholdt, at det første Kreatur, han solgte ham, var mærket med

et Snit i Øret, hvorimod han med Hensyn til de 3 andre Kreaturer ikke har kunnet give nogen tilfredsstillende Forklaring om Grunden til, at de ikke havde noget Mærke.

Medens det nu for 3 af de her omhandlede Kreaturers Vedkommende ikke kan anses for godtgjort, at de tilhørte andre Plantager end »Fareham«, maa der derimod for det ene Kreaturs Vedkommende, nemlig det, hvorom Wibekins og Jane Roberts Forklaringer nærmest have drejet sig, ved dissses og Charles Williams beedigede Vidneudsagn i Forbindelse med de af Steele givne Oplysninger og Arrestantens egen ufyldestgørende Forklaring om Grunden til, at 3 af de solgte Kvæghøveder ikke vare mærkede, antages at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at det ikke tilhørte Plantagen »Fareham«, men var et fremmed Kreatur, som tilfældig var kommet ind i Plantagens Kvægfold, og at Arrestanten, da han solgte dette til Steele, var vidende herom.

Da det imidlertid ikke med Sikkerhed kan statueres, at Arrestanten havde været bekendt med, hvem det tilhørte, vil han . . . . for sit nævnte Forhold være at anse, ikke som i Underretsdommen antaget efter Frdn. 11 April 1840 § 1, men efter Frdn.s § 58 . . .

Tiltalte, Slagter Michael Marcus . . .

Om der nu end ikke . . . bevislig har foreligget en forudgaaende udtrykkelig Aftale mellem Phillips og Tiltalte om, at denne skulde afkøbe ham de Kreaturer, som Phillips ulovlig tilegnede sig, skønnes det dog, naar henses til, hvad der under Sagen er oplyst om det store Antal Kvæghøveder, som saavel denne Tiltalte, som de Tiltalte Slagterne Joseph og Steele havde tilforhandlet sig til Underpris af Personer, om hvem de vidste, at de havde stjaalet dem, ikke rettere end, at det hos en Del Slagtere i Byen Christianssted har været en ret almindelig Trafik at købe vitterlig stjaalne Kreaturer for en billigere Pris end den sædvanlige, hvilket Forhold rettelig findes at burde henføres under Straffebestemmelsen i Frd. 11 April 1840 § 24, jfr. § 21 . . .

Tiltalte Slagter Richard Joseph af Christianssted, har tilstaaet at have købt 5 Stykker Hornkvæg af Arrestanten Phillips fra Kvægfolden paa Plantagen »Springs«, saaledes som ogsaa af denne forklaret, nemlig en Ko for Doll. 22, to Kvier for Doll. 14 Stykket, en Tyr for Doll. 20 og en Tyrekalv for Doll. 8; da disse Priser vare under Dyrenes virkelige Værdi, og Tiltalte derhos vidste, at Phillips manglede Bemyndigelse til at sælge Kreaturerne, havde han ikke været i Tvivl om, at Phillips havde stjaalet dem fra Planter Kirk, men vil han dog ikke have tænkt sig, at de vare stjaalne paa Marken, idet han nemlig havde antaget, at de vare fulgte med hans Fader, Slagtermester Albert Josephs Kreaturer ind i Kvægfolden paa dennes Plantage »Springs«.

For saa vidt Arrestanten Phillips dernæst har forklaret, at disse Kreatursalg havde deres Oprindelse fra en Aftale mellem ham og Tiltalte om, at han skulde sælge denne nogle af Kirks Kreaturer, og at det var Tiltalte, som havde givet Anvisning paa, at dette uden Kirks Vidende kunde lade sig gøre paa den Maade, at Kreaturerne blev drevet fra »Longford« ind i »Springs« Kvægfold og solgte derfra, har Tiltalte benægtet Rigtigheden heraf, og er Bevis herfor ikke heller tilvejebragt.

Tiltalte, hvis Alder ikke har kunnet oplyses ved Daabsattest, men som er skønnet at være 28 Aar gammel og ikke forhen funden tiltalt eller straffet, vil for sit udviste Forhold, i Henhold til hvad der ovenfor er bemærket for forrige Tiltalte Michael Marcus Vedkommende, være at anse efter Frdn. 11 April 1840 § 24, jfr. § 21, og findes han i Underretsdommen passende anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer.

Tiltalte Slagter Alphonse Alexis Steele af Christianssted har tilstaaet, at han havde afkøbt Arrestanten Phillips 6 Stykker Kvæg, nemlig 3 paa Plantagen »Longford« og 3 i Kvægfolden paa Plantagen »Springs«, og at han derfor havde betalt henholdsvis Doll. 11, Doll. 11, Doll. 12, Doll. 14, Doll. 15 og Doll. 16, hvilke Priser vare under Kreaturernes virkelige Værdi.

Tiltalte har derhos indrømmet, at han vidste, at Phillips havde stjaalet Kreaturerne, og havde denne særlig for de 3 Kreaturers Vedkommende, som han solgte ham paa »Longford«, sagt ham, at de tilhørte Kirk.

Derimod vil Tiltalte ikke have tænkt sig, at de havde været stjaalet paa Marken, ligesom han ikke heller har villet erkende, at der, som af Phillips paastaaet, havde foreligget en foregaaende Aftale mellem dem om disse Kreaturhandler, og at de ikke skulde omtales til andre, fordi de vare ulovlige.

For sit nævnte Forhold vil Tiltalte, der er født den 17 Juli 1863 og tidligere har vedtaget at erlægge en Bøde af Doll. 5 for Overfald og Slagsmaal, være at dømme, ligesom de to foregaaende Tiltalte, efter Frdn. 11 April 1840 § 24, jfr. § 21, og maa det billiges, at han i Underretsdommen er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer.

Derimod findes Tiltalte ikke at være ifalden Strafansvar for at have afkøbt Arrestanten Bryan 4 Kreaturer paa Plantagen »Fareham«, med Hensyn til et af hvilke Bryan er overbevist om at have gjort sig skyldig i ulovligt Forhold, idet der, saaledes som ogsaa i Underretsdommen antaget, mangler Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring, at han ved disse Kreaturkøb havde handlet i god Tro.

Af de under Sagen omhandlede Kreaturer, er kun et bragt til Stede, nemlig det, hvormed Tiltalte Michael Marcus som ommeldt blev anholdt, og er dette blevet udleveret til bestjaalne, Planter Kirk, som i øvrigt under nærværende Sag har frafaldet Erstatningskrav mod Arrestanterne og de Tiltalte.

Efter alt det anførte vil saaledes Underretsdommen være at stadfæste med de anførte Forandringer i Straffene for Arrestanten Bryan og Tiltalte Michael Marcus.

Mandagen den 1 April.

Nr. 127. Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Jessen Laustsen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Gjørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 7 November 1900: Tiltalte Hans Jessen Laustsen af Varho bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Therkildsen og Prokurator Bøggild i Ribe, 20 Kr. til den førstnævnte og 15 Kr. til den sidstnævnte, samt Diæter til dem begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1901: Tiltalte Hans Jessen Laustsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær hver 20 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, i Salær ligeledes hver 20 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Jessen Laustsen, der er født den 8 Jnni 1841 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for bedrageligt Forhold.

Den 19 Juli f. A. blev der paa den Tiltalte da tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 2 b af Varho Mark efter Rekvisition af en Sagfører paa Holsted Spare- og Laanekasses Vegne afholdt en Arrestforretning til Sikkerhed for en bemeldte Sparekasse hos Tiltalte tilkommende Fordring, der med paaløbne Omkostninger opgjordes til 884 Kr. 33 Øre, og da Tiltalte, der blev truffen tilstede og erkendte Fordringens Rigtighed, erklærede sig ude af Stand til at betale noget deraf, blev der til Sikkerhed for den nævnte Fordring med yderligere paaløbende Omkostninger dekreteret Arrest i den oven ommeldte Ejendom med Bygninger samt

dennes nærmere specificerede Besætning og Inventarium m. v., hvilket alt vurderedes til 6500 Kr.

Ifølge den under Sagen fremlagte Udskrift af det under denne Forretning passerede er det derefter tilført Fogedprotokollen, at Dekretets Betydning blev forklaret Tiltalte, og at denne erklærede at have forstaaet Betydningen, samt at han frafaldt Arrestens Justifikation og i enhver Henseende erkendte dennes Lovlighed, og efter det oplyste er Arresten heller ikke blevet forfulgt.

Ved et den 9de August næst efter udstedt, den 10de s. M. tinglæst Skøde overdrog Tiltalte derpaa den nævnte Ejendom med Besætning og Inventarium m. m. til sin Svigersøn, Tømrer Christian Peter Christensen, for en Købesum af 5200 Kroner, der ifølge Skødet skulde berigtiges ved, at Køberen overtog eller indfriede den paa Ejendommen hvilende Gæld af lige Størrelse, og det er denne Overdragelse, der som stridende mod Arresten under Sagen er lagt Tiltalte til Last.

Tiltalte har imidlertid gjort gældende, at han allerede et Par Dage, før Arrestforretningen blev foretagen, har ved mundtlig Kontrakt solgt Ejendommen til sin nævnte Svigersøn.

Han har erkendt, at det under Arrestforretningen blev betydet ham, at han ikke maatte sælge eller bortføre det arresterede Gods, men han har nægtet, at der blev sagt ham noget om, at han ikke maatte sælge Ejendommen.

Han har derhos nægtet at kunne erindre, at der under bemeldte Forretning har været Tale om, at han skulde frafalde Arrestens Justifikation, og at han har frafaldet denne, og vel har han erkendt, at det Fogedprotokollen tilførte blev oplæst for ham, men han har nægtet, at han, for saa vidt Protokoltilførselen gaar ud paa, at han har frafaldet Arrestens Justifikation og erkendt den for lovlig, erindrer at have hørt denne Tilførsel, og han vil i alt Fald ikke have forstaaet Betydningen deraf, hvorhos han har paastaaet, at han under de saaledes foreliggende Omstændigheder har forment sig berettiget til at overdrage sin Svigersøn Ejendommen som sket ved det ovennævnte Skøde.

Den Herredsfuldmægtig, der som konstitueret Foged har afholdt den ommeldte Arrestforretning, og den Sagfører, der under denne gav Møde for den ovennævnte Sparekasse, have derimod overensstemmende forklaret, at de under Forretningen gjorde Tiltalte opmærksom paa, at Arresten, for at være gyldig, skulde forfølges ved Domstolene samt raadede Tiltalte til at frafalde saadan Forfølgning, hvad han da ogsaa gik ind paa.

Bemeldte Sagfører saa vel som den ene af de Mænd, der ved Forretningens Foretagelse fungerede som Fogedvidner, har derhos forklaret, at der under Arrestforretningen fra Sagførerens Side blev rettet Spørgsmaal til Tiltalte, om han havde solgt Ejendommen, og at Tiltalte besvarede dette benægtende, i hvilken Henseende Sagførerens Forklaring gaar ud paa, at han spurgte Tiltalte, om denne havde solgt Ejendommen til sin Svigersøn, men at Tiltalte besvarede dette Spørgsmaal benægtende, med Tilføjende, at der havde været Forhandlinger derom, men at de ikke vare afsluttede, medens det ommeldte Fogedvidne har udsagt, at Sagføreren foreholdt Tiltalte, at han havde hørt,

at denne havde solgt Ejendommen for 7000 Kr., og at Tiltalte hertil svarede, at Handelen ikke blev til noget, da den Køber, han havde ligget i Handel med, udeblev.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at en efter Begæring af den vest- og sønderjydske Kreditforening paa Grund af, at Tiltalte havde undladt at betale Renterne af en i den omhandlede Ejendom prioriteret Gæld, berammet Tvangsauktion over Ejendommen nogle faa Dage før den ommeldte Arrestforretning blev aflyst, da der blev betalt et Beløb til Dækning af de resterende Renter m. v., og det maa antages, at der da har været forhandlet om, at Tiltaltes nævnte Svigersøn skulde overtage Ejendommen.

Bemeldte Svigersøn har nu under Sagen afgivet en Forklaring, der overensstemmende med Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte ved denne Lejlighed mundtlig overdrog ham Ejendommen for den ovennævnte Købesum, og at han, der straks havde overtaget Ejendommen, efter den nogle Dage senere afholdte Arrestforretning, hvorom han var vidende, sammen med Tiltalte rejste hen til Kommissionær Ballin i Ribe og lod denne udfærdige det ommeldte Skøde til ham paa Ejendommen, uden at der i Forvejen var oprettet skriftlig Kontrakt.

Med Hensyn til, hvad der da passerede hos Ballin, har han videre forklaret, at Ballin spurgte Tiltalte, om denne havde været indkaldt i Retten til Arrestens Forfølgning eller havde frafaldet denne, og at Tiltalte svarede benægtende herpaa, samt at han, der efter sin Forklaring var ubekendt med, at Tiltalte under Arrestforretningen havde frafaldet Arrestens Forfølgning, da Ballin derpaa udtalte, at der saa ikke var noget til Hinder for, at Tiltalte afhændede Ejendommen, indgik paa at lade sig denne tilskøde.

Denne Forklaring har Ballin ved sin Afhøring i Retten tiltraadt, for saa vidt angaar det ved det omforklarede Møde hos ham passerede, medens Tiltalte har nægtet, at Ballin ved denne Lejlighed har udtalt sig til ham som omforklaret, hvad han i ethvert Fald ikke vil kunne erindre, hvorhos hans Forklaring med Hensyn til, hvad han under Arrestforretningen har svaret paa Sagførerens Spørgsmaal, om han havde solgt Ejendommen, har været vaklende, idet han, efter først at have forklaret, at han under Forretningen erklærede, at Ejendommen var solgt til Svigersønnen, senere har udsagt, at han ikke kan erindre, hvad han svarede paa bemeldte Spørgsmaal.

Det er endvidere oplyst, at Tiltaltes Svigersøn, efter at have faaet Ejendommen tilskødet, har fra samme bortsolgt for en Pris af ca. 38 Kr. 3 Lam, der hørte til den med Ejendommen arresterede Besætning, men, efter hvad der maa antages, er der ikke fra Ejendommen bortført andre af de i Forbindelse med denne arresterede Genstande.

Af begge de ved den omhandlede Arrestforretning fungerende Fogedvidner er det endelig bl. a. forklaret, at de ikke erindrer, at der under Forretningen var Tale om Arrestens Forfølgning eller om Frafaldelse heraf.

I Betragtning heraf findes det nu, trods Fogdens og Arrestrekvirentens Sagførers ovenanførte Forklaringer om, hvad der i saa Henseende skal være passeret under Forretningen, betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring, for saa vidt denne gaar ud paa, at han ikke er sig bevidst at have frafaldet Arrestens Justifikation.

Under Forudsætning af, at Tiltalte ikke havde afgivet en saadan Renunciation, maatte han imidlertid ved Overdragelsen til sin Svigersøn af den arresterede Ejendom med Tilbehør den 9 August f. A., da der var hengaaet over 3 Uger efter Arrestforretningens Afholdelse, uden at der var indledet nogen Forfølgning af samme, være berettiget til i Overensstemmelse med, hvad Koncipisten af det ommeldte Skøde udtalte ved dettes Affattelse, at betragte Arresten som bortfalden, og idet der herefter mangler Føje til at antage, at Tiltalte med den skete Overdragelse af det arresterede Gods har forbunden nogen bevidst retstridig Hensigt, vil han allerede som Følge heraf og selv bortset fra, at Svigersønnen — hvad der var Tiltalte bekendt — var vidende om Arrestforretningen, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 126. Advokat Halkier

contra

Rikard Kristian Henrichsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Februar 1901: Tiltalte Rikard Kristian Henriksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Christensen, 15 Kr. til hver, samt i Erstatning til Bestyrer Hans Christian Petersen betale 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rikard Kristian Henriksen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 18 April 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 7.**

Mandagen den 1 April.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Rikard Kristian Henrichsen, der tiltales for Vold, er født den 28 Juli 1876 og anset senest ved Rettens Dom af 28 December 1897 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. En forrige Aar her ved Retten mod Tiltalte for Vold indledet Undersøgelse afsluttedes uden Tiltale, mod at han vedtog en Bøde paa 300 Kr.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist at have den 8 December f. A. i en herværende Beværtning overfaldet Bestyreren, Hans Christian Petersen, ved med Bagen af højre Haand at bibringe ham et kraftigt Slag i Ansigtet, saa han tumlede bag over mod et Bord, og ved, da Petersen kom paa Benene igen, at gribe ham i Halsen og paa lignende Maade tilføje ham endnu et Par, dog mindre kraftige Slag i Ansigtet.

Ved det første af Slagene ramtes Petersens venstre Øje, der hovnede stærkt op som Følge af Blodudtrædninger saavel i begge Øjenlaagene som — og i meget betydelig Grad — under Konjunktiva, hvilke Læsioner vare ledsagede af ikke ringe Smerte, og endnu den 9de f. M. ikke vare ganske helbredede, men som dog maa antages i Løbet af den følgende Tid i det væsentlige at have fortaget sig.

Grunden til Overfaldet var den, at Petersen havde nægtet at skænke for Tiltalte og 3 Kammerater, der havde — i hvert Tilfælde for den enes Vedkommende i beruset Tilstand — indfundet sig i Beværtningen og bebrejdet ham, at han havde ladet nogle Urostiftere fjerne ved Politiets Hjælp, samt at Petersen fratog Tiltalte en Flaske Øl, som en af de fjernede Urostiftere havde efterladt, og som Tiltalte nu gav sig til at drikke af.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. — — — —

Saa vil han og efter derom nedlagt Paastand have at betale 12 Kr. i Erstatning til fornævnte Bestyrer Petersen.

Torsdagen den 11 April.

Nr. 12. Afskediget Ritmester **M. G. Koefoed** (Hansen e. O.)

contra

Finansminister **Hørring** paa Finansministeriets eller Statskassens Vegne (den konstituerede Kammeradvokat),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1898: Indstævnte, Finansminister Hørring paa Finansministeriets eller Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanten, afskediget Ritmester M. G. Koefoed, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, hvorhos der tillægges Prokurator Juel 60 Kr. i Salær hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører O. Hansen 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, afskediget Ritmester M. G. Koefoed blev den 3 Januar 1857 ansat som Sekondløjtnant ved Bornholms Milice og gik, efter at være avanceret til Premierløjtnant, ved Ophævelsen af denne Milice og Oprettelsen af Bornholms Væbning over i denne som Løjtnant med Bibeholdelse af sin hidtil hafte Lønning, 158 Kr. og 18 Kr. i Dyrtidstillæg, i alt 176 Kr., i Henhold til Lov 24 April 1868 § 4.

Den 2 August 1878 blev han udnævnt til Ritmester i Rytteriets Forstærkning og ansat som Eskadronschef ved Væbningens Rytteri, i hvilken Egenskab der i Henhold til Hærens Lønningslov af 25 Juli 1867 tilkom ham et Honorar af 600 Kr. aarlig. Af dette Beløb betragtedes den Del, der svarede til hans Lønning som Premierløjtnant i Milicen, altsaa 176 Kr., vedblivende som pensionsberettiget Lønning.

Efter at være fyldt 62 Aar afskedigedes Citanten ved kgl. Resolution af 11 December 1895 med $^2/_3$ af fornævnte 176 Kr., altsaa med 117 Kr. 33 Øre i aarlig Pension fra den 1 Januar 1896 at regne.

Citanten, der medens han saaledes gjorde Tjeneste som Ritmester, stadig oppebar det foromtalte Honorar af 600 Kr., formener nu tillige at have Krav paa Pension som Premierløjtnant i Milicen ogsaa for den Tid, fra 2 August 1878 til 11 December 1895, i hvilken han var ansat som Ritmester i Forstærkningen, og da saadan Pension er bleven ham nægtet, har han, hvem der er meddelt fri Proces, anlagt nærværende Sag, under hvilken han ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Juel, har nedlagt Paastand om, at Indstævnte, Finansminister Hørring paa Finansministeriets eller Statskassens Vegne dømmes til at betale ham Pension for her ommeldte Tidsrum, aarlig $^{32}/_{60}$ af 176 Kr. eller 93 Kr. 86 Øre, hvilken Pension for det hele Tidsrum udgør i alt 1626 Kr. 90 Øre; Citanten har derhos paastaaet sig tilkendt Renter af dette Beløb, 5 pCt. pro anno fra Forligsklagens Dato den 4 August 1897 og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salær til Prokurator Juel, der i hvert Fald paastaar sig saadant tillagt hos det offentlige.

Indstævnte, der har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

For saa vidt Citanten, der har erkendt, at der ikke er bleven ham meddelt nogen udtrykkelig Afskedigelse fra hans Stilling som Premierløjtnant i Bornholms Milice, støtter sin Paastand om Ret til Pension for Tiden før 11 December 1895 derpaa, at hans Embede som Premierløjtnant i Milicen blev inddraget ved dette Korps's Ophævelse i 1868, bemærkes, at der, da han gik over til at tjene som Løjtnant i Væbningen i Henhold til Lov 24 April 1868 § 4, i Virkeligheden for hans Vedkommende ingen Embedsinddragelse fandt Sted, og da hans Fratrædelse af Embedet som Løjtnant alene skyldtes hans under 2 August 1878 stedfundne Forfremmelse til Ritmester ved Væbningen, kan der, selv bortset fra, om denne Forfremmelse ikke maatte være foregaaet efter hans eget Ønske, ikke anses den Gang at have foreligget Omstændigheder, som efter Lov 24 Februar 1858 § 1 kunde berettige ham til Pension.

I Henhold til det saaledes anførte vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale i nærværende Sag.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og, medens der som Følge heraf ikke vil kunne tilkendes den konstituerede Kammeradvokat Salær, vil der være at tillægge Prokurator Juel, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr. hos det offentlige.

Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke.

Fredagen den 12 April.

Nr. 123. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Marinus Rasmussen og **Søren Christensen** (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 6 December 1900: De Tiltalte, Arbejdsmændene Jens Marinus Rasmussen og Søren Christensen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage samt, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, henholdsvis Prokurator Langballe og Kancelliraad Bredstrup, 15 Kr. til den førstnævnte og 10 Kr. til den sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1901: De Tiltalte Jens Marinus Rasmussen og Søren Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær, den første 12 Kr. og den sidste 10 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, hver 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Lunn hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Marinus Rasmussen og Søren Christensen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1876 og i Aaret 1861, og af hvilke førstnævnte ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, hvorimod sidstnævnte ifølge Grenaa Købstads samt Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Ekstrarets Dom af 10 Marts 1891 har været anset efter Straffelovens §§ 228, 257 og 274, jfr. § 270, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Ifølge Sagens Oplysninger fandt der den 9 November f. A. om Aftenen ved Sekstiden paa Gaden i Randers en Samtale Sted mellem de Tiltalte paa den ene Side og Arbejdsmand Jensens Enke Jørgine Jensen paa den anden Side, og den mod de Tiltalte rejste Sigtelse gaar nu ud paa, at de — der begge tidligere have arbejdet paa Margarinefabriken i Randers, men under en paa det ommeldte Tidspunkt

stedfindende Strejke havde nedlagt Arbejdet paa Fabriken, hvor nævnte Enke, der i de sidste 3 Aar havde arbejdet samme Steds, ligesom de øvrige kvindelige Arbejdere fremdeles arbejdede sammen med nogle nyantagne mandlige Arbejdere — under bemeldte Samtale have forsøgt ved Trusel om Vold at bevæge Jensens Enke til ligeledes at nedlægge Arbejdet paa Margarinefabriken.

Det er i saa Henseende af bemeldte Enke edelig forklaret, at hun den nævnte Aften paa sin Vej fra Fabriken til sit Hjem blev tiltalt af Tiltalte Rasmussen, der var i Følge med Tiltalte Christensen, og at hun, der kendte begge de Tiltalte som sine tidligere Arbejdskammerater, derfor stansede og kom i Samtale med dem, uden at nogen af dem særlig foranledigede hendes Stansning ved at tage fat paa hende eller lignende. Efter hendes videre Forklaring forsøgte de Tiltalte at overtale hende ikke blot til selv at forlade Arbejdet paa Fabriken, men ogsaa til at virke for at faa de øvrige kvindelige Arbejdere til at gøre det samme, som hun antager, for at der ikke skulde være nogen paa Fabriken, der kunde vise de nyantagne Arbejdere tilrette med Arbejdet. Hun har dog ikke med Bestemthed turdet udtale, at Tiltalte Rasmussen »i Ord« forsøgte at overtale hende til at nedlægge Arbejdet, men i hvert Fald gjorde Tiltalte Christensen dette, og hun nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at saadant fra begge de Tiltaltes Side var Meningen. Særlig blev det af de Tiltalte anført, at det var vedtaget paa en Generalforsamling, at de kvindelige Arbejdere skulde understøttes af Fagforeningen, naar de vilde forlade Arbejdet, ligesom de Tiltalte benyttede Udtrykket »Skruebrækker«, hvortil hun bemærkede, at det kunde de ikke kalde hende.

Da hun imidlertid vægrede sig ved at følge den til hende rettede Opfordring, udtalte Tiltalte Rasmussen til hende, at hun nu nok alligevel skulde blive fri for at lave Margarine, og at »de«, hvis de en Dag savnede en Mand paa Fabriken, ikke skulde søge efter ham, da han i saa Fald var slaaet fordærvet, og denne sidste Udtalelse understøttedes Tiltalte Christensen ved at tilføje: »Ja det er han«.

I Forbindelse med den saaledes afgivne Forklaring har Jensens Enke udtalt, at der ikke i nogen Maade blev øvet Overlast mod hende af de Tiltalte eller af disse lagt hende Hindringer i Vejen for at fortsætte sin Gang, men ved Siden heraf har hun paa Forehold af, hvorvidt hun har forstaaet de sidst anførte Udtalelser som en Trusel mod hende om personlig Overlast, forklaret, at hun »ikke rigtig ved, hvad hun skal sige hertil«, men »at hun lige godt blev angst«, da de Tiltalte lige saa godt kunde sigte til hende som til de mandlige Arbejdere. Hun har derhos videre udsagt, at hun ikke rigtig ved, hvorvidt de paagældende Udtalelser bleve fremsatte paa en truende Maade, men hun opfattede dem i hvert Fald, som om der laa noget bagved, og blev derfor bange for, at der en Aften, naar hun atter mødte de Tiltalte, skulde, som hun har udtrykt sig, blive gjort Alvor af Truslerne paa en eller anden Maade, naar hun ikke rettede sig efter Opfordringen til at nedlægge Arbejdet, eller, som hun ogsaa har udtrykt sig, at Udtalelserne fra begge de Tiltalte fremkom paa en saadan Maade, at hun virkelig blev bange for, at der skulde ske hende noget.

Skønt hun saaledes lige straks blev bange, »da de kom med de

her Trusler«, og uagtet hendes Frygt efter hendes Forklaring bag efter tiltog, jo længere hun tænkte over, hvad der var blevet sagt, lod hun sig dog ikke bevæge til at nedlægge Arbejdet, som hun fortsatte, uden at der senere er vederfaret hende noget fra de Tiltaltes Side, hvorved dog bemærkes, at der allerede den paafølgende Dag skete Anmeldelse til Politiet om det af de Tiltalte udviste Forhold.

De Tiltalte have imidlertid ikke i det hele villet erkende Rigtigheden af den af Jensens Enke afgivne Forklaring.

Tiltalte Rasmussen har saaledes vel erkendt, at han den ommeldte Aften har tiltalt Jensens Enke angaaende hendes Arbejde paa Margarinefabriken, idet han navnlig udtalte, at det jo var »kedeligt«, at de, hvorved han forstod de kvindelige Arbejdere, skulde vedblive at arbejde sammen med de ny »Karle«, efter at han og hans Kammerater vare komne bort, ligesom han har indrømmet, at han i Samtalens Løb udtalte, at naar de manglede nogen af Folkene »deroppe« en Morgen, saa var der jo nok nogen, der havde slaaet dem saaledes, at de ikke kunde komme der. Men han har derimod ikke villet erkende at have udtalt til Jensens Enke, at hun nok skulde blive fri for at lave Margarine, ligesom han ej heller vil have udtalt noget om, at de kvindelige Arbejdere i Tilfælde af Arbejdsnedlæggelse kunde vente Understøttelse, hvorimod han tror, at Medtiltalte fremkom med en Udtalelse herom, og at dette skete i den Hensigt at formaa Jensens Enke til at forlade Arbejdet.

Han har derhos gjort gældende, at han ikke skænkede sine Udtalelser en eneste Tanke, idet det hele blev sagt i Spøg eller, som han ogsaa har udtrykt sig, blev fremsat hen i Vejr og Vind, og at hans Henvendelse til Jensens Enke ikke skete for at formaa hende til at holde op med Arbejdet, men kun var Udtryk for en Beklagelse af, at han og hans Kammerater ikke længere kunde arbejde paa Fabriken, da de jo først kunde komme til, naar de i deres Sted antagne ny Arbejdere igen vare borte. Særlig vil han ikke i selve Øjeblikket have kunnet indse, at den Udtalelse, han erkender at have fremsat om, at hvis en Mand en Dag udeblev, saa var der jo nok nogen, der havde slaaet ham, overfor Jensens Enke kunde virke som en Trusel, om han end under Forhørene har indrømmet, at han nu kunde indse dette, og han har i Forbindelse hermed fastholdt, at det ikke har været hans Hensigt, at hans Udtalelser skulde virke som en Trusel, lige saa lidt som det har ligget i hans Tanke at fremkalde Frygt hos Jensens Enke for Overlast fra den ene eller anden Side, hvis hun vedblev at arbejde.

Endelig har han benægtet at have benyttet Ordet »Skruebrækker«, hvorimod han vil have hørt Medtiltalte bruge dette Udtryk, hvortil Jensens Enke svarede, at det var hun ikke, da »de« havde Kontrakt, hvorefter Medtiltalte udtalte: »Ja, saa er De det jo heller ikke«.

Tiltalte Christensen har erkendt, at han, da der fra Medtiltaltes Side fremkom en Udtalelse om, at naar der en Morgen udeblev en eller anden fra Arbejdet, kunde det jo være tænkeligt, at han havde faaet sig »nogen Tærsk«, sluttede sig til denne Udtalelse, der dog kun blev fremsat i Spøg, ved en Tilføjelse som »Ja, det er han«, men denne sidste Ytring vil han dog kun have fremsat hen i Vejret, og

uden nogen bestemt Hensigt. Fremdeles har han indrømmet, at han er fremkommen med en Ytring om, at Konerne fra Fagforeningen vilde blive tagne fra Fabriken, og at Foreningen i saa Fald vilde understøtte dem, men han vil ikke have fremsat denne Ytring for at bevæge Jensens Enke til at forlade Arbejdet. Endelig har han erkendt, at han overfor Jensens Enke har udtalt, at det jo kunde betragtes, som om hun arbejdede sammen med »Skruebrækkere«, men han vil ikke derved have betegnet hende selv som »Skruebrækker«. Idet han derhos har benægtet, at han, som af Jensens Enke forklaret, »med rene Ord« har forsøgt at overtale hende til ikke blot selv at forlade Arbejdet, men ogsaa til at forsøge paa at formaa de andre kvindelige Arbejdere til at holde op, har han ligesom Medtiltalte fastholdt, at det ikke har været hans Hensigt, at hans Udtalelser skulde virke paa Jensens Enke som en Trusel om Overlast, ligesom det efter hans Forklaring har ligget udenfor hans Tanke, at hans Udtalelser skulde fremkalde Frygt hos hende for Overlast, hvis hun vedblev at arbejde.

Idet der, da det under Sagen efter Edfæstelsen af Jensens Enke er oplyst, at hun har været straffet for Tyveri med Forbedringshusarbejde, ikke vil kunne tillægges hendes Forklaring nogen Betydning i de Punkter, i hvilke den er i Uoverensstemmelse med de af de Tiltalte afgivne Forklaringer, samt idet der ikke ved en af Arbejdsmand Niels Christian Andersen, der paahørte en Del af den paagældende Samtale, under Sagen afgivne Vidneforklaring er fremkommet Oplysninger af Betydning, vil Sagen være at afgøre paa Grundlag af de Tiltaltes egne Forklaringer. Efter Indholdet af disse findes der imidlertid ikke Føje til at antage, at de Tiltalte ved deres Udtalelser under den oftnævnte Samtale have tilsigtet ved Trusler om personlig Overlast at bevæge Jensens Enke til at nedlægge Arbejdet, idet det findes at ligge nærmest at forstaa den under Samtalen faldne Ytring, der kunde betragtes som en saadan Trusel, nemlig Tiltalte Rasmussens Ytring om, at »hvis de savnede en Mand deroppe« o. s. v., og Tiltalte Christensens Bekræftelse deraf som sigtende til de nyantagne mandlige Arbejdere paa Fabriken, og der er navnlig efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at forudsætte, at de Tiltalte derved have tænkt paa, at Jensens Enke kunde eller skulde forstaa disse Udtalelser som rettede mod sig, hvad hun ej heller efter sin egen Forklaring kan antages med Sikkerhed at have gjort. Da de Tiltalte derhos efter det foreliggende maa antages ikke ved Ordet »Skruebrækker« at have sigtet til Jensens Enke, overfor hvem der i hvert Fald paa Stedet fandt en Tilbagekaldelse af dette Udtryk Sted, findes de Tiltalte ikke at have gjort sig skyldige i noget Forhold, der vil kunne paadrage dem Strafansvar, og de ville som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 121. Højesteretssagfører Jensen

contra

Christian Pedersen Hvam (Def. Lunn).

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 31 December 1900: Tiltalte, Arbejdsmand Christian Pedersen Hvam, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langballe, 12 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1901: Tiltalte Christian Pedersen Hvam bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Lunn hver 30 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Pedersen Hvam, der er født i Aaret 1865, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Ifølge Sagens Oplysninger havde Tiltalte tidligere haft Arbejde paa Margarinefabriken i Randers, hvilket Arbejde han imidlertid under en Strejke, der i Efteraaret f. A. fandt Sted blandt Arbejdsmændene i Randers, ligesom flere andre Arbejdere havde nedlagt, hvorefter Fabriken havde antaget en Del ny Arbejdere i de strejkendes Sted, og den mod Tiltalte rejste Sigtelse gaar nu ud paa, at han ved Trusler om Vold har forsøgt at formaa en af de nævnte nyantagne Arbejdere, nemlig den nedenfor nærmere ommeldte Jens Peter Vernersen, til ligeledes at nedlægge Arbejdet paa Fabriken.

I saa Henseende er der af bemeldte Vernersen afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Tirsdagen den 6 November f. A. kom han ved Middagstid paa Hjemvejen fra Margarinefabriken forbi nogle ham ubekendte Arbejdsmænd, der stode udenfor et Hus i Adelgade. De paagældende sagde

ikke noget til ham, men efter at han var kommen forbi dem, mærkede han — hvad han ved at kaste et Blik tilbage over sin Skulder ogsaa saa — at de fulgte lige bag efter ham.

En af dem, i hvem han senere har genkendt Tiltalte, gik op paa venstre Side af ham og fulgte jævnsides med ham, saaledes at han saa godt som rørte ved hans Arm, medens 2 eller 3 af Mændene, som han ikke senere har faaet at vide, hvem var, gik til venstre for Tiltalte. Denne rettede nu det Spørgsmaal til ham: »Naa, hvorledes gaar det paa Margarinefabriken?« og da han hertil svarede, at det gik godt, ytrede Tiltalte videre: »Din Skidehuskarl, hvad vil Du der?« hvorhos Tiltalte, da han hertil intet svarede, tilføjede: »Ja, I Skidehuskarle skal snart blive fyret (eller flyttet) derfra«. Da de derefter vare gaaede vel en Snes Skridt, uden at der var bleven sagt noget, og vare komne en 20 à 30 Alen fra hans Logis, kom der et Par ham ligeledes ubekendte Arbejdsmænd fra den modsatte Side, og idet disse passerede dem, udtalte Tiltalte: »Her er en fra Margarinefabriken, skal vi tage ham med her op?« hvorved Tiltalte antagelig sigtede til en i Nærheden værende Træplantning. Endelig, ligesom Vernersen var i Færd med at gaa ind ad Døren til sit Logis, raabte Tiltalte temmelig højt: »Nej, det kan for Resten være det samme, for ham kan vi let kende, ham skal vi nok finde (eller træffe) en anden Gang,« hvorhos Tiltalte samtidig slog ud med Haanden efter Vernersen.

I Forbindelse med den saaledes afgivne Forklaring har Vernersen udtalt, at han opfattede Tiltaltes Udtalelser som Trusler om Vold, idet han dog har tilføjet, at han »ingen Mening har om, hvor vidt de vare mente, som de vare sagte«. Efter sin videre Forklaring lod han sig ikke af Tiltaltes Optræden bevæge til at nedlægge Arbejdet paa Fabriken, hvilket han, uden at der bag efter er vederfaret ham noget fra Tiltaltes Side, fortsatte, indtil han en Uges Tid senere af andre Grunde, nemlig fordi han ikke kunde udholde den stærke Fedtdunst i Arbejdslokalerne, opgav sin Plads paa Fabriken.

Tiltalte, der under Sagen har været belagt med Varetægtsarrest fra den 13de til den 24de November f. A., benægtede først saa vel at have betegnet Vernersen som »Skidehuskarl« som i nogen som helst Retning at have truet ham. Senere har han imidlertid erkendt, at han, da han ved den ommeldte Lejlighed fulgte med Vernersen hen ad Gaden, spurgte denne, hvorledes det gik paa Fabriken, og at han, da Vernersen hertil svarede, at det gik godt, men at han rimeligvis ikke blev der længe, da han ikke kunde holde det ud, ytrede, at det maaske heller ingen Nytte var til, og at det ikke var saa rart, da Folk jo altid saa lidt skævt til dem, der gik paa den Maade.

I et følgende Forhør har Tiltalte yderligere forklaret, at han tillige spurgte Vernersen, om der var kommet Skidt i Smørret, siden saa mange sendte det tilbage, hvilken Udtalelse efter Tiltaltes Forklaring var foranlediget ved, at han havde hørt fortælle, at Smørret efter Strejken var bleven sendt tilbage. Derimod benægtede Tiltalte vedholdende Rigtigheden af Vernersens Forklaring, for saa vidt den i øvrigt var i Strid med Tiltaltes egen Forklaring, og navnlig benægtede han længe at have brugt Udtrykket »Skidehuskarl« overfor Vernersen, indtil han endelig i det sidste Forhør efter Konfrontation med Vernersen vedgik at have brugt dette Udtryk, og at hans tidligere Benægtelse

heraf var fremsat mod bedre Vidende. I øvrigt fastholdt han, at han ikke var fremkommet med de øvrige af Vernersen omforklarede Udtalelser, der laa udenfor det af ham indrømmede.

Medens Vernersen i et og alt har fastholdt Rigtigheden af sin ovenfor gengivne Forklaring, har han paa Forehold af Tiltaltes Forklaring tilføjet, at det nok kan være, at han ytrede, at han rimeligvis ikke blev længe paa Fabriken, fordi han ikke kunde udholde det, hvorimod han ikke husker, at Tiltalte udtalte, at det ikke var saa rart, da Folk jo altid saa lidt skævt til dem, der gik paa den Maade, eller at Tiltalte spurgte, om der var kommet Skidt i Smørret, hvilken sidste Ytring efter hans Forklaring næppe vilde være undgaaet hans Opmærksomhed, hvis den var falden.

Det har ikke under Sagen kunnet oplyses, hvem de Arbejdere vare, som overværede det omforklarede Optrin mellem Vernersen og Tiltalte, idet navnlig denne sidste, trods Foreholdelse af det usandsynlige i hans i saa Henseende afgivne Forklaring, vedholdende har nægtet at kende de paagældende, og disses Forklaring har saaledes ikke kunnet tilvejebringes.

Herefter kan der imidlertid ikke ved Vernersens enlige Forklaring anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at der ved den ommeldte Lejlighed fra Tiltaltes Side er faldet Ytring overfor Vernersen af andet eller videregaaende Indhold, end af Tiltalte indrømmet, og da de af Tiltalte erkendte Udtalelser ikke kunne anses at indeholde nogen Trusel om Vold overfor Vernersen, kan Tiltalte ikke anses overbevist om at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne paadrage ham Strafansvar under denne Sag, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale.

Mandagen den 15 April.

Nr. 134. Advokat Hindenburg

contra

Marius Peter Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 10 December 1900: De Tiltalte Marius Peter Nielsen og Jørgen Lauritz Jensen bør straffes med simpelt Fængsel, førstnævnte i 6 Dage og sidstnævnte i 4 Dage, samt, en for begge og begge for en, betale i Erstatning til Gartnermedhjælper Niels Peter Frederik Nielsen Felt 30 Kr, saa og alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1901: De Tiltalte Marius Peter Nielsen og Jørgen Lauritz Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 2 Gange 5 Dage og i 5 Dage; i øvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne M. A. Meyer og Bentzen for Overretten betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Marius Peter Nielsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Marius Peter Nielsen og Jørgen Lauritz Jensen, der ere fødte henholdsvis den 9 Marts 1876 og den 2 August 1878, og af hvilke ingen er funden forhen straffet ved Dom, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ved de af dem afgivne, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at de have gjort sig skyldige heri under følgende Omstændigheder:

Da Gartnermedhjælper Niels Peter Frederik Nielsen Felt den 29de Oktober f. A. om Morgenen Kl. ca. 7 kom ind i en Købmands Butik i Vandløse for at købe nogle Cigarer, stode de Tiltalte tillige med 2 andre Personer derinde og drak Snapse.

Begge de Tiltalte vare noget berusede, uden at dette dog kan antages at have haft nogen Indflydelse paa deres Tilregnelighed. Uden nogen Foranledning fra Felts Side opfordrede nu Tiltalte Nielsen ham til at give Drikkevarer, og da Felt, uden at svare noget hertil, vilde forføje sig bort, hindrede bemeldte Tiltalte ham heri ved at spærre Udgangen for ham, idet han tillige fremkom med forskellige fornærmelige Udladelser imod ham; kort efter aabnede Tiltalte Nielsen Butiksdøren og tilføjede Felt et saa stærkt Slag, at han tumlede ud paa Gaden.

Begge de Tiltalte — af hvilke dog Tiltalte Jensen under Optrinet i Butiken havde søgt at berolige Tiltalte Nielsen — fulgte nu efter og tilføjede Felt med Hænderne en Mængde Slag i Hoved og Ansigt, af hvilke Felt mener, at de fleste tildeltes ham af Tiltalte Nielsen, hvor-

efter begge de Tiltalte i Forening forsøgte, dog uden Held, at kaste ham over et Stakit ind i en Have, hvorpaa det endelig lykkedes Felt at slippe fra dem.

Ved dette Overfald, hvortil Felt ingen som helst Anledning havde givet, tilføjedes der ham forskellige Læsioner, der ifølge en fremlagt Lægeerklæring bestod i en mindre Hudafskrabning paa Næsen samt Blodudtrædninger i Musklerne foran og bag venstre Øre, der bevirkede, at han vanskeligt formaaede at aabne Munden og i nogen Tid led af Ømhed og Smerte; da Felt den 6 November f. A. mødte i Politiretten, vare Læsionerne imidlertid i det væsentlige lægte, og de kunne ikke antages at ville efterlade nogen Ulempe for ham i Fremtiden.

For det saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Nielsen i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Jensen i 5 Dage, og vil med den heraf flydende Forandring i Henseende til Straffen den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte i Henhold til den anførte Lovbestemmelse ere ansete med simpelt Fængsel henholdsvis i 6 Dage og 4 Dage, men hvis Bestemmelser angaaende Erstatning til overfaldne af 30 Kr. og angaaende Aktionens Omkostninger, hvilket alt er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede, billiges, i øvrigt være at stadfæste.

Mandagen den 22 April.

Nr. 135. Højesteretssagfører Salomon

contra

Anders Christiansen, kaldet **Ravn** (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 December 1900: Tiltalte Anders Christiansen, kaldet Ravn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Murerarbejdsmand Christian Oluf Harald Olsen betaler han 30 Kr. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Wolff og Overretssagfører E. Christensen, betaler Tiltalte Anders Christiansen, kaldet Ravn, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Christiansen, kaldet Ravn, til Højesteretssagførerns Salomon og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Anders Christiansen, kaldet Ravn, der er født den 2den August 1863 og tidligere straffet ifølge nævnte Rets Dom af 16de Januar 1900 efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke, jfr. § 203, og § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved de i Sagen afgivne, til Dels beedigede Vidneforklaringer er det mod Tiltaltes Benægtelse tilstrækkelig godtgjort, at han den 16de Oktober f. A. om Aftenen, da Murerarbejdsmand Christian Oluf Harald Olsen efter hans Opfordring vilde forlade hans Beværtning paa Nordre Fasanvej Nr. 16, har skubbet eller stødt til Olsen, der lider af Epilepsi, hvad der var Tiltalte bekendt, og som var stærkt beruset, saaledes at Olsen, der befandt sig i Udgangsdøren, faldt ud ad denne ned paa det asfalterede Fortoug udenfor, hvorfra en Trappe med 2 Trin fører op til Beværtningen. Ved Faldet tilføjedes der Olsen et stærkt blødende Saar i venstre Tinding, der — efter en af Overlægen paa Frederiksberg Hospital, hvor Olsen blev indlagt, afgiven og under Sagen fremlagt Erklæring — var en Tomme langt med noget kontunderede Rande. Det gik ikke ind til Benet, og kan efter Lægeerklæringen ikke antages at ville faa nogen Betydning for overfaldnes fremtidige Helbred. Overfaldne, der var uarbejdsdygtig i en halv Snes Dage paa Grund af Saaret, har den 12 November f. A. i Retten forklaret, at han da ikke længere følte nogen Ulempe deraf.

For det anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, og da den ved Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den overfaldne tillagte Erstatning samt om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, saaledes i det hele være at stadfæste.

Mandagen den 29 April.

Nr. 6. Arbejdsmand **Henrik Olsen** (Salomon e. O.)

contra

Den til Spare- og Laanekasse udvidede Byggeforening paa Vallø Stifts Gods i Præstø Amt ved Foreningens nuværende Formand, Stiftslæge **L. F. J. Rode** (Jensen),

betr. Spørgsmaalet om Hovedappellantens Forpligtelse til at betale en Restgæld og Kontraappellantens Pligt til at betale Erstatning for en ulovskikket Eksekutionsforretning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 December 1897: Kontracitanten, Arbejdsmand Henrik Olsen, bør til Hovedcitanterne, den til Spare- og Laanekasse udvidede Byggeforening paa Vallø Stifts Gods i Præstø Amt betale 3062 Kr. 85 Øre med Renter heraf $5^1/_2$ pCt. p. a. fra den 17 Juli 1894, til Betaling sker. Omkostningerne i Hoved- og Kontrasøgsmaalet ophæves. Til Overretsprokurator Gottschalck betaler det offentlige i Salær 150 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 12 Kr. 88 Øre. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at de i forrige Instans nedlagte Afvisningspaastande ikke ere gentagne her for Retten.

For Højesteret har Hovedappellanten principalt fastholdt sin Paastand om fuldstændig Frifindelse, i alt Fald for Tiden, med Hensyn til den af Kontraappellanten paastævnte Fordring, der i den indankede Dom er opgjort til 5062 Kroner 85 Øre, men har her for Retten subsidiært nedlagt Paastand paa, at der i nævnte Sum fragaar et Beløb, som af Køberen paa den den 22 Januar 1892 afholdte Auktion over Hovedappellantens Ejendomme er indbetalt til Kontraappellanten, og som med senere paaløbne Renter er opgjort til 125 Kroner 22 Øre, samt tvende Beløb, tilsammen opgjorte til 2992 Kroner 71 Øre, hidrørende dels fra Auktionen den 13 November 1891 over de hos Hovedappellanten udlagte Kreaturer, dels fra 2 den 14de og 29de April 1898 afholdte Auktioner over de Hovedappellanten tidligere tilhørende Ejendomme.

Ligesom det nu i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa billiges, at den principale Paastand er forkastet, saaledes vil heller ikke den subsidiære Paastand kunne tages til Følge, i hvilken Henseende bemærkes, hvad det førstnævnte Beløb angaar, at det ikke er oplyst, hvem det tilkommer, og med Hensyn til de to sidstnævnte Beløb, at Parterne vel have været enige om, at Provenuet for de nævnte Auktioner helt eller delvis maa komme til Afskrivning paa Kontraappellantens Fordring, men derimod ikke om disse Beløbs Størrelse og Beregning, som heller ikke i øvrigt fremgaar med tilstrækkelig Tydelighed af de i Sagen foreliggende Oplysninger.

Hvad dernæst angaar det af Hovedappellanten mod Kontraappellanten rejste Krav paa Erstatning for den 26de Oktober 1891 afholdte ulovskikkede Udlægsforretning, maa det efter samtlige foreliggende Oplysninger om Hovedappellantens økonomiske Kaar paa den Tid, da Udlægsforretningen fandt Sted, og under Hensyn til, at Kontraappellanten ogsaa ved en i formel Henseende lovlig Fremgangsmaade den Gang kunde have faaet Hovedappellanten udsat af Besiddelsen af de paagældende Ejendomme, antages, at denne ikke har lidt noget Tab ved Udlægsforretningen, og Kontraappellanten vil derfor efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde.

I Henseende til Processens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Salær, der tilkommer den for Hovedappellanten beskikkede Sagfører, at udrede af det offentlige.

For den Forhaling af Sagen, der efter dens Indankning for Højesteret har fundet Sted, og som efter det foreliggende falder den for Hovedappellanten beskikkede Sagfører til Last, vil denne ikke kunne undgaa i Medfør af Forordning 3 Juni 1796 § 39, jfr. § 35, at anses med en Bøde, der bestemmes til 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, den til Spare- og Laanekasse udvidede Byggeforening paa Vallø Stifts Gods i Præstø Amt ved Foreningens nuværende Formand, Stiftslæge L. F. J. Rode, bør for Tiltale af Hovedappellanten, Arbejdsmand Henrik Olsen, i denne Sag fri at være, hvorimod denne til Kontraappellanten bør betale 5062 Kroner 85 Øre, med Renter heraf $5^1/_2$ pCt. aarlig fra den 17 Juli 1894, til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Salomon 300 Kroner, der udredes af det offentlige. Højesteretssagfører Salomon bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Af Kontracitanten, Arbejdsmand Henrik Olsen her af Staden, der den Gang var Arvefæster og Brygger i Lellinge, blev den 19 April 1884, 2 Maj 1885 og 25 Oktober 1890 til Hovedcitanterne, den til Spare- og Laanekasse udvidede Byggeforening paa Vallø Stifts Gods i Præstø Amt, udstedt Obligationer henholdsvis for 5000 Kr., 3000 Kr. og 2000 Kr. med Pant i de ham som Arvefæster tilhørende Ejendomme Matr.-Nr. 6 b

og 10 d i Lellinge med Bygninger samt — dog til Dels med Undtagelse af Matr.-Nr. 6 b — i Ejendommenes Besætning og Inventarium m. v., hvorhos der ved Obligationerne af 19 April 1884 og 25 Oktober 1890 endvidere blev givet Pant i specificeret Løsøre og ved sidstnævnte Obligation derhos Pant i Kontracitantens Arvefæsteejendom, Matr.-Nr. 37 f i Lellinge med Bygninger, Besætning og Inventarium m. m. og i det paa Matr.-Nr. 6 b værende Bryggeri med staaende og løbende Redskaber. I Obligationerne var det blandt andet bestemt, at Kapitalen med paaløbne Renter straks og uden Opsigelse skulde være forfalden til skadesløs Betaling, naar der for nogen som helst Gæld blev gjort Arrest eller Udlæg i Pantet, hvorhos Kontracitanten underkastede sig Eksekution uden foregaaende Forlig eller Dom i de i Lov af 29 Marts 1873 § 15 omhandlede Tilfælde. Efter at der den 3dje Oktober 1891 efter Begæring af en anden Kreditor var gjort Eksekution blandt andet i Kontracitantens nævnte faste Ejendomme med Besætning og Inventarium, blev af Hovedcitanterne under Paaberaabelse af, at Gælden efter Panteobligationerne ifølge disses Indhold paa Grund heraf var forfalden til Betaling, hos Kongens Foged i Bjeverskov Herred og Vallø Birk, i Mangel af Betaling paa Anfordring, rekvireret Udlæg til Forauktionering i det pantsatte, og efter sket Berammelse blev der den 26de s. M. for Hovedcitanternes Restfordring efter Obligationerne, hvilken med Eksekutionsforretningens Omkostninger opgjordes til 8763 Kr. 2 Øre, givet Udlæg i de pantsatte faste Ejendomme, der vurderedes til i alt 25500 Kr. og i en Del registreret og til 4767 Kr. 25 Øre vurderet Løsøre, hvorhos det udlagte efter Hovedcitanternes Begæring straks blev disse udleveret til brugeligt Pant. Den 2 November s. A. blev der af Auktionsforvalteren i Vallø Birk ifølge Begæring af Hovedcitanterne berammet Tvangsauktion over de udlagte Kreaturer til Afholdelse den 13de s. M., og ved den herefter afholdte Auktion over en Del Heste, Kvæg og Grise udbragtes disse til i alt 1000 Kr. 41 Øre, heri indbefattet 111 Kr. 16 Øre, der udgjorde de Køberne ved Auktionskonditionerne paalagte $12^1/_2$ pCt. af Auktionsbudene i Auktions- og Inkassationsomkostninger. Endvidere blev ifølge Hovedcitanternes Rekvisition Auktion over de udlagte faste Ejendomme efter Auktionsforvalterens foregaaende Berammelse afholdt den 4 Januar 1892, og ved 2den Auktion den 22de s. M. bleve alle 3 Ejendomme med tilhørende Besætning og Inventarium bortsolgte under et, og Hammerslag givet for 17510 Kr. foruden Tilsvar af en paa Matr.-Nr. 6 b og 10 d hvilende Aftægt. Efter en af Kontracitanten iværksat Appel bleve imidlertid ved nærværende Rets Dom af 4 Juni 1894 de ovennævnte Dekreter samt den efter Hovedcitanternes Rekvisition foretagne Udlægsforretning og de afholdte Auktioner som ulovlige ophævede, medens Appelsagen blev afvist, for saa vidt angik den af Kontracitanten under denne nedlagte Paastand paa Erstatning for det ham ved Forretningerne paaførte Tab, Lidelse, Tort og Kreditspilde, da det ikke

Færdig fra Trykkeriet den 9 Maj 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 8.**

Mandagen den 29 April.

fandtes muligt for Retten paa Grundlag af de da foreliggende Oplysninger at danne sig nogen Mening, om der overhovedet, og i bekræftende Fald i hvilket Omfang, var tilføjet Kontracitanten noget Tab ved de paaankede Retsforfølgninger.

Da en daværende Gaardmand Hans Hansen som Kautionist og Selvskyldner havde underskrevet de fornævnte 2 Panteobligationer af 2 Maj 1885 og 25 Oktober 1890, sagsøgte Hovedcitanterne efter Stævning af 24 December 1891 Kautionisten til Betaling af førstnævnte Obligations Paalydende 3000 Kr. og sidstnævnte Obligations Restbeløb 1995 Kr. med Renter, og ved nærværende Rets Dom af 4 Juni 1894 blev Kautionisten tilpligtet at betale Hovedcitanterne 4995 Kr. med Renter af 3000 Kr. 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1891 til den 12te December s. A. og derefter 6 pCt. p. a. til Betaling sker, og af 1995 Kr. 4 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1891 til den 12 December s. A. og derefter 5 pCt. p. a. til Betalingen sker, samt Omkostningerne ved en af Hovedcitanterne hos Kautionisten foretagen Arrest og skadesløse Sagsomkostninger. Ved en efter Hovedcitanternes Rekvisition den 23de Juni 1894 her i Staden paabegyndt og den 4 Juli s. A. kontinueret Eksekutionsforretning hos Kautionisten fik Hovedcitanterne, hvis Fordring efter Dommen med Renter og Omkostninger i alt opgjordes til 6254 Kr. 79 Øre, Dækning for et Beløb af 5301 Kr. 17 Øre. Af sidstnævnte Beløb ville Hovedcitanterne have faaet Dækning for Renter af de tvende nævnte Obligationer fra 11 Juni 1891 til 22 Juni 1894 og Omkostninger, i alt 1261 Kr. 12 Øre, samt for Panteobligationen af 25 Oktober 1890, dens Restbeløb 1995 Kr. og af Panteobligationen af 2 Maj 1885 af Paalydende 3000 Kr. for et Beløb af 2045 Kr. 5 Øre.

Efter Hovedstævning af 28 Juli 1894 have Hovedcitanterne nu under nærværende Sag søgt Kontracitanten til Betaling af: fornævnte Panteobligation af 19 April 1884, dens Restbeløb . 3600 Kr. 00 Øre
Panteobligationen af 2 Maj 1885 til Rest . . . . 954 » 95 »
et Rentebeløb . . . . . 3 » 06 »
et do. . . . . 2 » 66 »
i alt . . 4560 Kr. 67 Øre

tillige med Renter 4½ pCt. p. a. af 3600 Kr. fra 11 Juni 1891 til Hovedforligsklagens Dato den 17 Juli 1894 og derefter 5½ pCt. p. a. til Betaling sker, 4½ pCt. p. a. af 954 Kr. 95 Øre fra 22 Juni 1894

til 17 Juli s. A. og derefter 5½ pCt. p. a. til Betaling sker og 5 pCt. p. a. af 5 Kr. 72 Øre fra 17 Juli 1894 til Betaling sker, samt Hovedsøgsmaalets Omkostninger skadesløst, medens de dog under Sagens Drift have frafaldet ovennævnte Rentepost 2 Kr. 66 Øre og Renter deraf.

Under Hovedsøgsmaalet har Kontracitanten, hvem der er tilstaaet fri Proces, næst at paastaa Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, paastaaet sig frifunden, i alt Fald for Tiden, og Hovedcitanterne tilpligtede i begge Tilfælde at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos han efter Kontrastævning af 15 September 1894 har for den ham ved Hovedcitanternes ulovlige Retsforfølgning tilføjede Skade og Tab paastaaet sig hos disse tilkendt en Erstatning af 25000 Kr., eller dog efter Rettens Skøn, med Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 7de September 1894, og Hovedcitanterne tilpligtede at betale Kontrasagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Kontracitanten har derhos paastaaet Hovedcitanterne eller i hvert Fald det offentlige paalagt at betale til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Gottschalck Salær og i Godtgørelse for Udlæg 36 Kr. 6 Øre samt endvidere til tvende under et inden Bjeverskov Herred og Vallø Birk optaget Skøn fungerende Skønsmænd henholdsvis 11 Kr. 45 Øre og 18 Kr. 45 Øre i Gebyr og Befordringsgodtgørelse. Under Kontrasøgsmaalet have Hovedcitanterne, efter at en af dem under særskilt Procedure af Formaliteten nedlagt Afvisningspaastand ved Rettens Kendelse af 20de Maj 1895 var forkastet, næst at fremsætte fornyet Paastand om Kontrasagens Afvisning paastaaet sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger.

I Henseende til Hovedsøgsmaalet bemærkes foreløbig, at den af Kontracitanten angaaende dettes Afvisning nedlagte Paastand, der er støttet paa, at Søgsmaalet, da Hovedcitanterne ikke straks behørig have dokumenteret, hvorledes den af dem hos Kautionisten opnaaede delvise Dækning er indgaaet, formentlig ikke er tilstrækkelig udtømmende deduceret, ikke findes at kunne tages til Følge.

Under Henvisning til, at det ved den af Hovedcitanterne iværksatte, senere som ulovlig ophævede Retsforfølgning fremkaldte Resultat endnu er uforandret, idet navnlig Ejendommen besiddes af Auktionskøberen, har Kontracitanten mod Hovedsøgsmaalet indvendt, at Hovedcitanterne ere dækkede for deres Krav efter de paagældende Obligationer ved Provenuet saavel af Ejendommen som af de ved Auktionen den 13 November 1891 solgte Kreaturer og af nogle Hovedcitanterne udlagte Møbler, som antages ligeledes at være forauktionerede. I hvert Fald formener Kontracitanten, at Hovedcitanterne ikke kunne være beføjede til at gøre deres Krav efter Obligationerne gældende mod ham, saa længe han ikke er bleven fuldstændig restitueret i sin ved den ulovlige Forfølgning krænkede Ret.

Næst at bemærke, at de ikke have solgt og derfor ikke modtaget noget Beløb for til dem udlagte Møbler, og at Auktionskøbesummen ikke er og ikke af dem har kunnet kræves indbetalt som Følge af den af Kontracitanten instituerede Appel og derpaa følgende Annullation af Auktionerne og samtlige forudgaaende Dekreter, have Hovedcitanterne anbragt, at denne Annullation ogsaa maa medføre, at de til dem for

de forauktionerede Kreaturer og i Renter indgaaede Beløb ikke af dem kunne betragtes og tilegnes til Dækning af deres heromhandlede her under Sagen indtalte Krav. De anse sig dernæst ikke pligtige at udsætte Indtalingen af dette Krav, der, efter hvad der er in confesso, ifølge deres Obligations Lydende er forfaldet ved det den 3dje Oktober 1891 af en anden Kreditor foretagne Udlæg i Ejendommen m. m. efter Afgørelsen af det Krav, som Kontracitanten maatte formene at have paa Hovedcitanterne paa Erstatning i Anledning af de annullerede Retsforfølgninger.

Da der findes at maatte gives Hovedcitanterne Medhold i det af dem saaledes anførte, vil Kontracitanten under Hovedsøgsmaalet være at tilpligte at betale Hovedcitanterne det af dem herunder endelig indtalte Beløb med Renter.

Angaaende Kontrasøgsmaalet bemærkes dernæst foreløbig, at den af Hovedcitanterne fremsatte fornyede Paastand om dets Afvisning, der er støttet paa Kontrakravets Ubestemthed, ikke mod Kontracitantens Protest kan komme i nogen Betragtning, og til ex officio at afvise Søgsmaalet af den anførte Grund, findes der ingen Føje.

Det Krav, Kontracitanten har rejst under Kontrasagen, gaar nærmere ud paa, at Hovedcitanterne skulle stille ham saaledes, som han var situeret, da den af dem instituerede Retsforfølgning mod ham paabegyndtes, saa vidt saadant endnu er muligt, i hvilken Henseende han har anbragt, at han som Følge af den forarmede Tilstand, i hvilken fornævnte Retsforfølgning har bragt ham, ikke er i Stand til igen at overtage Ejendommen med dens Brænderi- og Avlsdrift, og derfor er henvist til at søge sig tilkendt en samlet Pengeerstatning. Til Brug ved Bestemmelsen af dennes Størrelse har han i det væsentlige anbragt:

at der er paaført Ejendommen med Bygninger og Inventarium en Værdiforringelse af i alt 9483 Kr.,
at han ved Ejendommens Salg har lidt et Kapitaltab af 7857 Kr. og
at han ved Forfølgningen er sat ud af sit Erhverv, nemlig dels ved Bryggeridriften, der gav et aarligt Overskud af 3898 Kr. 80 Øre og dels ved Avlsbruget, som aarligt indbragte 871 » 00 »

aarligt tilsammen . . 4769 Kr. 80 Øre

Kontracitanten har dog herved tilføjet, at det ikke er hans Tanke for hvert enkelt af de saaledes meddelte Momenters Vedkommende at forlange Erstatning med noget bestemt Beløb, men han har forment, at Erstatningen paa Grundlag af det saaledes fremdragne maatte ansættes til 25000 Kr.

Hovedcitanterne benægte ved den af dem instituerede, senere annullerede Retsforfølgning mod Kontracitanten at have paaført denne noget Tab, endsige til det paastævnte Beløb. Den Mangel, som medførte Annullationen, var efter deres Anbringende af en ganske formel Karakter, idet deres Fordringer efter Obligationerne, hvad der er in confesso, vare forfaldne ved deres Udlægsbegærings Indgivelse til Fogden, og de vilde, da deres Obligationer indeholdt den sædvanlige Vedtagelse af den hurtige Retsforfølgning efter Forordningen 25 Januar 1828, i Løbet af kort Tid have kunnet erhverve lovligt Grundlag for Foretagelsen af retslige Skridt, svarende ganske til dem, der omstødtes

ved Dommen af 4 Juni 1894. Den ringe Henstand, som Kontracitanten mulig herved havde kunnet opnaa, vilde efter Hovedcitanternes Formening ikke have medført nogen Forandring i Forfølgningens Karakter og Udfald, da Kontracitantens økonomiske Stilling den Gang var saa ringe, at han umulig vilde have kunnet blive ved sin Bedrift. I saa Henseende have de under Henvisning til, at Kontracitanten ved de den 3dje og 26de Oktober 1891 hos ham foretagne Udlægsforretninger erklærede sig ude af Stand til helt eller delvis at betale de ham afæskede Beløb, oplyst, at hans løse Gæld den Gang androg mindst 5000 Kr., deriblandt 2 Regreskrav for 2 for ham indfriede Kautioner, medens hans udestaaende Fordringer ikkun udgjorde ca. 70 Kr., at hans Bryggeridrift var standset, og at han var ganske ude af Stand til at bringe den i Gang igen, eftersom han ved Udlægget af 3dje Oktober 1891 hindredes i at benytte den i øvrigt ubetydelige Beholdning af Malt, han da endnu ejede, og han derhos ved samme Udlæg var afskaaren fra ved Salg af Besætnings- eller Inventariegenstande at skaffe sig kontante Penge, medens det var umuligt at laane mere i Ejendommen, i hvilken der — bortset fra den ikke ubetydelige Aftægt — indestod godt 22000 Kr. Hovedcitanterne benægtede derhos, at Kontracitanten vilde have været i Stand til, hvis han havde opnaaet nogen Henstand med Forfølgningen, at skaffe Udveje til dens Afværgelse, og idet de derhos modsige Rigtigheden af de af Kontracitanten meddelte Oplysninger om Omfanget af den Ejendommen tilføjede Forringelse, om hans Kapitaltab samt om hans tidligere aarlige Indtægt af hans Brænderi- og Avlsdrift, gøre de endnu gældende, at han burde have ladet sig genindsætte i Ejendommens Besiddelse, og at det først da eller i alt Fald, naar Ejendommen efter en ny lovlig Retsforfølgning er solgt ved Auktion, vil kunne afgøres, om han overhovedet har lidt noget Tab, og da hvilket.

Medens der nu ikke vil kunne gives Hovedcitanterne Medhold i, at Kontracitantens Krav paa Erstatning i Anledning af den annullerede Retsforfølgning er betinget af nogen af de af dem sidst anførte 2de Omstændigheders Indtræden, mangler der paa den anden Side under de nu foreliggende Forhold de fornødne objektive Data til en nøjagtig Udmaaling af Omfanget af de Tab, som det ikke kan betvivles er paaført Kontracitanten ved bemeldte Retsforfølgning. Idet dette saaledes bliver at ansætte efter et Skøn over Kontracitantens Situation i dens Helhed, findes der herved at maatte gaas ud fra, at Kontracitantens økonomiske Kaar, da nævnte Retsforfølgning foretoges, vare yderst trykkede, og at han ikke vilde have kunnet vedblive sin Ejendoms Drift, men havde maattet fjernes fra samme; og under Hensyn til, at Tabet for Kontracitanten herefter maa anses at have bestaaet i den Ulempe at fraflytte Ejendommen, forinden det var retlig nødvendigt, og med kort Varsel at maatte skaffe sig og sin Familie anden Tilflugt og Underhold, skønnes den Kontracitanten hos Hovedcitanterne tilkommende Erstatning at kunne ansættes til 2000 Kr.

Idet dette Beløb bliver at fradrage i Hovedcitanternes Tilgodehavende, der med Tillæg af Renter til Hovedforligsklagens Dato den 17 Juli 1894 i alt andrager 5062 Kr. 85 Øre, vil der saaledes være at tilkende Hovedcitanterne hos Kontracitanten 3062 Kr. 85 Øre med Renter heraf $5^1/_2$ pCt. p. a. fra fornævnte Dato, til Betaling sker.

Omkostningerne i begge Søgsmaal findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at tillægge Prokurator Gottschalck, hvis Sagførelse har været lovlig, hos det offentlige i Salær 150 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg til Porto og Tilvejebringelse af Udskrifter og lignende 12 Kr. 88 Øre, medens der ikke vil kunne tillægges ham noget Beløb i Godtgørelse for Udgifter i Anledning af Forligsmæglingen eller Befordringsudgifter i Anledning af en optagen Skønsforretning, ligesom der ikke af Retten vil kunne tillægges de ved nævnte Forretning fungerende tvende Skønsmænd noget Beløb i Gebyr eller Befordringsgodtgørelse.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 3. Grosserer **Martin Jeppesen** (O. Hansen)

contra

Handlende **Marius Nielsen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Gyldigheden af en til en Agent stedfunden Betaling.

Aalborg Købstads Gæsterets Dom af 29de Maj 1899: Indstævnte, Handlende Marius Nielsen, boende Niels Ebbesensgade, Aalborg, bør for Citanten, Grosserer Martin Jeppesen af København, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Januar 1900: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Grosserer Martin Jeppesen, til Indstævnte, Handlende Marius Nielsen, 20 Kr., der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Mellem Sagens Parter er det ikke omstridt, at Appellanten under den Samtale, han i Overværelse af Agenten, der havde optaget Ordren hos Indstævnte, havde med denne, ikke er fremkommen med nogen udtrykkelig Tilkendegivelse om, at Agenten skulde være bemyndiget til at modtage og paa Appellantens Vegne kvittere for Købesummen for Varerne, saafremt Indstævnte valgte at betale denne kontant. Og da Appellantens Ytringer ved denne Lejlighed, selv om de ere faldne som af Indstævnte anbragt, ikke med Føje af denne have kunnet udtydes som indeholdende en saadan Bemyndigelse, hvorved bemærkes, at det efter de Højesteret forelagte, efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke kan antages, at Appellanten ved den nævnte Lejlighed har forestillet Agenten for Indstævnte, der forud kendte denne — kan Indstævnte ikke anses for frigjort ved den til Agenten erlagte Betaling, der ikke er kommen Ap-

pellanten til Gode. Indstævnte vil derfor være at dømme efter Appellantens Paastand.

Processens Omkostninger findes at kunne ophæves i alle Instanser

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handlende Marius Nielsen, bør til Appellanten, Grosserer Martin Jeppesen, betale 207 Kroner 99 Øre med Renter heraf 7 pCt. aarlig fra den 18 Januar 1899, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Grosserer Martin Jeppesen i Kjøbenhavn, i 1ste Instans ved en Gæsteret paastaaet Indstævnte, Handlende Marius Nielsen i Aalborg, tilpligtet for ham solgte og leverede Handelsvarer at betale sig 207 Kr. 99 Øre, tilligemed Renter heraf 7 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 18 Januar f. A., indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte har procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Det er under Sagen in confesso, at Citanten, efter at Indstævnte havde afkøbt ham Varer for det ovennævnte Beløb, en Gang, som det maa antages, i sidste Halvdel af Aaret 1898 i Følge med en Tredjemand ved Navn Hansen indfandt sig hos Indstævnte og da forestillede Hansen som sin Agent i Aalborg, og at der ved denne Lejlighed mellem Parterne forefaldt en Samtale om det for Varerne skyldige Beløb, hvorhos Citanten, efter at Indstævnte under Sagen har fremlagt en »pr. Martin Jeppesen L. Hansen« underskreven Kvittering af 27de Oktober 1898 for et af Indstævnte samme Dag betalt Beløb af den ovennævnte Størrelse, maa anses at have erkendt, at hans ommeldte Agent har modtaget dette Beløb af Indstævnte.

Idet nu Indstævnte har anbragt, at det, efter at han under bemeldte Samtale havde ytret, at han godt kunde betale Varerne kontant, af Citanten blev udtalt, at naar Agenten kom til Indstævnte med den Veksel, som skulde udstedes for Varerne, til Akcept, kunde Indstævnte selv bestemme, om han vilde betale kontant eller akceptere Vekslen, har han forment, at den, som meldt, stedfundne Betaling til Agenten maa være retlig bindende for Citanten, hvad denne derimod har bestridt, idet han har benægtet at have, som han har udtrykt sig, opfordret Indstævnte til at indbetale til Hansen, hvad han skyldte Citanten, og, som han yderligere har gjort gældende, aldrig vil have udtalt, at Indstævnte kunde betale til den, der præsenterede Vekslen.

Citanten har imidlertid ikke, i alt Fald med fornøden Bestemthed, benægtet under den omhandlede Samtale at have udtalt sig paa den af Indstævnte angivne Maade, og idet der derfor maa gaas ud fra

Rigtigheden af Indstævntes Anbringende i saa Henseende, maa Indstævnte, om end Citantens i Agentens Overværelse faldne Udtalelser ikke ordret gik ud paa, at Betalingen kunde erlægges til Agenten, dog anses at have haft Føje til deri at se en Tilkendegivelse af, at han, naar Agenten præsenterede ham den paagældende Veksel, til Agenten kunde betale dennes Paalydende i Stedet for at give Akcept, og det saa meget mere, som det under en modsat Forudsætning vilde have været naturligst, at Citanten havde opfordret Indstævnte, der erklærede sig villig til at betale kontant, til at tilstille ham selv Beløbet, hvad Citanten efter Proceduren imidlertid ikke kan antages at have gjort.

Som Følge heraf, samt idet det endnu bemærkes, at det ikke kan tillægges nogen Betydning, at Citanten ikke har villet erkende, at Betalingen er erlagt til Agenten samtidig med, at Vekslen blev præsenteret, eftersom Citanten ikke har opgivet, naar han har tilstillet Agenten Vekslen til Præsentation til Akcept, eller i øvrigt oplyst noget, som kunde tale for, at Betalingen skulde have fundet Sted til en anden Tid, end ved Vekslens Præsentation og navnlig forud for denne, maa det billiges, at Indstævnte ved Gæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanten vil have at godtgøre Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 20 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 136. Højesteretssagfører Lunn

contra

Carl Christian Brix Kjelgaard (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Sæby Købstads Politirets Dom af 10 Oktober 1900: Tiltalte, Købmand Carl Christian Brix Kjelgaard bør til Sæby Kommunes Kasse bøde 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 December 1900: Tiltalte Carl Christian Brix Kjelgaard bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, i Salær hver 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1 April d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Overvejelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Da de paagældende Kunder hverken direkte eller indirekte have ydet noget Vederlag for de til dem udskænkede Drikkevarer, og Tiltalte ej heller kan antages at have opnaaet saadant ved en forøget Afsætning af sine Varer, kan det af ham udviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold ikke anses som ulovlig Brændevinsudskænkning. Som Følge heraf vil han være at frifinde for det offentliges Tiltale, og da Dommen har samme Resultat, vil den kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner hver, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Købmand Carl Christian Brix Kjelgaard — der er født i Aaret 1859 og som, naar undtages at han inden Dronninglund Herreds Politiret under 20de Februar 1889 har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kr. til Politikassen for ulovlig Prøvehandel, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under denne Sag for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Tiltalte, der i Henhold til et ham under 27 Maj 1887 meddelt Borgerskab som Købmand i Sæby driver Købmandshandel, derunder — som det maa antages — Brændevinshandel samme Steds, men som ikke har Borgerskab paa Værtshushold, har erkendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at der i hans Forretning regelmæssigt til Kunder fra Landet enten i Butiken eller i en dertil stødende saakaldet »Bønderstue« har været udskænket en Snaps, i Reglen Brændevin eller Brændevin tilsat med Bitter, undertiden Kognak, i hvilken Henseende hans Forklaring gaar ud paa, at Forretningens Kundekreds hovedsagentlig bestaar af Landboere, som sætte deres Køretøjer ind i Tiltaltes Købmandsgaard, hvor de have deres Tilhold under deres Ophold i Byen, at der, naar Landboerne, efter at have faaet deres Heste i Stald, komme ind i Butiken, bydes dem en Snaps uden Hensyn til, om de handle eller ikke, at der, naar Landboere spise deres medbragte Mad i den oven omtalte »Bønderstue«, i Reglen her bydes dem, der ønske det, en Snaps til Maden, at der som oftest udskænkes Snaps til enhver, der kommer i Butiken og beder derom, i hvert Fald naar der ikke er særlig Grund til at afslaa Begæringen, saasom naar den paagældende er beruset eller en vitterlig Drukkenboldt, men at der kun tilbydes Snaps til Folk fra Landet, som jævnlig komme i Tiltaltes Butik, samt at Tiltalte end ikke tilnærmelsesvis ser sig i Stand til at oplyse, hvor meget der aarlig er medgaaet af Brændevin m. m. til den omhandlede Udskænkning, da der dels tages af særlig dertil bestemte Flasker, dels tappes af Ankerne. Efter Tiltaltes Udsagn, hvis Rigtighed der ikke er Grund til at betvivle, har bemeldte Udskænkning af Snapse altid fundet Sted gratis, ligesom der

er forlangt samme Pris for de Varer, der sælges, uden Hensyn til, om Køberen er bleven trakteret med Snaps eller ej, og som Grund til denne Udskænkning har Tiltalte opgivet, at han gør det, dels fordi det saaledes er gammel Skik, dels for at vise sine Kunder en Opmærksomhed og derved bevare sin Kundekreds.

Idet nu Tiltalte, om han end ikke direkte har modtaget Betaling for de udskænkede Drikkevarer, dog efter det foreliggende og særlig under Hensyn til det Omfang, hvori denne Udskænkning har fundet Sted, maa have betragtet den dermed forbundne Bekostning som en Udgift, som han fik dækket gennem Varesalget i Forretningen, og idet derhos bemeldte Udskænkning ogsaa for saa vidt har været knyttet til den paagældende Handelsforretning, som Tiltalte, som meldt, derved har villet bevare sin Kundekreds, maa hans omhandlede Forhold i og for sig betragtes som en ulovlig Brændevinsudskænkning. Efter det oplyste maa det imidlertid — i Overensstemmelse med, hvad Tiltalte har anført i et for Politiretten fremlagt Indlæg — antages, at Udskænkning til Kunder og andre under lignende Forhold som de ovenanførte ifølge gammel Skik i lang Tid upaatalt har fundet Sted hos de handlende i Sæby og den tilstødende Landjurisdiktion, og da Tiltalte herefter samt i øvrigt i Betragtning af de Forhold, hvorunder Udskænkning har fundet Sted, maa anses at have haft Grund til at tro, at han ikke derved begik noget ulovligt, findes der under de foreliggende Omstændigheder ikke at burde idømmes ham Straf for bemeldte Forhold.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger — — — — ville være at udrede af det offentlige.

Tirsdagen den 30 April.

Nr. 137. Højesteretssagfører Lunn

contra

Marius Johan Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Dronninglund Herreds Politirets Dom af 10 Oktober 1900: Tiltalte, Detailhandler Marius Johan Pedersen af Asaa, bør til Hjørring Amtsfattigkasse bøde 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 December 1900: Tiltalte Marius Johan Pedersen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1 April d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Da de paagældende Kunder hverken direkte eller indirekte have ydet noget Vederlag for de til dem udskænkede Drikkevarer, og Tiltalte ej heller kan antages at have opnaaet saadant ved en forøget Afsætning af sine Varer, kan det af ham udviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold ikke anses som ulovlig Brændevinsudskænkning.

Som Følge heraf vil han være at frifinde for det offentliges Tiltale, og da Dommen har samme Resultat, vil den kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner hver, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Detailhandler Marius Johan Pedersen, der er født i Aaret 1870 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Tiltalte, der i Henhold til et ham under 11 April d. A. meddelt Næringsbevis driver Detail- og Brændevinshandel i Asaa, men som ikke har nogen Adkomst til Brændevinsudskænkning, har erkendt, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at der i hans Butik regelmæssigt har været udskænket en Snaps Brændevin, Kognak eller Bitter (Spiritus tilsat med Malurt), til de af hans Kunder, der fremsatte Ønske derom, og at en saadan Snaps ogsaa, uden at der var fremsat nogen Begæring derom, er bleven tilbudt Kunder, naar de havde gjort deres Indkøb, hvortil han har føjet, at det ogsaa er hændet, at der er udskænket en Snaps for Folk, der kom ind i Butiken i andet Ærinde end for at gøre Indkøb. For den saaledes udskænkede Spiritus vil Tiltalte aldrig have taget Betaling, hvorhos han vil have solgt sine Varer ganske til samme Pris uden Hensyn til, om Køberen blev trakteret med Snaps eller ej, og hans Forklaringer i disse Retninger stemmer med eller bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, af hvilke det derhos fremgaar, at de Flasker med Brændevin, Kognac og Bitter, som ere bestemte til gratis Udskænkning til Kunderne, have deres Plads i et aabent Rum i Bagdisken, hvortil Kunderne ikke have Adgang, saa at disse ikke selv kunne forsyne sig med de nævnte Drikkevarer, hvorimod Ekspedienten, naar Snaps forlanges eller tilbydes, skænker den op i et Glas paa Fordisken og derpaa atter sætter Flaske og Glas tilbage i det nævnte Rum. Tiltalte har i øvrigt udsagt, at naar han saaledes — som han har anført,

med Tab for sig selv — har udskænket Spiritus til Kunder og andre, der have indfundet sig i hans Butik, har dette været begrundet dels i, at det saaledes har været gammel Skik, dels i, at han har forment paa denne Maade at udvise Opmærksomhed overfor sine Kunder og derved bevare sin Kundekreds.

Idet nu Tiltalte, om han end ikke direkte har modtaget Betaling for de udskænkede Drikkevarer, dog efter det foreliggende og særlig under Hensyn til det Omfang, hvori denne Udskænkning har fundet Sted, maa have betragtet den dermed forbundne Bekostning som en Udgift, som han fik dækket gennem Varesalget i Forretningen, og idet derhos bemeldte Udskænkning ogsaa for saa vidt har været knyttet til den paagældende Handelsforretning, som Tiltalte, som meldt, derved har villet bevare sin Kundekreds, maa hans omhandlede Forhold i og for sig betragtes som en ulovlig Brændevinsudskænkning. Efter det oplyste maa det imidlertid – i Overensstemmelse med, hvad Tiltalte har anført i et af ham for Politiretten fremlagt Indlæg, og hvad der ogsaa er gjort gældende for Overretten af den af ham antagne Defensor samme Steds — antages, at Udskænkning til Kunder og andre under lignende Forhold som de oven anførte ifølge gammel Skik i lang Tid upaatalt har fundet Sted hos de handlende i den paagældende Jurisdiktion, og da Tiltalte herefter samt i øvrigt i Betragtning af de Forhold, hvorunder Udskænkningen har fundet Sted, maa anses at have haft Grund til at tro, at han ikke derved begik noget ulovligt, findes der under de foreliggende Omstændigheder ikke at burde idømmes ham Straf for bemeldte Forhold.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor for Overretten i Salær 15 Kr. — hvorimod der intet Salær bliver at tilkende for Defensionen samme Steds, da Tiltalte ikke har ønsket Defensor beskikket for sig, men selv har draget Omsorg for sit Forsvar, ville være at udrede af det offentlige.

Nr. 90. Højesteretssagfører Jensen

contra

Marius William Møller (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Medicinal- og Giftlovgivningen samt af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juli 1900: Tiltalte Marius William Møller bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 20 Kr. og til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse 400 Kr. Saa betaler han og Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 26 November 1900 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marius William Møller til Højesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Marius William Møller, der er født den 22 Januar 1858 og som den 16 Juni f. A. inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager har for Overtrædelse af Forordningen 1 April 1796 vedtaget og erlagt en Rettens Fattigkasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., men som ikke i øvrigt er funden straffet, for Overtrædelse af Medicinal- og Giftlovgivningen samt af Næringslovgivningen.

Tiltalte, der er Medlem af Bestyrelsen for »Meyer & Henckels Aktieselskab«, hvilket i Henhold til Borgerskab af 18 December 1890 paa Grosserer- og Detailhandlernæring driver Materialhandel en gros og en detail her i Staden, har erkendt, at han forestaar Driften af bemeldte Aktieselskabs Forretning, og at han bærer Ansvaret for det nedennævnte Forhold.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Efter at der i Sommeren 1899 af Aktieselskabet var blevet udsendt en Prisliste over almindelig benyttede veterinære Lægemidler m. v., er der fra Aktieselskabets Udsalgslokale solgt til Dyrlæger de i bemeldte Prisliste opførte præparerede og upræparerede Medicinalvarer saavel i større som i mindre Partier Saaledes er der bl. a. af de upræparerede Medicinalvarer, der ere opførte i Fortegnelsen, Litra a, til Anordning Nr. 145 af 6 November 1897 solgt Sennopsolie, Spanskflue, Eupharbium, Crotonolie, Opium, Sort Nyserod, Sevenbom, Meldrøje og Rævekager i Partier til en Salgspris under 40 Kr., og af de i Fortegnelsen, Litra b, til bemeldte Anordning opførte upræparede Medicinalvarer solgt: Arnikablomster, Bukkeblade, Salvieblade, Dyvelsdræk, amerikansk Olie, Althæarod, Rhabarberrod og Lusefrø i Partier af under 5 Pund ad Gangen og til en Salgspris af under 10 Kr. Fremdeles er der i mindre Partier solgt forskellige af de i Fortegnelsen, Litra A, til Bekendtgørelse Nr. 146 af 8 November 1897 opførte præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, saasom Antifebrin, pulveriseret Arseniksyrling,

Karbolsyre og Fosforsyre. Tiltalte har forklaret, at man ved Salget af samtlige de nævnte Stoffer i mindre Partier har søgt at sikre sig, at Udlevering ikke fandt Sted til andre end autoriserede Dyrlæger, og under Sagen er det ikke oplyst, at saadant Salg har fundet Sted til andre Personer.

Med særligt Hensyn til Salget af pulveriseret Arseniksyrling, der er det samme Stof, som det i Forordning 1 April 1796 § 1 under Litra a nævnte Giftstof »Arsenicum album«, har Tiltalte derhos erkendt, at man ved Salg heraf i større Partier ikke har iagttaget Forskrifterne i Plakat 19 April 1843 § 2 om, at Giften kun maa afsættes i de samme Emballager, hvori den ankommer her til Landet.

Da det »Meyer & Henckels Aktieselskab« meddelte Borgerskab ikke hjemler Aktieselskabet eller Tiltalte som Leder af dettes Forretning Ret til at forhandle Giftstoffer som Arseniksyrling eller de andre foran nævnte i Fortegnelsen til Anordning 6 November 1897 og i Fortegnelsen, Litra A, til Bekendtgørelse af 8de s. M. opførte Medicinalvarer i mindre Partier til andre Personer end saadanne, der dermed ere handelsberettigede, og da der ikke findes Hjemmel til at anse Dyrlæger som handelsberettigede — i den Forstand, hvori dette Ord maa anses at være brugt i Næringslovens § 31 — med nogen af de fornævnte Medicinalvarer, vil Tiltalte være at anse, dels for Salg i mindre Partier af de ovennævnte upræparerede Medicinalvarer efter Næringslovens § 75 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 20 Kr., dels for Salg af Arseniksyrling i mindre Partier og for Overtrædelse af Bestemmelsen i Plakat 19 April 1843 § 2, 1ste Punktum, efter Forordningen 1 April 1796 § 1, og for Salg i mindre Partier af de andre ovenfor nævnte efter Bekendtgørelse af 8 November 1897 fra den almindelige Detailhandel for Tiden undtagne præparerede Medicinalvarer efter Forordningen 4 December 1672 § 30 efter Omstændighederne under et med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 400 Kr. Derimod findes der ikke at kunne paalægges Tiltalte noget særligt Strafansvar, for saa vidt han har undladt at holde Giftbog og delvis undladt ved Salg af Arseniksyrling at iagttage de i Plakat 19 April 1843 §§ 4—5 i øvrigt for saadant Salg foreskrevne Regler.

Tiltalte vil derhos have at betale Sagens Omkostninger.

Onsdagen den 1 Maj.

Nr. 97. Advokat Hindenburg

contra

Jens Ulrich Sivert Jessen, Johan Frederik Krøyer, Frits Otto Emil Kjær og Vilhelm Bergmann Petersen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven af 12 April 1889 og Lov om Brandvæsenet i Kjøbenhavn af 15 Maj 1868.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 November 1900: De Tiltalte Johan Frederik Krøyer, Frits Otto Emil Kjær og Vilhelm Bergmann Petersen bør hver især til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. og Tiltalte Jens Ulrich Sivert Jessen til samme Kasse bøde 300 Kr., hvorhos de Tiltalte, en for alle og alle for en, bør betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Begæring af Bygningskommissionen i Kjøbenhavn anlagte Sag tiltales Medlemmerne af Bestyrelsen for Aktieselskabet »Magasin du Nords Møbelfabrik og Kunstsnedkeri«, Johan Frederik Krøyer, Frits Otto Emil Kjær og Vilhelm Bergmann Petersen samt Værkfører Jens Ulrich Sivert Jessen, der ere fødte henholdsvis den 30te Juli 1847, den 29de Marts 1862, den 18de December 1852 og den 4de November 1859, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Bygningsloven for Staden Kjøbenhavn af 12te April 1889 og Lov om Brandvæsenet i Kjøbenhavn af 15de Maj 1868.

Ifølge de Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

I en bemeldte Aktieselskab tilhørende, ved Landskronagade her i Staden beliggende Bygning, der er indrettet til Værksteder for Møbelfabrikation og Kunstsnedkeri, lod Tiltalte Jessen, der som Værkfører er Leder af Fabrikens daglige Drift, i Oktober f. A. paa Bestyrelsens Vegne — som det maa antages — uden forud at konferere med Bestyrelsens Medlemmer desangaaende, foretage forskellige Bygningsforandringer for paa Hanebjælkeloftet at indrette et Værksted for de paa Fabriken beskæftigede Billedskærere.

Disse Bygningsforandringer, der foretoges uden forudgaaende Anmeldelse til Bygningsmyndighederne og uden at disses Tilladelse til Foranstaltningerne var indhentet, bestode bl. a. i Opsættelsen af et Skillerum, Anbringelsen af Bræddebeklædning om de 3 Sider af den til Hanebjælkeloftet fra den underliggende Etage førende Trappe samt Forlængelsen af Varmerørene saaledes, at et Damprør med Returrør førtes ind i det paa bemeldte Loft til Værksted indrettede Rum.

Da det den 30 November f. A. af vedkommende Bygningsinspek-

tør blev forlangt, at Damprørene skulde fjernes, blev dette Forlangende efterkommet paa den Maade, at Rørene anbragtes under Gulvet, i hvilket der tilvejebragtes Aabninger, forsynede med Jernriste, gennem hvilke Varmen kunde tilføres Rummet.

Den 4 Januar d. A. blev der imidlertid af Bygningsinspektøren gjort Indsigelse ogsaa mod den saaledes etablerede Ordning, til hvilken der ej heller var indhentet Bygningsmyndighedernes Tilladelse, hvorhos det paalagdes Aktieselskabet uopholdelig at tillukke de i Hanebjælkelaget anbragte Aabninger og samtidig ophøre med den ulovlige Benyttelse af Hanebjælkeloftet.

Uden foreløbig at foretage nogen yderligere Forandring ved Bygningen, foranledigede Tiltalte Jessen herefter et Andragende indsendt til Justitsministeriet om saadanne Dispensationer fra Bygningslovgivningen, at Rummet efter Foretagelsen af visse yderligere Foranstaltninger vedblivende kunde benyttes til Billedskærerværksted.

Efter at dette Andragende var afslaaet ved Ministeriets Skrivelse af 14 Februar d. A., og efter at der i Anledning af det saaledes passerede var indledet Undersøgelse mod de paagældende, bleve — som det maa antages i Slutningen af Maj Maaned d. A. — de ommeldte Indretninger fjernede.

Det fornævnte Rum paa Hanebjælkeloftet, der som anført var indrettet til at opvarmes, og hvortil der kun var Adgang ad een Trappe, havde ikkun en Højde af 3 Alen 3 Tommer fra Gulv til Loft, og Rummets Gulvflade var beliggende i en Højde af 27 Alen 18 Tommer over Jorden. Rummet, der derhos var forsynet med Bræddeloft, blev i Tiden fra Oktober f. A. til den 14 Maj d. A. benyttet til Værksted for 5 à 6 Billedskærere.

Idet bemærkes, at Ansvaret for de foran ommeldte, uden forudgaaende Anmeldelse foretagne og i Strid med Bygningslovens §§ 40, 42 og 43 værende Bygningsforandringer samt for den ulovlige Benyttelse af det fornævnte Rum til Billedskærerværksted findes at maatte paahvile Medlemmerne af Aktieselskabets Bestyrelse, som ifølge deres egen Erkendelse alle fra en Gang i Efteraaret 1899 have været vidende om, at der paa Hanebjælkeloftet var blevet indrettet et Værksted, og at dette benyttedes af Billedskærerne — i Forbindelse med Tiltalte Jessen som den, der har forestaaet Arbejdernes Udførelse og taget Rummet i Brug paa den foran ommeldte Maade, ville samtlige de Tiltalte være at anse efter Lov 12 April 1889 § 75 og § 76, jfr. §§ 40, 42 og 43 samt efter Lov 15 Maj 1868 § 40, jfr. § 25, de Tiltalte Krøyer, Kjær og Petersen efter Omstændighederne hver især under et med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr. og Tiltalte Jessen med en samme Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kr., hvorhos de Tiltalte ville have in solidum at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 2. Museumsassistent **Bering Liisberg** (Ulf Hansen)

contra

Cyklehandler, Bogtrykker **Johan Kihl** (Ingen),

betr. en Cyklehandel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1899: Indstævnte, Museumsassistent Bering Liisberg, bør til Citanten, Cyklehandler Johan Kihl, betale 462 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 Februar 1895 til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Overretssagfører Rievers bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Proceduren i foregaaende Instans har Indstævnte urigtigen benægtet, at Appellanten afsluttede Købet af Cyklerne paa den udtrykkelige Betingelse, at de skulde forsynes med Bremser, og denne urigtige Benægtelse har Indstævnte først frafaldet, efter at det i den indankede Dom ommeldte Vidne var ført af Appellanten.

Under disse Omstændigheder, og da Appellantens Fremstilling af, hvad der er foregaaet mellem Parterne betræffende Anbringelsen af Bremser, ogsaa efter det i øvrigt under Sagen oplyste har Sandsynligheden for sig, findes den i sin Helhed at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse. Denne Fremstilling gaar nu ud paa, at Appellanten ved Cyklernes Modtagelse vel har indrømmet Indstævnte en kortvarig Henstand med Leveringen af Bremserne, men at han ikke har frafaldet den stillede Betingelse, idet han tværtimod efter flere forgæves Paamindelser til Indstævnte overfor denne udtrykkelig, og uden at møde Modsigelse, har erklæret ikke at ville beholde Cyklerne, med mindre de bleve forsynede med Bremser, hvad Indstævnte derefter ogsaa lovede at sørge for, men som desuagtet ikke er sket.

Allerede efter det saaledes foreliggende vil Appellanten efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Indstævnte findes at burde tilsvare Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner.

I Henseende til den Overretssagfører Rievers ikendte Bøde maa det have sit Forblivende ved Dommen.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Maj 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 9.**

Onsdagen den 1 Maj.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Museumsassistent Bering Liisberg, bør for Tiltale af Indstævnte, forhenværende Cyklehandler, Bogtrykker Johan Kihl, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner. I Henseende til den Overretssagfører Rievers ikendte Mulkt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Stævningen i nærværende Sag har Citanten, Cyklehandler Johan Kihl, paastaaet Indstævnte, Museumsassistent Bering Liisberg, tilpligtet at betale 492 Kr. 25 Øre, som denne skal skylde Citanten for 2de Cykler, Cykledele etc., tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 Februar 1895 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, har mod Søgsmaalet gjort gældende, at han har købt de omhandlede Cykler i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April 1894 til sig og sin Hustru paa Betingelse af, at de bleve forsynede med Bremser, og under udtrykkelig Fremhævelse af, at han ellers ikke vilde have dem, at Cyklerne desuagtet leveredes ham uden Bremser, at han derefter gentagne Gange sendte Cyklerne tilbage til Citanten dels til Paasætning af Bremser, dels til Reparation, idet Cyklerne paa Grund af forskellige Konstruktionsfejl stadig gik itu, at han hver Gang modtog dem igen fra Citanten uden Bremser, at han derpaa, da han og Hustru imidlertid ikke turde benytte Cyklerne uden Bremser, tilkendegav Citanten, at han ikke vilde beholde Cyklerne, som Citanten lovede at afhente, hvad han dog undlod, og at de derpaa henstode urørte hos ham fra først i Juni til hen i September 1894, da han skulde rejse til Udlandet, og lod et Bud bringe dem til Citanten. Da Manglerne af Bremserne, foruden at være i Strid med den i saa Henseende af ham stillede Betingelse, tillige efter hans An-

bringende er til Hinder for Cyklernes Brugbarhed, og henset tillige til de oven ommeldte Konstruktionsfejl, formener Indstævnte, at han har været berettiget til at nægte at beholde Cyklerne, hvad Citanten ogsaa i øvrigt skal have erkendt saavel i Ord som navnlig ogsaa ved at modtage Cyklerne tilbage af Indstævntes Bud i September 1894 uden Protest. Citanten har, efter at Indstævnte havde ført som Vidne den Ekspedient i Citantens Forretning, som havde solgt ham Cyklerne, erkendt, at der ved Salget er givet Indstævnte Tilsagn om, at Cyklerne skulde blive forsynede med Bremser, men at dette ikke er sket, og han har i Anledning af denne Mangel, som han ikke anser afgørende for Cyklernes Brugbarhed, nedsat sit Krav med 30 Kr., hvortil han anslaar Bekostningen ved Bremsernes Anbringelse, til 462 Kr. 25 Øre. I øvrigt har han modsagt Rigtigheden af Indstævntes anførte og navnlig benægtet at være indgaaet paa at tage Cyklerne tilbage saa vel som at have modtaget dem tilbage af Indstævntes Bud i September 1894, idet han tværtimod, efter at Indstævnte da havde haft Brugen af Cyklerne i henved 6 Maaneder, vil have nægtet at modtage dem af Budet.

Da dette ved hans Vægring ved at modtage Cyklerne erklærede, at det ikke vidste, hvad det skulde gøre med dem, efter som Indstævnte var bortrejst, gav Citanten det, efter hvad han har anbragt, Anvisning paa at faa Fabrikanten af Cyklerne til at lade dem henstaa paa Fabriken til Indstævntes Hjemkomst, og, efter hvad Citanten senere vil have bragt i Erfaring, bleve Cyklerne af Budet hensatte paa Fabriken, men hvor de nu ere, vil han være uvidende om, og han vil ikke i sit Mellemværende med Fabrikanten være bleven krediteret noget Beløb i Anledning af Cyklernes Aflevering til denne.

Da Citanten ikke efter denne hans Fremstilling kan anses at have modtaget Cyklerne tilbage, og Indstævnte ikke har ført noget Bevis for Rigtigheden af sit Anbringende herom, vil dennes Frifindelsespaastand ikke kunne tages til Følge, hvorimod han, idet der efter det foreliggende savnes Føje til at forkaste Citantens Ansættelse af Omkostningerne ved Anbringelsen af Bremser paa Cyklerne til 30 Kr., vil være at dømme til at betale det oven anførte Beløb af 462 Kr. 25 Øre tillige med Renter heraf som paastævnet.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte derhos at burde betale Citanten med 60 Kr.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Overretssagfører Rievers i Medfør af Frdg. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 6 Maj.

Nr. 57. Sagfører **P. Sonne** (Ingen)

contra

Sagfører **Georg Johnsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører P. Sonne, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 58. **M. Bech-Olsen** (Ingen)

contra

Joh. Hansen af Hamborg (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, M. Bech Olsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 59. Handelsagent **Ludvig Cohen** (Ingen)

contra

Vekselllererfirmaet **Johannes Henriques & Co.** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handelsagent Ludvig Cohen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han

ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 61. Skræddermester **S. Sørensen** (Ingen)

contra

Murmester (Fabrikant) **Thorkild Andersen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Skræddermester S. Sørensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 10. **Indenrigsministeriet** (den kst. Kammeradvokat)

contra

Overdirektør for Gisselfeld Kloster, Hofjægermester **Chr. Fr.** Greve **Danneskjold-Samsøe** (Shaw),

betr. Spørgsmaalet om Forstaaelsen af en Bevilling til at drive Værtshushold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Januar 1899: Citanten, Hofjægermester Chr. Fr. Greve Danneskjold Samsøe til Grevskabet Samsø, bør være berettiget til som Overdirektør for Gisselfeld Kloster at lade holde et Værtshus paa Rønnede Bys Mark i Overensstemmelse med den Gisselfeld Kloster i saa Henseende under 7 Oktober 1825 meddelte allerhøjeste Bevilling. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Indenrigsministeriet, til Indstævnte, Overdirektør for Gisselfeld Kloster, Hofjægermester Chr. Fr. Greve Danneskjold-Samsøe, med 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved allerhøjeste Bevilling af 7 Oktober 1825 tillodes det Besidderen af Grevskabet Samsø Grev Fr. Chr. Danneskjold Samsøe som Overdirektør for Gisselfeld Kloster at lade indrette og holde et Værtshus paa Rønnede Bys Mark ved den ny Landevej mellem Køge og Vordingborg Købstæder, og i Henhold til denne Bevilling, som ses at være stadfæstet den 18de Marts 1843, den 27 Oktober 1849 og den 21 April 1864, blev der derefter af Gisselfeld Kloster oprettet en Kro i Rønnede, som Klosteret siden stedse har ladet drive, og som nu er bortforpagtet.

Efter at fornævnte Greve Fr. Chr. Danneskjold Samsøe i Aaret 1869 var afgaaet ved Døden, har Indenrigsministeriet imidlertid ved Skrivelse af 15 Oktober 1897 til Amtmanden over Præstø Amt udtalt, at den fornævnte ham meddelte Bevilling maa være bortfalden, og paalagt den nuværende Forpagter af Rønnede Kro inden en Frist af 4 Uger at indgive behørig Ansøgning om Bevilling til i Henhold til det ham meddelte Næringsbevis at maatte drive Gæstgiveri (Krohold) paa bemeldte Sted; men da Citanten, den nuværende Hofjægermester Chr. Fr. Greve Danneskjold Samsøe til Grevskabet Samsø, anmeldte for Ministeriet, at han agtede at indbringe Spørgsmaalet om Bevillingens vedblivende Gyldighed for Domstolene, stillede Ministeriet videre Skridt mod Kroforpagteren i Bero, og Citanten har derefter anlagt nærværende Sag mod de Indstævnte, Indenrigsministeriet, og derunder paastaaet sig som Overdirektør for bemeldte Kloster kendt berettiget til at lade holde et Værtshus paa Rønnede Bys Mark i Overensstemmelse med den Klostret i saa Henseende under 7 Oktober 1825 meddelte allerhøjeste Bevilling, samt de Indstævnte tilpligtede at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne for den mod dem nedlagte Paastand og sig tillagte Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Til Støtte for deres Paastand have de Indstævnte, som erkende, at Privilegiet ikke er tillagt fornævnte Grev Danneskjold Samsøe som Privatmand, gjort gældende, at Bevillingens Ord kun gaa ud paa at give bemeldte Greve som Overdirektør for Gisselfeld Kloster den omhandlede Ret, og at der ikke foreligger nogen Omstændighed, som berettiger til at lægge andet og mere ind i Ordene, navnlig ikke at Privilegiet skulde være givet til Klosteret som saadant og som et reelt Privilegium, da Ordene, tagne som de lyde, have en fornuftig og naturlig Mening, nemlig den, at Bevillingen kun kunde udnyttes, saa

længe nævnte Grev Danneskjold Samsøe var Overdirektør. Og at det virkelig kun har været tilsigtet at give Bevillingen et saadant snævrere Omfang, formene de yderligere fremgaar deraf, at Bevillingen ikke er givet til Klostret som saadant, og ikke lyder paa Klosteret, hvilket utvivlsomt vilde være sket, om det havde været Meningen at give Klosteret Privilegiet, og hvad der er iagttaget ved Udfærdigelsen af den Klostret den 19 Februar 1818 meddelte Bevilling paa et Grubeværk.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at Bevillingen ved at tildele Grev Fr. Chr. Danneskjold Samsøe det nævnte Privilegium som Overdirektør for Gisselfeld Kloster maa antages at have villet tillægge Klostret Privilegiet som en vedvarende, ikke til den daværende Overdirektørs Funktionstid begrænset, Ret, hvad der bestyrkes ved de foreliggende Oplysninger, hvorefter Klosteret overfor Baroniet Gaunø, som Vederlag for, at dette renuncerede paa sin formentlige Ret til at etablere den ommeldte Kro, forpligtede sig til at betale bemeldte Baroni en aarlig Godtgørelse af 25 Tdr. Byg. Citantens Paastand vil herefter være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og vil der herefter ikke kunne tilkendes den konstituerede Kammeradvokat Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 7 Maj.

Nr. 144. Advokat Halkier

contra

Christian Marius Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 8 Januar 1901: Tiltalte, Tømrerlærling Christian Marius Christensen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Februar 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Marius Christensen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tømrerlærling Christian Marius Christensen, der er født den 27 August 1882, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der er Lærling hos Tømrermester Th. Thomsen i Randers, i Løbet af November og December Maaneder f. A. i 6 eller 7 forskellige Gange har tilegnet sig i alt 20 Duer fra et uaflaaset Dueslag, som tilhørte hans Mester, og som fandtes i en til dennes Ejendom hørende Sidebygning, hvortil en uaflaaset Trappegang fører op. Tiltalte har i øvrigt forklaret, at han har forstaaet en Ytring af sin Mesters Hustru saaledes, at han havde Lov til at tage de fremmede Duer, der kom i Dueslaget, men han har erkendt, at af saadanne var der kun 3 à 4 Stykker blandt de af ham tagne Duer.

Tiltalte, der har forklaret, at han udelukkende for at komme i Besiddelse af Penge, begik de nævnte Tyverier, solgte Duerne til forskellige Personer for — som det maa antages — i alt 5 Kr. 40 Øre, hvilke Penge han ifølge sin Forklaring har givet ud paa et Hotel i Randers til Kaffe og Kager.

Af de stjaalne Duer ere 8 Stk. atter komne i bestjaalnes Besiddelse, idet 5 Stkr. ere tilbageleverede af de Personer, der havde købt dem, medens 3 Stkr. ere fløjne tilbage til bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Dommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten blive at bestemme til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste.

Nr. 143. Advokat Nellemann

contra

Johannes Herman Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Marts 1901: Arrestanten Johannes Herman Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Nyholm og Prokurator Wolff, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Herman Jensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Herman Jensen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 1 Juni 1875 og er, foruden at være straffet forinden sit 18de Aar bl. a. 7 Gange for Tyveri, deraf den ene Gang med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, anset bl. a. ved Rettens Dom af 13 Februar 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 3 April 1894 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. § 54, lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 18 Marts 1899 efter Straffelovens § 230 1ste Stk., jfr. til Dels § 64 og efter § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Endvidere har Arrestanten i Tiden fra den 19de September forrige Aar til den 20de Oktober samme Aar siddet arresteret ved et af Rettens Kriminelkamre som mistænkt for Tyveri, hvilken Undersøgelse sluttedes med Politidirektørens Samtykke uden Tiltale af Mangel paa Bevis.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanten sigtes for at have Natten mellem den 2den og 3dje November forrige Aar forsøgt at begaa Indbrudstyveri i Detailhandler Jens Ferdinand Møllers Butiks- og Beboelseslejlighed i Kælderetagen i Ejendommen Ryesgade Nr. 98.

Desangaaende har Detailhandler Møller edelig forklaret følgende:

Den paagældende Nat hørte han, medens han sad i sin Dagligstue, en Lyd fra Køkkenet, som om et Vindue klaprede. Han gik ud

i Køkkenet og saa Arrestanten staa ude i Gaarden udenfor Køkkenvinduet, og saa det ud, som om Arrestanten holdt Øje med Vinduet samtidig med at han vekslede Ord med en anden. Efter nogen Tids Forløb aabnede Arrestanten Vinduet, der den Gang maa have været ganske løst tillukket, rakte Haanden ind og førte det i Vinduet anbragte hvide Trækgardin, der omtrent dækkede for hele Vinduet, til Side og stod i Begreb med at stige ind gennem Vinduet, da Vidnet gjorde Anskrig, hvorpaa Arrestanten tog Flugten. Vidnet løb gennem sin Lejlighed ud paa Gaden og saa derfra Arrestanten komme gaaende sammen med en Mandsperson.

Vidnet gik efter dem, og da han paa Hjørnet af Kroghsgade og Ryesgade traf to Politibetjente, anmodede han disse om at anholde dem.

Saa snart Arrestanten og hans Ledsager saa, at Vidnet talte med Politiet, gav de sig til at løbe henimod Østerbrogade, og Vidnet saa, at Betjentene løb efter dem.

Medene Arrestanten blev anholdt i Gaarden til Ejendommen Ryesgade Nr. 106, hvor han havde gemt sig, lykkedes det den anden Person at undslippe, og er han ikke kommen til Stede under Sagen.

Under Undersøgelsen har Arrestanten fastholdt sin Uskyldighed, men har i øvrigt givet forskellige hinanden modsigende Forklaringer.

Arrestanten har saaledes først forklaret, at han ikke havde været inde i Gaarden til Ejendommen Ryesgade Nr. 98, at han ikke havde gaaet i Ryesgade med nogen Mandsperson, og at han gik ind i den Gaard, hvor han blev anholdt, for at lade sit Vand, ikke for at gemme sig for Politiet.

Senere har han, efter at være blevet gjort bekendt med Detailhandler Møllers og de to Politibetjentes Forklaringer, erkendt, at denne hans oprindelige Forklaring var løgnagtig, idet han dels havde været i Selskab med en Mandsperson, om hvem han ikke kunde give anden Oplysning, end at han hed »Carl« og gik under Navnet »Tulle«, dels havde været inde i Gaarden til Ejendommen Ryesgade Nr. 98.

Han forklarede derpaa, at han og »Tulle« gik ind i denne Gaard, paa Grund af, at Arrestanten skulde forrette et naturligt Ærinde, og at han, da han kom ud fra en Retirade, hørte Støj fra et Kældervindue og saa, at »Tulle« aabnede dette, uden at han vidste, hvorfor »Tulle« gjorde dette. Da de hørte en Stemme, bleve de bange og gave sig til at løbe, og da Arrestanten noget efter hørte, at han skulde anholdes, løb han ind og gemte sig i den Gaard, hvor han blev anholdt.

Endelig har Arrestanten i et senere Forhør forklaret, at han og »Tulle«, der begge intet Nattelogis havde, vare blevne enige om at søge at finde et Sted, hvor de kunde tilbringe Natten, og at »Tulle«, medens Arrestanten opholdt sig paa den fornævnte Retirade, sagde, at han vilde se at finde et saadant Sted i Ejendommen. Da Arrestanten senere saa »Tulle« aabne et Kældervindu, bestemte han sig til at krybe gennem Vinduet, idet han gik ud fra, at han vilde komme ind i en Brændekælder, hvor han kunde tilbringe Natten.

Da han hørte en Stemme, opgav han dette og forlod Stedet.

Denne Arrestantens Forklaring kan nu, selv bortset fra, at han oprindelig har afgivet andre Forklaringer, ikke lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

I saa Henseende skal det fremhæves, at det efter Arrestantens Moders Forklaring maa antages, at han altid kunde tilbringe Natten hos hende, naar han vilde, og at det paagældende Vindues Størrelse og Udseende gør det ganske usandsynligt, at Arrestanten, der efter sin egen Forklaring var ganske ædru, kan være gaaet ud fra, at Vinduet hørte til en Brændekælder; Vinduets Underkant laa saaledes over Jorden, medens der var endnu en Kælderetage nedenunder under Jorden, som Arrestanten ikke let har kunnet undgaa at lægge Mærke til, og ved de af Detailhandler Møller og hans Tjenestepige Anna Margrethe Dorthea Larsen afgivne beedigede Forklaringer maa det anses for bevist, at der hang et hvidt Trækgardin omtrent for hele Vinduet, hvilket Gardin Arrestanten næppe kan have undgaaet at lægge Mærke til.

Naar der nu endvidere henses til, at Arrestanten efter sin egen Forklaring er meget godt kendt i Ryesgade og omliggende Kvarter, at han, der ved sin Anholdelse kun var fundet i Besiddelse af nogle faa Øre, selv har erkendt, at han intet ejede og hverken havde Arbejde eller Udsigt til at faa saadant i den nærmeste Fremtid, og at Arrestanten, der mange Gange er straffet for Tyveri, ved den sidste ham overgaaede Dom bl. a. blev straffet for Indbrudstyveri, som han havde begaaet paa den Maade, at han fra Gaarde i Ryesgade, til hvilke Adgangen var uhindret, aabnede Vinduer, der førte ind til Værelser bag Butikslokaler, steg ind gennem disse Vinduer og begik Tyveri i de paagældende Butiker, findes det til Trods for Arrestantens Benægtelse tilstrækkelig godtgjort, at han den Gang, han vilde krybe ind gennem det tidt nævnte Vindue, havde til Hensigt ved Indstigning gennem Vinduet at skaffe sig Adgang til fornævnte Møllers Lejlighed for at begaa Tyveri der, hvilken Hensigt han alene opgav paa Grund af, at han mærkede, at han var bleven opdaget.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 8 Maj.

Nr. 133. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Johanne Marie Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 13 December 1900: Arrestantinden Johanne Marie Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede Erstatning til: Tjenestekarl Peter Marius Rasmussen 72 Kr. 7 Øre, Jordemoder Fru Westergaard 20 Kr. » Øre, Jordemoder Fru Jakobsen 10 Kr. » Øre, Bager Lund i Snave 37 Kr. » Øre, Bagersvend Jensen 13 Kr. » Øre samt alle af Sagen flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 25 Kr. og

Defensor, Sagfører Kjørboe, 15 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i sin Helhed at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Marts 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at det i samme bestemte Salær af 15 Kr. til Defensor for Underretten tillægges Sagfører Rasmussen af Odense. I Salær til Prokurator Nissen og Overretssagfører V. Lund for Overretten betaler Arrestantinden Johanne Marie Hansen 25 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johanne Marie Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Johanne Marie Hansen, der er født den 10 April 1870 og anset ved Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 23 November 1888 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Stevns-Fakse Herreders Ekstrarets Dom af 25 April 1889 i Henhold til Straffelovens § 251, jfr. § 39, med lige Straf, ved Ramsø-Tune Herreders Ekstrarets Dom af 17 Februar 1891 efter Straffelovens §§ 146, 2det Stykke, 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 9 Februar 1892 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Ekstrarets Dom af 8 Juli*) 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 9 Maaneder, ved Bregentved Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 28 Marts 1896 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Juni 1897 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter §§ 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 19 September 1899 efter Straffelovens § 251 og efter dens § 275, jfr. § 270 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, aktioneret for Bedrageri og Falsk.

*) Skal være Juni.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er i saa Henseende følgende godtgjort:

Arrestantinden, der fra i Maj 1900 til 17 Juli s. A. var Husholderske hos Arbejdsmand Chr. Rasmussen i Odense, formaaede den 9de sidstnævnte Maaned Rasmussens Søn, Tjenestekarl Peter Marius Rasmussen, til at udlaane hende hans Kontrabog med Fyns Stifts Sparekasse, idet hun falskelig foregav for ham, at hun skulde have en større Arv udbetalt og af denne vilde indsætte 100 Kr. paa Bogen. I Virkeligheden var det hendes Hensigt svigagtig at hæve paa Bogen, hvilken Hensigt hun samme Dag bragte til Udførelse, idet hun hævede 72 Kr. 7 Øre af dens Paalydende i bemeldte Sparekasse, hvor hun falskelig kvitterede for Modtagelsen af dette Beløb ved i en saakaldet Kvitteringsbog under Tilførslen »72 Kr. 7 Øre — Modtaget, hvorfor kvitteres f. Peter Rasmussen« at skrive Navnet »Marie Rasmussen«, hvorved hun sigtede til Tjenestekarl Rasmussens Søster Marie Rasmussen. Hun antog nemlig, at hun ikke kunde hæve Pengene, med mindre hun bibragte Sparekassens Personale den Tro, at hun var Boghaverens Søster, en Antagelse, der i øvrigt ifølge en paa Foranledning af nærværende Ret indhentet Oplysning var urigtig, idet Sparekassen ogsaa vilde have udbetalt hende Pengene, hvis hun havde kvitteret med sit eget Navn.

Nogle Dage efter besluttede Arrestantinden sig til ved Hjælp af Sparekassebogen, der endnu var i hendes Besiddelse, og i hvilken der nu kun indestod noget over 1 Kr., at skaffe sig et Laan, i hvilken Hensigt hun — vistnok den 15 Juli 1900 — anmodede Viktualiehandler i Odense Larsens Hustru Hansine om et Laan paa 10 Kr. mod at stille Bogen til Pant, hvilken Anmodning Larsens Hustru efterkom, idet hun, som Arrestantinden vel forstod, gik ud fra, at der indestod mere end 10 Kr. paa Bogen. Larsens Hustru har i øvrigt senere af Arbejdsmand Rasmussen, der af Arrestantinden har modtaget flere Pengeydelser, tilsammen af større Beløb end 10 Kr., faaet Laanet refunderet.

For at opnaa Laan af henholdsvis Jordemoder Fru Jakobsen og Jordemoder Fru Westergaard i Odense, henvendte Arrestantinden sig i Juli 1900 til hver af dem med det falske Foregivende, at hun som Bud fra en adelig Dame skulde spørge, om vedkommende Jordemoder vilde modtage denne Dame hos sig under hendes Svangerskab mod en daglig Betaling af 6 Kr. og 10000 Kr. for at beholde Barnet. Ved dernæst at foregive, at hun havde glemt sin Portemonnæ, formaaede hun hver af bemeldte Jordemødre til at laane hende 10 Kr., hvorhos hun i samme Maaned, nogle Dage efter saaledes af Fru Westergaard at have faaet 10 Kr. til Laans, yderligere efter sin Anmodning af hende modtog 10 Kr. til Laans, idet hun falskelig foregav, at hun om kort Tid skulde have ca. 4000 Kr. i Arv, men ikke vedkommende Dag kunde komme op til den Sagfører, der havde med hendes Affærer at gøre. Laanene ydedes hende kun i Tillid til, at hendes Foregivender vare rigtige, hvilket Arrestantinden vel forstod. Arrestantinden har erkendt, at hun ingen rimelig Udsigt havde til at kunne tilbagebetale Laanene.

I samme Maaned henvendte hun sig saavel til Sagfører Max Smith som til Sagfører V. Andersen i Odense med forskellige falske

Foregivender, deriblandt, at der var tilfalden hende en Arv paa ca. 4500 Kr., og bad hver af dem ordne Sagen for hende i den Hensigt derved at opnaa et Laan. Idet hun anbragte at være i en øjeblikkelig Pengeforlegenhed, fik hun da ogsaa af Smith 15 Kr. og af Andersen 5 Kr. som Laan. Arrestantinden har erkendt, at hun heller ingen rimelig Udsigt havde til at tilbagebetale disse Laan.

Den 29 Juni s. A. henvendte hun sig med lignende falske Foregivender og i samme Hensigt til Sagfører Jensen af Odense og opnaaede da, idet hun anbragte at være i Pengeforlegenhed, et Laan af ham paa 25 Kr. I den følgende Maaned henvendte hun sig paa ny til ham og foregav, for mulig at opnaa et yderligere Laan af ham, falskelig, at hun havde 6000 Kr. staaende hos en Proprietær Kaalund, angaaende hvilket Pengemellemværende hun udbad sig hans Bistand. Hun foreviste ham til Bestyrkelse af bemeldte falske Foregivende et den 31 Juni 1900 dateret Brev underskrevet »Proprietær C. Kaalund, Ballerslevgaard«, i hvilket Kaalund meddeler Jomfru Hansen, at han har solgt sin Ejendom, og spørger, om hun vil have de 6000 Kr. udbetalte eller lade dem staa hos den nye Ejer. Efter derpaa at have anbragt at have tabt sin Portemonnæ, fik hun efter sin Anmodning af Jensen et Laan paa 2 Kr. Angaaende bemeldte Brev erkender Arrestantinden, at hun har benyttet sig af det som anført med Bevidsthed om, at det var falsk, men har i øvrigt stadig fastholdt, at have faaet det leveret af Arbejdsmand Rasmussen for ved Hjælp af samme at skaffe Penge, hvilket imidlertid maa antages at være et løgnagtigt Foregivende, idet det meget mere efter det oplyste maa antages, at hun selv har skrevet det. Efter sin Forklaring er hun gaaet ud fra, at Kaalund var et opdigtet Navn. Nogle faa Dage senere i samme Maaned formaaede hun endelig Jensen ved forskellige falske Foregivender til at yde hende et Laan af 13 Kr.

Ved at fremsætte forskellige falske Foregivender, bl. a. om en hende tilfalden Arv, har Arrestantinden endvidere i Juli 1900 bevæget Fæstekone Christine Nielsen i Odense til i 2 Gange at laane hende henholdsvis 10 og 4 Kr.

Ogsaa om de Arrestantinden af Sagfører Jensen og Fæstekone Nielsen ydede Laan har hun erkendt, at hun ingen rimelig Udsigt havde til at kunne tilbagebetale dem.

I Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli Maaned 1900 henvendte Arrestantinden sig til Overretssagfører Hagen i Odense i den Hensigt at opnaa Pengelaan af ham ved Hjælp af falske Foregivender, derunder om en Kapital paa 6000 Kr., hun foregav at have i en Ejendom, angaaende hvilken Kapital hun konsulerede ham, idet hun til Bestyrkelse af sine Foregivenders Rigtighed foreviste ham et til Jomfru Hansen stilet Brev, underskrevet »Ravnsborg den 31.—6.—1900, C. Kaalund« af noget lignende Indhold som det før ommeldte Brev. Arrestantinden har erkendt at have forevist det som anført med Bevidsthed om, at det var falsk, men har i øvrigt angaaende samme givet lignende Forklaring som om bemeldte andet Brev. Det maa imidlertid efter det oplyste, ogsaa om dette Hagen viste Brev antages, at Arrestantinden selv har skrevet det. Hun anmodede ham i øvrigt under den ommeldte Sammenkomst ikke om Laan, men ytrede kun,

at naar hun paa ny henvendte sig til ham, kunde hun vel nok faa nogle Penge à conto. Ogsaa for det her ommeldte Brevs Vedkommende er hun efter sin Forklaring gaaet ud fra, at Kaalund var et opdigtet Navn.

Efter at Arrestantinden havde forladt sin Stilling hos Arbejdsmand Rasmussen, fik hun en lignende Plads hos Bager Lund i Snave, hvor hun forblev, til hun den 1 August 1900 anholdtes her under Sagen. Kort Tid, efter at hun var kommen til ham, indfandt Arbejdsmand Rasmussen sig hos hende og anmodede hende om Penge, i hvilken Anledning hun, der af en handlendes Hustru var bleven spurgt, om Lund ikke kunde veksle en 50-Krone Seddel, meddelte Lund dette, for mulig at fravende ham 50 Kr., som hun kunde give Rasmussen, hvilket ogsaa lykkedes hende paa følgende Maade. I Anledning af hendes Meddelelse gav Lund hende Nøglen til sin Pengekasse, for at hun selv kunde udtage Beløbet deraf, overgive det til den handlendes Hustru mod at modtage 50-Krone Sedlen og derefter lægge denne i Pengekassen. Hun udtog saa af Pengekassen 5 Tikronesedler, hvilke hun gav den handlendes Hustru mod 50-Krone Sedlen, som hun imidlertid ikke lagde i Lunds Pengekasse, men derimod gav Rasmussen. Da Lund kort efter spurgte om sidstnævnte Seddel, foregav hun for ham, at den var lagt i Pengekassen, men at Nøglen til denne var bleven borte for hende, hvilket sidste Udsagn efter hendes Forklaring forholdt sig rigtigt, idet hun havde tabt den. I Anledning af, at Lund noget senere talte om at faa Kassen brudt op, erklærede Arrestantinden, at han kunde faa nogle Penge af hende, og gik derpaa ud i Bageriet, hvor hun spurgte Lunds Svend, Carl Jensen, om han kunde give hende nogle Penge til Lund. Han overlod hende saa af sine Penge 13 Kr., som hun gav Lund med Bemærkning om, at det var hendes egne. Arrestantinden har erkendt at have været paa det rene med, at Jensen, som af ham forklaret, kun udbetalte hende Beløbet under den udtrykkelige Forudsætning, at hun optraadte paa Lunds Vegne og med dennes Samtykke.

Som Følge af foranstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 268, § 275, jfr. § 270, § 251 og § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og da Underretsdommen har valgt samme Straf og dens Bestemmelser om de Arrestantinden paalagte Erstatninger og om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestantinden at udrede, billiges, idet dog bemærkes, at Salæret til Defensor for Underretten, 15 Kr., vil være at tillægge Sagfører Rasmussen af Odense, ikke — som i Underretsdommen ved en Inkurie statueret — Sagfører Kjørboe, vil bemeldte Dom med foranstaaende Modifikation være at stadfæste.

Torsdagen den 9 Maj.

Nr. 116. Højesteretssagfører Bagger

contra

Mine Christine Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 1 Oktober 1900: Tiltalte Mine Christine Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Kiørboe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 December 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forlænges til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Prokurator A. L. Salomonsen og Overretssagfører Busch for Overretten betaler Tiltalte Mine Christine Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde — hvortil føjes, at det maa anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte var i Besiddelse af 2 Skeer som de i Sagen omhandlede, før hun tiltraadte Tjenesten hos Gæstgiver Petersen — maa det billiges, at hun ikke er dømt for Tyveri af Tinskeerne; men det findes herefter tillige betænkeligt at lægge den af hende — efter først vedholdende at have benægtet at have stjaalet Kæden og paastaaet, at den mod hendes Villie og Vidende var kommen i hendes Besiddelse — til en Rapport afgivne og derefter i Retten gentagne, men kort efter tilbagekaldte Tilstaaelse om at have stjaalet Kæden, til Grund for Sagens Paadømmelse, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at hendes Kommode, hvori Kæden fandtes, stod i et Værelse, som Tiltalte og Petra Petersen i Forening havde beboet indtil 1 Juli, og som derefter blev benyttet som Barnekammer, medens dog en Del af hendes Tøj blev beroende der, samt at Kæden fandtes i en Æske med Laag, som efter Tiltaltes Forklaring, der ikke kan forkastes, i Reglen havde staaet oven paa Kommoden, og som hun, først Dagen før hun den 12 Juli forlod Tjenesten, uden at aabne den, lagde ned i Kommoden, som hun derefter aflaasede. Tiltalte vil derfor i det hele være at frifinde for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Mine Christine Andersen bør for Aktors Tiltale denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsret-

tens Dom fastsatte Salarier, saaledes at Salariet til Aktor for Underretten bestemmes til 15 Kroner, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret indankede, mod Tiltalte Mine Christine Andersen, der er født den 8 August 1881 og ikke fundet forhen straffet, for Tyveri anlagte Sag, ere de nærmere Omstændigheder følgende:

Efter at Gæstgiver Petersen i Odense den 16 Juli 1900 til Politiet havde anmeldt, at der i Tiden fra den 1ste til den 12te s. M. var frastjaalet hans Datter Petra Nielsine Marie Rasmine Petersen en Halsurkæde af Guld med vedhængende Guldkors, blev der samme Dag med Samtykke af Tiltalte, som ved sin Adfærd havde paadraget sig Mistanke, af Politiet foretaget en Ransagning hos hende, under hvilken de nævnte Genstande, der under Sagen ere vurderede til 10 Kr., fandtes i en hende tilhørende, aflaaset Kommode, hvis Nøgle hun udleverede til vedkommende Politibetjent. Samtidig fandtes der i Kommoden 2 Tinteskeer, der under Sagen ere ansatte til en Værdi af 20 Øre.

Paa Forehold tilstod Tiltalte til en i den Anledning optagen Politirapport, at hun, der indtil den 12 Juli 1900 havde tjent hos Gæstgiver Petersen, den 8de s. M. havde stjaalet Kæden og Korset, der beroede i Petersens Spisestue, ligesom hun ogsaa tilstod at have stjaalet Tinskeerne i Petersens Køkken. Under et den 17de s. M. afholdt Forhør gentog Tiltalte, der da var sat under Anholdelse, sin ovennævnte Tilstaaelse, idet hun tilføjede, at Kæden og Korset beroede i et uaflaaset Smykkeskrin, som henstod i en uaflaaset Kommode. Samme Dag blev Tiltalte belagt med Arrest, og under den paafølgende Undersøgelse fastholdt hun sin Tilstaaelse, hvorefter hendes Arrest den 21de samme Maaned blev hævet, samtidig med, at Forhøret sluttedes. Straks efter Løsladelsen fragik Tiltalte overfor sin Moder sin Tilstaaelse, og under et i den Anledning optaget yderligere Forhør har hun fastholdt at være uskyldig i de hende paasigtede Forbrydelser.

Medens det nu under de foreliggende Omstændigheder maa anses betænkeligt at dømme Tiltalte for Tyveri af Tinskeerne, som ikke ere savnede og som ikke en Gang ere bestemt genkendte som tilhørende Gæstgiver Petersen, hvorfor det maa billiges, at der ved Underretsdommen under denne Del af Sagen er tillagt hende Frifindelse, vil der, saa vidt angaar Tyveriet af Kæden og Korset, i Medfør af D. L. 1—15—1

Færdig fra Trykkeriet den 23 Maj 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 10.**

Torsdagen den 9 Maj.

ikke kunne tages Hensyn til Tiltaltes ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen, som stemmer godt med det i øvrigt under Sagen oplyste.

Som Følge af det anførte er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, men den hende idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage findes at burde forhøjes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Med denne Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte — og med Hensyn til hvilke bemærkes, at det maa anses for en Skrivefejl, naar der i den i Akten indførte Domskonklusion er tillagt Aktor for Underretten i Salær 12 Kr., i Stedet for, som i Præmisserne anført, 15 Kr. — billiges, være at stadfæste.

Nr. 138. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Sigurdur Johannesson og **Hakon Halldorsson** (Def. Jensen),

der tiltales: førstnævnte for Overtrædelse af Islands søndre Amts Forbud med Hensyn til Samkvem med udenrigske Skibe, som ikke allerede paa den samme Fiskeri-Rejse fra Udlandet til Island havde forevist deres Papirer et Steds ved Island, samt af Forordning om Karantænevæsen af 8 Februar 1805 § 39 [8], kfr §§ 27, 28 og 29, og sidstnævnte for de samme Overtrædelser samt for Overtrædelse af Forordning af 12te Februar 1872 om fremmedes Fiskeri under Island m. m. og Lov af 17 December 1875 om Forandring i bemeldte Forordning.

Myra- og Borgarfjords Syssels Politirets Dom af 14 Oktober 1899: De Tiltalte Sigurdur Johannesson og Hakon Halldorsson bør være fri for det offentliges Tiltale i denne Sag. Sagens Omkostninger betales af det offentlige.

Den islandske Landsoverrets Dom af 23 April 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. De med Sagens Appel for-

bundne Omkostninger, deri Salærer til de for Overretten beskikkede Aktor og Defensor, Overretssagførerne Oddur Gislason og Einar Benediktsson, 10 Kr. til hver især, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en Skrivelse af 9 Marts 1898 underrettede Sysselmanden i Myra- og Borgarfjords Syssel Repstyrerne i Ytri- og Innri-Akranes Repper om, at Amtmanden over Sønder-Amtet havde, under Henvisning til Frdn. 12 Februar 1872 om fremmedes Fiskeri under Island, og Lov 17 December 1875 om Forandring i samme Forordning, udstedt Forbud mod, at Folk fra Sysselet gik om Bord i udenrigske Skibe, som ikke allerede paa den samme Fiskerirejse fra Udlandet hertil havde forevist sine Papirer et Steds her ved Landet, eller gik ud til dem, saaledes at Folk havde noget Samkvem med Skibsfolkene, nemlig ved at lægge sine Baade til Skibene, modtage Fisk og andre Sager hos Skibsfolkene, og bringe et eller andet ud til dem fra Land. I sin Skrivelse paalagde Sysselmanden Repstyrerne at gøre Befolkningen i Repperne bekendt med nævnte Forbud ved at offentliggøre Skrivelsen i Repperne, og det synes de at have gjort.

I nærværende Sag ere Baadførerne Sigurdur Johannesson paa Brædrapartur og Hakon Halldorsson paa Lambhus i Henhold til Amtets Ordre tiltalte, den førstnævnte for Overtrædelse af førbemeldte Amts-Forbud samt Forordning om Karantænevæsnet 8de Februar 1805 § 39, 8, kfr. §§ 27, 28 og 29, og den sidstnævnte for de samme Overtrædelser samt for Overtrædelse af Frdn. 12 Febr. 1872 om fremmedes Fiskerier under Island m. m. og Lov 17 Decbr. 1875 om Forandring i bemeldte Forordning, men ved Myra- og Borgarfjord Syssels Politirets Dom af 14 Oktober f. A. blev de Tiltalte frikendte for det offentliges Tiltale i Sagen, og Sagens Omkostninger paalagdes Landskassen.

Denne Dom har Amtmanden over Syd-Amtet paa det offentliges Vegne appelleret til Overretten.

Tiltalte Sigurdur Johannesson beskyldes for, og det er ved hans egen Tilstaaelse bevist, at han i April 1898, efter at før ommeldte Amts-Forbud var blevet bekendtgjort, er gaaet om Bord i Bundslæbevaadfiskeriskibet »Richard« Nr. 91, som laa paa Fiskeri udenfor Søterritorialgrænsen, og som endnu ikke havde forevist sine Papirer her

under Landet, og at han hos Skibsfolkene har faaet Fisk i Bytte for nogen Tobak og Spirituosa. Det er ikke under Sagen oplyst, af hvilken Nationalitet nævnte Trawlskib var, eller hvor det var hjemmehørende, men i Politiretsdommen synes det at være forudsat, at det har været hjemmehørende i England.

For Tiltalte Hakon Halldorssons Vedkommende er det godtgjort, at han i samme Maaned og ligeledes efter Bekendtgørelsen af Amtets Forbud har haft samme Slags Affære med Trawlskibet »Faraday« af Hull, som lige saa lidt før havde forevist sine Papirer paa nogen Havn her i Landet, og gik han første Gang om Bord i Skibet, hvor det laa paa Fiskeri udenfor Søterritoriet, og den Gang laante han en Mand (til de fremmede Fiskere) for at vejlede Skibet ind paa Havnen, og igen senere gik han om Bord i Skibet den følgende Dag, efter at Skibet var kommet ind paa Havnen paa Akranes, men inden det havde gjort Anmeldelse om sin Ankomst til Repstyreren, og den Gang hentede han sin Karl om Bord i Skibet og modtog Fisk som Betaling for hans Tjeneste.

For saa vidt de Tiltalte beskyldes for Overtrædelse af Frdn. 8de Febr. 1805 om Karantænevæsenet, saa er det allerede en tilstrækkelig Grund til at frifinde dem for denne Post i Tiltalen, at der ikke den Gang, de skal have forbrudt sig, var i Kraft nogen Bekendtgørelse fra Ministeriet eller Landshøvdingen om, at Forordningens Bestemmelser skulde bringes i Anvendelse for de ovennævnte eller andre Skibes Vedkommende. Omendskønt man antog, at en slig Bekendtgørelse nu ikke længere var nødvendig, da en eller anden farlig og smitsom Sygdom jævnlig eller altid hersker et eller andet Steds i Udlandet, saa bør det paaagtes, at i meget lang Tid har fra Øvrighedens Side intet været gjort for at opretholde Forordningens Gyldighed, som f. Eks. ved Beskikkelse af Karantænekommissioner og andre Tilsynsmænd eller ved Bekendtgørelser og andre Foranstaltninger, som i Forordningen forudsættes som en nødvendig Grundvold for dens Bestemmelser. Det er ogsaa langt fra, at Amtets Forbud, hvoraf denne Sag rejser sig, har været udstedt for at urgere Bestemmelserne i nævnte Forordning af 1805, og at det som Følge deraf kan betragtes som nødvendig Paamindelse til Folk om, at efterleve Forordningens Bestemmelser, thi Forbudet paaberaaber sig alene Lovene om fremmedes Fiskerier 12te Februar 1872 og 17de December 1875, og netop i den Skrivelse, hvori Amtet paalægger Sysselmanden at publicere Forbudet, fremhæves det, at Landets Karantænelovgivning selvfølgelig ikke kommer til Anvendelse, med mindre Ministeriets Bekendtgørelse foreligger om, at de Havnesteder, hvorfra Skibene komme, ere smittede af de Sygdomme, som Karantænelovene har for Øje; men disse Udtalelser vise klart, at Amtet den Gang Forbudet udstedtes, ikke har ment, at Karantæneforordningen 8de Februar 1805 da var fuldkommen gældende, eller at den kunde haandhæves imod Folk paa den Maade, som der her er Tale om.

Hvorledes Sagen end betragtes, blive de Tiltalte saaledes at frifinde, for saa vidt de tiltales for Overtrædelse af Frdn. 8 Febr. 1805. Og da det heller ikke kan indses, at de i nogen Retning have overtraadt de øvrige Lovbestemmelser, som fremhæves i Aktionsordren, ɔ: Frdn. 12 Februar 1872 om fremmedes Fiskerier under Island, og Lov

17 Decbr. 1875 om Forandring i nævnte Forordning — men om særskilt Ansvar for Ulydighed mod Amtets Forbud kan der ikke være Tale — vil de Tiltalte i denne Sag være fuldstændig at frifinde, saaledes som sket er ved Underretsdommen. Politiretsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger bifaldes ogsaa, hvorfor bemeldte Dom stadfæstes i sin Helhed.

Tirsdagen den 14 Maj.

Nr. 30. Handelsfirmaet **Carl Norstrand**, ved dets eneste Indehavere C. C. H. Norstrand og F. Norstrand (U. Hansen)

contra

Fabrikantfirmaet **J. A. Hermansens Sønner** ved dets eneste Indehavere H. C. V. Hermansen og F. O. T. H. Hermansen (Jensen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 Juli 1900: Indstævnte, Handelsfirmaet Carl Norstrand hersteds, bør til Sagsøgerne, Fabrikantfirmaet J. A. Hermansens Sønner i Næstved, betale 788 Kr. 73 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Marts d. A. til Betaling sker, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Hovedappellantens Vægring ved at levere Kontraappellanten de for 1899 resterende 8 Dwg Cinders har været uberettiget, og kan Højesteret i saa Henseende i det hele henholde sig til de i Dommen anførte Grunde med Tilføjende, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat. Hovedappellanten vil derfor have at betale Kontraappellanten Erstatning efter den i Dommen ommeldte Maalestok, og da Parterne for Højesteret have været enige om, at Kontraappellanten ikke under den mundtlige Procedure i foregaaende Instans har anerkendt, at hans Krav maa nedsættes med de i Dommen ommeldte 75 Kroner 27 Øre, og der efter det Højesteret foreliggende ikke er Føje til at foretage en saadan Nedsættelse, idet Leveringen af de 13939 Pd. maa antages at være sket uafhængig af Kontrakten af 18 August 1898, vil Hovedappellanten efter Kontraappellantens Paastand være at dømme til at betale denne 864 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Hovedappellanten at burde betale Kontraappellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Handelsfirmaet Carl Norstrand, bør til Kontraappellanten, Fabrikantfirmaet J. A. Hermansens Sønner, betale 864 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Marts 1900, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Hovedappellanten til Kontraappellanten med 400 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte i nærværende Sag, Handelsfirmaet Carl Norstrand hersteds, der — hvad der er uomtvistet — i flere Aar til Sagsøgerne, Fabrikantfirmaet J. A. Hermansens Sønner i Næstved, havde solgt pr. sukcessiv Levering i alt Fald Størstedelen af disses Cindersforbrug, tilstillede dem den 18de August 1898 en Skrivelse, hvorved han stadfæstede til dem at have solgt 18 Dwg. (ɔ: Dobbeltwaggons) à 20000 Pd. (ɔ: 10 Tons a 1000 Kilos) prima »Neu Iserlohn Støberi« Cinders à 145 Kr. pr. Dwg. »ab Werk pr. kontant, Levering sukcessive over 1899«, i øvrigt paa sædvanlige Betingelser, om hvilke sidste der intet er fremkommet.

I Henhold til den saaledes afsluttede Handel modtog Sagsøgerne efter deres Begæringer — efter hvad der maa antages i Almindelighed pr. Telefon — fra Indstævnte efterhaanden: den 24 Januar 1899 1, den 7 Februar 1, den 1 Marts 1 og den 7 Maj f. A. 1 Dwg. Cinders. I den paafølgende Tid indtil efter Udgangen af August 1899 hverken begærede eller modtog Sagsøgerne — som det maa antages, nærmest paa Grund af den da bl. a. i deres Fag stedfindende »Lockout« — Cinders fra Indstævnte, men derefter begærede og fik de tilsendt fra ham den 6te og 23 September og den 5 Oktober f. A. hver Gang 1 Dwg. Cinders.

Efter at Sagsøgerne derpaa yderligere havde forlangt 1 Dwg., tilskrev Indstævnte dem den 17 Oktober f. A. som følger:

I Anledning af Deres Meddelelse i Dag i Telefonen om, at De ønsker en Vognladning Cinders afsendt til Dem fra Værket, tillader jeg mig at henlede Deres ærede Opmærksomhed paa, at De har købt 180 Tons til sukcessiv Levering om Aaret, hvilket bliver halvanden Vogn maanedlig eller 3 Vogne i 2 Maaneder. Paa Grund af den herskende meget store Cindersmangel i Westfalen ser jeg mig derfor til min store Beklagelse ikke i Stand til at kunne afsende flere Cinders i denne Maaned til Dem, idet De i September og Oktober allerede har modtaget 3 Vogne, men har jeg noteret, at De skal have en Vogn leveret i de første Dage af November Maaned. I November og December kan der tilsammen afsendes 3 Vogne, med f. Eks. 2 i November og 1 i December.

Den 19 Oktober f. A. svarede Sagsøgerne kun, at de havde noteret dem Indholdet af Indstævntes Skrivelse af 17de s. M. angaaende

Leveringen af Cinders, og at de under alle Omstændigheder bad om at faa sendt 1 Dwg. senest den 1 November, da de ellers maatte afbryde deres Drift, og blev der saa af Indstævnte lovet dem en Dwg. omkring den 1 November. Sagsøgerne fik derpaa ogsaa den 27 Oktober tilsendt 1 Dwg. og efter yderligere Forlangende den 14 November 1 og den 5 December 1 Dwg., hvorhos de ses endvidere den 18 November at have modtaget fra Indstævnte 2736 Pd. den 7 December 8035 Pd. og den 12 December 3168 Pd., tilsammen 13,939 Pd. Cinders, som det maa antages efter Anmodninger pr. Telefon.

Den 7de December tilskrev Indstævnte derpaa Sagsøgerne saaledes:

»Da nu den sidste Vognladning Cinders for i Aar er afgaaet til Dem, og De ikke har købt hos mig nogen Cinders til Levering i 1900, tillader jeg mig, saafremt De ikke har dækket Deres Forbrug for 1900 andet Steds, at henlede Deres Opmærksomhed paa Nødvendigheden af at indhente Tilbud snarest.«

Samme Dag — om før eller efter Modtagelsen af nys nævnte Skrivelse, ses ikke — tilskrev Sagsøgerne Indstævnte: »Vi meddele Dem, at vi fastholde vort Forlangende (hvilket Forlangende skal være fremsat gentagende pr. Telefon) om Levering i indeværende Maaned af Restpartiet, 9 Vognladninger« — den Dwg., der var afsendt den 5te December, maa derefter antages endnu ikke at være ankommen til Næstved — »af de os solgte Cinders, og at vi ville gøre Dem ansvarlige, om Leveringen ikke præsteres«. Nævnte Skrivelse besvarede Indstævnte derpaa den 8 December saaledes:

»I Besiddelse af Deres m/æ af i Gaar beklager jeg, som udtalt for Dem i Telefon, gentagende at maatte meddele Dem, at jeg ikke ser mig i Stand til at levere Dem flere Cinders, end De har faaet og faar i denne Maaned.

Partiet er i sin Tid solgt Dem med 18 Vognl. til Levering successive over 1 Aar.

De har i de sidste 4 Maaneder ($^1/_3$ af et Aar) faaet 6 Vognladninger ($^1/_3$ af Partiet), og kan ikke fordre 9 Vognladninger leverede i Løbet af en eller en halv Maaned.

Jeg har i Foraaret gentagende opfordret til Aftagen af Partiet, og da blev der udtrykkelig (den 4 Marts) forlangt af mig, at der ikke maatte afsendes noget, men at De selv nok skulde give Ordre for hver Vognladning.

Der har aldrig været nægtet Dem Levering herfra af de Kvanta, som De har været berettigede til at fordre efter Kontrakten, og er jeg desværre med de nuværende Forhold paa Koksmarkedet nødsaget til at holde paa Kontraktens Betingelser.«

Den 9de s. M. tilskrev Indstævnte dernæst Sagsøgerne, at Prisen for prima »Neu Iserlohn Støberi« Cinders, til Levering sukcessive over 1900, da var 295 Kr. pr. Dwg. ab Werk pr. kontant, til hvilken Pris der kunde sælges saa meget, som der kunde skaffes, men at han, fordi Sagsøgerne i en lang Aarrække havde været hans Kunder, vilde tilbyde dem — ligesom et andet Firma — Cinders (indtil 18 Vognladninger med højst 5 Vogne i 3 Maaneder efter deres nærmere Rekvisition) til 253 Kr. pr. Dwg. ab Werk pr. kontant, og saaledes at det skulde staa dem frit for inden 1ste Marts at annullere, hvad de

ikke da havde aftaget pr. 1900, hvis de da fandt Prisen for høj, hvilket Tilbud Sagsøgerne den 11te December akcepterede uden Tilføjelse.

Om den yderligere Brevveksling, der i øvrigt mulig maatte have fundet Sted mellem Parterne vedrørende Cinders'erne for 1899, foreligger der slet intet, naar undtages, at Indstævnte ses den 17 Januar d. A. at have tilskrevet Sagsøgerne, at han, der omtalte at have modtaget et Brev fra dem af 16de s. M., ikke forstod, hvorledes de af et Brev fra ham af 9 Januar havde kunnet udlede, at han nu skulde være villig til at levere dem de 8 Vognladninger Cinders af Partiet for 1899 til 145 Kr., og at han skulde ville gøre dette, fordi han ikke i sin Tid havde meddelt dem, at han betragtede den ikke aftagne Del som annulleret, hvad han ikke havde gjort, fordi han, da de standsede med at aftage, ikke kunde vide, hvor længe Standsningen vilde vare, og han ikke ved deres Misligholdelse vilde afskære sig Retten til Varernes senere Levering; han tilføjede, at han mange Gange havde telefoneret til dem og opfordret dem til Aftagning, hvortil de hver Gang havde svaret, at de ikke endnu vilde tage imod Cinders, men selv vilde meddele, naar de skulde sendes, og at han, da de saa lige mod Aarets Slutning kom med Anmodning om Levering af hele Resten, selvfølgelig maatte svare, at han ikke nu kunde levere dette store Kvantum af et til sukcessiv Levering købt Parti, idet han, der selv havde købt de til de danske Støberier for 1899 solgte Partier til sukcessiv Levering, havde maattet skaffe sig af med dem efterhaanden til Udlandet til billige Priser, da det viste sig, at de paa Grund af Lockout'en ikke bleve aftagne her.

Der ses ikke derefter at være forefaldet videre mellem Parterne, før Sagsøgerne den 28 Marts d. A. paastævnede nærværende Sag, hvorunder de have anbragt, at, da Indstævnte retstridig havde nægtet at levere dem de for 1899 resterende Cinders, maatte han være pligtig at godtgøre dem det derved lidte Tab, som de, uagtet Prisen for Cinders sidst i December 1899 efter Indstævntes eget Opgivende var 295 Kr. pr. Dwg., dog i Betragtning af, at Indstævnte havde tilbudt dem Cinders da til 253 Kr. pr. Dwg., havde ansat til Forskellen mellem 253 og 145 Kr. eller 108 Kr. pr. Dwg., altsaa til 108 Kr. × 8 eller til 864 Kr., hvilket Beløb de fordrede sig tilkendt med Renter deraf 5 pCt. fra den 28 Marts d. A. foruden Sagsomkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han straks subsidiært anbragte, at i det fordrede Beløb maatte i alt Fald afgaa det fornødne Beløb for de af ham i 1899 udover 10 Dwg. leverede 13939 Pd., altsaa $^{13939}/_{20000}$ × 108 eller 75 Kr. 27 Øre, og maa Sagsøgerne antages ogsaa selv at have anerkendt dette under den mundtlige Procedure, saa at deres Krav nedsattes til 788 Kr. 73 Øre.

Under Proceduren er der ikke fremkommet noget af Betydning om de faktiske Forhold ud over det allerede anførte, hvorom der i det hele har været Enighed, naar undtages, at Sagsøgerne, der aldrig ved deres Rekvisitioner ville have ladet sig lede af andet Hensyn end Hensynet til deres eget Behov, endog i enkelte tidligere Aar først ville have fordret og faaet de sidste Leveringer i Begyndelsen af det følgende Aar, hvad Indstævnte dog har benægtet, i alt Fald er sket siden

1896, og at Indstævnte har hævdet i Sommeren 1899 oftere, end Sagsøgerne have erkendt, at have opfordret disse til at aftage Cinders'ene, og kun at have afstaaet fra bestemt at fordre, at dette skete, af Hensyn til Sagsøgernes af Lock-out'en paavirkede Stilling.

Retten finder, at den af Sagsøgerne endelig nedlagte Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at betale dem 788 Kr. 73 Øre med Renter, vil være at tage til Følge. Den i Stadfæstelsesskrivelsen af 18 August 1888 indeholdte Klausul: »Levering sukcessive over 1899« maa nemlig, efter hvad der i lignende Handelsforhold maa anses for at være Praksis, skønnes fortrinsvis at være indsat i Sagsøgernes Interesse, for at sætte dem i Stand til at kunne faa Varerne leverede efterhaanden, som de fik Brug for dem, og denne Opfattelse bestyrkes af den Omstændighed, at det, hvad der er in confesso, stedse har været Sagsøgerne, der saavel i 1899 som i de foregaaende Aar, i hvilke de have købt deres Forbrug af Cinders hos Indstævnte paa enslydende Betingelser, have foranlediget Varernes Levering ved at afgive Rekvisitioner, naar de havde Brug for dem. Men selv om man kunde gaa ud fra, at den nævnte Klausul var indsat ikke blot i Sagsøgernes, men ogsaa i Indstævntes Interesse, skønnes den kun at have kunnet medføre en Ret for Sagsøgerne til at fordre det betingede Kvantum Cinders leveret nogenlunde forholdsmæssig efterhaanden i Aarets Løb og til at modsætte sig, at der leveredes paa anden Maade, samt omvendt en Ret for Indstævnte til at modsætte sig, at Sagsøgerne skulde kunne fordre Leveringerne præsterede med uforholdsmæssig store Brøkdele særlig i de tidligere Maaneder af Aaret (om en Ret eller Pligt til at modtage med lige Mellemrum nøjagtig lige meget hver Gang, f. Eks. $1^1/_2$ Dwg. pr. Maaned eller 3 Dwg. hver anden Maaned, som under Sagen omtalt, kunde der slet ikke være Tale). Derimod maatte Sagsøgerne, for saa vidt de, som i nærværende Tilfælde paa Grund af særegne Omstændigheder, efterhaanden i Løbet af Aaret kun have modtaget en forholdsvis mindre Del af det hele købte Kvantum, ved Aarets Udgang baade være pligtige, hvis det af Indstævnte forlangtes, at modtage det tilbagestaaende Kvantum paa en Gang, og maa ligeledes være berettigede, naar de ønske det, at fordre det resterende leveret paa en Gang med behørigt Varsel og at kræve Erstatning derfor i Tilfælde af Vægring fra Modpartens Side. Og medens det mellem Parterne i Aarets Løb passerede vel i og for sig kunde tænkes at medføre Forandring deri, skønnes det i nærværende Tilfælde forefaldne dog ikke at kunne medføre en saadan Forandring og særlig ikke at hjemle Indstævnte Ret til, som sket, at nægte yderligere Levering for 1899, hvorved navnlig bemærkes: a) at Indstævnte selv har erkendt, at han i sine Telefonsamtaler med Sagsøgerne i Løbet af det Tidsrum, i hvilket disse som Følge af Lock-outen ikke aftog Cinders — fra Slutningen af Maj til Begyndelsen af September — ikke har fremsat den Opfattelse af Klausulen, som han den 17 Oktober f. A. gjorde gældende, at Handelen skulde betragtes som annulleret for den Del af Partiet, som ikke modtoges i det paagældende Tidsrum, og derved maa siges at have akkviesceret ved Sagsøgernes Bemærkning om, at de nok selv skulde sige til, naar de vilde have de købte Cinders leverede, b) at Sagsøgernes Brev af 19 Oktober f. A. som Svar paa Indstævntes Skrivelse af 17de s. M. vel var noget uklart, men dog ikke kan

siges at indeholde en Erkendelse af Rigtigheden af Indstævntes Fortolkning af Klausulen, idet Udtrykket »vi bede Dem under alle Omstændigheder at sende« osv. snarere tydede paa, at Sagsøgerne ikke vilde erkende Rigtigheden af hans Fortolkning, og c) at Sagsøgerne ikke have præjudiceret det Krav paa Erstatning, som de havde fremsat i deres Brev af 7 December f. A. for de manglende 8 Dwg.s, som Indstævnte i sin Svarskrivelse af 8de s. M. vedblivende nægtede at levere, derved at de den 11te s. M. pure akcepterede det dem af Indstævnte den 9de s. M. af eget Initiativ og uden nogen Reservation fra hans Side givne Tilbud om Levering af Cinders for 1900.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne dog at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 15 Maj.

Nr. 145. Advokat Nellemann

contra

Christian Olsen Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Varde Købstads Ekstrarets Dom af 25 Januar 1901: Arrestanten Christian Olsen Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Nonboe og Harck, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Februar 1901: For saa vidt angaar Sigtelsen for Betleri, bortfalder den af Arrestanten Christian Olsen Christensen under nærværende Sag forskyldte Straf. I øvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, 15 Kr til hver. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian

Olsen Christensen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Olsen Christensen tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1857, har — foruden at han som Militær har været straffet for Tjenesteforseelser — tidligere været straffet ifølge Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 9 Marts 1876 efter Straffelovens § 228 med 7 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ifølge Gørding-Malt Herreders Politiret's Dom af 9 December 1880 efter Straffelovens § 257 med en Bøde til Statskassen af 8 Kr. eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, simpelt Fængsel i 2 Dage, ifølge Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 17 November 1887 for Overtrædelse af Politivedtægten, idet dog den udstaaede Varetægtsarrest traadte i Stedet for Straf, ifølge Amager Birks Ekstrarets Dom af 7 Maj 1889 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Skads Herreds Ekstrarets Dom af 1 September 1891 efter Straffelovens § 270 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 10 August 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og ifølge Esbjerg Købstad og Skads Herreds Ekstrarets Dom af 26 April 1899 efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Tyveri under følgende nærmere Omstændigheder:

Tirsdagen den 18 December f. A. gik Arrestanten ved Middagstid fra sin Bopæl i Grimstrup til det af Anders Johan Pedersen beboede Hus i Roust for at bede Pedersen om Tilladelse til paa dennes Ejendom at skære nogle Ris til Kurvebinding.

Da Arrestanten ved sin Ankomst til Pedersens Hus fandt Døren aflaaset og ingen traf hjemme, men af en Nabo fik at vide, at Pedersen var paa Arbejde paa en Gaard i Roust, opsøgte han Pedersen paa nævnte Gaard og erholdt af ham Tilladelse til den paafølgende Søndag at afhente de ønskede Ris. Idet Arrestanten derefter paa Tilbagevejen fra Gaarden i Roust om Eftermiddagen ved Firetiden og omtrent en Time efter, at han havde talt med Anders Johan Pedersen, paa ny kom til dennes Hus og saa, at Indgangsdøren til samme fremdeles var aflaaset, hvorfor han var paa det rene med, at der endnu ingen var hjemme, bestemte han sig til at begaa Tyveri i Huset. Ved et kraftigt Tag i Døren, der gik ind ad og var aflukket med en Hængelaas, som var anbragt i en Krampe i Dørkarmen foran et paa selve Døren ved Hjælp af en anden Krampe fæstnet Overfald, gik den sidstnævnte Krampe ud af Døren, medens Overfaldet og Hængelaasen blev hængende i den i Dørkarmen værende Krampe, og Arrestanten gik nu ad den saaledes aabnede Dør gennem Forstuen ind i Køkkenet, hvor han tilvendte sig og straks fortærede nogle Stykker Brød og noget Sul

samt et Stykke Sigtekage. Endvidere tilvendte han sig 3 Skiver Brød samt noget Kød, som det maa antages mellem $^1/_4$ og $^1/_2$ Pd., hvilke Fødevarer han indsvøbte i en gammel Sæk, som han tog fra en omvendt Balje i Køkkenet, og medtog, da han efter ca. et Kvarters Ophold i Køkkenet forlod Huset ad samme Vej, ad hvilken han var kommen ind.

Straks, da han var kommen udenfor, saa han Anders Johan Pedersens 10-aarige Datter komme hen imod Huset, hvem han da, efter at have lagt den stjaalne Sæk med Indhold fra sig ved et Dige, bad om noget at drikke, hvad hun ogsaa, efter at han var gaaet ind i Huset med hende, gav ham. Da han derpaa atter forlod Huset, tog han Sækken med Fødevarer med sig til sit Hjem.

Efter Arrestantens Forklaring var han, da han begik det ommeldte Tyveri, en Del beruset, idet han havde drukket noget om Formiddagen, inden han gik hjemme fra, og desuden fik noget at drikke paa to forskellige Steder paa Vejen til Pedersens Hus, men han har dog indrømmet, at han var sig fuldt bevidst, hvad han foretog sig. Han har derhos erkendt, at han, der i øvrigt maa antages at leve under yderst fattige Kaar, ikke paa det paagældende Tidspunkt led Nød, og at dette saaledes ikke var Bevæggrunden til Tyveriet.

De stjaalne Fødevarer og Sækken ere af Anders Johan Pedersen ansatte til en Værdi af henholdsvis 75 Øre og 25 Øre, mod hvilken Værdiansættelse Arrestanten intet har haft at erindre, og Sækken, der er bragt til Stede under Sagen, er udleveret til Pedersen, der har frafaldet Erstatningskrav.

Under den mod Arrestanten, som sigtet for det forommeldte Tyveri, indledede Undersøgelse har han derhos erkendt, at han i Dagene fra den 1ste til den 9de December f. A. har betlet langs Landevejen fra Esbjerg til Grimstrup og derunder modtaget saavel Penge som Drikkevarer, og efter det under Sagen i øvrigt om Arrestantens Forhold oplyste maa det ogsaa antages at forholde sig som af ham vedgaaet.

Efter samtlige med det oven omhandlede Tyveri forbundne Omstændigheder findes dette at burde henføres under Straffelovens § 235, og da der ikke foreligger nogen Begæring fra den bestjaalne om offentlig Paatale, vil Arrestanten saaledes for saa vidt være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Derimod maa Arrestanten vel anses ved det ovenommeldte Betleri at have gjort sig skyldig til Straf efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men den af ham under Sagen udstaaede langvarige Varetægtsarrest findes efter Omstændighederne i Analogi af Bestemmelserne i Straffelovens § 58 at kunne træde i Stedet for den efter fornævnte Lovbestemmelse forskyldte Straf, der saaledes vil bortfalde, idet Arrestanten dog findes at maatte tilpligtes at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 89. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Peter Jacobsen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 September 1900: Tiltalte Jens Peter Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Jacobsen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Jens Peter Jacobsen, som er født den 25 Februar 1869 og ikke er funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efter at Handelsfirmaet Hölther & Hartmann i Frankfurt a/M i Sommeren 1898 var kommen i Uenighed med en herværende Cyklehandler, der havde Gummivarer og Cykler til Forhandling for Firmaet, traadte det i Forbindelse med Tiltalte, der i Stedet for den nævnte Cyklehandler overtog Varerne til Forhandling. Angaaende Cyklerne blev der under 4 August 1898 truffet den Overenskomst, at Tiltalte skulde have dem i Konsignation, saaledes at han efter en nærmere fastsat Pris for hver Cykle i Slutningen af hver Maaned skulde gøre Regnskab for de i Maanedens Løb solgte Cykler og indbetale det skyldige Beløb kontant, samt at Kontrakten skulde være bindende for Firmaet til 1 Oktober samme Aar, fra hvilken Dato Firmaet skulde være berettiget til uden nogen som helst Godtgørelse at tilbagetage Resten af Konsignationslageret.

Hvad Forhandlingsbetingelserne for Gummivarernes Vedkommende angaar, kan det derimod ikke antages, at de derom førte Forhandlinger vare naaede til et endeligt Resultat, da Firmaet i Efteraaret samme Aar opdagede, at Tiltalte allerede havde disponeret over en Del af disse Varer.

Dette gav Anledning til, at Firmaet under 26 Oktober 1898 begærede kriminel Undersøgelse indledet mod Tiltalte og omtrent samtidig

gjorde Skridt til ved en Fogedforretning at komme i Besiddelse af de endnu resterende Gummivarer.

Under den kriminelle Undersøgelse, der sluttedes den 30 November samme Aar, uden at Tiltale blev rejst, erkendte Tiltalte at have solgt en Del af Gummilageret, men gjorde gældende, at han efter de mellem ham og Firmaet førte Forhandlinger ansaa sig beføjet til at sælge af Lageret som sket samt til over for Firmaet at rejse Modkrav, der oversteg, hvad han skyldte for de solgte Varer, men noget til Bestyrkelse af disse hans Anbringender fremkom ikke ved Undersøgelsen, og efter at Firmaet ved Stævning af 6 Juli f. A. havde anlagt Sag imod Tiltalte ved Sø- og Handelsretten til Betaling af Tiltaltes Skyld for de solgte Gummivarer, under hvilken Sag Tiltalte atter gjorde de omtalte Modkrav gældende, blev der ved nævnte Rets Dom af 22 Juni d. A. frakendt ham Beføjelse til mod Firmaets Fordring at gøre de nævnte Modkrav gældende, der dels skønnedes ganske ubeviste, dels ganske ubeføjede.

Under den for Fogedretten anlagte Sag til Udlevering af Restlageret af Gummivarer protesterede Tiltalte mod Indsættelsesforretningen, idet han ligeledes her gjorde de oftnævnte foregivne Modkrav gældende som en Beføjelse til at tilbageholde de resterende Gummivarer, og Firmaet, der nægtede Eksistensen af saadanne Krav, opnaaede kun den begærede Indsættelse — den 3 November 1898 — ved at indrømme Tiltalte Retentionsret for de nævnte mulige Krav i de Cykler, som Tiltalte i Henhold til Konsignationskontrakten endnu sad inde med, 38 i Tallet.

Firmaet begærede dernæst under 21 November 1898 disse Cykler udleverede ved en Fogedforretning, imod hvilken Tiltalte protesterede under Paaberaabelse af de oftnævnte Modkrav, samt idet han yderligere gjorde gældende, at han nu desuden havde et Modkrav paa Firmaet, som han anslog til 3000 Kr., til Erstatning i Anledning af den ovennævnte kriminelle Undersøgelse, som Firmaet havde paaført ham, og under hvilken han i nogen Tid var arresteret.

Det, Tiltalte nu sigtes for, er, medens nævnte Fogedprocedure verserede, bedragerisk at have afhændet 37 af de nævnte 38 Cykler og til egen Fordel at have forbrugt de indvundne Beløb.

Tiltalte har erkendt, at han i Løbet af Foraaret 1899, uden at underrette Firmaet derom, har afhændet Cyklerne og forbrugt de indvundne Beløb ca. 4000 Kr., uden at være i Stand til at erstatte dem.

Tiltalte har imidlertid nægtet sig skyldig i Bedrageri, idet han, der gør gældende, at han har været beføjet til at sælge af Cyklerne og tilegne sig Udbyttet, for det første har paaberaabt sig de oftomtalte Modkrav, der skulde skrive sig fra Kontraktsmellemværendet med Firmaet, og som han har ansat til ca. 3000 Kr., men da disse Modkrav efter Tiltaltes egen Beregning i hvert Fald kun vilde kunne komme i Betragtning for det Beløbs Vedkommende — ca. 750 Kr. — hvormed Kravene oversteg Tiltaltes Skyld til Firmaet for det solgte Gummi, og da de nævnte Modfordringer desuden efter det foreliggende i det væsentlige maa anses for at savne ethvert Grundlag, vil der ikke kunne tages Hensyn til dette Anbringende fra Tiltaltes Side.

Det samme gælder, for saa vidt Tiltalte har paaberaabt sig det ovenomtalte formentlige Erstatningskrav paa 3000 Kr. i Anledning af

den kriminelle Undersøgelse som Modkrav overfor Firmaet, idet Tiltalte efter den ommeldte kriminelle Undersøgelses Gang og Aarsag ikke kan antages at have troet sig i Besiddelse af et saadant Krav.

Endelig har Tiltalte til sit Forsvar anbragt, at det tyske Firmas Repræsentant her i Byen, Sagfører Georg Johnsen, i Marts Maaned 1899, før Tiltalte solgte Cyklerne, havde tilkendegivet ham, at Firmaet ikke havde noget imod, at Tiltalte solgte Cyklelageret, mod at Afregning fandt Sted, naar det »civile Søgsmaal« var tilendebragt, hvorved Tiltalte forstod det Søgsmaal, som Firmaet vilde anlægge til Betaling for de solgte Gummivarer, og som, som anført, blev anlagt ved Sø- og Handelsretten under 6 Juli 1899.

Da Sagfører Johnsen imidlertid med sin Ed har benægtet at have udtalt sig som anført, idet han tværtimod vil have sagt, at Firmaet ikke vilde give Tiltalte Tilladelse til Salg af Cyklerne, og kun dertil føjede, at Firmaet, hvis Tiltalte desuagtet solgte Cyklerne og straks indbetalte Pengene paa Vidnets Kontor, næppe vilde gøre Ansvar gældende mod ham, da det paa det ommeldte Tidspunkt, paa hvilket Firmaet under Procedure for Fogedretten begærede sig Cyklerne udleverede, er lige saa usandsynligt, at Firmaet skulde være indgaaet paa Salg af Cyklerne mod Afregning i en fjernere Fremtid, som det er uantageligt, at Tiltalte kan have svævet i saadan Tro, samt naar fremdeles henses til Firmaets gennem et længere Tidsrum fortsatte Bestræbelser for ad Rettens Vej at komme ud af Kontraktsmellemværendet med Tiltalte og til, at Tiltaltes Forklaringer saa vel i den ovenomtalte afsluttede Undersøgelse som i nærværende Undersøgelse, der ogsaa har omfattet anden Mislighed, for hvilken Tiltalte har været sigtet, i det hele bærer Præg af Upaalidelighed, findes Tiltaltes Anbringende om at have troet sig berettiget til at sælge de omtalte Cykler og forbruge Beløbene at maatte forkastes og Tiltalte at maatte anses efter Straffelovens § 253, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 20 Maj.

Nr. 79. Overretssagfører **Emil Levy**, Grosserer **Bernhardt Mossin** og Bogtrykker **Egm. H. Petersen** (Indehaver af Firmaet P. Petersens Bogtrykkeri) (Ingen)

contra

George Curtoie Grøn (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Overretssagfører Emil Levy, Grosserer Bernhardt Mossin og Bogtrykker Egm. H. Petersen (Indehaver af Firmaet P. Petersens Bogtrykkeri), som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod

Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 80. Gaard- og Mølleejer **P. Nielsen** Rokkjær (Ingen)

contra

Holstebro Kirkeinspektion ved dens Medlemmer, Borgmester, By- og Herredsfoged Hänschell m. fl. (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaard- og Mølleejer P. Nielsen Rokkjær, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 21 Maj.

Nr. 21. Firmaet **Th. Rasmussens** Sønner (Jensen)

contra

Firmaet **James Currie & Co.** i Leith (Halkier),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at betale et resterende Fragtbeløb.

Korsør Købstads Sørets Dom af 23 April 1900: De Indstævnte, Firmaet Th. Rasmussens Sønner i Korsør, bør for Citanternes, Firmaet James Currie & Co. i Leith, dets Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 August 1900: De Appelindstævnte, Firmaet Th. Rasmussens Sønner i Korsør, bør til Appellanterne, Firmaet James Currie & Co. i Leith, betale de paastævnte 356 Kr. 40 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 8 Januar d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger for

begge Retter ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet Th. Rasmussens Sønner, til Indstævnte, Firmaet James Currie & Co., med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 14de December 1897 blev der mellem Appellanterne, Firmaet James Currie & Co. i Leith og Firmaet Mackie Koth & Co. i Leith som Agenter for de Appelindstævnte, Firmaet Th. Rasmussens Sønner i Korsør, afsluttet et Certeparti, hvorved Appellanterne forpligtede sig til at lade deres Dampskib »Cremona«, der angaves at rumme ca. 1400 Tons Ladning, afgaa til Methil og der indtage en fuld og komplet Ladning Kul samt overføre denne til Korsør imod en Fragtbetaling af 6 Shillings pr. Ton indladet Vægt. I Henhold hertil indladede »Cremona« i Methil en Ladning, bestaaende af Nøddekul og Dampkul. Nøddekullene leveredes dels af »The Rosewell Gas Coal Company«, dels af »The Fife Coal Company« og indladedes i Lasterummene Nr. 1 og 4, Dampkullene — Wellsgreen-Hartley Kul — leveredes alene af »The Fife Coal Company« og indladedes i Lasterummene Nr. 2 og 3. Indladningen foretoges under Tilsyn af Firmaet Mac Taggart & Co., der var Agenter for Mackie Koth & Co. og tillige Repræsentanter for »The Fife Coal Company«. Efter at Indladningen var tilendebragt, underskrev Kaptajnen paa »Cremona« den 25 December 1897 i Henhold til Bestemmelse i Certepartiet et ham af Mac Taggart & Co. leveret Konnossement, i hvilket ingen Vægtangivelse fandtes, og forsynede Konnossementet med Paategning »Vægt ubekendt«.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Maj 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 11.**

Tirsdagen den 21 Maj.

Derefter tilføjede Mac Taggart & Co. efter sine Bøger i Konnossementet, at Vægten var 1402 Tons 18 Cwts, som i Marginen specificeredes saaledes: 543,$_{13}$ Tons Treble Nuts og 859,$_5$ Tons Wellsgreen-Hartley Kul, medens Vægten af Skibets Bunkerkul i en anden Margintilføjelse angaves til 93 Tons.

Under samme Dato udstedtes Minecertifikater, der stemme med de i Konnossementet angivne Vægte.

Under nærværende i første Instans ved Korsør Købstads Søret anlagte Sag have Appellanterne under Anbringende af, at der i Virkeligheden i »Cremona« havde været indladet 1479 Tons 1 Cwt. Kul, nemlig 543 Tons 13 Cwts. Nøddekul og 935 Tons 8 Cwts. Dampkul, paastaaet de Appelindstævnte tilpligtede at betale den manglende Fragt for 76 Tons 3 Cwts. Kul 356 Kr. 40 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Datum den 8 Januar d. A. til Betaling sker. De appelindstævnte procederede til Frifindelse, og ved Sørettens Dom af 23 April d. A. blev denne Paastand taget til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tilkendte, bleve ophævede.

Denne Dom have Appellanterne nu indbragt her for Retten, hvor de have gentaget deres for Søretten nedlagte Paastande og paastaaet sig tilkendt Appellens Omkostninger. De appelindstævnte have, skønt lovlig varslede, ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Anbringende om Størrelsen af det i »Cremona« indladede Kvantum Kul have Appellanterne dels henvist til en Erklæring fra Firmaet Mac Taggart & Co., hvorefter der i »Cremona« indladedes, ikke som i Konnossementet anført 859 Tons 5 Cwts. Dampkul, men derimod 935 Tons 8 Cwts., dels til en Udskrift af samme Firmas Bøger, hvorefter der i »Cremona« foruden det i Konnossementet omtalte Kvantum Kul endvidere samtidig indladedes 11 nærmere specificerede Vognladninger Dampkul tilsammen vejende 76 Tons 3 Cwts., dels endelig til beedigede Vidneforklaringer, der i Leith ere afgivne af James Logan Thomson af Firmaet Mac Taggart & Co., af Salgsmand i Leven for »The Fife Coal Company« John Ireland, af Kontorist hos Mac Taggart & Co. Lawson, af Direktør for »The Fife Coal Company« Charles Carlow og af Afskibningskommis hos Appellanterne George Cleghorn Duff.

For saa vidt nu de appelindstævnte have anbragt, at Konnossementets Angivelse af den indladede Vægt, der stemmer med Minecerti-

fikaterne, i Henhold til Lovgivningens almindelige Regler maa være afgørende under nærværende mellem Bortfragter og Ladningsmodtager verserende Sag, kan der allerede af den Grund ikke gives dem Medhold heri, at de appelindstævnte, foruden at være Ladningsmodtagere, selv vare Befragtere af Skibet, i hvilket Tilfælde de særlige Konnossementsregler ikke kunne komme til Anvendelse.

Paa den anden Side savnes der Hjemmel til, som af Appellanterne hævdet, at betragte den af Mac Taggart & Co. afgivne Erklæring om, at den paa Konnossementet afgivne Vægt var urigtig, som — paa Grund af deres Stilling som befuldmægtigede for det Firma, der paa de appelindstævntes Vegne havde afsluttet Befragtningskontrakten — afgiven med bindende Virkning for de appelindstævnte.

Men derimod findes der ved de ovenomtalte Vidneforklaringer og de i øvrigt foreliggende Oplysninger, til Trods for de appelindstævntes Benægtelse tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at der virkelig har været indladet det af Appellanterne paastaaede Kvantum Kul i »Cremona« og at de afvigende Vægtangivelser i Konnossementet og i Minecertifikaterne skyldes en Fejltagelse fra en Kontorbetjents Side, i hvilken Henseende bemærkes dels, at forskellige af de appelindstævnte fremsatte Indsigelser imod Fremgangsmaaden ved Vidneførslerne maa anses betydningsløse, dels, at der, for saa vidt de appelindstævnte have gjort gældende, at de afgivne Vidnesbyrd ere uden Betydning paa Grund af Vidnernes egen Interesse i Sagen eller paa Grund af deres Villighedsforhold til Appellanterne eller til Firmaet »The Fife Coal Company«, efter det foreliggende ikke kan gives dem Medhold heri.

Da endelig hverken den Omstændighed, at den af Kaptajnen paa »Cremona« antagne Mægler uden noget Forbehold har kvitteret for Modtagelsen af en Fragtbetaling, beregnet efter den paa Konnossementet angivne Vægt, eller den Omstændighed, at Kaptajnen paa »Cremona« — uagtet han, som det ses af et fremlagt Brev fra ham til Appellanterne af 30 December 1897, ifølge sit Kendskab til Skibets Drægtighed havde fattet Mistanke om, at Vægtangivelserne i Konnossementet, som han samme Dag havde modtaget i Korsør, vare urigtige — ikke ses at have søgt Vægten af Kullene konstateret ved Udladningen i Korsør, under de foreliggende Omstændigheder findes, som af de appelindstævnte forment, at kunne afskære Appellanterne fra at søge den dem efter det foranførte tilkommende Restfragt betalt, samt da der ikke fra de appelindstævntes Side er fremsat nogen Indsigelse imod Størrelsen af det krævede Beløb, ville de appelindstævnte være at tilpligte at betale Appellanterne dette med Renter som paastaaet. Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 1. Forhenværende Proprietær **Ferdinand Holm** (Høgsbro)

contra

Gaardejer **Peter Jensen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at fravige en Ejendom og betale Appellanten Erstatning for Afsavn af den m. m.

Børglum Herreds ordinære Rets Dom af 24 September 1896: Indstævnte, Gaardejer Peter Jensen af Faksholm i V. Brønderslev, bør for Tiltale af Citanten, Proprietær Ferdinand Holm af Brønderslev, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanten, forhenværende Proprietær Ferdinand Holm, beskikkede Sagfører samme Steds, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 80 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Proprietær Ferdinand Holm, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en efter Begæring af Kreditforeningen af jydske Landejendomsbesiddere den 5te April 1895 afholdt Tvangsauktion over den Citanten, forhenværende Proprietær Ferdinand Holm i Hjørring, den Gang tilhørende Ejendom, Vrangdrup, Matr. Nr. 2 a af Bøgen og Vrangdrup i Vester-Brønderslev Sogn, af Hartkorn 4 Tdr. » Skp. » Fdk. $2^1/_4$ Alb., i hvilken Ejendom der for et Laan, stort oprindelig 18000 Kr., var givet Kreditforeningen første Prioritets Panteret, hvorhos der paa Ejendommen ifølge en af Citanten den 14 Januar 1891 til Købmand C. Winther af Vester-Brønderslev udstedt, den 22de s. M. tinglæst Panteobligation, der, efter at have været Genstand for forskellige Overdragelser, ved Transport af 30 Marts 1895 af dens daværende Ejere var overdragen til Karetmager Lars Jensen og Manufakturhandler H. P. Hansen, begge af Vester Brønderslev, hvilede en 2den Prioritetsgæld, stor 5000 Kr., blev en Sagfører, der under Forretningen mødte for de nævnte Ejere af bemeldte Obligation, paa disses Vegne enestebydende med 18000 Kr. paa Ejendommen, som han derpaa begærede sine Mandanter udlagt ved Fogden. Da Citanten imidlertid lod fremsætte Begæring om Af-

holdelse af en anden Auktion, blev Auktionen udsat, og efter at derpaa Lars Jensen og H. P. Hansen, der ikke ønskede at overtage Ejendommen, den 16de s. M. havde transporteret Obligationen for en Købesum af, som det maa antages, omtrent 1175 Kr. til Indstævnte, Gaardejer Peter Jensen af Faksholm, saaledes at denne i det hele indtraadte i deres Retsstilling som højstbydende ved Auktionen den 5 April, lod Indstævnte under den over Pantet den 29de s. M. afholdte anden Auktion reservere sin Ret til eventuelt at lade sig Ejendommen udlægge. Efter hvad der er tilført Auktionsprotokollen, bemærkede derpaa Sagfører Nielsen i Hjørring, der under Forretningen mødte med Citanten, at der nogle Dage forud mellem Indstævnte paa den ene og Gaardejer Jens Clausen Jacobsen af Agdrup samt Partikulier Christen Andersen af Brønderslev paa Citantens Vegne paa den anden Side var indgaaet en Overenskomst, gaaende ud paa, at dersom de nævnte Mænd paa Citantens Vegne enten den foregaaende Fredag den 26 April, eller dog senest ved Auktionen betalte Indstævnte 1500 Kr., skulde denne være pligtig at afstaa sin Ret efter Obligationen og altsaa borttransportere denne til de Mænd, der maatte tilbyde Betalingen, naar disse tillige afgave Erklæring om, at de ikke vilde berige sig ved den skete Borttransportering, men lade Citanten nyde godt af den Fordel, der maatte kunne indvindes ved Obligationen. Sagfører Nielsen afgav derefter for 7 navngivne Mænd, deriblandt nævnte Jens Clausen Jacobsen og Christen Andersen, den Erklæring, at disse 7 Mænd, der havde tilvejebragt den ommeldte Sum af 1500 Kr., ikke vilde berige sig ved at erholde Obligationen tiltransporteret, men at de vilde byde Ejendommen ind og derefter tiltransportere Citanten den ved Auktionsbudet erhvervede Ret til Udlæg ved Fogden, og idet han derpaa optalte Beløbet, opfordrede han Indstævnte til at modtage samme og meddele de opgivne 7 Mænd hver med lige Andel Transport paa Obligationen, hvorhos han i Tilfælde af, at Indstævnte erklærede sig uvillig hertil, bl. a. reserverede de nævnte Mænd Ret til under et Søgsmaal mod Indstævnte at kræve Erstatning for Misligholdelse af den indgaaede Overenskomst. Indstævnte, der var mødt med en Sagfører, nægtede imidlertid, idet han bestred, at Sagen forholdt sig, som af Sagfører Nielsen fremstillet, at modtage det tilbudte Beløb, og efter at Auktionen derpaa efter Indstævntes og den for Kreditforeningen mødte Sagførers Begæringer var bleven fremmet, blev Indstævnte højstbydende med 18050 Kr., medens en af de ommeldte 7 Mænd paa egne og de andres Vegne var næstbydende med 18025 Kr. Indstævnte begærede derpaa Auktionen standset, for at faa Ejendommen udlagt ved Fogden, hvilken Begæring toges til Følge, efter at han havde stillet to Mænd som Selvskyldnerkautionister.

Under nærværende Sag har nu Citanten anbragt, at Indstævnte den 24 April 1895, da Citanten, der af en Del Mænd, deriblandt ovennævnte Jens Clausen Jacobsen og Christen Andersen, havde erholdt Tilsagn om, at de vilde hjælpe ham ud af hans økonomiske Vanskeligheder, sammen med de sidstnævnte to Mænd havde indfundet sig hos Indstævnte for at forhandle med denne om Købet af den omhandlede paa 5000 Kr. lydende Obligation, ved denne Lejlighed forpligtede sig til at meddele Transport paa Obligationen, saafremt han senest Auktionsdagen, altsaa den 29de s. M., erholdt 1500 Kr. udbe-

talt, og at Citanten derefter ved Hjælp af de Mænd, der havde tilsagt ham Støtte, rejste et Laan paa 4000 Kr. for deraf at betale de ommeldte 1500 Kr. og ordne sig med Kreditforeningen, der efter hans Anbringende for sit Vedkommende vilde standse den mod ham paabegyndte Forfølgning, naar den blev dækket for de resterende Renter samt for de ved Forfølgningen paaløbne Omkostninger og erholdt Garanti for, at Ejendommen blev ordentlig tilsaaet, hvilke Betingelser han efter sin Paastand med Lethed kunde have opfyldt ved, hvad der blev tilbage af det nævnte Laan, efter at de 1500 Kr. vare betalte, og ved Hjælp af de Mænd, der havde rejst Laanet til ham. Det maa derhos anses in confesso under Sagen, at Indstævnte — der efter sin Fremstilling den 27 April var rejst til Aalborg for at skaffe Midler for at kunne byde ved den forestaaende Auktion og stille Sikkerhed for Købesummen — da Citanten og nogle af de Mænd, der havde hjulpet ham til det oven ommeldte Laan paa 4000 Kr., ved Indstævntes Ankomst til Brønderslev Station den nævnte Dag om Aftenen sagde til ham, at nu havde de de 1500 Kr., der skulde betales for Obligationen, og at Beløbet var til Indstævntes Disposition, nægtede at indlade sig med dem med den Bemærkning, at nu havde han selv været i Aalborg og skaffet Penge til Auktionen, samt at Indstævnte den følgende Dag, altsaa den 28 April, da Citanten tillige med 4 eller 5 af de nævnte Mænd indfandt sig paa Indstævntes Bopæl og tilbød ham Købesummen for Obligationen, nægtede at modtage Beløbet under Paaberaabelse af, at dette ikke var betalt i rette Tid, og at han havde gjort Anstrængelser og haft Bekostning ved selv at skaffe Penge til Auktionen. Idet Citanten nu har gjort gældende, at Indstævnte ved saaledes i Strid med den Overenskomst, der efter Citantens Anbringende var indgaaet den 24 April, at nægte at modtage de ommeldte 1500 Kr. og at lade Citanten komme i Besiddelse af Obligationen saavel som ved sin ovennævnte Nægtelse af at modtage det under Auktionen den 29 April optalte Beløb samt ved derefter at benytte sin formelle Ret til Obligationen til at sætte sig i Besiddelse af den omhandlede Ejendom, hvorved Citanten og hans af Hustru og 9 Børn bestaaende Familie ere blevne ruinerede, har paadraget sig Erstatningsansvar overfor Citanten, har denne, der endvidere har anbragt, at Ejendommen havde en Værdi af ca. 32000 Kr., og at han ved Indstævntes nævnte formentlige Kontraktsbrud har lidt et direkte Tab af ca. 14000 Kr., under Sagen nedlagt en Paastand, der af ham er formuleret saaledes, at Indstævnte dømmes til enten at fraflytte og til Citanten overlevere den omhandlede Ejendom med Besætning og Tilbehør i samme gode Stand, hvori han ved Auktionen den 29 April 1895 modtog den, at betale i Erstatning for Ejendommens mulige Forringelse, for Afsavn af Ejendommen, for Tort og Kreditspilde og det øvrige Citanten ved Indstævntes Kontraktsbrud paaførte Tab et ved uvillige, af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænds Skøn bestemt Beløb, dog ikke udover 10000 Kr., og inden en passende af Retten fastsat Frist og under daglig Mulkt for dennes Overskridelse at meddele Citanten Transport paa den oftommeldte Panteobligation, stor 5000 Kr., med vedhængende Ret til Ejendomsudlæg, mod ved Likvidation i Erstatningsbeløbet at erholde det akkorderede Vederlag 1500 Kr., eller inden en passende af Retten fastsat Frist og under daglig Mulkt for

dennes Overskridelse at kvittere som indfriet bemeldte Obligation og at betale Citanten en Erstatning af 15500 Kr. med Fradrag af det akkorderede Vederlag for Obligationen, 1500 Kr., altsaa 14000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 22 Maj 1895, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er Indstævnte i Overensstemmelse med den af ham derom nedlagte Paastand frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse.

Indstævnte — mod hvis Benægtelse Citanten ikke har godtgjort, hvad han under Sagen har anbragt om, at den omhandlede Obligation af ovennævnte Lars Jensen og H. P. Hansen var solgt Indstævnte med en Forpligtelse for ham til mod en ubetydelig Avance at sælge den til Citanten, hvis denne vilde købe den — har indrømmet, at han den 24 April 1895 gik ind paa at sælge Citanten Obligationen for 1500 Kr.; men han har paastaaet, at han, da han eventuelt selv maatte skaffe Midler til Sikkerhedsstillelse under Auktionen den 29 April, kun solgte Obligationen paa den Betingelse, at Købesummen blev betalt senest Fredag Aften den 26de s. M., samt at han endvidere betingede sig, at det inden Auktionsdagen ved en skriftlig Erklæring fra Kreditforeningen godtgjordes, at denne var villig til at tilbagekalde Auktionen og fremdeles lade Kreditforeningslaanet indestaa hos Citanten, og da de 1500 Kr. — efter hvad der er in confesso under Sagen — ikke bleve betalte eller tilbudte den 26 April, var han saaledes, efter hvad han har anbragt, løst fra sit Tilsagn til Citanten, saa at han, der, som meldt, den følgende Dag skaffede sig den fornødne Sikkerhed under Auktionen, ikke var pligtig at modtage de denne Dag og den 28 April gjorte Tilbud om Betalingen af de 1500 Kr., selv om disse Tilbud havde været lovlige, hvad han i øvrigt har benægtet, da Pengene ved disse Lejligheder ikke bleve foreviste og optalte for ham, hvilket sidste ogsaa er indrømmet af Citanten, medens det dog efter det foreliggende maa antages, at en af de Mænd, der ledsagede Citanten, nemlig Gaardejer Schultz af Vester-Brønderslev, da Tilbudene skete, havde Pengene hos sig. Da Citanten derhos — hvad ogsaa maa anses in confesso — ikke forinden Auktionsdagen havde skaffet en Erklæring fra Kreditforeningen som den foran nævnte, har Indstævnte paastaaet, at Citanten ogsaa af denne Grund intet Krav har paa ham.

Til Bevis for sit Anbringende om, at der ved Overenskomsten den 24 April blev givet Henstand med Betalingen af de 1500 Kr. til Auktionsdagen, samt at en Erklæring som den ommeldte fra Kreditforeningen ikke er bleven forlangt af Indstævnte, har Citanten optaget et Tingsvidne, hvorunder ovennævnte Jens Clausen Jacobsen og Christen Andersen have afgivet edelige Forklaringer, gaaende ud paa, at det vel først blev aftalt eller var Meningen, at Købesummen for Obligationen skulde erlægges Fredag den 26 April eller denne Dags Aften, men at Indstævnte paa Foranledning af Jens Clausen Jacobsen, der udtalte, at der muligen kunde rejse sig Vanskeligheder ved at skaffe Pengene, indrømmede Citanten Henstand med Købesummens Berigtigelse til selve Auktionsdagen, idet Indstævnte dog efter Jacobsens Forklaring til denne Indrømmelse knyttede den Betingelse, at den mulige Fordel ved Han-

delen ikke skulde komme andre end Citanten til Gode. Vidnet Christen Andersen har, efter at have forklaret som anført, paa Foranledning af Indstævntes Sagfører nærmere udsagt, at Jacobsen, efter at det først var blevet aftalt, at Pengene skulde erlægges om Fredagen, spurgte Indstævnte, om han, saafremt der skulde blive Vanskelighed ved at skaffe Pengene, vilde imødekomme dem med at vente med at faa Pengene til Auktionsdagen, hvilket Indstævnte bejaede. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte betingede sig Fremskaffelse af en Erklæring fra Kreditforeningen af det ovenangivne Indhold, have Vidnerne forklaret, at de ikke have hørt eller erindre at have hørt, at en Betingelse som den omspurgte er bleven stillet eller har været bragt paa Bane.

Foruden at imidlertid en Søn af Indstævnte, Kommis Jens Christian Peter Jensen — der vel ikke er noget lovfast Vidne, men fra hvis Forklaring der under de forhaandenværende Omstændigheder ikke helt kan bortses, idet han var til Stede under de ovennævnte Forhandlinger og under disse, der efter hans Udsagn varede timevis, saa vidt han mindes, kun to Gange var udenfor Stuen og, efter hvad han tror, ikke 5 Minutter hver Gang — under et af Indstævnte optaget Tingsvidne edelig har forklaret, at Resultatet af Forhandlingerne blev, at Indstævnte for en Købesum af 1500 Kr., der skulde betales senest den paafølgende Fredag Aften, til Citanten solgte den omhandlede Obligation, og at Vidnet fremdeles paahørte, at Indstævnte som Betingelse for Handelen forlangte skriftligt Bevis fra Kreditforeningen for, at Auktionen vilde blive hævet, idet Indstævnte dog, da Vidnet Jacobsen derpaa spurgte, om det var tidsnok, naar Beviset havdes til Stede selve Auktionsdagen, besvarede dette Spørgsmaal bekræftende, hvorimod Vidnet efter sit Udsagn ikke har hørt Jacobsen bede om længere Henstand end den forannævnte med Købesummens Betaling eller, at Indstævnte tilstod en saadan Henstand, er der endvidere ved de i Sagen optagne Tingsvidner fremkommet Oplysninger, der gøre det sandsynligt, at Citanten selv, i alt Fald i de første Dage efter Overenskomstens Afslutning, har haft den Opfattelse, at Købesummen for Obligationen skulde betales senest Fredagen den 26 April. Det er saaledes oplyst, at ovennævnte Sagfører Nielsen, der efter Citantens Anmodning den sidstnævnte Dag forhandlede med Indstævnte om Sagens Ordning, under disse Forhandlinger begærede Henstand med Betalingen af de 1500 Kr. til den følgende Dag, hvad Indstævnte ikke vilde gaa ind paa, og Nielsen, der er afhørt som Vidne, og hvis Forklaring af Parterne er tillagt samme Gyldighed, som om den var beediget, har i saa Henseende udsagt, at saavel Citanten som ovennævnte Gaardejer Schultz og muligen flere andre Personer havde meddelt ham, at Købesummen for Obligationen skulde betales til Indstævnte den nævnte Fredag som den sidste Betalingsdag, samt at han først efter de omtalte Forhandlinger med Indstævnte af de ovennævnte Vidner Jacobsen og Andersen og muligen ogsaa af Schultz fik at vide, at Indstævnte skulde have givet Henstand med Købesummens Erlæggelse til selve Auktionsdagen. Endvidere har en anden som Vidne afhørt, i Vester-Brønderslev boende Sagfører afgivet en Forklaring, der ligeledes af Parterne er tillagt Gyldighed uden Beedigelse, og som gaar ud paa, at det den nævnte Fredag, da Citanten og nogle af de Personer, der kautionerede

for ham, havde indfundet sig paa Vidnets Kontor for at faa udfærdiget en Veksel, der skulde søges diskonteret i Hjørring, af en eller flere af de tilstedeværende, uden at Vidnet husker af hvem, blev udtalt, at Købesummen for Obligationen skulde betales samme Dag, og at Vidnet opfattede Situationen saaledes, at saavel Citanten som samtlige tilstedeværende Kautionister gik ud fra som en given Forudsætning, at Købesummen skulde erlægges senest Fredag Aften, hvorhos en i Vester-Brønderslev boende Gaardejer, hvis Forklaring paa samme Maade er vedtagen som gyldig uden Beedigelse, har udsagt, at Citanten, der en eller to Dage før den 26 April henvendte sig til Vidnet for at faa dette til at kautionere for et Laan, der bl. a. skulde bruges til at betale Købesummen for den oftnævnte Obligation, hvilken Anmodning Vidnet afslog, ved denne Lejlighed, efter hvad Vidnet bestemt mindes, udtalte, at han skulde bruge Pengene senest Fredag Aften den 26de April. Hertil kan endnu føjes, at ogsaa Partikulier Christen Andersen efter et Vidnes Forklaring og efter, hvad Andersen ogsaa selv til Dels har indrømmet, om Fredagen har udtalt sig i lignende Retning, samt at Andersen har erkendt, at han Søndagen den 28 April, da Pengene, som ovenfor meldt, bleve tilbudte Indstævnte paa dennes Bopæl, efter en Ytring af Indstævntes Hustru — der maa antages at have overværet Forhandlingerne mellem Parterne den 24 April — om, at det var en ærlig og redelig Sag, at Pengene allerede skulde have været betalte om Fredagen, udtalte, at »det jo ogsaa var sandt«, hvorved han dog efter sin Forklaring kun vil have sigtet til, at den oprindelige Aftale gik ud herpaa, uden at han imidlertid, efter hvad der maa antages, ved den omhandlede Lejlighed sagde eller antydede noget i saa Henseende.

Ligesom nu Jens Clausen Jacobsens og Christen Andersens Forklaringer, for saa vidt de gaa ud paa, at Indstævnte den 24 April gav Henstand med Betalingen af Købesummen for Obligationen til Auktionsdagen, ved det saaledes fremkomne maa anses væsentligt svækkede, saaledes kan det efter det ovenanførte Indhold af disse Forklaringer ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte ikke, som af ham paastaaet, har betinget sig Tilvejebringelsen af en Erklæring fra Kreditforeningen af det forangivne Indhold før Auktionsdagen. Selv bortset herfra, kan det imidlertid ikke antages, at Indstævnte ved sit under Sagen omhandlede Forhold har paadraget sig Erstatningsansvar overfor Citanten. Det er nemlig in confesso under Sagen, at det var Meningen med den den 24 April afsluttede Overenskomst, at Citanten selv skulde have Transport paa Obligationen, og Citanten har under Proceduren for Underretten særlig indrømmet, at Indstævnte paa Grund heraf var berettiget til at nægte at efterkomme det oven ommeldte af Sagfører Nielsen under den over Ejendommen Vrangdrup den 29de April 1895 afholdte anden Auktion i Forbindelse med Realtilbudet af de 1500 til Indstævnte stillede Forlangende om, at han skulde meddele de af Nielsen opgivne 7 Mænd Transport paa Obligationen. Selv om nu Indstævnte maatte anses at have været uberettiget til, da de 1500 Kr. den 27de og 28de April bleve ham tilbudte, at nægte at modtage Beløbet, der den Gang ikke blev ham forevist eller optalt — hvoved i øvrigt bemærkes, at Muligheden af, at Transporten ogsaa ved disse Lejligheder vilde være bleven forlangt udstedt til de paagældende

Kautionister, ikke er fjerntliggende — maatte dog allerede den Omstændighed, at der ikke under Auktionsforretningen den 29 April fra Citanten, der, som meldt, selv var til Stede ved denne Lejlighed, og for hvem navnlig Sagfører Nielsen maa antages at være optraadt, fremkom noget Tilbud med Hensyn til Transporten af Obligationen, som Indstævnte kunde være pligtig at modtage, i Forbindelse med, at et saadant Tilbud efter Citantens egen Fremstilling ifølge Overenskomsten med Indstævnte endnu skulde kunne gøres Auktionsdagen, have til Følge, at Citanten ikke kan gøre noget Erstatningskrav gældende mod Indstævnte.

I Henhold til det saaledes anførte, og idet det herefter er ufornødent at komme ind paa, hvad Indstævnte i øvrigt har fremført til Støtte for sin Paastand, maa det billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører samme Steds i Salær 80 Kr., der blive at udrede af det offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, der findes at burde bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumentee ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 150. Advokat Halkier

contra

Johannes Petersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Falsk.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 2 Marts 1901: Arrestanten Johannes Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 April 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes

Petersen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Petersen, der er født i Aaret 1867 og som, naar undtages, at han har erlagt en Bøde af 30 Kr. for at have ført et Skib paa et hos en anden Mand laant Borgerskab, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Falsk.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der en Dag i Juli Maaned 1899, som det maa antages den 25de, havde henvendt sig til Købmand Chr. Laursen i Randers med Begæring om at faa nogle Varer paa Kredit til Proviantering af et Fartøj, han skulde føre, har, da Laursen nægtede at give ham Kredit undtagen mod Kaution, ligeoverfor Laursen erklæret, at hans Svigermoder, Knivsmed Becks Enke, vilde kautionere for ham, samt at han, efter at Laursen derpaa havde skrevet og leveret Arrestanten en under Sagen fremlagt »Randers den 25 Juli 1899« dateret Seddel, lydende paa, at Enkefru Beck derved tilstod at kautionere hos Laursen for et Beløb stort 30 Kr. til Arrestanten, fortløbende for hele Sommeren, har, som det maa antages, samme Dag paa sin Bolig i bemeldte By forsynet denne Seddel med Underskriften »Marie Beck«, hvorved han sigtede til sin nævnte Svigermoder, der ikke havde givet ham Tilladelse til at benytte hendes Navn paa denne Maade. Efter at han derpaa havde faaet to Mænd, der maa antages ikke at have været til Stede, da han underskrev Sedlen, og at have været ubekendt med, at den var underskreven af ham, til at underskrive den til Vitterlighed, leverede han, som det maa antages ligeledes samme Dag, det saaledes underskrevne Kautionsbevis til Laursen, der derefter, ifølge sin Forklaring i Tillid til Underskrifternes Ægthed, leverede ham Varer saaledes, at Arrestanten, der maa antages at have afbetalt noget paa de da modtagne Varer, men igen i Henhold til det ommeldte Kautionsbevis at have faaet leveret andre Varer af Laursen, i December s. A. i den Anledning var ham 39 Kr. skyldig. Da dette Beløb ikke blev betalt, lod Laursen Arrestantens Svigermoder indkalde for Forligskommissionen til Indfrielse af det nævnte Kautionsbevis, og da hun, der efter sin Forklaring den Gang ikke havde Anelse om, at dette Bevis eksisterede, ved den Lejlighed benægtede at have underskrevet eller tilladt Arrestanten at underskrive bemeldte Bevis, anmeldte Laursen det passerede for Politiet, hvorefter Arrestanten, der da sejlede som forhyret med et af det forenede Dampskibsselskabs Skibe, foranstaltedes anholdt ved dettes Ankomst til Antwerpen og førtes tilbage her til Landet.

Det er derhos paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten i 1896 to Gange, nemlig den 7 Oktober og den 11 November næstefter, falskelig har forskaffet sig Laan i Kreditbanken i Randers, henholdsvis paa 44 Kr. og paa 100 Kr., idet han, der ved disse Lejligheder havde indfundet sig i Banken og begært de nævnte Laan under Foregivende af, første Gang at være Husejer Niels Petersen Bach af Udbyhøj, hvorved

han sigtede til sin Fader, og anden Gang at være Gaardejer Jens Jensen Tost af Østertørslev, har, som det maa antages paa Stedet, underskrevet de for de ommeldte Laan udstedte Gældsbeviser til Banken, hvorved forskellige i Beviserne nævnte Løsøregenstande stilledes til Bankens Disposition til eventuel Overtagelse som Haandpant til Sikkerhed for Laanene, respektive med sin Faders Navn, uden at Faderen havde samtykket i denne Benyttelse af hans Navn, og med Navnet Jens Jensen Tost, hvorved han imidlertid efter sin Forklaring ikke sigtede til nogen ham bekendt Person.

Direktøren for bemeldte Bank har forklaret, at de af Arrestanten ved disse Lejligheder begærte Laan bleve ydede ham, da Bankens Personale ikke kendte Arrestanten og antog hans Opgivende for at være overensstemmende med Sandhed, saa meget mere som Arrestanten underskrev de paagældende Gældsbeviser med Navnene paa de Personer, han angav sig at være.

I øvrigt er det oplyst, at man i Banken, da Arrestanten en Gang senere henvendte sig der og paa en af de saaledes som Laantagere opgivne Personers Vegne bad om Henstand med Betalingen af det vedkommende Laan, fattede Mistanke om, at Arrestanten havde gjort sig skyldig i Falsk ved Optagelsen af disse Laan, og at Arrestanten da paa Forehold heraf, efter først at have nægtet det, indrømmede at have gjort sig skyldig deri samt underskrev en den 1 Marts 1897 dateret Erklæring, hvori han vedstod dette Forhold.

Endvidere fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Arrestanten under 1 December 1896 har mod et med hans eget Navn underskrevet og af hans ovennævnte Svigermoder som Kautionist og Selvskyldner medunderskrevet Gældsbevis erholdt et Laan i den oftnævnte Bank af 100 Kr. og derefter, navnlig ogsaa efter at hans ovenmeldte Falsknerier overfor Banken vare opdagede, Tid efter anden ligeledes i eget Navn har faaet yderligere Laan samme Steds til samlet Beløb af ca. 95 Kr., samt at han paa den af ham saaledes ved Laan dels med Benyttelse af falske Navne, dels i eget Navn stiftede Gæld til Banken, har efterhaanden præsteret større eller mindre Afdrag, saa at Bankens Tilgodehavende hos ham, da Undersøgelsen i nærværende Sag tog sin Begyndelse, udgjorde til Rest 198 Kr. 91 Øre, og at det har været en Aftale, at denne Saldo skulde afgøres ved en af Arrestanten den 19 Marts f. A. til Banken udstedt Anvisning paa et Aktieselskab i Randers, hvilken Anvisning imidlertid ikke blev honoreret paa Grund af, at Arrestanten ikke opfyldte sine Forpligtelser ligeoverfor det ommeldte Aktieselskab.

Arrestanten har erkendt, at Grunden til, at han ikke optog de to oven ommeldte af ham med Benyttelse af falske Navne stiftede Laan i Kreditbanken i eget Navn, var den, at han gik ud fra, at han ikke vilde faa noget Laan, hvis han opgav sit eget Navn og Stilling. Han har imidlertid nægtet, at han enten, da han underskrev sin Svigermoders Navn paa det ovennævnte Kautionsbevis, eller ved Underskriften af sin Faders Navn paa det paagældende Gældsbevis har søgt at efterligne deres Haandskrift, skøndt han efter sin Forklaring, hvorefter hans Fader end ikke kan skrive, var bekendt med, hvorledes Svigermoderen plejede at underskrive; og med Hensyn til den af ham gjorte Brug af hendes Navn til Underskrift paa det sidstnævnte Kautionsbevis har

han udsagt, at han haabede at kunne klare, hvad han blev Købmand Laursen skyldig, uden at Kautionsbeviset blev gjort gældende.

Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit anførte Forhold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 268 og 275 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom — — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 22 Maj.

Nr. 122. Advokat Hindenburg

contra

Alfred Julius Mortensen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 29 September 1900: Tiltalte, Skomager Alfred Julius Mortensen, bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, og Defensor, Overretssagfører Andresen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1901: Tiltalte Alfred Julius Mortensen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Leth og Højesteretssagfører Levison, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

De af Tiltalte til Dels efter den indankede Doms Afsigelse afgivne Forklaringer maa, om end ufuldstændige og uklare, antages at gaa ud paa, at han har anset sig for berettiget til at sælge den i Dommen omtalte Gris og til at forbruge af de Penge, som han efter Aftale med Fuldmægtig Colind har inkasseret, og herefter findes det efter samtlige foreliggende Omstændigheder betænkeligt at anse ham med Straf for de ommeldte Dispositioner. Da nu efter den skete Indstævning alene disse foreligge Højesteret til Paakendelse, vil Tiltalte være at frifinde og Aktionens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Alfred Julius Mortensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, der-

under de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Salomon, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Kbbstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Alfred Julius Mortensen aktioneret for bedrageligt Forhold, og ifølge hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende Forhold:

1. Efter at Tiltalte ved Skadesløsbrev af 16 Juni 1899, tinglæst 19de s. M., havde givet Købmand G. Rossing, Garvermester Bischoff, Bagermester Eisenhardt og Malermester Lauritz Larsen, alle af Nysted, som havde paataget sig solidarisk Selvskyldnerkaution for et Tiltalte af Lollands Spare- og Laanebank i Nakskov ydet Laan af 500 Kr., første Prioritets Panteret i nogle ham tilhørende specificerede, i alt til 640 Kr. ansatte, paa hans Bopæl i Nysted beroende Løsøregenstande, fraflyttede han pludselig Byen i Slutningen af Juni Maaned 1900, uden at have berigtiget de i den da forløbne Juni Termin forfaldne Renter og Afdrag af Laanet i Banken, hvilket Kautionisterne derefter maatte indfri, og der viste sig da paa hans fornævnte Bopæl at mangle en Del af de af ham til disse pantsatte Genstande. Idet Sagen alene er indbragt for Overretten efter Tiltaltes Begæring, bliver der imidlertid ikkun nu Spørgsmaal om at undersøge hans Forhold med Hensyn til de saaledes manglende Genstande, for saa vidt dette ved Underrettens Dom er befundet strafbart, hvilket alene gælder følgende 3 Poster: 3 Stk. Fjedre, Knapper og Stroppebaand, der i Skadesløsbrevet ere ansatte tilsammen til 20 Kr., Læder, ansat til 50 Kr., og en Gris, ansat til 30 Kr.

Denne Gris har Tiltalte, da han var i Forlegenhed for Penge, solgt for 25 Kr., som han brugte til at leve for, og de under de to førstnævnte Poster omhandlede Genstande har han anvendt i sin Forretning, alt uden dertil at have indhentet Panthavernes Samtykke. Medens Tiltalte nu, da det ikke kan antages at have været tilsigtet ved Pantsætningen af disse sidste Genstande at formene ham at anvende dem i sin Forretning, ikke findes ved sin nævnte Anvendelse af samme at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, maa han derimod for til egen Fordel at have solgt den pantsatte Gris anses strafskyldig efter Straffelovens § 256, jfr. § 253. For det Kautionisterne ved dette Salg paaførte Tab maa disse efter det foreliggende anses fyldestgjorte af Tiltalte.

2. Den 11 December 1899 gav Tiltalte til Sikkerhed for et Beløb af ca. 200 Kr., som Fuldmægtig Colind i Nysted i den da indeværende Termin udlagde for ham som Renter og Afdrag paa Prioritetsgæld, denne skriftlig Transport paa 10 udestaaende Fordringer til samlet Beløb 159 Kr. 10 Øre, men erholdt samtidig af Fuldmægtig Colind Tilladelse til selv at inkassere disse Fordringer, saaledes at han skulde

betale Fuldmægtig Colind Pengene, saa snart han ved Regningernes Udsendelse modtog Beløbene. Ved Inkassationen derefter indgik intet paa 2de Fordringer til Beløb respektive 18 Kr. 50 Øre og 13 Kr. 50 Øre paa Grund af Kontrakrav, og paa en 3dje Fordring paa 10 Kr. indgik af samme Grund ikkun 1 à 2 Kr., og endelig viste en 4de Fordring til Beløb 14 Kr. sig at være imaginær, da vedkommende Kunde ikke havde modtaget de paagældende Varer, et Par Støvler, som Tiltalte derefter selv benyttede. Paa de resterende 6 Fordringer maa Tiltalte antages at have oppebaaret deres hele Paalydende, 103 Kr. 10 Øre, saa at han i alt har inkasseret paa samtlige Fordringer mindst 104 Kr. 10 Øre. Heraf leverede han imidlertid ikkun 50 Kr. til Fuldmægtig Colind, og forbrugte det resterende Beløb svigagtig til egen Fordel; dog har han senere fyldestgjort Colind for et Beløb af 21 Kr. 35 Øre, saa at han endnu af det inkasserede har at tilsvare 32 Kr. 75 Øre.

Tiltaltes her omhandlede Forbrug af inkasserede Penge findes efter de foreliggende Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253, men derimod findes han ikke, som i Underretsdommen antaget, at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ved at have givet Transport paa de Fordringer, mod hvilke der havdes Kontrakrav, eller ved selv at have benyttet det Par Støvler, for hvilke et af de borttransporterede Krav skulde haves.

Den Straf, Tiltalte, som er født den 23 Oktober 1853 og forhen straffet ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 September 1880 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nu efter det foranførte efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, har forskyldt, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Da Underretsdommen har fastsat Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, vil bemeldte Dom for saa vidt være at forandre.

Nr. 155. Højesteretssagfører Salomon

contra

Christian Villiam Sophus Eriksen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Marts 1901: Tiltalte Christian Villiam Sophus Eriksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Villiam Sophus Eriksen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Villiam Sophus Eriksen, der tiltales for Vold, er født den 11 Juli 1882 og ikke fundet forhen straffet.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er han overbevist at have den 18de forrige Maaned paa den kommunale Isbane paa Øster Fælled overfaldet Kontorist Lauritz Arnt Emil Nielsen og tildelt ham 2 »Skaller«, hvorved 2 af Nielsens Fortænder beskadigedes. Desuden hovnede den overfaldnes Ansigt, særlig Læberne, en Del op og Læbernes Indside blev Sædet for kontunderede Smaasaar, men disse Læsioner fortoge sig dog i Løbet af faa Dage

Om Grunden til Overfaldet paa Nielsen, der maa antages at have været Tiltalte ganske ubekendt, har Tiltalte forklaret, at han, der paa Grund af upassende Opførsel var bleven udvist af Banen, ved denne Lejlighed hørte en bruge Udtrykket »snottede Drenge«, og at Tiltalte, der mente, at Udtrykket var møntet blandt andre paa ham, troede i Nielsen at genkende den Person, der havde brugt det.

Medens denne Forklaring maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa der tillige gaas ud fra, at Nielsen ikke har ytret sig fornærmende om Tiltalte og ikke har givet Tiltalte nogen Anledning til at tro saadant.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 149. Højesteretssagfører Salomon

contra

Hans Mathias (Matias) Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 201 omhandlede Forhold samt for Overtrædelse af Politivedtægten for Bornholms Amts Landdistrikter, dens § 5.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 16 Marts 1901: Tiltalte Hans Mathias Pedersen bør straffes med Fængsel paa

Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til Klemensker Sogneraad 2 Kr. 25 Øre, til Per Mortensen 3 Kr. og til Proprietær Th. Rømer 3 Kr. samt udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører N. Chr. Olsen, 10 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Mathias Pedersen til Højesteretssagførerne Salomon og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 22 Februar d. A. tiltales under nærværende Sag Hans Mathias Pedersen for at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 201 omhandlede Forhold samt for Overtrædelse af Politivedtægten for Bornholms Landdistrikter dens § 5, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de Forbrydelser og Forseelser, hvorfor han er sat under Tiltale, under følgende nærmere Omstændigheder.

Søndagen den 16 December f. A. kom Tiltalte, der i Forvejen havde nydt en Del Spiritus, sammen med 2 andre Karle til sit Hjem hos sin paa Ladegaards Grund i Klemensker Sogn boende Fader, Husmand Hans Pedersen, for der at afhente et Par Benklæder, om hvilke han havde handlet med den ene af Karlene. Tiltalte gik alene ind i Huset, hvor han i Forstuen mødte Faderen, der bebrejdede ham, at han nu igen var fuld, og da Tiltalte i den Anledning gjorde Mine til at gaa løs paa Faderen, gav denne ham et Skub ud af Døren, saaledes at han faldt omkuld. Tiltalte greb saa en paa Jorden liggende Brøndhage, som han løftede mod Faderen, der var gaaet med udenfor, og for at forebygge, at Tiltalte skulde slaa ham med Brøndhagen, gav Faderen Tiltalte et Puf, saa at han igen faldt om, og gav ham derhos et Par Slag med en Stok, han havde i Haanden. Da Faderen derefter

Færdig fra Trykkeriet den 6 Juni 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 12.**

Onsdagen den 22 Maj.

vilde gaa ind i Huset igen, slog Tiltalte efter ham med Sten, hvoraf en ramte ham i højre Tinding, hvorved der ifølge den afgivne Lægeerklæring fremkom en ubetydelig Svulst, der var øm for Tryk, men som i øvrigt ikke har efterladt blivende Følger.

Faderen skyndte sig nu ind og aflaasede Døren til Forstuen, men efter at Tiltalte havde kastet nogle Sten mod Døren, tog han en lille Stige, der stod udenfor, og stødte dermed en Rude ind, hvorefter han først med en Spand og derefter med et sammenlagt Reb slog nogle flere Ruder ind, saaledes at næsten alle Ruderne paa Husets nordre Side vare slaaede ind. Tiltalte greb derefter en Murbrokke og løb dermed om i Haven, der ligger ved Husets søndre Side, og da han kastede Murbrokken gennem en Rude i den søndre Stue, kom han derved til at ramme sin Moder, der i det samme kom ind i Stuen, paa den øverste Del af højre Laar og den nederste Del af Underlivet, saa at der ifølge den fremlagte Lægeerklæring fremkom nogle gule og blaa Pletter, som dog ikke kunne antages at have varig Skade til Følge. Tiltalte var vel ved den omhandlede Lejlighed en Del paavirket af Spiritus, men dog ikke i saa høj Grad, at han kan anses at have været utilregnelig. Tiltaltes Fader og Moder have begge erklæret, at de ikke ønske ham straffet for hans ovenfor omhandlede Forhold, hvorhos Faderen har frafaldet Krav paa Godtgørelse for den ham paaførte Lidelse.

Tirsdag Aften den 11 December f. A. har Tiltalte, efter forinden at have nydt en Del Spiritus, ituslaaet en Del Ruder i Klemensker Fattighus, der ligger ved den fra Klemensker Kro til Rønne førende offentlige Landevej, og har Klemensker Sogneraad paastaaet sig tilkendt 2 Kr. 25 Øre for de ituslaaede Ruder.

Søndagen den 16de s. M. har Tiltalte banket paa og rusket i Porten til Husmand Per Mortensens Hus paa 51de Selvejergaards Fortov i Klemensker Sogn, der er beliggende ved en privat Vej, til hvis Afbenyttelse flere ere udelukkende berettigede, ligesom han ved samme Lejlighed har slaaet 4 Ruder itu, for hvilke skadelidte har paastaaet sig tilkendt 3 Kr. i Erstatning.

Mandagen den 4 Februar d. A. var Tiltalte om Aftenen inde paa søndre Duebjerggaard i Klemensker, der ligger ved en offentlig Sognevej, hvor han kørte en i Gaarden staaende Vogn mod en Port, væltede en Kane og slog omkring med forskellige i Gaarden værende Genstande, ligesom han tog Stalddørene af og kastede den ene i en Dam og den anden paa Møddingen.

Samme Aften havde Tiltalte været inde paa Skovgaard i Klemensker, der ligeledes ligger ved en offentlig Sognevej, hvor han i Gaarden raabte og støjede, hvorfor han blev jaget ud af Ejeren, Proprietær Th. Rømer, og slog Tiltalte derefter et Vindue itu, som skadelidte har paastaaet sig erstattet med 3 Kr.

Mod de nedlagte Erstatningspaastande har Tiltalte ikke haft noget at erindre.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født i Nylars Sogn den 5 Juli 1879 og som ved Forlig indgaaet inden Bornholms nordre Herreds Politiret den 4 Juli 1900*) har vedtaget en Bøde af 5 Kr. til Herredets Politikasse for Politiuorden og den 31te s. M.**) en Bøde af 5 Kr. til samme Kasse ligeledes for Politiuorden, men i øvrigt ikke findes tiltalt eller straffet, nu være at anse efter Straffelovens § 201, jfr. § 200, og Politivedtægten for Bornholms Landdistrikter dens § 5, sammenholdt med Straffelovens § 62, med en Straf, der efter Sagens samtlige Omstændigheder findes passende under et at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorimod der, da hans Fader har erklæret, at han ønsker, at Arveforholdet efter ham skal blive uforandret, ifølge Straffelovens § 304 ikke bliver Spørgsmaal om at frakende Tiltalte Arveret efter ham. Tiltalte vil derhos have at betale i Erstatning til Klemensker Sogneraad 2 Kr. 25 Øre, til Per Mortensen 3 Kr. og til Proprietær Th. Rømer 3 Kr.

Nr. 147. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jacob Andersen Plougmand eller **Plougmann** (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 30 Januar 1901: Tiltalte Jacob Andersen Plougmand bør hensættes til simpelt Fængsel i 8 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Terkildsen og Nors, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1901: Tiltalte Jacob Andersen Plougmand bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

---

*) Skal være 31 Juli 1897.
**) Skal være 4 Juli 1900.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Andersen Plougmand til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jacob Andersen Plougmand, der efter eget Opgivende er født i Aaret 1870, hvilket, efter hvad Underdommeren har oplyst, er overensstemmende med Ribe Herreds Lægdsrulle, i hvilken Tiltalte er opført, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, idet han ikkun, efter hvad han selv har forklaret, i Marts Maaned 1899 har været anholdt ved Ribe Herreds Jurisdiktion som sigtet for voldeligt Overfald, men straks derefter blev løsladt, uden at der blev foretaget videre i Sagen, tiltales under nærværende Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Politibetjent Christensen af Bramminge har edelig forklaret, at da han den 13 Oktober f. A. om Eftermiddagen Kl. 4 havde indfundet sig i Landbohjemmet i Bramminge — dog ikke i Medfør af sin Bestilling — og sad i Skænkestuen og talte med Værtinden, henvendte Tiltalte, der ogsaa var til Stede og spillede Billard med en Husmand, og som havde opfordret Christensen til at nyde en Genstand og derpaa til at spille Billard, hvad Christensen imidlertid afslog, en uhøvisk Anmodning til Værtinden, hvoraf Christensen tog Anledning til at sige til Tiltalte, at denne ikke skulde skabe sig som en Nar. Da Tiltalte derpaa ytrede: »Skal jeg være Nar for Dem?« hvortil Christensen svarede: »Nej, De skal ikke være Nar for mig, men De skal opføre Dem ordentlig,« blev Tiltalte vred og gik hen imod ham, og da Christensen nu, idet han skubbede Tiltalte til Side for at komme forbi ham, forlod Skænkestuen, fulgte Tiltalte bag efter ham ud i Rejsestalden. Her rettede Tiltalte med en Billard-Kø, som han havde i Haanden, gentagne Stød mod Christensen, først mod dennes Mave og derefter mod Ansigtet, af hvilke Stød dog kun et ramte ham, nemlig paa venstre Kind, saaledes at denne kom til at bløde meget stærkt, og Christensen var nær ved at besvime. Christensen vilde nu gaa, men Tiltalte tog fat i ham og vilde trække ham ind i en ved Rejsestalden værende mørk Stald, idet han udtalte, at han vilde gennemprygle Christensen, men det lykkedes denne at rive sig løs, hvorpaa han gennem Skænkestuen gik ind i Køkkenet, for at vaske Blodet af sig. Medens han stod her, kom Tiltalte derind og spurgte ham, om de ikke skulde have Sagen ordnet eller »nedlagt«, og da Christensen herpaa svarede, at Tiltalte kunde komme hen til ham den paafølgende Dag, naar Tiltalte var bleven ædru, vilde Tiltalte atter fare løs paa Christensen, men blev deri forhindret af nogle af de tilstedeværende,

og kort efter forlod Christensen Landbohjemmet, efter at han havde faaet sin Hue, som Tiltalte havde sat sig i Besiddelse af, tilbageleveret.

Tiltalte var, efter hvad Christensen endvidere har forklaret, vel en Del beruset ved den omhandlede Lejlighed, men dog ikke mere, end at han nok vidste, hvad han gjorde.

Peter Knudsen af Esbjerg har ligeledes edelig forklaret, at han, da han den omhandlede Dags Eftermiddag vilde køre ind ad Porten til Rejsestalden i Landbohjemmet i Bramminge, hørte højrøstet Tale i Beværtningen og saa, at Politibetjent Christensen umiddelbart derefter fra Beværtningen kom ud i Rejsestalden, efterfulgt af Tiltalte, der, efter først at have grebet fat i Christensen og søgt at rive ham omkuld, med en Billard-Kø, som han havde i Haanden, rettede flere Stød mod Christensens Ansigt og Krop, af hvilke et ramte Christensen paa den ene Kind og var saa kraftigt, at der gik Hul paa Kinden og Blodet strømmede ud. Nævnte Peter Knudsen har dog tilføjet, at han, der var beskæftiget med at fodre sin Hest, ikke med Bestemthed kan sige, hvem af de paagældende det var, der ved Sammenstødet i Rejsestalden begyndte, og som overfaldt den anden.

Endvidere har han forklaret, at Tiltalte, da Christensen var gaaet hen for at faa Blodet vasket af, sagde til Vidnet, »at det skulde den Esbjerg Mand ikke have været Vidne til.« Rigtigheden af Politibetjent Christensens Forklaring om, hvad der passerede i Skænkestuen og senere i Køkkenet, er bekræftet af tvende under Sagen afhørte Deponenter og saavel disse som Vidnet Peter Knudsen have derhos afgivet Forklaringer, der gaa ud paa, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed nok var beruset, men dog ikke i højere Grad, end at han vidste, hvad han gjorde.

I den af en Læge, der straks efter Overfaldet undersøgte og forbandt Politibetjent Christensen, den 15 Oktober f. A. udstedte Erklæring, beskrives den Christensen tilføjede Læsion som et stærkt blødende, ca. 1 Tomme langt Saar, der var let buet og syntes at være frembragt med en stump Genstand, da Saarrandene bare tydelige Tegn paa at være udrevne, og Cellevævet der omkring stærkt blodinfiltreret, hvorhos det i Erklæringen tilføjes, at Læsionen næppe udover det kosmetiske vilde efterlade varig Men, og Politibetjent Christensen, der, da han mødte i Forhøret den 15 Oktober f. A., efter sin Forklaring endnu havde stærke Smerter, har, da han den 5 December f. A. gav Møde i Retten, forklaret, at Følgerne af den ham tilføjede Læsion da for lang Tid siden vare forsvundne.

Medens Tiltalte maa anses i alt Fald i det væsentlige at have erkendt Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer om, hvad der er passeret før og efter Sammenstødet i Rejsestalden, gaar derimod hans Forklaring med Hensyn til selve dette ud paa, at han vel ikke betvivler, at han har tilføjet Politibetjent Christensen den Læsion, som denne har faaet, men at han paa Grund af sin Beruselse hverken kan huske, hvorledes han er kommet ud i Kørestalden, eller hvad der samme Steds er foregaaet; men ligesom denne Forklaring i sig selv er ganske usandsynlig, saaledes maa det i hvert Fald ved de ovenanførte Vidneforklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at hans Beruselse ved den oftnævnte Lejlighed ikke har været af den Beskaffenhed, at den kunde have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

Politibetjent Christensen har ikke nedlagt Paastand paa Erstatning hos Tiltalte.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 146. Højesteretssagfører Jensen

contra

Emilie Jørgine Johansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Frederikssund Købstads Ekstrarets Dom af 4 September 1900: Tiltalte Emilie Jørgine Johansen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. C. Hansen, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1901: Tiltalte Emilie Jørgine Johansen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne P. L. Busch og Hartmann for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emilie Jørgine Johansen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederikssunds Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Emilie Jørgine Johansen, der er født den 12 Februar 1874, og som ikke er funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun, medens hun i 1898 og 1899 gik til Haande hos Gæstgiver Lars Nielsen i Frederikssund, har i Løbet af et Aars Tid i

mange Gange frastjaalet denne dels Helflasker, fyldte med Brændevin, Bitter og Kognak, dels Restindholdet af Flasker med saadanne Drikkevarer. Flaskerne beroede frit fremme i bestjaalnes Lokaler. Tiltalte, der ingensinde vil have tilvendt sig mere end en Flaskefuld ad Gangen, maa antages selv at drukket de stjaalne Drikkevarer dels paa Stedet, dels i sit Hjem, der var i samme Ejendom som bestjaalnes Forretning, og i sidste Fald i Løbet af en Dags Tid, efter at det paagældende Tyveri var begaaet.

Det stjaalne havde en Værdi af i alt ca. 30 Kr., og det er oplyst under Sagen, at Indkøbsværdien pr. Helflaske af Brændevinen, Bitteren og Kognak'en var henholdsvis 21 Øre, 75 Øre og 75 Øre, eksklusive Flaske, og at Flaskerne, af hvilke Tiltalte vil have tilvendt sig i alt ca. 20 Stykker, havde en Værdi af 4 Øre pr. Stk.

Det af Tiltalte saaledes udviste Forhold findes ved den indankede Dom med Rette henført under Straffelovens § 228, men [da det] efter de om Tiltalte foreliggende Oplysninger — derunder navnlig at en paa Foranledning af Overretten fremskaffet Udtalelse af en Læge, der har undersøgt Tiltaltes Tilstand, gaar ud paa, at hun, der er forfalden til Drik, maa anses at lide af Dipsomani (Drankersygdom) og hendes Tilegnelser af Drikkevarer at være skete under sygelig Paavirkning, og at en af det kgl. Sundhedskollegium ligeledes paa Overrettens Foranledning afgiven, den 27 Februar d. A. dateret, Erklæring bl. a. gaar ud paa, at Muligheden af, at der kan ligge noget sygeligt til Grund for Tiltaltes Drikfældighed, ikke kan benægtes — findes det betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte, da hun udførte Tyverierne, har været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer, hvorfor der ved Fastsættelsen af Tiltaltes Straf vil være at tage Hensyn til Straffelovens § 39, og Straffen, der ved den indankede Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes herefter at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom være at forandre.

Tirsdagen den 4 Juni.

Nr. 88. Højesteretssagfører Salomon

contra

Hans Jacob Broder Knudsen og **Jørgen Knudsen**
(Def. Hindenburg),

der tiltales: førstnævnte for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 262 og 263 samt af Konkurslovens § 148 og sidstnævnte for uordentlig Bogføring og Overtrædelse af Straffelovens § 263.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1900: De Tiltalte Hans Jacob Broder Knudsen og Jørgen Knudsen bør straffes, Broder Knudsen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Jørgen Knudsen

med simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Salær til Prokurator Juel betaler Tiltalte Jørgen Knudsen 30 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Paludan, 150 Kr., udredes af Tiltalte Broder Knudsen, dog saaledes at Tiltalte Jørgen Knudsen deraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte Broder Knudsen tilbagekaldt sin Tilstaaelse om, at han ved Opgørelsen af Status for Aaret 1897 var klar paa, at Aaret havde bragt Tab i Stedet for Gevinst, at Selskabets Forhold vare særdeles daarlige, og at den af ham opgjorte Status derfor i Strid med Sandheden gav det modsatte Billede, idet han har paastaaet at have affattet denne Status i god Tro, men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse vil der intet Hensyn kunne tages. Denne Tiltalte har ligeledes efter Dommens Afsigelse gjort gældende, at den i Dommen omhandlede Transaktion med et herværende Vekselllererfirma angaaende et Laan af ca. 58000 Kroner mod Haandpant i et indkøbt Vareparti i Virkelighed ikke stiftedes til Indkøb af det omhandlede Vareparti, der kun overtoges i Kommission, men da der intet er anført til Bestyrkelse af denne mod det i øvrigt oplyste stridende Paastand, der, selv dens Rigtighed forudsat, ingen væsentlig Indflydelse kunde faa paa Sagens Udfald, vil der heller ikke hertil kunne tages noget Hensyn. Med disse Bemærkninger, hvortil føjes, at der ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til særlig at anse Tiltalte Broder Knudsen med Straf efter Straffelovens § 251 for de herunder i Dommen henførte Forhold, og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste, dog at Straffen for Broder Knudsen efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Hans Jacob Broder Knudsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. I øvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg hver 300 Kroner, som udredes af Tiltalte Broder Knudsen, dog at Tiltalte Jørgen Knudsen in solidum med ham deraf udreder en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Jacob Broder Knudsen for Bedrageri og Overtræ-

delse af Straffelovens §§ 262 og 263 samt af Konkurslovens § 148, Jørgen Knudsen for uordentlig Bogføring og Overtrædelse af Straffelovens § 263.

De Tiltalte ere fødte henholdsvis den 18 Maj 1858 og den 27de Marts 1846, og ingen af dem er funden forhen straffet.

Ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder godtgjorte at være følgende:

I Aaret 1889 oprettede Tiltalte B. Knudsen her i Staden en Manufakturhandel en gros, som han drev paa et af hans Fader, Knud Knudsen, erhvervet Borgerskab, fordi han frygtede, at Gæld, han i sin tidligere Handelsvirksomhed i Jylland havde paadraget sig, skulde blive gjort gældende imod ham og derved hæmme hans nye Virksomhed, hvis han selv gav Navn til Forretningen.

For nu ikke ved sin Faders Død at komme i Forlegenhed, lod han efter Overretssagfører Walther Johannes Krügers Raad i Aaret 1893 Forretningen overgaa til et Aktieselskab, kaldet Aktieselskabet »Knud Knudsen«, der erhvervede Borgerskab paa Grosserernæring, og hvis Bestyrer Tiltalte blev.

Af Aktiekapitalen, der ansattes til 10000 Kr., fingeredes de 7000 Kr. at være indskudte af Tiltaltes Fader — idet Forretningen vurderedes til 5000 Kr., og Avancen ved Salget til Aktieselskabet sattes til 2000 Kr.

De resterende 3000 Kr. sagdes at være indskudte af Tiltaltes Svigerfader, der nemlig ydede Tiltalte et kontant Laan paa denne Størrelse.

I Virkeligheden kom Aktierne for 9000 Kroners Vedkommende til at lyde paa Tiltaltes umyndige Børn, medens en Aktie paa 1000 Kr. overdroges Sagføreren som Salær for juridisk Vejledning.

Siden Aktieselskabets Stiftelse har Tiltalte hvert Aar foranlediget optaget i flere herværende Blade en Beretning om den Generalforsamling, paa hvilken Regnskabet for det foregaaende Driftsaar blev fremlagt, med en Angivelse af Driftsoverskudets Størrelse og det fastsatte Udbytte til Aktionærerne.

Paa de fire første Generalforsamlinger, der dannedes af Overretssagføreren og Tiltalte — den sidste som Bestyrer af Selskabet og »som Værge for sine Børn«, angaves Driftsoverskudet for Aarene 1893, 1894, 1895 og 1896 at have været henholdsvis 2364,61 Kr., 3564,07 Kr., 6132,38 Kr. og 5953,18 Kr., og det aarlige Udbytte til Aktionærerne ansattes til henholdsvis 10, 11, 15 og 15 pCt.

Tiltalte, der i sin Forretningsførelse lagde Vægten paa at faa meget høje Priser for sine Varer, mod til Gengæld at slaa af paa Fordringerne til Købernes Soliditet og mod at yde dem lang Kredit, bragte paa denne Maade efterhaanden Beløbet af udestaaende Fordringer op til en uforholdsmæssig Størrelse i Forhold til Forretningens Omfang, og som Følge deraf blev Forretningens Mangel paa disponibel Kapital trods den Kredit, Tiltalte forstod at skaffe sig, for hver Dag føleligere, og dette gav Anledning til, at Tiltalte og Krüger i Foraaret 1897 søgte at tilføre Forretningen ny Kapital ved at udvide Selskabets Aktiekapital til 100000 Kr., idet Bestræbelserne da skulde gaa ud paa at faa afsat en Del af Aktierne.

Af Aktierne i det saaledes udvidede Selskab tildeltes der de tid-

ligere Aktionærer uden særligt Vederlag i alt 30000 Kr.; tre af Selskabets Kreditorer likviderede Fordringer til et Beløb af i alt 24000 Kr. mod at faa udstedt Aktier til dette Beløb, og 7000 Kr. indvandtes kontant ved Salg af Aktier til forskellige, 6000 Kr. i Løbet af Aaret 1897, og 1000 Kr. i Maj 1898 ved Salg af en Aktie til Apoteker Alfred Sprechelsen.

Af det resterende Beløb i Aktier, 39000 Kr., blev der uden Vederlag overladt Overretssagfører Krüger for 4000 Kr. Aktier, medens det ikke lykkedes at faa Resten afsat til Fordel for Aktieselskabet.

Paa Selskabets Generalforsamling i Marts Maaned 1898 fremlagdes Regnskabet for Driftsaaret 1897, hvilket udviste et Overskud af 11227 Kr. 54 Øre, ligesom Aarsudbyttet til Aktionærerne sattes til 10 pCt., men da Selskabets Vanskeligheder ved at skaffe Penge til Dækning af presserende Gæld øgedes, sammenkaldte Overretssagfører Krüger i September 1898 Selskabets større Kreditorer for at opnaa et Arrangement med dem, og foreviste dem en i dette Øjemed af Tiltalte affattet Opgørelse af Selskabets øjeblikkelige Status, hvilken udviste et Overskud af ca. 7000 Kr.

Da imidlertid en paa Kreditorernes Foranledning foretagen sagkyndig Revision paaviste, at Selskabet havde et betydeligt Underskud, forlangte Krüger det taget under Fallitbehandling, hvilket skete under 14 Oktober 1898.

Den ifølge Konkurslovens § 78 udarbejdede Status udviste Aktiver 29092 Kr. 45 Øre, Passiver 323987 Kr. 87 Øre med en kalkuleret Dividende til de upriviligerede Kreditorer af $6^2/_5$ pCt., men ifølge de af Boets Kurator senere givne Meddelelser har Forskellen mellem Aktiva og Passiva vist sig endnu større, saa at Dividenden til den upriviligerede Gæld næppe vil overstige $4^1/_2$ pCt.

Tiltalte, som bestandig har været den, der har ledet Selskabets Drift, og som indtil den 17 September 1898 overhovedet var udelukkende dispositionsberettiget i alle Selskabets Anliggender, er som Følge deraf ansvarlig for dets Bogføring, ved hvilken er konstateret grove Uordener.

Tiltalte har saaledes, bortset fra en 14 Dages Tid, ikke ført Kassebog over Selskabets Ind- og Udbetalinger, og vel har han ført Bog over Selskabets Debitorer og Kreditorer, men denne Bogføring har lidt af betydelige Mangler.

Bl. a. har han kun i ringe Omfang bogført de Vekselmellemværender, Selskabet i stor Udstrækning har staaet i, navnlig til sine Debitorer, saa at han ikke har haft Rede paa sit Forhold til disse.

Tiltalte har fremdeles erkendt, at de af ham affattede aarlige Statusopgørelser lide af grove Fejl. Han har saaledes opført alle de udestaaende Fordringers Værdi til deres fulde Paalydende, uagtet de ikke kunde antages at være saa meget værd, og navnlig i Opgørelsen pr. 31 December 1897, paa hvilken Tid flere Debitorer havde vist sig som daarlige Betalere, burde være reduceret med mindst 10 pCt.

Tiltalte, der endvidere i stort Omfang har rejst Penge i Banker, hos Bankiers, paa Assistentshuset og andre Steder mod Pant i Varer, Veksler eller andre Værdier, har bestandig holdt disse Forhold udenfor Statusopgørelserne, idet han i disse ikke har optaget de Tilsvar, som

Selskabet ved disse Transaktioner paadrog sig, men nøjedes med paa Opgørelsens Aktivside at afskrive de pantsatte Værdier.

Paa Grund af Tiltaltes mangelfulde Bogføring har det sande Forhold mellem Aktiver og Passiver ikke kunnet konstateres for de forskellige Statusopgørelsers Vedkommende, men det maa dog antages, at de alle, hvis de ovennævnte Fejl ikke havde været begaaede, havde udvist i Stedet for Overskud et betydeligt Underskud, og dette gælder særligt Opgørelsen pr. 31 December 1897, angaaende hvilken Tiltalte har erkendt, at han bl. a. havde holdt udenfor Status Aktieselskabets Forpligtelser i Anledning af en Transaktion med et herværende Vekselererfirma, af hvilket han til Indkøb af et Vareparti havde laant ca. 58000 Kr. mod Haandpant i Varerne, en Transaktion, paa hvilken Selskabet ved Varernes Realisation havde tabt mindst 15000 Kr. Hvis der i Status var taget Hensyn til dette Forhold, og hvis udestaaende Fordringer vare blevne reducerede med 10 pCt., vilde allerede dette have forandret Status fra at udvise et Overskud paa ca. 11000 Kr. til at frembyde et Underskud paa ca. 12000 Kr., selv bortset fra den Nedgang i Status, som vilde foraarsages ved en Hensynstagen til Selskabets Tilsvar i Anledning af dets øvrige Pengelaan, Tilsvar, der tilmed vare forbundne med overordentlig trykkende Renteforpligtelser.

Tiltalte har nu forklaret — og til at forkaste denne Forklaring foreligger der ikke tilstrækkelige Oplysninger i Sagen — at han ved Foretagelsen af de fire første Statusopgørelser for Aarene 1893—96 ikke har været paa det rene med, at de heromhandlede Fejl i nogen væsentlig Grad har paavirket Opgørelsernes Rigtighed, men han har erkendt, at han ved Opgørelsen for Aaret 1897 var klar paa, at Aaret havde bragt Tab i Stedet for Gevinst, at Selskabets Forhold vare særdeles daarlige, og at den af ham opgjorte Status derfor i Strid med Sandheden gav det modsatte Billede.

Han har fremdeles erkendt, at Grunden for ham til at affatte en saadan misvisende Status var Frygten for at miste sin Stilling ved Standsning af Aktieselskabets Virksomhed, hvad han var paa det rene med, vilde blive Følgen, hvis Sandheden kom frem, idet saavel Selskabets Forretningsforbindelser som dets Aktionærer da vilde forlange Driften standset, hvorimod han ved Forevisning af den nævnte Status for Selskabets Forretningsforbindelser haabede at opnaa nye Forstrækninger og yderligere Kredit, ligesom han, der, hvis det ikke lykkedes ved Afsætning af nye Aktier i Selskabet at erholde disponibel Kapital, ansaa Selskabets Stilling som haabløs, tillige har affattet den urigtige Status med det for Øje derved at bevæge Folk til at tage Aktier i Selskabet.

I Begyndelsen af April Maaned 1898 lod Tiltalte, da flere af Selskabets Kreditorer forlangte at se Status, den nævnte Opgørelse trykke og omdele til forskellige saadanne i et Antal af mindst 25 Eksemplarer, ligesom Meddelelser om den aarlige Generalforsamling og det vedtagne Udbytte til Aktionærerne for Aaret 1897, 10 pCt., tilstilledes forskellige Blade.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 262, 1ste Stk., kfr. Konkurslovens § 148, og 262, 2det Stk., kfr. til Dels Konkurslovens § 148.

I Tiden fra 1 April 1898 til Selskabets Fallit har det fra sine

Leverandører modtaget Varer til i alt ca. 74000 Kr., af hvilke der ved Fallitten skyldtes i alt ca. 56000 Kr., og Medlemmerne af Fallitboets Kreditorudvalg, Grosserne Alexander Warburg og Carl Olesen samt Grosserer Theodor Krüger, Firmaet J. H. Ruben og Firmaet E. Heggum & Søn, alle større Varekreditorer i Boet, have alle erklæret, at de efter den 1 April 1898 kun have ydet Selskabet yderligere Kredit, fordi de stolede paa Rigtigheden af den omtalte Status.

Ligeledes har ovennævnte Apoteker Sprechelsen forklaret, at han ved den i Bladene indrykkede Meddelelse om Resultatet af Driftsaaret 1897 har ladet sig forlede til at købe en Aktie, der med vedhængende Udbyttekupons er betalt med 1050 Kr.

I Forsommeren 1898 sluttede Selskabet en Kontrakt med Grosserer Lars Christensen om Køb af en Christensen tilhørende Ejendom her i Byen, bl. a. paa Betingelse af, at han for 20000 Kr. af Købesummen skulde modtage Aktier i Selskabet samt mod, at der til Brug for Selskabet udstedtes en Akkomodationsobligation for 30000 Kr. med Pant i Ejendommen, for forinden Købets Fuldbyrdelse at hjælpe Selskabet til Penge ved Pantsætning af denne Obligation.

Ved Selskabets Fallit hindredes Købets Fuldbyrdelse, men forinden var Akkomodationsobligationen bleven pantsat som Sikkerhed for Selskabets Gæld til en herværende Bank, hvilket maa antages at have paaført Christensen et betydeligt Tab.

Christensen har i Overensstemmelse med Tiltaltes Erkendelse forklaret, at han ved Forevisning af den urigtige Status er bleven forledet til at indgaa den nævnte Kontrakt.

Tiltaltes Forhold ved under de ovennævnte Omstændigheder at fravende Leverandørerne de nævnte Varer, at fravende Sprechelsen Penge i Betaling for den ommeldte Aktie og ved at formaa Christensen til den nævnte Ejendomshandel, vil være at henføre under Straffelovens § 251.

I September Maaned 1898, da Selskabets Kreditorer begyndte at trænge paa, kom det paa Overretssagfører Krügers Kontor til Forhandlinger med Selskabets vigtigste Kreditorer eller Repræsentanter for disse, under hvilke Tiltalte, som foran berørt, for at afværge Fallitten og for at virke hen til, at en Akkord med Kreditorerne kom i Stand — Tiltalte tænkte sig efter sin Forklaring en Reduktion af Kreditorernes Fordringer med ca. 50 pCt. — foreviste en i dette Øjemed affattet Status, hvilken udviste et Overskud af over 7000 Kr.

Tiltalte har erkendt, at ligesom han under disse Forhandlinger i Strid med Sandheden nægtede, at der var rejst Penge for Selskabet ved Pantsætning af Varer, saaledes affattede han ogsaa forsætlig urigtig den nævnte Status, der i Virkeligheden burde have udvist et betydeligt Underskud, idet Opgørelsen, foruden at lide af lignende Fejl som de tidligere Opgørelser, endvidere bl. a. indeholdt den Fejl, at Selskabets Debitorer vare opførte med deres fulde Beløb, selv om de for Gælden havde udstedt Veksler, og Selskabet ved Diskontering af disse havde indvundet de det tilkommende Beløb.

Som foran omtalt, lykkedes det dog ikke Tiltalte at naa sit ovennævnte Maal med den urigtige Status, idet Overretssagfører Krüger og

to andre Sagførere paa Kreditorernes Vegne foranstaltede en sagkyndig Revision af Selskabets Status, og denne Revision, der paaviste et stort Underskud, medførte, at Krüger foranledigede Selskabets Bo taget under Konkursbehandling.

For det saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 262, 1ste Stk., kfr. Konkurslovens § 148.

Tiltalte, der alt i Maj Maaned 1898 indsaa, at Aktieselskabets Fallit var uundgaaelig, hvis det ikke lykkedes at rejse Penge ved Afsætning af Selskabets Aktier, findes endvidere at have udvist en efter Straffelovens § 263 strafbar letsindig Adfærd mod Selskabets Kreditorer, idet han efter dette Tidspunkt og kun med det Formaal for Øje at trække Tidspunktet for Falliten ud saa længe som muligt, i stort Omfang — og, som det maa antages — med betydeligt Tab for Selskabet har solgt Varer ved Auktion og pantsat Varer paa Assistentshuset, idet han endvidere til Falliten har fortsat Fornyelsen af Vekselgæld, stor 13 à 1400 Kr., som Aktieselskabet i 1896 havde stiftet hos Grosserer Peter Christian Hansen, og for hvilken der var pantsat Assistenshussedler, lydende paa Aktieselskabet tilhørende Varer, en Fornyelse, der kostede Selskabet 50 Kr. om Maaneden, foruden hvad der medgik til Fornyelsen af Laanesedlerne, idet han ligeledes har fortsat Fornyelsen af Vekselgæld, stor 3 à 4000 Kr., til Partikulier Johan Joachim Scharff, hvilken Fornyelse maatte betales med 10 pCt. hvert Fjerdingaar, saaledes at den betalte Rente for de to Aar, Gælden før Konkursen havde henstaaet, i alt udgjorde over 2000 Kr., idet han paa samme Maade har fortsat Fornyelse af Vekselgæld til forskellige Veksellerere, navnlig Veksellerer Christian Reimann, hvilke Fornyelser han — foruden ved betydelige Rentebetalinger — kun opnaaede ved at pantsætte eller overdrage Veksler, som han — som nedennævnt — formaaede Tiltalte J. Knudsen til til dette Formaal og, uden virkelig at skylde Beløbene, at akceptere, hvorved han, uden at indvinde nogen Fordel for Boet, i stort Omfang forøgede Boets Gæld.

Paa Grund af Aktieselskabets mangelfulde Bogføring er det ikke oplyst, i hvor stort Omfang Tiltalte har anvendt denne Trafik, men det maa antages, at Boets Status i ikke ringe Grad derved er forrykket til Skade for dets øvrige Kreditorer.

Da ovennævnte Veksellerer Reimann, der ved Diskontering af Aktieselskabets Veksler havde faaet i alt ca. 30000 Kr. til Gode hos Selskabet, i Sommeren 1898 indledede retslige Skridt til Tilgodehavendets Inddrivelse, forskaffede Tiltalte sig yderligere Henstand med Gælden ved at stille Aktieselskabet tilhørende Værdier til Sikkerhed. Reimann, der gik ud fra, at hans Stilling i Tilfælde af Aktieselskabets Fallit vilde blive gunstigere, i Fald en anden end Aktieselskabet selv havde stillet Pantet, idet han i dette Tilfælde forventede at ville faa Dividende af hele sin Fordring uanset Sikkerhedsstillelsen, havde allerede i Januar Maaned 1898 skaffet sig en saadan Sikkerhed ved, at Tiltalte Broder Knudsen personlig paatog sig Kautionsforpligtelse med Hensyn til den Aktieselskabet af Reimann ydede Kredit, samtidig med, at han til Sikkerhed for sin indgaaede Kautionsforpligtelse pantsatte Kreditforeningsobligationer til et samlet Paalydende af 6000 Kr.,

hvilke Papirer i Virkeligheden vare erhvervede for Aktieselskabets Penge.

Paa samme Maade havde Tiltalte senere efterhaanden forøget Reimanns Sikkerhed ved Pantsætning af Veksler til et samlet Beløb af ca. 15000 Kr., pantsatte af Tiltalte personlig, men i Virkeligheden tilhørende Aktieselskabet. Den Sikkerhed, som nu ydedes Reimann, bestod bl. a. dels af en Veksel, stor 3000 Kr., for hvilken Tiltalte Jørgen Knudsen, Aktieselskabet og en Sagfører i Hillerød hæftede, og af hvilken Tiltalte personlig optraadte som Pantsætter, dels af Kreditforeningsobligationer til samlet Paalydende 2000 Kr., der efter Aftale med Tiltalte Broder Knudsen pantsattes af Overretssagfører Krüger, men i Virkeligheden vare disse Værdier Aktieselskabet tilhørende.

Samtidig med denne Pantsætning — den 1 September 1898 — underskrev Tiltalte, der saavel over for Reimann som over for Krüger vil have foregivet, at Pengene til Indkøb af Obligationerne i dette Øjemed vare ydede ham af en Tredjemand — i Forening med Krüger som Medbestyrer af Aktieselskabet, et Dokument, ifølge hvilket Reimann uden Hensyn til, hvilken Dækning han maatte søge i de stillede Deposita — hos Aktieselskabet skulde til Opnaaelse af fuld Dækning kunne indtale hele sin Fordrings Paalydende. Ved denne den 1ste September 1898 foretagne Transaktion findes Tiltalte retstridigen at have begunstiget Vekselleren Reimann frem for Boets andre Kreditorer paa en Tid, da han efter alt foreliggende maatte forudse sin Fallit som forestaaende, idet det ikke herimod vil kunne komme i Betragtning, at han tænkte sig Muligheden af, at Falliten kunde undgaas ved Afsætning af et større Antal Aktier og en deraf følgende Tilgang af Penge til Selskabets Kasse, da han, som oven anført, kun tænkte sig en saadan Eventualitet hidført ved uærlige Midler.

For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 261.

Efter Tiltalte Broder Knudsens Opfordring etablerede Tiltalte Jørgen Knudsen i November Maaned 1897 en Manufakturhandel i Hørsholm og i Marts 1898 en Manufakturhandel i Hillerød, til hvilke Forretninger han erhvervede fornødne Borgerskaber. Disse Forretninger dreves paa Jørgen Knudsens Navn, men efter Aftale med Broder Knudsen skulde Aktieselskabet eller Broder Knudsen personlig — dette er ikke fuldstændig oplyst — være interesseret i Forretningerne med en Halvdel.

Allerede i Marts Maaned 1898 kom Tiltalte Broder Knudsen, der var den virkelige Leder af Forretningerne, idet Jørgen Knudsen hverken besad Forstaaelse eller Erfaring nok til at styre dem, paa det rene med, at Forretningen i Hørsholm ikke kunde bære sig, navnlig fordi Aktieselskabet, der var saa godt som Eneleverandør til Forretningen, beregnede sig for høje Priser for Varerne.

Den samme Opfattelse maa Tiltalte Broder Knudsen antages hurtigt at være kommen til med Hensyn til Forretningen i Hillerød samt allerede i Begyndelsen af Juli Maaned at have indset, at Fallit var uundgaaelig for Jørgen Knudsen, der ikkun besad en ringe Kapital. Ikke desto mindre foranledigede han disse Forretningers fortsatte Drift, indtil den i Hørsholm ophævedes i Sommeren 1898, og Varerne solgtes

paa Auktion til Fordel for Selskabet, og Driften af den i Hillerød standsedes ved, at Jørgen Knudsens Bo den 11 Oktober 1898 blev taget under Fallitbehandling. Grunden til, at Tiltalte Broder Knudsen saaledes foranledigede disse Forretningers Drift fortsat, til Tab baade for Jørgen Knudsens Bo og for Aktieselskabets Bo, var den, at han benyttede sig af Jørgen Knudsens Uforstand bl. a. til for Aktieselskabet at rejse Penge ved at lade Jørgen Knudsen akceptere Veksler udstedte af Selskabet, til Beløb, der langt oversteg ikke blot, hvad Jørgen Knudsen virkelig var Selskabet skyldig for leverede Varer, men ogsaa hvad Jørgen Knudsen var i Stand til at indfri. Ligesom denne Trafik — som oven anført — i høj Grad forøgede Gælden i Aktieselskabets Bo, saaledes blev det samme Tilfældet i Jørgen Knudsens Bo, og efter et af Kurator i dette Bo afgivet Skøn, hidrørte af Boets Vekselgæld — i alt ca. 130000 Kr. — Gæld til et Beløb af over 90000 Kr. fra Veksler, der paa denne Maade vare akcepterede af Jørgen Knudsen, uden at der laa et virkeligt Skyldforhold til Grund for dem.

Tiltalte Broder Knudsen findes ved at bevirke denne Forøgelse af Gælden i Jørgen Knudsens Bo at have udvist en efter Straffelovens § 263 strafbar letsindig Adfærd over for dette Bos Kreditorer, og Tiltalte Jørgen Knudsen, som har erkendt, at han — der har indladt sig paa de nævnte Forretninger uden at forstaa sig paa deres Drift — har akcepteret Veksler i det Omfang, som Tiltalte Broder Knudsen ønskede, uden paa nogen Maade at kontrollere Omfanget af sit Vekselansvar og uden at sætte nogen Grænse for det, findes ogsaa herved at have paaført sine Kreditorer betydelige Tab ved en efter nævnte § strafbar letsindig Adfærd.

Bogføringen i de omtalte to Forretninger, for hvilke Tiltalte Jørgen Knudsen maa bære Ansvaret, har lidt af grove Uordener. Medens der vel i Hillerødforretningen er ført Kassebog, kan dette ikke antages at have været Tilfældet med Forretningen i Hørsholm, og i begge Forretninger ere Debitorerne kun ufuldstændig bogførte, medens der slet ikke er ført Bog over Selskabets Kreditorer, navnlig er Forretningernes Mellemværende med Aktieselskabet »Knud Knudsen« slet ikke bogført.

Tiltalte Broder Knudsen er sigtet for bedrageligt Forhold med Hensyn til adskillige andre af ham i den ovenbeskrevne Sammenhæng foretagne Handlinger, men da det paa det foreliggende Grundlag ikke med tilstrækkelig Sikkerhed tør statueres, at hans Forhold ogsaa i saa Henseende er af strafbar Natur, vil han for saa vidt være at frifinde.

Som Følge af det anførte, og idet bemærkes, at Tiltalte Broder Knudsen er begæret tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 263, saavel af Kreditorer i Aktieselskabets Bo som af en Kreditor i Tiltalte Jørgen Knudsens Bo, og at en Kreditor i sidstnævnte Bo ogsaa har begært Tiltalte Jørgen Knudsen tiltalt efter denne § — ville de Tiltalte være at anse: Broder Knudsen efter Straffelovens §§ 251 og 261, efter § 262, 1ste Stk., kfr. Konkurslovens § 148, efter § 262, 2det Stk., kfr. til Dels Konkurslovens § 148, og efter § 263, Jørgen Knudsen efter Straffelovens § 262, 2det Stk., og § 263, efter Omstændighederne Tiltalte Broder Knudsen med Forbed-

ringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte Jørgen Knudsen med simpelt Fængsel i en Maaned.

Torsdagen den 6 Juni.

Nr. 170. Højesteretssagfører Jensen

contra

Kristian Lauritz Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 April 1901: Arrestanterne Peter Johannes Hansen, Kristian Laurits Olsen, Niels Valdemar Abel og Ludvig Hansen bør straffes: Arrestanterne Peter Hansen og Olsen med Forbedringshusarbejde, Hansen i 8 Maaneder, Olsen i 1 Aar, Arrestanterne Abel og Ludvig Hansen med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage. Saa betale Arrestanterne og in solidum Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Richter, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Kristian Laurits Olsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Peter Johannes Hansen, Kristian Laurits Olsen, Niels Valdemar Abel og Ludvig Hansen tiltales for Vold.

Arreetanten Olsen er født den 27 Marts 1878 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 4 Januar 1898 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 28 Oktober 1899 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 3 med Tvangsarbejde i 120 Dage og senest ved Rettens Dom af 3 April 1900 efter Straffelovens § 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fire mod Arrestanten her ved Retten for Vold indledede Undersøgelser, dels i 1895, dels i 1898, dels i 1900, sluttedes uden Tiltale

mod at Arrestanten vedtog Bøder af henholdsvis 200, 100, 200 og 150 Kr.

I 1900 afsluttedes tvende mod ham her ved Retten indledede Undersøgelser, den ene for Forsøg paa Befrielse af en Anholdt, den anden for Vold og Fornærmelse mod Politiet, mod at han modtog Bøder af henholdsvis 100 og 300 Kr.

Arrestanterne have afgivet følgende med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse.

Natten mellem den 19de og 20 Januar d. A. blev Snedkersvend Carl Robert Møller og en Ledsager paa offentlig Gade her i Staden uden Anledning fra deres Side forulempede af Arrestanterne, der i Kaadhed skubbede til dem, idet de passerede forbi Arrestanterne. Da nu Arrestanterne fulgte efter Møller og hans Kammerat, og sidstnævnte foreslog, at de for at undgaa Overlast skulde skynde sig med at komme bort, erklærede Møller, at Arrestanterne kun vare Drenge, som de ikke behøvede at være bange for, og dette gav Anledning til, at Arrestanten Peter Hansen kastede Møller næsegrus til Jorden ved et kraftigt Nakkedrag bagfra, og, medens Møllers Ledsager tog Flugten for at hente Politihjælp, overfaldt dernæst alle 4 Arrestanter Snedkersvenden, der blev liggende modstandsløs paa Jorden, idet de slog og sparkede til ham med deres med Læderfodtøj beklædte Fødder.

Arrestanten Olsen har nu vel senere tilbagetaget sin ovennævnte, i et Forhør den 25 Februar afgivne og i et Forhør den 5 Marts gentagne Tilstaaelse, og nægtet sig skyldig i Vold paa Snedkersvenden, men til denne af intet bestyrkede Tilbagekaldelse vil der intet Hensyn kunne tages.

Efter at Arrestanterne havde taget Flugten fra Gerningsstedet, blev Møller ved en tilstedekommen Politibetjents Hjælp i en Ambulancevogn kørt til Kommunehospitalet, hvorfra han dog alt udskreves den 21de s. M., men som Følge af de Læsioner, der ved Overfaldet bibragtes ham, var han sengeliggende 5 Dage og var uarbejdsdygtig 14 Dage efter Overfaldet.

De nævnte Læsioner bestode af Blodudtrædninger omkring begge Øjne, en Kontusion af Ansigtet med Svulst og Ecchymosedannelser samt Blodudtrædninger i Øjets Bindehinde, endvidere Saar paa Randen af det højre nedre Øjelaag, hvad der fremkaldte en Udadvæltning af Øjelaaget og nødvendiggjorde en mindre Operation. Foruden at være tilføjet disse Læsioner, der vare fuldstændig lægte, da Møller den 5te Marts d. A. gav Møde i Retten, mistede han endvidere som Følge af Overfaldet 7 Tænder.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne Peter Hansen og Olsen være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Olsen i 1 Aar, Arrestanten Peter Hansen i 8 Maaneder, Arrestanterne Abel og Ludvig Hansen med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 13 Juni 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 13.**

Torsdagen den 6 Juni.

Nr. 4. Overjæger **Saurbrey** (Lunn)

contra

Gaardmand **Niels Pedersen** (Ingen),

betr. Overtrædelse af Jagtlovgivningen.

Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Politirets Dom af 2 Juni 1898: Indklagede, Gaardmand Niels Pedersen af Skrodsbjerg, bør for Tiltale af Klageren, Overjæger T. Saurbrey af Thureby, i denne Sag fri at være. Klageren bør derhos betale Indklagede Sagens Omkostninger med 10 Kr. og erlægge en Bøde af 8 Kr. til Justitskassen. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ophæves, og at den Appellanten, Overjæger Saurbrey af Thureby, idømte Bøde bortfalder. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 28 December 1900 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overjæger Saurbrey, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 16 September 1896 henvendte Appelindstævnte under nærværende Sag, Gaardmand Niels Pedersen af Skrodsbjerg, sig til Godskontoret under Grevskabet Bregentved, som havde Jagtretten paa hans Ejendom, Matr. Nr. 5a af Skrodsbjerg, med en Opfordring i Henhold til Jagtlovens § 7 om at skaffe ham Fred for Raavildt paa hans nævnte Ejendom. Som Følge heraf blev der den paafølgende 22 Oktober af Grevskabet afholdt Jagt i den dette tilhørende Skrodsbjerg Skov, hvortil Appelindstævntes Ejendom støder op. Den 25de samme Maaned lod Appelindstævnte paa sin nævnte Ejendom om Aftenen nedskyde et Stykke Raavildt, som, efter derom til en Skovfoged under Grevskabet sket Anmeldelse, blev afhentet hos ham den paafølgende Dag i uopskaaret Stand. Samme Dag, den 26de, tilskrev Appellanten, Overjæger Saurbrey af Thureby, paa Grevskabets Vegne Appelindstævnte, at han var uberettiget til at skyde Raavildt paa sin Ejendom, eftersom dette ingen Skade havde gjort, hvorfor han i Gentagelsestilfælde vilde blive draget til Ansvar efter Jagtloven. Desuagtet lod Appelindstævnte atter den 1 November om Aftenen et Raadyr nedskyde paa sin Ejendom, hvorom han næste Morgen sendte Bud til Skovfogden. Dette Dyr, som ej heller var brækket op, blev senere samme Dag afhentet af Skovfogdens Søn, som bragte det til Appellanten, der lod det brække op.

Appellanten, som er forsynet med staaende Fuldmagt til at paatale alle paa Grevskabet Bregentveds Jagtterritorium forefaldende Overtrædelser af Jagtlovgivningen, anlagde i nævnte Anledning ved Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Politiret mod Appelindstævnte nærværende Sag, hvorunder Appellanten, under Anbringende af, at Appelindstævnte, efter at der ved den den 22 Oktober 1896 i Skrodsbjerg Skov afholdte Jagt var nedlagt en større Del af Skovens Bestand af Raavildt og derved Faren for, at dette skulde gøre Skade paa Appelindstævntes Marker, var afværget, har været uberettiget til at lade fælde de to Stk. Raavildt, paastod Appelindstævnte anset med klækkelige Mulkter efter Jagtlovens § 23, sammenholdt med § 8, samt tilpligtet at erstatte det den 1 November 1896 nedlagte Stk. Raavildt, som efter Appellantens Anbringende ved Modtagelsen fandtes fordærvet, med 10 Kr. og at betale Appellanten Sagens Omkostninger skadesløst. Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og da denne Paastand blev tagen til Følge ved Politirettens under 2 Juni 1898 afsagte Dom, saaledes at Sagens Omkostninger bestemtes til 10 Kr., hvorhos Appellanten paa Grund af mangelfuldt Møde under Forligsprøven idømtes en Bøde af 8 Kr. til Justitskassen, har Appellanten ved Stævning af 24de samme Maaned indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen forandret overensstemmende med sin for Politiretten nedlagte Paastand, hvorimod Appelindstævnte har procederet til den indankede Doms Stadfæstelse. Begge Parter have derhos nedlagt Paastand om Tilkendelse af Appelsagens Omkostninger.

Efter de herom afgivne Vidneforklaringer maa det antages, at der ogsaa i Tidsrummet mellem den den 22 Oktober afholdte Jagt og den 1 November 1896 har færdedes Raavildt paa Indstævntes Marker, hvorpaa der den Gang blandt andet var saaet Vinterrug og dyrkedes Roer, og da man under de foreliggende Forhold maa gaa ud fra, at

Raadyrene have forvoldt Skade paa Appelindstævntes Marker, vil han ikke kunne ikendes Straf for at have nedlagt ovennævnte Dyr. Da det derhos ikke mod Appelindstævntes Benægtelse kan anses godtgjort, at det af ham den 1 November 1896 skudte Stk. Vildt, forinden Appellanten modtog det, var fordærvet, fordi Appelindstævnte ikke havde sørget for, at det straks blev brækket op, vil den i denne Anledning paastaaede Erstatning, bortset fra, om der efter Jagtloven kan antages at have paahvilet Appelindstævnte en saadan Pligt, ikke kunne tilkendes Appellanten.

Den Appellanten ved Politiretsdommen ikendte Mulkt findes efter Omstændighederne at kunne bortfalde, og ville Sagens Omkostninger for begge Retter være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 161. Advokat Halkier

contra

Karl August Leonhard Johansson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 April 1901: Arrestanterne Frederik Sigfred Andersen, Thorbjørn Emanuel Frandsen, Karl August Leonhard Johansson og Edvard Vilhelm Otto Hansen bør straffes: Andersen, Frandsen og Johansson med Forbedringshusarbejde, Andersen i 2 Aar, Frandsen i 1 Aar og Johansson i 3 Aar, og Hansen med Tugthusarbejde i 2 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Bentzen, 25 Kr. til hver, udredes af samtlige Arrestanter in solidum, dog saaledes at Andersen ikke udreder udover $^3/_4$, Frandsen ikke udover $^1/_{10}$, Johansson ikke udover $^3/_4$ og Hansen ikke udover $^1/_6$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Karl August Leonhard Johanssons Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Frederik Sigfred Andersen, Thorbjørn Emanuel Frandsen, Karl August Leonhard Johansson og Edvard Vilhelm Otto Hansen tiltales . . . Johansson for Tyveri . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Johansson, hvis opgivne Alder af 24 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er anset: ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 2 April 1894 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jævnfør til Dels § 46, og i det hele §§ 54 og 37 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 11 Marts 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 28 August 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 22 Oktober 1900 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanterne Andersen og Johansson have i December forrige Aar og i Januar dette Aar i forskellige Gange stjaalet fra Vogne, der holdt paa Gaden, Petroleumsflasker, dels fyldte, dels tomme, og Ølflasker i Kasser. Det stjaalne, hvis Ejere ikke ere komne til Stede under Sagen, er vurderet til i alt 20 Kr.

Paa samme Maade have Arrestanterne Andersen og Johansson dels en Dag i December forrige Aar frastjaalet Ølhandler Jens Nielsen 4 Kasser med Flasker til samlet Værdi 10 Kr., dels en Dag i Begyndelsen af Januar dette Aar frastjaalet Urtekræmmer Edmund Eriksen 6 Flasker Petroleum og 1 Flaske Sprit til samlet Værdi 1 Kr. 20 Ø.

Endvidere har Arrestanten Johansson paa samme Maade den 21de Januar dette Aar frastjaalet Ølhandler Jens Nielsen en Kasse med Flasker til samlet Værdi 2 Kr. 50 Øre.

Arrestanterne Andersen og Johansson have i December forrige Aar og i Januar dette Aar i forskellige Gange fra forskellige Ejendomme stjaalet Dørhaandtag, Messinghaner og Nedløbsrender. Det stjaalne, der tilsammen er vurderet til 29 Kr. 50 Øre, beroede paa Steder, hvortil Adgangen var uhindret, og tilhørte henholdsvis Snedkermester Rasmus Rorup, Husejer Niels Carlsen, Proprietær Stender, Murmester Lindhardt, Vaskeriejer Larsen, Tømmermester G. Petersen, Tømmermester Schmidt og Mejerist A. Sørensen.

Arrestanterne Andersen og Johansson have en Dag i December forrige Aar frastjaalet Ølhandler Hans P. Rasmussen en Kasse med Flasker til samlet Værdi 2 Kr. 70 Øre, der stod frit fremme udenfor bestjaalnes Butik.

Arrestanterne Andersen og Johansson have i December forrige Aar i to Gange frastjaalet Ølhandler Hans Jendersen Hansen to Kasser med Flasker til samlet Værdi 5 Kr., der beroede frit fremme i en Gaard, hvortil Adgangen er uhindret.

Alle fire Arrestanter have en Dag i Begyndelsen af Januar dette Aar paa samme Maade frastjaalet samme Ølhandler Hansen en Kasse Flasker til samlet Værdi 2 Kr. 50 Øre.

Arrestanterne Andersen og Johansson have en Eftermiddag i December forrige Aar ved Sekstiden stjaalet en Tømrer Anton Madsen tilhørende Vest, en Arbejdsmand Oluf Schou tilhørende Frakke, nogle Ølhandler Anders P. Johansen tilhørende Flasker samt en Hammer, hvis Ejer ikke er kommen til Stede under Sagen. Det stjaalne, der tilsammen er vurderet til 2 Kr. 95 Øre, beroede frit fremme i et i Nærheden af Strandboulevarden beliggende aflaaset Skur, hvortil de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Vold.

Arrestanten Johansson har en Aften i December forrige Aar eller i Januar dette Aar frastjaalet Ølhandler Hans Christensen 2 Kasser med Flasker til samlet Værdi 5 Kr., der stod frit fremme paa Gaden udenfor bestjaalnes Butik.

Arrestanterne Andersen og Johansson have den 20 December forrige Aar om Eftermiddagen ved Sekstiden i tyvagtig Hensigt ved Vold skaffet sig Adgang til et paa en aaben Plads ved Marstalsgade opført aflaaset Skur og der stjaalet en Sav, en Del Flasker og nogle islandske Uldtrøjer, hvilke tilsammen til 20 Kr. 25 Øre vurderede Genstande beroede frit fremme i Skuret og tilhørte forskellige Haandværkere, der arbejdede paa en Bygning, der var under Opførelse i Nærheden. Noget senere samme Dag indfandt Arrestanterne sig paa ny i tyvagtig Hensigt i Skuret, hvortil der denne Gang var uhindret Adgang. Da de imidlertid mærkede, at de vare blevne opdagede, forlode de Skuret uden at stjæle noget.

Arrestanterne Johansson og Hønsen have den 30 December forrige Aar om Aftenen ved Nitiden frastjaalet Grosserer Levin et til 20 Kr. vurderet Regulatorur, der beroede frit fremme i bestjaalnes Kontor i Ejendommen Ryesgade Nr. 48, hvortil de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved at stige over et $4^1/_2$ Alen højt Plankeværk og ved at krybe gennem et Vindue . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

. . . Arrestanterne Andersen og Johansson have den 7 Januar dette Aar stjaalet en Trækkevogn indeholdende en Bismer og nogle Klude og Flasker. Vognen holdt udenfor en Ejendom i Ryesgade, og er Vognen med Indhold, der tilhørte Jernhandler J. Petersen, vurderet til 23 Kr.

Arrestanten Johansson har den 11 Januar dette Aar stjaalet en Urtekræmmer Wilhelm Nicolai Ludvigsen Sleiertin tilhørende, til 15 Kr. vurderet Trækkevogn, der stod paa et Sted, hvortil Adgangen var uhindret.

Arrestanten Johansson har den 21 Januar dette Aar frastjaalet Kolonialhandler Christian Valdemar Fratz en til 2 Kr. vurderet Kurv indeholdende nogle tilsammen til 56 Øre vurderede Flasker. Kurven stod frit fremme udenfor bestjaalnes Butik . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse . . . Johansson efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jævnfør til Dels § 46, og efter dens § 231, 2det Stk., . . . efter Omstændighederne . . . . Johansson med Forbedringshusarbejde i 3 Aar . . .

Tirsdagen den 11 Juni.

Nr. 132. Aktieselskabet »**Næsbyhoved Skov**« (Høgsbro)

contra

Proprietær **Jespersen** af Næsbyhoved (Asmussen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Fritagelse for at foretage en ham ved Dom paalagt Handling m. m.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 17 Januar 1901: Citanten, Proprietær Jespersen, bør være fritagen for den ham ved den ovenomhandlede Landsoverretsdom af 2 Januar 1899 paalagte Forpligtelse og samtidig, for saa vidt de Indstævnte, Bestyrelsen for Aktieselskabet »Næsbyhoved Skov«, have paastaaet ham kendt erstatningspligtig, for denne deres Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 16 Marts d. A. er det i Medfør af Bestemmelsen i § 7 i Forordning 6 April 1842 tilladt, at den indankede Dom indstævnes umiddelbart for Højesteret og der paakendes, uden at være paadømt af Landsoverretten.

Af de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, maa det billiges, at Appellantens for Højesteret gentagne Paastande om, at Sagen afvises fra Underretten, og subsidiært, at den af Indstævnte fremsatte Indsigelse mod Fogedforretningen forkastes, ikke ere tagne til Følge, og Dommen vil herefter være at tiltræde, for saa vidt den gaar ud paa, at Indstævnte bør være fritagen for den ham ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Januar 1899 paalagte Forpligtelse.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om Erstatning angaar, bemærkes foreløbig, at den i Dommen omhandlede Skønsforretning ingen væsentlig Betydning vil kunne have for Sagens Afgørelse. Det maa nu efter de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger antages, at Ejendommen, navnlig ved den af Appellanten tilsigtede Brug, vilde have haft en væsentlig større Værdi for Aktieselskabet end den mellem Parterne vedtagne Købesum, og det Tab, Appellanten ved Indstævntes uberettigede Salg af Ejendommen til Tredjemand maa antages at have lidt, findes at kunne ansættes til 12000 Kroner, hvilket Beløb Indstævnte altsaa vil være at tilpligte at betale til Appellanten.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at tilsvare Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Proprietær Jespersen af Næsbyhoved, bør være fritagen for den ham ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Januar 1899 paalagte

Forpligtelse. Derimod bør han til Appellanten, Aktieselskabet »Næsbyhoved Skov«, betale 12000 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Medfør af Forordningen af 6 April 1842 § 7 og i Henhold til Forligsklage af 23de Juli 1899 og Stævning af 3 August s. A. søger under denne Sag Proprietær Jespersen af Næsbyhoved Aktieselskabet »Næsbyhoved Skov« ved sammes Bestyrelses Formand, Redaktør E. Marott af Odense, kendt pligtig at anerkende Rigtigheden af den af Citanten under en forudgaaet mod ham af Indstævnte rettet Fogedforretning fremsatte Indsigelse, at det er ham umuligt at udføre den ham ved Lands-Overretsdom af 2 Januar f. A. under Tvangsbøder paalagte Forpligtelse til at udstede Overdragelsesdokument til Indstævnte paa den i Dommen nærmere betegnede, ham forhen tilhørende faste Ejendom »Fuglesangskoven« m. v. af det i Lands-Overrettens Dom ligeledes nærmere angivne Indhold.

Citantens Paastand i Stævningen er derfor rettet paa, at Indstævnte kendes pligtig at anerkende hin allerede under Fogedforretningen den 17 Juli s. A. fremsatte Indsigelse med den Virkning, at Citanten ved Dom frigøres for de ham ved Landsoverretsdommen paalagte Tvangsbøder, imod at han i sammes Sted udreder tilbørlig Erstatning for det Tab, Domhaveren mulig lider ved, at Citanten er ude af Stand til at opfylde Dommen. Til Støtte for denne sin Paastand har Citanten ved Sagens Inkamination yderligere paaberaabt sig en af ham fremlagt Skønsakt, ved hvilken Citanten formener at have oplyst, at de Indstævnte ikke have lidt noget Tab, idet de tværtimod have købt Ejendommen for dyrt, hvorfor Citanten ikke skal kunne tilpligtes at yde nogen Erstatning til de Indstævnte, hvem Citanten paastaar tilpligtede at betale Sagens Omkostninger.

I deres Genmæle have de Indstævnte principaliter paastaaet nærværende Sag afvist og sig tillagt Kost og Tæring, idet de have paaberaabt sig, at Betingelserne for, at Citanten høres med sin Indsigelse, at det er ham umuligt at opfylde den ham ved Lanosoverretsdommen paalagte Forpligtelse, ikke ere til Stede, dels fordi Indstævnte ikke anerkender den paaberaabte Umulighed, dels fordi Citanten ikke har fremsat noget ordentligt Forligstilbud.

Hertil skal Retten bemærke, at det ikke er nok, at de Indstævnte ikke anerkende hin Umulighed, al den Stund Retten maa tiltræde, hvad allerede af Fogden er statueret, nemlig at den Omstændighed, at Citanten, efter hvad der er in confesso, endog forinden den af Landsoverretten stadfæstede Underretsdom af 23 Juni 1898 blev afsagt, ved Skøde af 16 Februar 1898, tinglæst den 17de s. M., til Tredjemand har afhændet den samme faste Ejendom, som den stadfæstende Landsoverretsdom af 2 Januar 1899 angaar, ipso facto ophæver Muligheden for Citanten af nu at give de Indstævnte Skøde paa den samme Ejendom,

hvortil kommer, at de Indstævnte selv have paaberaabt sig, at hin Tredjemand ikke alene har nægtet at afhænde Ejendommen for den Pris, han har købt den, men overhovedet afslaaet at sælge Ejendommen. Lige saa lidt kan den paastaaede Afvisning støttes derpaa, at Citanten efter de Indstævntes Paastand ikke har gjort noget ordentligt Forligstilbud. Naar de Indstævnte dernæst paa de samme Grunde have paastaaet sig frifundne med Tillæg af skadesløse Omkostninger, da trænger det ikke til nogen nærmere Begrundelse, at denne deres Paastand maa forkastes, dels fordi Retten finder det tilstrækkelig godtgjort, at Citanten med Føje paaberaaber sig det for ham umulige i at efterkomme Landsoverretsdommen, dels fordi der mangler enhver Adgang til at afgøre, hvad de Indstævnte vilde anerkende for at være et ordentligt Forligstilbud af Citanten, der fra sit Standpunkt benægter, at de Indstævnte overhovedet have lidt noget Tab.

Herefter staar altsaa de Indstævntes subsidiære Forlangende, at Retten skal afgøre, hvilken Erstatning, Citanten bør tilpligtes at yde dem, tilbage. For saa vidt de Indstævnte i saa Henseende have hævdet, at den af Citanten foranledigede og paaberaabte Skønsforretning ikke kan være forbindende for dem, da finder Retten denne Indsigelse velgrundet allerede af den Grund, at Skønnet er foranlediget ensidigt af Citanten.

Tilbage staar da de Indstævntes sidste Paastand, at Citanten bør tilpligtes at betale dem en Erstatning af 20000 Kr. eller en Sum efter Rettens Skøn, med 5 pCt. aarlige Renter deraf fra den oprindelige Sags Anlæg den 21 August 1897, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Naar Citanten i Anledning af denne de Indstævntes Paastand har hævdet, at det for Afgørelsen af det foreliggende civilretlige Krav ifølge dansk Ret er et nødvendigt Krav til de Indstævnte, at de bevise, at de have lidt et materielt Tab, og da hvilket, da maa Retten tiltræde denne Citantens Opfattelse.

Anderledes derimod, naar Citanten har villet gøre gældende, at det ved den af Landsoverretten stadfæstede Underretsdom skal være retskraftigt afgjort, at der overhovedet ikke tilkommer de Indstævnte nogen Erstatning.

Citanten vil betragte den Omstændighed som afgørende, at han ved disse Domme frifandtes, for saa vidt de Indstævnte havde paastaaet sig tillagt en Erstatning af 20 Kr. pr. Dag for Afsavnet af den Ejendom, hvorom Retssagen drejede sig. Men denne Afgørelse af det konkrete Spørgsmaal støttede sig kun til den Betragtning, at nuværende Indstævnte, altsaa de daværende Citanter, »end ikke have angivet, at og da hvilket pekuniært Tab de have lidt«. Dermed er altsaa i og for sig ikke statueret, at de Indstævnte intet Tab have lidt, men kun, at de ved en mangelfuld Procedure havde forskærtset en Afgørelse af selve Hovedspørgsmaalet. Hin Afgørelse kan altsaa ikke blive at betragte som en res judicata, naar under en ny i Medfør af Forordningen af 6 April 1842 anlagt Sag et beslægtet Spørgsmaal, men i en anden Sammenhæng, rejses. Hvortil kommer, at det vel kan være Tilfældet, at de Indstævnte kunde have lidt et pekuniært Tab derved, at Genstanden for den oprindelige Handel berøves dem ved den senere ind-

traadte Kendsgerning, at den paagældende faste Ejendom er gledet begge den oprindelige Sags Parter ud af Hænderne.

Retten maa derfor, idet den forkaster den skete Paaberaabelse af, at her skulde foreligge en res judicata, vende tilbage til Prøvelsen af, om Citantens Fordring til de Indstævnte under den nu foreliggende nye Sag, at de bevise at de overhovedet have lidt et pekuniært Tab, og da hvilket, derved, at den oprindelig omprocederede Ejendom nu faktisk er gledet begge Parter ud af Hænderne, er beføjet.

Naar de Indstævnte under denne Diskussion mellem Parterne have villet paaberaabe sig Kendsgerningen, at baade de oprindelige Købere og den senere Køber have villet betale, og for sidstnævntes Vedkommende virkelig har betalt, en Købesum af 58000 Kr., og at det dermed skulde være givet, at Ejendommens Værdi i Handel og Vandel netop viste sig at være 58000 Kr., da kan Retten ikke tiltræde denne Slutning.

Hvad i saa Henseende af begge Sagens Parter er anbragt om de Forhaabninger, hvorpaa enhver af de 2de Købere gjorde Regning, skal Retten lade staa ved sit Værd. Men selvfølgelig er den Omstændighed, at tvende Købere hver især af særegne Grunde have troet med Fordel at turde betale de 58000 Kr., paa ingen Maade noget Bevis for, hvad i almindelig Handel og Vandel andre maatte anse for Ejendommens Værdi.

Det for Sagens Udfald, for saa vidt angaar det rejste Erstatningskrav, afgørende maa, som foran udtalt, blive, om de Indstævnte imod Citantens Benægtelse og ved, hvad der i øvrigt fra begge Sider er anført, have ført et fyldestgørende Bevis for, at de have lidt et bestemt paatageligt materielt Tab derved, at det er blevet Citanten umuligt at fuldbyrde den Handel, som han efter sin Opfattelse, der ganske vist er underkendt ved Overretsdommen, mente at kunne betragte som uforbindende for sig.

I den Henseende finder Retten, at det de Indstævnte paahvilende Bevis er bristet, idet de Indstævnte ikke alene ikke have bevist, at de have tabt de 20000 Kr., som de principaliter paastaa sig tilkendt, men end ikke have kunnet forelægge nærværende Ret saadanne Bevisdata, der skulde sætte Domstolen i Stand til at fastslaa det formentlige Tabs Størrelse, eller endog blot afgive de fornødne faste Holdepunkter for Afgivelsen af et Skøn foretaget af uvillige Mænd.

Følgen heraf maa altsaa blive, at Retten, der er ude af Stand til at udtale sig om et imaginært Tabs Størrelse, maa tillægge Citanten den i saa Henseende paastaaede Frifindelse, om Retten end maa fastslaa, at Citanten i øvrigt maa løses fra den ham ved Landsoverretsdommen paalagte Forpligtelse til under Tvangsbøder at fuldbyrde en Handel, der i Relation til ham er baade retlig og faktisk umulig.

Sagens Omkostninger findes at maatte ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Overtrædelse af Stempelloven.

Nr. 164. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christian Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1901: Arrestanten Niels Christian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører M. Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Jensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Jensen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 31te December 1879 og anset: ved Rettens Dom af 7 September 1895 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 samt efter dens § 275, jfr. § 268, samtlige disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag, ved Rettens Dom af 4 Januar 1898 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 8 Marts 1898 efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt efter § 228, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 29 Oktober 1898 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 17 Januar d A. om Eftermiddagen Kl. $7^1/_4$ anmeldte Ekviperingshandler Hagemeister, Frederiksberggade Nr. 42, at der for et Kvarterstid siden var stjaalet en nærmere beskrevet Vinteroverfrakke, der hang som Skilt udenfor Forretningen i fornævnte Ejendom.

Efter at det var blevet oplyst, at en Vinteroverfrakke som den anmeldte var blevet pantsat den 17 Januar d. A. om Eftermiddagen ved Syvtiden paa Assistenshusets Indleveringskontor i Nybrogade Nr. 6, og at Pantsætteren var anmodet om at indfinde sig næste Dag for at modtage det Beløb, der muligvis vilde blive laant paa Frakken udover de 7 Kr., som han havde modtaget i Forskud, blev Arrestanten anholdt, den Gang han indfandt sig den 18 Januar d. A. paa Indleveringskontoret for at modtage det mulige Restlaan.

Arrestanten har forklaret, at han den 17 Januar d. A. om Efter-

middagen har pantsat paa fornævnte Indleveringskontor en Vinteroverfrakke af samme Udseende som den fornævnte Frakke, der er indleveret fra Assistentshuset til Brug under nærværende Undersøgelse, hvorfor han ikke betvivler, at denne Frakke er den, som han har pantsat, og dels paa Grund heraf, dels paa Grund af, hvad der i øvrigt er oplyst desangaaende, vil der ved Sagens Paadømmelse være at gaa ud fra, at den til Sagen i Bevaring tagne Frakke er den, Arrestanten har pantsat.

Den ene Indehaver af Firmaet Christian L. Simonsens Efterfølger, der er den bestjaalne, Ekviperingshandler Christian Adolf Katrius Pauli Hagemeister, har edelig forklaret, at han i den til Sagen i Bevaring tagne Frakke, genkender en Frakke, som har tilhørt Firmaet, at den Firmaet den 17 Januar d. A. frastjaalne Frakke var af samme Slags som den til Sagen i Bevaring tagne, og at han navnlig under Hensyn til, at denne Frakke aldrig har været brugt, ikke nærer Tvivl om, at den er den stjaalne.

Endvidere har fornævnte Firmas Kommis Thor Hagemeister edelig forklaret, at han i den i Bevaring tagne Frakke bestemt genkender en Frakke, der har været i fornævnte Firmas Besiddelse, samt at han den 17 Januar d. A. hængte en Frakke ganske som den i Bevaring tagne som Skilt udenfor Forretningen og senere paa Dagen opdagede, at denne Frakke var bleven stjaalet.

Endelig har Firmaets Tilskærer Anders Persson og Skrædersvend Carl Peter Hansen under Ed forklaret, at de i den i Retten tilstedeværende Frakke genkende en Frakke, der har været i Firmaets Besiddelse.

Arrestanten har forklaret, at han er kommen i Besiddelse af Frakken paa en ærlig Maade, idet han efter Anmodning af en ham ubekendt Mandsperson, som han mødte i Stormgade, har pantsat Frakken, og at han ikke tænkte sig Muligheden af, at Frakken var stjaalet, hvorfor han indfandt sig næste Dag for at hæve det mulige Restlaan, som Mandspersonen havde overladt ham.

Da denne Del af Arrestantens Forklaring er ganske ubestyrket og lyder i høj Grad usandsynlig, og da Arrestantens Fortid taler imod ham, vil der intet Hensyn kunne tages til Arrestantens Forklaring, hvorimod der findes at være ved de fornævnte beedigede Forklaringer tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 og Forordningen 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Frakken, der er vurderet til 30 Kr., dog kun som Hæler, idet Sagens Oplysninger ikke give tilstrækkelig Føje til at statuere, at Arrestanten selv har stjaalet den.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 153. Advokat Hindenburg

contra

Kirstine Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 30 November 1900: Arrestantinden Kirstine Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Rasmussen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 April 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, og bør Arrestantinden Kirstine Pedersen til Kjøbmand Therkildsen i Aarhus betale i Erstatning 20 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører Hartmann, betaler Arrestantinden 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kirstine Pedersen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der saavel fra det offentliges Side som paa Begæring af Arrestantinden Kirstine Pedersen er indanket hertil fra Odense Købstads Ekstraret, tiltales nævnte Arrestantinde for Bedrageri.

Arrestantinden er født den 26 Marts 1869 og anset ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 26 Januar 1900 efter Straffelovens § 251, jfr. til Dels § 46, og efter dens § 270, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et paa Foranstaltning af Overretten optaget Reassumtionsforhør, er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Sommeren 1900 har Arrestantinden under Benyttelse af et falsk

Foregivende forladt sit Logis hos Gæstgiverske Nielsen i Fredericia uden at betale et Beløb af 5 Kr., som hun var bleven Gæstgiversken skyldig for Kost og Logis, og som hun havde til Hensigt at unddrage sig at betale.

Arrestantinden har i Marts Maaned f. A. i en anden Persons Navn og uden dennes Tilladelse hos Købmand Mikkelsen og Bager Petersen, begge i Aarhus, taget Varer paa Kredit — hos førstnævnte til et Beløb af 1 Kr. 50 Øre og hos sidstnævnte til et Beløb af 75 Øre — uden Hensigt til at betale det købte, og i August—September s. A. har hun hos Detailhandler Jens Thomsen i Hedensted og hos Købmand Petersen samme Steds, hos sidstnævnte i 2 Gange, taget Varer paa Kredit til Beløb af henholdsvis 2 Kr. 50 Øre og 37 Kr. 25 Øre, ligeledes uden Hensigt til at betale Varerne.

I Sommeren 1900 har Arrestantinden laant af Værtinde i Gæstgivergaarden »Jylland« i Skanderborg, Fru Sørensen, en Læderhaandtaske og af Pigen Margrethe Sørensen i Fredericia en Paraply, og disse Genstande, der maa antages at have haft en Værdi af henholdsvis ca. 8 Kr. og 2 Kr., har hun beholdt og ikke haft til Hensigt at tilbagelevere.

Arrestantinden har dernæst i Tiden fra April Maaned 1900 til September Maaned s. A. dels taget paa Kredit, uden senere at betale det købte, hos Købmand Therkildsen i Aarhus et Overstykke af Værdi 20 Kr., hos Marskandiser J. C. Sørensen samme Steds 2 Par Sko, der skulde koste tilsammen 11 Kr., og som hun købte i en anden Persons Navn uden dennes Tilladelse, hos Trikotagehandler Thomsen i Skanderborg et Bluseliv og et Korset til en samlet Pris af 6 Kr. 50 Øre og hos Købmand Aggeboe i Odense 2 Bluseliv, af hvilke det ene havde en Værdi af 4 Kr. 50 Øre, medens Værdien af det andet ikke er oplyst under Sagen, dels ved usandfærdigt at foregive, at hendes Herskab havde glemt at give hende Penge med til Indkøb, formaaet Træskomand N. P. Jensen af Vejle til at laane hende et kontant Beløb af 2 Kr., hvilket Beløb hun, der samme Dag, hun skaffede sig Laanet, havde opgivet sin hidtil hafte Tjeneste, har forbrugt til egen Fordel og ikke senere tilbagebetalt, dels paa Tider, da hun stod i Begreb med at rejse bort fra de Steder, hvor hun hidtil havde opholdt sig, i alt Fald til Dels under usande Foregivender om Hensigten med og Maalet for Rejsen, af ovennævnte Træskomand Jensens Hustru laant et Rejsetæppe og en Elastik med Spænde, der maa antages at have haft en samlet Værdi af 12 Kr., og af Bolsmand Jacob Jørgensen af Rimmerslund en til 2 Kr. vurderet Vadsæk, hvilke Genstande hun ikke havde tilbageleveret, da hun anholdtes i nærværende Sag.

Arrestantinden har angivet, at hun har haft til Hensigt at betale de nys omtalte, paa Kredit købte Varer og at tilbagebetale Pengelaanet samt at tilbagelevere de af Træskomand Jensens Hustru og Bolsmand Jacob Jørgensen laante Effekter, og hun har endvidere angivet, at hun, naar hun skaffede sig Arbejde, havde Udsigt til at erhverve de til Betaling af de købte Varer og Tilbagebetaling af Laanet nødvendige Penge. Der findes imidlertid efter alt foreliggende, derunder ikke alene, hvad der ved Undersøgelsen i nærværende Sag er oplyst om

Arrestantindens Handlemaade og hele Vandel, men ogsaa, hvad der herom er oplyst i den tidligere mod hende bl. a. for Bedrageri rejste Sag, der er afgjort ved Aalborg Købstads Ekstrarets ovennævnte Dom af 26 Januar f. A., at maatte gaas ud fra, at Arrestantinden, der i en Del af det Tidsrum, Undersøgelsen i nærværende Sag omfatter, levede under falsk Navn, der ved sin Bortrejse fra de Steder, hvor hun hidtil havde opholdt sig, ses oftere overfor de Personer, til hvem hun var traadt i Forpligtelsesforhold, at have givet usandfærdig Oplysning om eller at have fortiet, hvor hun begav sig hen, og som ikke ses at have foretaget noget som helst Skridt til at opfylde sine heromhandlede Forpligtelser, ikke har haft til Hensigt at opfylde disse.

Den 15 September f. A. skaffede Arrestantinden sig i Trikotagehandlerske Caroline Rogens Forretning i Odense udleveret nogle til 9 Kr. 65 Øre vurderede Beklædningsgenstande ved usandfærdig at foregive, at hun kom som Bud fra Frøknerne Hansens Systue i samme By, og at disse Damer ønskede Genstandene udlaante, for at en Konfirmandinde, der var til Stede hos dem, kunde vælge nogle af de omtalte Ting, og ved at benytte ganske de samme urigtige Foregivender skaffede Arrestantinden sig senere samme Dag af Hattefabrikant Schultz i Odense udleveret 2 Hatte, hver af Værdi 3—4 Kr. Da Arrestantinden, der bragte Hattene til sit Hjem, ved nærmere Eftersyn ikke syntes om dem, leverede hun dem samme Aften tilbage til Hattefabrikant Schultz og fik i Stedet for af denne udleveret en anden Hat med Slør af Værdi 3 Kr. 25 Øre, idet hun angav, at hun selv vilde beholde den, saafremt »Konfirmanden« ikke vilde have den, og at hun i alt Fald straks vilde komme tilbage med Betalingen.

Arrestantinden, der ikke har betalt, hvad hun saaledes skaffede sig udleveret, har forklaret, at hun selv vilde beholde Genstandene, men hun har angivet, at hun havde til Hensigt at betale disse, naar hun saa sig i Stand til at gøre dette; af de samme Grunde, som foran ere anførte, findes der imidlertid at maatte gaas ud fra, at hun ingen Hensigt har haft hertil.

Arrestantinden har under Sagen været sigtet for at have forøvet forskellige andre Bedragerier end de nu anførte, men hun findes ikke overbevist om at have gjort sig skyldig i andre Forhold, der kunne tilregnes hende til Straf, end de alt omtalte, hvorved særlig bemærkes, at hun vel er overbevist om i Juli Maaned f. A. at have svigagtig tilegnet sig og forbrugt et kontant Beløb af 4 Kr., som af Overportør Madsens Hustru, Johanne Marie Larsen, var betroet hende til dermed at betale et Bluseliv hos en handlende i Skanderborg, men at der i Medfør af Straffelovens § 254 ikke kan paalægges hende noget Strafansvar herfor, da besvegne ikke har ønsket hende straffet, og da ingen af de Omstændigheder, der udelukke Anvendelsen af den anførte Lovbestemmelse, er oplyst at være til Stede.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 251, 253 og 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Da den indankede Dom har valgt samme Straf, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestantinden, ligeledes billiges, vil den i det hele være at stadfæste, og vil der derhos være at tilkende Købmand

Therkildsen i Aarhus, efter hans derom for Underretten nedlagte Paastand, i Erstatning 20 Kr. hos Arrestantinden.

Nr. 159. Advokat Nellemann

contra

Aage Villiam Sigvald Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Marts 1901: Tiltalte Aage Villiam Sigvald Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lange og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Aage Villiam Sigvald Andersen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Aage Villiam Sigvald Andersen, der tiltales for Vold, er født den 29 Januar 1882 og anset senest ved Rettens Dom af 3dje December 1898 efter Straffelovens § 203, kfr. §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag, og ved Rettens Dom af 27 Oktober 1900 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Den 8de forrige Maaned gav Tiltalte sig i en herværende Beværtning uden Anledning til at fortrædige nogle derværende Gæster, men da han fra fornærmelig Tiltale gik over til Haandgribeligheder ved at skubbe til en af Gæsterne, blev han væltet omkuld og slaaet for Brystet af en anden af Gæsterne, hvorpaa Tiltalte af de paagældende Gæster paa Værtens Opfordring blev sat ud af Beværtningen.

Tiltalte vendte imidlertid straks tilbage og overfaldt Gæsterne paa ny. Først sparkede han til og — som det maa antages — ramte Maskinsnedker C. B. Andre paa Benet og slog ham i Ansigtet; derpaa

greb han fat i en anden af Gæsterne, der dog sled sig løs fra ham, og endelig bibragte han Arbejdsmand Johan Henrik Christoffer Stuhr 2 Skaller i Ansigtet.

Det Andre tilføjede Slag i Ansigtet efterlod et noget blødende Saar, der først lægtes efter 4 à 5 Dages Forløb; den Stuhr overgaaede Vold havde Næseblødning til Følge samt en stærk Hævelse af Næsen, ledsaget af Ømhed, der først fortog sig efter en halv Snes Dage.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 12 Juni.

Nr. 148. Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Peder Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 11 Februar 1901: Arrestanterne Niels Peder Christensen og Louis Charles Nielsen bør straffes, førstnævnte med Forbedringshusarbejde i et Aar og sidstnævnte med femten Rottingslag. De ville derhos, en for begge og begge for en, have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver, dog saaledes, at Arrestanten Christensen heraf ikke udreder over $^2/_3$ og Arrestanten Nielsen ikke over $^4/_9$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1901: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører C. A. Olsen og Prokurator Tvermoes, betaler Arrestanten Niels Peder Christensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det ikke er oplyst, at det i den indankede Dom omhandlede, af Tiltalte i Efteraaret 1897 begaaede Tyveri fra Mælkeforpagter Andersens Hustru af 5 Kroner 50 Øre er udøvet, efter at han havde fyldt 15 Aar, vil der efter Straffelovens

---

Færdig fra Trykkeriet den 20 Juni 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 14—15.**

Onsdagen den 12 Juni.

§ 66 ikke nu kunne paalægges ham Strafansvar for dette Forhold. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peder Christensen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten Niels Peder Christensen, der er født den 13 November 1882 og tidligere straffet ifølge Hørsholm Birks Ekstraretsdom af 28 Marts 1898 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 37, 21 og 57, med 10 Rottingslag og ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 1ste Afdelings Dom af 22 Marts 1899 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 37, med simpelt Fængsel i 6 Dage, aktioneret for Tyveri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier, hvorved bemærkes, at Arrestanten vel efter Underretsdommens Afsigelse, for saa vidt angaar det nedenfor under 1 anførte Tyveri, har tilbagekaldt og forandret Tilstaaelsen derhen, at han med Hensyn til de paagældende Koster kun har gjort sig skyldig i Hæleri, men at der i Henhold til L. 1—15—1 intet Hensyn kan tages til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse.

1. Den 27 November f. A. ved Middagstid begav Arrestanten sig i Forening og efter Aftale med den i 1ste Instans medtiltalte i tyvagtig Hensigt op i Ejendommen Dybbølsgade Nr. 26 her i Staden, hvor Arrestantens Forældre, Arbejdsmand Niels Christensen og Hustru, boede, og efter at Medtiltalte havde aabnet den aflukkede, fra Hovedtrappen ind til Forældrenes Lejlighed førende Dør med en Nøgle, som Arrestanten gav ham, gik de begge ind i Lejligheden, hvor Arrestanten stjal sin Moders til 6 Kr. vurderede Sølvur med vedhængende til 50 Øre

vurderede Kæde, samt fra en hos Forældrene logerende Kusk Niels Christiansen en til 2 Kr. vurderet Jakke, medens Medtiltalte stjal 31 Kr. i rede Penge, et til 1 Kr. vurderet Merskums Cigarrør og en til 10 Øre vurderet Metalring fra Arrestantens Forældre, samt et til 8 Kr. vurderet Sølvur med vedhængende til 25 Øre vurderet Kæde fra fornævnte Kusk Christiansen. Samtlige de stjaalne Genstande beroede frit fremme eller i uaflaasede Gemmer i Lejligheden. Den omtalte Nøgle havde Arrestanten, medens han indtil Julen 1899 boede hos Forældrene, disse uafvidende tilvendt sig fra en Tallerkenrække, hvor den laa sammen med andre gamle Nøgler, idet han, som vidste, at den passede til Hoveddøren, dog efter sin Forklaring ikke tog den i tyvagtig Hensigt, men alene for at kunne lukke sig ind i Lejligheden.

2. Den 8 September f. A. om Eftermiddagen stjal Arrestanten fra Stud. mag. Christian Simonsen en til 50 Kr. vurderet Cykle, der stod op ad et Træ i Stenstrups Alle.

3—4. I Efteraaret 1897, medens Arrestanten tjente hos Mælkeforpagter i Herstedøster Lars Christian Andersen, frastjal han dennes Hustru Ellen Marie Agathe Christensen 5 Kr. 50 Øre, der henlaa i en uaflaaset Kommodeskuffe i bestjaalnes Dagligstue, hvortil Arrestanten havde fri Adgang, og Aaret efter, ligeledes om Efteraaret, stjal han fra samme Kommodeskuffe, hvori Nøglen sad, 5 Kr., tilhørende bemeldte Mælkeforpagter Andersens Hustru.

5. I Slutningen af November Maaned f. A. stjal Arrestanten 2 til 1 Kr. Stykket vurderede Kloakriste af Messing, der tilhørte Kaptajn Lütken og vare anbragte over nogle Kloakrør i Indgangen til dennes Ejendom, Paludan Müllers Vej Nr. 3, og

6. Endelig har Arrestanten en Gang i Sommeren 1899, medens han boede hos sine Forældre i den fornævnte Ejendom i Dybbølsgade, frastjaalet disse 16 Kr., der henlaa i en Æske i Spisekammeret, hvortil han havde uhindret Adgang.

For det anførte Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset dels efter Straffelovens § 64 med en efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 37, samt efter dens § 229 Nr. 4, og da den ved Dommen fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar efter Omstændighederne findes passende, — — — — vil bemeldte Dom saaledes, saa vidt paaanket er, være at stadfæste.

Nr. 162. Højesteretssagfører Hansen

contra

Lars August Mortensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 22 Februar 1901: Arrestanten Lars August Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende

Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Kiørboe, 15 Kr. og Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1901: Arrestanten Lars August Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Tegner og Prokurator Lassen for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars August Mortensen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars August Mortensen, der er født den 29 Maj 1875 og ikke funden tidligere kriminaliter straffet, tiltalt for Forbrydelse imod Sædeligheden, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Torsdag den 10 Januar d. A. om Aftenen omtrent Kl. $7^1/_2$ traf Arrestanten, der var noget paavirket af nydte Drikkevarer, men dog fuldt tilregnelig, Pigebarnet Anna Kirstine Nielsen, der er født den 4de Januar 1890, og som han antog for at være ca. 12 Aar gl., paa Gaden i Odense og lokkede da Barnet ud i den ved Odense beliggende Skov »Fruens Bøge« i den Hensigt der at bedrive Utugt med det. Efter at være kommen ind i Skoven førte han Barnet, der ingen Modstand gjorde, ind mellem nogle ved Vejen staaende Grantræer, og da Barnet begyndte at græde, truede han med at slaa det — eller som Barnet har forklaret, hvad han ikke mindes, men ikke tør benægte, at slaa det ihjel — hvis det ikke holdt op med at græde. Han lagde derefter Barnet lempelig ned paa Jorden, rev dets Benklæder ned og blottede det, fremtog sit erigerede mandlige Lem, lagde sig oven paa Barnet og forsøgte under Samlejebevægelser at føre sit Lem ind i dets Kønsdele. Barnet gjorde ingen Modstand og skreg ikke, men begyndte atter at græde, hvormed det dog ophørte, da han atter truede det.

Efter at Sæden, som det maa antages uden at berøre Barnets Legeme, var gaaet fra ham, rejste han sig og lod Barnet løbe.

Ifølge tvende Dagen efter det passerede foretagne Lægeundersøgelser kan Samleje ikke antages at være fuldbyrdet, men Barnets ydre Kønsdele vare let blodige og der fandtes paa dem betydelig Rødme og Irritation, ligesom Hymen var udrevet bagtil; i øvrigt kan Barnet ikke antages at have lidt Skade ved den det tilføjede Overlast.

For det beskrevne Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 173, jfr. § 46, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Underretsdommen, der har anset Arrestanten efter Straffelovens §§ 168 og 173, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil derfor for saa vidt være at forandre.

Torsdagen den 13 Juni.

Nr. 163. Højesteretssagfører Bagger

contra

Mathew Bodkin alias **Boarhog** (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af et Polititilhold.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 22 Januar 1901: Arrestanten Mathew Bodkin alias Boarhog bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 2 Marts 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mathew Bodkin eller Boarhog til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ Bytings Ekstraret hertil Retten indankede Sag er Arrestanten Mathew Bodkin alias Boarhog aktioneret for Bedrageri og Overtrædelse af et Polititilhold og er det, hvad den første Del af Aktionen

angaar, ved Arrestantens egen med det øvrige oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 19 December f. A., da han bragte en til St. Thomas ankommen rejsende Donald Hansens Bagage hjem til dennes Bolig, af en Fejltagelse havde medtaget en en anden rejsende Thomas Donough tilhørende Sæk indeholdende Hatte, som Donald Hansen derfor straks paalagde ham at bringe til Ejeren, som han antog maatte være enten Thomas Donough eller en samtidig ankommen Dame.

Arrestanten, der har paastaaet, at han ikke havde hørt Donald Hansen nævne Thomas Donough, men kun den ommeldte Dame, vil derpaa ogsaa efter sin Forklaring have henvendt sig til hende med Sækken, men da han ikke traf hende, satte han den ind i Kaféen i den saakaldte Emancipationshave, uden at undersøge, hvormange Hatte den indeholdt. Senere, enten den samme eller den følgende Dag, tog han 2 af Hattene ud af Sækken, nemlig en Panamahat, som han forgæves falbød til Kaféens Opvarter William Woodward, og som ved hans Anholdelse den 21 December f. A. blev funden i hans Besiddelse, skjult under hans Frakke, og endvidere en gammel Straahat, som han forærede til en Mand, Henry Thomas, hvem han traf i Emancipationshaven, og er det fremdeles oplyst, at han Aftenen før sin Anholdelse havde taget endnu en Hat ud af Sækken og falbudt den — hvad han dog kun vil have gjort for Spøg — til en gennem Emancipationshaven passerende Straffange, hvorpaa han atter lagde dem tilbage i Sækken.

Da Ejeren af Hattene, ovennævnte Thomas Donough, den 21de December f. A. havde faaet Meddelelse fra Donald Hansen om, at Arrestanten havde faaet Paalæg om at bringe Sækken med Hattene til Ejeren, henvendte han sig efter sin Forklaring samme Dag til Arrestanten derom, men da denne kom med forskellige Udflugter og ikke vilde efterkomme hans Forlangende om straks at sige, hvor Hattene vare — hvortil Arrestanten dog har bemærket, at Donough havde givet ham Frist til hen paa Eftermiddagen til at finde Hattene — gik han til Politikammeret for at anmelde Sagen.

Paa Vejen derhen gennem Emancipationshaven saa han imidlertid den savnede Sæk staa udenfor Kaféen, og viste det sig ved Undersøgelsen, at den indeholdt to Hatte. Hatten, som Arrestanten blev anholdt med, saavel som den Hat, som han havde foræret til Henry Thomas, og som er kommen til Stede under Sagen, er blevet udleverede til Thomas Donough, der har vurderet dem, der begge vare brugte, til Doll. 1.20 Cents tilsammen, men har frafaldet Erstatningspaastand mod Arrestanten med Hensyn til dem.

For saa vidt Thomas Donough har paastaaet, at der havde været en 5te Hat i Sækken, som havde en Værdi af Doll. 2.50 og som han vil have hørt, skal være blevet solgt af Arrestanten, er det ogsaa af den 12-aarige Louis Estornel forklaret, at han om Morgenen paa den Dag, da Arrestanten blev anholdt, havde hørt, at denne i Emancipationshaven havde spurgt en ubekendt Mand, om han ikke ønskede at købe en Hat, hvorefter han var gaaet ind i Kaféen og var kommen tilbage med en sort Filthat, som han solgte til den ommeldte Mand for 20 Cents. Da der imidlertid imod Arrestantens Benægtelse ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis herfor, vil den af Thomas Donough

nedlagte Paastand om at tilkendes Doll. 2.50 i Erstatning for Tabet af denne Hat ikke kunne tages til Følge.

Arrestanten har under Sagen først paastaaet, at han saavel den 19 December f. A. som de følgende Dage indtil hans Anholdelse havde været saa beruset, at han ikke vidste, hvad han havde foretaget sig; senere under Forhøret har han udsagt, at han havde været noget beruset, og atter derefter, at han i de paagældende Dage havde drukket meget stærkt og derfor ikke nøjagtigt huskede Detaillerne ved det forefaldne, hvorhos han under et ifølge Overrettens Kendelse optaget Forhør har villet gøre gældende, at han i betydelig Grad havde været paavirket af Spiritus, saa at han næppe havde været tilregnelig eller ganske klar i Hovedet.

Da hans egne ret omstændelige Forklaringer imidlertid tyde paa, at han havde været sig fuldt bevidst, hvad han foretog sig, og flere af de under Sagen afhørte Vidner, som de ommeldte Dage havde iagttaget ham, derhos have forklaret, at han havde været ganske ædru eller dog ikke i nogen betydelig Grad paavirket af Spiritus, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til den anførte Undskyldning.

For saa vidt Arrestanten dernæst er tiltalt for Overtrædelse af et Polititilhold, er det oplyst, at han den 12 Juni 1899 under Trusel af Straf som for 6te Gang begaaet Løsgængeri, havde faaet Tilhold til St. Thomæ Jurisdiktions Løsgængerprotokol om at skaffe sig lovligt Erhverv og hver Mandag at fremstaa paa Politikammeret og gøre rede for, hvorledes han ernærede sig, men at han havde overtraadt dette Tilhold, som under 21 August s. A. atter var blevet ham indskærpet, idet han efter den 21 Maj 1900 ikke havde givet Møde paa Politikammeret, uden at kunne anføre nogen fyldestgørende Grund herfor.

Arrestanten, der er født i Kurakao og er skønnet at være 44 Aar gammel, har forhen, foruden for mindre Politiforseelser, været straffet som følger: ifølge St. Thomæ Politirets Dom af 24 Januar 1880 med 20 Dages Tvangsarbejde for ulovlig Omgang med Hittegods, ifølge samme Rets Dom af 21 Juli 1880 med 12 Dages Tvangsarbejde for 1ste Gang begaaet Løsgængeri, ifølge samme Rets Dom af 9 September 1881 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 48 Timer for ulovlig Omgang med Hittegods, ifølge samme Rets Dom af 13 April 1882 med 60 Dages Tvangsarbejde for 2den Gang begaaet Løsgængeri, ifølge Højesterets Dom af 28 August 1888 med 6 Aars Forbedringshusarbejde for Tyveri, hvilken Straf dog ved kgl. Resolution af 9de November 1888 nedsattes til 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, ifølge den vestindiske Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1891 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 48 Timer for Brugstyveri, ifølge St. Thomæ Politirets Dom af 3 Februar 1892 for den samme Forbrydelse med 48 Dages Tvangsarbejde, ifølge samme Rets Dom af 12 Juli 1892 med 132 Dages Tvangsarbejde for 3dje Gang begaaet Løsgængeri og ifølge samme Rets Dom af 15 December 1894 med 6 Maaneders Tvangsarbejde for 4de Gang begaaet Løsgængeri, Opsætsighed mod Politiet og fredsforstyrrende Adfærd.

Efter derpaa i Aarene 1895 og 1896 at have været anset 2 Gange for fredsforstyrrende Adfærd, henholdsvis med en Mulkt af 3 vestindiske Daler og 12 Dages Tvangsarbejde, blev han ifølge den vest-

indiske Landsoverrets Dom af 17 Maj 1897 straffet med 1 Aars Forbedringshusarbejde, som for anden Gang begaaet Hæleri og 5te Gang begaaet Løsgængeri, og har derefter atter ved St. Thomæ Politiret været anset under 1 Oktober 1898 med 6 Dages Tvangsarbejde for Slagsmaal og fredsforstyrrende Adfærd, under 26 Oktober s. A. med samme Straf for samme Forseelse, under 24 Februar 1899 med lige Straf i 12 Dage for Brug af usømmeligt Sprog og fredsforstyrrende Adfærd og under 30 Maj 1900 med samme Straf for Hazardspil og fredsforstyrrende Adfærd.

For Arrestantens under nærværende Sag paatalte Forhold vil han, for saa vidt han ulovlig har sat sig i Besiddelse af den ovenommeldte Sæk med Hatte eller dog har tilegnet sig to af disse, hvilket vil være at tilregne ham efter Forordning 11 April 1840 § 43, i Medfør af denne Forordnings § 79, sammenholdt med §§ 22 og 25, jfr. ogsaa Anordning 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, være at anse med Straf som for 3dje Gang begaaet Hæleri, hvorhos han endvidere vil være at anse efter Anordning 24 Oktober 1879 § 6 for 6te Gang begaaet Løsgængeri, og da den ham ved Underretsdommen i Henhold til de samme Lovbestemmelser idømte Straf af 3 Aars Forbedringshusarbejde findes passende, vil denne Dom, der derhos rettelig har paalagt Arrestanten Udredelsen af Aktionens Omkostninger, i det hele være at stadfæste.

Nr. 171. Advokat Halkier

contra

Carl Christian Sørensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Nykøbing p. F. Herreds Politirets Dom af 22 Marts 1901: Arrestanten Carl Christian Sørensen bør straffes med Tvangsarbejde i Maribo Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1901: Arrestanten Carl Christian Sørensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Prokurator Kaas og Overretssagfører Mich. Carlsen her for Retten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Carl Christian Sørensen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Christian Sørensen, der er født den 21 Oktober 1870 og mange Gange straffet, navnlig for Betleri, og senest ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 April 1900 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage samt ifølge Merløse Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 13 August 1900 efter Straffelovens § 282 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, tiltalt for Betleri, og er han i saa Henseende ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have den 15 Marts 1901 betlet i Nykøbing Herred.

Som Følge heraf findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, men Dommens Bestemmelse om, at Straffen vil være at udstaa i Maribo Amts Tvangsarbejdsanstalt maa bortfalde. Overensstemmende hermed bliver Dommen — ved hvilken Sagens Omkostninger rettelig ere paalagte Arrestanten — at forandre.

Nr. 83. Førstelærer og Kirkesanger **S. Rasmussen** (Lunn e. O.)

contra

Hjørring Amtsraad ved dets Formand, Amtmand, Baron, **Wedell-Wedellsborg** (Hindenburg),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse med Hensyn til Ansættelse til Højtidsoffer.

Hjørring Købstads ordinære Rets Dom af 22 August 1899: Indstævnte, Hjørring Amtsraad, bør for Tiltale af Citanten, Førstelærer og Kirkesanger S. Rasmussen af V. Brønderslev, under nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges de for Citanten og Indstævnte beskikkede Sagførere, A. Jakobsen og H. Schmidt, begge af Hjørring, hver i Salær 30 Kr., der udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Maj 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges den for Citanten, Kirkesanger og Skolelærer Svend Rasmussen, beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Hindberg, og den for de Indstævnte, Hjørring Amtsraad, beskikkede Sagfører samme Steds, Overretssagfører Jørgensen, i Salær hver 30 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 November f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne hæves.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Førstelærer og Kirkesanger S. Rasmussen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg hver 80 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Citanten, Kirkesanger og Førstelærer ved Vester Brønderslev Kommuneskole Svend Rasmussen, har anbragt at have for Højtidsoffer til Gode hos 10 navngivne Personer i Vester Brønderslev, nemlig hos 7 for Aarene 1889—94, hos 1 for Aarene 1889—91, hos 1 for Aarene 1891—94, og hos 1 for Aarene 1892—94, samt derhos paaberaabt sig, at de Indstævnte, Hjørring Amtsraad, have vægret sig ved at ansætte disse Personer til Offer, »undtagen for saa vidt angaar de 3 sidste Højtider«, har han efter Forligsklage af 26 Oktober 1897 og Stævning af 17de Januar 1899 under nærværende Sag i 1ste Instans paastaaet de Indstævnte tilpligtede at ansætte de paagældende Personer til Offer til ham for det Tidsrum, for hvilket de efter det anførte hver især staa til Restance med denne Ydelse, og da de Indstævnte ved Underretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. De Indstævnte have derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Det er under Sagen uomtvistet, at de Personer, om hvis Ansættelse til Højtidsoffer der er Spørgsmaal, alle ere pligtige at yde Citanten et saadant Offer, hvorhos det efter Proceduren maa antages, at der, naar de Indstævnte ifølge Citantens ovennævnte uimodsagte Anbringende have vægret sig ved at ansætte Offeret for flere end »de 3 sidste Højtider«, herved ikke sigtes til de 3 sidste Højtider indenfor hver af de ovennævnte Perioder, men alene til en af de Indstævnte hyldet Anskuelse i sin Almindelighed, hvorefter Amtsraadenes eller Købstadkommunalbestyrelsernes Forpligtelse til Ansættelse af Offer formenes ikke at strække sig videre end til de 3 Højtider, som ligge

nærmest forud for det Tidspunkt, paa hvilket Begæring om saadan Ansættelse fremsættes.

I Betragtning af, at Størrelsen af det Højtidsoffer, paa hvilket de offerberettigede have Krav, ifølge Pl. 9 Juni 1847 for hver enkelt offerpligtigs Vedkommende er afhængig af hans Stilling og Evne samt Egnens Skik og Brug, maa det nu i og for sig have Formodningen mod sig, at de offerberettigede skulde have Adgang til efter Forløbet af længere Tid efter den Højtid, til hvilken denne efter sin historiske Oprindelse frivillige Ydelse burde have været erlagt, at faa Størrelsen heraf bestemt af de kommunale Myndigheder, for hvilke det, navnlig naar der var hengaaet flere Aar efter den paagældende Højtid, ofte kunde være vanskeligt eller endog umuligt at forskaffe sig fyldestgørende Oplysninger om de Momenter, paa Grundlag af hvilke Ansættelsen skulde ske, og naar henses hertil saavel som til, at det i en umiddelbar Forbindelse med de i bemeldte Pl. indeholdte Forskrifter om den Fremgangsmaade, ved hvilken de offerberberettigede kunde erholde de af Menighedens Medlemmer, som undlade at give et passende Højtidsoffer, ansatte til et bestemt Offer, er bestemt, at det under Iagttagelse deraf fastsatte Offer skal kunne inddrives ved Udpantning, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at den ved det ommeldte Lovbud hjemlede Adgang til at faa Offeret fastsat til et bestemt Beløb, ikkun kan betragtes som et Led i den derved i det hele indførte retlige Ordning sigtende til at gøre det muligt for de offerberettigede at lade resterende Offer inddrive paa en mindre omstændelig Maade end den, sædvanlig Retsforfølgning vilde føre til, og at der derfor mangler Føje til at give Forpligtelsen for de vedkommende kommunale Myndigheder til at fastsætte Størrelsen af resterende Højtidsoffer en Varighed, der strækker sig udover det Tidspunkt, da der ikke længere kan foretages Udpantning for samme. Da derhos selve den paagældende Højtid, som af de Indstævnte gjort gældende, maa betragtes som det Tidspunkt, paa hvilket et Højtidsoffer forfalder til Betaling, samt idet der efter det under Sagen foreliggende maa gaas ud fra, at Citanten først efter Udtøbet af den Frist, indenfor hvilken der herefter, jvf. § 2 i Lov af 29 Marts 1873 om Udpantning m. m. og den tidligere gældende Bestemmelse i Pl. 2 November 1836 § 1, in fine, tilkom ham Ret til at lade sit Højtidsoffer i de Tilfælde, om hvilke Sagen drejer sig, inddrive ved Udpantning, overfor de Indstævnte har fremsat Begæring om Ansættelse af Offerets Størrelse, maa det billiges, at de Indstævnte ved Underretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede og Udredelsen af de Parternes beskikkede Sagførere for Underretten tilkommende Salærer, der findes passende bestemte til 30 Kr. for hver, paalagt det offentlige, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge de henholdsvis for Citanten og for de Indstævnte beskikkede Sagførere samme Steds, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, i Salær hver 30 Kr., der blive at udrede af det offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet

Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Fredagen den 14 Juni.

Nr. 152. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christian Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 12 December 1900: Tiltalte Niels Christian Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger findes det i den indankede Dom fremstillede Forhold, hvorfor Tiltalte er anset med Straf, at maatte henføres under Straffelovens § 235, og da den forurettede ikke har forlangt Tiltalte straffet, vil denne være at frifinde for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Niels Christian Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Niels Christian Christensen, der er født i Aaret 1878, og som ikke

ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Saaledes som Sagen, der er appelleret alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, herefter foreligger til Paakendelse, er der for Overretten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til en Zinkfløjte med en vedhængende Messingkæde, tilhørende Røgter Frederik Christian Nielsen, der saavel som Tiltalte i sidst afvigte Sommer tjente paa Barritskov, hvor Tiltalte var Staldkarl, og som, efter at der var indledet Undersøgelse mod Tiltalte som sigtet for at have stjaalet Penge fra en anden af sine Medtjenere, den 7 September f. A. lod gøre Anmeldelse for Politiet om, at bemeldte Fløjte med Kæde var ham frastjaalen.

I denne Henseende har Frederik Christian Nielsen nærmere — til Dels edelig — forklaret, at han — der benytter et paa Marken henstaaende Vogterhus, i hvilket han om Sommeren ogsaa har Natteophold — efter den 13 Juli f. A., da han om Aftenen i Vogterhuset havde Besøg af Tiltalte, savnede den ommeldte Fløjte, der havde hængt i Huset paa et Søm i Væggen, og som han — der maa antages kun at have benyttet Fløjten til de Tider, da Kreaturerne gik løse paa Marken — ikke selv havde bragt ud af Huset, samt at Tiltalte en Gang i sidste Halvdel af August Maaned f. A. sagde til ham, at der var en, som gik med hans Fløjte i Lommen, uden at Tiltalte dog vilde sige, hvem det var, men at Tiltalte den paafølgende 5te September, da han skulde møde i Politiretten til Forhør i Anledning af det ham paasigtede Pengetyveri og ved denne Lejlighed af Nielsen blev anmodet om at anmelde, at denne var bleven bestjaalen for Fløjten og Kæden, imidlertid hertil svarede, at det behøvede Nielsen ikke at melde, da Tiltalte var i Besiddelse af disse Ting, som han havde fundet i Stalden.

Daglejer Niels Andersen, der arbejdede paa Barritskov, og som efter Tiltaltes Udsagn til andre skulde være den Person, der gik med Nielsens Fløjte i Lommen, foranledigede imidlertid, efter hvad Nielsen videre har forklaret, at han, som meldt, ikke desto mindre lod gøre Anmeldelse til Politiet om det formentlig begaaede Tyveri, hvorhos han om Aftenen den 11te September f. A. forlangte af Tiltalte, at denne skulde udlevere ham Fløjten og Kæden, hvad Tiltalte ogsaa bekvemmede sig til, efter først at have nægtet at være i Besiddelse af disse Genstande, og efter at derpaa en anden paa Gaarden tjenende Karl havde truet ham med Prygl, hvis han ikke udleverede dem.

Medens Tiltalte for sit Vedkommende i det væsentlige har indrømmet Rigtigheden af denne med det i øvrigt oplyste stemmende Forklaring og derhos erkendt, at han — der fra Foraaret af indtil den 13 Juli af og til besøgte Frederik Christian Nielsen i Vogterhuset, men ikke senere indfandt sig der, efter sin Forklaring, fordi hans Heste ikke mere vare i Marken — har været bekendt med, at Nielsen lige fra Foraaret havde været i Besiddelse af Fløjten, som han en Gang i Forsommeren havde ønsket at afkøbe Nielsen, der imidlertid vægrede sig ved at sælge den, har han derimod vedholdende benægtet, at han ved sin Nærværelse hos Nielsen om Aftenen den 13 Juli — da Nielsen, der trakterede ham med Øl og Brændevin, alt var gaaet

i Seng, men efter Tiltaltes Forklaring dog ikke, som af Nielsen udsagt, faldt i Søvn, inden han forlod Vogterhuset — har tilvendt sig Fløjten og Kæden, idet han først har forklaret, at han omtrent 8 Dage, førend han den 11 September maatte tilbagelevere Nielsen disse Genstande, og efter at han nogen Tid i Forvejen havde set Kæden hænge ud af Lommen paa en Daglejer Niels Andersen tilhørende Frakke, der hang i Hestestalden, fandt Fløjten og Kæden i Gødningen i Stalden, og senere afgivet en Forklaring, hvorefter han ikke fandt Fløjten og Kæden i Gødningen, men derimod tog disse Ting i Lommen paa Niels Andersens i Stalden hængende Frakke eller Jakke, dog ikke i Tilegnelseshensigt, men for at skaffe Nielsen dem, hvilken sidste Forklaring han endelig henimod Undersøgelsens Slutning har ændret derhen, at han, da han tog Fløjten med Kæde ud af Niels Andersens Lomme, havde til Hensigt at beholde samme, men at han bagefter fortrød det og besluttede sig til at levere Nielsen Genstandene, hvorhos han har tilføjet, at Grunden til, at han alligevel om Aftenen den 11 September fragik Besiddelsen og vægrede sig ved at udlevere Tingene, alene var den, at der var en anden Karl til Stede, og at han undsaa sig ved at sige Sandheden i dennes Nærværelse.

Foruden at det dernæst efter det foreliggende maa antages, at 2 paa Barritskov arbejdende Personer havde besøgt Frederik Christian Nielsen i Vogterhuset, umiddelbart førend Tiltalte om Aftenen den 13 Juli f. A. indfandt sig dersteds, har ovennævnte Daglejer Niels Andersen ogsaa besøgt Nielsen i Vogterhuset; men efter Niels Andersens Forklaring er dette kun sket en eneste Gang, nemlig den 13 Juni f. A., da Fløjten hang paa Væggen, og han har derhos paastaaet, at han aldrig har været i Besiddelse af Nielsens Fløjte eller Kæde, som han godt kendte, samt at disse Genstande, saafremt de virkelig skulde have beroet i hans Jakkelomme, maa være lagte deri af en anden.

Den omhandlede Fløjte med Kæde, hvis Værdi er ansat til 50 Ø., er, som meldt, tilbageleveret Frederik Christian Nielsen, der ikke har gjort Krav paa videre Erstatning.

Uagtet der nu ikke er oplyst noget, som særlig kunde tale for, at Niels Andersen skulde have haft den tidt nævnte Fløjte og Kæde i sit Værge, findes Tiltaltes Forklaring om at have sat sig i Besiddelse af disse Genstande ved at tage dem ud af Niels Andersens Lomme dog ikke at kunne forkastes; men idet Tiltaltes Tilegnelse af Fløjten og Kæden ogsaa under denne Forudsætning maa tilregnes ham som Tyveri, maa det billiges, at han ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 17 Juni.

Nr. 131. Højesteretssagfører Bagger

contra

Lars Olsson og **Olof Larsson** (Def. Halkier),

der tiltales: førstnævnte for Vold og Legemsbeskadigelse, Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16, og sidstnævnte for Vold og Legemsbeskadigelse, Tyveri og Forsøg paa Røveri.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 31 Juli 1900: Arrestanten Lars Olsson bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde og derefter udbringes af Riget. Arrestanten Olof Larsson bør straffes med 2 Aars Forbedringshusarbejde, og disse to Tiltalte bør, en for begge og begge for en, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 40 Kroner. Tiltalte Alfred Larsen bør der tildeles 10 Rottingslag. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Februar 1901: Arrestanterne Lars Olsson og Olaf eller Olof eller Oluf Larsson og Tiltalte Alfred Larsson bør straffes, Arrestanten Olsson med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Larsson med Forbedringshusarbejde i det hele i 6 Aar og Tiltalte med 25 Rottingslag. Saa bør og Arrestanten Olsson efter endt Straffetid bringes ud af Riget. Af Aktionens Omkostninger — derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Salomonsen og Prokurator Tvermoes, 50 Kr. til hver — udredes $^{2}/_{50}$ af Arrestanten Olsson, $^{42}/_{50}$ af Arrestanten Larsson, saaledes at Arrestanten Olsson heraf in solidum med ham tilsvarer $^{13}/_{42}$ og Tiltalte $^{12}/_{42}$, og $^{6}/_{50}$ af Tiltalte, saaledes at Arrestanten Olsson heraf in solidum med ham tilsvarer $^{1}/_{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Olssons og Olof Larssons Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier hver 80 Kroner, der udredes af Tiltalte Olof Larsson, dog at Tiltalte Lars Olsson deraf in solidum med ham tilsvarer Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der, bortset fra de nedenfor nævnte Forhold, med Hensyn til hvilke Tiltale først er rejst ved Overretten, i 1ste Instans er paadømt den 31 Juli 1900 ved Sunds-Gudme Herreders Ekstraret — tiltales Arrestanterne Lars Olsson og Olaf eller Olof eller Oluf Larsson og Tiltalte Alfred Larsson for Tyveri, Arrestanterne endvidere for Vold og Legemsbeskadigelse og Arrestanten Olsson for Overtrædelse af Straffelovens § 16. I Henhold til et kongeligt Reskript af 6 November 1900 til nærværende Ret er Arrestanten Olof Larsson derhos endvidere sat under Tiltale her ved Retten som første Instans for Forsøg paa Røveri, Vold og Tyveri med Hensyn til Handlinger, han er sigtet for at have forøvet efter Underretsdommens Afsigelse.

Arrestanten Lars Olsson er født i Sverrig den 28 Juni 1853 og er ved Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 27 Januar 1875 anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, § 228 og § 247, sammenholdte med §§ 57 og 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — hvilken Straf han samme Aar udstod — hvorhos han i Henhold til Straffelovens § 16 dømtes til efter endt Straffetid at udbringes af Riget. Denne Arrestant er senere, i 1883, i Sverrig anset med Strafarbejde for Tyveri.

Arrestanten Olof Larsson, der er en Søn af førstnævnte Arrestant, er født den 23 August 1879 og er, foruden 4 Gange før sit fyldte 18 Aar at være straffet for Tyveri — deraf de 2 Gange for Indbrudstyveri — anset: ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 1 April 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 5 Juli s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 61, og § 185, jfr. §§ 62 og 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 29 November s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stykke, jfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Han løslodes fra Udstaaelsen af denne sidste Straf den 6 December 1899.

Tiltalte Alfred Larsson, der ligeledes er en Søn af Arrestanten Lars Olsson, er født den 18 Juni 1884 . . .

Hvad først angaar Sigtelsen mod Arrestanterne for Vold, er det dels ved de beedigede Vidneforklaringer, som ere afgivne af Gaardbestyrer Peter Christensen, Tømrer Hans Jørgen Gregersen, dennes Hustru Dorthea, født Bendtsen, og Jordemoder Marie Gregersen, dels ved Arrestanternes egne Tilstaaelser godtgjort, at de den 6 Januar f. A. have udvist følgende voldelige Forhold overfor nævnte Peter Christensen og Hans Jørgen Gregersen. Arrestanterne passerede nævnte Dags Aften mellem Kl. 10 og 11 ad Landevejen forbi Marie Gregersens Hus ved Ringe, hvor de 4 Vidner netop vare staaede af en Vogn, ved hvilken Peter Christensen — der havde kørt Vognen — endnu stod, medens de andre vare gaaede ind i Huset. Arrestanten Larsson gik hen til Christensen og gav — som det maa antages uden al Grund — ondt af sig over, at Christensen ikke skulde have kørt tilstrækkeligt af Vejen, da han kort i Forvejen var kørt forbi Arrestanterne, og straks efter gav han sig, efter ved et Tegn at have tilkaldt Arrestanten Olsson, til med en Stok, han havde i Haanden, at slaa løs paa Christensen, medens Arrestanten Olsson — der straks var kommen løbende

til, og som ligeledes var bevæbnet med en Stok — med denne angreb Vidnet Gregersen, der atter var kommen ud af Huset, medens Arrestanten Larsson stod og brugte Mund mod Christensen. Hverken Christensen eller Gregersen havde noget at værge sig med og maatte indskrænke sig til med Armene at søge at afparere Slagene, som Arrestanterne navnlig rettede mod deres Hoveder, idet de samtidig trak sig tilbage mod Huset, ind paa hvis Grund Arrestanterne forfulgte dem. Ved Indgangsdøren til Huset segnede Christensen, efter at have faaet flere Slag i Hovedet, bevidstløs om, og begge Arrestanterne sloge nu med deres Stokke løs paa Gregersen, der modtog flere alvorlige Slag i Hovedet. Det lykkedes ham imidlertid at faa grebet fat i Arrestanten Larssons Stok og at vriste denne fra ham, og han brugte nu Stokken imod dem og drev dem tilbage; og efter at Arrestanten Olsson havde faaet et stærkt Slag i Hovedet, tog Arrestanterne Flugten. En Læge, som et Kvarters Tid efter Overfaldet tilsaa Christensen og Gregersen, har i to fremlagte Attester af 8de s. M. beskrevet de Læsioner, der vare tilføjede dem, saaledes: Christensen havde paa Grænsen mellem Pande- og Isseregionen et dybt, temmelig stærkt blødende, lineært Saar af 2 Tommers Længde med en meget betydelig Hævelse af det omliggende Hudparti. Der var ligeledes Spor af Slag i hævede Partier med mindre Hudlæsioner paa Kindbenene op imod Tindingen og i Panden; paa højre Haands Rygside havde han et Saar af $^3/_4$ Tommes Længde.

Han havde haft et ikke ringe Blodtab, men hans Almentilstand var dog ret god. Af en senere Lægeattest af 17de s. M. fremgaar det, at en mindre Bensplint var udtraadt af det større Saar i Issen. De Gregersen tilføjede Læsioner bestode ifølge Lægeattesten af 8de Januar navnlig i to dybe, gabende Saar i Isseregionen, hvert af $2^1/_2$ Tommes Længde; det ene lineært, det andet lappet og buet og begge stærkt blødende af de læderede, sprøjtende Pulsaarer; i Omfanget var en betydelig Hævelse. Han havde lidt et meget stort Blodtab og fandtes yderlig forkommen og anæmisk som Følge heraf, og frembød tillige Tegn paa en Hjernerystelse. Det blev gentagne Gange under Lægens Tilstedeværelse nødvendigt at kalde ham til Live ved kunstige Midler, og hans Tilstand syntes Lægen faretruende paa Grund af det umaadelige Blodtab og Tegnene paa Hjernerystelse. Christensen og Gregersen vare begge sengeliggende i nogen Tid som Følge af de dem tilføjede Læsioner; men efter en fremlagt Lægeattest af 17 Marts f. A. maa det antages, at deres Saar den Gang vare lægte, og Erklæringen gaar ud paa, at de antagelig ikke ville have nogen anden Men af Læsionerne end de vansirende Ar, Saarene have efterladt.

Hvad dernæst angaar Sigtelserne for Tyveri, er det ved Arrestanternes og Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med de i øvrigt foreliggende Oplysninger godtgjort, at de have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 6 Januar f. A. om Aftenen begik Arrestanterne i Forening 5 Tyverier, hvorved der blev frastjaalet henholdsvis Enke Elisabeth Christensen af Ringe to Lagener og en Skjorte, af Værdi i alt 6 Kr., der beroede til Tørring udenfor hendes Hus, Købmand Niels Hansen af Rynkeby Hede og Købmand Jørgen Clausen henholdsvis en Daase

Kaffe og en Del Svedsker af samlet Værdi 10 Kr. 75 Øre og 3 Par Skøjter samt en Daase Kaffe af samlet Værdi 5 Kr. 75 Øre, hvilke Genstande beroede paa en Vogn, der henstod paa Landevejen udenfor bestjaalne Hansens Hus uden Tilsyn, Slagter Holmer af Rynkeby Hede et Lagen af Værdi 1 Kr., der hang til Tørre udenfor bestjaalnes Hus, Gartner Christian Fritz Emil Brehmer af Rynkeby en Trækkevogn af Værdi 25 Kr., der henstod udenfor bestjaalnes Hus, og Skolelærer A. Jensen af Rynkeby 3 Overfrakker af Værdi tilsammen 37 Kr. samt endnu et Par Beklædningsgenstande, hvis Værdi ikke er oplyst, hvilke Ting beroede frit fremme i en Gang eller Forstue, hvortil Adgangen var uhindret. Samme Aften stjal Arrestanten Olof Larsson endvidere en ovennævnte Gaardbestyrer Christensen tilhørende Kasket af Værdi 50 Øre, som Christensen under Kampen med Arrestanterne havde tabt paa Jorden.

Arrestanten Olof Larsson har fremdeles den 10 December 1899 fra en uaflaaset Forstue i et Hus i Gislev stjaalet en Overfrakke af Værdi 15 Kr., tilhørende Undergartner Hans Christian Olsen, Natten imellem den 11te og 12te s. M. fra en Vognport og en Stald paa Øksenhavegaard, hvortil Adgangen var uhindret, stjaalet et Dækken og noget Seletøj af samlet Værdi 11 Kr. 25 Øre, tilhørende Gaardejer Jens Petersen, den 18de s. M. fra en uaflaaset Forstue i et Hus i Broager stjaalet et Par Støvler og to Hatte af samlet Værdi 7 Kr., tilhørende Lærer Niels Knudsen Hansen Brøndsted, og den 2 Januar 1900 paa Nyborg Banegaard fra et Sted, hvortil Adgangen var uhindret, stjaalet en Kuffert og en Del deri værende Klædningsstykker m. v., af samlet Værdi ca. 200 Kr., tilhørende dels Købmand R. Ohmeyer, dels dennes Datter Inger Margrethe Ohmeyer.

Samtidig med, at Arrestanten tilvendte sig de ovennævnte Genstande paa Øksenhavegaard, satte han sig i Stalden samme Steds i Besiddelse af en Jens Petersen tilhørende Hoppe i den Hensigt at benytte denne til at ride til sit Hjem. Efter at have benyttet Hoppen til dette Brug, slap han den løs, efter først at have afskaaret og tilegnet sig en Del af dens Halehaar. De stjaalne Hestehaars Værdi er ansat til 35 Øre.

Med Hensyn til den ved Tyveriet i Nyborg stjaalne Kuffert og en Del af dennes Indhold samt med Hensyn til en af de Skolelærer Jensen den 6 Januar 1900 frastjaalne Frakker har Tiltalte Alfred Larsson efter sidstnævnte Dato gjort sig skyldig i Hæleri ved dels at hjælpe Arrestanten Larsson med at skjule, dels selv at skjule disse Genstande, om hvilke han vidste, at de vare stjaalne.

For Tiltalte Alfred Larssons Vedkommende er det godtgjort, at han i Oktober Maaned 1899 har frastjaalet Købmand R. Christiansen af Ellested to Slibestene af Værdi tilsammen 3 Kr. 25 Øre, der beroede udenfor dennes Hus . . . Med Hensyn til de . . . stjaalne Slibestene maa det ved Arrestanten Lars Olssons egen Tilstaaelse og det i øvrigt foreliggende anses godtgjort, at denne har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed.

Endelig have Arrestanten Olof Larsson og Tiltalte Alfred Larsson i Forening begaaet 5 Tyverier, nemlig Natten mellem den 13de og 14de December 1899 et Tyveri, hvorved der blev frastjaalet Købmand Norlander af Gudme 20 Pd. Margarine af Værdi 10 Kr., der henlaa

udenfor Gudme Jernbanestation, og om Aftenen den 21de eller Natten til den 22de s. M. 4 Tyverier, hvorved der blev frastjaalet henholdsvis Bager Chr. Køhler af Gudbjerg fra en Vogn eller Slæde, der henstod paa Vejen udenfor hans Hus, en Kasse med Kager m. v. af Værdi ca. 5 Kr., Husmand Niels Madsen af Langaa fra et uaflaaset Hønsehus en Hane og 4 Høns af Værdi tilsammen 8 Kr., Husmand Niels Thomas Nielsen af Hesselager og Gaardmand Jacob Rasmussen af Vormark fra en Vogn, som henstod paa Vejen i Langaa, førstnævnte noget Kaffe, Kognak med flere Genstande af samlet Værdi 5 Kr., og sidstnævnte en Sæk af Værdi 1 Kr., og Brugsforeningen i Gislev en Kasse med Chokolade af Værdi ca. 70 Kr., som beroede frit fremme udenfor Brugsforeningens Lokale.

Med Hensyn til Størstedelen af den ved Tyveriet fra Brugsforeningen i Gislev stjaalne Chokolade har Arrestanten Lars Olsson, som det er godtgjort ved hans egen Tilstaaelse, gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed.

For saa vidt Arrestanterne og Tiltalte under Sagen have været sigtede for forinden Sagens Paadømmelse ved Underretten at have begaaet flere Tyverier end de ovenfor omtalte eller ved nogle af disse at have tilegnet sig flere Genstande, end foran ere angivne, er Bevis ikke tilvejebragt imod dem.

Ved Arrestanten Olssons egen Tilstaaelse og de i øvrigt herom foreliggende Oplysninger, er det endnu godtgjort, at han efter i Henhold til den ham den 27 Januar 1875 overgaaede Dom den 9 Oktbr. s. A. at være bragt ud af Riget — hvilket skete, efter at han først samme Dag til Kjøbenhavns Politis Protokol over bortsendte Personer var blevet advaret om Virkningen af en ulovlig Tilbagevenden her til Riget — i 1885 uden Tilladelse paa ny har taget Ophold her i Riget, hvor han siden har opholdt sig; det bemærkes herved, at det her omhandlede Forholds Inddragning under Aktionen er approberet af Justitsministeriet ved en under Sagen dokumenteret Skrivelse af 21de Juli f. A.

Hvad endelig angaar de Forbrydelser, som Arrestanten Olof Larsson er sigtet for at have begaaet efter Underretsdommens Afsigelse, er ved hans egen Tilstaaelse og de i øvrigt foreliggende Oplysninger godtgjort følgende:

Arrestanten undveg om Aftenen den 7 Oktober f. A. fra Arresthuset i Svendborg, hvor han hensad fængslet, og, i den Hensigt at aftvinge en eller anden forbipasserende Penge, lagde han sig samme Nat i Baghold i et Hegn ved en offentlig Landevej, som fører fra Gudbjerg til Mullerup. Da i Løbet af Natten en 17 Aar gammel Pige, Dagmar Elovine Antonia Jensen, og dennes 13-aarige Søster, Doris Marie Romar Jensen, passerede forbi, sprang Arrestanten, der havde bevæbnet sig med en henved 2 Alen lang Stav, frem og ud paa Vejen og forlangte deres Penge. Dagmar Jensen svarede, at hun ingen havde, og Arrestanten gentog derpaa sit Forlangende, idet han løftede Staven imod hende og — efter Pigernes Forklaring — ytrede, at det var Løgn, at hun ingen Penge havde. Dagmar Jensen tog nu sin Pung frem og rakte ham den med Bemærkning, at der kun var 3 Øre i den. Arrestanten tog den, undersøgte den og leverede hende den tilbage og affordrede hende nu hendes Ur, idet han efter Pigernes For-

klaring, efter at hun havde svaret, at hun intet havde, paa samme Maade ytrede, at det var Løgn, og truede ad hende med Staven, hvorpaa hun knappede sin Kaabe op for at vise ham, at hun intet havde.

Imidlertid var Tjenestekarl Lars Jensen kommen til, kørende paa en Cykle. Hidkaldt af Doris Jensen, som bad ham hjælpe dem, stod han af Cyklen og spurgte Arrestanten, hvad der var i Vejen. Uden at svare noget førte Arrestanten — efter sin Forklaring for at undgaa Paagribelse — et Slag mod Jensen, hvilket efter Lars Jensens og Dagmar Jensens beedigede Forklaringer maa antages at have været rettet imod og at have ramt Jensens Hoved, og da Jensen atter gik hen imod ham — og efter Arrestantens Forklaring greb fat i ham — tildelte Arrestanten ham igen et Slag med Staven, hvilket ligeledes maa antages at have ramt ham i Hovedet.

Jensen — der ved Slagene var sunken i Knæ og havde tabt sin Hat, ligesom Cyklen derved var falden fra ham — tog nu Flugten.

Arrestanten forfulgte Lars Jensen et Stykke, men opgav derefter Forfølgningen og vendte tilbage til det Sted, hvor Jensen havde tabt Hatten og Cyklen, og tilegnede sig — medens Jensen efter hans Forklaring var saa langt borte, at han knap kunde se denne — disse Genstande, hvis Værdi er ansat til tilsammen 76 Kr. 50 Øre.

Efter Lars Jensens Forklaring havde de ham tilføjede Slag ikke efterladt anden Følge end nogen Ømhed i Hovedet, der havde fortaget sig, da han den 12 Oktober mødte og gav Forklaring i Politiretten.

Af det ovenanførte fremgaar, at Voldshandlingerne mod Jensen — der ikke havde givet Anledning til disse — var forbundet med Forstyrrelse af den offentlige Fred.

Samme Nat skaffede Arrestanten sig i den Hensigt at begaa Tyveri ved Indstigning gennem et Vindue Adgang til et af Husmand Hans Christian Ottesen beboet Hus i Gislev Holme og stjal her en Del Beklædningsgenstande og nogle Fødevarer af samlet Værdi noget over 70 Kroner.

Endelig har Arrestanten den 8 Oktober f. A. begaaet Tyveri i et af Væver Jørgen Hansen beboet Hus paa Gislev Mark, hvortil Adgangen var uhindret, ved hvilket Tyveri han stjal et Par Morgensko af Værdi 1 Kr., tilhørende bemeldte Jørgen Hansen, og en Syæske med Indhold af Værdi 50 Øre, tilhørende Hansens Husholderske Sofie Christiansen.

Ved den indankede Dom ere Arrestanterne og Tiltalte ansete, Arrestanten Olsson efter Straffelovens § 203 og § 228, jfr. §§ 54 og 57, og efter dens § 16 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Arrestanten Larsson efter Straffelovens §§ 203, 247, 238, jfr. § 241 samt § 232, til Dels i Forbindelse med § 54, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og Tiltalte efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 64, 21 og 29, med en Tillægsstraf af 10 Rottingslag. Arrestanten Olsson er derhos dømt til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget, og Aktionens Omkostninger ere ved Dommen paalagte Arrestanterne, en for begge og begge for en.

I Henhold til det ovenfor anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse, Arrestanten Olsson efter Straffelovens §§ 203, 228, 238 og 16, Arrestanten Larsson dels efter Straffelovens § 203 og efter dens § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels —

for de af ham efter Underretsdommens Afsigelse begaaede Forbrydelser — efter Straffelovens § 200, efter § 232, 1ste og 2det Led, for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri, og efter § 243, jfr. § 46 — hvorved bemærkes, at der ikke bliver Spørgsmaal om endvidere at anse Arrestanten med Straf for det af ham begaaede Brugstyveri med Hensyn til den ovenomtalte, Gaardejer Jens Petersen tilhørende Hest, da ingen Begæring om Straf for saa vidt foreligger — og Tiltalte ... Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes for Arrestanten Olsson til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, for Arrestanten Larsson til Forbedringshusarbejde i det hele i 6 Aar og for Tiltalte til 25 Rottingslag. Arrestanten Olsson vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Nr. 166. Højesteretssagfører Salomon

contra

Peder Rasmussen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Muckadell m. fl. Birkers Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1900: De Tiltalte, fhv. Gaardejer af Allerup Peder Rasmussen og Bager Rasmus Christensen, begge af Allested, bør hensættes, førstnævnte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udrede de og samtlige af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, med 35 Kr., P. Rasmussen med $^4/_5$ og R. Christensen med $^1/_5$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1901: De Tiltalte Peder Rasmussen og Rasmus Christensen bør straffes, Rasmussen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, Christensen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagfører Hartmann og Prokurator Kaas for Overretten, 25 Kr. til hver, og til Aktor for Underretten, Sagfører Petersen, 20 Kr., udredes af Tiltalte Rasmussen, dog saaledes at Tiltalte Christensen heraf in solidum med ham betaler $^1/_5$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Rasmussens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til 40 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fyrretyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Muckadell m. fl. Birkers Ekstraret indankede Sag ere de Tiltalte, Peder Rasmussen og Rasmus Christensen, aktionerede henholdsvis for bedrageligt Forhold og for Meddelagtighed heri.

Saaledes som Sagen foreligger for Overretten, for hvilken den alene er indanket efter de Tiltaltes Begæring, er der kun Spørgsmaal om de nedenfor nævnte Forhold.

Ved Tiltalte Peder Rasmussens egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt — til Dels under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør — oplyste, er følgende godtgjort:

I Slutningen af 1899 og i Begyndelsen af 1900 har denne Tiltalte, som den Gang ejede Gaarden Matr.-Nr. 6 a m. fl. Matr.-Nr. i Allerup, og som paa den Tid af nogle Prioritetshavere i Ejendommen var truet med Eksekution, til forskellige Personer overdraget adskillige til Gaardens Besætning og Inventarium henhørende Kreaturer og Løsøregenstande, der vare pantsatte i Forbindelse med denne.

Ved disse Transaktioner har Tiltalte dels dækket Gæld, som han var skyldig til forskellige — mest Slægtninge — til et samlet Beløb af ca. 500 Kr., dels indvundet et kontant Beløb af ca. 120 Kr., som han i alt Fald for Størstedelen har forbrugt til Betaling af Regningsgæld.

Endvidere har denne Tiltalte under en den 27 Januar 1900 af en Panthaver — som det maa antages i Medfør af Lov 29 Marts 1873 — afholdt Eksekutionsforretning i Pantet dels undladt at opgive en til Besætningen henhørende Kvie af Værdi 55 Kr., som var opstaldet hos en Tredjemand, og som han efter sin Forklaring havde bortsendt for til Dækning af Gæld at overdrage den til en Broder, der dog den Gang endnu ikke havde faaet den, dels i Strid med Sandheden foregivet, at han til Dækning af en Kreditors Gæld havde udleveret en Arbejds-Fjedervogn af Værdi 200 Kr.

Med Hensyn til denne Vogn er det derhos ved de Tiltaltes samstemmende Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at de paa en Tid, da de maatte forudse Eksekution i Tiltalte Rasmussens Gaard som forestaaende, have truffet Aftale om at bortbringe den fra Gaarden for senere at disponere over den, at de kort før Jul 1899 havde iværksat dette Forehavende, samt at Tiltalte Rasmus Christensen, efter at Eksekutionsforretningen og en paafølgende Tvangsauktion, ved hvilken der ikke en Gang indkom Dækning til 1ste Prioritetshaver, havde fundet Sted, med Samtykke af Tiltalte Peder Rasmussen gav den i Haandpant for et Beløb, som han var en Tredjemand skyldig.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte, af hvilke Rasmussen er født den 25 Marts 1838, Christensen den 23 April 1859, og som ikke findes forhen straffede, i Medfør af Konkurslovens § 168 være at anse efter Straffelovens § 260, disse §§ for Christensens Vedkommende sammenholdte med § 47, Rasmussen tillige efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, efter Omstændighederne Rasmussen i Medfør af Straffelovens § 23 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, Christensen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

— — — — en ved Underretsdommen udtalt Misbilligelse af Defensor for Underretten, Sagfører Christensen, maa bortfalde.

Tirsdagen den 18 Juni.

Nr. 158. Højesteretssagfører Bagger

contra

Repstyrer **Thorsteinn Thorsteinsson** (Def. Halkier),

der tiltales for at have undladt at iværksætte Udpantning for Præste- og Kirkeafgifter i Henhold til Sysselmands-Udpantningsordre.

Thingø Syssels Ekstrarets Dom af 24 April 1899: Tiltalte, Repstyrer Thorsteinn Thorsteinsson paa Dadastadir, bør betale 10 Kr. i Bøde til Landskassen, men hvis hele Bøden ikke er erlagt i rette Tid, bør han hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. Ligeledes bør han betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Det idømte at betales inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 8 Januar 1900: Tiltalte, Repstyrer Thorsteinn Thorsteinsson, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige Sagens Omkostninger baade for Underretten og for Overretten, deri Salærer til den beskikkede Aktor og Defensor for Overretten, Sagførerne Einar Benediktsson og Oddur Gislason, 10 Kr. til hver især, udredes af Landskassen.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Overretsassessor Kristjan Jonsson, der har haft Sagens Akter beroende hos sig til Oversættelse i henved 10 Maaneder, vil for denne utilbørlige Forhaling af Sagen være at anse efter Forordning 3 Juni 1796 § 35 med en Bøde af 80 Kroner til Reykjavik Købstads Fattigkasse.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige. Overretsassessor Kristjan Jonsson bør til Reykjavik Købstads Fattigkasse bøde 80 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Thingø Syssels Ekstrarets Dom af 24 April f. A. blev Tiltalte Repstyrer Thorsteinn Thorsteinsson paa Dadastadir idømt en Bøde til Landskassen af 10 Kroner, subsidiært 3 Dages simpelt Fængsel, for at have undladt at iværksætte Udpantning for Præste- og Kirkeafgifter i Henhold til Sysselmands Udpantningsordre, hvorhos det paalagdes ham at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Denne Dom har vedkommende Amtmand indanket for Overretten.

Den 17 December 1895 erholdt daværende Præst til Prestholar, Halldor Bjarnarson, Sysselmanden i Thingø Syssels Dekret for, at Præste- og Kirkeafgifter skulde udpantes hos nogle Personer i Prestholar Sogn, som de resterede med, men Afgifterne vare forfaldne til Betaling, Kirkeafgifterne den næstforegaaende 31 December og Præsteafgifterne i det sidst forløbne Foraar. Da Tiltalte overtog Repstyrer-Bestillingen i Presthola Rep i den sidste Halvdel af Vinteren 1896, forefandt han Afgifts-Fortegnelsen med paategnet Udpantningsordre iblandt Repstyrerembedets Dokumenter. Tiltalte selv var en iblandt dem, som vare anførte paa denne Fortegnelse som Restanter, og han var den højeste Afgiftsyder. En kort Tid efter begav Tiltalte sig til Pastor Halldor for at tale med ham om sin Ydelse, som han fandt, var for høj. De bleve da ikke enige herom, han og Præsten. Omtrent ved samme Tid betalte alle de paa Fortegnelsen opførte Personer deres Afgifter med Undtagelse af Tiltalte og en anden navngiven Mand. Afgiftsfortegnelsen med Udpantningsordren henlaa derpaa hos Tiltalte indtil i næst paafølgende August Maaned. Da afleverede Tiltalte den til Pastor Halldor ifølge hans Begæring.

Men i December samme Aar (1896) tilstillede Pastor Halldor Tiltalte med en Skrivelse af 5 December en ny Liste over resterende Præste- og Kirkeafgifter i Presthola Præstekald for det sidst afvigte Fardagsaar med paategnet Sysselmandsordre om Udpantning, hvorhos han samtidig tilbagesendte den ældre Afgiftsfortegnelse. Han synes da at have fordret Udpantning for de samtlige resterende Afgifter efter begge Fortegnelserne, men efter den ældre Fortegnelse stod den Gang kun 2 Afgiftsydere i Restance, nemlig Tiltalte og en anden Bonde i Præstekaldet.

Tiltalte har forklaret, at han den Gang har talt med alle de Personer, hos hvem Udpantning skulde foretages, og at de have erklæret sig villige til at betale Afgifterne, saafremt de fik sædvanlige Regninger

over dem fra Afgiftsejeren. Under disse Omstændigheder har han saa undladt at iværksætte Udpantningen. Men den næstfølgende 21 Januar indgav Pastor Halldor til Amtmanden en Klage over Tiltalte for at have undladt at fremme Udpantningerne, og forlangte, at han blev tilholdt at gøre sin Pligt i denne Henseende. Efter en vidtløftig Brevveksling beordrede siden Amtmanden over Nord- og Østamtet justitielt Sagsanlæg imod Tiltalte for at have undladt at iværksætte de omhandlede Udpantninger, og er Amtmandens Ordre dateret 27 Juli 1898. Denne Justitssag sluttede, som før bemærket, med den indankede Ekstraretsdom fra Thingø Syssel.

I Henhold til Retsforhørene har den Tiltalte undladt at iværksætte beordrede Udpantninger, og han har anført forskellige Omstændigheder som Grunde hertil, saasom at Afgiftsyderne ikke har fra Præsten faaet Regninger over Afgifterne, at de have været villige til at betale, naar som helst de fik Regningerne, at de fleste af dem, som ere opførte paa den ældre Restanceliste, have betalt Afgifterne i Foraaret 1896, at meget betydelige unødvendige Omkostninger ere blevne lagte paa Afgifterne derved, at uvedkommende Stævningsmænd fra en anden Kommune brugtes til at forkynde Udpantningsordren, hvilket skal have været ubeføjet.

Skønt disse af Tiltalte anførte Omstændigheder ikke kan tages til Følge som fuldgyldige Frifindelsesgrunde, bør det dog paaagtes, at den Tiltalte, som nylig var bleven Repstyrer, og er en uoplyst Almuesmand, ikke, saa vidt man kan se af Sagens Dokumenter, fik nogen anden eller yderligere Befaling fra Øvrigheden om at iværksætte Udpantningerne, end den almindelige Udpantningsordre, som findes paa Restancelisterne, og at han ikke fra de højere Øvrighedsmyndigheder erholdt Tilhold eller Vejledning om, at han var pligtig til at fremme Udpantningerne, skønt han fandt et eller andet betænkeligt i den Sag. Da den tiltalte Repstyrer saaledes ikke har modtaget særligt Tilhold fra vedkommende Øvrighed om at iværksætte Udpantningsordren, maa det antages, at hans Undladelse heraf har sin Rod i Misforstaaelse, men ikke i Ulydighed, Forsømmelse eller Skødesløshed. Den Tiltalte findes derfor at burde frifindes for Aktors Tiltale i denne Sag, og ville samtlige Sagens Omkostninger baade for Underretten og for Overretten være at udrede af det offentlige.

Nr. 151. Højesteretssagfører Hansen

contra

Forbedringshusfangerne Anders Christian Jensen, Christian Emil Peter Jensen og Edvard Carl Christian Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Marts 1901: De Tiltalte Jens Christoffer Hermann Nielsen og Forbedringshusfangerne

Anders Christian Jensen, Christian Emil Peter Jensen og Edvard Carl Christian Olsen bør straffes: Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Anders Jensen, Christian Jensen og Olsen med Forbedringshusarbejde, Anders Jensen i 8 Maaneder, Christian Jensen i 5 Maaneder og Olsen i 3 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Mundt, 20 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte in solidum, dog saaledes, at af Aktionsomkostningernes samlede Beløb ikke udredes af Tiltalte Anders Jensen udover $^5/_6$, og af de øvrige Tiltalte ikke udover $^1/_3$ hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Christian Jensens, Christian Emil Peter Jensens og Edvard Carl Christian Olsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Christian Jensen og Olsen findes at burde forlænges til henholdsvis 6 og 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christian Emil Peter Jensen bestemmes til seks og for Edvard Carl Christian Olsen til fire Maaneder. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte, en for alle og alle for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Christoffer Hermann Nielsen og Forbedringshusfangerne Anders Christian Jensen, Christian Emil Peter Jensen og Edvard Carl Christian Olsen tiltales for Tyveri.

Tiltalte Nielsen — — — — — —

Tiltalte Anders Christian Jensen er født den 12 Maj 1881 og anset: ved Rettens Dom af 3 Juli 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 1 December 1900 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tiltalte Christian Emil Peter Jensen er født den 30 Januar 1882 og syv Gange anset for Tyveri, senest ved Rettens Dom af 1 December 1900 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Aaret 1900 er han desuden anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 September 1900 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Olsen er født den 14 Februar 1882 og anset ved Rettens Dom af 29 December 1900 efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229 Nr. 4, jævnfør § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende:

I Marts Maaned f. A. frastjal de Tiltalte Anders Jensen og Nielsen i Forening Entreprenør Andreas Harboesgaard en til 60 Kr. vurderet Cykle, der stod paa en Trappegang, til hvilken Adgangen var uhindret, og i Forening med Tiltalte Olsen stjal de samme Tiltalte i August Maaned f. A. tre paa en lignende Trappegang staaende, til i alt 130 Kr. vurderede Cykler, hvoraf de 2 vare ulænkede, medens den tredje var fastgjort med en Hængelaas, som Olsen itubrød.

Under lignende Omstændigheder har Tiltalte Anders Jensen i samme Maaned stjaalet en Kontorist Jens Larsen tilhørende, til 200 Kr. vurderet Cykle, og Tiltalte Olsen i samme eller den følgende Maaned stjaalet en til 35 Kr. vurderet Cykle, hvis Ejer ikke er kommen til Stede under Sagen.

I Oktober Maaned f. A. have begge de Tiltalte Jensen i Forening forøvet 2 Indbrudstyverier ved Indstigning gennem Vindue henholdsvis i Skomagerforretningen Istedgade 91, Stuen, og Ølhandelen, Sct. Hans Torv Nr. 42, Kælderen. Det førstnævnte Sted, hvor Tiltalte Anders Jensen ved at stige gennem et Vindue, hvis Rude han havde udtaget, i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til Butiken, stjal han 2 til i alt 24 Kr. vurderede Par Støvler, der beroede i et uaflaaset Skab, hvilke han rakte Tiltalte C. Jensen, der stod udenfor Vinduet. I sidstnævnte Tilfælde skaffede de sig begge i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem Vinduet, som de opbrød, Adgang til Gerningsstedet, hvor de stjal Drikkevarer til en Værdi af 2 Kr., og 4 til 5 Kr. i rede Penge fra en uaflaaset Butiksskuffe.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte være at anse:

Nielsen — — — — —

Tiltalte Anders Jensen med en i Medfør af Straffelovens § 64, dels efter § 228, dels efter § 230, 1ste og 2det Stk., lempet Tillægsstraf, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tiltalte Christian Jensen med en i Medfør af Straffelovens § 64, efter § 229 Nr. 4 lempet Tillægsstraf, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 5 Maaneder, og

Tiltalte Olsen, med en i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 228 lempet Tillægsstraf, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Maaneder.

Nr. 130. **Byraadet i Nakskov** (Halkier e. O.)

contra

Redaktør **P. L. Erichsen** (Jensen e. O.),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Optagelse paa Tillægslisten over de højstbeskattede Vælgere til Landstinget.

Nakskov Købstads Gæsterets Dom af 6 September 1900: Indstævnte, Nakskov Byraad ved dets Formand, Borgmester Preben Hoskiær i Nakskov, bør under en Nakskov Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde paa 5 Kr. for hver Dag, denne Dom siddes overhørig, optage Citanten, Redaktør P. L. Erichsen af Nakskov, paa den ovenfor angivne Tillægsliste over højstbeskattede Vælgere. Sagens Omkostninger ophæves. Til den for Indstævnte beskikkede Sagfører, Overretssagfører Zwick af Nakskov, udreder det offentlige et Salær af 30 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1901: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagførerne Sinding og Sally i Salær henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr., og førstnævnte tillige i Godtgørelse for Portoudlæg 1 Kr. 54 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det offentlige. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen hver 80 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Nakskov Købstads Gæsteret hertil indankede Sag har Appelindstævnte, Redaktør P. L. Erichsen, i første Instans paastaaet Appellanterne, Nakskov Byraad, tilpligtede under en daglig Bøde at optage ham paa den i Lov om Valgene til Rigsdagen af 12 Juli 1867 § 57 ommeldte Tillægsliste for Aaret fra 1 April 1900 til 31 Marts 1901 over de højstbeskattede Vælgere med Valgberettigelse fra 7 September 1900 samt at betale ham Sagens Omkostninger, medens Appellanterne ved deres beskikkede Sagfører, Overretssagfører Zwick, paastode sig frifundne og Appelindstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger

skadesløst, hvorunder Salær til Overretssagfører Zwick, som i hvert Fald paastod sig saadant tillagt hos det offentlige.

Ved ovennævnte Rets Dom af 6 September 1900 blev Appelindstævntes Paastand om Optagelse paa bemeldte Tillægsliste tagen til Følge, saaledes, at Dagmulkten bestemtes til en Nakskov Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, Dommen blev siddet overhørig, hvorimod Sagens Omkostninger ophævedes, og tillagdes der Overretssagfører Zwick 30 Kr. i Salær hos det offentlige.

Denne Dom have Appellanterne indanket for Overretten, hvor de have paastaaet samme forandret derhen, at de frifindes for Appelindstævntes Tiltale og, for saa vidt Appelindstævnte nu maatte være optagen paa nævnte Tillægsliste, kendes berettigede til at udslette ham af denne Liste, samt at Appelindstævnte tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger for Gæsteretten efter Reglerne for beneficerede Sager, medens Appelindstævnte har procederet til Dommens Stadfæstelse, og have Parterne, som begge have erholdt fri Proces her for Retten, derhos hver især paastaaet Modparten tilpligtet at udrede Appelsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, Overretssagførerne Sinding og Sally, og til førstnævnte desuden i Godtgørelse for Portoudlæg 1 Kr. 54 Øre, hvilke Salærer og Portogodtgørelse Sagførerne i hvert Fald have paastaaet sig tillagte hos det offentlige.

Det er under Sagen uomtvistet, at Appelindstævnte, der tidligere boede i Middelfart, den 7 September 1899 tog Bopæl i Nakskov, samt at han i hin Købstad i Aaret 1899 var ansat til en Skatteindtægt af 2200 Kr. og til Stat og Kommune svarede i Skat i alt 155 Kr. 3 Ø., men at Appellanterne desuagtet den 21 Marts 1900 have nægtet at optage ham paa den oven ommeldte Tillægsliste, og have Appellanterne for denne deres Nægtelse anført, at Appelindstævnte ikke i Nakskov Kommune har været ansat til nogen Skatteindtægt eller svaret nogen Skat i Aaret 1899, idet de formene, at den Skatteindtægt, hvortil en Person paa det tidligere Opholdssted har været ansat, eller den Skat, han der maatte have svaret, ikke kan afgive Hjemmel for Optagelse paa forommeldte Liste, naar han flytter fra en Købstad til en anden, idet hver Købstad for sig danner en særlig Valgkreds med Hensyn til Valgmandsvalgene til Landstinget.

Ifølge ovennævnte Lovbestemmelse skal imidlertid den omhandlede Tillægsliste omfatte de Vælgere, der i det sidste Aar have været ansatte til en Skatteindtægt af mindst 2000 Kr. eller svaret mindst 150 Kr. i direkte Skat til Stat og Kommune, men som først opnaa Betingelserne med Hensyn til Alder eller Bopæl i Løbet af det Aar, for hvilket Valglisterne skulle gælde, og da nu Appelindstævnte, som ovenommeldt, i det før Hovedlistens Affattelse sidst forløbne Aar har været ansat til en Skatteindtægt af over 2000 Kr. og erlagt mere end 150 Kr. i Skat til Stat og Kommune, og det af Appellanterne for saa vidt anbragte ikke skønnes at afgive tilstrækkelig Hjemmel til at indskrænke Anvendelsen af den nys omtalte Lovbestemmelse, saaledes som af dem hævdet, maa der gives Gæsteretsdommen Medhold i, at Appellanterne maatte være pligtige til at optage Appelindstævnte paa den oftomtalte Tillægsliste.

Da derhos Dommens Bestemmelser angaaende Dagmulkten billiges,

og der efter Sagens Udfald ej heller findes Anledning til med Hensyn til Sagens Omkostninger at forandre samme i Appellanternes Favør, ligesom det findes at maatte have sit Forblivende ved dens Bestemmelse om Salæret til Overretssagfører Zwick, vil den indankede Dom i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Overretssagførerne Sinding og Sally i Salær henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr., og førstnævnte tillige i Godtgørelse for Portoudlæg 1 Kr. 54 Øre hos det offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans, for saa vidt samme har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke her for Retten.

Nr. 180. Højesteretssagfører Jensen

contra

Søren Lorentzen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Maj 1901: Arrestanten Søren Lorentzen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalch og Overretssagfører Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltalte 2 Gange har været anset for Falsk med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 5 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Lorentzen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Lorentzen, der tiltales for Tyveri, er født den 27 Oktober 1863 og 2 Gange straffet for Tyveri før sit fyldte 15de Aar.

Endvidere er han anset bl. a.: ved Randers Købstads Ekstrarets

Dom af 3dje Februar 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest: ved Rettens Dom af 26 Maj 1900 efter Straffelovens § 202, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have den 12te og den 15de April dette Aar forøvet Tyveri paa en Sovesal i Frelsens Hærs Herberge, hvor han havde tilbragt Natten, første Gang af et til 2 Kr. vurderet Ur, som Arrestanten hægtede ud af den Kæde, hvori Arbejdsmand Lars Peter Christian Nielsen, der paaklædt sov paa Salen, havde det fastgjort til sin Vest, anden Gang af et til 2 Kr. vurderet Par Sko, som Arbejdsmand Christian Pedersen, der sov i samme Lokale, havde stillet paa Gulvet.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 19 Juni.

Nr. 154. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Laurits Svendsen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Amager Birks Ekstrarets Dom af 6 November 1900: Tiltalte, Snedkermester Jens Laurits Svendsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator N. P. Møller og Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Marts 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Tegner og V. S. Salomonsen, betaler Tiltalte Jens Laurits Svendsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Laurits Svendsen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Laurits Svendsen, der er født den 1 September 1855 og som ved nærværende Rets Dom af 8 Oktober 1897 er anset efter Straffelovens § 203 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, aktioneret for Bedrageri.

Den 25 September f. A. blev der af Fogden i Amager Birk efter Rekvisition af Blikkenslagermester Kemner hos Tiltalte afholdt en Eksekutionsforretning til Fyldestgørelse af en Kemner hos Tiltalte tilkommende Fordring, der under Forretningen opgjordes til 1512 Kr. 65 Øre.

Under Forretningen forklarede Tiltalte, efter at Konkurslovens § 167 var foreholdt ham, at han, bortset fra Ejendommen Matr. Nr. 23 be i Gentofte By og Sogn og en Part i Byggeforeningen »Gimle«, intet ejede til Dækning af Fordringen, hvorhos han paa Forespørgsel erklærede, at en ham tilkommende Fordring paa Murermester Mortensen, Gl. Holm, stor 3000 Kr., var ham udbetalt for ca. 8 Dage siden, og Beløbet anvendt til Dækning af Gæld. Forretningen udsattes derefter uden Resultat.

Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt foreliggende godtgjort, dels at den af Tiltalte under Eksekutionsforretningen omtalte Ejendom i Gentofte og Anparten i Byggeforeningen »Gimle« vare ganske utilstrækkelige til Dækning af Rekvirentens Fordring, dels at Tiltaltes Forklaring angaaende Fordringen paa Murermester Mortensen var urigtig og afgivet mod bedre Vidende, idet der i sidstnævnte Henseende alene den 24 September f. A. — Dagen før Eksekutionen — af Murermester Lars Mortensen, der ifølge Obligation af 18 Januar 1900 skyldte Tiltalte 3000 Kr., var blevet udstedt en 3 Maaneders Veksel paa 1100 Kr., hvilken Veksel Tiltalte endosserede og overgav Sagfører Lars Hansen Madsen Fræmohs, hvem Tiltalte skyldte et lignende Beløb, hvorhos Mortensens Obligation, der var deponeret hos Fræmohs, af Tiltalte var blevet forsynet med Paategning om, at han havde modtaget Vekslen, og at dennes Paalydende, naar Vekslen blev indfriet, skulde afgaa i hans Tilgodehavende efter Obligationen.

Tiltalte har imidlertid forklaret, at han ansaa den oftnævnte Obligation for værdiløs, efter at Bygningerne paa en Mortensen tilhørende Ejendom i Sundbyøster til Dels vare nedbrændte den 22 September f. A., og han har i saa Henseende under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør nærmere udsagt, at han, da Ekse-

kutionen foretoges, ikke vidste, hvor meget Mortensen vilde faa udbetalt af Bygningernes Assurancesum 39000 Kr., idet han af Mortensen havde hørt, at der kun vilde blive ham udbetalt 18000 Kroner, hvilken Sum senere forhøjedes til 22000 Kr. og endelig fastsattes til 25000 Kr., og at han mente, at hans Fordring, hvis Mortensen kun havde faaet udbetalt 18000 Kr., var meget tvivlsom, om ikke værdiløs.

Ligesom det imidlertid er oplyst, at Tiltaltes nævnte Fordring er blevet fuldt dækket, saaledes savnes der al Grund til at antage, at Fordringen, selv om der kun var bleven udbetalt 18000 Kr. af Assurancesummen, skulde være uden Værdi, idet det tvært imod efter det foreliggende er antageligt, at Fordringen endog under denne Forudsætning vilde have fuld Værdi, og naar henses til, at Tiltalte ikke har kunnet give anden Grund til, at han under Eksekutionen afgav den omtalte urigtige Forklaring, uden at antyde, at han mente, at Fordringen var værdiløs, end at han ikke tænkte derpaa, samt til, at Murermester Mortensen har forklaret, at Tiltalte samme Dag, som Eksekutionsforretningen havde fundet Sted, til ham sagde, at han ikke behøvede at omtale, at Tiltalte havde Penge til Gode hos ham — angaaende hvilken Forklaring Tiltalte alene har udsagt, at han ikke erindrer at være fremkommet med en saadan Udtalelse — findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltalte er fremkommet med den omtalte Forklaring under Eksekutionsforretningen i egennyttig Hensigt for at hindre Kreditor i at søge Fyldestgørelse i Fordringen.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom i Medfør af Konkurslovens § 168 er anset efter Straffelovens § 260 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Torsdagen den 20 Juni.

Nr. 62. Fabrikant **P. R. Sørensen** (Hindenburg)

contra

Kaptajn **L. W. Thomsen** (Liebe),

betr. et Pengemellemværende.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Juni 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 16.**

Torsdagen den 20 Juni.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 18 August 1899: Indstævnte, Kaptajn L. W. Thomsen, bør til Citanten, Fabrikant P. R Sørensen, betale 30700 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 10 Februar 1898 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1900: Appellanten, Kaptajn L. W. Thomsen af Frederiksberg, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Fabrikant P. R. Sørensen samme Steds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten indskrænket sin Paastand til alene at omfatte Renterne af Hovedstolen fra Forligsklagens Dato til 11 Juni Termin 1901 til Beløb i alt 5116 Kroner 50 Øre, men da han delvis har støttet denne Paastand paa sin formentlige Ret til at kræve Hovedstolen betalt, foreligger den indankede Dom i dens Helhed til Højesterets Paakendelse.

I Dommen er det i Henhold til de i samme anførte Grunde rettelig antaget, at de 30700 Kroner maa anses at være udbetalte Indstævnte ikke som Laan, men som Gave eller Arveforskud. Der kan derfor ikke blive Spørgsmaal om at paalægge Indstævnte at erlægge Forhalingsrenter, fordi han ikke paa Appellantens Anfordring har tilbagebetalt Pengene, og da Appellanten — selv om der efter Proceduren i foregaaende Instans kan blive Spørgsmaal herom — ikke i øvrigt har godtgjort nogen Berettigelse til at kræve Renter af Indstævnte, vil denne være at frifinde. Dommen bliver saaledes at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Fabrikant P. R. Sørensen, til Indstævnte, Kaptajn L. W. Thomsen, med

300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans inden Frederiksberg Birks ordinære Ret behandlede Sag søgte Appelindstævnte, Fabrikant P. R. Sørensen af Frederiksberg, Appellanten, Kaptajn L. W. Thomsen samme Steds, til Betaling af 30700 Kr., som denne skulde skylde Appelindstævnte for ydede kontante Laan, tillige med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Februar 1898, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Ved bemeldte Rets Dom blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og denne Dom har Appellanten indbragt her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret overensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastand.

Appelindstævnte procederer til Dommens Stadfæstelse, og begge Parter paastaa sig tillagte Sagens Omkostninger her for Retten.

Det fremgaar af Sagen, at Appelindstævnte, da Appellanten, som var forlovet med hans Datter og snart skulde giftes med hende, den 9 Januar 1897 efter Samraad med ham købte en Ejendom paa Vesterbrogade, efter et forud givet Løfte forstrakte Appellanten, som af det Beløb af 45000 Kr., der straks kontant skulde udredes af Købesummen, kun var i Stand til at tilvejebringe 15000 Kr., med de resterende 30000 Kr., uden at Appellanten udstedte noget Bevis for Beløbets Modtagelse, og at han i den første Halvdel af Juli Maaned s. A. endvidere forstrakte Appellanten, der imidlertid var bleven gift med hans Datter, med et Beløb af 700 Kr., for hvis Modtagelse Bevis heller ikke blev udstedt. Det er om disse to Forstrækningers Beløb, Sagen drejer sig.

Appellanten har til Støtte for sin Paastand med Hensyn til den førstnævnte Forstrækning anført, at han efter Appelindstævntes gode Formuesomstændigheder, der havde tilladt denne at yde en tilsvarende Forstrækning til en Søn, efter deres indbyrdes Forhold samt de Udtalelser, der faldt fra Appelindstævntes Side i den omhandlede Anledning, har betragtet og maatte betragte Beløbet som en Gave eller i alt Fald som et Forskud paa hans Hustrus Arv, og navnlig ikke haft Grund til at anse det som et Laan, der skulde forrentes og tilbagebetales, og at Appelindstævnte maatte være paa det rene med, at Appellanten havde denne Opfattelse, og, ved under de foreliggende Omstændigheder at modtage Beløbet, umuligt kunde gaa ud fra, at det skulde kunne kræves tilbagebetalt af ham paa Anfordring.

Ved Udbetalingen af de 700 Kr. i Juli Maaned tilkendegav Appelindstævnte efter Appellantens Fremstilling heller ikke, at Beløbet var et Laan, og sidstnævnte formener at have haft gyldig Grund til at betragte denne Forstrækning ganske paa samme Maade som den tidligere modtagne større.

Appelindstævnte gør paa sin Side gældende, at han har ydet Appellanten de nævnte to Beløb som almindelige Laan, der skulde for-

rentes, og han vil ikke ved sine Udtalelser eller i øvrigt have givet Appellanten rimelig Grund til at tro, at Beløbene vare at anse som Gaver eller Forskud paa Datterens Arv. Ligesom hans Søn ifølge hans Fremstilling for det denne til en Ejendoms Erhvervelse forstrakte Beløb har til Appelindstævnte udstedt et Anfordringsbevis og derhos forrentet Beløbet, saaledes vil han have tænkt sig Forholdet i Henseende til de to her omhandlede Appellanten ydede Beløb ordnet paa tilsvarende Maade, en Ordning, som denne imidlertid senere nægtede at gaa ind paa.

Det fremgaar af Proceduren, at Tvisten mellem Parterne er opstaaet som Følge af, at Forhold i Appelindstævntes Familie have ført til et Brud mellem dem. Mod Appelindstævntes Benægtelse har Appellanten vel ikke ført noget Bevis for Rigtigheden af sit Anbringende om, at Appelindstævnte, forinden han ydede Appellanten de ommeldte Forstrækninger, paa dennes Forespørgsler om Forstrækningerne skulde være Laan, har svaret benægtende og ladet Appellanten forstaa, at de skulde være Forskud paa Appelindstævntes Datters Arv, men paa den anden Side har Appelindstævnte end ikke assereret, at han forinden, eller da han ydede Forstrækningerne, har betydet Appellanten, eller endog blot antydet for ham, at de maatte betragtes som Laan. Efter de foreliggende Omstændigheder og særligt under Hensyn til, at Appelindstævnte, forinden Købet af den ommeldte Ejendom fandt Sted, var bekendt med, at Appellanten ifølge sine pekuniære Forhold ikke uden en større Forstrækning kunde købe denne Ejendom, der var af betydelig Værdi, og — efter hvad der er uomtvistet — oprindelig ønskede, at Ejendommen skulde tilskødes hans Datter som hendes Særeje, hvad Appellanten dog ikke vilde gaa ind paa, findes det nu ganske uantageligt, at Appelindstævnte, da han ydede Forstrækningerne, har betragtet disse som Appellanten ydede Laan, der skulde kunne fordres tilbagebetalte, hvorimod Appellanten, der — efter hvad der er uomtvistet — kun havde sin Gage som Kaptajn i Forstærkningen og sin Fædrenearv paa 15000 Kr. at leve af, og som under andre Omstændigheder ikke kunde tænke paa at købe Ejendommen, maa anses med Føje at være gaaet ud fra, at de ommeldte Forstrækninger ikke kunde fordres tilbagebetalte. Herefter, og da det herimod maa være uden Betydning, at Appelindstævnte efter det oplyste nogle Maaneder efter Appellantens Bryllup med hans Datter har opfordret Appellanten til at udstede et Anfordringsbevis for de ydede Forstrækninger med Forpligtelse for sig til at forrente Beløbene, hvorpaa Appellanten imidlertid ikke vilde gaa ind, eller at han, som ommeldt, har ladet sin Søn udstede et Anfordringsbevis for den ham ydede Forstrækning, maa Appelindstævnte anses ubeføjet til at kræve de nævnte Beløb tilbagebetalte, og Appellanten som Følge heraf være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves i begge Instanser.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen her for Retten.

Fredagen den 21 Juni.

Nr. 16. **Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet** (Shaw e. O.)

contra

fhv. Skolelærer **O. H. Fyrstenberg** (Jensen e. O.)

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1899: Citanten, forhenværende Skolelærer O. H. Fyrstenberg, bør være berettiget til fra den 1 Juli 1897 at regne at erholde Pension i Overensstemmelse med Reglen i Lov om Borger- og Almueskolevæsenet af 8 Marts 1856 § 20. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges Prokuratorerne Meyer og Mundt hver 50 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos de Salærer, som tilkomme de for Parterne beskikkede Sagførere ved Optagelse af et Tingsvidne og for Højesteret, ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium tillægges der Højesteretssagførerne Shaw og Jensen for Højesteret hver 150 Kroner og Sagfører Sørensen og Kancelliraad Viuff hver 15 Kroner, hvilke Salarier udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, forhenværende Skolelærer i Magleby O. H. Fyrstenberg — som ved Skrivelse af 23 Juni 1897 fra de Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, til vedkommende Skoledirektion er afskediget fra sit nævnte Embede fra Udgangen af samme Maaned at regne — paastaar sig under nærværende Sag kendt berettiget til at erholde Pension efter de for afskedigede Skolelærere gældende Regler. De Indstævnte procedere til Frifindelse, idet de gøre gældende, at Citanten ikke, ifølge den herom gældende Bestemmelse i Lov om Borger- og Almueskolevæsenet af 8 Marts 1856 § 20, har Krav paa Pension, idet hans Afskedigelse — som i deres ovennævnte Skrivelse er begrundet ved »hans

grove og gentagne Tilsidesættelse af Embedspligter« — ikke er sket af en ham utilregnelig Aarsag.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at Citanten — der er født i 1842 — siden 1862 og indtil sin Afsked i 1897 har haft Ansættelse i det offentlige Skolevæsens Tjeneste, senest — siden Efteraaret 1890 — som Skolelærer for Magleby Sogn.

Medens der intet foreligger om, at Citantens Forhold i hans tidligere Embeder skulde have givet Anledning til Klage, ses derimod hans Forhold i den Tid, han har beklædt sit sidste Embede, jævnlig at have foranlediget Paatale af hans foresatte, navnlig Sognets Skolekommission eller Sognepræsten som dennes Formand.

Efter hvad sidstnævnte har udtalt, dels i en fremlagt Indberetning til Herredets Skoledirektion af Maj 1896, dels i en Erklæring, han har afgivet under nærværende Sag, og hvis Rigtighed for saa vidt i alt Fald i det væsentlige maa anses for erkendt fra Citantens Side, blev der i det første Par Aar gentagne Gange af Skolekommissionens Formand — som jævnlig havde fundet Citanten fraværende fra Skolelokalet i Undervisningstiden — givet Citanten alvorlig Paamindelse om at være til Stede i Undervisningstiden. I denne Henseende vedblev Citanten ogsaa i de følgende Aar — men dog efter Sognepræstens Udtalelser især i det nærmest følgende Par Aar — at vise Uefterrettelighed, navnlig ved hyppigt eller endog regelmæssigt at fjerne sig fra Skolen en kortere Tid kort efter Undervisningstidens Begyndelse. Under 30 Juli 1895 blev det, ifølge en Tilførsel til Skolekommissionens Protokol, paany betydet ham, at han ikke paa nogen Maade maatte forlade Skolen i Undervisningstiden, »saaledes som det« — som det hedder i Tilførslen — »ogsaa i den seneste Tid oftere har været Tilfældet«. I det paafølgende Vinterhalvaar fandt Skolekommissionens Formand, efter hvad denne har udtalt i den ovennævnte Indstilling af Maj 1896, ikke desmindre gentagne Gange Citanten fraværende fra Skolen, og efter en Udtalelse, som findes i den oven omtalte Erklæring, og hvis Rigtighed ikke er bestridt af Citanten, iagttog han en Dag i Sommeren 1896, at Citanten en Dag i Skoletiden opholdt sig i sin Mark og forblev ude i over et Kvarter. I Slutningen af 1893 blev det, i Anledning af, at han i Undervisningstiden havde ladet nogle af Skolebørnene udføre noget Arbejde i hans Landbedrift, af Kommissionen betydet ham, at dette var utilstedeligt. At Citanten senere skulde have forset sig i denne Retning, er der intet oplyst om.

Dernæst ses den Maade, hvorpaa Citanten ledede Undervisningen i Skolen, og de Resultater, som denne udviste ved de halvaarlige Eksaminer, som afholdtes i Skolekommissionens Overværelse, at have foranlediget gentagne Udsættelser.

Efter de foreliggende Udtalelser af Skolekommissionen have samtlige de Eksaminer, der have været afholdte siden Efteraaret 1894, vist et utilfredsstillende Resultat og lagt for Dagen, at Skolebørnene langt fra vare bragte saa vidt, som de ved en kyndig og hensigtsmæssig Undervisning maatte være blevne; og i samme Retning gaar en Udtalelse, som foreligger fra Stiftets Biskop om Udfaldet af en Visitats, han afholdt i Citantens Skole i Juli 1895. Ved denne sidste Lejlighed blev der af Biskoppen i Skolekommissionens Overværelse givet Citanten en alvorlig Paamindelse om at anvende større Flid i sin Gerning. Den

30te s. M. gav Skolekommissionen ham den allerede omtalte Advarsel, hvorom Tilførsel findes i Kommissionens Protokol, og som, foruden Tilholdet om ikke at forlade Skolen i Undervisningstiden, gik ud paa, at han maatte arbejde med Børnene med større Flid end hidtil. Desuden blev der efter de foreliggende Udtalelser af Skolekommissionen ved alle de halvaarlige Eksaminer efter 1894 rettet Tilkendegivelser til Citanten om det forefundne mangelfulde Resultat, i alt Fald i Form af en Tilførsel til Skolens Protokol om, at Børnenes Kundskaber og Færdigheder i et eller flere nærmere angivne Fag vare fundne utilfredsstillende.

Skolekommissionens Formand, som fra Tid til anden har overværet Citantens Undervisning, har i sin oven omtalte Erklæring om denne udtalt som sit Skøn, at den fra først til sidst har været dreven med Ligegyldighed og Sløvhed.

I Maj 1896 indgav Skolekommissionen til Herredets Skoledirektion en Indstilling om, at Citanten maatte blive fjernet fra sit Embede som Skolelærer paa Grund af sin forsømmelige Varetagelse af dette Embede. I en Indstilling, som Skoledirektionen paa Grundlag heraf gjorde til Kirke- og Undervisningsvæsenet, tiltraadte den, at det var ønskeligt, at Citanten fjernedes af Skolens Tjeneste, dels paa Grund af hans forsømmelige Embedsførelse, dels ogsaa paa Grund af et Forhold, han kort forinden havde udvist ved til sine Foresatte at afgive en Erklæring, hvorved han antoges bevidst at have afveget fra Sandheden. Denne Indstilling blev af det indstævnte Ministerium under 19 September s. A. afgjort derhen, at det paalagdes Skoledirektionen for Citanten at udtale »Ministeriets alvorligste Misbilligelse af den Ligegyldighed og Mangel paa Flid, han udviser under Varetagelse af den ham betroede Lærergerning«, samt at tilkendegive ham, at han uopholdelig vilde blive fjernet fra sit Embede, hvis han nogensinde paany gav Anledning til begrundet Klage fra Skolemyndighedernes Side.

Efter at denne Irettesættelse igennem Skolekommissionen var bleven meddelt Citanten, indgav denne Ansøgning om Afsked med Pension; men dette Andragende — der var anbefalet bl. a. af Skolekommissionen — medens derimod Skoledirektionen indstillede, at Citanten maatte afskediges uden Pension — blev afslaaet af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Efter Afholdelsen af de halvaarlige Eksaminer, henholdsvis i Oktober 1896 og April 1897, indgav Skolekommissionen Indberetninger gaaende ud paa, at Tilstanden i Citantens Skole fandtes lige saa utilfredsstillende som ved tidligere Eksaminer.

I den sidste Indberetning udtaltes endvidere, at Undervisningen helt igennem var præget af den samme Ligegyldighed fra Lærerens Side som tidligere; tillige findes anført i den, at Skolekommissionens Formand ved sine Besøg i Skolen i det foregaaende Halvaar ligesom saa ofte tidligere havde fundet Børnene overladte til sig selv, medens Læreren var beskæftiget andet Steds.

Paa Grundlag af disse to Indberetninger afskedigede det indstævnte Ministerium Citanten.

Foreløbig bemærkes, at for saa vidt det under Sagen fra de Indstævntes Side er anført, at Citanten gentagne Gange skal have forset

sig i sin Stilling som Kirkebetjent, ere de Sigtelser, der i saa Henseende ere fremsatte imod ham af Sognets Præst i dennes tidligere omtalte Erklæring, dels ikke oplyste paa en saadan Maade, at deres Betydning nærmere kan bedømmes, og dels maa de antages overhovedet ikke at have været tagne i Betragtning af det indstævnte Ministerium mellem de Grunde, der have hidført Citantens Afskedigelse. Ved Bedømmelsen af nærværende Sag vil der derfor kun kunne tages Hensyn til de Forseelser, der ere lagte Citanten til Last i hans Forhold som Skolelærer.

Medens det nu af det foreliggende tilstrækkeligt fremgaar, at Citanten, navnlig i de sidste Aar af den Tid, han beklædte det omhandlede Skolelærerembede, kun med utilfredsstillende Resultat har udført sin Gerning som Skolelærer, findes det paa den anden Side ikke, paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger, at kunne anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Forseelser af saadan Betydenhed, at de ifølge Lov 8 Marts 1856 § 20, sammenholdt med Reglerne i Anordning om Skolevæsenet paa Landet af 29 Juli 1814, kunne afgive tilstrækkelig Grund til at betage ham Retten til Pension.

Det skal herved, særligt med Hensyn til de Oplysninger, der foreligge om Citantens Fraværelser fra Skolen i Undervisningstiden, bemærkes, at disse Oplysninger for største Delen ikke ere af den Beskaffenhed, at man deraf kan danne sig nogen bestemt Mening om, hvor vidt de Uregelmæssigheder, Citanten i denne Henseende har ladet komme sig til Last, have enten medført virkeligt Afbræk for Undervisningen eller dog udgjort bevidste og tilregnelige Overtrædelser af de Tilhold, som vare meddelte ham om at være til Stede i Skolen i Undervisningstiden. Særligt er ogsaa den fra Sognets Præst hidrørende Udtalelse, som findes i Skolekommissionens sidste Indberetning, om Forseelser, Citanten i denne Retning skal have gjort sig skyldig i, efter at han havde modtaget Kirke- og Undervisningsministeriets Irettesættelse og Tilkendegivelse af 19 September 1896, holdt i stor Ubestemthed, og vedkommende Sognepræst har ikke efter den Anledning, der dertil var givet fra Citantens Side, i den oftomtalte Erklæring, han har afgivet under Sagen, nærmere oplyst, ved Angivelse af bestemte Omstændigheder, Beskaffenheden af nogen af de enkelte Forseelser, hvori han saaledes vil have grebet Citanten.

Som Følge af det anførte vil Citantens Paastand være at tage til Følge. Sagens Omkostninger, om hvilke der fra begge Sider er nedlagt Paastand, ville være at ophæve. Prokuratorerne Meyer og Mundt, som efter Beskikkelse have udført Sagen henholdsvis for Citanten og for de Indstævnte — idet der har været meddelt begge Parter fri Proces, og hvis Sagførelse har været lovlig, vil der efter Paastand være at tillægge Salær hos det offentlige, hver med 50 Kr.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Mandagen den 24 Juni.

Nr. 176. Højesteretssagfører Bagger

contra

Martin Gabriel Møller (Def. Hansen),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 April 1901: Arrestanten Hans Christian Frederik Hansen og Tiltalte Martin Gabriel Møller bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage, Tiltalte i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten og Tiltalte, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Martin Gabriel Møllers Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christian Frederik Hansen tiltales for Tyveri eller Hæleri, Tiltalte Martin Gabriel Møller for Hæleri.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Tiltalte er født den 25 Februar 1868 og anset senest ved Rettens Dom af 10 Marts 1900 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 4 Februar dette Aar antraf Bybud Hans Andersen en Person kørende med en Trækkevogn, hvilken han efter sin til Politiet gjorte Anmeldelse genkendte som en Vogn, der den 2den samme Maaned om Eftermiddagen mellem Kl. 2 og 6 var frakommen ham paa Kjøbenhavns Banegaards Terræn, hvor han havde den henstaaende paa Pladsen ved Ilgodsekspeditionen, og ved den saaledes foranledigede Politiundersøgelse viste det sig, at en herværende Jernhandler den 2den Februar Klokken ca. 7 Eftm. havde købt den paagældende Vogn af Arrestanten for 4 Kr. samt en Bismer og senere solgt den til en næringsdrivende her i Staden.

Om sin Adkomst til denne Trækkevogn har Arrestanten forklaret, at han samme Dag, han solgte den som anført, havde købt den af en

ham ganske ubekendt Person, som han tilfældig traf paa Gaden, og hvem han betalte 6 Kr. for Vognen i den Tro, at Personen havde Ret til at disponere over den.

Denne Forklaring er imidlertid ganske ubestyrket og lidet sandsynlig, ligesom Arrestantens nærmere Opgivender af Omstændighederne ved Købet, navnlig om Tiden og Stedet for samme, have været tilbageholdende, vaklende og paa forskellige nedenanførte Punkter i Strid med det i øvrigt oplyste; og da Bybud Andersen har bevist sin Ejendomsret til Vognen og aflagt Tilhjemlingsed, findes der mod Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 og efter Forordningen 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for uhjemlet Besiddelse af den stjaalne Trækkevogn, der er vurderet til 15 Kr.

Men endvidere taler følgende Omstændigheder for, at Arrestanten selv har stjaalet Vognen:

Tiltalte, der har erkendt sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den nævnte Trækkevogn, har nærmere forklaret, at han, der om Eftermiddagen den 2 Februar dette Aar ved 4—5 Tiden var sammen med Arrestanten i en Beværtning paa Gl. Kongevej tæt ved Jernbanens Terræn, efter at have forladt Beværtningen gik over paa Banegaardsterrænet for at hjælpe ved Pakning af Kaal, at Arrestanten nogen Tid efter kom over til ham og meddelte ham, at han havde tilforhandlet sig en Trækkevogn, og at Tiltalte derpaa i Forening med Arrestanten kørte Trækkevognen, der stod paa Gl. Kongevej udfor Baneterrænet, til Jernhandleren, hvor de solgte den, hvorefter Tiltalte af Udbyttet fik 1 Kr. 50 Øre eller 2 Kr. Tiltalte har erkendt, at han var paa det rene med, at Arrestanten ikke havde tilforhandlet sig men havde stjaalet Vognen.

I Overensstemmelse hermed har Arrestanten erkendt paa den Tid, Trækkevognen efter Ejerens Forklaring blev borttaget fra Pladsen ved Ilgodsekspeditionen, at have været i Nærheden af Gerningsstedet, idet han først ved 4-Tiden om Eftermiddagen indfandt sig ved Baneterrænet ved Gl. Kongevej — hvilket staar i umiddelbar Forbindelse med Ilgodsekspeditionen og ikkun er 2 à 300 Alen fjernet fra Gl. Kongevej — og efter derpaa at have tilbragt nogen Tid i den nævnte Beværtning, gik ind paa selve Terrænet, hvor han henvendte sig til Tiltalte som anført, og Arrestantens seneste Forklaring om at have tilforhandlet sig Vognen, forinden han første Gang ved 4 Tiden indfandt sig ved Baneterrænet, staar i Strid med den af Handelsmand Valdemar Søht afgivne Vidneforklaring, ifølge hvilken dette Vidne ved Indleveringsbygningen for Returgods ved Gl. Kongevej, hvor Vidnet holdt med sin Vogn, ved 4-Tiden om Eftermiddagen saa Arrestanten komme fra Vesterbro ned ad Gl. Kongevej. Vidnet, der raabte Arrestanten an og fik ham med hen i den ovenomtalte Beværtning, saa, at Arrestanten, der gik paa Fortovet, ikke medførte nogen Trækkevogn.

De foreliggende Oplysninger om Arrestantens pekuniære Forhold stemme heller ikke med, at Arrestanten skulde have haft Penge til at købe Vognen for, som af ham forklaret. Ligesom det nemlig er oplyst, at Arrestanten i den sidste Maaned før sin Anholdelse i nærværende Sag af Mangel paa Subsistensmidler, uden at yde Vederlag, har faaet Kost, Logis og Vask hos Slægtninge, og ligesom Arrestanten ikke

har kunnet gøre Rede for, hvorledes han skulde have erhvervet de 6 Kr., han vil have betalt for Vognen, saaledes er det særlig godtgjort, at Arrestanten netop den paagældende Dag ved 12-Tiden af en af sin Slægt har laant 1 Kr., idet han erklærede sig ganske blottet for Penge. Heller ikke stemmer Arrestantens Forklaring om, for hvilken Pris han vil have købt Vognen, med Tiltaltes Forklaring desangaaende. Ifølge Tiltaltes — i øvrigt af Arrestanten bestridte — Forklaring udtalte nemlig Arrestanten til denne, at han havde købt Trækkevognen for Flæsk til en Værdi af 10 Kr.

Herefter findes Sagens Omstændigheder tilstrækkelig at udpege Arrestanten som den, der har stjaalet Trækkevognen, og i Henhold til alt ovenanført ville Arrestanten og Tiltalte derfor være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage, Tiltalte i 4 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 25 Juni.

Nr. 15. **Kjøbenhavns Magistrat** (Shaw)

contra

kgl. Translatør, fhv. Overpolitibetjent i Kjøbenhavns Politi **Johan Heinrich Dunker** (Bagger e. O.),

betr. Spørgsmaalet om Størrelsen af Indstævntes Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1899: Citanten, kgl. Translatør, fhv. Overpolitibetjent i Kjøbenhavns Politi Johan Heinrich Dunker bør være berettiget til fra den 1 Februar 1896 at regne af Staden Kjøbenhavns Kasse at oppebære et aarligt Tillæg, stort 130 Kr., til den ham tillagte, ovenfor nævnte Pension. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Overretssagfører Levinsen 60 Kr. hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde rettelig antaget, at de Indtægter, Kontraappellanten har oppebaaret af Kontoen »Lønningsforbedring til Betjente af Opdagelsespolitiet« ikke kunne medtages ved Beregningen af hans Pension. Det samme findes imidlertid at maatte gælde med Hensyn til de Beløb, han har oppebaaret som Vederlag for i nogle Aar at have ført Tilsyn med Politiets Arkiv, allerede af den Grund, at hans Arkivar-Gerning efter den givne Bevilling ikke har været knyttet til hans Bestilling som Overpolitibetjent, og Vederlaget for nævnte Gerning derfor ikke kan

betragtes som en Del af hans Indtægter som Politibetjent. Hovedappellanten vil herefter i det hele være at frifinde for Kontraappellantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve, og Salærerne til Kontraappellantens befalede Sagførere at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Kjøbenhavns Magistrat, bør for Tiltale af Kontraappellanten, forhenværende Overpolitibetjent i Kjøbenhavns Politi Johan Heinrich Dunker, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 2 Kroner. I Salarium for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret tillægges der Overretssagfører Levinsen 60 Kroner og Højesteretssagfører Bagger 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offenlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, kgl. Translatør, fhv. Overpolitibetjent i Kjøbenhavns Politi Johan Heinrich Dunker efter meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Levinsen, de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, tilpligtede som Forhøjelse af den ham ved disses Skrivelse af 20 Februar 1896 tillagte Pension yderligere at betale ham et Beløb af 316 Kr. 67 Øre aarlig fra 1ste s. M. at regne, tillige med Renter 5 pCt. p. a. af de nu og til enhver Tid forfaldne Beløb fra Forligsklagens Dato, den 22 November 1898, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket denne i ethvert Fald paastaar sig tillagt hos det offentlige.

De Indstævnte procedere principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært paastaa de det paastævnte Beløb nedsat i Overensstemmelse med Reglen i Lov af 5 Januar 1851 § 4, 2det Punktum.

Ifølge Sagens Oplysninger have de Indstævnte fastsat Citantens Pension til 1297 Kr. 33 Øre om Aaret fra den 1 Februar 1896 at regne, beregnet efter den af Citanten siden 1 Januar 1884 oppebaarne Lønning af 1800 Kr. om Aaret og aarlig Godtgørelse af 146 Kr. for Slid paa egne Klæder.

Efter det foreliggende har Citanten imidlertid fra Aaret 1870 haft en yderligere Indtægt, der i hans sidste Tjenesteaar udgjorde 200 Kr., medens den i de 4 umiddelbart foregaaende Aar beløb sig til 300 Kr. aarlig, og som blev udredet af Midler, der paa Politiets Budget vare opførte som »Lønningsforbedring til Betjente af Opdagelsespolitiet, der ved Virksomhed og Dygtighed gøre sig fortjente dertil«. Endvidere

har Citanten oppebaaret et aarligt Vederlag for Tilsyn med Politiets Arkiv, hvilket Vederlag i de sidste 4 à 5 Aar, han udførte dette Arbejde, aarlig udgjorde 300 Kr.

Idet Citanten nu gør gældende, at disse 2 Indtægtsposter maa medregnes ved Fastsættelsen af den ham tilkommende Pension, har han, der er bleven afskediget fra 1 Februar 1896 at regne, opgjort den paastaaede Forhøjelse af Pensionen paa følgende Maade:

Post 1.	Lønningsforbedring	1400 Kr.
Post 2.	For Tilsynet med Arkivet i Aarene 1891—93 og det første Kvartal af 1894.	975 —
		2375 Kr.

hvilket for de sidste 5 Aar før Afskedigelsen giver en Gennemsnitsindtægt af 475 Kr. Heraf tilkommer der i Medfør af § 1 i Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Vedtægt af 15 Juni 1885, stadfæstet af Justitsministeriet for Kjøbenhavns Politis Vedkommende den 3 August s. A., Citanten $^2/_3$ eller 316 Kr. 67 Øre.

De Indstævnte have derimod bestridt, at de omtalte 2 Poster skulde medregnes.

Efter hvad der er oplyst om Politidirektørens Raadighed over Størstedelen af vedkommende Konto, hvoraf den Citanten tilstaaede — i Størrelse vekslende — »Lønningsforbedring« er udredet, findes Citantens herfra hidrørende Indtægt ikke at kunne anses som nogen ham eller hans Bestilling tillagt fast Lønningsdel, men kun som en Art Ekstrahonorar, Belønning eller lignende, paa hvis Oppebørsel Citanten ikke har haft noget retligt Krav, idet det har beroet paa Politidirektørens Forgodtbefindende, om Citanten skulde have Andel i Beløbet, og, i bekræftende Fald, med hvor meget.

Bemeldte Beløb vil herefter ikke kunne henregnes til de Indtægter, som ifølge Vedtægt for Bestyrelsen af Staden Kjøbenhavns kommunale Anliggender af 30 December 1857 § 25 Nr. 8, kfr. § 4 i Pensionslov af 5 Januar 1851, ville være at medtage ved Beregningen af Citantens Pension.

Om Citantens Arkivar-Gerning, som blev overdraget ham ved Politidirektørens Dagsbefaling af 9de Juli 1877, og som han varetog, indtil han den 1ste April 1894 paa Grund af Svagelighed traadte tilbage herfra, er det oplyst, at han siden 1 Januar 1879 har oppebaaret den ved Kommunens Budget, under Navn af »Vederlag for stadigt Tilsyn med Arkivet«, herfor fastsatte Betaling, som for de her i Betragtning kommende Aar udgjorde 300 Kr. aarligt.

Da derhos denne Gerning efter det foreliggende maa antages at være paalagt Citanten i hans Egenskab af Politibetjent findes det ham herfor tilstaaede faste Vederlag at maatte betragtes som en Del af hans Lønning, hvorfor denne Post i Henhold til de ovenfor anførte Bestemmelser bør medregnes ved Ansættelsen af hans Pension.

Med Hensyn til det Beløb, hvormed denne Indtægt vil være at lægge til Grund for Pensionsberegningen, have de Indstævnte ingen Indsigelse fremsat mod Citantens ovenanførte Beregning, hvorefter Gennemsnitsbeløbet for de 5 her i Betragtning kommende Aar udgør 195 Kr., og der vil herefter, idet der ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at denne Indtægt bør medregnes til de i Pensionslovens § 4 Nr. 3 omhandlede uvisse Indtægter, for hvis Vedkommende der, naar

den paagældendes samlede Indtægter overstige 2000 Kr., skal ske et Fradrag, være at tilkende Citanten et aarligt Pensionstillæg af $^2/_3$ af 195 Kr., altsaa 130 Kr. Af dette Beløb vil der derimod ikke, som af Citanten forlangt, kunne tilkendes ham Renter, eftersom saadan Rentepaastand alene har Hjemmel, for saa vidt angaar den ved Sagens Anlæg forfaldne Del af det ham tilkendte Pensionstillæg, og Citanten ikke har opgivet, hvor stort et Beløb dette gælder. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Salær vil der være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, 60 Kr. hos det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 19. Skibsfører **Rasmus Lauritzen Albertsen** og **Abelone Marie Albertsen**, født Albertsen, Enke efter Skipper Johan Albertsen (Oct. Hansen e. O.)

contra

Skifteforvalteren i Ærø Herred, Borgmester **H. G. L. Egge**, Skibsfører **Frederik Andersen** med Hustru **Anne Elsken Andersen**, født **Olsen** m. fl. (Ingen),

betr. Gyldigheden af et Testamente.

Ærø Herreds Skifterets Decision af 1 Juni 1898: Nærværende Dødsbo bør tages under offentlig Skiftebehandling og behandles som Albert Christensens og tidligere afdøde Hustru Anne Marie Christensens Fællesbo. Det af Albert Christensen under 18 November 1895 oprettede Testamente bør være ugyldigt, for saa vidt der i samme disponeres over mere end hans Andel i Boet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1900: Den ovennævnte af de Appelindstævnte, Skibsfører Rasmus Lauritzen Albertsen, Abelone Marie Albertsen, født Albertsen, Enke efter Skipper Johan Albertsen, og Skibsfører H. C. Nielsen nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, og det Appellanternes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appel-

lanterne 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører O. Hansen 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 16 December 1895 døde Snedker Albert Christensen af Klausenskov, og det af ham efterladte Bo blev derpaa taget under Behandling af Ærø Herreds Skifteret. Nævnte afdøde, der lige saa lidt som hans den 7de Januar 1878 afdøde Hustru Anne Marie Christensen, født Albertsen, efterlod Livsarvinger, havde den 18 November 1895 oprettet et Testamente, hvorved han under Henvisning til, at han i Henhold til Testamente af 1 Marts 1870 som eneste Arving havde overtaget sit og sin ovenmeldte Hustrus Fællesbo til fuldstændig fri Raadighed, testamenterede sin efterladte Formue, med Undtagelse af Halvdelen af hans Indbo og Klæder, der tillagdes hans Husholderske, til sine Søsterbørn, Anne Elsken Andersen, født Olsen, i Ægteskab med Appellanten, Skibsfører Frederik Andersen samt Appellantinderne Cecilie Marie Rasmussen, født Olsen, Enke efter Pakhusforvalter Rasmussen, og Frøken Anne Marie Olsen, og i en den 1 Maj 1896 dateret Henvendelse til Skifteretten begærede Appellanterne, Andersen som Værge for sin Hustru, sig i Henhold til dette Testamente Boet udleveret til privat Skifte og Deling. Denne Begæring fremlagdes i en den 23 Juni 1896 afholdt Skiftesamling samtidig med en den 28 April næstforhen dateret Protest fra to af Anne Marie Christensens Intestatarvinger, de Appelindstævnte, Skibsførerne Rasmus Lauritzen Albertsen og H. C. Nielsen, som paastod, at Boet skulde betragtes som Albert Christensens og tidligere afdøde Hustrus Fællesbo og som saadant behandles til Ende af Skifteretten, saaledes at der, idet det ovennævnte af Albert Christensen oprettede Testamente kendtes ugyldigt, for saa vidt der deri var disponeret over mere end hans egen Andel af Boet, tillagdes hans Hustrus Intestatarvinger den dem efter Lovgivningen tilkommende Arv efter hende. Den af de nævnte appelindstævnte, til hvem en tredje af Anne Marie Christensens Intestatarvinger, Appelindstævnte Abelone Marie Albertsen, født Albertsen, Enke efter Skipper Johan Albertsen, under den følgende Disput sluttede sig, saaledes nedlagte Paastand blev afvist ved Skifterettens Kendelse af 6 Januar 1897; men efter at derpaa Sagen ved Overrettens Dom af 10 Januar 1898 i en af de nævnte Intestatarvinger anlagt Appelsag var bleven hjemvist til Skifteretten til Paakendelse i Realiteten, blev Disputen den 1 Juni 1898 paa ny paakendt af Skifteretten, som nu eragtede, at det paagældende Dødsbo burde tages under offentlig Skiftehandling og behandles som Albert Christensens og tidligere afdøde Hustru Anne Marie Christensens Fællesbo, og at det af Albert Christensen den 18de November 1895 oprettede Testamente burde være ugyldigt, for saa vidt der i samme disponeres over mere end hans Andel i Boet. Denne Kendelse paastaa Appellanterne under nærværende Sag forandret derhen, at alt, hvad Albert Christensen efterlod sig ved sin Død, maa betragtes som hans Bo og udleveres til dem som arveberettigede i

Henhold til det oftnævnte Testamente. De appelindstævnte, nemlig, foruden de ovenfor nævnte, Skifteforvalteren i Ærø Herred, Herredsfoged Egge paa Boets Vegne, procedere derimod til Kendelsens Stadfæstelse.

Det i Testamentet af 1895 paaberaabte ældre Testamente af 1ste Marts 1870 angiver sig at være oprettet af Albert Christensen og hans ommeldte Hustru, som deri udtale, at de have besluttet, »at den længstlevende beholder hele Boet, at det er dens faste Ejendom, saa at ingen Arvinger haver noget Krau paa noget saa længe den længstlevende er i Live og den længstleven hanle efter eget godt Befindende.« Testamentet er underskrevet med Ægtefællernes Navne, Hustruens med ført Pen, og af tvende Vitterlighedsvidner, men er ikke forsynet med Notarialattest eller med en saadan Paategning af Testamentsvidner, som omhandles i Fr. 21 Maj 1845 § 24. Det bærer Paategning om under 29 Marts 1879 at være efterstemplet af Svendborg Amt, men ses ikke i Anledning af Hustruens Død at være bleven forevist eller fremlagt til Skifteprotokollen, og denne indeholder om det i Anledning af bemeldte Dødsfald passerede, foruden en Bemærkning om, at det den 8de Januar 1878 blev anmeldt for Skifteretten, alene den Oplysning, at der den 31 Marts 1879 i Boet efter Albert Christensens Hustru og to andre Boer af de umyndige Arvinger blev indleveret Arveanmeldelser forsynede med Kvitteringer for erlagte Arveafgifter. Den saaledes omtalte af Albert Christensen indleverede Arveanmeldelse er fremlagt under Proceduren for Skifteretten og ses at gaa ud paa, at han er eneste og myndig Arving efter sin Hustru, og at den ham efter hende tilfaldende Arv indbefatter Boets hele Arvemasse.

Ligesom nu det ommeldte Testamente af 1870 efter sit Indhold maa anses at gaa ud paa at indsætte den længstlevende af Ægtefællerne til den først afdødes Arving, og der derhos ikke i de brugte Udtryk findes tilstrækkelig Hjemmel til at anse den længstlevendes Testationsret begrænset til Fordel for den først afdødes Intestatarvinger, saaledes kan det, skønt Skifteprotokollen ikke indeholder fuldstændig Oplysning om Forholdet, efter det anførte ikke betvivles, at Albert Christensen i Virkeligheden med Skifterettens Billigelse i Henhold til Testamentet har overtaget Boet som eneste Arving efter sin Hustru. Det er saaledes uden Føje, naar de som Parter i Sagen optrædende Intestatarvinger efter den først afdøde Hustru have gjort gældende, at Albert Christensen faktisk alene har hensiddet i uskiftet Bo efter hende, og selv om Testamentet af 1870 maatte have savnet Retsgyldighed, fordi det ikke var oprettet paa foreskreven Maade, og der ikke var ført Bevis for dets Ægthed og Rigtighed, maatte derfor det Krav, Anne Marie Christensens Intestatarvinger muligt have haft paa Arv efter hende, ifølge Fr. 11 September 1839 § 2 anses forældet, fordi der var forløbet mere end 15 Aar efter hendes Død, inden det gjordes gældende, og det ikke er oplyst, at Albert Christensen, ved at tilegne sig hele Arven efter sin Hustru, har gjort sig skyldig i nogen Misligheid, der kunde medføre Forpligtelse til Skadeserstatning. Den paaankede Kendelse vil derfor være at forandre derhen, at den af de appelindstævnte Intestatarvinger nedlagte Paastand ikke kan tages til Følge. Den af dem fremsatte Protest mod Appellanternes Begæring om Boets Udlevering til privat Skifte bliver saaledes uden Betydning. Derimod

findes der ikke at kunne blive Spørgsmaal om ved Dommen i nærværende Sag at tage Appellanternes Paastand i saa Henseende til Følge, da der ikke foreligger Overretten tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, om de i Skiftelovens § 9 foreskrevne Betingelser for Boets Udlevering ere til Stede.

Sagens Omkostninger her for Retten, som begge Parter have paastaaet sig tilkendt, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 142. Advokat Hindenburg

contra

Alfred Harald Georg Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Marts 1901: Arrestanten Alfred Harald Georg Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede i Erstatning til Maskinarbejder Lauritz Clausen af Roskilde 150 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lange og Overretssagfører Cortsen, 15 Kr. til hver, samt til Dødsboet efter Prokurator Meyer, der oprindelig var Aktor i Sagen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der blevet rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, og han har derfor været indlagt til Observation paa Kommunehospitalet, men efter den af vedkommende Overlæge afgivne Erklæring findes der ikke Føje til at betvivle Tiltaltes fulde Tilregnelighed. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Harald Georg Hansen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juli 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 17.**

Torsdagen den 20 Juni.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Harald Georg Hansen, der tiltales for Tyveri, er født den 27 April 1881 og anset ved Rettens Dom af 8 August 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5 Juni 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har Natten mellem den 7de og 8de Maj f. A. ved Midnatstid stjaalet en Grosserer Carl Christian Knudsen tilhørende Cykle, paa hvilken var anbragt en Taske, indeholdende en Del Piber m. m., alt af Værdi 175 Kr.

Cyklen stod i en Gaard, hvortil Adgangen var uhindret.

Samme Nat ved 3-Tiden har Arrestanten frastjaalet Maskinarbejder Lauritz Clausen en til 150 Kr. vurderet Cykle, som stod frit fremme i den i Roskilde værende Gæstgivergaard »Kronprinsen«s Rejselade, hvortil Adgangen var uhindret.

Arrestanten har den 11 Januar d. A. og den 21de s. M. i 2 Gange, begge Gange om Eftermiddagen mellem Kl. 1 og 5, frastjaalet Fru Hilda Petersen 2 Gulvtæpper, hvilke tilsammen til 100 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme paa bestjaalnes aflaasede Pulterkammer i Ejendommen Østerbrogade Nr. 19, til hvilket Kammer Arrestanten hver Gang i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falske Nøgler.

Endelig har Arrestanten den 29de s. M. om Formiddagen ved 10-Tiden i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falske Nøgler skaffet sig Adgang til et aflaaset Pulterkammer i Ejendommen Classensgade Nr. 38 og der stjaalet nogle Broderier og Tæpper, hvilke tilsammen til 30 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme og tilhørte Helga Marie Jastrau, Lørups Hustru.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230, 1ste Stk., lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og have

ifølge derom nedlagt Paastand at udrede i Erstatning til Maskinarbejder Lauritz Clausen af Roskilde 150 Kr.

Fredagen den 28 Juni.

Nr. 173. Sagfører **Knud Petersen**, Købmand **Edvard Hans August Klingenberg** og Godsejer **Carl Branth** (Jensen)

contra

Fabrikant **A. Seedorff** som executor testamenti i Enkefru **Marie Rées** Dødsbo (U. Hansen),

betr. Spørgsmaalet om et Blads Berettigelse til at udgaa under Titel af »Stiftstidende«.

Aalborg Købstads Fogedrets Kendelse af 6 Marts 1901: Den begærede Forbudsforretning bør ikke nyde Fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Maj 1901: Den paaankede Fogedkendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Aalborg Købstads Fogedrets Kendelse af 6 Marts 1901: Den begærede Forbudsforretning bør ikke nyde Fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Maj 1901: Den af Enkefru Anne Marie Rées Dødsbo begærte Forbudsforretning bør nyde Fremme i Overensstemmelse med det ovenanførte. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Bevilling af 21de f. M. er det tilladt, at de tvende indankede Domme maa for Højesteret under eet indstævnes, procederes og paakendes.

Ligesom det i mange Love og administrative Afgørelser forudsættes, at der i ethvert Stift er et Blad, som er autoriseret til at optage retslige Bekendtgørelser med videre, saaledes er det ogsaa bleven legal Sprogbrug, at de paa denne Maade autoriserede Blade — bortset fra Sjællands Stift — benævnes »Stiftstidende«, og efter at samtlige disse Blade efterhaanden have op-

taget denne Betegnelse i deres Titel, er den gaaet over i den almindelige Sprogbrug. Det findes herefter at maatte anses uberettiget at betegne et Blad, der ikke er autoriseret til Optagelse af ovennævnte Bekendtgørelser, som »Stiftstidende« eller at beholde denne Betegnelse, naar Bladet ikke længere har bemeldte Autorisation.

Som Følge heraf og i Overensstemmelse med de af Parterne her for Retten nedlagte Paastande ville Appellanterne være at frifinde for Indstævntes Tiltale, og denne være at kende uberettiget til at lade det Enkefru Rées Dødsbo tilhørende Blad udgaa under Titlen »Aalborg Stiftstidende«.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Sagfører Knud Petersen, Købmand Edvard Hans August Klingenberg og Godsejer Carl Branth, bør for Tiltale af Indstævnte, Fabrikant A. Seedorff som executor testamenti i Enkefru Marie Rées Dødsbo, i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte være uberettiget til at lade det af nævnte Dødsbo udgivne Blad udgaa under Titlen »Aalborg Stiftstidende«. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den førstnævnte Overretsdoms Præmisser ere saalydende: Ved kongelig Bevilling af 7 Januar d. A. blev der meddelt Citanterne, Sagfører Knud Petersen og Købmand E. H. A. Klingenberg, begge i Aalborg, samt Godsejer Carl Branth til Klarupgaard, Tilladelse til, at Dagbladet »Nordjylland« fra 1 Februar d. A. at regne indtil videre, dog længst indtil Udgangen af Aaret 1915, paa visse i Bevillingen angivne Vilkaar maa, som det hedder, »anses som den til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser autoriserede Tidende for Aalborg Stift«. Det nævnte i Aalborg udkommende Blad, der indtil Udgangen af Januar Maaned d. A. bar Navnet »Nordjylland« med Tilføjelsen »Uafhængigt politisk Dagblad, Nyheds- og Avertissementstidende«, blev derpaa fra den 1 Februar d. A. at regne udgivet af Citanterne under Titlen:

»Nordjylland,
Aalborg Stiftstidende«,

saaledes at der mellem disse to Benævnelser, af hvilke den første er trykt med mindre Bogstaver end den sidste, staar det danske Vaaben.

I den nævnte By var der imidlertid i en lang Aarrække udkommet et andet Dagblad under Navnet:

»Aalborg Stiftstidende,
Adresse- og Stifts-Avis«,

og dette Blad, der ifølge Bevillinger, som til forskellige Tider vare meddelte dets Udgivere, havde været den til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser autoriserede Tidende for Stiftet, var vedblevet at udkomme under det samme Navn ogsaa efter, at den sidste Bevilling var udløben ved den daværende Ejer af Bladet, Enkefru Anne Marie Rées Død den 13 August 1900, idet Bladets Udgivelse derefter, som det maa antages i Henhold til et af hende oprettet Testamente, blev fortsat af hendes Dødsbo, der behandles af Fabrikant A. Seedorff i Aalborg som executor testamenti, hvorhos Bladet ogsaa efter det nævnte Tidspunkt indtil den 1 Februar d. A., som det maa antages ifølge stiltiende Sanktion fra den paagældende Myndigheds Side, modtog de ommeldte Bekendtgørelser til Optagelse.

Da nu dette Blad ogsaa den 1 Februar, paa hvilken Dag den Citanterne meddelte Bevilling som meldt traadte i Kraft, udkom under det ovenommeldte Navn, lode Citanterne samme Dag indgive en Begæring til Kongens Foged i Aalborg Købstad om, at der for Indstævnte, fornævnte Fabrikant A. Seedorff som executor testamenti i Enkefru Anne Marie Rées Dødsbo, maatte blive nedlagt Forbud mod, at Boet benævner noget af det eller ved dets Foranstaltning udgivet Blad »Aalborg Stiftstidende« eller »Aalborg Stiftsavis« enten som eneste Titel eller i Forbindelse med enhver anden Benævnelse.

Under den i Henhold til denne Begæring afholdte, den 2den s. M. paabegyndte Fogedforretning protesterede Indstævnte mod det begærte Forbuds Nedlæggelse, hvorhos han subsidiært paastod denne gjort afhængig af en betydelig Sikkerhedsstillelse, medens Citanterne paa deres Side under Disputen fastholdt deres Begæring.

Under Proceduren for Fogedretten blev det i øvrigt oplyst, at den gamle Stiftstidende fra den 16 Februar d. A. at regne havde ombyttet den af den som meldt tidligere benyttede Undertitel: »Adresse- og Stifts-Avis« med Udtrykket: »Nyheds-, politisk og Adresse-Avis«; men Indstævnte bemærkede med Hensyn hertil, at der ikke heri laa nogen Indrømmelse overfor Citanterne, idet man blot havde ment, at Ordet »Stifts-Avis« intet betød, hvorfor man havde strøget denne Betegnelse.

Ved den af Fogden den 6 Marts d. A. afsagte Kendelse eragtedes det, at den begærte Forbudsforretning ikke burde nyde Fremme, og Citanterne have nu indanket denne Kendelse her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret derhen, at det paalægges Fogden at nedlægge Forbud som af Citanterne begært. Indstævnte har derimod fastholdt sin ovenanførte Protest og Paastand.

Citanterne have fornemmelig støttet deres Begæring om Nedlæggelse af det paagældende Forbud paa, at Ordet »Stiftstidende« (»Stiftsavis«), er den i Lovgivningen benyttede Benævnelse eller, som de have udtrykt sig, det legale Navn for et til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser for et Stift udenfor Sjællands Stift autoriseret Blad, og ligesom de derfor have anset sig berettigede til fra den Dag, da den dem meddelte Bevilling traadte i Kraft, at tillægge det af dem udgivne Blad »Nordjylland« Navnet »Aalborg Stiftstidende«, saaledes have de forment, at det er retsstridigt i Forhold til dem, naar den

tidligere Stiftstidende ogsaa efter det nævnte Tidspunkt er vedbleven at betegne sig som saadan, hvorhos de have anført, at Publikum, der i de Tilfælde, hvor Avertissementer efter Lovgivningen skulle indrykkes i Stiftstidenden for Aalborg Stift, ere henviste til at benytte denne Tidende, og som ogsaa i andre Tilfælde kan finde det heldigt at avertere i samme, vildledes og skuffes, naar der i Stiftet udkommer to som »Stiftstidende« benævnte Blade.

Af den Omstændighed, at der i mange Tilfælde i Lovgivningen eller i administrative Bestemmelser er brugt Udtryk som »vedkommende Stiftstidende« eller »Stiftsavis« som Betegnelse for det til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser for et Stift udenfor Sjællands Stift autoriseret Blad, kan der imidlertid ikke, som af Citanterne forment, udledes nogen Hjemmel for, at Benævnelsen »Stiftstidende« eller »Stiftsavis« skulde være uadskillelig forbunden med Privilegiet til at være den autoriserede Tidende for et saadant Stift, idet de saaledes af Lovgivningen eller Administrationen benyttede Udtryk nærmest maa antages at være motiverede ved, at Privilegiet for de paagældende Stifter hidtil faktisk har været tildelt Blade, der udgik under Navne, svarende til de brugte Udtryk.

Ved den ovennævnte Bevilling af 7 Januar d. A. er ogsaa Tilladelsen til, at Dagbladet »Nordjylland« maa anses som den til Optagelse af de paagældende Bekendtgørelser autoriserede Tidende for Aalborg Stift, meddelt, uden at der til Tilladelsen er knyttet nogen Betingelse eller Bestemmelse om, at det nævnte Blad skulde udgaa under Navnet »Aalborg Stiftstidende«, og det maa derfor antages ved Bevillingens Meddelelse at have været forudsat, at Autorisationen gjaldt et Blad, der fremdeles vilde udgaa under Navnet »Nordjylland«, hvorved bemærkes, at Bladet selvfølgelig paa en tilstrækkelig tydelig Maade kunde angive sig som den i den nævnte Retning autoriserede Tidende, uden at Navnet »Aalborg Stiftstidende« optoges i dets Titel eller Overskrift.

Ifølge det anførte kan det ikke antages, at Citanterne ved den oftnævnte Bevilling skulde have erhvervet en Ret, der er bleven krænket derved, at det foran nævnte, nu af Enkefru A. M. Rées Dødsbo udgivne Dagblad ogsaa efter Bevillingens Ikrafttræden er udgaaet under det tidligere i en lang Aarrække benyttede Navn, og allerede af denne Grund maa det billiges, at den af Citanterne begærte Forbudsforretning ved den indankede Fogedkendelse er nægtet Fremme. Bemeldte Kendelse vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Den sidstanførte Overretsdoms Præmisser ere saalydende: Ved kongelig Bevilling af 7 Januar d. A. blev der meddelt Sagfører Knud Petersen og Købmand E. H. A. Klingenberg, begge i Aalborg, samt Godsejer Carl Branth til Klarupgaard, Tilladelse til, at Dagbladet »Nordjylland« fra 1 Februar d. A. at regne indtil videre, dog længst indtil Udgangen af Aaret 1915, paa visse i Bevillingen angivne Vilkaar maa, som det hedder, »anses som den til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser autoriserede Tidende for Aalborg Stift«. Det nævnte i Aalborg udkommende Blad, der indtil Udgangen af Januar Maaned d. A. bar Navnet »Nordjylland« med Tilføjelsen »Uafhængigt politisk Dagblad, Nyheds- og Avertissementstidende«, blev derpaa fra den 1ste Februar d. A. at regne med Redaktør Løth Jensen som ansvarhavende udgivet af de nævnte 3 Bevillingshavere under Titelen:

»Nordjylland,
Aalborg Stiftstidende«,

saaledes at der mellem disse to Benævnelser, af hvilke den første er trykt med mindre Bogstaver end den sidste, staar det danske Vaaben, og som Grund til denne Navneforandring angave Udgiverne i en i Bladet for den 1ste Februar paa Forsiden indrykket Bekendtgørelse af 31 Januar, at Dagbladet »Nordjylland« ved bemeldte Bevilling fra 1ste Februar er den til offentlige Bekendtgørelser for Aalborg Stift autoriserede Tidende.

I den nævnte By var der imidlertid i en lang Aarrække udkommet et andet Dagblad under Navnet:

»Aalborg Stiftstidende,
Adresse- og Stifts-Avis«,

og dette Blad, der ifølge Bevillinger, som til forskellige Tider vare meddelte dets Udgivere, havde været den til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser autoriserede Tidende for Stiftet, var vedblevet at udkomme under det samme Navn, ogsaa efter at den sidste Bevilling var udløben ved den daværende Ejer af Bladet, Enkefru Anne Marie Rées Død den 13 August 1900, idet Bladets Udgivelse derefter, som det maa antages i Henhold til et af hende oprettet Testamente, blev fortsat af hendes Dødsbo, der behandles af Fabrikant A. Seedorff i Aalborg som executor testamenti, hvorhos Bladet ogsaa efter det nævnte Tidspunkt indtil den 1 Februar d. A., som det maa antages ifølge stiltiende Sanktion fra den paagældende Myndigheds Side, modtog de ommeldte Bekendtgørelser til Optagelse.

Endvidere er det oplyst, at Enkefru A. M. Rée i Henhold til Lov om Handelsregistre, Firma og Prokura af 1 Marts 1889 § 37 har afgivet en i Handelsregistret for Aalborg Købstad under 31 Juli 1889 registreret og derefter paa foreskreven Maade bekendtgjort Anmeldelse om, at hun drev »Avisudgivelse og Bogtrykkeri i Aalborg under Firma: »Aalborg Stiftstidende««, samt at der i samme Register under 6 September 1900 er registreret en, dog ikke bekendtgjort Anmeldelse fra fornævnte Fabrikant A. Seedorff om, at Enkefru A. M. Rée er død

den 13 August s. A. og at han som executor testamenti behandler hendes Bo.

Den 2 Februar d. A. lod Enkefru Rées Dødsbo indgive en Begæring til Kongens Foged i Aalborg Købstad om, at der overfor de Indstævnte, nemlig Dagbladet »Nordjylland«s ansvarhavende Redaktør, fornævnte Løth Jensen i Aalborg, og dets ovennævnte 3 Udgivere, Sagfører Knud Petersen, Købmand E. H. A. Klingenberg og Godsejer Carl Branth, eller den, der maatte blive antruffen paa Bladets Kontor som deres retmæssige Repræsentant, maatte blive nedlagt Forbud mod, at de i Bladet »Nordjylland«s Titel eller i Titlen for noget andet af dem henholdsvis redigeret eller udgivet Blad optage Navnet »Aalborg Stiftstidende«, hvilken Begæring støttedes paa, at der, som meldt, i Aalborg udgik et andet Blad under dette Navn, at Navnet »Aalborg Stiftstidende« ifølge de ovennævnte Anmeldelser til vedkommende Handelsregister formentlig maa anses som Enkefru A. M. Rées eller nu hendes Dødsbo's Firmanavn, og at Bladet »Nordjylland« ikke fra dette Bo havde erholdt overdraget Retten til at antage bemeldte Navn, hvortil den ovenommeldte Bevilling af 7 Januar d. A. formentlig ikke kunde give det nogen Hjemmel.

Under den i Henhold til denne Begæring afholdte, den 2 Februar paabegyndte Fogedforretning protesterede de Indstævnte mod den begærte Forbudsforretnings Fremme, hvorhos de in subsidium paastode, at Forbudet kun nedlagdes mod, at der stilledes passende Sikkerhed, medens Rekvirenten paa sin Side under Disputen fastholdt sin Begæring.

Ved den af Fogden den 6 Marts d. A. afsagte Kendelse eragtedes det, at den begærte Forbudsforretning ikke burde nyde Fremme, og Citanten, ovennævnte Fabrikant A. Seedorff som executor testamenti i Enkefru A. M. Rées Dødsbo, har nu indanket denne Kendelse her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret derhen, at den af Boet for Fogedretten fremsatte Begæring tages til Følge, hvorimod de Indstævnte have paastaaet den indankede Kendelse stadfæstet.

Til Støtte for deres Protest mod Nedlæggelsen af det paagældende Forbud have de Indstævnte anført, at Ordet »Stiftstidende« (»Stiftsavis«), er den i Lovgivningen benyttede Benævnelse eller, som de have udtrykt sig, det legale Navn for et til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser for et Stift udenfor Sjællands Stift autoriseret Blad, og de have derfor forment, at de fra den Dag, da Bevillingen af 7 Januar d. A. traadte i Kraft, have haft ikke blot Ret, men ogsaa Eneret til at kalde »Nordjylland« for »Aalborg Stiftstidende«, hvorved det udtrykkes, at »Nordjylland« er Stiftstidende for Aalborg Stift, i hvilken Henseende de have bemærket, at Publikum, der i de Tilfælde, hvor Avertissementer efter Lovgivningen skulle indrykkes i Stiftstidenden, er henvist til at benytte denne Tidende, og som ogsaa i andre Tilfælde kan finde det heldigt at avertere i samme, vilde vildledes, naar ikke Bevillingshavernes autoriserede Blad, men derimod et andet, uautoriseret Blad hedder »Aalborg Stiftstidende«.

Af den Omstændtghed, at der i mange Tilfælde i Lovgivningen eller administrative Bestemmelser er brugt Udtryk som »vedkommende Stiftstidende« eller »Stiftsavis« som Betegnelse for det til Optagelse af

retslige og andre offentlige Bekendtgørelser for et Stift udenfor Sjællands Stift autoriseret Blad, kan der imidlertid ikke, som af de Indstævnte forment, udledes nogen Hjemmel for, at Benævnelsen »Stiftstidende« eller »Stiftsavis« skulde være uadskillelig forbunden med Privilegiet til at være den autoriserede Tidende for et saadant Stift, idet de saaledes af Lovgivningen eller Administrationen benyttede Udtryk nærmest maa antages at være motiverede ved, at Privilegiet for de paagældende Stifter hidtil faktisk har været tildelt Blade, der udgik under Navne svarende til de brugte Udtryk.

Ved den ovennævnte Bevilling af 7 Januar d. A. er ogsaa Tilladelsen til, at Dagbladet »Nordjylland« maa anses som den til Optagelse af de paagældende Bekendtgørelser autoriserede Tidende for Aalborg Stift, meddelt, uden at der til Tilladelsen er knyttet nogen Betingelse eller Bestemmelse om, at bemeldte Blad skulde udgaa under Navnet »Aalborg Stiftstidende«, og det maa derfor antages ved Bevillingens Meddelelse at have været forudsat, at Autorisationen gjaldt et Blad, der fremdeles vilde udgaa under Navnet »Nordjylland«, hvorved bemærkes, at Bladet selvfølgelig paa tilstrækkelig tydelig Maade kunde angive sig som den i den nævnte Retning autoriserede Tidende, uden at Navnet »Aalborg Stiftstidende« optoges i dets Titel eller Overskrift.

Med Hensyn til de ovenommeldte Anmeldelser til Handelsregistret for Aalborg Købstad have de Indstævnte bemærket, dels at Enkefru A. M. Rées den 31 Juli 1889 registrerede Anmeldelse formentlig burde have været afvist, for saa vidt den gik ud paa, at hun drev »Avisudgivelse«, da de Lovbestemmelser, i Henhold til hvilke Anmeldelsen skete, kun angaa »borgerlig Næring«, hvorunder Avisudgivelse ikke kan henføres, dels at Firmaet »Aalborg Stiftstidende« i hvert Fald ophørte ved Enkefru Rées Død, i hvilken Henseende de Indstævnte have hævdet, at Citantens den 6 September f. A. registrerede Anmeldelse maa betragtes som en »Afmeldelse« af Firmaet. Selv om der imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at Enkefru Rées Dødsbo savner Hjemmel til at benytte det nævnte Firma, følger dog ikke heraf, at Boet skulde have været uberettiget til, som sket, efter hendes Død fremdeles at udgive det tidligere af hende som »Aalborg Stiftstidende« udgivne Blad under samme Navn; thi naar, som af de Indstævnte med Føje hævdet, Lovgivningens Bestemmelser om Firma overhovedet ikke kunne anses for anvendelige paa den her omhandlede Virksomhed, kunde Boets Berettigelse til at fortsætte Bladets Udgivelse ej heller være afhængig af, om det havde erhvervet Ret til at benytte bemeldte Firmanavn. Saaledes som Sagen foreligger oplyst, findes der derhos ikke at kunne gaas ud fra, at Berettigelsen til at udgive det nævnte Blad under Navnet »Aalborg Stiftstidende« skulde være bortfalden ved Ophøret af det til Bladet knyttede Privilegium ved Enkefru Rées Død, hvorved i øvrigt bemærkes, at der under Sagen ikkun foreligger meget ufuldstændige Oplysninger om Indholdet af de hende og tidligere Udgivere af Bladet meddelte Bevillinger, uden at der imidlertid fra de Indstævntes Side er forlangt nogen yderligere Dokumentation i saa Henseende.

Idet der saaledes ved Spørgsmaalets Paakendelse maa gaas ud

fra, at Enkefru Rées Dødsbo har været berettiget til at fortsætte Udgivelsen af »Aalborg Stiftstidende« under dette Navn, og idet det endvidere efter det ovenanførte maa antages, at der ikke ved den oftnævnte Bevilling af 7 Januar d. A. er tillagt Bevillingshaverne nogen Ret, ifølge hvilken de uden videre kunde give det af dem udgivne Blad »Nordjylland« bemeldte Navn, maa Boet anses at have haft Føje til at forlange Forbud nedlagt overfor de Indstævnte i den ovenfor angivne Retning. Der findes nemlig efter Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsætninger at maatte tilkommme et lovligt eksisterende Blad Retsbeskyttelse mod, at et andet Blad uden Hjemmel antager dets Navn, hvorved bemærkes, at i hvor vel Ordet »Nordjylland«, som meldt, ogsaa efter den stedfundne Navneforandring er bevaret i det af Bevillingshaverne udgivne Blads Titel, fremtræder dog efter Forandringen »Aalborg Stiftstidende« som Bladets egentlige Navn. Den af Boet begærte Forbudsforretning vil derfor være at fremme saaledes, at Forbudet nedlægges mod Sikkerhedsstillelse i Henhold til D. L. 1—21—22, jfr. 1—21—4.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 186. Advokat Halkier

contra

Holger Emilius Jensen, Axel Karl Vilhelm Andersen og **Christian Henrik Christiansen** (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Maj 1901: Arrestanterne Alfred Marius Christian Hansen, Holger Emilius Jensen, Axel Karl Vilhelm Andersen og Christian Henrik Christiansen bør straffes: Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og de øvrige Arrestanter med Forbedringshusarbejde, Andersen i 2 Aar, Jensen i 18 Maaneder og Christiansen i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Levinsen, 20 Kr., og til Defensorerne, Overretssagførerne Busch og Tegner, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Hansen med Halvdelen, og af Arrestanterne Jensen, Andersen og Christiansen, en for alle og alle for en, med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Holger Emilius Jensens, Axel Karl Vilhelm Andersens og Christian Henrik Christiansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger hver 40 Kroner, der udredes af de ovennævnte Tiltalte, en for alle og alle for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Alfred Marius Christian Hansen, Holger Emilius Jensen, Axel Karl Vilhelm Andersen og Christian Henrik Christiansen tiltales, Hansen for Tyveri, Jensen, Andersen og Christiansen for Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten Hansen . . .

— —

Arrestanten Jensen er født den 31 Oktober 1882 og er tidligere straffet 11 Gange for Tyveri og Forsøg derpaa, de to sidste Gange ved Rettens Dom af 16 April 1898 efter Straffelovens § 233, jævnført til Dels § 46, disse Straffebestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 64, og efter dens § 229 Nr. 4, jævnført § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Rettens Dom af 12 August 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Andersen er født den 2 November 1878 og anset: ved Rettens Dom af 8 Februar 1896 efter Straffelovens § 228 til Dels jævnført § 54, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag, ved Rettens Dom af 28 August 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 22 Marts 1898 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Rettens Dom af 1ste April 1899, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, til Dels kfr. § 37, dens § 229 Nr. 4, kfr. § 54, og dens § 230, 2det Stk., læmpet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og § 203 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten Christiansen er født den 4 December 1879 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 19 Maj 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 25 August 1900 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanterne Jensen, Christiansen og Andersen sigtes for at have gjort sig skyldige i Forsøg paa Indbrudstyveri, idet Jensen og Christiansen sigtes for at have, medens Andersen holdt Vagt, den 7 Oktober forrige Aar om Aftenen ved Titiden ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Ruder de ituslog, skaffet sig Adgang til Dagmar Augusta Frederikke Petersen, Hjorths Enkes Lejlighed i Ejendommen

Slagelsegade Nr. 11 for at begaa Tyveri fra hendes i Forbindelse med Lejligheden staaende Urtekræmmerbutik.

Det fremgaar af det i Sagen oplyste, at Hjorths Enke, der var gaaet til Sengs, vaagnede den paagældende Aften ved Tiden og opdagede, at der opholdt sig i hendes Lejlighed to Mandspersoner, hvoraf den ene — efter hendes Formening Arrestanten Jensen — stod og undersøgte Skufferne i hendes Skrivebord. Paa hendes Anskrig kom der Folk til og paagreb den ene, Arrestanten Jensen, der havde skjult sig under en Seng, medens den anden, Arrestanten Christiansen, saa Lejlighed til at flygte. Arrestanten Jensen blev derpaa ført til Politistationen under Modstand fra hans Side, og efter hans Opfordring søgte Arrestanten Andersen, der nu viste sig, at befri ham.

Arrestanten Christiansen har tilstaaet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold og har desangaaende forklaret nærmere følgende:

Den 7 Oktober forrige Aar om Aftenen blev han og Arrestanterne Jensen og Andersen enige om at begaa et Indbrudstyveri fra Urtekræmmerforretningen i Ejendommen Slagelsegade Nr. 11, hvorfor de alle tre gik ind i den til Ejendommen hørende Gaard, hvortil Adgangen var uhindret. Da de vare blevne klare over, at et imod Gaarden vendende Vindue maatte staa i Forbindelse med Butiken, ituslog Jensen dettes Rude. Paa Grund af den derved foraarsagede Støj forlode de Gaarden, men kom kort efter tilbage, dog blev denne Gang Andersen staaende udenfor paa Gaden for at holde Vagt, medens de to andre gik ind i Gaarden og derfra steg gennem det fornævnte Vindue ind i et Værelse, hvorfra de begav sig ind i et andet, hvor Jensen gav sig til at undersøge Skufferne i et Skrivebord. De bleve imidlertid nu opdagede af Hjorths Enke, hvorfor Arrestanten forlod Stedet ad samme Vej, som han var kommet, og traf noget senere Arrestanten Andersen, der fortalte ham, at Jensen var bleven anholdt.

Endvidere har Arrestanten Andersen tilstaaet sig skyldig i det paagældende Forhold og har desangaaende for sit Vedkommende gentagne Gange afgivet en Forklaring fuldstændig overensstemmende med Christiansens. Denne Tilstaaelse har Andersen efter Sagens Optagelse til Dom tilbagekaldt og forklaret — overensstemmende med, hvad han har forklaret paa et tidligere Trin af Undersøgelsen, forinden han afgav Tilstaaelse — at Sandheden var, at han vel havde været sammen med Christiansen og Jensen inde i den fornævnte Gaard, da de første Gang vare derinde, og senere stod ude paa Gaden for at vente paa Christiansen og Jensen, medens de vare inde i Gaarden paa ny, men at han ikke havde erklæret sig enig med dem i Tyveriet, ikke stod paa Vagt og først bagefter forstod, at de havde truffet Aftale om at begaa Tyveri derinde. Til denne Tilbagekaldelse, der ikke bestyrkes ved noget som helst af det i Sagen oplyste, vil der imidlertid i Medfør af Lovens 1—15—1 intet Hensyn kunne tages.

Hvad endelig Arrestanten Jensen angaar, har han under Forhørene fastholdt, at han ikke har haft til Hensigt at begaa Tyveri, men at han steg gennem Vinduet for at tilbringe Natten i den paagældende Lejlighed. Til denne i og for sig usandsynlige Forklaring findes der

intet Hensyn at kunne tages, da det er oplyst, at Arrestanten havde Logis, og det derfor er ganske uantageligt, at han skulde stige gennem et Vindue ind i en fremmed Lejlighed for at skaffe sig et Natteophold. Da Arrestanten dernæst har afgivet vaklende og løgnagtige Forklaringer, i hvilken Henseende fremhæves, at han i en Mængde Forhør nægtede at have været sammen med Arrestanterne Christiansen og Andersen den paagældende Dag, da han intet Erhverv har haft siden han sidst blev straffet, da han mange Gange har været straffet for Tyveri, og da de medskyldige have tilstaaet, at det var i tyvagtig Hensigt, at de skaffede sig Adgang til den fornævnte Lejlighed, findes det at være bevist, at samtlige tre Arrestanter have gjort sig skyldige i det tidt nævnte Forsøg paa Indbrudstyveri, og at Tyveriet ikke blev fuldbyrdet paa Grund af, at der kom Folk til Stede.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

I Henhold til foranførte ville Arrestanterne være at anse . . . . Jensen efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jævnfør § 46, disse §§ sammenholdte med § 37, Andersen efter Straffelovens § 232, jævnfør § 46, for 4de Gang forsøgt groft Tyveri, og Christiansen efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne, Hansen . . . og de øvrige Arrestanter med Forbedringshusarbejde, Andersen i 2 Aar, Jensen i 18 Maaneder og Christiansen i 1 Aar.

Nr. 172. Højesteretssagfører Hansen

contra

Helgi Ingimundsson (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Arnæs Syssels Ekstrarets Dom af 28 Marts 1900: Tiltalte Helgi Ingimundsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar og udrede alle Sagens Omkostninger, deri Salær 5 Kr. til hans beskikkede Defensor, Repstyrer Gudmundur Isleifsson. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 16 Juli 1900: Ekstraretsdommen bør ved Magt at stande. Tiltalte Helgi Ingimundsson bør udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, deri Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Sagførerne Oddur Gislason og Einar Benediktsson, 10 Kr. til hver især. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Helgi Ingimundsson til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Arnæs Syssels Ekstrarets Dom, afsagt 28 Marts d. A., blev den Tiltalte Helgi Ingimundsson for Bedrageri og mange Gange gentaget grovt Tyveri og simpelt Tyveri i Henhold til den almindelige Straffelov 25 Juni 1869 § 255 og § 234, 1ste og 2den Passus, sammenholdt med samme Lovs § 63 og § 65, dømt til Forbedringshusarbejde i 5 Aar samt til at udrede samtlige Sagens Omkostninger, deri Salær til Defensor for Underretten 5 Kr. Denne Dom er af vedkommende Amtmand indanket for Overretten.

Ved Tiltaltes egen Bekendelse samt andre Oplysninger i Sagen er det tilstrækkelig bevist, at han har gjort sig skyldig i efternævnte Forbrydelser. I Fjor Sommer havde Tiltalte Ophold paa Litla Sandvik i Arnæs Syssel under Opsyn af Repstyreren i Sandvik Rep, fordi han da ved Underretten var bleven dømt for Tyveri, men bemeldte Dom var under Appel. Han foresatte sig da at rømme for at unddrage sig den Straf, som han var bleven idømt. Han udførte denne Beslutning den 2 September f. A. og begav sig da om Aftenen fra sit Hjem ned til Eyrarbakki, efter hans Forklaring i den Hensigt der at købe Proviant, men inden han tog af Sted fra Litla Sandvik, aabnede han med en gammel Nøgle, som han havde fundet iblandt noget Skrammel der paa Gaarden, en aflaaset Kommode, som var i et Værelse indenfor Gæstestuen, og stjal af den en Portemonnæ, indeholdende 4—5 Kr., men baade Portemonnæen og Pengene tilhørte hans Husmoder. I Eyrarbakki købte han som Proviant Brændevin og Brød, og tog derfra hen imod Nat, men, inden han begav sig af Sted, tog han uden Hjemmel en rød Hest, som han forefandt i den østlige Del af Købstaden, og red paa den op til Sandvikurmosen. Der paatraf han 2 rejsende østen for Fljotshlid, som havde taget Nattekvarter i en nedfalden Tomt (egentlig: Tomte-Ruin). Der stjal den Tiltalte en af deres Heste, brunbroget af Farve, men lod den røde Hest, som han havde taget i Eyrarbakki, blive tilbage; endvidere stjal Tiltalte af de rejsendes Bagage en Sadel og en Taske, indeholdende forskellige Ting, samt en Ride-

pisk, en Overfrakke og en Skindpose med Proviant og flere Sager; Skindposen befandtes i en Vadsæk under den ene rejsendes Hovedgærde; Vadsækken stak frem under Hovedgærdet, og skar Tiltalte Hul paa den for at faa fat i Skindposen.

Efter at Tiltalte havde foretaget sig dette, red han opad til Litla Sandvik, medførende de stjaalne Koster. Det var da over Midnat, og Folkene paa Gaarden sov. Nu stjal Tiltalte fra et uaflaaset Pakhus paa Pladsen foran Vaaningshuset et Ridebidsel, tilhørende Tjenestekarl Gudni Einarsson, og lagde det paa den Hest, som han havde taget. Derpaa sprængte han op med en Spade Døren paa et Pakhus der paa Gaarden (Reppens Tinghus), uden at Døren eller Laasen alligevel gik itu, opdirkede en aflaaset Kiste, som fandtes i Huset, og stjal af den 6 Kr. 75 Øre i Kontanter, tilhørende Margrjet Thorvardardatter. Derpaa stjal han endvidere 2 Stykker Smør af en aaben Kasse, som fandtes i en uaflaaset Kælder under Vaaningshuset. Efter at Tiltalte havde bedrevet det her anførte, red han af Sted hen ad Vejen til Reykjavik. Paa Vejen til Selfoss tog han en Oliefrakke, som hang udenfor nogle Vejarbejderes Telt, og agtede at stjæle den, men Ejeren fratog ham den, inden han kom bort med den. Derpaa fortsatte Tiltalte sin Rejse op ad Vejen, fandt en anden Oliefrakke, som laa udenfor et af Vejarbejdernes Telte, og stjal den; den tilhørte Eyjulfur Fridriksson, Tjenestekarl paa Stokkseyri. Siden fortsatte Tiltalte sin Rejse til Reykjavik, og ankom derhen den følgende Dag; han havde til Hensigt at begive sig til Østfjordene med Strandfartskibet »Holar«, men han blev anholdt, inden den Plan realiseredes. Tiltalte havde da i Behold af de stjaalne Penge 6 Kr. 60 Øre.

Sadelen og Tasken, som han havde stjaalet, havde han solgt til en Sadelmager i Reykjavik for 8 Kr., men disse Genstande leveredes tilbage og Køberen fik de 8 Kr. tilbagebetalte. Tiltalte gjorde ogsaa Forsøg paa at sælge Hesten i Reykjavik, men det lykkedes ham ikke.

Hos den førnævnte Gudni Einarsson fik Tiltalte en Taske til Laans til Eyrarbakki, forinden han rømte, men denne Taske leverede han ikke tilbage, og han har forklaret, at den er gaaet tabt for ham paa Vejen til Reykjavik; bemeldte Taske kostede 3 Kr. 90 Øre.

Endelig har den Tiltalte vedgaaet at have 3 Gange frastjaalet sin forhenværende Husbonde Thorvardur Gudmundsson Penge. Han tog Pengene fra en aflaaset lille Kiste, som var i Gæstestuen paa Gaarden. Han aabnede Kisten med den rigtige Nøgle, som laa fremme i Gæstestuen. Første Gang stjal han af Kisten i Efteraaret 1898 20 Kr., anden Gang i Fisketiden 1899 ligeledes 20 Kr., og tredje Gang ved Sct. Hanstid samme Aar endnu 20 Kr. Disse Penge brugte han til Indkøb af Luksusvarer, navnlig Brændevin.

Største Delen af de stjaalne Sager, med Undtagelse af det før nævnte Pengebeløb, 6 Kr. 60 Øre, samt forskellige Smaating, som Tiltalte forbrugte straks paa Stedet, har man faaet fat i og leveret tilbage til de rette Ejermænd. For øvrigt er Erstatning for de stjaalne Sager ikke bleven paastaaet.

Den Tiltalte er over kriminel Lavalder og har tidligere været straffet for efternævnte Forbrydelser: 1) For Dokumentfalsk og Tyveri med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød i Henhold til Vestmannø Syssels Ekstrarets Dom af 9 Juni 1893; 2) For anden Gang

begaaet simpelt Tyveri med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde i Henhold til samme Syssels Ekstrarets Dom af 13 April 1894; 3) For tredje Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar Henhold til Landsoverretsdom af 8 Juni 1896; 4) Endvidere blev han ved Arnæs Syssels Ekstrarets Dom af 22 Juni f. A. dømt for simpelt Tyveri, groft Tyveri og Bedrageri til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og 6 Maaneder, men ved Overretsdom af 18 December f. A. fastsattes Straffen til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Den Tiltalte har forøvet alle de Forbrydelser, som ere nærværende Sags Genstand, efter at Arnæs Syssels Ekstrarets Dom af 22 Juni f. A. afsagdes og forkyndtes for ham, med Undtagelse af de to første Pengetyverier fra Thorvardur Gudmundsson.

I Overensstemmelse hermed bliver den Tiltaltes Forbrydelser at henføre under den almindelige Straffelovs § 234, 1ste og 2den Passus, og samme Lovs § 255, og findes Straffen med Henblik til Straffelovens § 63 og § 65 passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar, saaledes som Underdommeren har fastsat den.

Hermed endte den første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandagen den 29 Juli.

Nr. 175. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Lazarus Henderson (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Frederikssteds kriminelle Ekstrarets Dom af 22 December 1900: Arrestanten 1) James Louis bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar, Arrestanterne 2) Peter Henry, 3) Bernard Andrew og 4) Lazarus Henderson bør hensættes til Forbedringshusarbejde, de 2 førstnævnte hver i 2 Aar og sidstnævnte i 6 Aar; de Tiltalte 5) Nancy Richard, 6) Elizabeth Smith, 7) Charlotte A. Barry, 8) Isabella Hatchett og 10) Ann Eliza Benjamin bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 5 og 6 i 7 Gange 48 Timer, Nr. 7 og 8 i 3 Gange 48 Timer hver og Nr. 10 i 8 Gange 48 Timer; Nr. 9, Susanna Francis, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at hun vil have at udrede de med Aktionen for hendes Vedkommende forbundne Om-

kostninger. I Erstatning udredes til Ursalina Irwin Doll. 14,25 af Arrestanten 1) James Louis, dog at Tiltalte 5) Nancy Richard tilsvarer $^1/_4$ samt Arrestanten 4) Lazarus Henderson og Tiltalte 6) Elizabeth Smith hver $^1/_6$ af Beløbet solidarisk med ham; til Antoinette Henry Doll. 8.68 af Arrestanten 1) James Louis, dog at heraf tilsvares in solidum med ham $^1/_3$ af Arrestanterne 2) Peter Henry, 3) Bernard Andrew og Tiltalte 7) Charlotte A. Barry, en for alle og alle for en, $^1/_4$ af Tiltalte 5) Nancy Richard og $^1/_6$ af Tiltalte 6) Elizabeth Smith; til Mary Jane Major Doll. 6.52 af Arrestanterne James Louis og 4) Lazarus Henderson, en for begge og begge for en, dog at Tiltalte 8) Isabella Hatchett tilsvarer $^1/_2$, Tiltalte 5) Nancy Richard $^1/_4$ og Tiltalte 6) Elizabeth Smith $^1/_6$ heraf in solidum med dem, og endelig til Lazarus Henderson Doll. 1.48 af Arrestanten 1) James Louis, dog at Arrestanten 3) Bernard Andrew heraf tilsvarer Doll. 1.20 in solidum med ham. De med Aktionen lovlig forbundne Omkostninger ville derhos være at udrede af Arrestanten 1) James Louis med $^2/_5$ og af Arrestanterne 2) Peter Henry, 3) Bernard Andrew og 4) Lazarus Henderson med $^1/_5$ hver, dog at enhver af de Tiltalte solidarisk med dem tilsvare Omkostningerne for sit Vedkommende. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 Marts 1901: Underretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at den Ursalina Irvin hos Arrestanten Lazarus Henderson tilkendte Erstatning bortfalder. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lazarus Henderson til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 15 vestindiske Daler til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 1 August 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 18.**

Mandagen den 29 Juli.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik 9 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende den ved Frederikssteds Ekstraret under 22 December f. A. afsagte Underretsdom ikke er appelleret her til Retten, tiltales Arrestanten Lazarus Henderson — der ses at være døbt den 9 Februar 1840 og forhen har været straffet ifølge Frederikssteds Politirets Domme af 19 Maj 1877 for Overtrædelse af Forordning 11 April 1840 § 30 med 6 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, af 8 Decbr. 1880 for svigagtig Omgang med Hittegods med 3 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød, af 18 Juli 1885 for reelle Injurier med en Bøde af 2 vestindiske Daler, af 5 Juni 1886 i Henhold til Anordning 12te November 1875 § 16 for ulovligt Romsalg med en Bøde af 15 vestindiske Daler, og af 9 Juni 1888 med en Bøde af 5 vestindiske Daler for ulovligt at have bearbejdet et Andenmand tilhørende Stykke Land og tilvendt sig Udbyttet deraf — for Tyveri og Hæleri.

Foreløbig bemærkes, at den Underretsakten paategnede Appeldeklaration, hvorved ogsaa forhenværende Politimester i Frederikssted, nu Guvernementssekretær L. C. Larsen, der havde deltaget i Sagens Behandling under de præliminære Forhør, blev indstævnet til Overretten, ikke har været forkyndt for ham; men maa denne Fejl anses som afhjulpen derved, at der for Overretten er fremlagt en Erklæring fra Guvernementssekretær L. C. Larsen, hvis Underskrift er attesteret af Guvernementet for de dansk vestindiske Øer, i hvilken Erklæring han frafalder Appelddklarationens Forkyndelse for ham.

Hvad Tiltalen for Tyveri angaar, er Arrestanten af den i 1ste Instans medtiltalte James Louis sigtet for sammen med ham at have gjort sig skyldig i efternævnte Tyverier:

1. I et i Maj Maaned f. A. ved Nattetide forøvet Tyveri i Antoinette Henrys Butik i Ejendommmen Nr. 33 Nygade, der bestaar af et lille enligt beliggende, kun af et Rum bestaaende ubeboet, men forsvarligt aflaaset Træhus, hvortil Arrestanten efter James Louis Forklaring skaffede sig Adgang derved, at han medens James Louis holdt Vagt udenfor, aabnede den for Døren anbragte Hængelaas med en medbragt falsk Nøgle, hvorpaa han, ligeledes efter James Louis Forklaring, fra Butiken tilegnede sig 2 Spande med Ris, noget Smør og Fedt, en Del gule Ærter til en Værdi af 20 Cts., noget Tobak til en Værdi af 10 Cts., en tom Sæk og 10 saltede Fisk, hvilke Koster de, efter atter at have aflaaset Døren, tog med sig og derefter delte saa-

ledes, at James Louis fik 1 Spand med Ris og 5 saltede Fisk, medens Arrestanten fik Resten.

2. Fremdeles i tvende, ligeledes i Maj Maaned f. A. ved Nattetide forøvede Tyverier i Ursulina Irvins Oplagskælder i Huset Nr. 32 Prinsensgade, hvilken Oplagskælder, der hverken var beboet eller stod i nogen indvendig Forbindelse med Beboelseslejligheden ovenpaa, var aflaaset med en for Døren anbragt Hængelaas.

Efter James Louis Forklaring havde han begge Gange, efter foregaaende Aftale mellem dem, om Natten afhentet Arrestanten Henderson i dennes Hus, og havde de derpaa begivet sig til Gerningsstedet, hvor de gennem en uaflaaset Stakitlaage var gaaet ind i den til Huset hørende Gaard, hvorpaa han, James Louis, hver Gang, medens Arrestanten holdt Vagt ved Stakitlaagen, med en medbragt falsk Nøgle havde aabnet Døren til Oplagskælderen, fra hvilken han den første Gang havde tilegnet sig 2 Spande med Sukker, 2 Stykker Saltflæsk og 1 Spand med Hvedemel, og den anden Gang 1 Spand med Hvedemel og 1 Spand med Majsmel, hvilke Sager de derpaa i Forening havde bragt til Arrestantens Bolig, hvor de havde delt dem saaledes, at Arrestanten som sin Anpart fik 1 Spand med Sukker, 2 Spande med Hvedemel og et Stykke Saltflæsk.

Af James Louis er det endvidere forklaret, at han og Arrestanten desuden en Gang, forinden de to ommeldte Tyverier bleve begaaede, ved Nattetide havde været paa Vejen til Ursulina Irvins Oplagskælder for efter Arrestantens Forslag at begaa Tyveri der, men at Arrestanten under Vejs var bleven bange, fordi de blev set af en Person ved Navn James Henry (kaldet Jim-Jim), og derfor var vendt om efter at have opfordret ham, James Louis, til at udføre Tyveriet alene og givet ham den Nøgle, hvormed han derpaa aabnede Døren til Oplagskælderen.

3. Endelig har James Louis forklaret, at han og Arrestanten Henderson — efter at de Dagen i Forvejen paa Foranledning af sidstnævnte havde truffet Aftale derom — Natten mellem den 31 Maj og 1 Juni f. A. havde begaaet Indbrudstyveri i Brødbagersken Mary Jane Majors Hus Nr. 37 Kongensgade, der bestaar af to Etager, hvoraf den underste er ubeboet og benyttes som Kælder, medens Ejerinden bebor og har Bageri i den øverste Etage, hvortil en Stentrappe fører op fra Gaden.

Døren, der fra Stentrappen lukker af for den øverste Etage, bestaar af to Halvdøre, der begge ere forsynede med indvendige Kroge, og findes der i den ene Halvdør et 8 Tommer højt og 9 Tommer bredt Hul, hvorigennem Brødudsalget finder Sted, og som er forsynet med en Skodde, der, naar Døren er lukket, kun kan skydes op indvendig fra. Fra den ommeldte Dør fører en kort Gang ind i Bageriet, hvorfra Adgangen er aaben til to Sovekamre, hvori Mary Jane Major og to andre Fruentimre have Natteleje.

Efter James Louis Forklaring havde han i Henhold til den trufne Aftale den ommeldte Nat omtrent Kl. 2 vækket Arrestanten ved at banke paa hans Dør, hvorpaa de, hver med to tomme Spande — hvoraf de to, som tilhørte Arrestanten, stode udenfor hans Hus — havde begivet sig til Mary Jane Majors Bolig, hvor de gik op ad Stentrappen til den øverste Etage. James Louis havde først forsøgt at

skyde den omtalte for Hullet i Døren anbragte Skodde op med sin Lommekniv, men da dette ikke lykkedes, var Arrestanten Henderson gaaet hjem til sin Bolig og havde hentet en Haandøkse, hvormed James Louis brød Skodden itu ved at splitte den paalangs, saa at den kunde trykkes ud af sit Leje. Han forsøgte derpaa ved at stikke sin Arm gennem Hullet at faa de to indvendige Kroge, hvormed Halvdørene foroven vare tillukkede, løftede af, men da hverken han eller Arrestanten kunde naa Krogene, var den sidstnævnte atter gaaet hjem til sin Bolig og havde hentet en tom Tønde, og lykkedes det nu ham, James Louis, ved at staa op paa Tønden at faa Krogene af ved Hjælp af Øksen.

Efter saaledes at have faaet Døren aaben gik James Louis, medens Arrestanten blev staaende paa Gaden og holdt Vagt, ind i Bageriet, hvor der brændte en Lampe, og hvor han fra en aaben Tønde fyldte to af de medbragte Spande med Hvedemel, som han bragte ned til Arrestanten, hvorpaa han atter gik op i Bageriet med de to andre medbragte Spande, som han fra en anden Tønde fyldte med Rugmel og derefter ligeledes bragte ned til Arrestanten, der skjulte de 4 Spande ved et Stakit i den næste Gade. James Louis gik derpaa for 3dje Gang op i Bageriet, hvor han tilvendte sig 20 Æg, en Calabas med Sukker, en opskaaren Oliemelsæk, et Stykke brunt Tøj, en hvidskaftet Bordkniv og en lille Træspand, og bragte han ogsaa disse Sager ned til Arrestanten, hvorpaa han atter gik op for at lukke Døren, men da han i det samme hørte nogen komme gaaende paa Gaden, gik han ind i Bageriet og derfra gennem de aabenstaaende Døre ind i Sovekamrene, hvor som ommeldt Mary Jane Major og to til hendes Husstand hørende Fruentimre laa og sov.

Da Mary Jane Major imidlertid begyndte at røre sig, skyndte han sig ud af Huset og bragte i Forening med Arrestanten Henderson samtlige stjaalne Koster, med Undtagelse af Træspanden som de tabte under Vejs, hjem til Arrestantens Hus, hvor denne, hvis Concubine Isabella Hatchett var til Stede, trakterede ham med en Snaps Rom, og delte de derefter Kosterne mellem sig saaledes, at James Louis fik en Spand med Hvedemel og en Spand med Rugmel samt de 20 Æg, medens Arrestanten fik Resten, deriblandt den hvidskaftede Bordkniv. Af de hende fravendte Sager har Bestjaalne vurderet de 4 Spande Mel til ialt Doll. 5, Æggene til 35 Cts., Calabas'en med Sukkeret til 32 Cts., Melsækken til 10 Cts., det brune Stykke Tøj til 10 Cts., Bordkniven til 55 Cts. og Træspanden til 10 Cts., altsaa det hele til Doll. 6.52, som hun har paastaaet sig tilkendt i Erstatning. I Forbindelse med det foranstaaende har James Louis endnu forklaret, at Arrestanten da han kom tilbage til Gerningsstedet efter at have hentet sin Haandøkse, havde fortalt ham, at han paa Vejen havde mødt den foran omtalte James Henry (Jim-Jim), og endvidere, at han og Arrestanten, da de efter Tyveriets Fuldførelse var paa Vejen tilbage til sidstnævntes Bolig, atter havde mødt nævnte James Henry i Fiskergade, og for at undgaa ham var gaaet gennem et Hul i den langs denne Gade løbende Mur ved Plantagen »Two Brothers« og havde fortsat deres Vej paa den anden Side af Muren, ligesom han ogsaa, efter at de var kommet hjem til Arrestantens Hus, havde set James Henry

kigge ind til dem gennem Porten, hvad han havde gjort Arrestanten opmærksom paa, hvorefter denne havde udraabt »hvem der!«

Den af James Louis saaledes afgivne Forklaring om Arrestanten Hendersons Meddelagtighed i de fornævnte Tyverier har denne sidstnævnte imidlertid bestemt benægtet Rigtigheden af, og har han under hele Forhøret vedholdende paastaaet, at James Louis' Sigtelser mod ham vare løgnagtige, idet han i ingen Henseende havde gjort sig medskyldig i disse Tyverier.

Om Arrestantens Delagtighed i de hos Antoinette Henry og Ursulina Irvin forøvede Tyverier har Deponentinden Susanna Francis forklaret, at hun ved 3 forskellige Lejligheder, da hun sov i hans Hus — den første Gang sammen med Fruentimmeret Ann Eliza Benjamin, og den 3dje Gang sammen med Marie Hansen (kaldet Nancy) — havde set ham gaa ud om Natten efter at der var blevet banket paa hans Dør af en Person, som han fortalte hende var James Louis.

Den første Gang saa hun ham komme tilbage, saavidt hun erindrede, med en Del Ris og noget Saltfisk og Flæsk, hvorimod hun sov, da han kom hjem de to andre Gange, men havde kun den næste Morgen den ene Gang fundet noget Smør, Sukker, Flæsk og formentlig ogsaa noget Ris i Huset, og den anden Gang en Spand med Hvedemel, hvilke Sager ikke havde været der Aftenerne i Forvejen, og havde Arrestanten paa hendes Spørgsmaal, hvor han havde disse Sager fra, fortalt hende, at han sammen med James Louis de to Gange havde begaaet Tyveri hos Ursulina Irvin og den 3dje Gang hos Antoinette Henry.

I Overensstemmelse hermed har ogsaa bemeldte Ann Elizabeth Benjamin forklaret, at hun en Nat, da hun sov i Arrestantens Hus sammen med forrige Deponentinde, havde hørt nogen banke paa Døren og derefter set Arrestanten forlade Huset.

Hun havde dog ikke hørt ham komme hjem igen, men havde den næste Morgen set, at der paa Bordet i hans Værelse stod et stort gult lakeret Fad, $^3/_4$ fuldt af Ris, som hun ikke tidligere havde lagt Mærke til.

Endvidere har fornævnte Marie Hansen (kaldet Nancy), der er bleven edfæstet, forklaret, at hun en Nat, da hun sov i Arrestantens Hus sammen med Deponentinden Susanna Francis, havde hørt James Louis, hvem hun godt kendte, banke paa Døren, hvorpaa Arrestanten havde forladt Huset sammen med ham. Hun havde ikke været vaagen, da han kom tilbage, men havde den næste Morgen set, at han i sit Skab havde noget Hvedemel og Majsmel i Blikbeholdere og noget Sukker i et Fad, hvilke Sager ikke havde været der den foregaaende Aften. Af samme Vidne er det fremdeles forklaret, at hun nogen Tid efter, da hun atter sov i Arrestantens Hus — denne Gang sammen med et andet Fruentimmer Isabella Hatchett, der dog ikke havde lagt Mærke til, hvad der foregik — ligeledes havde set ham forlade Huset efter at være banket op af James Louis; heller ikke denne Gang var hun vaagnet ved hans Tilbagekomst, men havde den næste Morgen i hans Skab set noget Sukker, Ris og Saltfisk, som ikke havde været der før. Vidnet havde en Gang spurgt Arrestanten, hvor han havde disse Fødevarer fra, og havde faaet det Svar af ham, at han havde købt

dem, og at hun skulde passe sig selv, men havde hun nok tænkt sig, at han under sin Fraværelse om Natten havde stjaalet dem, og havde hun ogsaa den første Gang omtalt dette til Susanna Francis, hvad denne har bekræftet. Vidnet har derhos forklaret, at hun en Gang, da hun stod bag en Dør i Arrestantens Hus, havde hørt en Samtale mellem ham og James Louis, under hvilken sidstnævnte foreslog, at de om Natten skulde gaa ud for at hente noget Mel, hvad Arrestanten erklærede sig villig til; da de imidlertid opdagede, at hun hørte Samtalen, tav de, og fik hun saaledes ikke at vide, hvor de vilde hente Melet, men antager hun, at Aftalen havde sigtet til et paatænkt Tyveri hos Ursulina Irvin, da hun senere hørte, at et saadant var blevet begaaet hos hende.

Af det af James Louis omtalte Vidne James Henry (Jim-Jim) er det endelig forklaret, at han en Nat mellem Paaske og Pintse f. A. havde staaet udenfor Arrestantens Hus og havde set James Louis gaa ind i dette; kort efter havde de begge forladt Huset, og havde Vidnet noget senere set dem vende tilbage, hver med en Spand, hvori der laa noget, og som de bragte ind i Huset.

Uagtet de fornævnte Deponenters Forklaringer om Arrestantens natlige Udflugter sammen med James Louis omtrent paa de Tider, da Tyverierne hos Antoinette Henry og Ursulina Irvin blev begaaede, i Forbindelse med hvad der under Sagen iøvrigt er fremkommet om Arrestantens Besiddelser af større Kvantiteter af Fødevarer af den Art, som var frastjaalet de nævnte Personer, uden at han har været i Stand til paa en tilfredsstillende Maade at oplyse sin Adkomst til dem, i en ikke ringe Grad bestyrker Rigtigheden af James Louis' Sigtelse mod ham for Meddelagtighed i disse Tyverier, findes et tilstrækkeligt Bevis herfor dog ikke at være tilvejebragt, og dette saa meget mindre, som de ommeldte Deponentinders Angivelser af, hvilke Sager Arrestanten havde bragt hjem med sig, hverken ere overensstemmende indbyrdes eller stemmende med James Louis' Opgivende derom, hvortil kommer, at de af Ann Elizabeth Benjamin og Susanna Francis afgivne Forklaringer ikke have været ganske stadige, hvilket medførte, at de i 1ste Instants blev medtiltalt under Sagen for falsk Forklaring for Retten, med det Udfald, at den førstnævnte blev funden skyldig, medens den sidstnævnte paa Grund af de foreliggende Omstændigheder blev frifunden. Det maa saaledes billiges, at Arrestanten ved Underretten er frifunden for de heromhandlede Tyveriers Vedkommende.

Hvad dernæst Arrestantens Meddelagtighed i det hos Mary Jane Major forøvede natlige Indbrudstyveri angaar, er det af Deponentinden Isabella Hatchett, der ses at være bleven edfæstet, forklaret, at hun, der i Maj og Juni Maaned f. A. samlevede med Arrestanten, en Nat, da hun sov i hans Hus — efter at han og James Louis Dagen i Forvejen havde haft en Samtale udenfor Huset — havde hørt, at der blev banket paa Døren, hvorpaa Arrestanten havde klædt sig paa og var gaaet ud. Ikke længe efter kom han igen tilbage og rodede i sin Værktøjskasse, men uden at hun saa, om han tog noget ud af den, hvorpaa han atter gik bort.

Nogen Tid efter kom han atter hjem i Følge med James Louis, hvem han trakterede med en Snaps Rom, og saa hun, at han bragte 2 Spande med Mel hjem med sig, som han gemte i sit Skab, hvori

hun ogsaa den næste Morgen saa noget Sukker, som ikke havde været der den foregaaende Dag, men som hun dog ikke havde set ham bringe hjem med sig. Hun havde ikke hørt, at han om Natten var kommen alene tilbage anden Gang og havde hentet en tom Tønde, men hun savnede den næste Morgen en saadan, som havde staaet udenfor Huset.

De to Spande, hvori han havde bragt Melet hjem, havde han den foregaaende Eftermiddag efter sin Samtale med James Louis renset og sat udenfor Huset, og havde hun derfor ikke set ham tage dem med sig, da han om Natten gik hjemmefra.

Den følgende Morgen havde hun hørt i Byen, at der om Natten var begaaet Indbrudstyveri hos Mary Jane Major, og havde hun straks tænkt sig, at Arrestanten og James Louis vare Gerningsmændene; hun havde derfor ogsaa sagt til Arrestanten, at det maatte være fra Mary Jane Major han havde de Sager, som han havde bragt hjem med sig om Natten, hvortil han først ikke svarede noget, men da hun senere paa Dagen kom med den samme Bemærkning, bekræftede han udtrykkeligt, at det var ham og James Louis, som havde begaaet Tyveriet hos Mary Jane Major, men uden at han gav noget Svar paa hendes Spørgsmaal, hvorledes de om Natten var kommet ind i hendes Hus, som hun vidste var aflaaset.

Af det allerede ovenfor omtalte Vidne James Henry (kaldet Jim-Jim) er der dernæst afgivet en beediget Forklaring, ifølge hvilken han, der boede i Nærheden af Arrestanten, den Nat, da Tyveriet hos Mary Jane Major blev begaaet — hvorom han hørte Tale den næste Morgen — efter at Klokken var blevet over et var gaaet ud for at fiske, og da først havde mødt Arrestanten alene paa Gaden med en Økse i Haanden og set ham dreje ned ad Fiskergade i Retning af Kongensgade, men uden at han dog saa, hvor han gik hen, da han ikke fulgte efter ham, ligesom han noget senere samme Nat atter havde mødt Arrestanten i Fiskergade, denne Gang sammen med James Louis, og begge bærende paa nogle Spande, og vare de, da de saa ham, gaaet gennem et Hul i Plantagen »Two Brother«s Mur og havde fortsat deres Vej paa den anden Side af denne.

Han var af Nysgerrighed gaaet efter dem og havde set dem gaa ind i Arrestantens Hus, udenfor hvis Port han var bleven staaende for at kigge ind i Huset, men havde han ikke set videre end at der blev tændt Lys, og var derpaa gaaet sin Vej, da Arrestanten raabte ud »hvem der!«

Endvidere har det allerede tidligere nævnte Vidne Marie Hansen (kaldet Nancy), som er blevet edfæstet, forklaret, at hun havde set Arrestanten i Besiddelse af en hvidskaftet Bordkniv, som var ganske af samme Slags, som en af Mary Jane Major til Retten afleveret og Vidnet forevist Bordkniv, og havde Vidnet først set den omtalte Kniv hos Arrestanten nogen Tid efter at Tyveriet hos Mary Jane Major, hvorom hun havde hørt Tale, var bleven begaaet.

Med Hensyn til den af Deponentinden Isabella Hatchett afgivne Forklaring, der som alt anført er beediget, maa imidlertid bemærkes, at hun var medtiltalt i 1ste Instants for at have afgivet falsk Forklaring for Retten og for Hæleri, og at hun ved Underretsdommen vel blev frifunden for det førstnævnte Forhold men dømt for Hæleri,

hvori hun havde tilstaaet sig skyldig, idet hun, der var syg og ikke havde andet at spise end hvad Arrestanten gav hende, havde deltaget i Fortæringen af de Fødemidler, han havde bragt hjem, uagtet hun var paa det rene med, at de vare stjaalne; men selv om hendes Forklaring herefter ikke kan have den samme Beviskraft som et fuldgyldigt Vidne, findes der dog at burde tillægges den en betydelig Vægt som Bevismiddel, særlig under Hensyn til, at den — fraset en enkelt Afvigelse fra Sandheden, som hun straks efter berigtigede — har været stadig og bærer Præget af Troværdighed.

Ligesom nu James Louis' Sigtelse mod Arrestanten Henderson for Meddelagtighed i Tyveriet hos Mary Jane Major og hans omstændelige Forklaring om Arrestantens Virksomhed under dettes Udførelse allerede i høj Grad er bestyrket ved Isabella Hatchetts Forklaring angaaende Arrestantens Foretagender den Nat Tyveriet blev begaaet og den foregaaende Dag, og ved hendes Paasagn, at han Dagen efter lige overfor hende udtrykkeligt havde erkendt sin Meddelagtighed deri, saaledes findes den nævnte Sigtelse ogsaa yderligere bestyrket ved det beedigede Vidne James Henrys Forklaring om Arrestantens Færd paa Gaderne den ommeldte Nat. Naar hertil kommer, at James Louis' og Mary Jane Majors samstemmende Opgivender, at der ved den paagældende Lejlighed var stjaalet baade Mel og Sukker og ligeledes en hvidskaftet Bordkniv, ganske stemmer med Isabella Hatchetts Forklaring, at Arrestanten havde bragt 2 Spande Mel og formentlig noget Sukker hjem med sig, og med det edfæstede Vidne Marie Hansens Forklaring om Arrestantens Besiddelse af en hvidskaftet Bordkniv aldeles Mage til en bestjaalne tilhørende; og naar dernæst endvidere henses til, at Arrestanten, der er en for Ejendomsindgreb tidligere straffet Person, ikke alene i høj Grad har gjort sig skyldig i tilbageholdne og usandfærdige Forklaringer under Sagen, men ogsaa, som ovenfor fremstillet, er stærkt mistænkt for at have deltaget i en Række andre Tyverier, saa skønnes det ikke rettere end at det i den indankede Dom med Føje er antaget, at der er tilvejebragt et efter Forordning 8 September 1841 tilstrækkeligt Indiciebevis for, at han har været medskyldig i det i Mary Jane Majors Hus begaaede natlige Indbrudstyveri, som derhos, hvad ogsaa er antaget i Underretsdommen, vil være at tilregne ham som begaaet i beboet Sted, eftersom han under et ifølge Overrettens Kendelse optaget Forhør har forklaret, at det var ham bekendt, at Mary Jane Major og andre beboede og havde Natteleje i den øverste Etage af hendes Hus.

For saa vidt Arrestanten dernæst er tiltalt for Hæleri, har han tilstaaet ved to forskellige Lejligheder, formentlig i Maj Maaned f. A., at have afkøbt James Louis en Spandfuld af Hvedemel, for hvilken han hver Gang betalte ham 30 Cts., og har han erkendt, at han paa Grund af den billige Pris, hvortil James Louis falbød ham Melet, havde havt Mistanke om, at han havde stjaalet det et Sted i Byen, idet han ikke troede paa James Louis' Fortælling om, hvorledes han havde faaet det; han vil vel ikke have vidst, hvor og paa hvilken Maade James Louis havde tilegnet sig det, men havde han dog bagefter tænkt sig, at det hidrørte fra et Tyveri hos Ursalina Irvin, da han kort efter, at han sidste Gang havde købt Mel af James Louis hørte om et saadant Tyveri.

James Louis har nu vel under Sagen benægtet nogensinde at have solgt Mel til Arrestanten, men da dennes Forklaring i saa Henseende er bekræftet af Isabella Hatchett, mangler der tilstrækkelig Føje til at forkaste den.

I Henhold til det foranstaaende vil Arrestanten Lazarus Henderson blive at anse dels efter Forordning 11 April 1840 § 21, sammenholdt med § 12, 2det Led, og dels efter samme Forordnings § 22, jfr. ogsaa Anordning 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, og skønnes hans Straf ved Underretsdommen passende fastsat til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Bemeldte Doms Bestemmelser om Arrestantens Deltagelse i Udredelsen af Aktionens Omkostninger og af Erstatningen til Mary Jane Major tiltrædes ligeledes, hvorimod Dommens Bestemmelse om hans Erstatningspligt til Ursalina Irvin findes at burde bortfalde, da der mangler tilstrækkelig Grund til at paalægge ham en saadan. Den indankede Dom vil saaledes med den ommeldte Forandring i Henseende til Erstatningen, være at stadfæste.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instans bemærkes, at Underdommeren ikke burde have ladet Deponentinden Isabella Hatchett beedige sin under Sagen afgivne Forklaring, da hun i et enkelt Punkt først havde fraveget Sandheden og derhos under Sagen havde tilstaaet sig skyldig i Hæleri, for hvilke tvende Forhold hun ogsaa blev medtiltalt ved Underretten.

Nr. 193. Højesteretssagfører Jensen

contra

Aage Oskar Hjalmar Tømming (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juni 1901: Arrestanten Aage Oskar Hjalmar Tømming bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Aage Oskar Hjalmar Tømming til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Aage Oskar Hjalmar Tømming, der tiltales for Tyveri, er født den 12 December 1877 og anset: ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 8de Marts 1897 efter Straffelovens § 228, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 7 Januar 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er han overbevist at have i Maj Maaned d. A. frastjaalet sin Principal, Urtekræmmer Frederik Hansen, en Svamp, der beroede frit fremme i bestjaalnes Butik, og en Kasse Cigarer, der beroede frit fremme paa bestjaalnes Lager.

Til begge Steder havde Arrestanten uhindret Adgang.

Det stjaalne er vurderet til i alt 6 Kr.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 30 Juli.

Nr. 81. Detaillist **H. C. Andersen** (Selv)

contra

By- og Herredsfoged **Holm** (Ingen),

betr. Ærefornærmelser.

Salling Herreders ordinære Rets Dom af 21 Juli 1899: De i den omhandlede Artikel i Skive Folkeblad Nr. 51 for Onsdagen den 1 Marts 1899 mod Citanten, Borgmester By- og Herredsfoged Holm i Skive fornærmelige Udtryk, og særligt de specielt fremhævede 11 Stykker af samme bør døde og magtesløse at være, saa at de ikke kommer Citanten til Skade paa Ære, gode Navn eller Rygte, og bør Indstævnte, Detaillist H. C. Andersen af Ilbjerg, for sit i saa Henseende udviste Forhold bøde til Statskassen 400 Kr., hvilken Bøde, saafremt den ikke fuldt betales, vil være at afsone med simpelt Fængsel i 60 Dage. Til det offentlige bør Indstævnte derhos betale det Retsgebyr, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke fra Citantens Side havde været beneficeret, samt endvidere alle Omkostninger, som ere foranledigede ved at Sagen har været behandlet af Sættedommer og et Salær paa 40 Kr. til Overretssagfører Børch Jakobsen som beskikket Sagfører for Citanten. Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Februar 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Citanten, Detaillist H. C. Andersen, bør derhos bøde 20 Kr. til Viborg Amts Fattigkasse og lige saa meget til Justitskassen. De idømte Bøder og Omkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Erlæggelsen af den idømte Bøde til Statskassen regnes fra denne Højesterets-doms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Detaillist H. C. Andersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Detaillist H. C. Andersen af Ilbjerg, under en mod ham for ulovlig Brændevinshandel af det offentlige anlagt Sag ved Skive Købstads og Sallingland Herreders Politirets Dom af 4 Maj 1897 var anset efter Næringslovens § 77 med en Bøde til Amtsfattigkassen af 25 Kr. og denne Bøde efter Sagens Indankning for Overretten ved dennes Dom af 12 Juli s. A. var bleven forhøjet til 50 Kr., ansøgte han, som det maa antages, gentagne Gange om Bevilling til for Højesteret at indanke bemeldte Sag; men da de herom indgivne Andragender alle bleve afslaaede af Justitsministeriet, lod han i »Skive Folkeblad« Nr. 51 for den 1 Marts 1899 indrykke en med hans Navn underskreven Artikel, der var forsynet med Overskriften: »»Sludder« i Salling Herreders Politiprotokol. — Et Par Ord, som Politimester F. Holm ogsaa maa læse«, og hvori han, til Dels ved Gengivelser in extenso af det i den nævnte Anledning senest indgivne til Kongen stilede Andragende, gjorde den Maade, paa hvilken Indstævnte, Borgmester, By- og Herredsfoged Holm i Skive, som Dommer i 1ste Instans havde behandlet den ommeldte Politisag, til Genstand for Kritik.

Indstævnte, efter hvis Formening denne Artikel har et for ham fornærmeligt Indhold, har derefter under nærværende Sag i 1ste Instans paastaaet Artiklen i dens Helhed eller i alt Fald forskellige af ham særlig fremhævede Afsnit af samme mortificerede og Citanten anset med Straf efter Straffelovens § 216, hvilken Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, saaledes at Straffen er bestemt til en Bøde til Statskassen af 400 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 60 Dage, og at der er givet Mortifikation paa — som det hedder i Dommen — de for Indstævnte fornærmelige Udtryk i den omhandlede Artikel og særligt de af Indstævnte specielt fremhævede Dele af samme, nemlig:

1) »»Sludder« i Salling Herreders Politiprotokol. Et Par Ord, som Politimester F. Holm ogsaa maa læse.«

2) ». . . . . men da det høje Ministerium og andre indflydelsesrige Stormænds Villie undertiden kommer paa tværs af Loven, er det en Selvfølge, at der kan være Spørgsmaal, som en mere æret end virkelig retskaffen Underdommer er ked af at afgøre, og da han raader over Politiprotokollen, raader over, hvad der skal skrives og ikke skrives, og hvordan det hele skal skrives, ligger det noget nær at antage, at Underdommeren under nærværende Sags Behandling har søgt at komme uden om det kildne Spørgsmaal paa den Maade, at jeg kunde blive dømt for ulovlig Brændevinshandel baade i Under- og Overretten.«

3) »For at faa Forklaringen godkendt maa han altsaa nøjes med at bruge Ordene »fordele« og »Fordelingen« henholdsvis paa de Steder, hvor jeg har brugt »sælge« og »Salget«, saa kan jeg mene det ene, og Dommeren kan bagefter være beføjet til at tænke, at jeg mener det andet.«

4) ». . . . men det viser sig, at naar en Brændevigssag skal afgøres, kan en meget æret Underdommer rive en Stump af Sludderet og bruge den til Domspræmisser.«

5) »Det er derimod oplyst, at vor ærede Politimester i Skive ikke har protokolleret eller behandlet Sagen med den Samvittighedsfuldhed, som det paahviler ham i hans Egenskab af Forhørsdommer; men dette giver kun Grund til at antage, at det foran citerede juridiske Svar paa mit Spørgsmaal er fuldkommen korrekt; thi hvorfor skulde Dommeren gøre sig den for megen Ulejlighed for at faa mig idømt den mindste Bøde (25 Kr.), der kan idømmes for ulovlig Brændevinshandel, naar det af mig udviste Forhold virkeligt var ulovligt.«

6) »men han — Dommeren — behøver ikke at bryde sig om »rigtigt Forhør«, Navnelistens øverste Linier eller § 73 i den Grundlov, han som Embedsmand maa have aflagt Ed paa. Den ærede Dommer kan dog ikke lave en Dom af Luft og ubeskrevet Papir, men han kan lade de Mænd, han kender personlig og ikke kan have Grund til at anse for videre nøjeregnende med, om den Forklaring, de afgive, er korrekt eller ikke -- først afgive Forklaring for næst efter at lægge det væsentlige urigtige i disse Forklaringer til Grund for den Maade, hvorpaa de øvrige mere solide og selvbevidste Mænd skulle forklare sig.«

7) »Denne Mening er dog forkert, da en Forhørsdommer kan anvende sin Magt over dem, der ere under Afhøring, paa en Maade, at de afgivne Forklaringer blive tragikomiske. For at give Læserne et klarere Begreb om, i hvor høj Grad hæderlige ulærde Mænd kan blive Genstand for Misbrug fra Forhørsdommerens Side skal jeg oplyse, at Gaardmændene Christen Nielsen og Esper Simonsen forklarede, at de ikke ved, om der er dannet nogen eller om jeg har talt om nogen Forening, og dog narrer Dommeren dem til at godkende, at jeg har opfordret dem til at gaa ind i Foreningen;«

8) »D'Hrr. Dommere vidste maaske, hvad jeg først senere blev klog paa, at Ministeriet ikke giver en saadan Sag Lov til at komme for Højesteret paa en ligefrem Maade; men hvad skal forhindre mig i at arbejde paa at bringe Dommerne i den Omstændighed, at de enten maa være nødt til at taale en mindre smigrende Opmærksomhed for Offentligheden eller lade Brændevinssagen gaa for Højesteret ad

indirekte Vej. Denne Ret har endnu ikke sagt, at den Dommer, der bruger Vaas og Sludder i sin Politiprotokol og lader Domspræmisserne i den Sag, hvortil Sludderet hører, lugte eller smage af den Sætning, som selve Sludderet siger at være dets »usande» Sætning — er en hæderlig Dommer, og det var mig kært at vide, hvad Højesteret vilde sige om en saadan Dommer, da jeg har mere Sludder af samme Protokol i mit Gemme baade fra »før« og »siden« og agter at udgive et Maanedsblad, hvis det kan gaa an i et offentligt Blad at ærefornærme en Dommer, der bruger den Slags Ting at dømme efter. Imidlertid var det dog kærere at vide, hvorledes den høje Justitsminister vilde indrette sig, naar jeg skrev et Andragende om Bevilling til Appel for Højesteret og gav dette et Indhold, der kunde friste Hs. Eksell. til at tro, at Dommeren har lavet Dommen først og siden lavet de Forklaringer, der skulde afgives i Sagen, saaledes at de passer med Dommen og Dommen med Forklaringerne. Jeg vidste, at et saadant Indhold er ærefornærmende for vedkommende Dommer, og jeg vidste ogsaa, at denne skal rense sig for det »ærefornærmelige« —«

9) ». . . . er Ministeren uden Tvivl meget snart kommen til det Resultat, at de mod Dommeren brugte Fornærmelser ere meget passende. Det betyder altsaa intet, at man skriver i et Andragende, at en Dommer alt for tidligt er kommen ind paa, hvorledes en Sags Udfald skal være, og at Dommeren, for at Sagen kan faa et saadant Udfald, forsætlig har givet de Forklaringer, der skulde nedskrives i Sagen, en urigtig Skikkelse.«

10) »Jeg synes alligevel, det har noget at betyde, naar en fejøisk Dommer kan drive det saa vidt, at en Pige, som aldrig har født, kan blive dømt til Tugthus for Barnefødsel i Dølgsmaal og Meddelagtighed i at have myrdet Barnet. Om en saadan Dommer skal tælles iblandt dem, som kan gøre sig skyldig i falsk Protokollering trods skarp Protest fra Komparentens Side og trods den Omstændighed, at der sidder 2 affældige Retsvidner og drømmer om, at Dommeren kan sørge for, at de miste deres Levebrød, hvis de ikke »lystre«, eller han hører til dem, der nyder høj Anseelse, og som nok vil have alt godkendt, men som dog ad Omveje søge at gøre deres Villie til Lov ved at narre den ikke saa stilkyndige Komparent til at godkende noget, som Dommeren maa kunne forstaa er urigtigt og ikke bør godkendes — kan jeg ikke afgøre; men saa meget er vist, at nævnte Slags Dommere har Sludder i Protokollen og er Skyld i, at mange blive uskyldig dømte og maa lide deres Straf, fordi de ikke ligesom Fejøpigen, naar de kommer i Straffeanstalten, kan præstere Lægeattest for deres Uskyldighed. Skal jeg nævne nogen af dem?«

11) »Det er indlysende, at naar Amtet og Overretten tager imod det, der kommer fra Underretten, uden Hensyn til om det er blandet med Vaas og Sludder, og Ministeriet heller ikke vil revse en Dommer, kan en Dommer saa dristig indrette sig, som han lyster, overfor enhver, som ikke har Magt og Mod til at vove en Dyst med ham ved Højesteret, og den hos vore Underdommere værende Bevidsthed herom, er netop den svageste Side ved vor Retspleje.«

Derhos er Citanten tilpligtet dels at udrede Processens Omkostninger for Underretten efter Reglerne for beneficerede Sager og der-

under i Salær til den for Indstævnte beskikkede Sagfører samme Steds 40 Kr., dels til det offentlige at betale alle Omkostninger, som ere foranledigede ved, at Sagen har været behandlet af Sættedommer.

Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Der maa nu gives Indstævnte Medhold i, at den ommeldte Artikel med det deri optagne Andragende — hvad i øvrigt ej heller er bestridt af Citanten — har et for ham fornærmeligt Indhold, idet Indstævnte ved Siden af, at hans Forhold som Dommer, særligt i den ovennævnte offentlige Sag, gennem hele Artiklen karakteriseres og omtales paa en nedsættende og for ham krænkende Maade, navnlig deri sigtes for forsætlig at have ladet Forklaringer, som ere afgivne af forskellige under den nys nævnte Sag afhørte Personer, tilføre Retsprotokollen i en forvansket Skikkelse i det Øjemed derved at tilvejebringe et Grundlag for en uretmæssig Domfældelse af Citanten, og da denne ikke har godtgjort noget, der kunde give ham Føje til dette hans fornærmelige Forhold overfor Indstævnte, maa det billiges, at han ved Underretseommen er funden at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 216.

Idet der derhos efter Sagens Omstændigheder ikke findes Grund til at nedsætte den Citanten ikendte Straf, medens der paa den anden Side efter Sagens processuelle Stilling for Overretten ikke er Spørgsmaal om Forhøjelse af samme, samt da det tillige findes at kunne have sit Forblivende ved den ved Underretsdommen givne Mortifikation, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger i 1ste Instans og Udredelsen af de ved Sagens Behandling af en Sættedommer foranledigede Omkostninger ligeledes tiltrædes, saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger samme Steds.

Da Citanten, der i sit for Underretten den 30 Juni f. A. fremlagte Indlæg har betegnet en Del af Indstævntes Sagførers Procedure samme Steds som det pure »Vaas eller Gøgl«, herved har gjort sig skyldig i usømmelig Skrivemaade, vil han i Medfør af L. 1—12 og Forordning om temere litigantes af 23de December 1735 § 2 være at anse med en Bøde af 20 Kr. til Viborg Amts Fattigkasse og have at betale lige saa meget til Justitskassen.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse samme Steds har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 198. Advokat Hindenburg

contra

Poul Hansen Kyhl (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juni 1901: Arrestanten Poul Hansen Kyhl bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte oftere er straffet for Betleri, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Poul Hansen Kyhl til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Poul Hansen Kyhl, der er født den 8 Oktober 1830 og senest anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 17 Oktober 1898 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, § 101 og Lov 3dje Marts 1860 § 3, kfr. Straffelovens § 23 og 62, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 17de f. M. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 202. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jensenius Andreas Caspersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Løsgængeri og Betleri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 5 Juli 1901: De Tiltalte, Arrestanterne Jensenius Andreas Caspersen, Christian Frederik Jensen og Arrestantinden Ellia Mortensen, født Håkonsdotter, Peter

Mortensens Hustru, bør straffes med henholdsvis 90 Dages Tvangsarbejde, Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og 6 Gange 5 Dage samt in solidum udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Pihl og Petersen, 15 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foruden at være anset, som i den indankede Dom anført, er Tiltalte Caspersen straffet ifølge Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 30 November 1899 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 jfr. § 5 og efter Straffelovens § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at der ikke er paalagt nævnte Tiltalte Strafansvar for de ham paasigtede Tyverier. Men han findes derhos ikke heller at kunne anses for Løsgængeri, da det ikke er oplyst, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold. Derimod vil Tiltalte, som i Dommen antaget, være at anse for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 60 Dage. Med denne Forandring vil Dommen for hans Vedkommende være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tredsindstyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Jensenius Andreas Caspersen, Christian Frederik Jensen for Tyveri, Løsgængeri og Betleri, og Arrestantinden Ellia Mortensen, født Håkonsdotter, Peter Mortensens Hustru, for Meddelagtighed i Tyveri og Betleri samt for Hæleri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger følgende:

Den 21 Maj d. A. blev Arrestanterne Caspersen og Jensen anholdte, som sigtede for Løsgængeri og Betleri, og under den indledede Undersøgelse have de erkendt at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Caspersen blev i April Maaned demitteret fra den herværende Fattiggaard og har siden drevet omkring uden Erhverv og uden Forsøg paa at faa saadant og har havt sit Underhold ved at tigge, bl. a. 2 Gange hos Vognmand Rasch og mange andre Steder og har intet fast Logis haft, men boet forskellige Steder, deriblandt hos Medtiltalte Ellia Mortensen eller dennes Mand, hvor han ogsaa tidligere har plejet

at have Tilhold. Han har erkendt, at han for godt 2 Aar siden, Tiden har ikke nærmere kunnet oplyses, paa Opfordring af Ellia Morteesen har frastjaalet Gæstgiver Møller, der den Gang boede paa Nørregade, en stor Kniv til Værdi 1 Kr. og bragt den til Ellia Mortensen, der senere har benyttet den. Kniven er ikke kommen til Stede under Sagen, men bestjaalne har frafaldet Erstatning. Caspersen har endvidere forklaret, at han for ca. 1 Aar siden efter Ellia Mortensens Opfordring en Aftenstund paa en Mark bag østre Kirkegaard har tilegnet sig 2 Kaalhoveder, som han bragte Ellia Mortensen.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Caspersen er født i Rønne den 7 December 1873 og tidligere straffet saaledes: 1. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 21 November 1895 for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 2. Ved Rønne Købstads Politirets Dom af 28 Oktober 1898 efter Lov 3dje Marts 1860, §§ 1 og 3, jfr. § 5, med 30 Dages Tvangsarbejde. 3. Ved Højesterets Dom af 1*) August 1899, som stadfæster Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 25 Maj 1899, efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 4. Ifølge Rønne Byraads Bestemmelse, tiltraadt af Byfogden, for uden Tilladelse at have forladt Rønne Fattiggaard med 2 Maaneders Tvangsarbejde. 5. Ved Rønne Købstads Politirets Dom af 11te Oktober 1900 for Løsgængeri og Betleri med 90 Dages Tvangsarbejde.

Med Hensyn til de Tyverier, hvorom han under Sagen har aflagt Tilstaaelse, maa det antages, at Tyveriet af Kniven har fundet Sted, forinden han ved ovennævnte Højesterets Dom af 1*) August 1899 blev straffet for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og han vil derfor alene efter Straffelovens § 64 kunne anses med en Tillægsstraf, men da dette Tyveri, selv om det havde været oplyst under den tidligere Sag, ikke vilde have medført forhøjet Straf, vil han ikke for dette Forhold være at idømme nogen Tillægsstraf.

Angaaende Tyveriet af Kaalhovederne er hans Forhold af den Beskaffenhed, at det maa henføres under Straffelovens § 235, og da det ikke er oplyst, hvem den bestjaalne er, og der ikke foreligger nogen Begæring om Tiltale, vil Arrestanten ikke kunne straffes herfor.

Han vil derfor alene kunne straffes for Løsgængeri og Betleri, og findes hans Straf i Henhold til Lov 3dje Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage.

*) Skal være 2 August 1899.

Færdig fra Trykkeriet den 8 August 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 19.**

Tirsdagen den 30 Juli.

Nr. 200. Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peter Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 13 Maj 1901: Arrestanten Jens Peter Hansen bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sally og Overretsprokurator Tvermoes, betaler Arrestanten Jens Peter Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Hansen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Hansen for Løsgængeri og Betleri.

Arrestanten er født den 31 Oktober 1861 og mange Gange tidligere

straffet, navnlig for Løsgængeri og Betleri, bl. a. ved Højesterets Dom af 28 August 1899 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage og senest ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 5 November 1900 efter samme Lovs § 3 med lige Arbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han i Løbet af den sidste Maanedstid, forinden han den 7 Maj d. A. anholdtes under nærværende Sag, har flakket omkring forskellige Steder uden at søge Arbejde og ernærende sig ved Betleri, bl. a. i Lejre Herreds Jurisdiktion.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage, og da den indankede Dom har fastsat samme Straf, — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Onsdagen den 31 Juli.

Nr. 197. Advokat Nellemann

contra

Emmanuel Theodor Hasberg (Def. Winther),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juni 1901: Arrestanten Emmanuel Theodor Hasberg bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Skibsted, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne forkortes til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emmanuel Theodor Hasberg til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Emmanuel Theodor Hasberg, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 16de Februar 1869 og er foruden at være straffet 8 Gange forinden sit attende Aar for Tyveri, til Dels i Forbindelse med andre Forbrydelser, anset ved Rettens Dom af 15 November 1887 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. til Dels § 47, disse §§ sammenholdte med § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 228 og efter dens § 229 Nr. 4, jfr. til Dels § 46, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 6 Maj 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., sidstnævnte Led jfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Rettens Dom af 28 Februar 1891, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. § 37, og efter dens § 230, 1ste og 2det Stk., sidstnævnte Led jfr. § 46, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 13 Oktober 1894 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ved Højesterets Dom af 8 December 1896 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 21 Marts d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 paagreb Pianofortearbejderne Sofus Hornung og Martin Hornung Arrestanten i Badstuestræde, hvortil Arrestanten var naaet paa sin Flugt fra Pianofortemagasinet paa 1ste Sal i Ejendommen Skindergade Nr. 41, hvor han var bleven antruffen af Martin Hornung og hvorfra han løb bort saa snart Martin Hornung opdagede ham og spurgte ham om, hvad han havde der at gøre. Det viste sig, at der maatte have været Tyve inde i Magasinet, idet en uaflaaset Pengekasse var taget op af en uaflaaset Skrivebordsskuffe og stod paa Skrivebordet sammen med nogle værdiløse Papirer, der havde ligget i Kassen, der var derhos forsvundet en Nøgle til et Fortepiano, hvilken Nøgle havde beroet i Kassen, men i øvrigt savnedes der ikke noget. Arrestanten sigtes nu for at have indfundet sig i Magasinet for at begaa Tyveri der.

Arrestanten har forklaret, at han den paagældende Aften gik ind i den fornævnte Ejendom for at forrette et naturligt Ærinde. Da han kom ud i Gaarden, fandt han liggende der en Del Nøgler, et Stemmejern og en Dirk samt en Fortepianonøgle, hvilke Ting han fandtes i Besiddelse af ved sin Anholdelse, og han kom da til at tænke paa, at to Mandspersoner, som gik ud af Ejendommen, ligesom han gik ind i denne, muligvis havde begaaet Tyveri der. Han gik saa op ad Ejendommens Trappe for at undersøge, hvor Tyveriet var begaaet.

Da han oppe paa 1ste Sal saa, at en Dør stod paa Klem, gik han ind gennem denne og kom ind i et Pianofortemagasin, hvor han saa, at en Skrivebordsskuffe stod aaben og at en Pengekasse stod paa Bordet, hvoraf han sluttede, at Tyveriet var begaaet der. Han vilde derpaa forlade Stedet, men da han nu hørte nogen komme, blev han bange for, at han skulde blive mistænkt for at være Gerningsmanden til Tyveriet, hvorfor han forsøgte paa at flygte uden at besvare det til ham rettede Spørgsmaal om, hvad han vilde i Magasinet.

Selve denne Forklaring lyder imidlertid i høj Grad usandsynlig,

og er dernæst ikke blot fuldstændig ubestyrket, men endog i Strid med, hvad der i øvrigt er oplyst, i hvilken Henseende fremhæves, at det ved de af Fabrikant Thorvald Martin Hornung, Pianofortearbejder Martin Hornung, Anna Kirstine Jørgensen, Fabrikant Hornungs Hustru, Frk. Ellen Hornung og Skrædermester Johan Magni Johnsen afgivne beedigede Forklaringer maa anses at være godtgjort, at den af Arrestanten omforklarede Dør, der efter hans Forklaring skal have staaet paa Klem ved hans Ankomst, var lukket en halv Snes Minutter forinden Arrestanten blev antruffen i Magasinet, samt at der ved de fornævnte Vidneforklaringer er fremskaffet en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at der den Gang ingen Tyve havde været eller var i Magasinet.

Ligesom den Omstændighed, at Arrestanten straks flygtede fra Stedet uden at forklare, hvorfor han opholdt sig der, taler for, at Arrestanten havde til Hensigt at begaa Tyveri, hvilket ogsaa bestyrkes ved Arrestantens Fortid og ved, at han i længere Tid forinden sin Anholdelse intet Arbejde har haft, saaledes stemmer ogsaa med denne Antagelse Arrestantens Udtalelser umiddelbart efter, at han blev paagreben.

Det er i saa Henseende ved de af Fabrikant Hornung og Pianofortearbejderne Sofus og Martin Hornung afgivne beedigede Forklaringer og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han bad om at faa Lov til at gaa, da han var gift og havde mange Børn samt en Moder at forsørge — hvilket for øvrigt er usandt — at han bad om, at de ikke vilde gøre ham ulykkelig og sagde, at han havde villet se, om der var Penge, samt at han til Politibetjenten, der anholdt ham, besvarede dennes Spørgsmaal om, hvad han vilde i Ejendommen derhen: »Det kan De da nok forstaa«.

Arrestanten har dels erkendt, dels ikke turdet benægte at have brugt disse Udtalelser, men erklæret, at han ved Paagribelsen blev saa altereret, at han ikke var sig bevidst, hvad han sagde.

Endvidere har Pianofortearbejder Sofus Hornung under Ed genkendt den fornævnte Fortepianonøgle, hvoraf Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse, som den Nøgle, der laa i den fornævnte Pengekasse.

Ved det ovenfor anførte findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten — der under sin sidste Sag mod sin Benægtelse blev dømt for et Tyveri af lignende Art som det her omhandlede — har indfundet sig i Pianofortemagasinet i den Hensigt at begaa Tyveri der, men blev forhindret heri ved, at der kom nogen til Stede, og han findes saaledes mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Tyveri.

Endvidere findes der efter de af Fabrikant Hornung og af Pianofortearbejderne Sofus og Martin Hornung afgivne beedigede Forklaringer at maatte antages, at den Dør, gennem hvilken Arrestanten skaffede sig Adgang til Magasinet, var aflaaset, hvorhos der ved Sagens Paadømmelse vil være at gaa ud fra, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har oplukket denne Dør med en ved hans Anholdelse i hans Besiddelse værende Nøgle, om hvilken han har forklaret, at den tilhører ham selv og som har vist sig at passe i Dørens Laas.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter

Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 6te Gang forsøgt groft Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Torsdagen den 1 August.

Nr. 191. Højesteretssagfører Salomon

contra

Mads Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Voldtægt og Overtrædelse af Straffelovens § 171.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Maj 1901: Arrestanten Mads Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Skrivelse af 9 Juli d. A. til Aktor for Højesteret har Justitsministeriet meddelt, at Ministeriet ikke finder Anledning til at bestemme, at der rejses Tiltale mod Tiltalte for de af ham overfor Karen Marie Tobiesen og Johanne Helene Isbrand, født Nielsen, udviste Forhold, og disse foreligge herefter ikke til Højesterets Paakendelse.

Med Hensyn til de i den indankede Dom under 3 til 5 omhandlede Forhold maa det billiges, at Tiltalte ikke for saa vidt er ikendt Straf.

Derimod vil han, som i den indankede Dom antaget, ikke kunne undgaa for sit Forhold overfor Marie Nilsson og Hansine Hansen at anses efter de i Dommen nævnte Strafbestemmelser, i hvilken Henseende bemærkes, at om end disse Kvinders Modstand mod at pleje Omgang med ham ikke har været af en saadan Beskaffenhed, at Straffelovens § 168 kan finde Anvendelse, maa det dog antages at have staaet Tiltalte klart, at deres Modstand hele Tiden var alvorlig ment.

Straffen findes efter samtlige Omstændigheder at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Med denne Forandring vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Mads Hansen til Højesteretssagførerne Salomon og Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Mads Hansen, der tiltales for Voldtægt og Overtrædelse af Straffelovens § 171, er født den 29 Januar 1846 og ifølge Dom senest anset ved Rettens Dom af 20 April 1895 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nedennævnte syv Kvinder have rettet følgende Sigtelser mod Arrestanten:

1. Karen Marie Tobiesen har under en i 1890 mod Arrestanten indledet Undersøgelse forklaret, at hun den 15 Marts 1890 tiltraadte en Plads hos Arrestanten, der drev Værtshushold, og fik trods hendes Vægring anvist Soveplads sammen med Arrestantens to — 13 og 6 Aar gamle — Døtre i et Værelse, hvor ogsaa Arrestanten sov. Hen paa Natten vækkedes hun ved, at Arrestanten lagde sig i Sengen hos hende og befølte hendes Kønsdel, og efter en halv Times Kamp, i hvilken Vidnet bad for sig og modsatte sig hans Forehavende ved at skubbe ham fra sig og søge at rejse sig, lykkedes det ham, da hun omsider blev udmattet, at overvinde hendes Modstand og fuldbyrde legemlig Omgang med hende, der af Frygt for Skammen ikke skreg eller kaldte Folk, som laa i Værelset ved Siden af, til Hjælp.

Næste Morgen vilde Vidnet forlade Pladsen og anmelde Sagen for Politiet, men da Arrestanten erklærede, at man paa Stationen kun vilde gøre Nar ad hende, og samtidig lovede, at hun herefter skulde faa Soveværelse for sig selv, besluttede hun, der nødig vilde aabenbare sin Skam, at fortie Sagen og blive i Pladsen. Arrestanten gav hende imidlertid ikke noget andet Værelse og var gentagne Gange nærgaaende mod hende, hvad det dog lykkedes hende at tilbagevise, men da han en 14 Dages Tid efter om Aftenen, før hun gik til Ro, havde lagt sig i hendes Seng og vægrede sig ved at fjærne sig, lagde hun sig paaklædt paa Arrestantens Seng og forlod Pladsen næste Dag.

2. Johanne Helene Nielsen, nu Isbrandts Hustru, har forklaret, at hun i Aaret 1890 eller 1891 en Gang blev tiltalt paa Gaden af Arrestanten, som hun ikke kendte og som, da hun afslog at gaa en Spadseretur med ham, fulgte hende til hendes Bopæl.

En senere Dag saa hun ved at passere Graabrødre Torv Arrestanten staa i Døren til sin Beværtning, i hvilken han inviterede hende ind.

Her tilbød han hende først Penge for at tilstede ham Samleje og siden, da hun vægrede sig herved, blev hun tillige med et Selskab, der kom til Stede, trakteret med Drikkevarer, der ved at gaa hende til Hovedet foraarsagede hende et saadant Ildebefindende, at hun forlod Beværtningen for at gaa op i Gaarden.

Da Vidnet i den Anledning passerede et Værelse ved Siden af Beværtningen, kom Arrestanten ind til hende og kastede hende om paa en Seng, hvor han tiltvang sig Samleje med hende, uden at hun

i sin berusede Tilstand var i Stand til at hindre det, uagtet hun gjorde, hvad hun formaaede ved at skubbe ham fra sig og klemme Benene sammen, men uden at hun dog skreg, idet hun frygtede Skammen ved at blive funden i den nævnte Situation. Vidnet, som derefter lagde sig paa Sengen, faldt straks i Søvn, og ud paa Natten vaagnede hun ved, at Arrestanten lagde sig over hende, og i sin sløve, omtaagede Tilstand lod hun nu uden Modstand Arrestanten paa ny pleje legemlig Omgang med hende.

Vidnet blev besvangret af Arrestanten og fødte siden et Barn, hvortil Arrestanten betaler Bidrag.

3. Ane Christine Christensen, Nielsens fraseparerede Hustru, har forklaret, at hun i Sommeren 1898, da hun var bleven separeret fra sin Mand og var blottet for Subsistensmidler, efter et Avertissement fra Arrestanten om en Husbestyrerinde, henvendte sig til ham, der i den Anledning besøgte hende paa det af hende lejede Værelse for at tale om Betingelserne for Fæstemaalet. Pludselig begyndte han paa Tilnærmelser, og da hun i den Anledning vilde rejse sig op, kastede han hende om i Sengen, løftede hendes Klæder op og fuldbyrdede Samleje med hende, uden at hun trods den Modstand hun gjorde, var i Stand til at hindre det. Dog skreg hun ikke, uagtet hendes Raab utvivlsomt vilde have kaldt Hjælp til, idet hun frygtede for Skammen.

Da Arrestanten ved en senere Lejlighed tilbød hende Plads som Pige i hans Beværtning og hun ikke saa anden Udvej til at ernære sig, tog hun Pladsen, men da hun der afviste hans Tilnærmelser, og han fik Forstaaelse af, at han ikke vilde kunne faa sin Vilje med hende, begyndte han at blive grov, hvorfor hun forlod Pladsen.

Med Hensyn til de nævnte tre Kvinder har Arrestanten erkendt at have plejet legemlig Omgang med dem, men han har gjort gældende, at det skete i fuld Frivillighed fra deres Side, og da der overfor denne Paastand ikke er tilvejebragt Bevis i modsat Retning, vil der for saa vidt ikke kunne ikendes Arrestanten nogen Straf, hvorved bemærkes, at der for de to førstnævnte Tilfældes Vedkommende ej heller er indhentet Resolution fra Justitsministeriet i Medfør af Straffelovens § 70 angaaende Sagens Paakendelse uanset det forløbne Aaremaal.

4. Johanne Dorthea Hansen har forklaret, at hun i Oktober Maaned f. A., da hun i Anledning af et af hende i »Berlingske Tidende« indrykket Avertissement passerede Pilestræde, blev tiltalt af Arrestanten, der fortalte, at han søgte en Husholderske og foregav, at han havde Vognmandsforretning her i Byen, men boede i en 3 Værelsers Lejlighed paa Frederiksberg, hvor en af hans Karle boede og hvor Husholdersken skulde bo, uden dog at ville faa meget at bestille udover det at passe Telefonen, samt at han her i Byen havde et Værelse til en Karl, hvor hun en Gang om Maaneden skulde lægge rene Lagner paa Sengen.

Arrestanten, der tilbød Vidnet denne Plads og under Forhandlingerne med hende trakterede hende med et Glas Øl paa en Kafe, satte hende Stævne til senere paa Dagen, for at han da kunde vise hende Lejligheden paa Frederiksberg.

Da de efter Aftale atter traf sammen og passerede Sct. Pederstræde, opfordrede han hende til at gaa med op i Nr. 24 for at se, hvor det omtalte Værelse til Karlen var, og i Kvistetagen kom de ind

i et Værelse, som han aflaasede, hvad Vidnet undrede sig over. Arrestanten trakterede hende her med — vistnok medbragt — Vin og begyndte derefter at blive nærgaaende og vilde stikke Haanden op under hendes Skørter, og da han blev hindret heri, bar han hende hen paa Sengen, lagde sig over hende, løftede Klæderne op, skilte hendes Ben og fuldbyrdede legemlig Omgang med hende, der havde aabne Benklæder, uden at det var hende muligt ved — som hun bestræbte sig for — at holde Benene sammen og støde ham fra sig, at hindre hans Forehavende. Hun skreg ikke og raabte ikke om Hjælp, men om af Mangel paa Omtanke eller fordi hun fandt det flovt at findes i den Situation, har hun ikke kunnet afgøre.

Trods den Behandling, Vidnet saaledes havde været underkastet, modtog hun dog den Plads, Arrestanten foregav at have til hende, og i den Anledning indfandt Arrestanten sig en Gang paa hendes Bopæl, hvor han kastede hende om i Sengen, men hindredes i yderligere Tilnærmelser ved Værtindens Tilstedekomst, men nogen Tid efter kom han igen og bad hende midlertidig hjælpe til i en paa Vestergade Nr. 9 i Arrestantens Søns Navn dreven Beværtning, hvor Pigen var bleven syg, hvad Vidnet gik ind paa.

Medens hun der flere Gange havde vidst at undgaa Arrestantens Tilnærmelser, blev hun en Nat vækket ved, at Arrestanten trak Dynen af hende, og trods hendes Modstand lykkedes det ogsaa denne Gang Arrestanten at fuldbyrde Samlejet med hende, idet han bl. a. lagde Haanden over hendes Mund for at hindre hende i at skrige samt truede hende til at tie stille.

En tredje Gang, da Arrestanten laa i sin Seng og havde kaldt hende ind i Værelset, for at hun skulde bringe ham noget, trak han hende ned paa Sengen og tiltvang sig paa ny Samleje med hende. Vidnet, som derefter opgav sin Plads, tog for øvrigt senere tilbage til Forretningen, hvor hun var, da Arrestanten den 12 November f. A. blev anholdt her under Sagen, og hun, der var bleven besvangret af Arrestanten, besluttede da at gøre Anmeldelse om Arrestantens Forhold overfor hende.

Arrestanten har erkendt gentagne Gange at have haft Samleje med nysnævnte Vidne, men han har paastaaet, at det hver Gang er sket med hendes frie Villie, og navnlig naar henses til hendes Forhold overfor Arrestanten, efter at han havde tilføjet hende de nævnte af hende angivne Krænkelser, vil hans Paastand ikke kunne forkastes og for den heromhandlede Sigtelses Vedkommende vil han derfor være at frifinde.

5. Tjenestepige Helene Rasmussen har forklaret, at hun i Midten af Oktober f. A. averterede om en Plads, hvor hun kunde medbringe sit to Aar gamle Barn, hvorefter Arrestanten indfandt sig paa det i Avertissementet opgivne Sted og under Foregivende af at være Vognmand Rasmussen med Bopæl Benzonsvej paa Frederiksberg og Forretning her i Byen, tilbød hende Plads som Husholderske med den hovedsagelige Opgave paa hans Bopæl at passe Telefonen. Desuden skulde hun lægge rene Lagner paa en Seng i et Værelse inde i Byen, paa hvilket han havde en Karl boende.

Arrestanten fulgtes med Vidnet fra Mødestedet og efter i en Kafe at have trakteret hende med et Glas Øl, gik han op med hende paa

et Kvistværelse i Sct. Pederstræde Nr. 24 for at vise hende Karlens Værelse. Vidnet tror ikke, at Arrestanten aflaasede Døren efter dem, men efter nogen Ordveksel om Værelsets Rengøring, som Arrestanten sagde, at Karlen kunde besørge, begyndte han at tilbyde hende Penge til Tøj og en Kaabe, og da hun afslog hans Tilbud og gik hen til Vinduet, fulgte Arrestanten efter, lagde Haanden om hendes Liv og bad om at maatte kysse hende, hvad hun afslog. Han fulgte nu efter hende hen mod Døren, trykkede sig op mod hende, greb hende, da hun frigjorde sig, i Skørterne for at trække hende hen paa Sengen, idet han tilkendegav hende som sit Ønske at faa Samleje med hende, men da han mærkede, at han ingen Vegne kunde komme med hende, lod han hende gaa.

Da Vidnet gik ud fra, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed var beruset og at hun nok ogsaa i Fremtiden skulde kunne holde ham fra Livet, og da hun bestandig troede paa hans Foregivende om den gode Plads, han havde tilbudt hende, gjorde Vidnet senere Skridt til gennem Værelsets Udlejerske at opnaa Pladsen.

6. Marie Gustava Nielsen har forklaret, at Arrestanten paa Gaden havde tiltalt hendes nedennævnte Søster og tilbudt hende en Plads hos en enlig Mand, hvor hun passe Mejeri og Telefon.

I den Anledning mødte Vidnet sammen med Søsteren den 12te November f. A. paa et med Arrestanten aftalt Sted for at tale om Pladsen, og Arrestanten tilbød nu Vidnet Plads hos ham selv og satte hende Stævne til senere paa Dagen for at forhandle Sagen, hvilken Aftale Vidnet efterkom.

Arrestanten foregav, at hans Hustru nylig var død, at han havde solgt sin Gaard ved Frederikssund og i to Aar skulde have Mælken derfra, at han boede paa Benzonsvej, hvor han foruden Butik havde en tre Værelsers Lejlighed, hvor Vidnet særlig skulde passe Telefonen, og at han ogsaa havde Vognmandsforretning og 3 Kuske, som boede i to Værelser her i Byen.

Under det Paaskud at ville vise hende disse Værelser, hvor hun en Gang om Maaneden skulde lægge rene Lagner paa Sengene, førte han hende, efter først forgæves at have budt hende ind paa en Kafe, op i det oftnævnte Værelse i Sct. Pederstræde, hvor han aflaasede Døren, hvad Vidnet dog først bagefter opdagede, at han havde gjort. Arrestanten gav sig derpaa til at tale om, at Vidnets Svoger maaske ogsaa kunde faa Plads hos ham som Kusk, og skænkede et Glas Vin for hende, hvoraf hun drak det halve.

Uden at Vidnet, der havde taget Kaaben af, fordi hun fandt det kvalmt i Værelset, havde nogen Tanke om Arrestantens Hensigter, for han nu pludselig over hende, rev Hatten af hende og lagde sig over hende paa Stolen, idet han gjorde Samlejebevægelser udenpaa Klæderne, og uagtet hun strittede imod, forlangte at komme ud og skammede ham ud, løftede han hende op fra Stolen og kastede hende over i Sengen, idet han klemte hende stærkt ind til sig, hvorved hans venstre Haand pressedes haardt mod hendes Side, hvad der voldte hende stærke Smerter som Følge af en Mavesaarslidelse, for hvilken hun havde ligget paa Hospitalet.

Arrestanten rev et Hul i hendes Benklæder, og da det ikke lykkedes ham at føre sit Lem derigennem, rev han Forsmækken af Ben-

klæderne ned, og da han heller ikke nu kunde faa Samlejet fuldbyrdet, benyttede han et Øjeblik, medens Vidnet under Kampen med Arrestanten bøjede Benet, idet han liggende over hende vendte sig om med Hovedet mod Benene, til at smøge det ene Bukseben af Benet, og uagtet Vidnet af al Magt stred imod, vred og vendte sig og skubbede Arrestanten fra sig, lykkedes det ham, der ved at presse den ene Haand mod hendes Hals hindrede hende i at skrige, og med den anden afværgede hendes Forsøg paa at slaa og rive ham, at fuldbyrde Samlejet.

Medens Vidnet nu uden at vente yderligere Angreb fra Arrestanten, der var ved at rejse sig op, blev liggende udmattet og med stærke Smerter i Siden, idet hun betydede Arrestanten »Nu kan De vente Dem, nu skal De faa at se, hvem jeg er«, for Arrestanten atter over hende og fuldbyrdede paa ny Samleje med hende, uden at hun kunde hindre det.

Vidnet, hvis eneste Tanke det nu var at faa Arrestanten draget til Ansvar, og hvis Bestræbelser det derfor maatte være at faa at vide, hvem han var, fulgte, efter paa Potten at have tilfredsstillet en stærk Trang til Vandladning, med Arrestanten ned paa Gaden og gik et Stykke sammen med ham.

Arrestanten, der tilbød at ville købe Tøj til hende, forlod hende derpaa, idet han bad hende vente paa ham, hvad hun gjorde, stadig i det Haab at faa noget oplyst om ham, men da han ikke kom tilbage, gik hun først hen for at høre om en Plads, som hun havde frasagt sig for at komme i Arrestantens Tjeneste, men som nu viste sig at være optaget, og derpaa begav hun sig hen til Udlejersken af Værelset i St. Pederstræde for at høre, hvem Lejeren var. Her traf hun

7. Hansine Hansen, der kom i samme Ærinde. Denne har forklaret, at Arrestanten den 9 November f. A. tiltalte hende i Pilestræde, da hun kom fra »Berlingske Tidendes« Kontor, hvor hun havde søgt Plads.

Arrestanten foregav at være Vognmand med 9 Heste og 4 Kuske, at bo paa Frederiksberg og at have Brug for en Husholderske til at passe Huset og navnlig Telefonen, og efter senere paa Dagen efter Aftale at have mødt hende paa Raadhuspladsen for, som han foregav, at han kunde vise hende Lejligheden paa Frederiksberg, inviterede han hende først ind paa en nærliggende Kafe, hvor han bød hende en Kop Kaffe, idet han foregav, at han maatte vente paa sine Vogne.

Arrestanten, der tilbød hende Pladsen med 20 Kr. i maanedlig Løn, foreslog derefter at vise hende et Par Værelser, i hvilke hans tre Kuske sov, og hvor Vidnet vilde have at lægge rene Lagner paa Sengene, og paa denne Maade fik Arrestanten hende op i det omtalte Kvistværelse, hvor han aflaasede Døren, hvad hun dog ikke straks tænkte over.

Efter at have skænket et Glas Vin for hende, der drak det, men som nu begyndte at fortryde, at hun var gaaet med op paa Værelset, gik Arrestanten pludselig hen mod hende, gav hende et Kys, rev Hat og Kaabe af hende, stak Haanden ind under hendes Skørter og, uagtet hun rejste sig og forlangte at komme ud og truede med at skrige, skubbede han hende hen til Sengen, hvor han kastede sig over hende.

Nu opstod der en Kamp, i hvilken de væltede omkring i Sengen

og i hvilken Vidnet flere Gange fik rejst sig op, medens Arrestanten bestandig fik hende væltet om paa ny, idet han løftede Klæderne op over Hovedet paa hende.

Efter at have revet Forsmækken af hendes Benklæder ned, saa det ene Bændel frareves, lykkedes det ham at fuldbyrde Samlejet, uagtet Vidnet af yderste Evne gjorde Modstand og intet Øjeblik gav efter. Medens Arrestanten laa over hende, fremtog han en Tegnebog med Sedler og tilbød hende nogle, men Vidnet skubbede dem bort med den Bemærkning, at hun ikke kunde købes for Penge. Vidnet, der græd og var ulykkelig, blev derefter lukket ud af Arrestanten, der fulgte efter hende, idet han sagde, at det ikke var noget at tage paa Veje for, han kunde jo gifte hende, han havde 33000 Kr.

Vidnet mener, at Kampen med Arrestanten foraarsagede saa megen Støj, at Folk i Nærheden maatte kunne høre det, men af Bestyrtelse og Angst for Arrestanten, der bandende bød hende tie stille, skreg hun ikke.

Arrestanten erklærede, inden han lod hende gaa, at hun skulde faa, hvad hun forlangte, men efter at være fulgt et Stykke hen ad Gaden med hende, bad Arrestanten Vidnet vente, medens han fjærnede sig et Øjeblik, men han kom ikke tilbage.

Vidnet, hvis nærmeste paarørende her i Byen var nedennævnte Moster og hendes Mand, mente først at maatte fortælle dem det passerede, førend hun meldte det til Politiet, men paa den anden Side skammede hun sig ved at fortælle dem det, før hun tillige kunde meddele dem, hvem Fornærmeren var, og under sin Efterforskning i saa Henseende gik hun den 12 November op til Udlejersken af det oftnævnte Værelse, hvor hun som anført traf Marie Nilsson i samme Ærinde.

Da de ingen Besked her kunde faa, henvendte de dem i den Kafe, hvor Arrestanten havde budt Hansine Kaffe, og efter her at have erfaret, hvem den skyldige var, gik de til Beværtningen Vestergade Nr. 9 og derefter gjorde de Anmeldelse til Politiet.

Arrestanten, der ernærede sig dels som Handelsmand, dels ved at leje Trækvogne ud, og havde et Værelse Vestergade Nr 27, 1ste Sal o. G., medens han om Dagen opholdt sig i den fornævnte Beværtning Vestergade Nr. 9, hvor han ogsaa af og til laa om Natten, har nu vel ikke fuldt ud erkendt overfor de sidstnævnte fire Kvinder at have udgivet sig for Vognmand med Bopæl paa Frederiksberg og med Karlekammer her i Byen, hvor den eventuelle Husholderske skulde bringe rene Lagner til Sengen, men Arrestantens Udtalelser i Forhørene have i saa Henseende været ret ubestemte og efter de fire Vidners i alle væsentlige Enkeltheder overensstemmende Forklaringer i Forbindelse med, hvad Marie Nilssons Søster Emma Charlotte Nilsson har afgivet, findes der ikke at være nogen Tvivl om, at Arrestanten overfor de nævnte Kvinder har benyttet sig af de nævnte opdigtede Foregivender og derved lokket dem op paa det omtalte Kvistværelse, og da der ikke kan tages Hensyn til Arrestantens ganske ubestyrkede og lidet sandsynlige Foregivende, at han vel ikke for Tiden var i den Stilling, han foregav, men at han omgikkes med Planer om i Fremtiden at tage Bopæl paa Frederiksberg med Forretning og Karlekammer her i Byen, og at det var med disse Planer for Øje, at han

vilde fæste Husholderske, maa Arrestanten ogsaa antages kun paa Skrømt at have tilbudt de ommeldte Piger Plads som Husholderske.

Men herefter kan det ikke være tvivlsomt, at Arrestantens eneste Formaal med at stille Pigerne den nævnte gode Plads i Udsigt har været at faa Lejlighed til at komme i utugtigt Forhold til dem, og at det udelukkende var i utugtig Hensigt, at han narrede dem op paa Kvistværelset, som han efter det oplyste havde lejet under et falsk Navn, og vil der saaledes ingen Hensyn kunne tages til Arrestantens Paastand om, at han fik dem op paa Værelset for »i Ro« at kunne tale til dem om den Plads, han vilde tilbyde dem.

Med Hensyn til, hvad der foregik paa Værelset, har Arrestanten i det væsentlige erkendt Rigtigheden af, 5, Helene Rasmussens Forklaring, men har bestridt Rigtigheden af, 6, Marie Nilssons og 7, Hansine Hansens Forklaring, idet han vel har erkendt at have fuldbyrdet Samleje med dem begge, med førstnævnte endog to Gange, men med en nærmere Beskrivelse af Enkelthederne, der stærkt afviger fra Pigernes Forklaring, har han paastaaet, at Samlejerne foregik i fuld Frivillighed fra Pigernes Side.

Imidlertid har Arrestanten ogsaa paa disse Punkter været ret ubestemt i sine Forklaringer og endog i et Brev af 13 December f. A. fra Arresten tilskrevet den paagældende Forhørsdommer, at han »erkender nu begge Anmelderindernes Forklaringer for sande og benægter intet af det, de har fremført«, idet han dog samtidig tilføjede, at han ikke med Villie har berørt Marie Nilssons Hals og i det hele ikke troede, at Pigernes Modstand var alvorlig ment, og i et Forhør den 19 December har han forklaret, at han maaske har gjort de to Anmelderinder Uret, for saa vidt det maaske har været i Virkeligheden mod deres Villie, at han plejede legemlig Omgang med dem, medens han i saa Fald har misforstaaet dem, idet han har troet, at de for Alvor ikke havde noget derimod, Forklaringer, som Arrestanten dog senere har taget tilbage.

Dertil kommer, at de foreliggende Oplysninger kendetegne de to Anmelderinder som retskafne og sandfærdige Personer, at Marie Nilssons Søster, Eleonora Nilsson, Hansens Hustru, hos hvem Marie boede, har forklaret, at Marie den 12 November f. A. om Aftenen kom hjem i en meget altereret Sindsstemning og straks, og paa en Maade, der gjorde et fuldt paalideligt Indtryk, fortalte hende, hvad der var sket, at Hansine Hansens ovennævnte Moster Ane Margrethe Albrechtsen, Støberiarbejder Sørensens Hustru, har forklaret, at hun, der vidste, at Hansine den 9 November skulde træffe Arrestanten for at tale med ham om den tilbudte Plads, undrede sig over ikke at se noget til Hansine den følgende Dag, og da hun næste Dag igen, Søndagen, sendte Bud efter Hansine, fandt hun hende ulykkelig og grædende, men at Hansine dog først efter at have gjort Anmeldelsen til Politiet, fortalte hende det passerede, idet hun tilføjede, at saa længe hun ikke vidste, hvem den skyldige var, turde hun ikke sige det.

Paa den anden Side kendetegner de foreliggende Oplysninger om Arrestanten ham som en brutal, sanselig og upaalidelig Person, der ofte har været beskyldt for uterligt Forhold til sit Tyende, ligesom hans Benægtelser tabe i Betydning derved, at han paa væsentlige Punkter i Sagen er overbevist at have løjet.

Da nu Marie Nilsson og Hansine Hansen have aflagt Ed paa deres Forklaringer, findes der at maatte gaas ud fra, at de nævnte Pigers Fremstillinger af det passerede i alt væsentligt ere rigtige.

Men selv om der saaledes maa gaas ud fra, at Samlejerne ere paatvungne de to Piger mod deres Villie, og at deres Modstand har været alvorlig ment, findes det dog betænkeligt at statnere, at dette har været Arrestanten klart under den hele Række af Tilnærmelser lige til Samlejets Fuldbyrdelse. Særlig under Hensyn til, at det under de forhaandenværende Omstændigheder maa antages ikke at have været vanskeligt for Pigerne at kalde Hjælp til, og at begge Pigerne efter det oplyste se kraftigere og mere modstandsdygtige ud, end de maa antages i Virkeligheden at være, samt under Hensyn til, at Arrestanten overfor Helene Rasmussens faste Optræden afstod fra sit Forehavende, findes det betænkeligt at statuere, at Arrestanten har opfattet Pigernes Modstand som alvorlig ment, da han endelig fik sin Villie med dem.

Paa den anden Side har Arrestanten oprindelig ikke haft nogen Anledning til at tro, at de nævnte Piger frivilligen vilde indlade sig med ham, hvad bl. a. fremgaar deraf, at han har anset det nødvendigt ved falske Foregivender at lokke dem op paa Værelset, og den Modstand, som de derfor fra Begyndelsen af gjorde mod hans Tilnærmelser, har han derfor ikke kunnet andet end anse for alvorlig ment, selv om han har ment, at han ved at fortsætte vilde kunne faa dem til at forandre Sind og for sit Forhold til Marie Nilsson og Hansine Hansen, der begge maa anses for at have været uberygtede, om end ikke uberørte, vil Arrestanten derfor være at anse efter Straffelovens §§ 185 og 210, hvorimod det ikke findes bevist, at han har gjort sig skyldig i strafbar Tilnærmelse mod Helene Rasmussen.

Ligeoverfor Arrestantens Benægtelse tør det ikke statueres, at han i Virkeligheden aflaasede det oftnævnte Værelse og under Hensyn til Værelsets hele Beliggenhed findes Arrestanten ikke egentligen at have bragt Pigerne i sin Vold ved at føre dem ind paa Værelset, hvorfor han for saa vidt Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 171 angaar vil være at frifinde.

Den af Arrestanten forskyldte Straf findes efter Omstændighederne at burde sættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Hermed endte den første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandagen den 26 August.

Nr. 71. Forhenværende Tobaksfabrikant **S. Olsen** (Selv)

contra

Malermester **J. C. Kieme** (Ingen),

betræffende Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 November 1900: De ovenommeldte for Citanten, Malermester J. C. Kieme, fornærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, fhv. Tobaksfabrikant S. Olsen, til Statskassen bøde 300 Kroner eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør og Indstævnte betale Citanten denne Sags Omkostninger med 60 Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Erlæggelsen af den idømte Bøde regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Tobaksfabrikant S. Olsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et Nytaarsnat 1900 dateret Brev, som Indstævnte, fhv. Tobaksfabrikant S. Olsen, har tilskrevet Citanten, Malermester J. C. Kiemes Datter Sigfride, hedder det bl. andet: »For nu at komme frem med noget andet kan jeg meddele dig en offenlig Hemmelighed, som er bleven mig meddelt af en af dine Veninder, som har ligget under Kur sammen med dig paa Vestre Hospital og paa Kommunehospitalet, nemlig at du allerede fra din tidligste Pigealder har drevet Utugt med din egen Fader, hvem du nu til Dels ernærer ved Utugt«. I Anledning heraf har Citanten under nærværende Sag paastaaet Udladelserne »at du allerede fra din tidligste Pigealder har drevet Utugt med din egen Fader« og »hvem du nu til Dels ernærer ved Utugt« som fornærmelige for ham mortificerede og Indstævnte anset med Straf efter Loven samt sig tilkendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens

Omkostninger, har herfor anført, at den førstanførte Udladelse kun fremtræder som et Referat af, hvad der er blevet ham meddelt af en Veninde af Citantens Datter, og at den anden Udladelse formentlig ikke indeholder nogen Fornærmelse mod Citanten.

Men da en Udtalelse som den sidstommeldte ifølge dens Beskaffenhed maa betragtes som fornærmelig for Citanten, og da Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har ført noget Bevis for, at den førstanførte Sigtelse skyldes en saadan Meddelelse som af ham hævdet, hvorfor han allerede paa Grund heraf maa være ansvarlig for dens Fremsættelse, vil Indstævnte, der ejheller overfor Citantens Benægtelse har tilvejebragt noget Bevis for Rigtigheden af de saaledes mod Citanten fremsatte Sigtelser, for at have betjent sig af disse være at anse efter Straffelovens § 215 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos de fornærmelige Udladelser ville være at mortificere.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale Citanten med 60 Kroner.

Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke.

Nr. 213. Højesteretssagfører Winther

contra

Carl Albert Palmblad (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juli 1901: Arrestanten Carl Albert Palmblad bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Busch og Prokurator Wolff, 20 Kr. til hver, og 10 Kr. i Salær til Sagfører E. Hansen i Esbjerg. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Albert Palmblad til Højesteretssagførerne Winther og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Albert Palmblad, der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri, er født den 8 Marts 1877 og anset ved Rettens Dom af 23 December 1893 efter Straffelovens § 228, kfr. til Dels § 46, og efter dens § 238, samtlige §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 14 Januar 1897 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., og § 228 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Rettens Dom af 7 Marts 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar.

Sagen drejer sig for det første om følgende fire Tyverier:

1. Urtekræmmerlærling Harry Christian Bernhard Larsen anmeldte den 21 December f. A., at der Dagen forud imellem Kl. 7 Formiddag og $10^1/_2$ Eftermiddag ved Tyveri var frakommen ham hans Konfirmationsklædning, der hang paa hans aflaasede Værelse, Overgaden oven Vandet Nr. 54 i Kvistetagen.

2. Kommis Axel Charles Gunni Andersen har forklaret, at den 24 December f. A. var frastjaalet ham et Ur med Kæde, der hang paa hans aflaasede Værelse, Frederiksberggade Nr. 26 i Kvistetagen.

3. Sadelmagerlærling Erik Louis Christian Jahn og Slagtersvend Falck Philip Jahn anmeldte den 28 December, at de Dagen forud mellem Kl. 3 og 7 Eftermiddag ved Tyveri havde mistet: Erik Jahn en Sommeroverfrakke, 2 Jakker, en Vest og et Par Benklæder, Falck Jahn en Jakkeklædning og et Par Støvler, hvilket beroede paa deres aflaasede Værelse, Larslejstræde Nr. 1, 3dje Sal, og

4. Kusk Christian Georg Christensen anmeldte den 31 December, at han samme Dag mellem Kl. 1 og $6^1/_4$ Eftermiddag ved Tyveri havde mistet en Frakke og en Jakkeklædning, der beroede paa hans aflaasede Værelse, Borgergade Nr. 62, 1ste Sal.

Ved samtlige 4 Tyverier maatte Tyven formodes at have skaffet sig Adgang til Gerningsstedet ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk.

Den 1 Januar d. A. om Aftenen overraskede Gæstgiver Christian Cornelius Larsen Arrestanten i et til Gæstgiveriet hørende Værelse, Vognmagergade Nr. 37, 1ste Sal, og lod ham anholde, og Arrestanten sigtes nu dels for at være Gerningsmanden til de fire ovennævnte Tyverier, dels for at have skaffet sig Adgang til Gæstgiver Larsens Værelse for der at begaa Tyveri.

I saa Henseende er følgende oplyst.

ad 1.

Efter Arrestantens Anholdelse fandtes i hans Bolig en den 20de December udstedt Assistentshusseddel paa en Klædning, og Klædningen blev derefter genkendt af Harry Larsen som den ham frastjaalne, hvorhos Harry har ført det fornødne Ejendomsbevis med Hensyn til bemeldte Klædning, hvorimod han ikke har kunnet aflægge den sædvanlige Tilhjemlingsed, da han ikke er fyldt 15 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 29 August 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 20.**

Mandagen den 26 August.

Arrestanten har nægtet at have været i Besiddelse af selve Klædningen og har om Assistentshussedlen forklaret, at han har købt den tillige med forskellige andre nedennævnte Assistentshussedler af en ubekendt Person.

ad 2.

Kort efter Arrestantens Anholdelse blev i Nærheden af Anholdelsesstedet fundet en Assistenshusseddel paa et den 29 December f. A. pantsat Ur, og Kommis Axel Andersen har siden genkendt det pantsatte Ur som det ham frastjaalne, præsteret Ejendomsbevis med Hensyn til det og aflagt Tilhjemlingsed. Om den nævnte Assistenshusseddel har Arrestanten erkendt at have haft den i sin Besiddelse, og om sin Adkomst til den har han først forklaret ganske som om den foran omtalte Laaneseddel, men efter at det var oplyst, at en Opvarter — Frits Moritz — havde pantsat Uret for Arrestanten, har denne rettet sin Forklaring derhen, at han har købt selve Uret af den samme ubekendte Person.

ad 3.

Arrrestanten fandtes endvidere iført et Par Støvler og — foranlediget ved Opvarter Moritz's Vidneafhøring — har han yderligere erkendt, at Moritz ogsaa havde pantsat en Jakke og Vest for ham, og med Hensyn til disse Genstande har Falck Jahn bevist sin Ejendomsret og aflagt Tilhjemlingsed, idet han har genkendt dem som frakomne ham ved ovennævnte Lejlighed, ligesom Erik Jahn har afgivet en lignende Forklaring og bevist sin Ejendomsret samt aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til et Par Benklæder, som Arrestanten var iført ved sin Anholdelse — hvorhos han endelig har afgivet den samme Forklaring med Hensyn til en Jakke og en Vest, som fandtes paa Assistenshuset. De to sidstnævnte Klædningsstykker har Arrestanten dog nægtet at have været i Besiddelse af, men han har forklaret — og dette gav Anledning til, at de bleve fundne — at han havde set den omtalte ubekendte Person have en til det nævnte Pant svarende Laaneseddel i Hænde. Af den samme Person vil Arrestanten have købt de øvrigt her omhandlede Genstande.

ad 4.

Endelig fandtes Arrestanten i Besiddelse af to den 31 December f. A. udstedte Laanebeviser fra Assistenshuset angaaende henholdsvis en Vinterjakke og en Klædning, hvilke Panter ere genkendte af Kusk Christensen som ham frastjaalne og med Hensyn til hvilke han har bevist sin Ejendomsret og aflagt Tilhjemlingsed.

Medens der nu paa den ene Side ikke foreligger noget til Bestyrkelse af Arrestantens Forklaring om hans omtalte Hjemmelsmand, er der paa den anden Side adskilligt, der taler for, at Arrestanten slet ingen Hjemmelsmand har haft, men selv har udført alle Tyverierne.

I saa Henseende skal fremhæves, at Arrestanten ved de to sidstnævnte Domme er dømt for en Række af Tyverier, der i Udførelsesmaade nøje svarer til de Tyverier, for hvilke han sigtes under nærværende Sag, at Arrestanten efter sin Løsladelse efter Udstaaelsen af den ham sidst overgaaede Straf i November Maaned f. A. ikke har givet sig af med noget lovligt Erhverv og efter det oplyste har været hengiven til Spil, at han, som det nedenfor skal blive omtalt, efter sin Løsladelse har gjort Forsøg paa Tyveri ved Hjælp af falsk Nøgle, og at Arrestanten om den omtalte Hjemmelsmand har afgivet vaklende Forklaringer og erkendt med Hensyn til forskellige Punkter desangaaende at have løjet.

Hvad særlig Tyveriet 3 angaar har Emilie Louise Augusta Andersen, Bogbinder Hansens Hustru, edelig forklaret, at hun, der bor i samme Hus som Brødrene Jahn, den paagældende Dags Eftermiddag Kl. 6 saa en Person forlade Huset bærende paa en Byldt, en Person, der i Højde og Udseende lignede Arrestanten, og det er tillige oplyst, at Arrestanten en Dag, der efter Frk. Hansine Karen Kristine Nielsens Forklaring vistnok netop var den 27 December mellem Kl. 6 og 7 Eftermiddag, kom hjem til sin Bopæl i Pustervig — hvor Hansine Nielsen ogsaa boede — bærende paa en Byldt, og med Hensyn til hvorledes Arrestanten er kommen til denne Byrde har han givet den i høj Grad usandsynlige Forklaring, at en ham ubekendt Person havde ladet ham bringe Byldten op til en Person, der skulde bo i Kvistetagen, hvad dog viste sig ikke at være Tilfældet, og at Arrestanten paa Vejen op med Bylten standsede ved sin egen Dør for at gaa ind og tage en ren Flip paa, ved hvilken Lejlighed han traf paa Hansine Nielsen.

Hvad endelig Tyveriet 4 angaar har Frk. Emma Marie Kamilla Buch edeligen forklaret, at hun, der bor i samme Ejendom som Kusk Christensen, den 31 December f. A. Kl. ca. $2^1/_2$ Eftermiddag saa en Person paa en mistænkelig Maade liste ned ad Trapperne, og at denne Person, der henvendte nogle Ord til Vidnet, da han saa sig iagttaget, i den Grad ligner Arrestanten, at hun i Virkeligheden ikke tvivler om deres Identitet, og den 12aarige Ellen Marie Simonsen har forklaret, at hun, der bor samme Sted, Kl. $2^1/_2$ Eftermiddag nævnte Dag paa Trapperne saa en Mand, der ganske lignede Arrestanten, og som bar en Del Tøj paa Armen.

Med Hensyn til disse to Tyverier, hvorved der er frastjaalet Brødrene Erik og Falck Jahn Beklædningsgenstande m. m. til samlet Værdi 150 Kr. og Kusk Christensen Klædningsstykker til Værdi 55 Kr., findes der efter Omstændighederne tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at det er Arrestanten, der har udført dem — for Tyveri 3's Vedkommende dog kun for saa vidt angaar en Jakke, en Vest, et Par Støvler og et Par Benklæder af samlet Værdi 45 Kr. — og vil Tyveriet hos Brødrene Jahn være at tilregne ham som groft, da det ved de af de nævnte Brødre og Tjenestepige Agnes Mathilde Sophie Olsen afgivne beedigede Forklaringer maa anses godtgjort, at Værelset har været af-

laaset, da Tyveriet fandt Sted, hvortil kommer, at der hos Arrestanten er forefundet en Nøgle, der med Lethed kan aabne den paagældende Dør.

Tyveriet hos Kusk Christensen vil derimod være at tilregne Arrestanten som simpelt, da det ikke kan anses aldeles tilstrækkeligt godtgjort, at Værelset har været aflaaset.

Med Hensyn til de 2 andre Tyverier findes det derimod ikke at være godtgjort, at Arrestanten er Gerningsmanden. Han vil derimod ikke kunne undgaa at dømmes som Hæler med Hensyn til det Kommis Andersen frastjaalne Ur, der er vurderet til 70 Kr., hvorimod der ikke findes tilvejebragt fyldestgørende Bevis med Hensyn til den Harry Larsen frakomne Klædning, hvorfor Arrestanten for saa vidt vil være at frifinde.

Angaaende det Arrestanten paasigtede Forsøg paa Tyveri hos Gæstgiver Larsen er følgende oplyst:

Larsen har forklaret, at han, der opholdt sig i sin Beværtning i Stueetagen, af sin Søster Kl. ca. 10 Aften blev gjort opmærksom paa, at der puslede nogen paa 1ste Sal, hvorfor han gik op ad Trappen, til hvilken der var uhindret Adgang fra Gaden. Paa første Sal fandt han de til Gæstgiveriets forskellige Lokaler førende Døre lukkede, men da han ved at tage i Døren til højre fandt, at den var uaflaaset, blev hans Mistanke vakt, og han gik derfor ind i det paagældende Værelse, der benyttedes som Gæsteværelse, og hvorfra der var Adgang til Larsens eget Sovekammer. I Gæsteværelset i en Krog ved Vinduet fandt han Arrestanten, der stod og røg Cigar.

Arrestanten har erkendt at være bleven funden under de nævnte Omstændigheder, men han har fralagt sig tyvagtig Hensigt med sin Tilstedeværelse paa det paagældende Sted og forklaret, at han Aftenen forud paa Gaden af en ham ubekendt Pige, der navngav sig Anna Poulsen, havde faaet Opfordring om at besøge hende, og at han, da Pigen havde opgivet at bo Vognmagergade Nr. 37, 1ste Sal til højre, havde indfundet sig der for at søge Pigen, og i denne Hensigt var gaaet ind i Værelset, idet han fandt Døren uaflaaset.

Arrestantens Forklaring om den nævnte Pige er imidlertid lidet sandsynlig og ganske ubestyrket; den paagældende Pige er ikke funden, og Larsen havde ingen Pige i sin Tjeneste; men mod Arrestantens Forklaring taler desuden, at han ikke straks ved sin Anholdelse afgav denne Forklaring, men da han overraskedes af Gæstgiveren, paa dennes Forespørgsel, hvad han vilde — efter hvad Arrestanten selv har erkendt — svarede, at Værten havde vist ham op paa Værelset, og da den tilkaldte Politibetjent gjorde ham det samme Spørgsmaal, paastod, at Gæstgiveren selv havde inviteret ham op paa Værelset, hvad dog straks blev modsagt af de i Beværtningen siddende Gæster. Først efter at have tilbragt Natten paa Politistationen afgav Arrestanten, da han næste Dag afhørtes til en Politirapport, den nævnte Forklaring om Anna Poulsen, og Arrestantens Anbringende om ikke straks at have villet fortælle Sagens sande Sammenhæng for ikke at bringe Pigen i Ulejlighed, findes efter Omstændighederne ganske uantagelig.

Imod Arrestantens Forklaring taler endvidere den Omstændighed, at Værelset, trods Arrestantens Benægtelse, efter de af Gæstgiver Larsen og hans Søster Emma Kathinka Dorthea Larsen afgivne edelige

Forklaringer maa antages at have været aflaaset, og at Arrestanten, der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af en tilfilet Nøgle, der kunde aabne Døren, derfor maa antages at være trængt ind i Værelset ved Hjælp af denne Nøgle.

Naar nu henses til, hvad ovenfor er sagt om Arrestantens Fortid og Levevis findes det ikke at være tvivlsomt, at Arrestanten paa ovennævnte Maade har skaffet sig Adgang til Larsens Værelse for der at begaa Tyveri, hvad Larsens Tilstedekomst imidlertid hindrede ham i.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri og efter dens § 231, 1ste Stk., samt § 231, 2det Stk., kfr. til Dels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Tirsdagen den 27 August.

Nr. 20. Købmand **Carl Schrøder** (U. Hansen)

contra

Handelsfirmaet **Bay & Pade** ved dets eneste Indehavere, Grosserere **J. Bay** og **W. O. Pade** (Ingen),

betr. et Erstatningsspørgsmaal.

Nakskov Købstads Gæsterets Dom af 4de December 1899: Indstævnte, Købmand Carl Schrøder her af Staden, bør til Citanterne, Firmaet Bay & Pade af Kjøbenhavn, betale 1757 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 3 Juni f. A. til Betaling sker, men i øvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Maj 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Købmand Carl Schrøder af Nakskov, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 6 August 1897 telegraferede de appelindstævnte, Firmaet Bay & Pade, til Appellanten, Købmand Carl Schrøder af Nakskov, angaaende Køb af 10000 Bushel Hvede: »Byde 82⁷/₈ Titusind December Minus ³/₄ cent pr. Bushel for Salg og Køb vore sædvanlige Betingelser. Iltelegrafer straks Akcept.« Appellanten telegraferede samme Dags Aften herpaa »Akcepterer«, og de appelindstævnte tilskreve efter Modtagelsen af sidstnævnte Telegram under 7de s. M. Appellanten, at Forretningen altsaa var i Orden, med Tilføjende . . . . »følger hoslagt Kontrakten, hvoraf det ene Eksemplar behgl. bedes os omg. returneret i underskreven Stand.« I Brevet laa saavel de appelindstævntes nærmere specificerede Stadfæstelse overfor Appellanten af at have købt Partiet som Udkast i tilsvarende Udtryk til den Stadfæstelse af at have solgt Partiet, som de appelindstævnte ønskede underskreven af Appellanten og omgaaende returneret, hvilket Udkast, der ligesom de appelindstævntes Stadfæstelse bar Dato 6 August 1897, er stilet til de appelindstævnte og lyder saaledes:

»Hermed stadfæster jeg at have solgt Dem: 10000 bs. Hvede paa Termin i New York pr. December d. A. à 82⁷/₈ cents pr. bs. og i øvrigt paa New York Børsens almindelige Betingelser.

For Salg og Køb betaler jeg Dem ³/₄ cent pr. bs. samt Deres Telegrammer & Porto.

Afviklingen af dette Parti skal ske gennem Dem senest den 15de December d. A.

Differencen ved eventuel Prisopgang betaler jeg Dem kontant der Steds paa Anfordring i Dollars reduceret efter Kurs 3,80, hvorimod Deres Indbetalinger til mig ligeledes ske i Dollars reduceret à 3,70.«

Da de appelindstævnte ikke omgaaende fik dette Udkast tilbage i underskreven Stand, telegraferede de den 9 August 1897 til Appellanten: »Er Kontrakten underskrevet. Ilsvar, ellers annulleres.« Med en Skrivelse af samme Dato, som Appellanten vil have afsendt, forinden han modtog sidstnævnte Telegram, sendte Appellanten til de appelindstævnte Udkastet i underskrevet Stand, men efter at have modtaget Telegrammet tilskrev han dem i en senere samme Dag dateret Skrivelse saaledes: »Efter at jeg i Middags havde tilskrevet Dem og sendt den underskrevne Kontrakt indgik Deres Telegram: »er Kontrakten underskrevet. Ilsvar ellers annulleres«, og da jeg ikke havde noget imod at efterkomme Deres Paastand om at annullere Forretningen, undlod jeg at telegrafere for derved at tilkendegive mit Samtykke til Annulleringen, og betragter saaledes denne Forretning som ikke gjort, og sender Dem indlagt den af Dem underskrevne Slutseddel tilbage, idet jeg udbeder mig den anden Part med min Underskrift tilbagesendt.«

De appelindstævnte, der alt den 10de s. M. skreve til Appellanten, at de havde modtaget den med hans førstnævnte Skrivelse af 9de samme Maaned sendte, underskrevne Kontrakt, og at hans Blanko-Salg saaledes var i Orden, ville først have modtaget hans senere Skrivelse af 9de s. M. den 11te næstefter og tilskreve sidstnævnte Dag Appellanten, at Kontrakten vedblivende var gældende, idet de bl. a. tilføjede, at de samme Dags Formiddag havde telegraferet til ham: »Forlange 1235 Kroner remitteret straks for Ophævelsen underskrevne

Kontrakt. Iltelegrafer straks eller gaar Sagen Politifuldmægtigen«, men at, da han havde undladt at iltelegrafere dem Akcept paa deres Annulleringstilbud, stode de ikke længere ved samme. Som Svar paa sidstnævnte Skrivelse og Telegram henviste Appellanten i Skrivelse af 12te næstefter til sin Skrivelse af 9de s. M. — hvorved han sigtede til sin sidstafsendte Skrivelse af denne Dato — med Tilføjende: »De har selv annulleret Forretningen, og jeg har anerkendt, at De gjorde det.«

De appelindstævnte lode den 13 August 1897 ved Notarius publicus nedlægge Protest hos Appellanten mod hans Opfattelse af Forholdet og forbeholdt sig Ret til Erstatning hos ham i videste Omfang. De appelindstævnte ville endvidere, da de den 11te s. M. bleve bekendte med, at Appellanten betragtede Forretningen som ikke gjort, for at sikre sig mod eventuelt større Tab samme Dag have ladet indkøbe det omkontraherede Parti Hvede i New York til Pris 86$^{3}/_{4}$ cents pr. bs., hvorved fremkom en Difference af 1767 Kr 50 Øre, derunder 10 Kr. for Telegrammer etc., hvorhos de, da Afviklingen af Forretningen i Følge den af Appellanten underskrevne Kontrakt skulde ske gennem dem senest den 15 December 1897, den 14de samme Maaned lode Appellanten anmode om at indbetale den Difference, han ved Afviklingen pr. 15de samme Maaned vilde blive dem skyldig, samt, da Appellanten ikke lod høre fra sig, under 22de samme Maaned lode ham sende en specificeret Opgørelse, i Følge hvilken han paa Grundlag af Afvikling pr. oftnævnte 15 December var dem 5700 Kr. skyldig.

Da Appellanten nægtede at skylde de appelindstævnte sidstnævnte eller noget som helst andet Beløb, paastode disse under nærværende i første Instans inden Nakskov Købstads ordinære Ret gæsteretsvis procederede Sag Appellanten tilpligtet principalt at betale fornævnte 5700 Kr. subsidiært fornævnte 1767 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af det Beløb, der maatte blive dem tilkendt fra Stævningens Dato den 3 Juni 1898 til Betaling skete, medens Appellanten, næst at nedlægge en Afvisningspaastand, procederede til Frifindelse.

Ved bemeldte Rets Dom blev Afvisningspaastanden forkastet og de appelindstævntes subsidiære Paastand tagen til Følge, dog efter Fradrag af de 10 Kr. for Telegrammer etc., altsaa med 1757 Kr. 50 Øre med Renter heraf som af de appelindstævnte paastaaet, medens Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaaet sig tillagt, ophævedes.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han gentager sin i første Instans i Sagens Realitet nedlagte Paastand samt paastaar sig tillagt Appelsagens Omkostninger, hvorhos han subsidiært procederer til Frifindelse mod at betale fornævnte 1235 Kr.

De appelindstævnte have, skønt lovlig stævnede, ikke givet Møde her for Retten.

Sin principale Paastand støtter Appellanten paa de appelindstævntes fornævnte Telegram af 9 August 1897, idet han hævder, at dette efter rigtig Ordfortolkning maa forstaas og af ham er forstaaet saaledes, at de appelindstævnte annullerede Retshandelen, hvis han ikke telegraferede det i Telegrammet ommeldte Ilsvar, og at Retshandelen

altsaa, da han ikke afgav bemeldte Svar, er annulleret af de appelindstævnte, hvoraf formentlig følger, at han maa frifindes.

Der findes imidlertid at maatte gives de appelindstævnte Medhold i, at selv om Telegrammet af 9 August 1897 naturlig maatte forstaas som af Appellanten hævdet, hvad de appelindstævnte i øvrigt benægte, kan Appellanten dog efter de foreliggende Forhold, særlig at Kontrakten efter hans Anbringende alt, forinden han modtog Telegrammet, var afsendt til de appelindstævnte, i af ham underskreven Stand, og at han efter at have modtaget Telegrammet intet gjorde for at hindre, at den underskrevne Kontrakt kom de appelindstævnte i Hænde, uagtet han erkender, at han let hos Postvæsenet havde kunnet stoppe det Brev af 9 August, i hvilket Kontrakten befandt sig, ikke støtte sin Frifindelsespaastand paa Telegrammet.

Herefter findes Appellanten at burde udrede Erstatning til de appelindstævnte for det Tab, de maatte have lidt ved, at han ikke vedstod Retshandelen.

Som Sagen foreligger Overretten, bliver der imidlertid kun Spørgsmaal om at undersøge, om der tilkommer de appelindstævnte det dem ved den indankede Dom tilkendte Beløb eller mindre. Appellanten har nu vel benægtet, at de appelindstævnte den 11 August 1897 have foretaget det af dem ommeldte Dækningskøb, og hævdet, at de i hvert Fald maa være bundne ved deres telegrafiske Tilbud af samme Dag om Ophævelse af Kontrakten mod Betaling af 1235 Kr., men ligesom der ikke kan gives Appellanten Medhold i dette sidste, da han ikke straks modtog Tilbudet, saaledes findes det efter den her omhandlede Retshandels Karakter, som en Handel, der afvikles ved Betaling af Difference, uden Betydning, om de appelindstævnte virkelig [bemeldte Dag dækkede sig ved Indkøb i New Yerk af det omhandlede Parti Hvede. De vare efter Appellantens Optræden berettigede til at lægge den Dags Pris for Hvede i New York til Grund for deres Erstatningspaastand, og da de mod Appellantens Benægtelse findes tilstrækkelig at have godtgjort, at deres Tab herefter er det dem tilkendte Beløb af 1757 Kr. 50 Øre, vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Renter og Sagsomkostninger billiges, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 199. Advokat Halkier

contra

Peder Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Han Herredernes Ekstrarets Dom af 23 Maj 1901: Arrestanten Peder Andersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar, og udreder han og Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Pro-

kurator Mønsted, og Defensor, Sagfører Nyegaard, 12 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1901: Underrets-Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Andersen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Peder Andersen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1840, har tidligere, foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, været straffet ifølge Hvetbo Herreds Ekstrarets Dom af 17de Maj 1876 efter Straffelovens §§ 228, 247 og 253, jfr. § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Kær Herreds Ekstrarets Domme af 30 August 1878, 31 Maj 1881 og 28 Oktober 1890 henholdsvis efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 231, 2det Led, kfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 2 Aar, samt endelig ifølge Hvetbo Herreds Ekstrarets Dom af 15 November 1893 efter Straffelovens § 232, 2det Led, med Tugthusarbejde i 3 Aar, medens han ved Overrettens Dom af 18 August 1884 i en Sag, hvorunder han var tiltalt for Tyveri, blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg om at udrede Aktionens Omkostninger.

Efter Sagens Oplysninger havde de paa »Søgaarden« i Nørreøkse By tjenende Drenge, Peder Christensen og Hejle Laurits Hejlesen, der vare henholdsvis 15 og 16 Aar gamle, den 12 Marts d. A. om Aftenen omtrent Kl. 8, da de gik hjem til Gaarden, set en Person, som de paa Grund af Mørket ikke kunde kende, gaa foran dem og senere gaa ind i Gaarden, og da de derpaa kom ind i Folkestuen, hvor de traf Staldkarlen Thomas Christian Thomsen, Kokkepigen Ane Christine Christensen og den da 15-aarige Tjenestepige Dorthea Larsen, omtalte de dette, hvortil Grunden var, at der i den sidste Tid havde været Tale om, at der — hvad ogsaa er oplyst under Sagen — var bleven en Del Høns borte i Nørreøkse.

Peder Christensen gik nu ud i den til Folkestuen førende Gang og saa da fra dennes Yderdør den omtalte Person gaa i Gaarden ud

for Hønsehuset, der fandtes i en Udbygning mod Øst i en Afstand af 42 Alen fra bemeldte Dør, og efter at han igen var kommen ind i Folkestuen, hvor der da blev talt om, hvem Personen kunde være, gik Peder Christensen atter ud i Døren, hvorfra han da kunde høre, at der var nogen inde i Hønsehuset, idet han, som han har udsagt, hørte en Persons Gang i dette og Hønsene i Bevægelse.

Ejeren af Gaarden, Proprietær Bruun, der var bleven underrettet om det passerede, kom nu til Stede, og de gik da alle sammen med Bruun i Spidsen over til Hønsehusdøren, der stod paa Klem. Bruun satte nu Krogen for Døren, og efter at Staldkarlen efter hans Anmodning havde hentet en Staldlygte og tændt den, aabnede Bruun Døren og gik ind i Hønsehuset, hvad derpaa ogsaa hans Ledsagere gjorde.

Ifølge de af Bruun og hans nævnte 5 Tjenestefolk afgivne edelige, i alt væsentligt overensstemmende Forklaringer laa der da paa Gulvet i Hønsehuset lige ved Døren to Høns, der vare døde, og en endnu sprællende kalkunsk Hane. Drengen Hejle blev derpaa opmærksom paa, at der bag ved Døren paa eller ved en Spand, hvori der var Kalk eller Kridt til Hønsene, sad en Person, der havde trukket sin Frakke af og smøget den over Hovedet, og som viste sig at være Arrestanten, og idet Bruun nu tog Frakken af ham, fløj der, eller, som et af Vidnerne har udsagt, kom der flagrende fra Arrestanten to Høns, uden at imidlertid de Vidner, der have forklaret herom, nærmere have kunnet angive, hvorledes Arrestanten havde haft disse to Høns, og om han navnlig havde haft dem under Armene. Samtidig med at Bruun tog Frakken af Arrestanten, ytrede han: »Er det Dig, Peder?«, hvortil Arrestanten svarede, om han ikke maatte faa Lov til at sidde og sove, og da Bruun spurgte, hvorledes det forholdt sig med den kalkunske Hane og de to døde Høns, svarede Arrestanten, at han ikke kendte noget til Bruuns Høns. Bruun, efter hvis Forklaring Arrestanten ogsaa fremkom med en Anmodning om, at Bruun vilde give ham sin Haand paa, at han maatte gaa, sagde derpaa til Arrestanten, at han skulde »forsvinde«, og da Arrestanten var gaaet, tog Bruun de døde Høns og den nu ligeledes døde kalkunske Hane op, hvorved det viste sig, at Halsene vare knækkede eller drejede om paa dem.

Arrestanten, der efter det oplyste i de sidste Aar har haft Tilhold hos en ca. $^1/_2$ Fjerdingvej fra »Søgaarden« boende Indsidder, paa hvis Loft han ved sin Anholdelse den 19 Marts blev funden liggende tildækket med Fjer og lignende — har forklaret, at han, der den Aften, da han blev antruffen i Bruuns Hønsehus, vil have været beruset, var gaaet ind i Hønsehuset for at sove, hvorimod han ikke vil kunne mindes, at hans Hensigt dermed var at tilegne sig Høns, hvad han dog, som han i det første Forhør udsagde, ikke turde benægte.

I øvrigt har han indrømmet at have vredet Halsene om paa de to Høns og den kalkunske Hane, der laa paa Gulvet; men som Grund hertil har han angivet, at de maaske havde »pikket« ham, saa at han ikke kunde sove i Ro, eller at han, som han ogsaa har udsagt, er kommen til at gøre dette af en Fejltagelse.

Til disse sidste Foregivender kan der imidlertid ikke tages noget Hensyn, og idet det efter de afhørte Vidners Forklaringer og det i øvrigt oplyste maa antages, at Arrestanten ved den omhandlede Lej-

lighed ikke har været beruset eller i hvert Fald ikke i en saadan Grad, at han ikke skulde kunne erindre det passerede, findes der efter det foreliggende ikke at kunne være nogen Tvivl om, at han er gaaet ind i Hønsehuset for at begaa Tyveri der, og at han navnlig har dræbt de to Høns og den kalkunske Hane i den Hensigt at tilegne sig dem, hvorfor hans Besiddelsestagelse af dem maa anses at være fuldbyrdet.

De nævnte Fjerkreaturer ere under Sagen ansatte til en Værdi af 7 Kr., men bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten for sit ommeldte Forhold være at anse for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 208. Advokat Hindenburg

contra

Henning Valdemar Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juni 1901: Arrestanten Henning Valdemar Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Richter og Cortsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henning Valdemar Sørensen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Henning Valdemar Sørensen, der tiltales for Bedrageri, har opgivet at være født den 28 November 1876, hvilket er skønnet stammende med hans Udseende, og er anset bl. a.: ved Rettens Dom af 3 Marts 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 29 August 1898 efter Straffelovens § 255

med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 3 November 1899 efter Straffelovens § 255 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved de af Mejerist Peter Mortensen, af Emil Vilhelm Nilsson Nord, der for sit nedennævnte Forhold ved Rettens Dom af 29 December 1900 efter Straffelovens § 255 dømtes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og af Arrestanten afgivne Forklaringer er følgende oplyst:

Den 6 December f. A. opholdt Mortensen sig paa Kjøbenhavns Hovedbanestation for at tage til Nykøbing paa Falster, da han, der var kommen et Par Timer for tidlig til Stationen, blev tiltalt af Nord, der var ham ubekendt, men som, da det viste sig, at de begge vare svenske, indlod sig i nærmere Samtale med ham. Kort efter blev Mortensen ogsaa tiltalt af Arrestanten, der ligeledes var ham ubekendt og som optraadte som om han heller ikke kendte Nord, og idet Arrestanten tilbød at ville afkøbe Mortensen en Cykle, som denne førte med sig, fik Arrestanten ham og Nord til at følge med hen paa Halmtorvet, for at Arrestanten der kunde prøve Cyklen. Efter her at have kørt noget paa Cyklen indbød Arrestanten Mortensen og Nord til at drikke noget Øl i en Beværtning i Helgolandsgade, hvor Arrestanten efter at have rekvireret Øllet, hentede et Spil Kort hos Beværtningens Bestyrer. De gave sig nu alle tre til at spille »Fem Kort sidste Stik«, et Spil, hvortil bruges 9 Kort i hver af de fire Farver — fra Seksen opad til Ti, dernæst Knægt, Dame, Konge og Esset som det højeste Kort — i det nævnte Spil gives fem Kort til hver af de spillende, der er ingen Trumf, Farven skal følges, og den har vundet, som faar det sidste Stik. Efter at de alle tre nogle Gange havde deltaget i Spillet uden eller med en ubetydelig Indsats med det Resultat, at Mortensen tabte et Spil, men vandt et Par Spil, trak Nord sig ud af Spillet, og Arrestanten gav Kort til Mortensen og sig selv for at fortsætte Spillet med Mortensen alene. Ved denne Kortgivning fik Mortensen 3 Es'er og i den fjerde Farve — i Hjerter — Konge og Knægt, medens Arrestanten i Hjerter fik Es og Dame og i Ruder to smaa Kort og Damen. Arrestanten, der oprindelig har forklaret som anført, har senere ændret denne sin Forklaring med Hensyn til de Kort, han selv erholdt, og paastaaet, at han havde Kongen, Damen og en lille i Ruder, men til denne Ændring i hans Forklaring, der strider mod hvad Mortensen har afgivet, vil der efter Omstændighederne ikke kunne tages Hensyn.

Efter at Kortene vare fordelte paa nævnte Maade, begyndte man at afhandle, hvilken Indsats, der skulde gøres af de spillende, og det blev aftalt, at Mortensen mod Arrestanten, der tilbød at sætte 100 Kr., skulde sætte sin Cykle. Mortensen spillede derefter Hjerter Knægt ud, og Arrestanten, der stak Knægten med sin Hjerter Dame, spillede Ruder Dame ud. Mortensen, der stak Damen med sit Es, spillede Hjerter Konge ud, hvilken Arrestanten stak med Hjerter Es, og Arrestanten, der nu havde to smaa Rudere tilbage, som Mortensen ikke kunde stikke, blev saaledes den vindende og tog Cyklen i Besiddelse, medens Mortensen paa Nords Opfordring og under hans Ledsagelse forlod Beværtningen for at naa Toget i Tide, og efter Mortensens og Nords Forklaring bestræbte sidstnævnte sig ivrig for at faa Mortensen

af Sted og fraraadede denne at opgive Rejsen, hvad Mortensen i Anledning af det passerede tænkte paa. Mortensen tog da ogsaa af Sted, men da han, der efter sin Forklaring endnu ikke anede, at han havde været Genstand for Svig, af en medrejsende blev oplyst herom, stod han af i Roskilde og tog tilbage her til Staden, hvor han gjorde Anmeldelse til Politiet.

Arrestanten sigtes nu for i det sidstnævnte Spil, ved hvilket han vandt Cyklen, der er vurderet til 100 Kr., forinden Kortgivningen at have ordnet Kortene saaledes, at Mortensen fik de nævnte Kort, der syntes at frembyde en overordentlig stor Chance for at vinde og saaledes maatte friste ham til at gøre en stor Indsats, men tillige saaledes, at Arrestanten fik de for hans Vedkommende ommeldte Kort, der ved rigtigt Spil og med Kendskab til Modpartens Kort nødvendigvis maatte bringe Arrestanten Gevinsten.

I saa Henseende har Emil Nord forklaret, at han og Arrestanten havde indfundet sig paa Banegaarden og efter en forud lagt Plan om at søge at lokke en eller anden Person, der syntes at have Penge, ind i den ovenomtalte Beværtning for at Arrestanten ved Spillet »Fem Kort sidste Stik« kunde faa Lejlighed til bedragerisk at fravende Personen Penge, idet Arrestanten havde betydet Nord, at han i det Øjeblik Spillet kom til at dreje sig om noget betydeligt, nok skulde »lave det« saaledes, at han, Arrestanten, vandt. I Henhold til denne Aftale var det, at Nord tiltalte Mortensen, og at Arrestanten falskelig foregav at ville afkøbe ham hans Cykle, og i det nævnte bedrageriske Øjemed hjalp Nord Arrestanten med at lokke Mortensen til at spille, ligesom han, efter i nogen Tid at have deltaget i Spillet, trak sig ud deraf, for at Arrestanten ved at spille alene med Mortensen kunde komme til at udføre sit Forehavende. Da Arrestanten derefter havde givet Mortensen de ovennævnte Kort og opfordret ham til at sætte sin Cykle mod, at Arrestanten satte 100 Kr. ud paa Spillet, var Nord efter sin Forklaring paa det rene med, at Arrestanten havde sørget for selv at faa saadanne Kort, at han trods Mortensens fortrinlige Chancer dog fik det sidste Stik, hvorfor han stærkt opmuntrede Mortensen til at gøre den nævnte Indsats, ligesom han, da Mortensen havde tabt, af Frygt for at denne ved at forblive her i Byen skulde komme under Vejr med Sammenhængen og melde Sagen til Politiet, gjorde sit bedste for at faa ham til at rejse. Nord har forklaret, at han vel ikke saa Arrestanten ordne Kortene paa bedragerisk Maade og ikke ved, hvorledes han bar sig ad dermed, men dog gik ud fra, at det skete.

Arrestanten har nu vel bestridt denne Forklarings Rigtighed og paastaaet, at Nord, da Arrestanten traf ham paa Jernbanestationen sammen med Mortensen, var ham ligesaa ubekendt som Mortensen var det, at Arrestanten udelukkende for muligvis at afkøbe ham hans Cykle henvendte sig til Mortensen og alene med dette Formaal for Øje fik ham med hen paa Halmtorvet, at Arrestanten ikke havde til Hensigt at spille med Mortensen, da han bød ham ind i den omtalte Beværtning, at han, efter at de vare begyndte at spille, ikke har gjort noget for at hidføre den omtalte Fordeling af Kortene, men at denne udelukkende skyldes Tilfældet, samt at Arrestanten ikke kendte Mortensens Kort, da Indsatsen blev aftalt.

Imidlertid er Nords Forklaring i høj Grad bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger.

Ligesom nemlig Arrestantens Fortid og de i Sagen foreliggende Oplysninger om ham kendetegner ham som saakaldet »Bondefanger« af Profession, saaledes er det ogsaa oplyst, at det blandt de saakaldte »Bondefangere« netop for Tiden er en almindelig anvendt Fremgangsmaade at bedrage Offeret i Spillet »Fem Kort sidste Stik« og sædvanligvis netop paa den Maade, at man ved særlig Kortgivning bringer Kort med tilsyneladende udmærkede Chancer paa Offerets Hænder, medens dog »Bondefangeren« faar Kort, der giver ham Overtaget, og særlig er det oplyst, at Kortgivningen hyppig indrettes netop saaledes. at Offeret faar tre Es'er samt Konge, Knægt i den fjerde Farve, og »Bondefangeren« faar Es, Dame i sidstnævnte Farve samt Dame tredje i en anden Farve.

Imod Arrestantens Benægtelse er det endvidere bl. a. ved de af Værtshusbestyrer Carl Christian Nielsen og Gæstgiver Johan Frederik Møller edelig aflagte Vidnesbyrd tilstrækkelig godtgjort, at Nords Forklaring om at have kendt Arrestanten forinden deres Sammentræf paa Banegaarden er rigtig, og at Arrestanten altsaa overfor Mortensen falskeligen lod som om Nord var ham ubekendt.

Nords Forklaring stemmer endvidere i sine Enkeltheder med, hvad der i Sagen er forklaret af Mortensen, hvilken sidste desuden har givet en Skildring af Nords og Arrestantens Optræden og deres Bestræbelser for at lokke ham ind i oftnævnte Beværtning og formaa ham til at spille, hvilken Skildring nøje svarer til den Fremgangsmaade, som — efter hvad der fra mangfoldige tidligere her ved Retten verserende Sager er Retten bekendt — sædvanligvis anvendes af »Bondefangere« for at »indfange« deres Ofre, gøre dem trygge og give dem Lyst til at spille.

Blandt særlig betegnende Træk har Mortensen i saa Henseende forklaret, at Arrestanten teede sig som en enfoldig Person og foregav ved Arv for nylig at være kommen i Besiddelse af mange Penge og kort forinden at have tabt en ikke ringe Sum i det oftnævnte Spil, og at Arrestanten, efter at have givet Kortene, et Øjeblik forlod Værelset, medens Nord benyttede hans Fraværelse til at paavirke Vidnet til at gøre den høje Indsats, idet han bl. a. forestillede Vidnet, at Arrestanten var en Nar, der ikke brød sig om, hvordan han smed med sine Penge.

Endelig er det oplyst, at den omtalte Beværtning, i hvilken Spillet foregik, er et søgt Samlingssted for »Bondefangere«.

Da det nu fremdeles maa anses for i høj Grad usandsynligt, at den oven omtalte Fordeling af Kortene, som »Bondefangerne« ellers søge at hidføre ved bedrageriske Manipulationer, i nærværende Tilfælde skulde være indtruffet ved et Tilfælde, da det endvidere findes lige saa usandsynligt, at Arrestanten, der efter det oplyste er uden Formue og uden fast Erhverv, som vel kendt med det nævnte Spil, skulde uden at kende Modpartens Kort vove en Indsats af 100 Kr. paa de Kort, han selv havde paa Haanden, idet disse i og for sig kun frembød ringe Chance for at vinde, da ogsaa den Omstændighed, at Arrestantens Forslag om den høje Indsats først blev fremsat efter at Kortene vare givne, bestemt tyder paa, at Arrestanten har vidst, at Mor-

tensen havde faaet saadanne Kort, som vare egnede til at friste ham til at vove en saadan Indsats, samt da Tilliden til Arrestantens Benægtelse svækkes ved, at han i Sagen har afgivet vaklende og til Dels løgnagtige Forklaringer, findes der ved det foranførte at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten svigagtigt har fravendt Mortensen den nævnte Cykle ved forud at lægge Kortene saaledes til Rette, at de bleve fordelte paa den oven omtalte Maade.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 220. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Niels Peter Christian Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Juli 1901: Arrestanterne Niels Hansen og Niels Peter Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maaneder og, en for begge og begge for en, udrede i Erstatning til Direktør Andreas Holm 40 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Christensen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, en for begge og begge for en. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Niels Peter Christian Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Dietrichson og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Hansen og Niels Peter Christian Nielsen, der ere fødte henholdsvis den 22 December 1879 og den 25 Marts 1881, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, tiltales for Tyveri, og er det ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne have Natten mellem den 20de og 21de April d. A. ved Ettiden i Forening frastjaalet Ekviperingshandler Carl Christensen en Del tilsammen til 24 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, der beroede dels frit fremme, dels i aabne Æsker i bestjaalnes Forretningslokaler i Ejendommen Istedgade Nr. 73 og Saksogade Nr. 86, 88 og 90, til hvilke Lokaler de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, som de opbrød.

Arrestanterne have Natten mellem den 25de og 26de April d. A. ved Midnatstid i Forening frastjaalet Skomagermester Peter Anton Marker 3 tilsammen til 11 Kr. vurderede Par Støvler, der beroede frit fremme i bestjaalnes Værksted i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 100, hvortil de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang, dels ved Hjælp af falsk Nøgle, dels ved Indstigning gennem et Vindue, som de opbrød.

Arrestanterne have Natten mellem den 2den og 3dje Maj d. A. omtrent Kl. $12^1/_2$ i Forening i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue skaffet sig Adgang til Urtekræmmer Georg Iversens Lagerlokale i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 25. Efter at de forgæves havde forsøgt paa at opbryde den aflaasede Dør, der førte ind til Urtekræmmerbutiken, stjal de fra Lagerlokalet noget til 19 Øre vurderet Øl, som de drak paa Stedet.

Samme Nat ved Ettiden have Arrestanterne i Forening frastjaalet Direktør Andreas Holm en Del tilsammen til 40 Kr. vurderede Cigarer, der beroede frit fremme i bestjaalnes Forretningslokaler i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 29, til hvilke Lokaler de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, som de ituslog.

Samme Nat ved Firetiden have Arrestanterne i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Kaffehandler Niels Erichsens Forretningslokaler i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 57, dels ved Indstigning gennem et Vindue, som de opbrød, dels ved at itubryde en Dørfyldning og krybe gennem den derved fremkomne Aabning. De stjal derpaa 2 Kr. 70 Øre i kontante Penge, der laa i en uaflaaset Skuffe, og nogle Flasker Vin og en Mejsel, hvilke tilsammen til 7 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maaneder og have efter derom nedlagt Paastand in solidum at udrede i Erstatning til fornævnte Direktør Holm 40 Kr.

Onsdagen den 28 August.

Nr. 47. Sagfører **J. C. M. Hansen** (Selv)

contra

Læge **Petrus Beyer** (Ingen),

betræffende Betaling af 435 Kr. 39 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1900: Imod Udlevering af den ovennævnte Obligation bør Indstævnte, Sagfører J. C. M. Hansen, til Citanten, praktiserende Læge Petrus Beyer betale 435 Kr. 39 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 30 Maj 1899, til Betaling sker, samt denne Sags Omkostninger skadesløst. Til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøder Indstævnte 20 Kr. og lige saa meget til Justitskassen. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører J. C. M. Hansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 2 Februar 1899 erholdt Indstævnte, Sagfører J. C. M. Hansen, et Laan, stort 4000 Kroner, i Dansk Arbejderbank, Sparekasse samt Laane- og Forsørgelseskasse i Kjøbenhavn. Ifølge den samme Dag af Indstævnte udstedte og af 8 Mænd, hvoriblandt Citanten, praktiserende Læge Petrus Beyer, som Kautionister og Selvskyldnere underskrevne Obligation skulde Laanet, der var opsigeligt med 3 Maaneders Varsel, forrentes med 5 pCt. aarlig og afdrages med 100 Kr. hvert Aars 1 Januar, 1 April, 1 Juli og 1 Oktober indtil 1 Juli 1892, efter hvilken Tid der i Afdrag skulde betales 200 Kr. hvert Kvartal. Efter at der i Obligationen var nævnt forskellige Omstændigheder vedkommende Debitor eller Kautionisterne, der skulde bevirke, at Kapitalen forfaldt til skadesløs Udbetaling straks, bestemtes det i samme, at Debitor inden 8 Dage efter sin eller en Kautionists Bopælsforandring skulde meddele Banken fornøden Underretning i saa Henseende, idet han, naar han undlod dette, for de første 8 Dage derefter til Bankens Forsørgelsesfond skulde betale en Bøde af 1 Kr., medens Banken, naar han oversad denne Tid, kunde kræve Kapitalen m. m. udbetalt. Det udtaltes derefter i Obligationen, at Debitor, naar han udeblev over Forfaldsdagen med Kapital eller Rente, skulde til Banken betale for hver Dag, der forløb, 4 Øre af hver 100 Kr. af Laanets oprindelige Beløb, og det sagdes endvidere i Obligationen, at Debitor havde formaaet de omtalte 8 Mænd til som Kautionister og Selvskyldnere at indestaa for Opfyldelsen af Obligationens Bestemmelser og hans Forpligtelser derefter,

---

Færdig fra Trykkeriet den 5 September 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 21.**

Onsdagen den 28 August.

idet enhver af dem indestod for 500 Kr. foruden Rente m. v., dog saaledes, at hvis en enkelt eller flere af Kautionisterne ikke skulde være i Stand til at opfylde de herved paatagne Forpligtelser, hæftede de øvrige ogsaa for saadanne Beløb.

Da Resten af det nævnte Laan blev tilbagebetalt, forsynede Banken under 3 Oktober 1895 Obligationen med Paategning om, at den kvitteredes som indfriet, med Bemærkning, at af det erlagte Beløb (Kapital, Provision og Rente samt Porto) var i alt 3620 Kr. 71 Øre betalt dels af Citanten paa egne og Medkautionisters Vegne, dels af en navngiven Overretssagfører paa samtlige Kautionisters Vegne; tillige var der meddelt løse Kvitteringer.

Under nærværende Sag har nu Citanten anbragt, at hver Kautionist har erlagt lige meget til Banken, men at Indstævnte — der efter sit uimodsagte Anbringende har fyldestgjort de øvrige Kautionister — har vægret sig ved at betale ham det ham tilkommende. Med Hensyn til Størrelsen heraf har han anført, at der af de i Bankens Kvitteringspaategning paa Obligationen omtalte 3620 Kr. 71 Øre er en Gang under hans Fraværelse af en Medkautionist paa samtlige Kautionisters Vegne betalt en Ydelse, nemlig efter hans endelige Procedure Ydelsen pr. 1 Juli 1892, stor i alt 233 Kr. 61 Øre, hvoraf Indstævnte dog har refunderet nævnte Kautionist saa meget, at denne kun har maattet paaligne sine Medkautionister 12 Kr. eller efter Citantens seneste Anbringende 12 Kr. 50 Øre. Citantens endelige principale Paastand under Sagen gaar derefter ud paa, at Indstævnte tilpligtes at betale ham $^1/_8$ af 3387 Kr. 10 Øre — nemlig 3620 Kr. 71 Øre ÷ 233 Kr. 61 Øre — eller 423 Kr. 39 Øre med Tillæg af de nævnte 12 Kr., altsaa i alt 435 Kr. 39 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum den 30 Maj forrige Aar, til Betaling sker.

Den af Indstævnte endelig nedlagte Paastand gaar ud paa, at han frifindes imod at betale Citanten 174 Kr. Han gør til Støtte herfor gældende, at han kun kan være pligtig at betale, hvad der er erlagt til Banken som Kapital og Rente, idet de yderligere af Kautionisterne i Provision, Bøder og Porto til Banken betalte Beløb maa være ham uvedkommende. Ifølge de foreliggende Oplysninger udgøre de siden den 1 Juli 1891, da Kautionisterne maatte overtage Indbetalingen, til Banken erlagte Afdrag og Renter i alt 3575 Kr., men heri maa fragaa Afdrag og Rente pr. 1 Juli 1892 232 Kr. 50 Øre, hvilket Beløb vel betaltes af en Kautionist, men paa Indstævntes Vegne og for hans

Regning. Indstævnte skyldte saaledes kun Kautionisterne 3342 Kr. 50 Øre; af dette Beløb har han imidlertid betalt Citantens Medkautionister 3168 Kr. 50 Øre (efter Indstævntes tidligere Anbringende under Sagen 3168 Kr. 13 Øre), og han skylder saaledes kun til Rest 174 Kroner.

Hvad først angaar Spørgsmaalet, om Indstævnte er forpligtet til at refundere Kautionisterne de i Provision, Bøder og Porto erlagte Beløb, tilsammen 45 Kr. 71 Øre, maa der efter Proceduren gaas ud fra, at disse Beløb ere afkrævede Kautionisterne, fordi de stipulerede Afdrag og Renter ikke ere erlagte i rette Tid. Naar der henses til Obligationens ovenanførte Bestemmelser, hvorefter Kautionisterne have indestaaet Banken for Betalingen af slige Debitor paahvilende Beløb, og til at Indstævnte ved Obligationens Underskrift under Hensyn til Kautionisternes betydelige Antal og den Maade, hvorpaa disse efter Obligationen hæftede, maa have været paa det rene med, at hans Undladelse af at betale Afdrag og Renter i rette Tid let vilde medføre, at der vilde løbe nogle Ekstraudgifter paa, inden Kautionisterne kunde betale, maa der gives Citanten Medhold i, at Indstævnte maa være pligtig at refundere Kautionisterne disse forholdsvis smaa Beløb.

Til Støtte for sit Anbringende om, at den omtalte Ydelse pr. 1ste Juli 1892, stor 233 Kr. 61 Øre, er betalt paa samtlige Kautionisters Vegne, har Citanten henvist til den af Banken afgivne, under Sagen fremlagte Kvittering, hvorefter Ydelsen er betalt af ham paa egne og Medkautionisters Vegne, medens Indstævnte til Støtte for sit Anbringende om, at Ydelsen ikke vedkommer Kautionisterne, har henvist til et fremlagt Brev fra Citanten til Indstævnte af 11 April 1893. Hvorledes det nu end maatte forholde sig hermed, har Indstævnte end ikke assereret, at han har vederlagt den Kautionist, som foretog Indbetalingen, for den Del af det indbetalte Beløb, som nævnte Kautionist, efter hvad der maa anses uomtvistet, har paalignet de øvrige Kautionister, og da Indstævnte selv har anbragt, at bemeldte Kautionist i Aaret 1897 har givet ham Saldokvittering — hvilken Kvittering efter det foreliggende maa antages at være meddelt, efter at det omtalte Beløb var paalignet Medkautionisterne — saa at Indstævnte ikke er udsat for noget fra det foreliggende Mellemværende hidrørende Krav fra nævnte Kautionist, samt da Indstævnte efter sin egen Procedure ikke ved Saldokvitteringens Modtagelse kan være gaaet ud fra, at Kvitteringen omfattede det oftnævnte Beløb, vil han være at tilpligte at betale Citanten de under denne Del af Sagen omhandlede 12 Kr.

Da der endelig maa gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ikke overfor ham kan være frigjort ved den Betaling, som Indstævnte efter sin egen Procedure, uden at have erhvervet Samtykke fra Citanten eller nogen af denne godkendt Opgørelse, paa egen Haand har erlagt til Citantens Medkautionister, vil Citantens fornævnte Paastand i det hele være at tage til Følge, dog at Betalingen ifølge Indstævntes Paastand, mod hvilken Citanten ikke har protesteret, gøres afhængig af, at den til Banken udstedte Obligation udleveres ham.

Sagens Omkostninger, paa hvis Tilkendelse hver af Parterne har nedlagt Paastand, vil Indstævnte i Henhold til Obligationens Bestemmelser have at tilsvare Citanten skadesløst.

Da Indstævnte findes at have gjort sig skyldig i usømmelig Pro-

cedure, vil han efter D. L. 1—12 og Fr. 23 December 1735 § 2 have at bøde 20 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse og lige saa meget til Justitskassen.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 205. Højesteretssagfører Salomon

contra

Peder Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Hobro Købstads Ekstrarets Dom af 24 Maj 1901: Arrestanten Peder (eller Peter) Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Steenberg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Nielsen til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peder Nielsen, der er født i Aaret 1835 og som tidligere mange Gange har været straffet, navnlig for Tyveri og dermed beslægtede Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesterets Dom af 13 Februar 1894 med Tugthusarbejde i 6 Aar efter Straffelovens § 232, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Efter at Garver Weinberger i Hobro Søndagen den 10 Marts d. A. til Politiet havde gjort Anmeldelse om, at der hos ham — formentlig den foregaaende Dags Eftermiddag — var bleven stjaalet et ham tilhørende Stykke Voks paa $9^1/_4$ Pd., der havde henligget i Vindueskarmen i hans Butik, hvilket Vindue vender ud til Skibsgade, samt,

at han havde bragt i Erfaring, at dette Stykke Voks var bleven solgt til Garver Jensen af Hostrupshusene, blev Undersøgelse i den Anledning anstillet, og da et Stykke Voks som det savnede forefandtes hos den nævnte Garver Jensen, der forklarede, at han den foregaaende Dags Eftermiddag havde købt det af en ham ubekendt Person, hvis Signalement han opgav, blev Arrestanten, der Fredagen den 8 Marts d. A. var ankommen til Hobro og havde taget Logis hos Værtshusholder Peder Nielsen samme Steds, eftersøgt efter det opgivne Signalement og anholdt.

Garver Weinberger har nu bl. a. edelig forklaret, at han genkender det hos Garver Jensen forefundne Stykke Voks som ham tilhørende, og at han er sikker paa, at han ikke har solgt eller afhændet det, men at det er frastjaalet ham. Vokset laa saaledes, at det kunde ses fra Gaden, og Døren fra Butiken ud til Gaden var ikkun tillukket, men ikke aflaaset, saaledes, at det var let for en Person fra Gaden at gaa ind i Butiken og ubemærket tage Vokset. Forhørsdommeren har med Hensyn til det omhandlede Stykke Voks, der har været fremlagt i Retten, bemærket, at det er let genkendeligt, idet der er brækket et Stykke af den ene Side, hvorved der fremkommer en uregelmæssig Fordybning i Siden, og i Ekstraretten har Dommeren yderligere bemærket, at det er Retten bekendt, at det fremlagte Stykke Voks tidligere har været i Weinbergers Besiddelse, idet det samme Stykke en Gang tidligere er bleven frastjaalet Weinberger, derefter afhændet og atter forefundet samt under en tidligere Sag tilbageleveret Weinberger, og begge Retsvidnerne have bemærket, at de tydelig genkender Vokset som det samme, der var stjaalet under den tidligere Sag. Sømand Jacob Brandt Sørensen har derhos forklaret, at han Lørdag Eftermiddag den 9 Marts, da han var paa Vejen til sit Hjem, der er beliggende i Skibsgade ved Siden af Weinbergers Butik, saa en Person staa inde i denne med noget Voks i Haanden, samt at Sørensen, da han, kort efter at være kommen hjem, gik ud paa Gaden, saa den samme Person komme ud af Butiken medhavende et Stykke Voks, som han svøbte ind i en Sæk.

Den paagældende Person var temmelig gammel og noget skrutrygget, og Sørensen har bestemt ment at kunne genkende Arrestanten, men da han kun saa vedkommende Person, da denne var kommen ud paa Gaden, bag fra, har Sørensen dog ikke turdet beedige, at Arrestanten er den Person, som han den nævnte Dag saa komme ud af Weinbergers Butik.

Endvidere har Garver V. Jensen edelig forklaret, at en Person, hvem han bestemt har genkendt som Arrestanten, Lørdag Eftermiddag mellem Kl. 3 og 4 kom ind til ham og falbød det hos ham forefundne Stykke Voks, der viste sig at veje $9^1/_4$ Pd., og for hvilket Vidnet, der vel ikke kendte Arrestanten, men overfor hvem han dog ingen Mistanke nærede, betalte Arrestanten 9 Kr. 25 Øre. Markus Lauritzen, der er Svend hos Garver V. Jensen, har ligeledes edelig forklaret, at en Person, hvem han med Bestemthed genkender som Arrestanten, Lørdag Eftermiddag ved Firetiden kom ind i Garver V. Jensens Butik, hvor han ud af en medbragt Sæk fremtog det oftnævnte Stykke Voks, som Vidnet derpaa vejede, og som Arrestanten derefter solgte til Garver V. Jensen.

Skrædder Thinds Hustru Maren, født Faarup, har ligeledes edelig forklaret, at en Person, hvem hun med Bestemthed genkender som Arrestanten, en Lørdag Eftermiddag ca. 3 Uger før den 29de Marts d. A. kom ind til hende medhavende en Sæk og falbød Voks, men at hun ikke vilde indlade sig paa at købe saadant, samt at Arrestanten derpaa, efter at hun paa hans Forespørgsel havde oplyst ham om, at Indgangen til Garver Jensens Bopæl var Døren ved Siden af hendes Lejlighed, forføjede sig bort. Endelig har Bogbindersvend Niels Holger Nielsen, der er en Søn af, og for Tiden opholder sig hos ovennævnte Værtshusholder Nielsen, hvor Arrestanten som meldt havde Logis, bl. a. forklaret, at han saa, at Arrestanten Lørdag den 9 Marts kom hjem omtrent ved Firetiden, efter at han havde været borte et Par Timer, og da angav, at han havde været i Omegnen af Trenderup, hvad Arrestanten imidlertid ikke har villet erkende.

Arrestanten har under Sagen ikke blot benægtet, at han har tilegnet sig det ommeldte Stykke Voks, men tillige, at han, medens han som meldt opholdt sig i Hobro, overhovedet har været i Besiddelse af Voks og solgt saadant til Garver V. Jensen, men til Trods for disse Benægtelser, der er ganske ubestyrkede, maa det ved de ovenanførte Vidneforklaringer og de i øvrigt foreliggende Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har tilegnet sig det oftnævnte Stykke Voks og derefter afhændet det til Garver Jensen. Vokset, der af Retsvidnerne er bleven vurderet til 9 Kr. 25 Øre, medens Weinberger har anslaaet dets Værdi til 14 Kr. 80 Øre, maa antages at være tilbageleveret bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For sit omhandlede Forhold, der maa betragtes som simpelt Tyveri, er Arrestanten ved Underretten rettelig anset efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 211. Advokat Nellemann

contra

Charles Elias Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 168 og 174.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 6 Juni 1901: Arrestanten Charles Elias Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale 4 Kr. til Bolsmand Jens Truelsen Haue, Førstballe, samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Møhl, 10 Kr.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Elias Jensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Elias Jensen — der er født i Haderslev den 25 Marts 1883, og som ifølge Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 10 Maj f. A. har været straffet efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, hvorhos der i indeværende Aar har været indledet Undersøgelse mod ham som sigtet for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens § 210, uden at denne Undersøgelse dog førte til Sagsanlæg — tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens §§ 168 og 174.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Arrestanten den 4 Maj d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 paa Vejen, der fører forbi Skovlyst i Linneballe Skov, i nogen Afstand saa det ham den Gang ubekendte Pigebarn Ane Kirstine Mette Kristine Haue, der er født den 7 December 1887 og Datter af Bolsmand Jens Truelsen Haue af Førstballe, komme gaaende, fik han Lyst til at have Samleje med hende, hvorfor han blev staaende paa Vejen og lod sig indhente af Pigebarnet, til hvem han, idet hun passerede forbi ham, rettede en Anmodning om at besørge et Brev afleveret til en navngiven, Syd for den nævnte Skov boende Mand. Efter at Pigebarnet imidlertid havde nægtet at besørge noget Brev for Arrestanten og ligeledes paa hans videre Spørgsmaal, om hun ikke skulde forbi den nævnte Mands Bopæl, havde nægtet dette, udtalte Arrestanten, idet han gik bag efter Pigebarnet, at han saa selv kunde gaa til bemeldte Mand, hvorhos han, efter at være kommen paa Siden af hende,

spurgte, hvor hun var fra og hvor gammel hun var, paa hvilke Spørgsmaal hun svarede, at hun var fra Førstballe og var 13 Aar gammel. Da de derpaa vare naaede til et Sted, hvor der var Skov paa begge Sider af Vejen, ytrede Arrestanten, at han vilde kysse hende, og da hun hertil havde sagt, at det maatte han ikke, greb han hende i Armen. Hun fik sig imidlertid revet løs og løb et Stykke hen ad Vejen, men Arrestanten indhentede hende snart og slæbte hende nu, idet han ytrede, at hvis hun raabte eller skreg, vilde han skyde hende, ind i Skoven, hvor han kastede hende om paa Jorden og slog hendes Skørter op samt rev de lukkede Benklæder, hun var iført, af hende, hvorpaa han lagde sig over hende og fremtog sit Lem samt gjorde Samlejebevægelser, hvorved hans Lem indbragtes i hendes Kønsdele.

Arrestanten har erkendt, at Samlejet blev foretaget imod Pigebarnets Vilje og under Anvendelse af Magt fra hans Side, idet hun vel ikke raabte eller skreg, men sagde, at han ikke maatte, og derhos søgte at skyde ham fra sig. Arrestanten har derhos forklaret, at han mærkede, at hans Lem kom ind i Pigens Kønsdele, men at han, da Sæden skulde til at gaa fra ham, trak Lemmet tilbage, hvorved i hvert Fald ikke al Sæden kom ind i hendes Kønsdele, idet han saa, at en Del af samme var bleven udgydt paa Jorden.

Efter at være bleven færdig, spurgte Arrestanten Pigebarnet, om hun kendte ham, og da hun benægtede dette, foregav han, at hans Navn var Peter, og opfordrede hende til ikke at fortælle det passerede til sine Forældre, hvorefter hun atter iførte sig sine Benklæder og skyndte sig hjem.

Bemeldte Pigebarn — der efter sin Forklaring troede, at Arrestanten vilde gøre Alvor af sin Trusel om at skyde hende, og derfor ikke turde raabe om Hjælp, hvilket efter hendes Udsagn ej heller vilde være bleven hørt af nogen paa det paagældende Sted, og som, efter hvad hun videre har forklaret, flere Gange opfordrede Arrestanten til at lade hende være og hele Tiden gjorde Modstand, men for øvrigt var saa fortumlet og angst, at hun ikke helt tydeligt kan huske, hvorledes det gik til — har i øvrigt udsagt, at hun mærkede, at Arrestantens Lem kom ind imellem hendes Ben, og at dette gjorde ondt, samt at hun i nogen Tid derefter havde Smerter mellem Benene, hvilket dog, da hun den 15 Maj afgav Forklaring i Retten, havde fortaget sig.

Af Pigebarnets Forældre er det forklaret, at hun, da hun den nævnte Dag ved Aftenstid kom hjem, græd meget og var ganske ude af sig selv, og at hun først, efter at hendes Moder havde opdaget, at der var Blod paa hendes Linned, fortalte, at der var en, der havde ligget paa hende, uden at hun dog, før senere hen, var i Stand til at afgive en nærmere Forklaring.

Dagen efter Overfaldet lod Pigebarnets Fader hende undersøge af en Læge, i hvis samme Dag afgivne Attest, der er fremlagt under Sagen, det udtales, at der ved Undersøgelsen forefandtes smaa Ekskoriationer paa Indsiden af labia minora ved Overgangen til Hymen, og at denne sidste var kontunderet og dilacereret, og efter en af Distriktslægen den 15 Maj næstefter efter Rekvisition af Forhørsdommeren foretagen Undersøgelse af Pigebarnet er der derhos af Distriktslægen under sidstnævnte Dato afgivet en Erklæring, i hvilken det

hedder, at Pigebarnet viste sig at være lille, spinkel og af barnlig Habitus, 54½ Tomme høj, men dog med begyndende Udvikling af mammæ og pubes, at der ikke paa eller omkring Kønsdelene fandtes Hævelse eller Tegn paa Stød eller Kneb saa lidt som Saar, eller Tegn paa venerisk Smitte, men at der fandtes ret rigeligt Udflod af en hvidlig Vædske fra de indre Kønsdele, samt at Hymen var defloreret, saa at Skeden kunde optage en voksen Mands Finger, hvilket tydede paa, at Samleje var eller kunde være fuldbyrdet.

Medens Pigebarnets Fader i øvrigt har indskrænket sig til at tage Forbehold med Hensyn til Krav paa Erstatning overfor Arrestanten, for saa vidt dennes Gerning maatte faa videre Følger for hans Datter, har han her under Sagen alene paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 4 Kr. for den førstnævnte Lægeattest, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har haft at erindre, er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 226. Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peter Elling (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1901: Arrestanten Jens Peter Elling bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Juel, og Defensor, Overretssagfører Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Elling til Højesteretssagførerne Hansen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Elling, der tiltales for Tyveri, er født den 24 Juli 1861 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 4 November 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 4 September 1897 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Roskilde Købstads Politirets Dom af 3 Januar 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 19 April dette Aar i Forening med en ikke her under Sagen tiltalt Person har frastjaalet Smedesvend Christen Olsen en til 8 Kr. vurderet Jakke, der hang i en Gaard, hvor Arrestanten og hans Ledsager bar Brænde for bestjaalne.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 225. Højesteretssagfører Bagger

contra

Alfred Theodor Jespersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af et Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juli 1901: Arrestanten Alfred Theodor Jespersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Hartmann, 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Theodor Jespersen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Theodor Jespersen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 28 Januar 1875 og anset bl. a. ved Hobro Købstads Ekstrarets Dom af 9 November 1897 efter Straffelovens § 228, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 August 1898 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk, § 253 og § 270 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 8 April 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 12 Februar 1900 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 30 Dage, og senest ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 24 Maj 1900 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han — der efter Udstaaelsen af den ovennævnte Straf af 30 Dages Tvangsarbejde blev hjemsendt til Aarhus, men forinden ved Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 11 April f. A. under sædvanlig Straffetrusel erholdt Tilhold om ufortøvet at melde sig til nævnte Protokol, naar han paa ny maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold — har overtraadt dette Tilhold, idet han, uden at afgive den befalede Melding, 3 Gange siden han senest løslodes af Forbedringshuset, har opholdt sig her i Byen, hver Gang en 4—6 Dages Tid, senest fra den 22 Juni d. A. til han den 26de s. M. anholdtes her under Sagen.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 23de Juni dette Aar paa et herværende Hotel, hvor han delte Værelse med Konditorsvend Frederik Diderichsen, medens denne sov, har frastjaalet ham et Par paa Væggen hængende Benklæder med vedhængende Seler og med en Portemonnæ og nogle Smaating i Lommerne samt et paa en Servante liggende Ur med Kæde.

I Portemonnæen beroede 85 Øre, de øvrige Koster ere vurderede til i alt 14 Kr.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar.

Nr. 204. Højesteretssagfører Lunn

contra

Louis William Johan Wätjen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juni 1901: Arrestanterne Hans Christian Waldemar Andersen og Louis William Johan Wätjen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Andersen i 2 Aar og Wätjen i 18 Maaneder. Saa bør og Andersen udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Christensen og Bentzen, 15 Kr. til hver, dog at Wätjen deraf in solidum med ham bør udrede Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Louis William Johan Wætjens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler den nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Hans Christian Waldemar Andersen og Louis William Johan Wätjen tiltales for Tyveri.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Wätjen er født den 3 Marts 1876 og anset blandt andet: ved Rettens Dom af 5 September 1896 efter Straffelovens §§ 100 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; ved Rettens Dom af 16 April 1898 efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238, som for anden Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Højesterets Dom af 20 Januar 1899 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de Natten mellem den 1ste og 2den April d. A. i Forening have frastjaalet Cigarhandler Peter Andreasen 2 tilsammen til 7 Kr. vurderede Kasser Cigarer, der beroede frit fremme i Vinduet i bestjaalnes Butik. De begik Tyveriet paa den Maade, at de staaende paa Gaden udtog det stjaalne gennem et Hul i Vinduesruden, fremkommen ved, at Andersen umiddelbart i Forvejen i Wätjens Overværelse havde ituslaaet Ruden.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten Andersen noget senere samme Nat igennem den ituslaaede Rude har frastjaalet fornævnte Cigarhandler Andreasen nogle tilsammen til 2 Kr. 50 Øre vurderede Cigarer.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Wätjen i Medfør af Straffelovens § 246 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for fjerde Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Wätjen i 18 Maaneder.

Hermed endte den anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Tirsdagen den 1 Oktober.

Nr. 232. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christian Jørgen Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 Juni 1901: Arrestanten Christian Jørgen Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1901: Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Tvermoes og Overretssagfører Levinsen, betaler Arrestanten Christian Jørgen Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Jørgen Jørgensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Christian Jørgen Jørgensen for Tyveri.

Arrestanten er født den 31 Juli 1872 og anset ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 1 April 1890 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, til Dels sammenholdt med § 46, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Domme af 20 Maj 1893, 14 August 1897, 12 Februar 1898 og 24 Oktober 1899 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., til Dels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 14 Maj d. A. om Aftenen, medens han opholdt sig som Gæst paa Beværtningen »Aahuset« paa Frederiksberg, fra et Værelse i denne, til hvilket han havde uhindret Adgang, stjal en til 5 Kr. vurderet Frakke, der beroede frit fremme og som tilhørte Kontrollør Peter Jensen, og at han den 23de s. M. om Aftenen Kl. ca. 8 fra et Værelse i Stueetagen i Ejendommen Smallegade Nr. 48 paa Frederiksberg — til hvilket Værelse han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved fra Ejendommens Gaard at stige ind i det gennem et mod Gaarden vendende Vindue, som stod paa Klem, og som han helt aabnede ved med Haanden at aftage en Snor, der løseligt var paasat en af Vindueskrogene og den dertil hørende Haspe — stjal en til 2 Kr. vurderet Pengekasse, indeholdende ca. 10 Kr. i rede Penge, samt 1 Flaske Hindbærsaft og 2 halve Flasker Banko af samlet Værdi 2 Kr., hvilke Genstande beroede frit fremme i det paagældende Værelse og tilhørte Gæstgiver Christian Christiansen.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri, og da den ved den indankede Dom bestemte Straf af Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 228. Højesteretssagfører Lunn

contra

Wilhelm Theodor Werner von **Eyben** (Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juli 1901: Arrestanten Vilhelm Theodor Werner von Eyben bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Wilhelm Theodor Werner von Eyben til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Theodor Werner von Eyben, der tiltales for Tyveri, er født den 9de November 1867 og anset ved Rettens Dom af 3 Oktober 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og efter dens § 228, jfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 23 Maj dette Aar har stjaalet en Enkebaronesse Karoline Rosenkrantz tilhørende Dyne i en Sæk til samlet Værdi 25 Kroner.

Efter Arrestantens Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, stod Sækken frit fremme i en Kældergang, hvortil Adgangen var uhindret.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 217. Højesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Andreas Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juli 1901: Tiltalte Frederik Andreas Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører V. S. Salomonsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men

Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Frederik Andreas Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Frederik Andreas Sørensen, der er født den 1 Maj 1859 og som ikke er funden forhen straffet, tiltales for Vold.

Ved de af Pladsformand Niels Andersen, Købmand Lars Nielsen og Ostehandler Hans Nielsen afgivne beedigede Forklaringer og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Vold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Formand Niels Andersen den 8 April dette Aar traf Tiltalte, hvem han kender godt, i Bogholderalleen, gik han, der var noget beruset, hen til Tiltalte og slog ham i al Venskabelighed paa Skulderen, idet han sagde til ham: »Er det dig eller mig, der giver Øl i Dag«. Umiddelbart herefter tilføjede Tiltalte ham til Dels med knyttet Haand nogle Slag i Ansigtet og bibragte ham herved flere mindre Hudsaar paa højre Kind, Svulst og Blodudtrædning i det nedre Øjelaag samt Svulst og Ømhed af højre Side af Næseroden.

Disse Læsioner forsvandt efter Andersens Forklaring først fuldstændigt efter en Maanedstids Forløb.

Tiltalte har under Forhørene stadig gjort gældende, at han ikke har slaaet Sørensen i Ansigtet, og at han derfor ikke har paaført ham de forannævnte Læsioner; det eneste han erkender at have gjort er, at han, da Sørensen ved den fornævnte Lejlighed greb ham kraftigt i Skuldrene, har skubbet ham til Side for at værge sig.

Efter det oplyste havde Andersen i den forudgaaende Tid lejlighedsvis i Spøg brugt nogle drillende Betegnelser overfor Tiltalte, hvorover denne efter sin Forklaring havde følt sig krænket.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 2 Oktober.

Nr. 179. Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1901: De foranførte for Citanten, Præst ved St. Josephs Kapel J. B. Desnos, fornærmelige Udtalelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Gartner Jens Jensen, straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale Sagens Omkostninger med 60 Kr. og til Justitskassen i Mulkt for unødig Trætte 20 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Forposten« Nr. 810 for 5 Januar 1901 indeholdtes en med Indstævnte, Gartner Jens Jensens Navn underskreven Artikel med Overskriften: »Skandaløse Forhold i Klostret paa Strandvejen. Katolsk Kærlighed. Pateren og Nonnerne. Skriftefaderen og Gud Amor. Hvad man fandt udenfor Skriftestolen«, hvori det om Citanten, Præst ved Sct. Josephs Kapel, J. B. Desnos, som Præst for de i det nævnte Kloster boende Nonner, bl. a. hedder:

»Præstens Omhyggelighed og Venlighed mod de unge Piger, der er saa lykkelige at være under hans Varetægt, er imidlertid af en saadan Beskaffenhed, at man ikke skulde tiltro en Præst sligt.

Færdig fra Trykkeriet den 10 Oktober 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 22—23.**

Onsdagen den 2 Oktober.

Nonnerne frygter da ogsaa den fromme Pater Desnos, som for en Tid siden særlig havde forset sig paa Søster Cheraunin«.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

»Søster Cheraunin er Stuepige hos Præsten, men efter de Erfaringer, hun har gjort med Hensyn til Hr. Desnos varme Hjerte, vover hun sig aldrig ind i Præstens Værelser, før hun har forvisset sig om, at han ikke er hjemme. Paa den Maade lykkes det hende i den senere Tid at undgaa Sammenkomster under fire Øjne med Sjælehyrden.

Skriftemaal i Kapellet.

Ialt er der i Sct. Josephs Kapel, der forøvrigt er Anneks til Klosteret paa Toldbodvejen, 40—50 Nonner i Alderen fra 22—60 Aar.

De gamle Damer bryder Præsten sig selvfølgelig ikke om, men alle de yngre omfatter han med en rørende Kærlighed, særlig naar de er til Skrifte.

Udenfor Kapeldøren har saaledes en Bagerkusk fundet visse beskyttende Apparater, der nok kan tyde paa, at Gud Amor har overværet Skriftemaalet og forstaaet at fortrænge en Del af dettes Højtidelighed . . .«

Citanten har i denne Anledning under nærværende Sag paastaaet Indstævnte anset med Straf for de saaledes imod Citanten fremsatte fornærmelige og aldeles ubeføjede Sigtelser, de anførte Udtalelser mortificerede og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at de paaklagede Udtalelser ere stemmende med Sandheden, men da han end ikke har forsøgt at føre noget Bevis herfor, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte vil være at anse efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, med en Straf, der findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder, og at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kr.

Som udebleven fra den befalede Forligsmægling vil Indstævnte have at betale til Justitskassen i Mulkt for unødig Trætte 20 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 3 Oktober.

Nr. 157. Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Jacob Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Mened.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 14 Januar 1901: Arrestanten Peter Jacob Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Kjer, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1901: Tiltalte Peter Jacob Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 25 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, hver 30 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Rette antaget, at det ikke kan anses godtgjort, at Tiltalte har aflagt falsk Ed, for saa vidt han har benægtet at have købt andre Varer paa Kredit end de af ham under Proceduren i den civile Sag opgivne.

Hvad dernæst angaar Underskriften »P. Jensen« paa den i Sagen omhandlede Obligation, bemærkes, at ligesom der efter det foreliggende ikke kan være nogen Tvivl om, at denne Underskrift er skreven af Tiltalte, saaledes maa det efter alt det fremkomne anses tilstrækkelig godtgjort, at han mod bedre Vidende edelig har fragaaet denne Underskrift, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 150. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og da Underrettens Dom har samme Resultat, vil den kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. De ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 80 Kroner til hver, betales af Tiltalte Peter Jacob Jensen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Former Peter Jacob Jensen, der efter sin Forklaring er født i Haderslev i Aaret 1858 — hvilken Opgivelse af hans Alder af Forhørsdommeren er skønnet

at kunne være rigtig — og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag for Mened.

Efter Sagens Oplysninger opholdt Tiltalte sig i Lemvig, indtil han i Begyndelsen af Marts Maaned 1899 fik Arbejde paa en Fabrik i Aarhus, til hvilken By han længere henne i Maaneden med sin Familie flyttede fra Lemvig, hvor han i denne Anledning personlig indfandt sig, men hvor han da kun opholdt sig en Dags Tid. Medens han derefter boede i Aarhus, blev han under en ved denne Købstads Byting, som det maa antages den 14 September 1899, inkamineret Sag af Købmand P. Hansen i Lemvig søgt til Betaling af 61 Kr. 59 Øre, som han efter dennes Paastand skyldte ham for leverede Varer og kontante Laan, idet det derhos opgaves, at der til Sikkerhed for Betalingen af det skyldige Beløb af Tiltalte var udstedt en den 18de Marts 1899 dateret Panteobligation. Denne Obligation, der af Sagsøgeren under bemeldte Retssag kun blev fremlagt i bekræftet Genpart, men som under Undersøgelsen i nærværende Sag er fremlagt in originali, lyder paa, at Udstederen erkendte at skylde P. Hansen 61 Kr., som han forpligtede sig til at afdrage med 10 Kr. maanedlig, første Gang den 1 April 1899 og derefter den 1ste i hver Maaned, saaledes, at hele Beløbet skulde være forfaldet til Betaling i Tilfælde af noget Afdrags Udeblivelse over Forfaldstid, hvorhos der til Sikkerhed for skadesløs Opfyldelse af Udstederens Forpligtelser efter Obligationen gaves 1ste Prioritets Panteret i nogle ham tilhørende og paa hans Bopæl i Lemvig beroende Møbler, deriblandt et Skrivebord af Værdi 50 Kr. Obligationen er dateret »Lemvig den 18de Marts 1899« og umiddelbart ved og under disse Ord findes i tre Linier følgende Tilføjning: »Imod eventuelt Sygdom fritages P. Jensen for Afdrag en enkelt Maaned« og derunder Navnet »P. Jensen«, hvilken Tilføjning med Underskrift dog kun er skreven paa den højre Halvdel af Dokumentets anden Side, medens der lige overfor paa den tilsvarende venstre Halvdel under Dateringen staar: »Til Vitterlighed om Underskriftens Ægthed og Dateringens Rigtighed« med Underskrifterne »P. Hansen« og »N. J. Nielsen«. Obligationen er derhos forsynet med Paategning om, at den er læst i Aarhus Byting den 23 Marts 1899.

I Anledning af det ommeldte Søgsmaal benægtede Tiltalte i et den 11 Oktober 1899 dateret, den 12te s. M. fremlagt, af ham selv underskrevet Indlæg at have underskrevet nævnte Panteobligation, idet han bemærkede, at han alene af den Grund ikke kunde have underskrevet den, at han forlod Lemvig den 16 Marts 1899, altsaa to Dage før dens opgivne Udstedelsesdag, og ikke senere har været der, hvorhos han endvidere tilføjede følgende: »Da jeg første Gang saa Obligationen hos Hr. Overretssagfører Schwenn, forekom Underskriften mig allerede fordægtig, men da jeg kom hjem, var det først, at jeg ved at undersøge Tiden, fik Vished for, at jeg heller ikke kunde tage fejl«.

Endvidere paastod Tiltalte i det nævnte Indlæg, at han aldrig havde købt andre Varer paa Kredit hos P. Hansen end Kul, for hvilke han erkendte at skylde denne til Rest et ham debiteret Beløb af 16 Kr. 50 Øre, og han nægtede saaledes at skylde de øvrige ham paa en af P. Hansen fremlagt Regning i Anledning af Varekøb debiterede Beløb.

Under den fortsatte Procedure fastholdt Tiltalte i Indlæg, der ligeledes vare underskrevne af ham selv, de af ham saaledes afgivne Erklæringer, navnlig ogsaa Anbringendet om, at han allerede den 16 Marts 1899 havde forladt Lemvig, idet han i saa Henseende benægtede Rigtigheden af en af P. Hansen den 16 November s. A. fremlagt Erklæring fra 3 Mænd i Lemvig, hvori de under Edstilbud bevidnede, at Tiltalte først afrejste fra Lemvig Lørdagen den 18 Marts s. A., hvorhos han, da P. Hansen derpaa den 29 Marts 1900 bl. a. fremlagte et »Lemvig den $^{18}/_{3}$ 99« dateret Brev fra Tiltalte til P. Hansen, gjorde gældende, at han, som han udtrykte sig, maatte have givet dette Brev »en fejl Dato; thi mit Anbringende om Tiden for min Afrejse fra Lemvig er korrekt.« Ved Aarhus Bytings Dom af 7 Juni 1900 blev Udfaldet af den omhandlede Retssag — under hvilken de nævnte 3 Mænd ikke vare blevne førte som Vidner, hvorimod der var fremlagt en paa det indtalte Beløb lydende Regning, hvis Overensstemmelse med P. Hansens autoriserede Handelsbøger var notarialiter attesteret — gjort afhængigt af Tiltaltes Ed saaledes, at han, hvis han med sin Ed bekræftede, at han ikke havde underskrevet eller bemyndiget nogen til at underskrive den ommeldte Panteobligation, og at han ej heller havde modtaget, eller modtaget uden at betale kontant de paa den fremlagte Regning opførte Poster med nogle i Dommen angivne Undtagelser, tilpligtedes at betale til P. Hansen 16 Kr. 50 Øre eller hvis han kun aflagde den første Del af Eden, 37 Kr. 69 Øre, medens han, hvis han ikke aflagde saadan Ed, tilpligtedes at betale P. Hansen 61 Kr., alt med nærmere bestemte Renter af de paagældende Beløb, medens han i øvrigt frifandtes for P. Hansens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger ophævedes.

Efter Stævning til P. Hansen aflagde Tiltalte derpaa den 28 Juni 1900 i bemeldte Ret, efter at være formanet og forberedt til Edsaflæggelse, den i Dommen ommeldte Ed i sin Helhed, altsaa baade med Hensyn til Panteobligationen, der blev ham forevist under Edssagen, og med Hensyn til de paagældende paa Regningen opførte Poster.

Den 4 September næstefter indgav P. Hansen derpaa en Begæring til Politimesteren i Aarhus om, at der i Anledning af den nævnte Edsaflæggelse maatte blive indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, idet Hansen paastod, at Tiltalte i hans Overværelse og Paasyn egenhændig havde underskrevet Panteobligationen, samt at hans Kommis vilde kunne bekræfte, at Tiltalte havde faaet udleveret paa Kredit de Varer, hvorom der var Spørgsmaal.

Under den i denne Anledning foretagne Undersøgelse — hvorunder Tiltalte den 9 Oktober f. A. blev belagt med Varetægtsarrest, hvorefter han var arresteret, indtil han efter Underretsdommens Afsigelse den 14 Januar d. A. blev løsladt mod Sikkerhedsstillelse den 25de s. M. — er følgende fremkommet:

Lige overfor Tiltaltes Benægtelse af hos P. Hansen at have købt andre Varer paa Kredit end de af ham under Proceduren i den civile Sag opgivne, hvilken Benægtelse han har fastholdt under Forhørene, har vel Hansens Kommis, Niels Johansen Nielsen, afgivet en edelig Forklaring om, at han er absolut sikker paa at have solgt Tiltalte en stor Del af de paa den paagældende Regning opførte Varer paa Kredit, hvorhos Hansen selv har forklaret, at det, saa vidt han erindrer, sæd-

vanlig har været Tiltaltes Børn, der hos ham have faaet Varer paa Kredit til deres Hjem. Men som ogsaa ved Underretsdommen antaget, kan det ikke herved eller ved, hvad der i øvrigt foreligger, anses godtgjort, at Tiltalte, der har paastaaet, at han, naar han har ladet sine Børn indkøbe Varer hos Hansen, altid har givet dem Penge med til at betale Varerne med, ved edelig at bekræfte sit nævnte Udsagn har aflagt falsk Ed.

Hvad dernæst angaar Tiltaltes edelige Fragaaelse af Underskriften paa den ovenommeldte Panteobligation, bemærkes, at det, som ogsaa af Tiltalte under Forhørene erkendt, ved det under Undersøgelsen fremkomne er godtgjort, at Tiltalte først d. 18 Marts 1899, altsaa samme Dag, som Obligationen er dateret, er afrejst fra Lemvig. Angaaende de med Obligationens Udstedelse forbundne Omstændigheder er det oplyst, at P. Hansen, der paa Grund af, at Tiltalte stod i Begreb med at forlade Lemvig, ønskede at faa Sikkerhed for sit Tilgodehavende hos ham, den 17 Marts fik Obligationen skreven hos en Sagfører i Lemvig, idet dog denne, foruden det til Betegnelse af Dagen bestemte Tal i Dateringen, endvidere efter Hansens Anmodning lod Skyldsummen og Afdragssummen staa in blanco.

Efter at Hansen derpaa, saa vidt han erindrer allerede samme Dags Aften, havde tilføjet disse to Summer ved paa de paagældende Steder i Obligationens Tekst foran »Kr.« at skrive henholdsvis »61« og »10«, sendte han den næste Dag, altsaa den 18 Marts, sin ovennævnte Kommis, Niels Johansen Nielsen, hen til Tiltalte for at faa dennes Underskrift paa Obligationen; men da Nielsen ved Middagstid paa Tiltaltes daværende Bopæl i Lemvig præsenterede ham Obligationen, nægtede han bestemt at underskrive den, hvorhos han med Blæk, som han havde i Stuen, skrev og medgav Nielsen det oven ommeldte, »Lemvig den $^{18}/_{3}$ 1899« daterede Brev til P. Hansen, i hvilket han udtalte, at han ikke kunde indlade sig paa at give denne »1ste Pant« i de paagældende Løsøregenstande, da han havde flere andre Kreditorer, hvorefter Brevet slutter saaledes: »men jeg har tænkt mig, vis de ikke vil modtage et Forlig, da vil jeg Opgive mit Bo, saa kan enhver af mine Kreditorer faa Forholdsvis lige meget«.

Da Nielsen kom tilbage med uforrettet Sag, erklærede P. Hansen, hvem Nielsen maa antages at have leveret Brevet, straks, at han selv vilde gaa hen til Tiltalte, hvad han ogsaa gjorde, idet han medtog Obligationen, og da han kort efter kom tilbage, besvarede han efter Nielsens beedigede Forklaring dennes Spørgsmaal, om Tiltalte saa havde underskrevet, ved at ytre:

»Ja, det manglede bare«.

Uden at Nielsen bestemt vil kunne huske, om det var straks efter det saaledes passerede eller senere paa Eftermiddagen, underskrev han derpaa efter Hansens Anmodning paa Obligationen — der da var underskreven med Tiltaltes Navn — som Vitterlighedsvidne, uagtet han ikke havde været til Stede, da Tiltalte skulde have underskrevet den, i hvilken Henseende han har udsagt, at han, der havde set flere Breve fra Tiltalte til dennes Forældre i Aarhus, i Tiltaltes Navn paa Obligationen godt kunde kende hans Haandskrift.

Efter det oplyste er det P. Hansen selv, der har underskrevet paa Obligationen som første Vitterlighedsvidne, og Nielsen har i saa

Henseende udsagt, at han er temmelig sikker paa, at Hansens Navn var skrevet, da han selv underskrev til Vitterlighed.

Om hvad der passerede, da P. Hansen, som meldt, henvendte sig til Tiltalte for at faa Obligationen underskreven, har Hansen forklaret, at Tiltalte ganske vist var vred til at begynde med, men at de, da Hansen fik ham Sagen forklaret og navnlig erklærede, at ville lempe sig efter ham, bleve enige, idet Hansen dels gik ind paa, at Tiltalte ikke skulde begynde med Afbetalingen før efter 3 Maaneders Forløb, dels tilføjede Bemærkningen om, at Tiltalte fritoges for at betale Afdrag i Sygdomstilfælde.

Tiltalte forsynede derpaa i Hansens Overværelse Obligationen med sin Underskrift, hvorefter Hansen, saa vidt han erindrer, eller — som han ogsaa har udsagt — efter hvad han selv tror, uden at han dog kan huske det bestemt, paa selve Stedet, altsaa paa Tiltaltes Bolig, underskrev til Vitterlighed, og ved sin Hjemkomst lod han Kommis Nielsen medunderskrive som Vitterlighedsvidne. Hansen har tilføjet, at han har skrevet Datotallet »18« paa Obligationen, men at han ikke kan huske, om han skrev dette Tal hos Tiltalte eller muligen hjemme paa sin Bopæl, efter at Tiltalte havde underskrevet Obligationen.

Tiltalte har under den kriminelle Undersøgelse gentaget sin Benægtelse af at have underskrevet Obligationen, og hans Forklaring om det mellem ham og P. Hansen ved den nævnte Lejlighed passerede gaar ud paa følgende:

Da Hansen kom, var han grov mod Tiltalte, fordi denne ikke vilde underskrive, og det kom til Skænderi imellem dem. De bleve imidlertid derefter for saa vidt enige, som Tiltalte lovede at betale Hansen 10 Kr. maanedlig i Afdrag paa sin Gæld, hvis Størrelse dog ikke blev fastslaaet, men som Tiltalte gik ud fra udgjorde ca. 30 Kr., medens Hansen paa sin Side lovede, at der i Tilfælde af Tiltaltes Sygdom maatte gaa en Maaned over, uden at der skulde betales Afdrag. For at slaa dette fast skriftligt, tog Hansen et almindelig Ark Postpapir, altsaa i Oktavformat, rev det halve Ark af og lagde det andet halve Ark sammen tvers over, hvorefter han paa det sammenlagte halve Ark skrev det, de saaledes vare blevne enige om, og dette underskrev Tiltalte. Da denne, efter at have underskrevet, sagde, at det jo var et Papir, han skulde have, da det gav ham Rettigheder med Hensyn til Henstand med Betalingen, foreslog Hansen, at der skulde udfærdiges to ligelydende Dokumenter, som skulde underskrives af dem begge, og af hvilke hver skulde have sit, og Hansen vilde derefter underskrive det allerede paa det halve Ark Postpapir udfærdigede Dokument; men inden han havde gjort dette, krøllede han det sammen med sin Haand og puttede det i sin Lomme, idet han sagde:

»Vi behøver ikke at have saadanne Dokumenter mellem os; vi ville ikke bedrage hinanden«, hvorpaa han sagde Farvel og gik sin Vej.

Den saaledes afgivne Forklaring, hvilken P. Hansen har erklæret at være »rent Opspind«, for saa vidt den angaar et paa Postpapir skrevet Bevis, har Tiltalte fastholdt gennem en lang Række af Forhør, og med Hensyn til, at han under Proceduren i den oven ommeldte civile Sag ikke har omtalt det Papir, han efter det anførte vil have underskrevet, har han udsagt, at han ikke fandt nogen Anledning hertil, da han mente, at dette Papir var tilintetgjort.

Ifølge Erklæringer, der ere afgivne dels af »Aarhus kemiske Laboratorium«, dels af »V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium« i Kjøbenhavn, har det ved kemiske Undersøgelser, foretagne af de nævnte Laboratorier, vist sig, at de af P. Hansen, som foran anført, i Obligationens Tekst tilføjede Tal, 61 og 10, saavel som det af ham ligeledes skrevne Tal 18de i Dateringen samt begge Vidneunderskrifterne »P. Hansen« og »N. J. Nielsen« maa være skrevne med samme Slags Blæk, som det maa antages Campecheblæk, medens de ovenommeldte tre Linier under Dateringen paa Obligationen og Underskriften »P. Jensen« paa samme ere skrevne med en anden Slags Blæk, nemlig Jærngallusblæk, hvad ogsaa er Tilfældet med det foran nævnte af Tiltalte skrevne Brev af 18 Marts 1899 og hans Underskrift i dette; og naar dette Resultat sammenholdes med de foreliggende Oplysninger om de med Obligationens Udstedelse forbundne Omstændigheder, maa det nærmest antages, at ikke alene de nævnte tre Linier, men ogsaa Underskriften »P. Jensen« under samme ere skrevne paa Tiltaltes Bopæl med Blæk, som var i hans Besiddelse, medens P. Hansens Vidneunderskrift ikke, som af ham forment, er skreven ved denne Lejlighed, men først senere i hans Hjem med Blæk, som der forefandtes, hvad ogsaa maa antages at være Tilfældet med Tallet 18 i Dateringen. Endvidere er der af Sceneinstruktør J. Marer i Aarhus, der som Skriftsagkyndig har foretaget Sammenligning mellem Underskriften »P. Jensen« paa Obligationen og Tiltaltes af ham selv skrevne Navn eller Underskrift paa forskellige andre Dokumenter, afgivet Erklæringer og Forklaringer under Sagen, hvorefter Marer — hvad han har bekræftet med sin Ed — ikke nærer mindste Tvivl om, at Underskriften paa Obligationen er skreven af Tiltalte. Det skal derhos bemærkes, at medens Tiltaltes Underskrift paa de ommeldte Dokumenter i det hele er en Del forskellig, ligner hans Underskrift paa et af Dokumenterne, nemlig et Lemvig den 3 Marts 1899 dateret Brev fra ham til P. Hansen, saa vel som hans Underskrift paa en i Slutningen af Undersøgelsen fremlagt, Aarhus den 14de s. M. dateret, Lejekontrakt ganske Underskriften paa Obligationen.

Om der nu end efter det saaledes fremkomne ikke kan være nogen videre Tvivl om, at Underskriften »P. Jensen« paa Obligationen er skreven af Tiltalte selv, findes det dog betænkeligt paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger at anse det tilstrækkelig godtgjort, at han mod bedre Vidende har aflagt den her omhandlede Ed angaaende Fragaaelsen af Underskriften.

Vel er det nemlig, som meldt, godtgjort under Undersøgelsen, at Tiltalte først den 18 Marts 1899 afrejste fra Lemvig; men dermed er det dog selvfølgelig ikke udelukket, at han kan have staaet i den Tro, at han — som af ham gjort gældende under Retssagen mellem P. Hansen og ham — allerede havde forladt Lemvig den 16de s. M. Tiltalte har i saa Henseende under Forhørene anbragt, at han mente at være sikker paa at være afrejst fra Aarhus til Lemvig — hvor han kun opholdt sig 1 Nat og den paafølgende Dag, medens han pakkede ind — Dagen efter Oprettelsen af den oven ommeldte den 14 Marts 1899 daterede Lejekontrakt, hvorved han lejede en Lejlighed i Aarhus.

I hvor vel det nu er blevet oplyst under Sagen, at Tiltalte endnu

den 16 Marts arbejdede paa en Fabrik i Aarhus, findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste hans nævnte Anbringende, med Hensyn til hvilket han har tilføjet, at han nu antager, at Lejekontrakten fejlagtig maa være bleven dateret den 14de i Stedet for den 16de Marts. Men naar Tiltalte er gaaet ud fra, at han var rejst fra Lemvig den 16 Marts, er det ikke uantageligt, at han har ment, at han ikke kunde have underskrevet den omhandlede den 18de s. M. daterede Obligation, i hvilken Henseende det ogsaa skal bemærkes, at denne ses at have været sammenlagt paa en saadan Maade, at Muligheden af, at han kan have troet kun at have underskrevet et Dokument, indeholdende de ovenommeldte tre Linier om Fritagelse for Betaling af Afdrag i Sygdomstilfælde, ikke kan anses at være aldeles udelukket.

Endnu tilføjes, at der af cand. jur. Holger Vilstrup i Kolding, der har været Fuldmægtig hos P. Hansens Sagfører under den oftnævnte Retssag, Overretssagfører Schwenn i Aarhus, og konciperet de for Hansen under bemeldte Sag fremlagte Indlæg, er afgivet en edelig Forklaring bl. a. om, at Tiltalte, efter at være bleven krævet for det formentlig skyldige Beløb mødte paa Sehwenn's Kontor, og at han da, efter hvad Vilstrup bestemt husker, ikke fragik sin Underskrift paa Panteobligationen; og der er derhos under Undersøgelsen fremlagt et af Vilstrup paa Schwenn's Vegne underskrevet Brev af 1 Juni 1899 til en Sagfører i Lemvig, ifølge hvilket Tiltalte denne Dag — efter Vilstrups Udsagn under den af ham omforklarede Konference — havde afgivet en Forklaring, der ifølge det i Brevet indeholdte Referat af samme bl. a. gik ud paa, at P. Hansen den Dag, da Tiltalte rejste fra Lemvig, kom til denne og præsenterede »et Papir«, som Hansen forlangte underskrevet, idet han sagde, at der derved blev givet Pant i et Skrivebord til 50 Kr., at Tiltalte underskrev »Papiret« uden at gennemlæse det, dog med en i Brevet angiven Bemærkning med Hensyn til Gældens Størrelse, og at der, efter hvad Tiltalte paastod, ved »Underskriften« ikke var andre til Stede end hans Hustru og Kreditor — hvorved i øvrigt bemærkes, at det efter de foreliggende Oplysninger nærmest maa antages, at Tiltaltes Hustru ikke var til Stede ved de paagældende Lejligheder.

Tiltaltes Forklaringer under Forhørene om det paa Schwenn's Kontor passerede ere vaklende og til Dels indbyrdes modstridende, idet han saaledes — i Strid med den ovenciterede Udtalelse i det af ham under Retssagen med P. Hansen d. 12 Oktober 1899 fremlagte Indlæg af 11te s. M. — har benægtet ved den af Vilstrup omforklarede Lejlighed paa Schwenn's Kontor at have set Obligationen, medens han dog tillige har forklaret, at Vilstrup med en Bemærkning om, at han af »en Obligation« kunde bevise, at Tiltalte skyldte det paagældende Beløb, pegede paa »Obligationen«.

Naar imidlertid henses til den ubestemte Maade, hvorpaa det Dokument, som Tiltalte under Konferencen med Vilstrup skal have erkendt at have underskrevet, er betegnet i Brevet af 1 Juni 1899, der, som meldt, er skrevet samme Dag, som Konferencen havde fundet Sted, samt endvidere til, at Tiltalte ifølge sin nysnævnte Udtalelse i Indlægget af 11 Oktober s. A., straks efter ved at undersøge Tiden for sin Afrejse fra Lemvig, vil være kommen til Vished om, at han ikke kunde have underskrevet den paagældende Obligation, hvis Udstedelses-

dag, efter hvad der er oplyst under Undersøgelsen, var opgiven i et Brev til ham fra Overretssagfører Schwenn af 29 Maj s. A., findes der ikke af de foreliggende Oplysninger om det ved Konferencen paa Schwenn's Kontor passerede med Sikkerhed at kunne udledes noget, der bestemt taler imod, at Tiltalte i god Tro kan have aflagt den omhandlede Ed.

I Henhold til det ovenanførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 119. Smedemester **R. J. E. Henriksen** og **Arbejdernes Byggeforening** (Asmussen)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission paa Smedemester R. J. E. Henriksens Konkursbos Vegne og Firmaet **J. F. Lemvigh-Müller** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om fornævnte Konkursbos Berettigelse til at indtræde i en Fallenten som Medlem af Arbejdernes Byggeforening tilkommende Ret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 27 December 1900: Den af Overretssagfører Cohen for Fallenten nedlagte Protest kan ikke gives Medhold.

Højesterets Dom.

Af Bestemmelserne i de i den indankede Decision ommeldte Vedtægter og det i Overensstemmelse med disse af Arbejdernes Byggeforening til Appellanten Henriksen den 18 Marts 1893 udstedte Overdragelsesdokument fremgaar det, at Henriksen, saa længe han ikke har faaet Skøde paa det i Overdragelsesdokumentet omhandlede Hus, ikke uden Tilladelse af bemeldte Forenings Bestyrelse maa overdrage den ham tilkommende Ret til at besidde og eventuelt blive Ejer af Huset og overhovedet ikke maa foretage nogen Disposition, der gaar ud paa eller sigter til fremtidig Overdragelse af Ejendomsretten over Huset. Men selv om Henriksens Konkursbo paa Grund af disse Bestemmelser og under Hensyn til den nævnte Rets særegne Beskaffenhed i det hele maatte anses for udelukket fra at indtræde i denne, findes der ikke heri eller i øvrigt i Vedtægternes eller Overdragelsesdokumentets Indhold at ligge nogen Hindring for, at den Henriksen efter Overdragelsesdokumentet tilkommende Ret til at fratræde Huset og herfor at erholde en Godtgørelse af Foreningen — med Hensyn til hvilken Rets Udøvelse der ikke ses at være paalagt Henriksen selv nogen Indskrænkning — inddrages i hans Konkursbo, og da Indstævntes Paastand alene gaar ud paa, at Boet indtræder i denne Ret, vil den derfor være at tage til Følge.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Firmaet Lemvigh Müllers ovenanførte Paastand vil være at tage til Følge. Til Justitskassen betaler Appellanterne, Smedemester R. J. E. Henriksen og Arbejdernes Byggeforening, 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Under Behandlingen af Smedemester R. J. E. Henriksens Konkursbo har Overretssagfører Salomonsen — idet han har henvist til, at Fallenten ifølge et ham af Bestyrelsen for »Arbejdernes Byggeforening« meddelt saakaldet »Overdragelses-Dokument« af 18 Marts 1893 bl. a. har Ret til at fratræde den ham ved Dokumentet i Udsigt stillede Ret til at blive Ejer af et af Foreningens Huse og i saa Fald erholde en Godtgørelse af nævnte Bestyrelse — for en af Boets Kreditorer paastaaet, at Boet er beføjet til at indtræde i Fallentens Ret. Da Fallenten ved Overretssagfører Cohen har protesteret imod, at Boet er berettiget til at benytte denne Ophævelsesret eller overhovedet at indtræde i Fallentens Forhold til Foreningen, hvilket efter hans Mening alene tilkommer Fallenten selv personlig, er dette Spørgsmaals Afgørelse indladt for Skiftekommissionen. Under Disputen er nævnte Byggeforening optraadt til Støtte for Fallenten.

Da det følger af Konkurslovens Bestemmelser, at Boet, for saa vidt ikke særlige Lovbestemmelser ere til Hinder derfor, indtræder i de Formuerettigheder, som Fallenten forinden Konkursen kunde udøve, da det maa antages, at der ved den omtalte Ophævelse saa vel som overhovedet ved Indtrædelse i Fallentens Rettigheder efter Overdragelses-Dokumentet kan indvindes et Formueudbytte for Boet, og da de fremlagte Vedtægter ikke skønnes at kunne hindre Boet i saadan Indtrædelse, kan der ikke gives Fallentens Protest Medhold.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 72. Redaktør **André Lütken** (Selv)

contra

Universitetsboghandler **G. E. C. Gad** (Ingen),

betr. Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 November 1900: De ovenomhandlede Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Redaktør André Lütken, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage; saa bør Indstævnte og til Citanten, Uni-

versitetsboghandler G. E. C. Gad, betale denne Sags Omkostninger med 80 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Appellanten har ikke lige overfor Indstævntes modstaaende Fremstilling ført Bevis for, at de Forretningshandlinger fra Indstævntes Side, til hvilke han vil have sigtet ved de paaklagede Skrivelser, have haft en saadan Karakter, at de med Rette kunne betegnes som i Skrivelserne sket, og det maa derfor billiges, at Appellanten ved den indankede Dom for de paagældende for Indstævnte fornærmelige Udladelser er anset efter Straffelovens § 215; men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til en Bøde paa 200 Kroner, subsidiært 20 Dages simpelt Fængsel. Med denne Forandring i Straffen vil Dommen i øvrigt kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den ikendte Bøde bestemmes til 200 Kroner, og den subsidiære Straf til simpelt Fængsel i tyve Dage, samt at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Redaktør André Lütken, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i nogen Tid havde været ført Forhandlinger mellem Sagens Parter om et Forretningsmellemværende, angaaende hvis rette Afgørelse de vare uenige, tilskrev Indstævnte, Redaktør André Lütken, under 12 Marts d. A. i den Anledning Citanten, Universitetsboghandler G. E. C. Gad, et Brev, hvori han bl. a. udtalte, at han ikke tog i Betænkning at betegne en Række af Citantens Forretningshandlinger som uærlige og uhæderlige. Ved en samme Dag dateret Skrivelse meddelte Indstævnte derhos en Tredjemand, at Citanten overfor Indstævnte havde gjort sig skyldig i en Række Forretningshandlinger, som Indstævnte i Skrivelse til Citanten af s. D. havde set sig nødsaget til at betegne som uærlige og uhæderlige, at Indstævnte selvfølgelig samtidig havde afbrudt enhver Forbindelse med Gads Forlag, og at han derfor ikke kunde levere noget Bidrag til »Dansk Tidsskrift«, der udkom paa nævnte Forlag. En Genpart af denne Skrivelse maa antages samtidig at være tilstillet Citanten.

Da Citanten anser sig fornærmet ved de omhandlede Skrivelser, paastaar han under nærværende Sag Indstævnte anset med Straf, hvorhos han paastaar de fremsatte Udladelser om, at han har foretaget uærlige og uhæderlige Forretningshandlinger mortificerede og Indstævnte

tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, har gjort gældende, at han i Citantens Færd overfor ham har haft Føje til at betegne Citantens Handlemaade som anført; men da han ikke har oplyst noget, hvorpaa en saadan Beføjelse kan støttes, og da de omhandlede Udladelser maa anses fornærmelige for Citanten, vil der være at give Dom efter dennes Paastand, saaledes at Straffen i Medfør af Straffelovens § 215 bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage. Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale Citanten med 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 216. Højestretssagfører Bagger

contra

Charles Henrik Alfred Edelmann (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Juli 1901: Arrestanten Charles Henrik Alfred Edelmann bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Christensen og Cortsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt sin Tilstaaelse, men til denne Tilbagekaldelse, der er i Strid med Sagens Oplysninger, kan der ikke tages Hensyn.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen betaler Tiltalte Charles Henrik Alfred Edelmann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Henrik Alfred Edelmann, der er født den 29de April 1878, og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, tiltales for Forsøg paa Voldtægt, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det i

øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 28 Maj d. A. befandt Arrestanten sig i en stærk sanselig Tilstand, væsentlig paa Grund af, at han havde nydt en Del Spiritus, men han var dog fuldt tilregnelig, og han fik da Lyst til at tilfredsstille sin Sanselighed ved at have Samleje med den 21-aarige Tjenestepige Margrethe Laursen Hansen, som han havde lært at kende gennem hendes Kæreste, der var en af Arrestantens bekendte. Arrestanten havde kendt hende en 3 Maaneders Tid, i hvilket Tidsrum hun af og til havde besøgt ham og hans Hustru, og han var efterhaanden kommen til at synes om hende, med hvem han sidste Gang havde været sammen Dagen i Forvejen paa en Skovtur.

Arrestanten var klar paa, at hun ikke frivillig vilde tilstaa ham Samleje, men han mente, at han, der i fysisk Henseende var hende langt overlegen, med Lethed vilde kunne overvinde hendes Modstand, og at hun derefter for at undgaa Skandale vilde undlade at paakalde Hjælp.

Arrestanten opsøgte hende om Eftermiddagen ved $4^1/_2$-Tiden i hendes Kondition og opholdt sig en Tid sammen med hende i Køkkenet, hvor de talte om ligegyldige Ting. Da hun en Gang passerede forbi den Stol, hvorpaa han sad, trak han hende ned paa sit Skød og kyssede hende mod hendes Vilje. Kort efter gik hun ind paa sit Kammer, og Arrestanten fulgte da efter hende, satte sig paa den i Kammeret staaende Seng og trak hende paa ny ned paa sit Skød og kyssede hende, uagtet hun søgte at afværge dette. Uden at sige noget væltede Arrestanten hende nu baglænds om i Sengen, tog hendes Klæder op, forsøgte at løse de Baand, hvormed hendes Benklæder vare tillukkede, hvorved det ene Baand brast, skilte hendes Ben ad, uagtet hun forsøgte paa at presse dem sammen, fremtog sit erigerede mandlige Lem, lagde sig oven paa hende og mellem hendes Ben, og forsøgte ved at gøre Samlejebevægelser at føre sit Lem ind i hendes Kønsdele, hvilket ikke lykkedes, da Pigen gjorde al den Modstand, hun kunde, og forsøgte paa at skubbe ham bort fra sig. Arrestanten fortsatte imidlertid med sine Bestræbelser for paa den fornævnte Maade at opnaa Samleje med hende mod hendes Vilje; men da Pigen, der mærkede, at hendes Kræfter begyndte at svinde, gav sig til at skrige højt om Hjælp, blev Arrestanten bange for, at nogen skulde komme til Stede, og opgav sit forbryderiske Forsæt, uden at have haft sit Lem inde i Pigens Kønsdele og uden at have haft Sædafgang.

Efter hvad der er oplyst, maa det antages, at Pigen var uberørt i kønslig Henseende, den Gang Arrestanten forbrød sig lige overfor hende; Arrestanten har erkendt, at han gik ud fra, at dette var Tilfældet.

I Henhold til foranstaaende, og idet det bemærkes, at Pigen ingen legemlig Skade har lidt ved det af Arrestanten imod hende udviste Forhold, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Fredagen den 4 Oktober.

Nr. 218. Højesteretssagfører Salomon

contra

Hans Christian Brock (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 18 Maj 1901: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Christian Brock af Hatting, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt i Erstatning og Godtgørelse til Landvæsenselev Rasmus Christian Winther udrede 80 Kr. Saa bør han og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, med 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, med 10 Kr. Den idømte Erstatning og Godtgørelse at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Brock til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Indsidder Hans Christian Brock, der er født i Aaret 1874, og som ifølge Rougsø med flere Herreders Politirets Dom af 23 September 1892 for Optøjer har været anset med en Bøde af 20 Kr., hvorhos han efter sin Forklaring for 6 à 7 Aar siden i Horsens har betalt en Bøde af samme Størrelse for i Drukkenskab at have forvoldt Uordener i et Værtshus, medens han i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Da Tiltalte, der den 3 April d. A. om Aftenen i Horsens havde nydt en Del Spiritus, dog, som han har udsagt, ikke mere end at han

kunde huske, hvad han foretog sig, derefter ved Midnatstid sammen med Tjenestekarl Jens Petersen gik fra Horsens ad Horsens—Vejle Landevej til Torsted, hvor Tiltalte boede og Jens Petersen tjente, saa de en dem ubekendt Mandsperson ligge og sove i Vejgrøften i Nærheden af det Sted, hvor der fra Landevejen fører en Vej til den ca. $^1/_2$ Mil fra Horsens beliggende Gaard Østerhaab.

Det er oplyst, at den paagældende var denne Gaards Ejers attenaarige Søn, Landvæsenselev Rasmus Christian Winther, der den nævnte Aften sammen med nogle Kammerater havde sviret i Horsens, og som paa Hjemvejen derfra til bemeldte Gaard maa antages paa Grund af sin stærkt berusede Tilstand at være falden i Grøften, hvor han var falden i Søvn. Da Tiltalte og Jens Petersen saa Winther, der efter deres Udsagn var meget bleg i Ansigtet, ligge i Vejgrøften, bleve de, som Petersen til en Politirapport har udsagt, enige om at »samle ham op«, og Tiltalte, der derpaa tog fat paa ham for at faa ham op af Grøften, har nu tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at han, da Winther, der ikke besvarede Tiltaltes Spørgsmaal til ham om, hvem han var, ved denne Lejlighed slog om sig eller, som Tiltalte ogsaa har udsagt, slog til ham, og bl. a. tog fat paa Opslaget paa Tiltaltes Frakke, i Vrede og Hidsighed herover gav sig til at slaa løs paa Winther, idet han bibragte denne flere Slag med knyttet Haand i Ansigtet samt gav ham adskillige »Skaller«, saa at han blødte stærkt i Ansigtet.

Ifølge de af Jens Petersen og en Arbejdskarl, der kom til Stede under det omhandlede Optrin, til den foran nævnte Politirapport afgivne Forklaringer, forsøgte de flere Gange at skille Tiltalte og Winther fra hinanden, og Petersen — efter hvis Udsagn Winther næppe var vaagnet, før han kom op paa Landevejen — har navnlig forklaret, at han, da Tiltalte, efter at Winther var bleven slaaet ned paa Kanten af Vejgrøften, vedblev at slaa ham, gik og slæbte Winther fra Tiltalte, hvorhos begge de nævnte Deponenter have udsagt, at Tiltalte først, da de vare komne hen til Vejen til Østerhaab, og Winther her sagde, hvem han var, hørte op med at slaa ham.

Tiltalte har i saa Henseende forklaret, at han nok erindrer, at Jens Petersen mindst et Par Gange forsøgte at faa ham bort fra Winther, hvorimod han ikke vil kunne mindes, at bemeldte Arbejdskarl gjorde noget saadant Forsøg. I øvrigt har Tiltalte erkendt, at Winther ikke gjorde nogen nævneværdig Modstand, dog at han, som Tiltalte har udsagt, straks efter at være kommen op at staa slog efter Tiltaltes Næse, der kom til at bløde.

Ifølge en af Distriktslægen afgiven Erklæring af 6 April d. A. fandtes der ved den af ham, som det maa antages, denne Dag foretagne Undersøgelse af R. C. Winther følgende Læsioner paa denne:

Paa højre Side af den behaarede Del af Issen en overfladisk Hudafskrabning af ca. $^1/_2$ Tommes Udstrækning, dækket af en Skorpe af indtørret Blod, Hævelse af Næseryggen og Øjelaagene med gulagtig Misfarvning efter Blodudtrædninger i Huden; spredt i Ansigtet ca. 10 større og mindre Overhudsafskrabninger fra 1 Tommes Udstrækning og derunder, dækkede af indtørret Blod; paa højre Laars forreste Flade en stor langagtig Blodudtrædning i Huden med grønlig Misfarv-

ning i en Strækning af ca. 6 Tommer tvers over Laaret, hvilken Læsion ifølge Erklæringen gjorde Indtrykket af at skyldes et kraftigt Slag med en Stok; endelig en noget mindre Misfarvning paa højre Hofte og Forfladen af højre Knæ, ligeledes paa det venstre Laar og den venstre Albue. I øvrigt udtaltes det i Erklæringen, at de omtalte Læsioner, der vilde nøde Winther til at holde Sengen, antages at ville hele i Løbet af 14 Dage uden Følger, og under et den 16de April afholdt Forhør erklærede Winther, at han da maatte betragtes som helbredet for de ham ved Overfaldet tilføjede Læsioner, idet han ikkun endnu havde nogen Ømhed i venstre Bens Læg og højre Bens Laar.

Med Hensyn til Indholdet af bemeldte Lægeerklæring har Tiltalte forklaret, at han ingen Stok havde med sig, men at det jo kan være muligt, at han har faaet en af de to andre Personers Stokke i sin Haand og dermed kan have tilføjet Winther et Slag, hvad han dog slet ikke vil kunne mindes, hvorhos han endvidere har udsagt, at han vel ikke kan mindes ogsaa at have sparket Winther, men at han dog ikke tør benægte, at han i den eksalterede Tilstand, hvori han efterhaanden var kommen, kan have tilføjet Winther nogle Spark med sine med Sko beklædte Fødder. I øvrigt har Tiltalte til sin Undskyldning anført, at hans Adfærd ved den omhandlede Lejlighed alene skyldtes den ophidsede Tilstand, hvori han den paagældende Aften var kommen paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus, idet han, som han har udsagt, er meget fredsommelig, naar han er ædru, og han har tilføjet, at han, straks efter at være bleven ædru, meget fortrød saaledes uden rimelig Grund at have tilføjet et ham fremmed Menneske Overlast, hvorhos han yderligere har anbragt, at han, efter hvad han er sikker paa, ikke vilde have gjort dette, hvis ikke Winther, da Tiltalte tog fat paa ham i Grøften, havde slaaet til Tiltalte og taget fat i dennes Frakkeopslag.

Winther, hvis Tøj ved Overfaldet paa forskellig Maade blev beskadiget har under Sagen paastaaet sig tilkendt hos Tiltalte i Erstatning bl. a. herfor og i Helbredelsesudgifter samt i Godtgørelse for Svie og Smerte et Beløb af 80 Kr., og denne Faastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For sit oven ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203; men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med den heraf følgende Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes, saaledes være at stadfæste.

Nr. 219. Højesteretssagfører Jensen

contra

Vilhelm Freisleben (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juli 1901: Arrestanten Vilhelm Freisleben bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Salomonsen og Prokurator Seidelin, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Freisleben til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Freisleben, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 15 Juni 1875 og anset: ved Rettens Dom af 5 August 1893, dels efter Straffelovens § 229, 4de Stk., til Dels kfr. § 37, dels efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 46, disse §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1895 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Rettens Dom af 12 September 1896 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Arrestanten sigtes for den 2 Januar d. A. om Morgenen i en Beværtning paa Blegdamsvejen at have stjaalet en Pengekasse indeholdende mellem 5 og 700 Kr., og er Sigtelsen støttet paa følgende:

Anna Kirstine Mortensen, Værtshusholder Taarnborgs Hustru, har edelig forklaret, at hun den paagældende Dag aabnede Beværtningen ved Syvtiden, og at hun ca. 10 Minutter efter saa Arrestanten komme ind i Beværtningen, uden at bære paa noget, og tage Plads ved et Bord, hvor han, der bestilte Drikkevarer, blev siddende en Times Tid, spisende sin medbragte Mad. Vidnet, der gik fra og til det paagældende Lokale, saa ikke Arrestanten forlade det, men han maa have opholdt sig der en Times Tid, og i hele dette Tidsrum har der kun været nogle faa Gæster i Beværtningen, der nød Drikkevarer staaende ved Disken og forlod Beværtningen, straks efter at være ekspederede,

medens Arrestanten var den eneste, der havde opholdt sig der i længere Tid og ikke hele Tiden havde været under Opsigt. En halv Times Tid efter, at Arrestanten havde forladt Beværtningen, blev Vidnet opmærksom paa, at den Pengekasse, som hendes Mand om Dagen plejede at have staaende i Beværtningen, ikke stod paa dens sædvanlige Plads bag Disken, uagtet Vidnets Mand alt havde indfundet sig i Forretningen, og Vidnet mistænkte da straks Arrestanten for at have stjaalet den.

Værtshusholder Niels Henriksen Taarnborg har edelig forklaret, at han den nævnte Morgen Kl. ca. $7^1/_4$ kom ind i Beværtningen og satte sin Pengekasse — hvis Dimensioner han har angivet til $^1/_2$ Al. i Længde, 6—7 Tommer i Bredde og ca. 5 Tommer i Højde, hvis Værdi han har ansat til 10 Kr., og hvis Indhold han har opgivet til den ovennævnte Sum — ind paa dens sædvanlige Plads bag Disken saa tæt ved den Plads, hvor han saa Arrestanten sidde, at Arrestanten — hvad Vidnet ved en siden anstillet Prøve har overbevist sig om — fra sin Plads vilde kunne række over Disken og tage Kassen.

Tjenestepige Anna Larsen har edelig forklaret, at hun, der samme Dag havde tiltraadt Pladsen hos Taarnborgs, var beskæftiget med Rengøring af Lokalerne i den Tid, Arrestanten opholdt sig i Beværtningen, og fra et tilstødende Lokale gennem den aabne Dør saa Arrestanten forlade Beværtningen. Vidnet, der saa Arrestanten bag fra, lagde Mærke til, at han aabnede Døren med venstre Haand, medens han øjensynlig bar noget under sin Jakke omsluttet af den højre Arm, noget i Størrelse med en Cigarkasse, et halvt Rugbrød eller en større Syæske.

Arrestanten, der blev anholdt den 5te s. M., har erkendt paa ommeldte Tid at have opholdt sig i den paagældende Beværtning, men han har benægtet at have gjort sig skyldig i noget Tyveri der eller at have baaret noget bort fra Beværtningen. Imidlertid blev det under Undersøgelsen oplyst, at Arrestanten fra det Øjeblik, han havde forladt Taarnborgs Beværtning, og til han blev anholdt, havde tilbragt den meste Tid med Svir og forbrugt uforholdsmæssig mange Penge i Forhold til, hvad Arrestanten, der i de sidste 12 Dage intet Arbejde havde haft, kunde antages paa lovlig Maade at have erhvervet, og saavel om sit Forbrug af Penge som om Maaden, paa hvilken han havde erhvervet dem, afgav han usandsynlige, vaklende og løgnagtige Forklaringer. Efter at det endelig efterhaanden var bleven oplyst, at Arrestanten i det omspurgte Tidsrum maatte have forbrugt en Sum af mindst 90 Kr., afgav Arrestanten den Forklaring, at han havde vundet en Del af disse Penge i Spil tillige med en Del andre Penge — i alt ca. 500 Kr. — og han meddelte, at han havde gemt Resten af Pengene under Taget til den Ejendom, i hvilken han boede, og efter Arrestantens Paavisning blev der ogsaa her fundet en Pose, indeholdende 2 50-Øre Stykker, 153 Enkrone Stykker, 11 Tokrone Stykker, 1 Femkrone Seddel, 24 danske Tikrone Sedler og en af den svenske Rigsbank udstedt Tikrone Seddel.

Da nu Arrestantens Forklaring om at have vundet disse Penge i Spil fra en Person, som han har navngivet Carl, men som han i øvrigt ingen Oplysninger har kunnet give om, i og for sig er usandsynlig og

ganske ubestyrket, og Arrestantens Forklaringer om de nærmere Omstændigheder under hvilke han vil have vundet Pengene, ere i Strid med Sagens Oplysninger; da Tilliden til denne Arrestantens Forklaring i høj Grad svækkes ved, at han først er fremkommen med den paa et sent Tidspunkt af Undersøgelsen, medens han paa et tidligere Tidspunkt af Undersøgelsen bestemt har nægtet at have vundet de af ham forbrugte Penge i Spil; da endvidere de Mønter og Sedler, der som oven anført bleve fundne i Arrestantens Bolig, ganske svare til de Møntsorter og Seddelarter, som Taarnborg vil have mistet, og da Arrestantens hele Fortid kendetegner ham som en Person med Hang til Tyveri, findes det ikke tvivlsomt, at Arrestanten er Gerningsmand til det ommeldte Tyveri.

Ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det endvidere godtgjort, at Arrestanten har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer givet Tilhold om til nævnte Protokol inden 24 Timer at anmelde enhver Bopælsforandring og om hveranden Maaned at afgive Melding for at give Oplysning om sit Erhverv, idet han, da han i Henhold til den sidstnævnte Bestemmelse den 3 December f. A. afgav Melding til Protokollen, opgav urigtig Bopæl.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 178. Højesteretssagfører Salomon

contra

Niels Peder Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Ribe Herreds Politirets Dom af 6 Marts 1901: Tiltalte Niels Peder Andersen af Bramminge bør til Ribe Amtsfattigkasse erlægge en Bøde af 300 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at erlægges inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peder Andersen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Peder Andersen, der er født i Aaret 1868, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Næringsloven.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, efter at han inden Skads Herreds Politiret den 16 Maj og den 12 September 1896 for uberettiget Næringsbrug havde vedtaget at erlægge Bøder til Amtsfattigkassen af henholdsvis 10 Kr. og 20 Kr., været straffet ifølge bemeldte Herreds Ekstrarets Dom af 1 Marts 1897 efter Straffelovens § 182, 2det Led, og Næringslovens § 75 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og en Bøde til Amtsfattigkassen af 40 Kr. samt ifølge Overrettens Dom af 14 Marts 1898 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Amtsfattigkassen af 150 Kr., hvorhos han inden Ribe Herreds Politiret den 8 Marts 1899 har for ulovlig Beværtningsnæring vedtaget at erlægge en Bøde til Amtsfattigkassen af 200 Kr., om hvilken Afgørelse han den 22de s. M. inden Politiretten yderligere har vedtaget, at den i Gentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom for 5te Gang begaaet Overtrædelse af Næringslovens § 75.

Med Hensyn til det Tiltalte nu paasigtede Forhold, der ligeledes bestaar i ulovlig Beværtningsnæring, fremgaar det dernæst af det oplyste, at der ved en den 20 Oktober f. A. paa Tiltaltes Bopæl i Bramminge stedfunden Sammenkomst af 10 Mænd, deriblandt Tiltalte selv, blev dannet en Forening, kaldet »Bramminge og Omegns Arbejder- og Læseforening«, og at det ved de Vedtægter, som samtidig vedtoges for Foreningen, bl. a. er bestemt i § 1, at Foreningens Formaal er, »dels at tilvejebringe et Bibliotek samt et hyggeligt Samlingssted, der stedse kan staa aaben for Medlemmerne, saa at disse der kunde tilbringe mulig ledig Tid med Drøftelse af Spørgsmaal af fælles Interesse, ved Læsning af Foreningens Blade og Bøger og for en nærmere fastsat Betaling nyde Varer efter Smag, Behag og Evne, og tillige af det aarlige Overskud at kunde uddele en passende Støtte til uforskyldt i uheldige Omstændigheder stedte Medlemmer«, i § 2, at »Medlem af Foreningen er enhver, der ved Stiftelsesgeneralforsamlrngen eller nærværende Lejlighed underskriver disse Love samt enhver uberygtet Mand eller Kvinde, som senere lader sig indmelde og ved det første Bestyrelsesmøde bliver erkendt værdig til Optagelse i Foreningen, dog

at den først paafølgende Generalforsamling har endelig at afgøre Medlemsoptagelsen«, i § 3, at Kontingentet ansættes til et aarligt Beløb af 50 Øre for hvert Medlem foruden et Indskud af 25 Øre, der opkræves paa Foreningens Foranstaltning, i § 4, at »angaaende Antagelse af Vært og Lokaler, da tages derom Bestemmelse paa særlige Generalforsamlinger, som maa være Medlemmerne bekendt mindst 8 Dage før Afholdelsen og paa nærmere Betingelser, som da indgaas og ratihaberes«, i § 5, at Foreningen ledes af en af 5 Medlemmer bestaaende Bestyrelse, der vælges ved simpel Stemmeflerhed paa »Generalforsamlingen«, og hvis Funktionstid er 1 Aar, samt i § 6, at Bestyrelsen, der selv vælger sin Formand, staar Foreningen til Ansvar og Regnskab for Foreningens Midler, og at Regnskabet skal til enhver Tid være tilgængeligt for Foreningens Medlemmer. Ved samme Lejlighed blev der derhos valgt en Bestyrelse bestaaende af 5 af de i den paagældende Sammenkomst deltagende Personer, de 3 henholdsvis som Formand, Næstformand og Kasserer samt de 2 som Revisorer, ligesom Tiltalte, dog uden at der herom oprettedes nogen skriftlig Kontrakt, antoges som Vært for Foreningen saaledes, at han for egen Regning og uden noget Vederlag for Lokale, Lys eller Brændsel skulde drive Beværtningen, dog uden at der fastsattes nogen Takst for de Varer, hvormed der beværtedes.

Under Sagen er der fremlagt dels en saakaldet Medlemsbog for Foreningen, i hvilken Bog der under fortløbende Nummerfølge findes opført Navne paa 72 Personer, deriblandt under Nr. 1—10 de Personer, der havde stiftet Foreningen, dels en Bog, der indeholder, foruden de ommeldte Vedtægter, endvidere en Tilførsel om, at der den 4 November 1900 afholdtes Bestyrelsesmøde i Foreningens Lokale, hvor — som det hedder i Tilførselen — »følgende Medlemmer blev optaget i Foreningen (henvises fra Nr. 11 til 40 inkl. i Medlemsprotokollen). Bestyrelsen vedtog foreløbig at anskaffe 50 Bøger til ca. 50 Kr.«, hvilken Tilførsel er underskreven af Kassereren og den ene Revisor saavel som af Formanden, der efter sin Forklaring dog ikke deltog i det paagældende Møde, men underskrev senere.

I øvrigt havde der, som det videre fremgaar af det oplyste, indtil Paabegyndelsen af Undersøgelsen i denne Sag i Januar Maaned d. A. ikke været afholdt noget Bestyrelsesmøde eller nogen Generalforsamling i Foreningen, lige saa lidt som Bestyrelsen, af hvis Medlemmer imidlertid Næstformanden var flyttet til Odense og den ene Revisor til Darum, medens den anden Revisor havde udmeldt sig af Foreningen, uden at der var valgt Stedfortrædere for dem, havde ført noget nærmere Tilsyn med Foreningen, som i alt Fald nogle af Bestyrelsesmedlemmerne efter de af dem afgivne Forklaringer maa antages at have betragtet som fortrinsvis dannet i Tiltaltes Interesse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det anses godtgjort, at han fra den ommeldte Forenings Stiftelse indtil nogle faa Dage efter Paabegyndelsen af Undersøgelsen i Sagen, da Foreningens Virksomhed maa antages uden videre at være bleven indstillet, har i sin Bolig i Bramminge for Betaling beværtet de i den ovennævnte Medlemsbog opførte Personer og ved enkelte Lejligheder ogsaa andre, der have været i Følge med og ere blevne trakterede af dem, med Spise- og Drikkevarer, derunder indbefattet Brændevin, og Tiltalte —

der stundom har haft saadanne Gæster hos sig til langt ud paa Natten — har med Hensyn til Optagelsen i Foreningen af de Personer, der ere blevne betragtede som Medlemmer af samme, nærmere forklaret, at Navnene paa de paagældende, naar de meldte sig hos Tiltalte og erlagde 25 Øre i Indskud, bleve noterede paa en Liste, som derpaa ophængtes i Lokalet — hvilken Fremgangsmaade efter Tiltaltes Udsagn skal have været vedtagen af Bestyrelsen — og at de derpaa efter 3 Dages Forløb betragtedes som Medlemmer, uanset, at dette ikke var godkendt af Bestyrelse eller Generalforsamling, og bleve beværtede, hvad dog ogsaa skete allerede ved Indmeldelsen, idet de, naar de ved denne Lejlighed vare i Følge med tidligere indmeldte Medlemmer, bleve beværtede for deres Regning, og i Tilfælde af at de kom alene, bleve beværtede med en enkelt »Genstand«, f. Eks. en halv Flaske Bajerskøl eller en Kaffepunsch, uden anden Betaling end det erlagte Indskud.

I øvrigt fremgaar det af det foreliggende, at der ikke har været afkrævet Medlemmerne noget Kontingent, at Tiltalte — der skulde have sine Udgifter til Bladhold dækkede af Foreningens Indtægter, men som til Stadighed ikkun har holdt et offentligt Blad til Brug for dens Medlemmer — har forbrugt de modtagne Indskud med Undtagelse af et Beløb af ca. 2 Kr., som han i 2 forskellige Gange har betalt til det som Kasserer valgte Bestyrelsesmedlem, og at dette Bestyrelsesmedlem, af hvem de ovennævnte, paa en Auktion købte Bøger vare overladte Foreningen, ikke har modtaget det tilsagte Vederlag herfor, men derimod, efter at Foreningen er traadt ud af Virksomhed, har erholdt Bøgerne tilbageleverede.

Idet nu den Kreds af Personer, for hvilken Tiltalte, som meldt, har udøvet Beværtning, efter det anførte ikke har kunnet betragtes som et sluttet Selskab, for hvis Medlemmer Beværtning i Medfør af Næringslovens § 61 kunde udøves som fri Næring, maa det billiges, at Tiltalte, der ikke har nogen Adkomst til at drive Beværtningsnæring, for sit ommeldte Forhold ved Politiretsdommen er anset for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 300 Kr., og bemeldte Dom — — — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 7 Oktober.

Nr. 73. Murmester **J. K. Lund** (Jensen)

contra

Administrator **Kuhlen** (Asmussen e. O.),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Kommissionssalær i Anledning af en Ejendomshandel.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 27 Juli 1900: Indstævnte, Murermester J. K. Lund, bør for Tiltale af Citanten, Administrator Kuhlen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1900: Appelindstævnte, Murermester J. K. Lund, bør til Appellanten, Administrator Kuhlen, betale de paastævnte 640 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 6 April 1899, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Murmester J. K. Lund, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen for Højesteret 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i første Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret procederede Sag paastod Appellanten, Administrator Kuhlen, Appelindstævnte, Murermester J. K. Lund, tilpligtet at betale 640 Kr., som han skal skylde Appellanten i Kommissionssalær i Anledning af Salget af Appelindstævntes Ejendom Saksogade Nr. 23 her i Staden til en af Appellanten anvist Køber, tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6te April 1899 og Sagens Omkostninger.

Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved bemeldte Rets Dom af 27de Juli d. A. blev denne Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand og paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at betale Appelsagens Omkostninger.

Appelindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Til Støtte for sin Paastand har Appellanten anbragt, at Appelindstævnte, der agtede at skille sig af med den nævnte Ejendom, lovede Appellanten, der havde Opsyn med Ejendommen, $^1/_2$ pCt. af den Købesum, der maatte opnaas ved Salget af Ejendommen til en Køber, Appellanten anviste, at Appellanten nogen Tid efter anviste en Køber, til hvem Ejendommen blev solgt for 128000 Kr., og at han følgelig har Krav paa det fordrede Beløb hos Appelindstævnte.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at Appellanten, da han havde erfaret, at Appelindstævnte vilde sælge Ejendommen, meddelte denne, at en Fru Lindstrøm efter sine Udtalelser til Appellantens Hustru havde Lyst til at købe Ejendommen, og at Appelindstævnte da opgav Prisen til 130000 Kr. og Udbetalingen til 15000 Kr., samt at Fru Lindstrøm gennem Appellanten fik dette at vide, at Fru Lindstrøm anmodede en ustævnt Sagfører om at se paa Ejendommen, hvad denne ogsaa lod gøre, lige som han havde flere Samtaler med Appellanten i Anledning af den paatænkte Handel og forhandlede med Appelindstævnte, hvem han meddelte, at den eventuelle Køber var Fru Lindstrøm, men at Købet kom til at ske i hendes Mands, Skuespiller Lindstrøms Navn, fra hvem hun levede faktisk adskilt, samt at Handelen endelig under bemeldte Sagførers Medvirkning blev afsluttet mellem Appelindstævnte og Skuespiller Lindstrøm den 9 Februar 1899, idet sidstnævnte købte Ejendommen for 128000 Kr., hvorhos Sagføreren fik en betinget Provision af 1 pCt. af Købesummen af Appelindstævnte.

Appelindstævnte har gjort gældende, at han kun har lovet Appellanten det under Sagen ommeldte Salær, saafremt Ejendommen blev solgt til Fru Lindstrøm og for 130000 Kr., men det fremgaar dog af Appelindstævntes Procedure, at han senere overfor Appellanten har stillet i Udsigt at ville gaa noget, om end ikke ret meget, ned under 130000 Kr., uden at han har antydet, at dette skulde faa nogen Indflydelse paa Appellantens Ret til Salær, og efter hvad forskellige til Oplysning i Sagen afhørte Vidner have forklaret om Meddelelser, Appelindstævnte har givet dem om det Tilsagn, han gav Appellanten om Salær, samt efter det i øvrigt under Proceduren fremkomne maa det antages, at Salæret skulde være fortjent, saafremt der som Følge af Appellantens Henvendelse til Fru Lindstrøm kom en Handel i Stand, hvad efter det anførte blev Tilfældet. Appellantens Paastand om Tilkendelse af det paastævnte Beløb med Renter vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger i begge Instanser findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 8 Oktober.

Nr. 67. Bagersvend **N. P. Nielsen** (Halkier e. O.)

contra

Kobbersmed og Blikkenslager **L. P. Jensen** (Ingen),

betr. Erstatning for Skade ved en Kedeleksplosion.

Roskilde Købstads ordinære Rets Dom af 2 Juni 1898: Indstævnte, Blikkenslager og Kobbersmed L. P. Jensen af Roskilde, bør for Tiltale af Citanten, Bagersvend N. P. Nielsen af Hvalsø, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og vil det Citantens Sagfører, Sagfører L. P. Nielsen, tilkommende Salær, 25 Kr., være at udrede af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Meyer i Godtgørelse for Portoudlæg 32 Øre hos det offentlige. Der forelægges Overretssagfører Wadsted en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 26 Februar d. A. fremlagte Genpart, der bliver at betragte som et Indlæg.

Højesterets Dom.

Efter det foreliggende maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at den i den indankede Dom ommeldte Kedelsprængning hidrører fra, at Pladerne i Kedlen i Strid med Forbudet i Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 27 af 28 Februar 1891 § 2 vare samlede ved Falsning. Da Indstævnte, der har forfærdiget og til Brug opstillet bemeldte Kedel, maa være pligtig at tilsvare den Skade, der paa Grund af den af ham ved Kedlens Forfærdigelse begaaede Fejl er paaført Appellanten, og hans Indsigelser mod Størrelsen af den paastaaede Erstatning ikke findes at kunne komme i Betragtning, vil han være at tilpligte at betale Appellanten de af denne paastaaede 235 Kroner 7 Øre med Renter samt 5 Kroner for en Lægeattest.

Indstævnte findes derhos at burde udrede Sagens Omkostninger for alle Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder nedennævnte Salærer til Appellantens beskikkede Sagførere.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Kobbersmed og Blikkenslager L. P. Jensen, bør til Appellanten, Bagersvend N. P. Nielsen, betale 240 Kroner 7 Øre med Renter af 235 Kroner 7 Øre, 5 pCt. aarlig, fra den 10 Juli 1896, indtil Betaling sker. Til det offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges,

saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salarium til Sagfører J. P. Nielsen, Overretsprokurator Meyers Dødsbo og Advokat Halkier henholdsvis 30 Kroner, 40 Kroner og 80 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i første Instans inden Roskilde Købstads ordinære Ret procederede Sag paastod Appellanten, Bagersvend N. P. Nielsen af Hvalsø, hvem der var meddelt fri Proces, Appelindstævnte, Kobbersmed og Blikkenslager L. P. Jensen af Roskilde, tilpligtet at betale 235 Kr. 7 Øre i Erstatning for Tab og Skade samt Smerte og Lidelse, der er paaført Appellanten ved en den 8 Maj 1896 i Bager O. Larsens Bageri i Hvalsø stedfunden Eksplosion af en Kedel, tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Juli 1896, til Betaling sker, 5 Kr. for en Lægeattest og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, medens Appelindstævnte paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Ved fornævnte Rets Dom blev Appelindstævnte frifunden, Sagens Omkostninger ophævede og det Appellantens beskikkede Sagfører i Salær og Godtgørelse for Udlæg tillagte Beløb af i alt 26 Kr. 92 Øre paalagt det offentlige, og denne Dom har Appellanten efter erhvervet Oprejsningsbevilling indbragt her for Retten, hvor han, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces til Indankningen, har paastaaet Appelindstævnte dømt efter Appellantens for Underretten nedlagte Paastand og tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Godtgørelse for Portoudlæg 32 Øre til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Meyer.

Appelindstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet og Sagens Omkostninger for Overretten paalagte det offentlige.

Ifølge Sagens Oplysninger var den ovennævnte, den 8 Maj 1896 eksploderede Kedel forfærdiget af Appelindstævnte, og Appellantens Fremstilling gaar ud paa, at da Eksplosionen skyldtes den Omstændighed, at Kedlens Plader vare samlede ved Falsning, i Strid med Justitsministeriets Bekendtgørelse af 28 Februar 1891 § 2, maa Appelindstævnte, som under en mod ham paa Foranledning fra 1ste Fabrikinspektorat inden Roskilde Købstads Politiret for Overtrædelse af fornævnte Bekendtgørelse indledet Undersøgelse har vedtaget at erlægge en Bøde af 15 Kr. til Politikassen, være ansvarlig for den Appellanten ved Eksplosionen paaførte Skade og Lidelse m. v. og derfor være pligtig at betale ham det paastævnte Beløb med Renter og Omkostninger.

Næst at bemærke, at den i Justitsministeriets fornævnte Bekendtgørelses § 2 indeholdte Bestemmelse vedrørende Dampkedler, hvis Plader ere samlede ved Falsning, kun gaar ud paa at forbyde Brugen, ikke Forfærdigelsen af saadanne Kedler, og at Søgsmaalet derfor burde

være rettet mod Brugeren af Kedlen, ovennævnte Bager Olsen, i Stedet for mod Appelindstævnte, har denne benægtet, at Eksplosionen den 8 Maj 1896 skyldtes den Omstændighed, at Kedlens Plader vare samlede ved Falsning, og da der ikke ved det af Appellanten i saa Henseende producerede findes at være tilvejebragt Bevis for Rigtigheden af hans modsatte Anbringende, vil Appelindstævnte allerede af denne Grund være at frifinde, og herefter vil Underretsdommen være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og der vil være at tillægge Appellantens beskikkede Sagfører i Godtgørelse for Portoudlæg 32 Øre hos det offentlige, medens der, da han ikke har fremsat nogen Paastand i saa Henseende, ikke bliver at tillægge ham Salær. Den befalede Sagførelse for begge Retter samt Sagens Behandling for Underretten, for saa vidt den har været beneficeret, har været lovlig.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Wadsted en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 26 Februar d. A. fremlagte Genpart, der bliver at betragte som et Indlæg. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen her for Retten.

Nr. 230. Højesteretssagfører Jensen

contra

Søren Jensen og **Christian Christensen Koch** (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 16 April 1901: De Tiltalte, Arbejdsmændene Søren Jensen og Christian Christensen Koch bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage. Saa betale de og in solidum til Baron Bille Brahe 3 Kr. og udrede de af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad Jacobsen, 15 Kr. og Defensor, Prokurator Zahn, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juli 1901: De Tiltalte Søren Jensen og Christian Christensen Koch bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Søren Jensen og Christian Christensen Koch, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Jensen og Christian Christensen Koch tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved de af de Tiltalte — af hvilke den første efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, er født i Aaret 1870 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, og den sidste er født i Aaret 1879 og ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 14de Maj 1892 har været anset for Tyveri efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris — afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Da de Tiltalte, der arbejdede som Daglejere paa Gaarden »Thygesminde« — som det maa antages — den 8 Februar d. A. om Eftermiddagen sammen med en Tredjemand vare beskæftigede med Tærskning i Laden paa den nævnte Gaard, blev Tiltalte Jensen af Medtiltalte Koch gjort opmærksom paa en Kat, der opholdt sig i Laden, ved hvilken Lejlighed Koch maa antages at have ladet en Ytring falde om, at dens Skind var 4 Kr. værd, og at han for et Par Dage siden to Gange havde slaaet efter den uden at ramme den. Koch opfordrede derpaa Jensen til at tage en Fork, som stod i Laden, idet det, som han har erkendt, var hans Mening med denne Opfordring, at Jensen skulde slaa Katten ihjel. Idet Jensen nu med Forken slog Katten tværs over Ryggen og derpaa, holdende den i Halen slog den imod Muren, fik han den ogsaa dræbt, hvorpaa den noget efter af Koch blev svøbt i en ulden Vest og overgivet til Jensen, der gemte den i en ved Tærskeladen værende Plantage indtil om Aftenen, da begge Tiltalte atter hentede den her, og efter at Jensen, der bar Katten, var bleven enig med Koch om at dele Udbyttet af Skindet, bragte han den til sit Hjem, hvor han flaaede den. Jensen, der har forklaret, at han gik ud fra, at Katten tilhørte Gaardens Ejer, Baron Bille Brahe — hvad ogsaa, efter hvad der i øvrigt er oplyst, maa antages at have været Tilfældet — samt at han slog Katten ihjel for at sælge Skindet og tilegne sig Købesummen, hvorved han dog vil være gaaet ud fra, at han vilde komme til at dele denne med Koch og den ovennævnte Tredjemand, fandtes ved Undersøgelsens Begyndelse endnu i Besiddelse af Skindet, og dette, der af Retsvidnerne er

ansat til en Værdi af 2 Kr., medens en Bundtmager har erklæret, at et saadant Skind i Aar kun koster 1 Kr., er under Sagen blevet udleveret til bemeldte Baron Bille Brahe. For saa vidt der af denne er nedlagt Paastand om en yderligere Erstatning for Katten, findes denne Paastand ikke at kunne tages til Følge, ihvorvel de Tiltalte have erkjendt, at Katten i levende Live var mere værd end Skindet.

For deres ovenommeldte Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver. — — — —

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det ikke kan billiges, at de Tiltalte Christian Christensen Koch vedrørende ældre Akter, der have været fremlagte under et i Sagen den 18 Marts d. A. afholdt Forhør, men ikke fulgte med Underretsakten og derfor først ere tilvejebragte ifølge Overrettens ovennævnte Kendelse, ikke af Aktor for Overretten ere foranledigede bragte til Stede, forinden han deducerede Sagen sammesteds.

Nr. 233. Advokat Hindenburg

contra

Gustav Albert Hildebrandt (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juli 1901: Arrestanterne Gustav Albert Hildebrandt og Fritz Johan Ludvig Lindgreen bør straffes: Hildebrandt med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Lindgreen med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Hildebrandt, dog at Arrestanten Lindgreen deraf in solidum med ham udreder $^2/_3$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom ommeldte Forhold er Tiltalte Hildebrandt rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Stk.

Efter Dommens Afsigelse er det derhos ved hans egen, af det i øvrigt oplyste til Dels bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han den 5 Juni d. A. paa Nørrefælled har stjaalet dels et til 6 Kroner vurderet Par Sko, der tilhørte Maskinmester Elbke, og som denne, medens han var beskæftiget med et Arbejde, havde stillet fra sig, dels nogle Drikke- og Spisevarer af Værdi i alt 2 Kroner, der beroede paa Steder i forskellige Beværtningstelte, hvortil han havde uhindret Adgang. For disse Tyverier, som Højesteret ved kongeligt Reskript af 23 August d. A. er bemyndiget til at paakende i første Instans under nærværende Sag,

vil Tiltalte være at anse efter samme Straffebestemmelse. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Gustav Albert Hildebrandt bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Gustav Albert Hildebrandt og Fritz Johan Ludvig Lindgreen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Hildebrandt er født den 6 Marts 1880 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 12 August 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 9 Juni 1900 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arestanten Hildebrandt har den 16 Juni d. A. frastjaalet Grosserer Marius Lund en til 10 Øre vurderet Flaske, indeholdende en Væske af nogle faa Øres Værdi.

Flasken, der stod frit fremme i bestjaalnes Butik, satte Arrestanten sig i Besiddelse af ved staaende paa Gaden at stikke Armen ind gennem den aabne Trækrude og tage Flasken.

Ganske paa samme Maade har Arrestanten Hildebrandt efter forud derom truffen Aftale med Arrestanten Lindgreen og i dennes Paasyn Natten mellem den 17de og 18de Juni d. A. i 2 Gange frastjaalet fornævnte Grosserer Lund 2 tilsammen til 40 Øre vurderede Flasker, indeholdende en lignende Væske som den fornævnte.

Begge Arrestanter troede, da de begik de omhandlede Tyverier, at de stjaalne Flasker overensstemmende med de disse paaklæbede Etiketter indeholdt Kognak eller Whisky.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

Hildebrandt efter Straffelovens § 231, 1ste Stk. . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

. . . med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder . . .

Nr. 183. Højesteretssagfører Hansen

contra

Henrik Christian Rosenvinge (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Randers Købstads Politirets Dom af 20 December 1900: Tiltalte Henrik Christian Rosenvinge bør til Randers Købstads Kæmnerkasse bøde 50 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lolige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Januar 1901: Tiltalte Henrik Christian Rosenvinge bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, i Salær hver 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 Juni d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets, sagfører Hansen og Advokat Hindenburg hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Købmand Henrik Christian Rosenvinge i Randers for i Strid med Næringsloven at have haft Udsalg fra 2 Butiker samme Steds.

Tiltalte har erkendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der efter sin Forklaring i flere Aar har drevet Købmandshandel, som det maa antages navnlig med Manufaktur- og Galanterivarer, i nogle af ham i en Ejendom i Randers dels i Stueetagen dels paa første Sal lejede Lokaler, har en halv Snes Dage forinden nærværende Sag i den sidste Halvdel af December Maaned f. A. blev rejst imod ham, som han har udtrykt sig, udvidet sin Forretning derved, at han ved Siden af det i de hidtil benyttede Lokaler udøvede Salg af de til hans Forretning hørende Varer har etableret et Udsalg

af disse Varer i et andet i samme Ejendom beliggende, oprindelig af Ejendommens Ejer til en Tredjemand udlejet, men af Tiltalte igen af denne lejet og derefter af ham til Butik indrettet Lokale, hvortil der fører en selvstændig Indgang fra Gaden, og som ikke staar i direkte Forbindelse med Tiltaltes ældre Lokaler, hvorfra det er skilt ved et af en Barber benyttet Lokale i Stuen og en Beboelseslejlighed paa første Sal, saa at Forbindelsen mellem de ældre Lokaler og det nye Lokale alene kan foregaa ad Gaden eller over Gaarden.

Tiltaltes Forklaring gaar derhos ud paa, at vedkommende Ekspedient ikke hver Gang, der har fundet et Salg Sted i det nye Lokale, har bragt de derved indkomne Penge over i de ældre Lokaler og lagt dem i Kassen der, men at saadanne Penge foreløbig ere blevne opbevarede i en i det nye Lokale beroende Kasse, indtil de om Aftenen ere blevne slaaede sammen med Pengene i Forretningens andre Kasser og saaledes tilsidst i Forening med de i disse indgaaede Beløb ere gaaede i Tiltaltes Kasse; men Tiltalte — der ved sin Defensor for Overretten har anbragt, at han, efter at Politiretsdommen i nærværende Sag var overgaaet ham, og Politimesteren derpaa havde rejst en ny Sag mod ham for det samme Forhold, har lukket det ommeldte ny Lokale og ophørt at drive Forretning deri — har forment, at han, da dette Lokale er beliggende i samme Ejendom som de ældre Lokaler, ikke ved det af ham saaledes etablerede Udsalg i bemeldte Lokale, hvortil han, efter hvad han har anbragt, var henvist, da han paa Grund af Pladsmangel i Ejendommen ikke paa anden Maade kunde udvide sin Forretning samme Steds, kan anses at have handlet i Strid med den i Næringslovens § 34 indeholdte Bestemmelse om, at ingen handlende er berettiget til at have Butik paa flere Steder i samme Kommune.

Under de givne Forhold, i det navnlig det ommeldte af Tiltalte nyerhvervede Butikslokale som meldt er beliggende i samme Hus, som de af ham hidtil benyttede Forretningslokaler, hvorhos Indgangene til begge de af ham saaledes benyttede Butikslokaler, efter hvad der maa antages, er fra en og samme Gade og kun i ringe Afstand fra hinanden, findes der nu ogsaa at mangle Føje til at betragte det af Tiltalte i de to paagældende Butiker udøvede Salg, som foregaaet fra Butiker paa flere Steder i Kommunen, og i det Tiltalte herefter ikke kan anses ved sit ovenommeldte Forhold at have overtraadt den ovennævnte Lovbestemmelse, vil han, der efter sin Forklaring er født i Aaret 1859, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet for Overtrædelse af Næringsloven, være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Oktober 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 24.**

Tirsdagen den 8 Oktober.

Nr. 184. Højesteretssagfører Hansen

contra

Henrik Christian Rosenvinge (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Randers Købstads Politirets Dom af 7 Januar 1901: Tiltalte, Købmand Henrik Christian Rosenvinge, bør til Randers Købstads Kæmnerkasse bøde 100 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1901: Tiltalte Henrik Christian Rosenvinge bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, i Salær hver 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom nævnte Overretsdom af 28 Januar d. A. ved en i Dag afsagt Højesteretsdom er stadfæstet, og i Henhold til de i førstnævnte Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Købmand Henrik Christian Rosenvinge — der ved Randers Købstads Politirets Dom af 20 December f. A. er for, som det i Dommen antages, i Strid med Næringslovens § 34 at have Udsalg fra 2 Butiker i bemeldte By, an-

set efter samme Lovs § 75 med en Bøde til Købstadens Kæmnerkasse af 50 Kr., men ved Overrettens Dom af 28 Januar d. A. er frifunden for det offentliges Tiltale i den ommeldte Sag — er under nærværende mod ham forinden Afsigelsen af nys nævnte Overretsdom anlagte Sag paa ny sat under Tiltale for det nævnte Forhold.

Det Forhold, der ved den oven ommeldte Politiretsdom blev tilregnet Tiltalte som strafbart efter Næringsloven, bestod nærmere deri, at han, der, ifølge den af ham afgivne Forklaring, i flere Aar har drevet Købmandshandel, som det maa antages navnlig med Manufaktur- og Galanterivarer i nogle af ham i en Ejendom i Randers, dels i Stueetagen, dels paa første Sal lejede Lokaler, efter sin med det i øvrigt oplyste stemmende Erkendelse havde, en halv Snes Dage forinden den paagældende Sag i den sidste Halvdel af December Maaned f. A. blev rejst mod ham, som han udtrykte sig, udvidet sin Forretning derved, at han ved Siden af det i de hidtil benyttede Lokaler udøvede Salg af de til hans Forretning hørende Varer havde etableret et Udsalg af disse Varer i et andet i samme Ejendom beliggende, oprindelig af Ejendommens Ejer til en Tredjemand udlejet, men af Tiltalte igen af denne lejet, og derefter af ham til Butik indrettet Lokale, hvortil der hørte en selvstændig Indgang fra Gaden, og som ikke stod i direkte Forbindelse med Tiltaltes ældre Lokaler, hvorfra det var skilt ved et af en Barber benyttet Lokale i Stuen og en Beboelseslejlighed paa første Sal, saa at Forbindelsen mellem de ældre Lokaler og det nye Lokale alene kunde foregaa ad Gaden eller over Gaarden.

Tiltaltes Forklaring gik derhos videre ud paa, at vedkommende Ekspedient ikke hver Gang, der havde fundet et Salg Sted i det nye Lokale, har bragt de derved indkomne Penge over i de ældre Lokaler og lagt dem i Kassen der, men at saadanne Penge foreløbig vare blevne opbevarede i en i det nye Lokale beroende Kasse, indtil de om Aftenen vare blevne slaaede sammen med Pengene i Forretningens andre Kasser og saaledes til sidst i Forening med de i disse indgaaede Beløb vare gaaede i Tiltaltes Kasse.

Tiltalte har nu erkendt, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at der, efter at den tidt nævnte Politiretsdom er overgaaet ham, vedblivende, som det maa antages under uforandrede Forhold, er forhandlet Varer fra det oven ommeldte af ham for kortere Tid siden lejede andet Lokale; men Tiltalte — der maa antages, efter at nærværende Sag er rejst mod ham, at have lukket dette Lokale og ophørt at drive Forretning deri — har overensstemmende med, hvad han under den tidligere Sag i saa Henseende havde anført, ogsaa her under Sagen gjort gældende, at han, da det ommeldte Lokale er beliggende i samme Ejendom som de ældre Lokaler, formentlig ikke ved det af ham udøvede Salg i bemeldte Lokale, hvortil han efter sit Anbringende har været henvist, da han paa Grund af Mangel paa Plads i Ejendommen ikke paa anden Maade har kunnet udvide sin Forretning samme Steds, kan anses at have handlet i Strid med den i Næringslovens § 34 indeholdte Bestemmelse om, at ingen handlende er berettiget til at have Butik paa flere Steder i samme Kommune.

Under de givne Forhold, idet navnlig det ommeldte af Tiltalte sidst erhvervede Butikslokale, som meldt, er beliggende i samme Hus som de af ham tidligere benyttede Forretningslokaler, hvorhos Ind-

gangene til begge de af ham saaledes benyttede Butikslokaler efter det oplyste er fra en og samme Gade og kun i ringe Afstand fra hinanden, findes der nu ogsaa at mangle Føje til at betragte det af Tiltalte i de to paagældende Butiker udøvede Salg som foregaaet fra Butiker paa flere Steder i Kommunen, og idet Tiltalte herefter ikke kan anses ved sit ommeldte Forhold at have overtraadt den ovennævnte Lovbestemmelse, vil han, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1859, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere, bortset fra den ved den oftnævnte Politiretsdom paadømte Sag, har været tiltalt eller straffet for Overtrædelse af Næringslovgivningen, være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag.

Onsdagen den 9 Oktober.

Nr. 165. Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Carl Christian Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og andet Lottospil m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Januar 1901: Tiltalte Peter Carl Christian Andersen bør til Statskassen bøde 1000 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Carl Christian Andersen til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peter Carl Christian Andersen for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Tiltalte er født den 1 Oktober 1868 og senest anset: ved Højesterets Dom af 15 Februar 1897 dels efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 14 Dage, dels efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869 § 3 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende:

I Løbet af Aaret 1899 har Tiltalte, der ikke har Autorisation som Klasselotterikollektør, dels ved en af ham antagen Agent, dels ved en Person, der uden hans Anmodning agenterede for ham, samlet i alt 64 her i Landet bosatte Personer som Deltagere i et af ham under Navn af »Dansk Lotteri Bank« stiftet Lotteriselskab. Efter dette Selskabs af Tiltalte forud fastsatte Vedtægter, som ogsaa maa antages at være blevne iagttagne af Tiltalte, skulde Medlemmerne, der hver betalte 2 Kr. 50 Øre i maanedligt Kontingent, danne Afdelinger paa 40, og til hver Gruppe skulde der for Medlemskontingentet indkøbes 5 hele Lodder i Klasselotteriet — eller, hvis en enkelt Gruppe ikke naaede 40 Tallet, et forholdsvis mindre Antal Lodder — samt til de Medlemmer, der i 12 Maaneder havde betalt Kontingent, et gennemgaaende $^1/_8$ Lod. Den ikke ubetydelige Difference mellem de betalte Indskud og Loddernes Indkøbspris tilfaldt, efter Fradrag af Provision til Agenterne, Tiltalte.

I Henhold til foranstaaende, samt idet det bemærkes, at det ikke vil kunne fritage Tiltalte for Ansvar for Overtrædelse af Bestemmelserne om Klasselotteriets Ordning, at han efter sin Forklaring, der ikke vil kunne forkastes, havde paalagt den af ham antagne Agent kun at samle Deltagere til Spilleselskabet i Sverrig, vil han paa ny være at anse efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869 § 3 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 1000 Kr.

Nr. 65. Grosserer **N. F. Wallick** (Selv)

contra

Murmester **J. C. Sørensen** (Ingen),

betr. Betaling af 254 Kr. 21 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 August 1900: Indstævnte, Grosserer N. F. Wallick, bør til Citanten, Murermester J. C. Sørensen, betale 254 Kr. 21 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 21 Juni 1894 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Rievers en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af det af ham den 5 December 1898 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer N. F. Wallick, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag søger Citanten, Murermester J. C. Sørensen, Indstævnte, Grosserer N. F. Wallick, tilpligtet at betale 442 Kr. 33 Øre, som denne skal skylde for leveret Murerarbejde, med Renter 5 pCt. aarlig til Betaling sker, af 342 Kr. 33 Øre fra Hovedforligsklagens Dato den 21 Juni 1894 og af 100 Kr. fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 10 November 1898 samt Sagens Omkostninger. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Indstævnte, der i Juni Maaned 1893 tog Ejendommen Nr. 132 paa Vesterbrogade til brugeligt Pant og ønskede den »fikset op«, før den stilledes til Tvangsauktion, gennem sin Sagfører henvendte sig til Citanten om et Overslag angaaende Bekostningen herved, at Citanten derpaa leverede et Overslag, hvorefter Omkostningerne ved Ejendommens udvendige Istandsættelse samt Reparation af Port og Trapper m. m. vilde andrage 1190 Kr., medens der til Istandsættelsen af 11 Lejligheder i Ejendommen beregnedes mindst 60 Kr. gennemsnitlig for hver, altsaa tilsammen ca. 660 Kr., at Citanten af bemeldte Sagfører paa Indstævntes Vegne blev antaget til at besørge de paagældende Arbejder udførte, samt at Citanten engagerede de øvrige Haandværkere og Leverandører, som deltoge i Istandsættelsen eller leverede Varer til Brug ved denne. Istandsættelsen antog imidlertid, navnlig for Lejlighedernes Vedkommende, et større Omfang end oprindelig paatænkt, saaledes at Omkostningerne efter det foreliggende have udgjort i alt 4367 Kr. 98 Øre, og det ses, at Citanten til Indstævnte har indgivet en Regning, lydende paa 2042 Kr. 33 Øre, hvorpaa han har anført Arbejderne ved den udvendige Istandsættelse m. m. med de i Overslaget angivne Summer af i alt 1190 Kr. med Tillæg af nogle Beløb — tilsammen 436 Kr. 21 Øre — for Ekstraarbejder, medens han for Lejlighedernes Vedkommende kun har opført det af ham udførte Murarbejde — med i alt 416 Kr. 12 Øre —, hvorhos han maa antages at have foranlediget, at de af ham antagne Haandværkere og Leverandører hver for sit Vedkommende til Indstævnte have indsendt Regninger for deres Krav.

Indstævnte, der forskudsvis har udbetalt Citanten 1400 Kr. og efter Modtagelsen af dennes Regning har afdraget yderligere 200 Kr., hvorhos han uden Søgsmaal desangaaende har betalt Regninger fra andre Haandværkere og Leverandører til Beløb 578 Kr. 56 Øre samt

efter tvende ham overgaaede Domme Regninger fra en Haandværker og fra en Leverandør til samlet Beløb 956 Kr. 11 Øre, har nu vel anbragt, at efter Citantens Opgivende af, at det ikke kunde antages, at Bekostningen ved de Arbejder, hvis Udførelse blev besluttet, efter at Istandsættelsen var paabegyndt, vilde overstige 400 Kr., blev Vederlagssummen anset for at være bleven forhøjet med bemeldte 400 Kr. til ca. 2250 Kr., men, for saa vidt han i Forbindelse hermed har gjort gældende, at Citanten har været forpligtet til at udføre det hele Istandsættelsesarbejde som Entreprise for bemeldte 2250 Kr., af hvilket Beløb der efter de anførte Udbetalinger intet resterer, idet disse Udbetalinger udgøre 3134 Kr. 67 Øre, kan det ikke anses godtgjort, at han med Citanten har truffet Overenskomst herom, medens det af Citantens Regning, paa hvilken Indstævnte har betalt Afdrag, maa anses at fremgaa, at Citanten ikke har betragtet sig som Entreprenør, i alt Fald ikke med Hensyn til andet end Ejendommens udvendige Istandsættelse m. m. til Beløb 1190 Kr.

Herefter kan Indstævntes Frifindelsespaastand ikke støttes paa, at han i Anledning af Istandsættelsen har udbetalt mere end 2250 Kr. For saa vidt Indstævnte dernæst angaaende Citantens Regning for Lejlighedernes Vedkommende gør gældende, at han ikke kan erkende sammes Rigtighed, navnlig ikke Rigtigheden af de Svende- og Arbejdsmandsdage samt Materialier, der paa Regningen ere angivne som medgaaede til Murarbejdet paa Lejlighederne, eller af de der Steds opførte Priser for disse Dage og Materialier, ere hans Indsigelser for ubestemte til, at der kan tages Hensyn til dem. Hvad endelig Ekstraarbejderne angaa, har Indstævnte erkendt, at hans Sagførers Fuldmægtig har givet Tilladelse til, at Gulvet i Forhusporten lagdes af Cement i Stedet for af Planker samt til, at der lagdes nogle Gas- og Vandrør, og til en Reparation af Retiraderne, og herefter findes Citantens Regning vedrørende Betaling for Ekstraarbejder at maatte tages til Følge, for saa vidt angaar Posterne 50 Kr. for forøget Arbejde ved Forhusporten, 77 Kr. for forøget Arbejde ved en Afløbsledning, Vand- og Gasledning, 22 Kr. for forøget Arbejde ved Retiradebygningen og 99 Kr. 9 Øre for Arbejde, derunder Udmuring og Pudsning for Gasindlæg i den til Ejendommen hørende Villa, uanset de ikke tilstrækkelig specialiserede Indsigelser herimod fra Indstævntes Side, medens Regningen med Hensyn til Posterne 29 Kr. 90 Øre for forøget Arbejde ved at reparere og farve Naboens Gavle mod Gaarden etc., 68 Kr. 56 Øre for forøget Arbejde ved at ommure en Skorstenspibe m. m., 50 Kr. 25 Øre for Arbejde ved Porten i Mellembygningen og 39 Kr. 41 Øre for Arbejde paa Loftet i Forhus, Sidehus og Mellembygning m. m. ikke kan fordres betalt af Indstævnte, idet Citanten mod Indstævntes Benægtelse ikke har godtgjort, at Indstævnte har bemyndiget ham til at foretage paagældende Arbejder, for hvis Vedkommende det end ikke fremgaar af Sagen, at Indstævnte som Panthaver har draget nogen Fordel af dem.

Som Følge af foranstaaende vil det af Citanten paastævnte Beløb af 442 Kr. 33 Øre være at nedsætte med 188 Kr. 12 Øre til 254 Kr. 21 Øre, hvilket Beløb vil være at tillægge ham med Renter 5 pCt. p. a. fra den 21 Juni 1894.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Rievers en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af det af ham den 5 December 1898 fremlagte Indlæg. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 46. Kgl. Skovfoged **Christian Frederik Lorentzen** (Hindenburg e. O.)

contra

Amtmand, Kammerherre **Wedell-Wedellsborg** og Birkedommeren i Kronborg østre Birk, Kammerherre **Moltke** (Ingen),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Kronborg østre Birks ordinære Rets Dom af 24 Maj 1899: Indstævnte, Kammerherre Wedell-Wedellsborg paa det offentliges Vegne, bør for Tiltale af Citanten, kgl. Skovfoged C. F. Lorentzen af Kelleris, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, og de de beskikkede Sagførere, Overretssagfører Raaschou og Sagfører Skjold Madsen, tillagte Salærer af 20 Kr. hver og til førstnævnte 40 Øre i Portoudlæg, udredes af det offentlige. At udredes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Wolff for Overretten i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 76 Øre hos det offentlige.

Højesterets Dom.

Ikke alene mangler der — som alt i den indankede Dom bemærket — Bevis for, at der overhovedet er begaaet nogen af de Forbrydelser, for hvilke Appellanten har været sigtet, men efter det under Undersøgelsen fremkomne maa den mod Appellanten først rejste Mistanke, der gav Anledning til hans Arrestation, endog anses fuldt afkræftet. Da der derhos ikke er fremkommet noget af Betydning til Bestyrkelse af den under Undersøgelsen endvidere fremdragne Mulighed for, at Appellanten kunde være skyldig i en anden Forbrydelse, findes der i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel af 5 April 1888 § 1 at burde tillægges ham en Erstatning, som vil kunne bestemmes til 400 Kroner.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve. Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret til-

kommende Salær saavel som de ved Overrettens Dom bestemte Salærer m. m blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Appellanten, kongelig Skovfoged Christian Frederik Lorentzen, hos Statskassen 400 Kroner. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 100 Kroner, hvilke Beløb tillige med de ved Overrettens Dom fastsatte Salarier m. m. udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i Anledning af et Skifte efter Appellanten, kgl. Skovfoged Christian Frederik Lorentzen af Kelleris' afdøde Hustru den 17 Maj f. A. var opstaaet Uenighed mellem Appellanten og hans Sønner, anmeldte en af disse, Waldemar Theodor Christian Lorentzen her af Staden, samme Dag paa Kronborg østre Birks Kontor, at Appellanten for 8—9 eller, som han senere under Forhøret ændrede det til, mindst 10 Aar siden fortalte ham, at Appellantens Steddatter, Marie Christine Vestesen, kort Tid forinden havde hjembragt et dødt, nyfødt Barn i sin Kuffert, hvilket Barn Appellanten havde været hende behjælpelig med at nedgrave i den til Skovfogedhuset hørende Jordkælder. Der blev derefter indledet Undersøgelse mod Appellanten og hans nævnte Steddatter, og da Mistanken om, at der forelaa en Forbrydelse, foreløbigt bestyrkedes ved Fund af Knogler i bemeldte Jordkælder samt ved en af en Svigerdatter af Appellanten afgiven Forklaring om Ytringer, som han var fremkommen med overfor hende, blev Appellanten og hans Steddatter ved en den 10 Juni s. A. afsagt Fængslingskendelse arresterede, hun som mistænkt for at have nedgravet et Barn, med Hensyn til hvis Fødsel og Død der kunde foreligge en Forbrydelse, og han som mistænkt for at have været Medvider heri. Medens Appellanten hensad i Varetægtsarrest, rettedes Undersøgelsen mod ham tillige paa at faa tilvejebragt Oplysninger med Hensyn til et paa Egnen udbredt Rygte om at nogle i 1891 paa en til Statsskovvæsenet hørende Embedslod fundne Rester af et menneskeligt Skelet skulde hidrøre fra en i Aaret 1871, paa hvilken Tid Appellanten var Bruger af bemeldte Embedslod, forsvunden Ungkarl Lars Petersen af Daugløkke, og at Appellanten havde ombragt denne og nedgravet hans Lig det paagældende Sted. Den 26 Juli f. A. blev Appellanten, der under Forhørene stadig havde nægtet at have gjort sig skyldig i nogen af de ham paasigtede Forbrydelser, imidlertid løsladt af Arresten, uden at der blev dekreteret Aktion.

Appellanten anlagde derpaa, idet han anbragte, at han uforskyldt havde været underkastet Varetægtsfængsel i det oven anførte Tidsrum, under Iagttagelse af Reglerne i § 3 af Lov af 5 April 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. ved Stævning af 3dje

December f. A. Sag ved Kronborg østre Birks Ret, hvorunder han paastod Amtmanden over Frederiksborg Amt paa det offentliges Vegne tilpligtet at betale ham i Erstatning for Lidelse, Tort og Formuetab, som skulde være tilføjet ham ved Frihedsberøvelsen, 1000 Kr., medens de appelindstævnte, det offentlige, procederede til Frifindelse. Ved ovennævnte Rets Dom af 24 Maj d. A. blev de appelindstævntes Paastand tagen til Følge, medens Sagens Omkostninger, som fra begge Sider vare paastaaede udredede af Modparten efter Reglerne for beneficerede Sager, ophævedes, hvorhos der efter derom nedlagt Paastand tillagdes de for Parterne beskikkede Sagførere, henholdsvis Overretssagfører Raaschou og Sagfører Skjold Madsen, i Salær hver 20 Kr. og førstnævnte 40 Øre i Portoudlæg, alt hos det offentlige. Denne Dom har Appellanten nu indbragt her for Retten, hvor han efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Wolff, har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om Tilkendelse af en Erstatning af 1000 Kr. samt har paastaaet de appelindstævnte paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Wolff og i Godtgørelse for Udlæg til denne 76 Øre. De appelindstævnte have, skøndt lovlig stævnede, ikke givet Møde her for Retten.

Om nu end den mod Appellanten rejste Mistanke i de foranførte Henseender ikke findes at være videre bestyrket ved de Omstændigheder, der ere oplyste ved den kriminelle Undersøgelse, idet det end ikke er godtgjort, at de paagældende Forbrydelser overhovedet ere begaaede, mangler der paa den anden Side Data, der positivt vise hen til, at Appellanten er uskyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, og det taler noget imod ham, at hans Søn og Svigerdatter have fastholdt, at han er fremkommen med de af dem omforklarede, men af ham benægtede Udtalelser, og at hans Forklaringer med Hensyn til hans Forhold til Lars Petersen paa det Tidspunkt, denne forsvandt, paa flere Punkter ikke stemmede med, hvad derom af nogle under Forhøret afhørte Deponenter er forklaret. Herefter findes den i den ovenciterede Lovs § 1, 1ste Stk., opstillede Betingelse for Tilkendelse af den paastaaede Erstatning ikke at være til Stede, og idet det derfor maa have sit Forblivende ved den de appelindstævnte ved Underretsdommen tillagte Frifindelse vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste, medens Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve. Der vil derhos være at tillægge Prokurator Wolff i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 76 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 207. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Svend Alfred Svendsen (Def. Winther),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juni 1901: Tiltalte Svend Alfred Svendsen bør straffes med Tvangsarbejde i 150 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Højesteretssagfører Levison, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Hundrede og tyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Svend Alfred Svendsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Svend Alfred Svendsen, der tiltales for Vold, er født den 4 November 1876 og anset: ved Amager Birks Politirets Dom af 7 Oktober 1897 efter Lov 11 Maj 1897 § 1, jfr. Straffelovens § 200 og Lov 4 Februar 1871 § 6, jfr. Amager Birks Politivedtægt § 4, med simpelt Fængsel i 6 Dage, ved Rettens Dom af 30 November 1897 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 10 September 1898 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 27 April d. A. om Aftenen indfandt Tiltalte sig sammen med Arbejdsmand Olaf Hansen paa en herværende Beværtning, hvor de kom i Samtale med Kobbersmedesvend Johan David Olsen, der var dem fuldstændig ubekendt. Medens de sad og talte med ham, kom Tiltalte og Olsen, der begge vare en Del paavirkede af Spiritus, i Skænderi. Skænderiet ophørte imidlertid ved, at Hansen førte Tiltalte hen ved et andet Bord, ved hvilket de toge Plads. Noget senere tog Olsen efter Hansens Opfordring Plads ved det samme Bord; men da han her sad og »knurrede« ad Tiltalte, blev Tiltalte vred herover

og tildelte ham med knyttet Haand et Slag i Ansigtet, der ramte ham ved det venstre Øje.

Ved Slaget tilføjedes overfaldne dels et 1 Tomme langt ind til Benet gaaende Saar over Øjet i den indvendige Del af Øjenbrynet, dels en betydelig Svulst i Øjets Omgivelser. Disse Læsioner, der bevirkede, at overfaldne var uarbejdsdygtig i 8 Dage, maa antages at være hævede efter 14 Dages Forløb, uden at efterlade anden Følge end et Ar.

Tiltalte har forklaret, at det ikke var hans Hensigt at tilføje overfaldne nogen alvorlig Skade, men at han handlede, som han gjorde, i Hidsighed, væsentlig foranlediget ved, at han havde drukket en Del Spiritus; han har imidlertid erkendt, at han i Handlingens Øjeblik var fuldt tilregnelig.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 150 Dage.

Nr. 182. Advokat Nellemann

contra

Karl Thomsen Vaad (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 20 November 1900: Tiltalte, Bissekræmmer Carl Thomsen Vaad, bør til Lollands Nørre Herreds Politikasse bøde 800 Kr. og betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Den hos Tiltalte forefundne Varebeholdning bør være konfiskeret til Fordel for Politibetjentene H. Rasmussen af Nakskov og Jakobsen af Rødby med Halvdelen til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator J. L. Lassen og Overretssagfører C. A. Olsen for Overretten betaler Tiltalte Carl Thomsen Vaad 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom ommeldte Overretsdom af 1 Oktober f. A. er stadfæstet ved Højesterets Dom af 21 Februar d. A., og i øvrigt i Henhold til de i den ind-

ankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 1200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til tolv Hundrede Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Thomsen Vaad til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Carl Thomsen Vaad for ulovlig Omløben med Varer, og er det ved hans egen, med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han i September Maaned forrige Aar paa forskellige Steder dels i Lollands Nørre Herred, dels i Fuglse Herred har solgt og forsøgt at sælge Knive, Gafler og Sker af hvidt Metal, som han i saadant Øjemed førte med sig, og af hvilke Genstande han ved sin Anholdelse i Fuglse Herred havde i Behold i en medbragt Taske 32 Spisesker, 35 Tesker, 12 Knive og 6 Gafler, hvis Købepris han har angivet til 20 Kr.

Det maa billiges, at Tiltalte, der er født den 1 Maj 1864 og mange Gange tidligere har været straffet, bl. a. for ulovlig Omløben med Varer, saaledes ifølge Højesteretsdom af 29 Juni 1900 efter Plakat 27 November 1839 § 1 for denne Forseelse 5te Gang begaaet, med en Bøde paa 300 Kr. og ifølge Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober f. A. for samme Forseelse 6te Gang begaaet efter samme Lovbestemmelse med en Bøde paa 600 Kr. samt senest ifølge Middelsom-Sønderlyng Herreders Politirets Dom af 29 November f. A. efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 med Konfiskationsstraf, men i Henhold til Strfl.s § 64 uden Idømmelse af nogen Bøde, nu for det oven anførte Forhold ved den indankede Dom er anset for 7de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Pl. 27de Novbr. 1839 § 1 med en Lollands Nørre Herreds Politikasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til 800 Kr., ligesom det ogsaa bifaldes, at den hos Tiltalte ved hans Anholdelse forefundne Varebeholdning ved Dommen er overensstemmende med Frdn. 13 Februar 1775 § 4 konfiskeret til Fordel for hans tvende Anmeldere, hver med en Halvdel.

Som Følge heraf vil den indankede Dom, der ligeledes med Føje har paalagt Tiltalte Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Mandagen den 14 Oktober.

Nr. 168. Advokat Nellemann

contra

Johan Henrik Ellefsen og **Jane Sigrid Marie Susanne Ellefsen** (Def. Asmussen),

der tiltales for falsk Angivelse og falsk Forklaring for Retten.

Færøernes Sorenskriveris Ekstrarets Dom af 13 April 1901: De Tiltalte Johan Henrik Ellefsen og Jane Sigrid Marie Susanne Ellefsen bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør de og, en for begge og begge for en, udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, der i det væsentlige ere fremstillede i den indankede Dom, maa det antages, at de Beskyldninger, som Tiltalte Jane Ellefsen, har fremsat mod Sognepræst Johansen for usædeligt Forhold overfor hende, ere usande.

I den i den indankede Dom omhandlede Erklæring fra Overlægen paa Vordingborg Sindssygeanstalt udtales, at det med Hensyn til ovennævnte Tiltaltes Sindstilstand maa siges at være godtgjort, at der i hendes Slægt er tilstrækkelige Momenter til Stede for, at hun kunde være født som »arvelig belastet« særlig med, hvad man kalder en degenerativ Hjernekonstitution, og at det endvidere er godtgjort, at der i hendes Karakter har vist sig forskellige Træk, der tyde paa, at en saadan Konstitution virkelig er til Stede hos hende, hvad ogsaa Iagttagelserne paa Sindssygeanstalten tale for, og at hun altsaa rimeligvis er at opfatte som et degenerativt Individ. Det tilføjes derhos med Hensyn til hendes Beskyldninger mod Præsten, at Sagen stiller sig saaledes, at hvis disse Beskyldninger ere falske, da vilde hendes Forbrydelse være at opfatte som et patologisk Fænomen, som et Udslag af en degenerativ Naturs periodisk optrædende Eksaltationer. Det kongelige Sundhedskollegium har i det væsentlige sluttet sig hertil, idet det har tilføjet, at det rimeligvis er under en saadan eksalteret Periode, at hun er fremkommen med Beskyldningerne først mod Distriktslægen og senere mod Præsten, at det er ret almindeligt, at de syge i denne Tilstand beskæftige sig med kønslige Forestillinger, jævnlig forveksle Ønsker med Virkeligheden og omdanne denne med hine som Forbilleder, samt at fra først af Uoverensstemmelsen med Virkeligheden vist nok til Dels har været bevidst, men at, efterhaanden som Forestillingerne underbygges med Fantasiskabninger og udpyntes med tillokkende, obscøne Billeder, Uoverensstemmelsen ganske synes at svinde af Bevidstheden.

Herefter findes det betænkeligt at antage, at denne Tiltalte har været sig bevidst, at de Beskyldninger, hun fremsatte mod Sognepræsten, vare falske. Hun vil derfor under denne Del af Sagen være at frifinde, og lige saa lidt findes der at kunne paalægges Tiltalte Johan Ellefsen Straf för den urigtige Angivelse, idet der ikke er tilstrækkelig Føje til at forkaste hans under Forhørene stadig fastholdte Forklaring om, at han har troet paa Rigtigheden af Datterens Beskyldninger. Da der nu ej heller kan paalægges de Tiltalte Straf, fordi de under Undersøgelsen paa Forehold af det i Dommen ommeldte Forlig, der kunde tale tale for deres Skyld, ere fremkomne med forskellige forsætlig urigtige Anbringender angaaende dette, idet Betingelserne for Anvendelsen af Straffelovens § 225 paa dette Forhold ikke ere til Stede og det i Henhold til Grundsætningen i Straffelovens § 147, 1ste Led, ikke heller findes at burde tilregnes dem til Straf som falsk Forklaring for Retten, ville de i det hele være at frifinde for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger at paalægge det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Johan Henrik Ellefsen og Jane Sigrid Marie Susanne Ellefsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen, 150 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Johan Henrik Ellefsen og Jane Sigrid Marie Susanne Ellefsen hver især for falsk Angivelse og falsk Forklaring for Retten.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 15 December 1899 anmeldte Tiltalte Johan Henrik Ellefsen for Sysselmanden paa Vaagø, at hans Datter, Medtiltalte Jane Ellefsen, havde været Genstand for Voldtægtsforsøg og anden uterlig Behandling af Sognepræsten paa Vaagø, Carl Julius Joseph Johannes Johansen, og at dennes Hustru, Johanne Johansen, til Dels havde været medvirkende herved. Præsten havde endog truet Jane med at nægte hende Nadveren, hvis hun ikke føjede ham.

Der blev derpaa indledet offentlig Undersøgelse angaaende Anmeldelsen, og den 20de s. M. afgav Jane til Landfogden en Forklaring om, at der ved følgende Lejligheder var fra Præstens Side sket utugtige Tilnærmelser, henholdsvis Voldtægtsforsøg overfor hende:

1. Den første Gang var den 20 Januar 1899, da Præsten om Formiddagen kom ind i hendes Faders Hus i Midvaag, hvor hun bor og da var alene. Han spurgte hende, om hun kunde elske ham, hvortil hun svarede Nej, hvorpaa han bad hende om ikke at sige det til nogen og gik sin Vej.

2. Ikke mere end 4 Dage senere, en Morgen før Jane var staaet op, kom Præsten ind til hende, og idet han sagde, at han havde bedre Ret til at elske hende end nogen anden, »forsøgte han at voldtage hende«, idet han søgte flere Gange at trække Dynen af hende, men hun aabnede Vinduet, som hun kunde naa fra Sengen og raabte, uden at dog nogen hørte hende, hvorpaa Præsten opgav sit Forsæt og gik bort, efter at have bedt hende sværge, at hun ikke vilde sige det til nogen. Hun svarede, at hun ikke kunde sværge.

3. En Ugestid efter kom Præsten, efter at have læst med Konfirmander i Kirken, der er tæt ved de Tiltaltes Hus, atter derind, hvor Jane var alene hjemme; hun skjulte sig først paa Loftet, hvorpaa Præsten gik bort, men kort efter kom han igen, fandt hende paa Loftet og fik hende til at komme ned, hvor han søgte at voldtage hende, idet han kastede hende om; han tabte imidlertid herved nogle Bøger, som han havde under Armen, og hun slap fra ham, medens han samlede dem op, og løb til Vinduet, som hun aabnede, hvorpaa hun raabte ud om Hjælp. Præsten kom dog flere Gange hen til hende, men blev forstyrret af en Mand ved Navn Clement Haraldsen, der bragte ham et Brev. Han læste dette, og trak hende derpaa fra Vinduet og kastede hende atter om, men hun raabte saa højt, at han slap hende, der nu løb ud af Huset. Da hun kort efter vendte tilbage, var han gaaet, men havde glemt sin Vante og vendte et Øjeblik efter tilbage for at hente den. Han spurgte hende om noget Arbejde, som hendes Fader skulde udføre for Præsten, men pludselig kastede han hende atter om. Hun raabte igen saa højt hun kunde, hvorpaa han gik, efter dog først at have kysset hende trods hendes Modstand.

4. Nogen Tid efter indfandt hun sig en Aften i Præstegaarden efter Anmodning af Fru Johansen. Denne bad hende gaa ind i Gæsteværelset, der ligger ved Siden af Entreen, for at tage Maal af hende til Kjoler. Præsten kom nu til, og hver Gang hans Hustru vendte Ansigtet bort, søgte han at løfte Janes Skørter op, idet han tog fat i hendes Ben og »gjorde det saa groft, som det kunde være«. Tilsidst gjorde han det ogsaa, naar hans Hustru saa derpaa, og da Jane slog til hans Haand, sagde han, at hans Hustru havde givet ham Lov dertil. Jane svarede, at hun ikke vilde have noget med ham at gøre, men han sagde, at det ikke var saa stor en Synd, og at hun godt alligevel kunde komme til Alters hos ham, hvorpaa han med al sin Magt væltede hende om i en Seng, hvis Sengklæder han løftede op. Jane gjorde Modstand og skreg, men blev helt syg, hvorfor Præsten efter sin Hustrus Opfordring lod hende være. Hun gjorde derpaa Maaltagningen færdig.

5. Kort Tid efter blev hun atter hentet op i Præstegaarden for at faa Tøjet til Kjolerne. Fru Johansen viste hende da sit lille Barn, og Præsten spurgte hende, om det ikke var »et pænt Barn«, og hvorfor hun ikke vilde have saadant et Barn med ham, hvilket ikke var saa stor en Synd og ikke saa farligt, med mindre Barnet kom til at ligne ham.

6. Noget efter kom hun atter, for at prøve en Overfrakke, som hun havde syet til Præstens lille Søn. Hun traf Præsten og hans Hustru i »Salen« og udskældte Præsten for hans Forhold mod hende. Han svarede, at han ikke kunde love, at han ikke skulde komme igen.

7. Kort efter — Skærtorsdag den 30 Marts — traf hun Præsten paa Vejen, og han talte da atter om at faa sin Villie med hende, men hun afviste ham.

8., 2den Paaskedag — den 3dje April — om Eftermiddagen mødte hun ligeledes Præsten, der atter talte om sin Kærlighed, men hun afslog at føje ham. Hun gik hjem, og han fulgte efter. Hun stod ved det aabne Vindue i Stuen, og Præsten prøvede flere Gange at løfte hendes Skørter op. Hendes Fader gik forbi udenfor, og hun talte med ham, men hun kaldte ikke paa ham for ikke at skade Præsten. Denne prøvede derpaa at kaste hende om, men det lykkedes ikke, og hun løb nu sin Vej.

9. Samme Dags Aften kom Præsten og hans Hustru ind til Jane for at betale hende Syløn, og han bad hende da atter om at lade ham faa sin Villie med hende; da hun afslog det, udskældte han hende og sagde, at »han maatte rømme, fordi han ikke fik sin Villie frem«.

10. Kort efter kom Fru Johansen til hende og spurgte saa sin Mand, om Jane vilde være deres Tjenestepige, idet hun tilføjede, at det ikke var hendes Ønske, men at hun føjede sin Mand »for ikke at faa Spektakler«. Hun tilføjede, at Præsten, der skulde gøre en Rejse til Kjøbenhavn, vilde tage »Instrumenter« med hjem for at forhindre, at Jane blev besvangret.

Pastor Johansen forklarede derpaa samme Dag for Landfogden, at han i Efteraaret 1899 var blevet uenig med Johan Henrik Ellefsen i Anledning af, at der verserede Rygter om Præstens Forhold til Jane, og af Johan Henriks Udtalelser angaaende dette Forhold, hvilke havde foranlediget Præsten til at beskylde ham for Løgn, at Præsten derfor, navnlig af Hensyn til sin svagelige Hustru, ønskede at faa Uenigheden bilagt og Rygterne neddyssede, og at han derfor henvendte sig til de Tiltalte paa deres Bopæl den 6te December og fik et »Forlig« i Stand, som han straks nedskrev og oplæste for de Tiltalte, hvorpaa de alle underskrev det — Johan Henrik med ført Pen ved sin Datter.

Forliget, som Præsten afleverede, og som er fremlagt under Sagen, gaar ud paa, at Tiltalte Johan Henrik »paa egne og Datters Vegne« og Præsten, for at faa Forlig tilvejebragt i en imellem dem opstaaet Uenighed, erklærede, at Præsten paa Grund af en Misforstaaelse med Urette havde beskyldt Johan Henrik for Løgn, »medens saa til Gengæld vi: Husmand Joen Henrik Ellefsen og Datter Jane Sigrid Marie Susanne Ellefsen frikende Pastor Johansen for at have gjort sig skyldig i noget utilladeligt overfor fornævnte Jane Ellefsen, som et Rygte har villet vide.« Det bestemmes endelig, at Parterne skulde iagttage ubrødelig Tavshed om Forliget, og at der skulde tilkaldes tvende Vidner.

Færdig fra Trykkeriet den 24 Oktober 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Tirers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 25—26.**

Mandagen den 14 Oktober.

I Anledning af dette Forlig, der af Landfogden blev forelæst Jane, forklarede hun endvidere:

11. At hun vel paa sin Faders Opfordring havde underskrevet Forliget med hans Navn, men ikke vidste, hvad der stod deri. Der blev forhandlet om de i Forliget indeholdte Erklæringer, og Præsten oplæste Forliget, men hun troede ikke, at han læste ganske det samme op, som staar i Forliget, om end noget lignende. Hun kunde ikke følge, hvad Præsten læste op, da hun var syg.

Efter at Sagen derpaa var blevet oversendt Retten til Undersøgelse, gentog Jane først i et Forhør den 11 Januar f. A. og derefter i en lang Række Forhør i Løbet af omtrent 2 Maaneder samt endelig i et den 29de f. M. optaget Reassumtionsforhør sine anførte Beskyldninger mod Præsten — dog med en stor Mængde Forandringer og Tilføjelser, hvilke hun paa flere Punkter under Forhørets Gang igen ændrede, til Dels gentagne Gange, idet hun dog altid fremførte sine Forklaringer med stor Bestemthed og Sikkerhed. De væsentlige Tilføjelser til og Ændringer i hendes fornævnte Forklaring ere følgende:

ad 1. Da Præsten spurgte, om hun kunde elske ham, tog han med sin ene Haand i hendes Skørt midt paa dette og løftede det lidt op; han vedblev at holde det saaledes, medens han talte med hende, og hun forstod, at Meningen med hans Ord og Bevægelser var at opfordre hende til Utugt, men hun turde ikke fjærne hans Haand.

ad 2. Præsten gik, uden at sige andet end Goddag, hen til hendes Seng og trak efter flere forgæves Forsøg Dynen af hende, saa at hun laa blottet, hvorpaa han med den ene Haand tog hende paa Kønsdelene. Hun fik nu Vinduet op og raabte om Hjælp, saa stærkt hun kunde, hvorpaa han gik fra Sengen, og hun fik Dynen paa igen.

Han søgte nu flere Gange forgæves at trække den af igen, idet han talte til hende som tidligere forklaret og derhos bl. a. sagde, at han ikke vilde give hende Nadver, hvis hun ikke lod ham faa sin Villie. Jane havde i sin Forklaring til Landfogden nægtet, at Præsten havde truet hende hermed, men forklarede det for Retten, idet hun efter mange Forsøg paa at bortforklare sin første Benægtelse heraf, til sidst sagde, at hun først havde misforstaaet Landfogdens Spørgsmaal derom og derfor svaret benægtende, og senere havde hun ikke turdet rette sin Forklaring.

Medens Præsten stod ved hendes Seng, gik der en Mand forbi Vinduet, men hun kaldte ikke paa ham for ikke at skade Præsten.

I et den 20 Februar f. A. afholdt Forhør afgav Jane endelig, at Præsten, da han kom ind i Stuen, sagde: »Hvorfor ligger du i Sengen,« hvorpaa han trak Dynen af hende.

ad 3. Da hun var kommet ned ad Trappen til Loftet og Præsten havde søgt at kaste hende om, hvilket dog ikke helt lykkedes, fordi han havde tabt sine Bøger, løb hun ind i Husets forreste Stue og aabnede et Vindue ud til Vejen, idet hun raabte om Hjælp saa højt hun kunde. Hun var bange og græd. Præsten stak flere Gange sin Haand op under hendes Klæder og tog hende paa Knæene, men hun forhindrede ham i at komme højere op ved at slaa til hans Haand, og da hun saa Clement Haraldsen staa i Døren til en Butik paa den anden Side af Vejen, 21 Alen fra Vinduet, truede hun med at kalde paa ham og fik derved Præsten til at holde op. Sidstnævnte Forklaring afgav Jane først den 27 Januar f. A., uden at have kunnet forklare, hvorfor hun ikke har sagt det før, skønt de til hende rettede Spørgsmaal havde givet Anledning dertil, og hun godt vil have husket Præstens nævnte Handlinger. Begge de Gange, da Præsten derpaa kastede hende om paa Gulvet, forsøgte han at trække hendes Skørter op, hvilket dog ikke lykkedes.

ad 4. Allerede i Gangen foran Gæsteværelset søgte Præsten, da Jane der vilde i sit Overstykke tage sit Maal til Brug ved Maaltagningen, at løfte hendes Skørter op, hvorfor hun gik ind i Gæstekammeret til Fru Johansen og bad Præsten hente Overstykket, hvilket han gjorde.

Under Maaltagningen befølte Præsten flere Gange hendes Kønsdele ved at stikke Haanden op under hendes Klæder, og hun forhindrede ham ikke deri, idet hun ikke troede, at Fruen vidste noget derom, og ikke vilde gøre hende opmærksom derpaa. Efter at imidlertid Præsten havde sagt, at hans Hustru havde »givet ham Lov«, bad denne Jane om, at lade Præsten faa sin Villie for denne ene Gang, hvorpaa Præsten lagde Jane paa Sengen og afførte sig sine Benklæder; han havde Underbenklæder paa, og dem beholdt han paa, om hvilket Punkt hun dog har forklaret i høj Grad vaklende, ligesom ogsaa med Hensyn til, hvorfor hun blev liggende, medens han trak Benklæderne af, og om han gjorde dette før eller efter, at han lagde hende i Sengen. Han fremtog sit mandlige Lem og søgte at løfte hendes Klæder op, men hun skreg højt og var nær ved at besvime.

I et Forhør den 26 Februar f. A. forklarede Jane endvidere, at Præsten, før han lagde hende i Sengen, sagde, at hun ikke maatte modsætte sig hans Villie, da han havde en Flaske Gift i Værelset. Han sagde ikke, hvad han vilde gøre med Giften, men hun frygtede, at han vilde give hende af Giften, og det var derfor hun blev syg.

ad 5. Efter at Jane den 11 Januar f. A. havde i et Forhør gentaget sin Forklaring til Landfogden og sagt, at Præsten ved den under 6) nævnte Lejlighed havde grebet hende om Benene uden paa Kjolen, afgav hun den 13 Januar, at dette skete, da hun hentede Tøjet, og at Præsten da tillige tog hende om Armen for at faa hende ind i Gæstekammeret, men da hun truede med at skrige saa højt, at Pigerne hørte det, slap han hende.

Den 15de næst efter forklarede hun imidlertid følgende: Da hun ved nævnte Lejlighed gennem Køkkenet, hvor begge Præstens Piger

opholdt sig, var kommet ind i den dertil stødende Spisestue, hvor Præsten og hans Hustru vare, sagde Præsten, at hans Kone havde givet ham Lov til at »gøre det lige saa ordentlig med hende, som han gjorde det med sin Kone«. Hun svarede ham ikke derpaa, men han tog hende nu i sine Arme og bar hende gennem »Salen« og Entréen ind i Gæstekammeret, idet han selv lukkede Døren op. Hun skreg saa højt hun kunde, men ingen lod til at høre det. I Gæstekammeret brændte der et Lys i en Stage; Præsten lagde hende paa Sengen og trak sine Benklæder af, idet han dog beholdt Underbenklæderne paa. Hun har ogsaa her om forklaret meget vaklende og derhos først sagt, at han, medens han tog Benklæderne af, stod saa tæt ved hende, at hun ikke kunde komme til at rejse sig — derpaa, at han med den ene Haand holdt hende i Sengen, medens han med den anden trak Benklæderne af. Efter derpaa at have fremtaget sit Lem og taget hendes Klæder op, lagde han sig paa hende og prøvede at faa Samleje med hende. Hans Lem kom ogsaa til at berøre hendes Kønsdele, men hun tog ham om Lemmet med Hænderne, hvorefter han rejste sig. Fru Johansen kom nu ind og sagde, at Præsten skulde gaa ud, da en Mand vilde tale med ham. Jane gik derpaa med Fruen ind i »Salen« og satte sig der til at se paa Modeblade og tale om Kjolerne, hvorunder Fruen spurgte Jane, »hvorledes Præsten var tilpas«. Præsten kom derpaa ind og sagde til sin Hustru, at det ikke havde kunnet »blive til noget« med Jane, da hun var saa kold om Hænderne.

Præsten var saa vred, at han, som Jane forklarede, hverken vilde tale med sin Hustru eller Jane. Denne afgav i Forhøret den 15 Januar, at hun først da huskede, at Præsten havde behandlet hende som nu anført, men den 12 Februar forklarede hun, at hun vel havde glemt at sige det under sin Forklaring til Landfogden, men at hun under Forhørene i Retten godt havde husket derpaa, men ikke turdet komme frem med det, fordi hun ikke havde sagt det allerede til Landfogden.

I et Forhør den 22 Januar forklarede hun derhos, at da Præsten greb hende i Spisestuen, og hun raabte »O Jesus«, sagde han, om hun troede, at Jesus vilde hjælpe hende, naar hun var saa tosset.

ad 8. Da Præsten kom ind i Stuen til Jane, knappede han straks sine Benklæder op.

Dagen forud havde der været Grindedrab i Midvaag, og Præsten havde da sagt til hende, om hun kunde se, at Gud ikke var vred paa ham, efter som han havde sendt Grind (hvoraf Præsten faar en vis større Part).

ad 10. Fru Johansen sagde ved den Lejlighed til Jane, at hvis hun ikke gav efter, vilde Præsten forbande hende — hvilket allerede Johan Henrik havde omtalt ved sin Anmeldelse til Sysselmanden. Efter Fruens Sigende havde Præsten den Gang i 14 Dage ikke talt til hende eller sovet hos hende.

ad 11 forklarede hun først den 11 Januar f. A. idet hun vedtog sin Forklaring til Landfogden, at hun syntes, at Begyndelsen af, hvad Præsten læste op, lignede det fremlagte Forlig, men at hun kunde ikke huske, at Slutningen blev oplæst. Præsten vilde have en Erklæring af hendes Fader om, at han ikke havde gjort sig skyldig i noget

utilladeligt overfor Jane, men Faderen sagde, at han ikke kunde give den Erklæring, da det jo dog var sandt, og Præsten erkendte nu, at det var sandt. Den 13de afgav hun, at Præsten vilde have de Tiltaltes Tilgivelse for hans Forhold overfor Jane, men hun huskede ikke, at han vilde have nogen Erklæring som den ovenfor nævnte.

Den 20 Januar gentog hun dog sin Forklaring af 11te s. M. og særlig, at hun ikke forstod, hvad Præsten læste op af Forligets sidste Del, vedrørende Erklæringen om, at Præsten var fri for Skyld, og dette fastholdt hun ogsaa, efter at det var foreholdt hende, at hendes Fader allerede da havde tilstaaet, at de begge godt forstod, hvad Præsten læste op. Hun paastod derpaa atter, at Præsten kun vilde have deres Tilgivelse, men erkendte dog derefter igen, at han vilde have den nævnte Erklæring. Først den 13 Februar tilstod hun paa Forehold af Faderens nedenfor anførte Forklaring om Sagen, at om hun end ikke fuldt forstod den Erklæring, som Præsten oplæste ved Forligsforhandlingen, opfattede hun dog det væsentlige deraf og navnlig, at Meningen var, at hun og Faderen erklærede Præsten fri for at have handlet usømmeligt mod hende. Hun og Faderen talte bagefter herom, og Faderen, der var vred paa Præsten, foreslog hende, at de for Øvrigheden skulde sige, at Præsten ikke havde oplæst for dem, hvad der stod i Forliget, navnlig den Erklæring, de skulde give Præsten. Hun gik ind herpaa, idet hun forstod, at de derved sigtede Præsten for et Slags Falskneri, og at det var Meningen dermed at skade Præsten som en Hævn. Denne Forklaring har hun senere fastholdt, navnlig den 24de s. M., idet hun da nærmere udsagde, at hun efter Faderens Forslag gik ind paa saa vel for Landfogden som i Retten at forklare, at Præsten ikke havde oplæst for dem, hvad Forliget indeholdt om hans Uskyldighed, og at deres Hensigt hermed var at bevirke, at Præsten blev afsat. Hun afgav derefter sine anførte urigtige Forklaringer om dette Punkt, idet hun mente at holde sig Aftalen efterrettelig ved at forklare saaledes. Forøvrigt har hun forklaret, at Præsten ved Forliget gik ind paa efter Faderens Forlangende at sige til de Vidner, for hvem Forliget skulde oplæses senere, at han dog var skyldig overfor hende.

Hun har derhos

12. I Retten den 14 Februar f. A. forklaret paa Anledning af et Vidne, til hvem hun tidligere havde fortalt derom, at Fru Johansen havde efter Præstens første Voldtægtsforsøg henvendt sig til hende og opfordret hende til at faa sit Portræt, som hun i Januar Maaned forud havde foræret Præsten efter hans Anmodning, tilbage, »da det kun kunde vække Anger og Sorg«. Præsten førte Portrættet med sig paa Rejsen. Jane fik da kort efter Billedet udleveret af Præsten i hans Hustrus Overværelse, men han var da saa vred over at miste Portrættet, at han raabte og stampede i Gulvet. Dette sagde hun dog først paa Forehold af et andet Vidnes Forklaring, til hvem hun tidligere havde fortalt dette, men først afgav hun kun, at Præsten uden Vanskelighed udleverede Billedet og blot sagde, at det ikke var værdigt til at være under hans Tag.

Endelig forklarede hun den 26 Februar f. A.

13. At Præsten Dagen før den under 3) nævnte Begivenhed kom hen til hende, der stod i Døren til Faderens Hus, og efter at have

givet hende en Besked til Faderen, bad hende give efter for hans Villie og stille sig i Døren, naar han kom tilbage, saafremt hun var alene hjemme. Han lovede hende Himlens Salighed, hvis hun gav efter, og sagde, at det ikke var saa stor en Synd, hvorhos han talte om Jødernes Konge David og spurgte, om hun ikke vidste, hvad der stod skrevet om Toldere og Syndere. Han lovede endvidere at give hende alt, hvad hun kunde trænge til i Livet, og navnlig støtte hende, hvis hun fik et Barn med ham, idet han sagde, at det endog var en Lykke at faa et uægte Barn.

Tiltalte Johan Henrik Ellefsen har efter det foreliggende ikke været Vidne til noget af, hvad Jane har forklaret, med Undtagelse af Forliget. Med Hensyn til dette forklarede han til Landfogden den 20 December 1899, at Præsten vilde have en Erklæring om, at han ikke havde forset sig mod Jane, men at Johan afslog dette, idet han spurgte, hvorledes han kunde give en saadan Erklæring, naar Præsten dog var skyldig. Præsten skrev derpaa Forliget og læste det op, hvorved bemærkes, at Johan Henrik ikke kan læse Skrift, men han læste intet angaaende sit Forhold til Jane. I Forhøret den 11 Januar forklarede Johan Henrik derimod, at der ikke ved Forligsforhandlingen var Tale om nogen Erklæring, som Præsten vilde have om, at han ikke havde forset sig mod Jane. Forhandlingen drejede sig aldeles ikke om denne, men kun om en Strid mellem Præsten og Johan Henrik. Den 13de fragik han atter denne Forklaring og gentog efter megen Vaklen sin Forklaring til Landfogden. Tiltalte var allerede den 11te bleven sat under Anholdelse som sigtet af Præsten for Tyveri af nogle Sten. Han tilstod derefter under forskellige Forhør, at baade han og Jane godt havde forstaaet Forliget — ogsaa den sidste Del deraf, da Præsten oplæste det, men at han havde forklaret som anført for at skade Præsten, paa hvem han var vred i Anledning af deres tidligere nævnte Strid, idet han forstod, at der i hans Forklaring laa en Sigtelse mod Præsten for en Art Falskneri og en Anmeldelse til Myndighederne herom.

Han og Jane havde efter hans Forslag aftalt at forklare som anført for at virke til at faa Præsten afsat for det Tilfælde, at Janes Sigtelser mod ham, paa hvis Sandhed Johan Henrik vil have troet og tror, ikke skulde være tilstrækkelige. Han har forklaret, at der ikke ved Forliget blev talt om, at Præsten overfor Vidnerne skulde vedkende sig sin Skyld mod Jane.

Saavel Pastor Johansen som hans Hustru have bestemt benægtet Rigtigheden af Janes Forklaringer, for saa vidt disse gaa ud paa, at der fra Præstens Side er foretaget Handlinger mod hende eller Henvendelser til hende af usædelig Beskaffenhed. Han har erkendt, at han mulig i Januar Maaned f. A. fik Janes Portræt efter sin Anmodning, og at han — der ogsaa tidligere vil have besøgt de Tiltalte, selv om han intet særligt Ærinde havde, hvilket de dog have benægtet — i de første Maaneder af forrige Aar kom der oftere end sædvanlig, i alt nemlig en halv Snes Gange, dog de fleste Gange for at tale med Johan Henrik om et Arbejde, som denne da udførte for ham, eller for at bringe Jane Besked fra sin den Gang svagelige Hustru om Syarbejde. Han har saaledes været i Janes Hjem ved alle de af denne nævnte Lejligheder, men uden at have nogen utugtig Hensigt og uden

at søge eller gøre noget, der efter hans Mening kunde bringe Jane til at tro dette, idet han særlig ikke paa nogen Maade vil have berørt hende, bortset fra, at han maaske har givet hende Haanden. Han har særlig forklaret ad 2, at Jane, straks efter at han var kommen ind til hende, aabnede Vinduet, hvilket hun kunde gøre blot ved at række Armen til Siden.

Efter hans Opfattelse gjorde hun det for at skaffe frisk Luft ind i Stuen af Hensyn til ham, og hun raabte ikke ud, hvilket hun heller ikke havde Grund til; der blev kun talt om dagligdags Emner. Han erkender, at han var i Tvivl om det passende i, at han blev inde hos Jane, da hun laa i Sengen i Natdragt, men da hun sagde, at han vel nok havde været i en Stue, hvor der laa Kvinder i Sengen, blev han endog længere end ellers, hvilket han har villet forklare ved, at han ikke vilde støde hende ved at gaa før, og at hun syntes at ønske hans Nærværelse. Han havde vel den Gang hørt Rygter, der tydede paa, at hun ikke var sædelig, men han vil ikke have troet paa dem, og derfor ikke ment at burde tage Hensyn til dem.

Ved den under 3) nævnte Lejlighed traf han først ingen i Huset, men da han derefter kom tilbage, fordi han vilde tale om Johan Henriks Arbejde, traf han Jane i Røgstuen, og hun bød ham ind i forreste Stue, hvor et Vindue stod aabent, hvad ofte er Tilfældet i det Hus, hvilket Jane ogsaa har forklaret.

Vejret var den Dag stormende, men Blæsten har efter det oplyste antagelig ikke staaet paa der. Præsten har kunnet huske, at han da havde Bøger under Armen, og han kom fra Konfirmationsundervisning i Kirken, men han har ikke kunnet forklare, hvorledes han næsten et Aar efter har kunnet erindre disse Omstændigheder. Han talte kun kort med Jane, idet han stod tæt ved Døren, og hun ved Vinduet. Han fik et Brev af Clement Haraldsen, og efter at have læst det, gik han straks til dennes Hjem, hvilket ogsaa maa antages efter det oplyste at være rigtigt, og derfra, efter blot at have været et Øjeblik i Clements Stue, hjem. Han opdagede, efter at være kommet hjem, at han havde glemt sin ene Vante, og var straks klar over, at det maatte være hos Jane, uden at han dog har kunnet angive, hvorfor eller af hvilken Grund han har taget den af der. Han hentede nu Vanten hos Jane og talte da med hende om noget Arbejde, som hendes Fader skulde udføre for ham, hvorefter han atter gik.

Angaaende Punkt 4 har Præsten og Fru Johansen forklaret, at der blev taget Maal af hende i Gæsteværelset, fordi der derinde laa nogle Mønstertidender. Præsten fulgte efter sin Forklaring med derind, fordi han plejer at være til Stede, naar der kommer fremmede Mennesker, da det morer ham at tale med dem. Der passerede for øvrigt ved denne Lejlighed intet mærkeligt, og blev navnlig ikke talt om, at Præsten havde Gift staaende.

Ved den under 5) ommeldte Lejlighed fulgte Præsten Jane ind i Gæsteværelset for at vise hende nogle Modeblade, som laa der; han antager, at hans Hustru har været beskæftiget andet Steds, da hun ikke fulgte med. Han talte her med Jane om Figurerne i Modebladene, bl. a. om Ansigterne vare mere eller mindre smukke. Vistnok ved denne Lejlighed omtalte Jane, at Distriktslæge Schnicker i Vestmanhavn en Gang, da han opererede hendes Haand, og hun var bedøvet,

havde »villet hende an« ɔ: have Samleje med hende, og at hun, for at blive fri for ham, maatte true med at raabe, saa at hans Hustru hørte det. Hun sagde tillige til Præsten, at Lægen nok havde Instrumenter til at hindre Befrugtning. Præsten bad hende om ikke at tale om sligt.

Det skal allerede her bemærkes, at Jane har bestemt benægtet at have udtalt sig til Præsten eller andre om, at Læge Schnicker har vist uanstændig Opførsel mod hende, men at det ved to Vidners beedigede Forklaringer mod hendes Benægtelse maa anses for tilstrækkelig godtgjort, at hun til dem har sagt, at Lægen ved nævnte Lejlighed, da hun vaagnede af Bedøvelsen, talte til hende saa »ringt« ɔ: usømmeligt, at hun ikke kunde gengive det.

I Reassumtionsforhøret den 29de f. M. har hun dog forklaret, at hun ved nævnte Lejlighed tillige konsulerede Lægen angaaende Blegsot, og at han da gjorde hende forskellige Spørgsmaal vedrørende Helbredet, der vel vare naturlige for en Læge, men som hun dog ikke havde Lyst at gentage, samt at hun mulig i denne Betydning har sagt til de to ovennævnte Vidner, at Lægen har talt »ringt« til hende.

ad 8. Præsten gik, efter at have talt med Jane ved Fjorden, noget efter hende hjem til hendes Hus for at bringe Faderen en Besked. Han traf ikke Faderen, men bad Jane bringe ham Beskeden; medens han talte med Jane, kom Faderen forbi paa Vejen, og Jane talte med ham, men ikke om, hvad Præsten havde bedt hende sige, og Præsten kaldte ikke paa Faderen, fordi han mente, at det var for sent, da han havde mærket, at Jane intet sagde derom.

Ved den under 9) nævnte Lejlighed blev der ikke talt om noget af, hvad Jane har forklaret, og Præsten vil lige saa lidt som hans Hustru have ønsket, end sige opfordret Jane til at tjene dem (10).

Angaaende Forliget har Præsten forklaret overensstemmende med sin Forklaring til Landfogden. Han ønskede at faa Sagen neddysset for at undgaa Ulemperne ved en offentlig Undersøgelse, og han ansaa sig for berettiget til at afgøre Sagen uden Henvendelse til højere Myndigheder, navnlig Provsten, saa meget mere som han gik ud fra, at denne kendte Rygterne, der vare ret udbredte.

Præsten vilde gøre Sysselmanden et Spørgsmaal om Gyldigheden af det med de Tiltalte indgaaede Forlig, til Dels efter Johan Henriks Anmodning, og sagde til denne, at han nok skulde spørge Sysselmanden paa en saadan Maade, at han ikke direkte forelagde Sysselmanden selve Sagen. Præsten vil have ment, at Sysselmanden nok kendte Rygtet, men at han, hvis Præsten udtrykkelig meddelte ham dette, vilde blive nødt til at anmelde Sagen for Øvrigheden, hvilket Præsten netop vilde undgaa af ovennævnte Grund. Jane var ved Forligsforhandlingen straks villig til at give Præsten den af ham ønskede Erklæring, hvorimod Johan Henrik var mindre villig, men gik dog ind derpaa.

Præsten oplæste Forliget, efter at have nedskrevet det, men det var Meningen, at det skulde oplæses i Parternes Overværelse for 2 nærmere bestemte Vidner, som skulde tilkaldes. Dette skete ikke næste Dag, da Præsten troede, at Johan Henrik da var syg, men Præsten gik da alene hen til Vidnerne og lod dem underskrive For-

liget, efter at have oplæst det. Han vil have ment, at det var unødvendigt, at de Tiltalte vare til Stede ved den Lejlighed, da de jo kendte Forliget, men har dog erkendt, at det var Aftalen mellem dem og ham, at Vidnerne skulde underskrive Forliget ogsaa i Johan Henriks Overværelse. Præsten vil ogsaa have haft til Hensigt at oplæse Forliget igen for de Tiltalte i Overværelse af Vidnerne. Der hengik imidlertid flere Dage, inden dette skete, og efter at Præsten havde haft et nyt Sammenstød med Johan Henrik og derefter den 15 December hørt, at denne havde gjort Anmeldelse til Sysselmanden om Præsten, begærede denne i en Skrivelse til Politiretten Jane indkaldt for Retten under en Injuriesag angaaende hendes Sigtelser.

Han har endelig ad 12 afgivet at have tilbagegivet Jane hendes Portræt efter hendes Opfordring, men hun gav som Grund hertil ikke, hvad hun har forklaret, men et betydningsløst Paaskud. Præsten fandt imidlertid allerede den Gang hendes Opførsel paafaldende og tilbageleverede derfor uden nærmere Forklaring Billedet.

Præsten havde konfirmeret Jane faa Aar forud og altid syntes godt om hende, men har erkendt, at han særlig var kommet til at synes om hende ved sine forholdsvis hyppige Besøg i hendes Hjem i Vinteren 1899, uden at han dog vil have næret nogen Følelse for hende af erotisk Natur.

Efter hans Forklaring var hun i den Tid særlig elskværdig mod ham, hvilket gav sig Udtryk i Blik og Miner, men først efter at have hørt de fra hende hidrørende Rygter om deres Forhold, vil han være kommet i Tanker om, at hun mulig var forelsket i ham.

Jane har allerede i Begyndelsen af Februar Maaned 1899 fortalt om Præstens Tilnærmelser saa vel til en Søster som til sin Fader, Broder og Kæreste, og efter hvad de have forklaret, har hun ofte grædt, naar hun har talt derom. Medens hendes Kæreste ikke vil have troet hendes Fortællinger, have de andre troet derpaa, og Rygter om Sagen bredte sig, hvilket medførte, at Præsten udtrykkelig overfor Janes Kæreste benægtede deres Rigtighed.

Enkelte Personer, der have hørt Præsten udtale sig om Sagen, ville have forstaaet ham, som om han har erkendt at have gjort sig skyldig overfor Jane i det ham paasigtede Forhold, men ligesom dette i og for sig maa have Formodningen imod sig, saaledes have de ogsaa under Forhøret erkendt mulig at have misforstaaet ham, og Johan Henriks Forklaringer om saadanne Bekendelser fra Præstens Side kan der saa meget mindre tillægges nogen Betydning, som han efter det foran anførte har tilstaaet at have forklaret falsk mod Præsten paa et andet Punkt.

Ligesom det nu ikke er berettiget fra Pastor Johansens Optræden overfor Tiltalte Jane i den første Del af Aaret 1899 at drage nogen Slutning om, at hans Følelser for hende have været andet end rent venskabelige, saaledes er der i alt Fald intet som helst i, hvad der foreligger under Sagen, der støtter de af Jane mod Præsten fremsatte Sigtelser for at have behandlet hende uterligt, navnlig mod hendes Villie, eller endog forsøgt Voldtægt mod hende. Tværtimod tyder alt det foreliggende i modsat Retning. Saaledes har Clement Haraldsen ad 3 forklaret, at han ikke, da han kom hen til de Tiltaltes Hus og saa Jane staa i Vinduet, bemærkede, at hun græd, eller overhovedet

noget usædvanligt ved hende, skønt han var tæt ved hende og talte nogle Ord med hende. Det maa endvidere efter alt det oplyste anses for usandsynligt, at det ikke, hvis Jane havde skreget højt i sit Hus, skulde være hørt af de omboende, navnlig da Husene ligge tæt sammen paa dette Sted og alle ere af Træ. Ved den under 3 nævnte Lejlighed stod Døren til den fornævnte Butik tilmed aaben, og Clement Haraldsen maa antages at have været tæt derved, da Jane efter sin Forklaring raabte ud af Vinduet, men han hørte dog intet Skrig.

Ligeledes er det i høj Grad usandsynligt, at Skrig i Præstegaardens Gæstekammer ikke skulde være hørt i Køkkenet, hvor Pigerne vare ved de under 4 og 5 nævnte Begivenheder, eftersom ogsaa Præstegaarden er opført af Træ. Navnlig er Janes Forklaring ad 5 om allerede i Spisestuen at have skreget højt, ganske urimelig, da begge Præstens Piger da vare i Køkkenet ved Siden af, og de begge under Forhøret have forklaret ikke at have hørt noget Skrig eller bemærket noget usædvanligt den Gang. Det maa endvidere efter det af saavel Præsten og hans Hustru som flere Personer, der have tjent hos dem som Piger, forklarede antages, at Præsten ikke har brugt Underbenklæder paa den paagældende Tid, medens Jane har forklaret med stor Bestemthed ad 4 og 5, at Præsten da var iført Underbenklæder. Det er derhos godtgjort, at Jane paa flere Punkter af Forhøret har sagt Usandhed, navnlig — foruden hvad ovenfor er anført — dels ved at sige, at hun ikke vidste, hvorledes et Samleje gaar for sig, medens hun derefter har tilstaaet flere Gange at have plejet Samleje med sin Kæreste, dels ved at nægte at kende en Person, der angav ved en bestemt Lejlighed at have kysset hende, medens hun derefter tilstod, at hun godt kendte ham, og at hans Forklaring om at have kysset hende var rigtig, men at han havde været saa beruset den Gang, det skete, at hun mente uden Risiko at kunne benægte det. Naar dertil kommer den indre Usandsynlighed i mange af Janes Forklaringer, særlig ad 4 og 5, samt hvad der er oplyst om saa vel hendes som Pastor Johansens og Hustrus Karakter og Fortid, findes det overvejende antageligt, at hendes Sigtelser mod Præsten navnlig for Forsøg paa Voldtægt ere usandfærdige.

Som Sagen foreligger, og navnlig i Betragtning af, at Urigtigheden af hendes Forklaringer, hvilke hun i Hovedsagen haardnakket har fastholdt under den langvarige Undersøgelse, ikke paa noget væsentligt Punkt med Undtagelse af 11 er positivt godtgjort, skønnes det dog ikke at være ganske uden Betænkelighed at statuere, at hun har gjort sig skyldig i falsk Angivelse eller falsk Forklaring — bortset fra det under Punkt 11 ommeldte Forhold, hvorom hun har afgivet Tilstaaelse.

Tiltalte Johan Henrik Ellefsen vil allerede som Følge heraf ogsaa kun kunne idømmes Strafansvar for sit Forhold i sidstnævnte Henseende, men forøvrigt findes der ikke Grund til at forkaste hans Forklaring om at have troet paa Janes Fremstilling af Præstens Forhold overfor hende.

Hvad angaar de Tiltaltes Forhold med Hensyn til Punkt 11, da skønnes det vel ikke, at den Handling, som de falskelig anmeldte, at Præsten havde begaaet — nemlig at oplæse det af ham nedskrevne Forlig urigtig, navnlig med Hensyn til den Erklæring, som de skulde

give om ham, og derved faa dem til at underskrive det, — kan henføres under nogen Bestemmelse i den almindelige Straffelovgivning, men derimod vilde en saadan Handling formentlig kunne paadrage Ansvar som Overtrædelse af Præstens Embedspligt, navnlig i Henhold til Grundsætningerne i N. L. 2—11, og de Tiltalte, der ikke ville have tænkt paa, at deres falske Angivelse kunde medføre Straf for Præsten, men kun hans Afsættelse, findes herefter at have gjort sig skyldige i det i Straffelovens § 225 ommeldte Forhold.

Under Forhøret er der opstaaet Formodning om, at Tiltalte Jane Ellefsens Sindstilstand ikke var normal, og hun har derfor været indlagt til Iagttagelse dels paa Færø Amts Hospital, dels paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg. Efter den af Overlægen ved denne Anstalt afgivne Erklæring om hendes Sindstilstand er Jane rimeligvis at opfatte som et degenerativt Individ, og hvis det retslig godtgøres, at hendes Beskyldninger mod Præsten ere usande, vil hendes Forhold være at anse som Udslag af patologisk Løgnagtighed.

Det kgl. Sundhedskollegium, der i det væsentlige har tiltraadt denne Erklæring, har »tilraadet«, at denne Opfattelse lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

De nævnte Erklæringer ere dog ingenlunde afgivne med en saadan Bestemthed, at de skønnes at give tilstrækkelig Grund til at gaa ud fra, at Tiltalte ikke er i Besiddelse af sædvanlig Tilregnelighed.

Efter det anførte ville de Tiltalte, af hvilke Johan Henrik Ellefsen er født 27 Februar 1844 og Jane Sigrid Marie Susanne Ellefsen 22 August 1880, og som ikke findes tidligere straffede eller tiltalte, være at anse efter Straffelovens § 225, og findes den af dem forskyldte Straf passende at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De ville derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger.

Sagførelsen har været forsvarlig, hvorved bemærkes, at Aktor ex officio Landfoged Engelstoft, der den 31 Januar d. A. har faaet Sagen tilstillet fra Amtet til Aktion, vel først den 25 Februar har udtaget Stævning, men at dette findes tilstrækkelig begrundet i Sagens Omstændigheder og navnlig dens Vidtløftighed.

Den for de Tiltalte beskikkede Forsvarer, Sagfører Weyhe, har ikke nedlagt Paastand om Salær, hvorfor saadant ikke kan tilkendes ham.

Torsdagen den 17 Oktober.

Nr. 17. Godsejer **Estrup** (Asmussen)

contra

Gaard- og Mølleejer **J. P. Jørgensen** og Gaardejer **Poul Vendelbo** (Rée),

betr. Spørgsmaalet om Omfanget af Citantens Ret med Hensyn til en Vandledning.

Rougsø m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 28 September 1897: De Indstævnte, Gaard- og Mølleejer J. P. Jørgensen af »Lille Mølle« og Gaardejer Poul Vendelbo af Sønder Kastrup, bør for Tiltale af Citanten, Hans Ekscellence Godsejer Estrup til Skafføgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 November 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Godsejer Estrup, til de Indstævnte, Gaard- og Mølleejer J. P. Jørgensen og Gaardejer Poul Vendelbo, 60 Kr. til hver. Prokurator Langballe samt Sagførerne Jørgensen og Christensen bør hver især til Randers Amts Fattigkasse bøde 40 Kr. De idømte Procesomkostninger og Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning for Sagens Udfald, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte tilsvare de Indstævnte under et med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Godsejer Estrup, til de Indstævnte, Gaard- og Mølleejer J. P. Jørgensen og Gaardejer Poul Vendelbo, med 600 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Imod Gaardejer J. P. Jørgensen, der er Ejer af Vandmøllen »Lille Mølle« i Hvilsager — hvortil Vandet føres ved 2 Bækløb, af hvilke det ene paa den Møllen nærmeste Strækning løber i Retningen Vest til Øst og det andet har en nordligere Beliggenhed, og som flyde sammen i kort Afstand oven for Udløbet i Mølledammen — anlagde Citanten, Godsejer Estrup til Skafføgaard, i Aaret 1888 en ved Forligsklage af 9 December 1887 indledet Sag, under hvilken han gjorde gældende, at det i bemeldte 2 Vandløb til »Lille Mølle« flydende Vand i umindelig Tid havde haft sit videre Løb ind paa Citantens nævnte Ejendom og her, til Dels ved kunstige Anlæg, var anvendt til Vandforsyning af denne, men at Jørgensen ikke desto mindre i den senere Tid havde dels selv ledet, dels tilstedet sine Naboer at lede en stor Del af Vandet fra den nordre Bæk, hvis nordlige og østlige Side var bleven gennemskaaren paa flere Punkter, ud over de nord og øst for Bækløbet »lavere lig-

gende Enge og Markjorder«, deriblandt et Jørgensen tilhørende, nord for Bækløbet beliggende Areal, hvis almindelige Betegnelse er »gamle Mølledam«, og derved fremkaldt Vandmangel paa Skafføgaard, hvorfor Citanten — der endvidere paaberaabte sig, at der paa det nys nævnte Terræn, som har Fald mod Øst, var gravet en Vandafledningsgrøft, som var ført gennem en af Jørgensen, eller med hans Samtykke, tilvejebragt Aabning i en i sin Tid opført Dæmning, der dannede den østlige Side af »gamle Mølledam«, saa at det var umuligt at lede Vandet tilbage i Bækløbet — nedlagde Paastand om, at Jørgensen kendtes uberettiget til at bortlede Vandet fra det omhandlede nordlige Bækløb og tilpligtedes at istandsætte dets nordlige og østlige Side saaledes, at Vandet ikke kunde løbe ud over Bækkens Rand. Denne Sag blev imidlertid ved den i samme afsagte Underretsdom afvist, fordi den, som det maa antages, fandtes ikke at henhøre under Domstolenes Afgørelse, og efter at Citanten derpaa under 25 April 1889 havde ladet afholde en Vandsynsforretning, under hvilken han gjorde Fordring paa, at Jørgensen skulde forpligte sig saavel til ikke at bortlede Vandet i den ommeldte Bæk fra dets Løb til Mølledammen som til at holde Bækløbets Rand i saadan Stand, at Vandet altid holdtes i sit gamle Leje, men uden at det lykkedes Vandsynsmændene, overfor hvem Jørgensen erklærede, at han vilde indgaa paa at rense Bækken, og at han frafaldt at bruge Vandet til Engvanding undtagen paa ca. $^1/_2$ Skp. Land, som laa imellem hans Gaard og selve Møllen, at tilvejebringe en Overenskomst mellem Parterne, blev der efter Citantens Begæring til Behandling af den opstaaede Tvist nedsat en Landvæsenskommission, der under 12 Juli 1889 afholdt en Forretning paa Aastedet, ved hvilken Lejlighed Citanten, der i sin Rekvisition om Nedsættelse af denne Kommission bl. a. havde paastaaet Jørgensen tilpligtet at retablere den tidligere Tilstand, der, som han tilføjede, sikrede Skafføgaards Ejer imod, at Vandet afledes fra Bækløbet, nærmere præciserede denne Paastand derhen, at den ogsaa gik ud paa, at den oven nævnte Dæmning skulde sættes i en saadan Stand, at Vandets Afløb der igennem fuldstændig forhindredes. Under denne Forretning, ved hvilken der blev givet Møde ikke alene af Citanten og Gaardejer Jørgensen, men ogsaa af Gaardejer Poul Vendelbo af Sønder Kastrup, hvis Ejendom grænser til den nordlige Side af »gamle Mølledam« og paa en kort Strækning ovenfor denne tillige til det ommeldte Bækløbs venstre Bred, erkendte Jørgensen, at Ejeren af Skafføgaard havde, som det hedder i Tilførslen til Kommissionsprotokollen, en særlig Ret til alt det Vand, som i Bækløbet kommer fra »Vældhullerne«, og at han dels selv havde benyttet nogle Afløb paa den nordre Side af Bækken til Overrisling af den lavere liggende »gamle Mølledam«, dels tilladt Vendelbo at aflede sit »Dræningsvand« gennem den ovennævnte, over denne Dam førte Grøft, samt at den ommeldte Dæmning var bleven gennembrudt for 12 à 13 Aar siden, først ved Anbringelse af en »Trækasse« til Afledning af Grundvandet fra Dammen og senere ved Bortskylning af den over denne Kasse værende Jord, hvorimod Jørgensen saavel som Vendelbo — der for sit Vedkommende bemærkede, at han ejede ca. 20 Tdr. Land, fra hvilke Vandet skulde »den Vej til den gamle Mølledam«, og hvoraf 6 à 7 Tdr. Land, som vare drænede, maatte have Afløb dertil, da Jorden ellers ikke kunde be-

nyttes — i Modsætning til, hvad Citanten anbragte, gjorde gældende, at Vandet i »gamle Mølledam« ikkun løb tilbage i Bækløbet, naar Dammen var meget fuld, idet det ellers stod og sank i Bunden eller sivede ud gennem Dæmningen, over hvis nordlige Ende det ogsaa ved stærkt Tøbrud og ved Tordenskyl kunde strømme ud. Ved Landvæsenskommissionens samme Dag afsagte Kendelse blev Jørgensen, bortset fra, at det tillodes ham paa en nærmere fastsat Maade at overrisle et ved hans Gaard beliggende Jordstykke af ca. $^1/_2$ Skp. Lands Størrelse, kendt uberettiget til enten ved aaben Grøft eller ved Dræning — som derhos ej heller maatte iværksættes indenfor en Afstand af 20 Alen fra Bækløbet — at aflede Vand fra dette eller at tillade andre saadant, samt derhos tilpligtet at istandsætte de paa Bakkens nordlige Side tilstedeværende Aabninger, saaledes, at Vandet under sædvanlige Forhold ikke kunde træde over Bredden, hvorimod Citantens Paastand om Istandsættelse af Dæmningen forkastedes, idet Kommissionen fandt, at en Retablering af Dæmningen ikke kunde have nogen Interesse for Citanten, naar Bækløbet holdes i behørig Stand, og derhos vilde fremkalde væsentlige Ulemper i Henseende til Grundvandets Afledning saa vel fra »gamle Mølledam« som fra Vendelbos ovenfor liggende Ejendom. Efter at endelig Citanten havde paaanket denne Kendelse for en Overlandvæsenskommission til Forandring, dels for saa vidt angik hans Paastand om Istandsættelse af Dæmningen for »gamle Mølledam«, dels i Henseende til, at Dræning ikkun var bleven forbudt indenfor en Afstand af 20 Alen fra Bækløbet, blev den af Overlandvæsenskommissionen herefter den 30 Oktober 1889 paa Aastedet paabegyndte Forretning imidlertid efter Citantens Begæring udsat indtil videre, for at han kunde faa Spørgsmaalet om sin Ret til at forlange, at den tidligere Tilstand ved »gamle Mølledam« opretholdtes, afgjort ved Domstolene.

Under nærværende efter Forligsklage af 20 Januar 1890 anlagte Sag har Citanten derefter, idet han har anbragt, at han har Alderstids Hævd paa Opretholdelse i uskadt Stand af den tidt nævnte Dæmning, nedlagt Paastand om, at de Indstævnte, bemeldte Gaard- og Mølleejer J. P. Jørgensen af »Lille Mølle« og ligeledes fornævnte Gaardejer Poul Vendelbo af Sønder Kastrup — til hvilken sidste Indstævnte Jørgensen, efter hvad der ved Overlandvæsenskommissionsforretningen var kommet til Citantens Kundskab, havde ved Magelæg afhændet den nordligste Del af »gamle Mølledam«, i hvilken Anledning en yderligere foretagen Gennemskæring af Dæmningen nord for det ovennævnte Gennemskæringspunkt angaves at have fundet Sted — tilpligtes dels at anerkende Citantens Ret til som Ejer af Skafføgaard at fordre bemeldte for »gamle Mølledam« anbragte Dæmning opretholdt i uskadt Stand, dels hver for sit Vedkommende at istandsætte Brudene paa Dæmningen, saa at intet Vand ledes bort der igennem, hvorhos Citanten under et Kontinuationssøgsmaal yderligere har paaberaabt sig som kontraktmæssig Hjemmel for sin formentlige Ret i den ommeldte Henseende, at en tidligere Ejer af Skafføgaard, der tillige ejede »Lille Mølle«, ved en den 12 August 1805 afholdt Auktion lod denne sidste Ejendom bortsælge paa Konditioner, i hvis Post 2 det hed: »Møllevandet maa ingen Ejer af Møllen give andet Løb end det for nærværende Tid har, da det ikke kan undværes her ved Gaarden, og naar »Schæffegaard«s Ejere har Møllebækken under Opgravning enten Vinter

eller Sommer, skal han være forbunden at opholde Vandet, mens Arbejdet bliver foretaget«. Ved Underretsdommen ere de Indstævnte i Overensstemmelse med deres derom nedlagte Paastande frifundne for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af denne indanket her for Retten, hvor han i det væsentlige uforandret har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand, medens de Indstævnte have procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Under Sagen har Citanten bl. a. fremlagt Beskrivelse af tvende Syns- og Skønsforretninger, som han har ladet optage, den ene i Aaret 1888 og den anden i Aaret 1892, tillige med forskellige derunder til Belysning af den stedlige Situation udarbejdede, eller paa anden Maade tilvejebragte Kort, og gaa de herved fremkomne Oplysninger i det væsentlige ud paa følgende. Det ovenommeldte til »Lille Mølle« førende nordlige Vandløb har sit Udspring fra nogle Vældhuller, der i Nærheden af det nordvestlige Skelhjørne af Ejendommen »Lille Mølle«s Tilliggende findes paa en Husmand Rasmus Bødker af Sønder Kastrup tilhørende Ejendom, og efter at Vandløbet i Begyndelsen, gaaende i østlig og nordøstlig Retning, har fulgt Skellet mellem de 2 nævnte Ejendomme, paa hvilken Strækning det er beliggende i Bunden af en Dal, fortsættes det, ligeledes i omtrentlig nordøstlig Retning, i Skellet mellem »Lille Mølle«s Jorder og Indstævnte Vendelbos Ejendom, og føres samtidig ved en i sin Tid foretagen Udgravning og Inddæmning hen ad Bakkeskraaningen ved den søndre Side af Dalbunden, og ad et lignende kunstigt Leje ledes det, efter snart at være indtraadt paa »Lille Mølle«s Jorder alene, først mod Øst og senere mod Syd, indtil det, efter at have forenet sig med det andet oven for nævnte, fra et sydligere beliggende Terrænafsnit kommende Bækløb, der, efter hvad der er udtalt i den i Aaret 1892 afholdte Syns- og Skønsforretning, tilfører Møllen en væsentlig Del af dens Vandforsyning, udmunder i Mølledammen ved »Lille Mølle«. Fra Mølledammen føres Vandløbet, efter at det har passeret Møllen i en stensat Rende, imellem Møllehuset og en offentlig Bivej i østlig Retning til den sydlige Udkant af den Citanten tilhørende Skov Lykken og derfra mod Nordøst og Nord, indtil Vandløbet paa den østlige Side af bemeldte Skov faar en skarp Bøjning mod Øst, fra hvilket Punkt Vandet føres gennem en i sin Tid ved Kunst anlagt Kanal til Gravene ved Skafføgaard, og paa denne sidste Strækning udvides Vandløbet, hvis Bredde i øvrigt angives gennemgaaende at være fra $2^1/_2$ til 4 Fod med en Vandstandsdybde fra $^1/_2$ til $^3/_4$ Fod, flere Steder til Vandingspladser for Kreaturer. Omtrent fra det Punkt, ved hvilket Vandløbet, som meldt, indtræder paa »Lille Mølle«s Jorder, saaledes at det paa begge Sider tilgrænses af disse, indtil kort forinden det bøjer mod Syd, forefindes ved Vandløbets nordlige Side det Dalterræn, der, mod Øst begrænset af den omtvistede, udelukkende paa »Lille Mølle«s Jorder beliggende Jorddæmning, udgør den ca. 2 Tdr. Land store »gamle Mølledam«, der begrænses mod Nord og Syd af Bakkeskraaninger og mod Vest af en Skelgrøft mellem de Indstævntes Jorder. Selve den ommeldte Dæmning støtter sig med den søndre Ende til den Bakkeskraaning, langs hvilken det kunstige Leje for Vandløbet, som meldt, er anbragt, medens Dæmningen ved sin nordre Ende støder til den Grøft, som for Tiden paa dette Sted danner Skellet mellem de Indstævntes Jorder. Dæmningen, der er

10—12 Alen bred, og hvis Højde over det laveste Punkt i »gamle Mølledam« varierer fra ca. 4 til ca. 7 Fod, er, foruden at der altsaa ved begge dens Endepunkter findes Passage henholdsvis for det kunstige Vandløb og for den nys omtalte Skelgrøft, gennemskaaren omtrent paa Midten, saaledes at der her er Udløb for en Grøft, som gaar i sydøstlig Retning gennem »gamle Mølledam« fra Indstævnte Vendelbos Jorder. Gennembrudene, saavel midt paa Dæmningen som ved dennes nordlige Ende, ere 5 à 6 Fod brede, og begge Steder ligger Bunden indtil $1^1/_2$ Fod under det laveste Punkt i »gamle Mølledam«. Foruden den oven omtalte nuværende Skelgrøft mellem »gamle Mølledam«s nordlige Side og Indstævnte Vendelbos Jorder — hvilken Grøft er den, der er gravet i Anledning af det ovennævnte, mellem de Indstævnte stedfundne Magelæg — findes der en fra et Punkt noget vest for Dæmningens nordlige Ende, lidt nord for den nuværende Skelgrøft gaaende Grøft, hvilken tidligere dannede en Del af Skellet mellem de Indstævntes Jorder; Bunden af denne Grøft — der i øvrigt maa antages at have haft Udløb paa samme Sted ved Dæmningen som den nuværende Skelgrøft — er ca. 2 Fod over det laveste Punkt i »gamle Mølledam«, hvorimod Bunden i den nye Skelgrøft, der har en Dybde af 4 à $4^1/_2$ Fod, er lavere, og den sidstnævnte Grøft tjener ikke blot som Skelgrøft, men ogsaa som Afvandingskanal for Indstævnte Vendelbos nordvest for »gamle Mølledam« beliggende Jorder. Før denne Skelgrøft blev gravet, kunde derimod den til Dæmningens Midte gennem »gamle Mølledam« gaaende Grøft, hvis Bund er henved 1 Fod lavere end det laveste Punkt i Dammen, tjene til Afvanding saa vel for de nævnte Jorder som for selve »gamle Mølledam«. Bunden af denne, der har Form som et Bækken, ligger endelig fra noget over 1 til noget over $3^1/_2$ Fod under et lidt vest for den søndre Ende af Dæmningen i Nærheden af det kunstige Vandløb og omtrent i Højde med dettes nordre Kant paa dette Sted beliggende Punkt, og den Del af Indstævnte Vendelbos Ejendom, der ligger nordvest for »gamle Mølledam«, har Fald imod denne, saaledes at dens naturlige Afvanding lettest sker her igennem. Ved Dæmningens søndre Ende findes i det kunstige Vandløb Rammen til et Stigbord, dog at der ikke længere er noget Tværstykke i Vandløbets Bund, hvorhos der langs den vestre Side af Dæmningens Fod nærmest ved Stigbordet findes en lille Fordybning i Terrænet eller en Rende, som har Fald ind i Mølledammen. Hvad endelig angaar det videre Løb af det Vand, som har sit Udløb ved nordlige og midterste Gennemskæring af Dæmningen, og som i øvrigt angives under normale Forhold at være af meget ringe Mængde, flyder dette gennem en Stenkiste, der er anbragt under en øst for Dæmningen førende offentlig Bivej, ind i Skoven »Lykken« og videre ad en gennem denne ved Citantens egen Foranstaltning, førend Anlæget af den ovennævnte i Aaret 1887 paabegyndte Sag, gravet Grøft saaledes, at det ikke kommer til Gravene ved Skafføgaard.

I den i Aaret 1892 optagne Syns- og Skønsforretning, der slutter sig til et Nivellement af det omhandlede Vandløb med Omgivelser, udtales det derhos, at, naar Gennembruddene i Dæmningen bleve istandsatte, vilde dette alene medføre, at Vandafstrømningen fra det nordvest og vest for »gamle Mølledam« liggende Terræn vilde samles dels paa de laveste Steder af Indstævnte Vendelbos Ejendom dels i selve »gamle

Mølledam«, hvorimod den langt betydeligere Vandafstrømning fra det øvrige denne Sag vedkommende Terræn fremdeles vilde føres ad det kunstige Vandløb til »Lille Mølle«, og kun, for saa vidt en Del af dette Vand ogsaa skulde løbe ned i »gamle Mølledam«, hvad der rimeligvis vilde ske ved stærk Vandtilstrømning f. Eks. under Tøbrud, eller naar Vandløbet var fyldt med Sne, kunde der muligvis samles en saadan Vandmængde i »gamle Mølledam«, at en Del deraf paa ny kunde ledes ind i det kunstige Vandløb ved det tidligere Stigbord, hvad derimod næppe under almindelige Forhold kunde ske i den tørre Tid.

Det kan nu vel efter Sagens Oplysninger i det hele — derunder særligt de af mange Vidner under et af Citanten optaget Tingsvidne afgivne Forklaringer, der enten ere beedigede eller af Parterne vedtagne som gyldige uden Beedigelse — ikke være Tvivl underkastet, at den omhandlede Dæmning, indtil den for nu ca. 20 Aar siden blev gennembrudt paa Midten, har staaet i det væsentlige uforandret i Alders Tid, hvorhos der ikke af de Indstævnte er oplyst noget, hvoraf det med Føje kunde udledes, at Citanten — hvad de Indstævnte have villet gøre gældende — skulde have samtykket i det skete Gennembrud; men efter det foreliggende kan det imidlertid ikke antages, at der paa den Tid, Gennembrudet blev iværksat, har været noget Afløb fra »gamle Mølledam« til det ommeldte Bækløb, eller at Dammen dengang har haft nogen Betydning som Opsamlingssted eller Beholder for Vand, der gennem dette Bækløb førtes til Møllen og herfra videre til Skafføgaard, og der er derhos ikke fra Citantens Side oplyst noget, hvorefter der imod de Indstævntes Benægtelse kunde gaas ud fra, at Forholdet i denne Henseende nogen Sinde skulde have været et andet i den Tid, dette Løb — hvis Anlæg i dets nuværende Skikkelse maa forudsættes at ligge langt tilbage i Tiden — har bestaaet.

Allerede som Følge heraf, samt idet der, saaledes som Sagen er anlagt, under denne ikkun er Spørgsmaal om, hvor vidt Citanten af Hensyn til sin Interesse i, at Mængden af det Vand, der har sit Løb til Møllen, ikke vilkaarligt formindskes af de Indstævnte, har Krav paa Bibeholdelse af den ommeldte Dam som et Led i de til Møllens og Skafføgaards Vandforsyning hørende Indretninger og i Konsekvens heraf er berettiget til at forlange bemeldte Dæmning, af hvilken Dammens Tilværelse som saadan er betinget, istandsat og opretholdt, mangler der Føje til at antage, at der i Alders Tid har bestaaet en Tilstand, i Kraft af hvilken Citanten — der ej heller har oplyst, at han eller nogen foregaaende Ejer af Skafføgaard i Mands Minde har udøvet nogen Raadighed enten over »gamle Mølledam« eller den tidt nævnte Dæmning — skulde kunne fordre denne, om hvis oprindelige Bestemmelse der lige saa lidt som om Tidspunktet for dens Anlæg er tilvejebragt nogen Oplysning, fremtidig opretholdt.

Idet derhos ej heller den af Citanten paaberaabte Bestemmelse i Konditionerne for den ovennævnte Auktion over »Lille Mølle«, selv bortset fra, at den efter det oplyste ikke er optagen i det til den paagældende Køber under 13 Juni 1807 udstedte og den 30 s. M. tinglæste Auktionsskøde, og at der, efter hvad der er in confesso, ikke er tinglæst noget andet Dokument desangaaende, afgiver tilstrækkelig Hjemmel for den af ham prætenderede Ret i den ommeldte Henseende,

maa det billiges, at de Indstævnte ved Underretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten vil Citanten efter Omstændighederne have at betale til de Indstævnte med 60 Kr. til hver.

For utilbørlig Forhaling af Sagen — hvilket Forhold paa forskellige Punkter har været forbundet med en ganske unødig Vidtløftiggørelse af Proceduren — ville Prokurator Langballe samt Sagførerne Jørgensen og Christensen, der i 1ste Instans have procederet Sagen, den første for Citanten og de 2 sidste henholdsvis for Indstævnte Jørgensen og Indstævnte Vendelbo, i Medfør af Frdn. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde til Randers Amts Fattigkasse af 40 Kr. hver.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 18 Oktober.

Nr. 241. Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Henriksen og **Carl Emil Hansen** (Def. Hindenburg),

hvoraf førstnævnte tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse og sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 25 April 1901: Tiltalte, Sømand Carl Emil Hansen af Gjørlev, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten, Sadelmagersvend Niels Henriksen af Gjørlev, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Han bør derhos betale i Erstatning til Kommis Emil Charles Olsen 50 Kr. og til Smedesvend Valdemar Rasmussen 1621 Kr., samt udrede alle af hans og Medtiltalte Carl Emil Hansens Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Drechsel og Smith, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 August 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for (den) Arrestanten Niels Henriksen (idømte Straf) bestemmes til 18 Maaneder, og den bemeldte Arrestant ikendte Erstatning til Smedesvend Valdemar Rasmussen bestemmes til 1631 Kr. Saa betaler bemeldte Arrestant og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Juel, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Henriksen forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Niels Henriksen bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Løve Herreds Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanten Niels Henriksen, der er født den 5 Februar 1881, og Tiltalte, Sømand Carl Emil Hansen, der er født den 12 Februar 1877, og af hvilke ingen findes forhen straffede, aktionerede, førstnævnte for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Ifølge Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte Hansen, der var forlovet med en hos Købmand Olsen i Gjørlev tjenende Pige, og som havde hørt, at Købmandens Broder, Emil Charles Olsen, der var Kommis hos denne, syntes godt om Pigen, sig den 23 Januar d. A. om Aftenen i Forening med Arrestanten Henriksen i Købmand Olsens Butik, hvor han bl. a. bebrejdede Kommis Olsen, at denne blandede sig i hans Forhold til Pigen.

Uenigheden blev imidlertid bilagt, og Tiltalte inviterede Kommis Olsen til, naar Butiken var lukket, at komme hen paa Gjørlev Hotel og i hans og Arrestantens Selskab drikke noget Øl; og senere paa Aftenen begav Olsen sig ogsaa hen paa Hotellet, ledsaget af Smedesvend Valdemar Rasmussen og Kontorist Kragh.

Der blev paa Hotellet drukket noget Øl i bedste Forstaaelse, og ca. Kl. $10^1/_2$ brød Selskabet op og skiltes udenfor Hotellet, idet Kommis Olsen og Valdemar Rasmussen ad den nærmeste Vej fulgtes op ad Byen til, medens Tiltalte og Arrestanten benyttede en lidt længere Vej. Ved disse Vejes Sammenstødspunkt mødtes de atter og fulgtes alle 4 ad Hovedlandevejen til Købmand Olsens Ejendom, hvor Tiltalte og Kommis Olsen blev staaende i Samtale om den foromhandlede Pige, medens Rasmussen og Arrestanten gik videre indtil det Sted, hvor Rasmussen boede.

Da de standsede her for at tage Afsked med hinanden, lod Arrestanten nogle Ytringer falde om, at Tiltalte havde et privat Regnskab at opgøre med Kommis Olsen, og da Rasmussen, inden han gik ind i Ejendommen, hvor han boede, saa, at Arrestanten, i Stedet for at

gaa hjem, vendte tilbage til Tiltalte og Kommis Olsen, gik han ogsaa tilbage til dem og opfordrede Olsen til at gaa ind paa sit Kammer, hvortil denne straks var villig.

Rasmussen fulgte derefter med Olsen ind paa Kammeret, hvor en Lampe stod og brændte, og anmodede ham om at blive der for ikke at støde mere sammen med de 2 andre, men Olsen erklærede, at han vilde følge Rasmussen over Gaardspladsen, og de passerede derefter denne i den Lysstribe, der udgik fra den brændende Lampe i Olsens Værelse.

Umiddelbart forinden havde Tiltalte Hansen begivet sig ind i Gaarden, efter hans Forklaring for at gaa over til Olsen i hans Værelse, men da han saa Olsen og Rasmussen komme over Gaarden, skjulte han sig bag nogle der staaende Kasser.

Arrestanten, der var fulgt bag efter Tiltalte, blev, da denne standsede, ligeledes staaende bag nogle Kasser, idet han, da han saa Olsen og Rasmussen komme over Gaarden, fremtog sin Lommekniv, hvis spidse Blad han lukkede op, beredt til at bruge den; og da de kom hen til ham, sprang han nogle Skridt frem og tilføjede — idet han ikkke kunde skelne, hvem der var Olsen, og hvem der var Rasmussen — sidstnævnte et Slag i Ansigtet, saaledes at Knivbladet ramte det højre Øje ved Næseroden, gennemskar Øjenlaagene og trængte dybt ind. Derefter bibragte Arrestanten med samme Kniv Kommis Olsen et Stiksaar i venstre Skulder, ca. 1 Ctm. i Bredde og Dybde, og et Stiksaar paa venstre Overarm, ca. $1^1/_2$ Ctm. stort og mindst 2 Tommer dybt, hvorhos han med et tredje Stik flængede dennes Frakke.

Efter at Tiltalte var kommet frem af sit Skjul, og Arrestanten, hvem Olsen havde bibragt et Slag med sin Stok, var flygtet, hjalp han Rasmussen, der ved Slaget var faldet til Jorden, men atter havde rejst sig, hen til en Læge i Byen, hvor Rasmussen blev forbundet.

Tiltalte kom senere paa Natten tilbage til Kommis Olsen, overfor hvem han lod den Ytring falde, at han (Olsen), havde faaet for lidt, hvilken Ytring han dog kun vil være fremkommen med som Drilleri.

Kommis Olsens Saar vare, da han den 1 Marts d. A. afgav Forklaring i Retten, omtrent lægte og kunne ikke antages at ville medføre skadelige Følger.

Rasmussen blev, efter at han, som nævnt, foreløbig var kommen under Lægebehandling i Gjørlev, den 24 Januar d. A. indlagt paa Dr. med. Edmund Jensens Øjenklinik i Kjøbenhavn. Ved Indlægningen paa Kliniken fandtes ved det højre Øjes indre Øjenkrog et lodret fort løbende Snitsaar, der naaede fra Øjenbrynet til hen imod nederste Rand af nedre Øjenlaag; det øvre Øjenlaag var i hele sin Højde spaltet gennem sin hele Tykkelse, medens Spaltningen i det nedre Øjenlaag kun i den øverste Del var komplet. Øjet var stærkt udaddrejet, saaledes at den indvendige Side af Øjeæblet vendte fortil, og den dækkende Slimhinde var stærkt opsvulmet, selve Øjeæblet var meget blødt og sammenfaldet, Øjets Indre var omtrent opfyldt af Blod og dets Funktion formindsket til et Minimum. Ved Rasmussens Udskrivning af Kliniken den 21 Februar d. A. var Øjets Funktion kun lidt bedre end ved Indlægningen, og ved en den 2 Marts foretagen Undersøgelse viste det sig, at der var indtraadt en Betændelse i Regnbuehinden, der, saafremt den bredte sig, af Hensyn til den dermed forbundne

Fare for det andet Øje, vilde kunne nødvendiggøre Borttagelsen af det læderede Øje, og da Betændelsen holdt sig og Synet paa Øjet lidt efter lidt tabte sig fuldstændigt, blev det den 26 Marts d. A. udtaget.

Ved Undersøgelsen af det udtagne Øjeæble viste det sig, at den indre Væg af Øjet ved Læsionen var bleven gennemskaaren, Nethinden fandtes fuldstændig afløst, Glaslegemet forsvundet og Rummet mellem Nethinden og Aarehinden opfyldt af en klar gullig Vædske. Denne Tilstand af Øjets Indre, der forklarede Blindhedens Indtræden, var ifølge Lægeerklæringen fremgaaet som en direkte Følge af den Øjet overgaaede Læsion.

Da det ikke mod Tiltalte Hansens Benægtelse er godtgjort, at han har opfordret eller paa anden Maade paavirket Arrestanten til eller været i Forstaaelse med denne om Udførelsen af det af ham udviste voldelige Forhold, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale.

Arrestanten, der, efter at han i de to første Forhør havde forklaret, at han ikke angreb de overfaldne, førend Valdemar Rasmussen havde taget ham i Kværken, og Olsen havde slaaet ham over Haanden med sin Stok, i de paafølgende Forhør gentagne Gange har tilstaaet, at han, da de paagældende kom ud i Gaarden, angreb dem med Kniven, som han i Forvejen havde taget op af Lommen og aabnet, uden at Rasmussen eller Olsen forinden havde angrebet ham, og som har erkendt at have tilføjet de overfaldne de ovenbeskrevne Læsioner, idet han dog har forklaret, at det ikke var hans Hensigt at saare dem saa alvorligt som Tilfældet blev, og at han navnlig ikke vilde gøre Rasmussen Skade paa Øjet, om han end burde have forudset denne Skade som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Slaget, har ved sin Defensor for Overretten ladet anbringe, og i et paa Foranledning her fra Retten optaget nyt Forhør fastholdt sin i de første Forhør fremsatte Forklaring om, at han først havde stukket Rasmussen og Olsen med Kniven, efter at de havde angrebet ham.

Der vil imidlertid ikke kunne tages Hensyn til denne hans Tilbagekaldelse af hans gentagne Gange i Retten afgivne Tilstaaelse om, at han, uden først at være angreben af de paagældende, har tilføjet disse de omhandlede Læsioner, hvilken Tilstaaelse maa anses at være bestyrket ved det i øvrigt oplyste og derfor vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende, og Arrestanten vil derfor for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 og § 204 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og Underretsdommen, ved hvilken han efter § 204 er anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil derfor være at ændre i Overensstemmelse hermed.

Med Hensyn til den Kommis Olsen tilkendte Erstatning af 50 Kr. og Erstatningen til Valdemar Rasmussen, der ved Underretsdommen er tilkendt denne med 1621 Kr., men som rigtig udregnet udgør 1631 Kr., vil, med den heraf følgende Rettelse, Underretsdommen, uanset at Arrestantens Fader som Kurator for ham under det oven omhandlede nye Forhør har erklæret, at der efter hans Formening ikke burde tilkendes de paagældende noget Erstatningsbeløb, være at stadfæste, idet den Valdemar Rasmussen tillagte Erstatning for Tab af

Øjet under Hensyn til, at han, som det maa antages, ikke paa Grund heraf vil kunne fortsætte sin Profession som Smed, findes passende ansat til 1000 Kr.

Mandagen den 21 Oktober.

Nr. 212. Højesteretssagfører Hansen

contra

Frederikke Kristensen, Julius Andreas Holm og **Nielsine Christine Dam,** Holms Hustru (Def. Salomon),

der tiltales: førstnævnte for Barnemord eller Barnefødsel i Dølgsmaal, og de tvende sidstnævnte for Undladelse af at tilkalde fornøden Hjælp under en Barselfærd, Julius Andreas Holm tillige for Forsøg paa Fosterfordrivelse.

Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 16 Juli 1901: Tiltalte Nielsine Christine Holm, født Dam, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestantinden Frederikke Kristensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Tiltalte Gaardejer Julius Andreas Holm bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. De to sidstnævnte ville dernæst in solidum have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører J. Olsen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører C. Petersen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter hvad der er oplyst under de i Sagen afholdte Forhør, der i øvrigt ere i høj Grad ufyldestgørende, men hvis Mangler der ikke nu er Udsigt til at faa afhjulpne ved en Hjemvisning af Sagen, er der ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte Frederikke Kristensen forsætlig har ombragt det af hende fødte Barn, og hun vil derfor ikke kunne anses efter Straffelovens § 192, hvorimod hun for sit i den indankede Dom fremstillede Forhold vil være at straffe efter Straffelovens § 195.

Medens det maa billiges, at Tiltalte Julius Holm ikke er anset skyldig i Forsøg paa Fosterfordrivelse, vil denne Tiltalte, der forsætlig har undladt at tilkalde fornøden Hjælp under Frederikke Kristensens Barselfærd og ved sin Optræden afholdt de i Huset tilstedeværende Kvinder fra selv at yde eller at tilkalde Hjælp, for sit Forhold i nævnte Henseende være at anse i Henhold til Straffelovens § 197.

Hvad angaar det af Tiltalte Nielsine Holm udviste Forhold, findes hun, der efter alt foreliggende maa antages at have handlet som sket af Frygt for Overlast fra sin Mands Side, i Henhold til Straffelovens § 56 at burde forskaanes for Straf.

Den af de Tiltalte Frederikke Kristensen og Julius Holm efter det foranførte forskyldte Straf bestemmes efter Omstændighederne til Forbedringshusarbejde, for Holm i 1 Aar og for Frederikke Kristensen i 8 Maaneder. Disse Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Nielsine Christine Holm, født Dam, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Julius Andreas Holm og Frederikke Kristensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Holm i et Aar og Frederikke Kristensen i otte Maaneder. Saa bør de og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium for Underretten til Sagførerne J. Olsen og C. Petersen henholdsvis 20 Kroner og 15 Kroner og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Hansen og Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag mod Arrestantinden Frederikke Kristensen for Barnemord eller Barnefødsel i Dølgsmaal, Gaardejer Julius Andreas Holm af 8de Selvejergaard i Knudsker og dennes Hustru, Nielsine Christine Holm, født Dam, for Undladelse af at tilkalde fornøden Hjælp ved Frederikke Kristensens Barselfærd, og mod Julius Andreas Holm tillige for Forsøg paa Fosterfordrivelse, er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Lovovertrædelser under nedenanførte nærmere Omstændigheder.

Arrestantinden Frederikke Kristensen fik i April Maaned f. A. Ophold hos Gaardejer Julius Andreas Holm paa 8de Selvejergaard i Knudsker, og traadte i kønsligt Forhold til denne, hvoraf Følgen blev, at hun blev frugtsommelig og fødte den 22 April d. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 4 et Drengebarn, men da hun ikke havde omtalt for nogen, at Barselfærden nærmede sig, blev der ikke hentet Jordemoder.

En af Gaardens Piger, der kom op til Tiltalte med Kaffe, hørte, da hun kom ind til Arrestantinden, et lille Barn klynke, og hun løb saa straks tilbage og fortalte, hvad hun havde hørt, til sin Madmoder og en anden paa Gaarden tjenende Pige. Pigerne gik derefter ind til Arrestantinden, hvor de begge hørte et Barn klynke i Sengen hos Arrestantinden, der i ca. 2 Maaneder saa godt som til Stadighed havde holdt Sengen paa Grund af Sygdom; da den ene af Pigerne vilde lette lidt i Dynen for at se, om der var et Barn, blev Arrestantinden vred og paabød Pigen at holde sig fra Sengen og nægtede over for Pigerne at have født noget Barn.

Da Pigerne fortalte saa vel til Holm som dennes Hustru, hvad

de havde hørt, svarede Holm herpaa: »Sikke noget Sludder«, og forbød dem at gaa ind til Arrestantinden, hvilket han derimod selv gjorde, men opholdt sig kun ganske kort hos Arrestantinden.

Denne mærkede saa vel straks efter Fødselen som senere hen imod Mørkningen, at Barnet levede, men hun lod det ligge under Dynen mellem sine Ben, hvor det endnu laa, da Lægen næste Dag om Eftermiddagen kom ind til hende. Barnet fandtes da dødt mellem Arrestantindens Ben, med Navlesnoren endnu forbundet med den til Stede værende Moderkage.

Ved en den 25 April d. A. foretagen legal Sektion af Barneliget, viste det sig efter (den) de 2 Sektionen foretagende Embedslægers Beretning, at Barnet har været fuldbaaret, levende født og har aandet, samt at Dødsaarsagen har været Kvælning. Arrestantinden har paastaaet at have villet forlade Gaarden i Begyndelsen af April d. A. for at tage til Kjøbenhavn og lægge sig ind paa Fødselsstiftelsen for at føde der, men at hun ikke kom til at rejse, da Holm ingen Penge havde at give hende til Rejsen, en Forklaring, der stemmer med Holms Forklaring i saa Henseende, dog vil han ikke have hørt noget om, at det var Arrestantindens Hensigt at lægge sig ind paa Fødselsstiftelsen.

Arrestantinden har paastaaet ikke at have omtalt til Holm, at hun var frugtsommelig, og ikke at have sagt til ham, da han kom ind til hende efter Fødselen, at hun havde født, da hun ikke turde sige det til ham, der var noget beruset, og som saa let bliver vred. Det maa saaledes antages, at Arrestantinden forsætlig har ombragt sit uægte Barn ved at lade det henligge under Dynen fra den ene Dag til næste Dags Eftermiddag, uden at det kunde aande eller faa fornøden Luft.

Angaaende Julius Andreas Holm og Nielsine Christine Holm, født Dam, er det fuldt oplyst, at de have undladt at tilkalde fornøden Hjælp under Frederikke Kristensens Barselfærd. De bleve begge underrettede af Gaardens Piger om, at Frederikke Kristensen havde et lille Barn hos sig i Sengen, men ikke desto mindre undlod de at bringe hende nogen som helst Hjælp i den Anledning, enten ved at lade hente Jordemoder eller ved personlig ydet Assistance. Holm var selv inde hos Arrestantinden et Øjeblik, men da han kom ud derfra, sagde han ikke noget eller gav nogen Ordre til at hente Jordemoder; Holm har paastaaet, at Frederikke Kristensen intet sagde til ham, da han var inde hos hende, om, at hun havde født, og det samme har Arrestantinden fastholdt, som tidligere nævnt. Holm har, da han af Pigerne fik at vide, at de havde hørt Barneskrig inde hos Frederikke Kristensen, paalagt Pigerne at holde sig fra Arrestantindens Værelse.

Holms Hustru, Nielsine Christine, født Dam, har ikke, da Pigerne meddelte hende, at de havde hørt Barneskrig inde hos Arrestantinden, straks undersøgt Forholdet, hvad hun burde, og naar hun undlod dette, siger hun, Grunden var dels den, at hun nærede noget Fjendskab til Arrestantinden, fordi denne stod i kønsligt Forhold til hendes Mand, der den Gang var noget beruset; først Dagen efter spurgte hun Holm, om der ikke skulde sendes Bud efter Jordemoder, hun mente, at naar Holm havde faaet at vide af Pigerne, at Frederikke Kristensen havde

født, og været inde hos denne, var det ham, der burde tage Initiativet til at hente Jordemoder.

Angaaende Holms Forhold vedrørende Forsøg paa Fosterfordrivelse maa det efter det hele Forhold mellem Holm og Arrestantinden, særlig hans hyppige Besøg hos denne under hendes Sygdom, anses for utvivlsomt, at han har været vidende om hendes frugtsommelige Tilstand, og at hun har meddelt ham denne.

Arrestantinden har forklaret, at Holm en Gang ved Midnatstide kom ind til hende og bød hende drikke noget af Indholdet i en Flaske, han havde med sig, og som bestod af kogte raa Kaffebønner komne paa Vand, og ved denne Lejlighed bød hende 1 Krone for at drikke deraf. Dette har Holm benægtet, idet han siger, at Frederikke Kristensen kom ind til ham, netop som han var i Færd med at nyde noget af den nævnte Drik, og han saa for Spøg spurgte hende, om hun vilde smage Drikken, hvilket hun ikke vilde, og han har hævdet, at han ikke har budt hende 1 Krone eller noget andet Beløb for at drikke deraf. Holm har paastaaet, han lavede denne Drik som Middel mod Hovedpine, men Holms Hustru har forklaret kun een Gang at have set Holm lave denne Drik, medens Arrestantinden var paa Gaarden, og een Gang efter at Arrestantinden var bleven arresteret, og aldrig har set sin Mand nyde denne Drik eller hørt, at den skulde være et Middel mod Hovedpine.

Drikken er ifølge indhentet Lægeerklæring ikke af fosterfordrivende Virkning. Der er saaledes efter det fremkomne intet bevist om Forsøg fra Holms Side paa Fosterfordrivelse.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold vil:

1. Arrestantinden Frederikke Kristensen, der er født i Silkeborg den 23 Januar 1875 og ikke findes tidligere straffet, være at anse efter Straffelovens § 192, jfr. § 58, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

2. Gaardejer Julius Andreas Holm, der er født i Rutsker den 25 December 1863 og tidligere straffet ved Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 7 Juni 1894 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for Assurancesvig, og ved samme Rets Dom af 19 Maj 1897 med en Bøde af 200 Kr. for Dyrplageri, samt 3 Gange er tiltalt for Vold, uden at Aktion fulgte efter, være at anse efter Straffelovens § 199 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; og

3. Nielsine Christine Holm, født Dam, der er født den 24 Juli 1861 i Rutsker, og som ikke findes tidligere straffet, og hvis Forhold falder ind under Straffelovens § 199, jfr. § 47, dog i Henhold til Straffelovens § 56 kunne forskaanes for al Straf.

Tirsdagen den 22 Oktober.

Nr. 227. Højesteretssagfører Salomon

contra

Christen Peter Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juli 1901: Arrestanten Christen Peter Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Tegner og Overretssagfører Levinsen, 30 Kr. til førstnævnte, 50 Kr. til sidstnævnte. Saa udreder han og i Erstatning til Aktieselskabet »Kjøbenhavns Margarinefabrik« 501 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Peter Christensen til Højesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Peter Christensen, der tiltales for Bedrageri og Falsk, er født den 24 Oktober 1866 og anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 30 Oktober 1899 efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

I Aaret 1899 og forrige Aar har Arrestanten under Anbringende af at have fundet en eller flere nye praktiske Fremgangsmaader til Preservering af Æg indladt sig i Kontraktsforhold med mange forskellige Personer til Udnyttelse af Opfindelsen eller Opfindelserne. For den største Dels Vedkommende have disse Kontrakter været stridende mod hverandre, for saa vidt som hver enkelt Kontrahent er gaaet og har maattet gaa ud fra, at der ikke jævnsides med hans Kontrakt af

Arrestanten var eller siden vilde blive sluttet lignende Kontrakter med andre Personer, og under Foregivender, der i saa Henseende vare urigtige, samt i øvrigt under urigtige Anbringender har Arrestanten af flere af de paagældende Kontrahenter, som Forskud paa deres Kontraktsmellemværende, faaet udbetalt større eller mindre Pengebeløb.

At Arrestanten virkelig har gjort en praktisk brugbar Opfindelse paa det her omhandlede Omraade er ganske ubestyrket, men Arrestanten har fastholdt, at han har haft Tro til i hvert Fald en af de nævnte Opfindelser, og efter at Arrestanten, medens nærværende Sag har verseret, har gjort sig skyldig i det nedennævnte Forhold, er Tiltalen for saa vidt angaar Arrestantens ovennævnte Forhold til de forskellige Kontrahenter begrænset til kun at gælde hans Forhold til Grosserer Karl J. Smidt.

Da Arrestanten den 26 Februar f. A. afsluttede Kontrakt med Smidt om i Fællesskab med ham at udnytte Opfindelsen, var han bl. a. bunden med Hensyn til Opfindelsen til et Firma i Westhartlepol: »Thos Robinson Sons & Co.«, med hvilket han den 13 Februar s A. gennem dets herværende Repræsentant havde sluttet en Overenskomst, efter hvis Punkt 4 Arrestanten i Vederlag for Opfindelsen, naar denne paa nærmere angiven Maade var bleven prøvet, skulde have betalt 15,000 Kr., og efter hvis Punkt 3 det var Arrestanten forbudt »direkte eller indirekte« nogen Sinde at sætte nogen anden end Medkontrahenten ind i den anvendte Fremgangsmaade.

Arrestanten foregav imidlertid falskeligen for Smidt, at han ved sin Kontrakt med »Robinson Sons & Co.« kun havde disponeret over Opfindelsen for Irlands og Skotlands Vedkommende, lige som han for at øge Smidts Interesse for Foretagendet foregav, at det nævnte Firma skulde betale ham 47,000 Kr. i Vederlag, og bl. a. under disse Foregivender fik han Smidt, der efter Kontrakten havde paataget sig det personlige Arbejde, til baade at sætte Arbejde og Penge i Foretagendet og at yde Arrestanten forskudsvise Beløb — i alt 17—1800 Kr. — som Arrestanten har brugt dels til Rejser dels til at leve for.

Da Smidt til Kontrollering af Arrestantens nævnte Foregivender forlangte at se hans Kontrakt med »Robinson Sons & Co.«, tog Arrestanten en Afskrift af denne, hvilken med enkelte Smaaforandringer i alt væsentligt stemmede med Originalen, bortset fra to væsentlige Afvigelser, i det han nemlig i Punkt 4 anførte Vederlaget til 47,000 Kr. og i Punkt 3 anførte det oven angivne almindelige Forbud som gaaende ud paa, »direkte eller indirekte nogen Sinde at sælge eller ved andre at udnytte denne min — ɔ: Arrestantens — Fremgangsmaade i Irland eller Skotland«.

I Lighed med den originale Kontrakt, der, foruden af Arrestanten selv, var underskreven af Medkontrahentens Repræsentant, Grosserer Lauritz Emanuel Andersen, samt til Vitterlighed af Overretssagfører Jens Dam-Nielsen og Kontorist Johan Magnus Christian Siegel Høyer, paategnede Arrestanten Afskriften dertil svarende Underskrifter og overgav den til Smidt, idet han udgav den for en Kopi af den originale Kontrakt.

Arrestanten, hvem det herved lykkedes i nogen Tid at gøre Smidt tryg, har efter Forevisningen af den forfalskede Kopi hos Smidt modtaget ca. 300 Kr. af det Beløb, han, som oven anført, i alt har mod-

taget af denne, og disse ca. 300 Kr. har Smidt betalt i Tillid til Kopiens Ægthed.

I Fjor Sommer sluttede Arrestanten Overenskomst om Køb af et Hus i Søborg, for hvilket Arrestanten skulde betale 3000 Kr. kontant og overtage en Obligation paa 1500 Kr., men da han ved den Tid, da Salget skulde effektueres, ikke var i Stand til at præstere den kontante Udbetaling, af hvilken han kun havde erlagt 200 Kr., anmodede han den Sagfører — Christian Marturin Jepsen — der havde bistaaet ham med Købet, om at formaa Sælgerens Sagfører, Overretsprokurator Hans Fischer Møller, til at ændre Salgsvilkaarene derhen, at Købesummen betaltes afdragsvis med 500 Kr. i hver Termin i Stedet for paa en Gang, og for at interessere de paagældende Personer for dette sit Ønske, udfærdigede Arrestanten og overleverede til Jepsen et Dokument, som han betegnede som »Kopi«, og som var saalydende:

»Imellem Undertegnede Peter Christensen og Overretssagfører Emil Staal er D. D. oprettet følgende

Overenskomst.

Jeg (Staal) deponerer 2800, skriver To Tusinde otte Hundrede Kroner, for Christensen, som er den Sum, Christensen skylder til Hr. L. Andersen af Søborg.

For saa vidt jeg (Christensen) tilbagebetaler disse Penge senest Fredagen den 7 ds., Kl. 7 Aften, saa giver jeg (Staal) Afkald paa Renter af ovennævnte Sum; kan jeg (Christensen) derimod ikke tilbagebetale til oven omtalte Tid, saa forpligter jeg (Christensen) mig herved til at betale til Staal 35 pCt. Treti fem pCt. af alt, hvad jeg faar ind paa min Opfindelse (Glasursten).

Kjøbenhavn, den 30 August 1900.

Carl Malm. P. Christensen.

(Sign.)

P. Larsen. E. Staal.«

Arrestanten, der havde paaført Navnene Malm og Larsen som Vitterlighedsvidner, men grebet disse Navne ud af Luften, sigtede ved Underskriften E. Staal til Overretssagfører Emil Staal; men han har erkendt, at Dokumentets Indhold var ganske opdigtet, og at der ingen dertil svarende Overenskomst bestod med Overretssagfører Staal, hvis Navn han benyttede uden Bemyndigelse, samt at han ved Affattelsen af Dokumentet kun sigtede at stemme Sælgerens Sagfører gunstig for Ændringen af Salgsvilkaarene ved at vise ham, at han vel var i Stand til at præstere den fulde Udbetaling, men at det kun kunde ske med store Ofre fra hans Side. Det lykkedes ogsaa Arrestanten at faa Salgsvilkaarene ændret, som han ønskede, og selv om det ikke er oplyst, at Sagfører Jepsen har vist Prokurator Møller det omtalte Dokument, har Jepsen i hvert Fald gjort Møller bekendt med Indholdet, der efter det foreliggende maa antages at have været af Betydning til Fremme for Arrestantens Ønske.

Da Undersøgelsen angaaende Arrestantens oven anførte Forhold

den 28 Januar d. A. blev sluttet, blev Arrestanten, der hidtil havde været belagt med Arrest, løsladt; men da han nu var blottet for Penge, besluttede han at forskaffe sig Midler ved falske Foregivender om at have gjort en Opfindelse til Konservering af Levnedsmidler og at styrke Tilliden til dette Foregivende ved at forfalske en Notarialattest som neden anført.

Med dette Formaal for Øje henvendte Arrestanten sig først skriftlig til Direktionen for »Kjøbenhavns Mælkeforsyning« med Foregivende om, at han havde opfundet en ny Konserveringsmetode for Mælk og at have aargamle Prøver af Mælk staaende under Notarii publici Segl; men da Arrestanten, der derigennem haabede at opnaa en Plads i Mælkeforsyningens Tjeneste, intet Svar fik paa sin Henvendelse — idet Direktørens Svarskrivelse, der var afvisende, ikke kom ham i Hænde — henvendte han sig ligeledes skriftlig til Aktieselskabet »Kjøbenhavns Margarinefabrik« med Foregivende at sidde inde med en ny Konserveringsmetode for Smør og Margarine og at have haft Prøver heraf henstaaende i ca. 1 Aar under Notarii Segl.

Denne Skrivelse medførte, at Aktieselskabets Direktører, Grosserne Theodor Edvard Colding og Asger Holmer, i Forening med Overretssagfører Alfred Christensen indledede Forhandlinger med Arrestanten, der først tænkte paa at forlange 500 Kr., men efter Overretssagfører Christensens Raad forlangte 700 Kr. for at gøre Direktørerne bekendte med de paagældende Prøver, hvilket Forlangende Direktørerne gik ind paa, for saa vidt Prøven fandtes tilfredsstillende. Arrestanten lod derefter ved et Bybud og under et andet Navn indlevere til Notarius publicus en Kasse, i hvilken han havde anbragt et Glas med Smør og to Glas med Margarine, hvilke Varer han samme Dag havde indkøbt, idet han anmodede om, at Kassen maatte blive forsynet med Notarii Segl, og at Notarialattest derom maatte blive udstedt, og efter at have modtaget Kassen tilbage, forsynet med følgende Paategning: »Fremlagt under Notarialakt Nr. $^{1042}/_{1901}$, Kjøbenhavn, den 22 Februar 1901, Wedel, Not. publ., cst.«, forandrede han i et Ekspeditionsbureau her i Staden det sidste Aarstal fra 1901 til 1900 ved Tilføjning af en Krølle paa Ettallet, og overgav derefter Kassen til Aabning og Undersøgelse, hvilket foregik samme Dag i Overværelse af de to Direktører og Overretssagfører Christensen, der alle oversaa, at Aarstallet i Notarialaktens Nummer, hvilket Arrestanten havde forglemt at rette, ikke svarede til Underskriftens Datering, og som alle gik ud fra, at Kassen var bleven forseglet den 22 Februar 1900.

Efter at den derefter foranstaltede Skønsforretning og kemiske Undersøgelse havde fundet de paagældende Varer friske og gode, blev det omstipulerede Beløb overgivet Christensen, som Arrestantens Sagfører, hvorhos der oprettedes Kontrakt mellem Arrestanten paa den ene Side og paa den anden Side Grosserer Colding »paa et Konsortiums Vegne, hvis Navn senere bliver opgivet«, om Udnyttelsen af Opfindelsen, hvilken Kontrakt gav Arrestanten Ret til et forholdsmæssigt Udbytte, foruden at han, naar Opfindelsen ved to fornyede Prøver viste sig paalidelig, i 3 Rater skulde have 30,000 Kr. udbetalt.

Arrestanten, som af Overretssagfører Christensen modtog 525 Kr.

af de 700 Kr., medens Restbeløbet, som Overretssagfører Christensen efter Aftale med Arrestanten havde beholdt, da Sagens Sammenhæng siden blev opdaget, blev tilbagebetalt Selskabet, har forklaret, at naar han underskrev den her omhandlede Kontrakt, var det nærmest, fordi han følte sig nødt dertil for ikke at røbe sig, men at han dog tillige tænkte sig den Mulighed siden at opnaa Udbetaling af nogle af de 30,000 Kr., allerede forinden nogen ny Prøve havde fundet Sted.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 257, § 270, § 275, kfr. § 270, og § 274, kfr. § 269, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, dog at Aktor ikke har fremmet Sagen med tilbørlig Hurtighed, 30 Kr. til Aktor, 50 Kr. til Defensor.

Saa vil Arrestanten og i Overensstemmelse med derom nedlagt Paastand have at udrede til Aktieselskabet »Kjøbenhavns Margarinefabrik« i Erstatning 501 Kr.

Nr. 181. Advokat Hindenburg

contra

Ferdinand Fischer (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202, 2det Stykke.

Nykøbing Herreds Ekstrarets Dom af 12 Februar 1901: Tiltalte, Arbejdsmand Ferdinand Fischer, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Holst og Andresen 12 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører C. A. Olsen, betaler Tiltalte Ferdinand Fischer 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ferdinand Fischer til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ferdinand Fischer, der er født den 27de Januar 1868, og ikke fundet forhen straffet ved Dom, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 202, 2det Stykke, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen, med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse følgende:

Da Tiltalte den 18 November f. A. om Aftenen kom hjem noget paavirket af Spiritus og traf sin Steddatter, Nielsine Caroline Ellen Andersen, der er født den 22 August 1889, blev han, der flere Gange og senest samme Dag havde maattet betale Skolemulkter for hende, fordi hun skulkede fra Skole, og som desuden havde maattet betale Varer, som hun uden Tilladelse havde taget paa Kredit for en Mand, i hvis Hus hun gik til Haande, opbragt paa hende. Han tog hende da i Haaret og kastede hende flere Gange om paa Gulvet, og da Barnet derefter gik fra deres Lejlighed paa Kvisten ned i Gaarden, fulgte han efter hende, tog hende atter i Haaret og slog hende til Jorden, hvorefter han efter hendes Forklaring, som han ikke har kunnet modsige, trak hende i Haaret op ad Trapperne. Efter at være kommet op i Lejligheden, slog Tiltalte hende flere Gange med en temmelig let Stok af Piletræ, 33 Tommer lang og fra $^3/_4$ til 1 Tomme tyk, paa den blottede Bagdel, kastede hende om paa Gulvet og slog hende, medens hun sad der, flere Gange saavel paa Kroppen som i Hovedet med Stokken, saaledes at han tilføjede hende et Hul i Hovedet, hvorfra Blodet sprøjtede hen paa Væggen.

Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeattest fandtes der ved en den 21de s. M. foretagen Undersøgelse af Barnet en betydelig Blodsvulst, saa stor som en Barnehaand, under Huden paa højre Pande- og Tindingparti, umiddelbart ovenfor ydre Kant af højre Øje. Begge højre Øjelaag vare dybt blaaligrødt misfarvede og saa svulne af Blodudtrædning, at de kun med Besvær kunde bevæges fra hinanden. Øjeæblets Bindehinde var ligeledes blodrødtfarvet paa Grund af en Karbristning. Oven over venstre Øje fandtes en mindre Blodudtrædning under Huden, ligesom ogsaa venstre Øjelaag vare noget svulne og misfarvede heraf. om end i mindre Grad end paa højre Side. Midt i Issepartiet fandtes et ca. 2 Ctm. langt Hudsaar med ujævne Rande, besat med Blodskorpe, og saa vel paa højre som venstre Hofte samt paa venstre Sædeparti fandtes udtalte Blodudtrædninger i Vævene med Misfarvning og stærk Ømhed.

Paa Grund af den hende overgaaede Mishandling maatte Pigebarnet den næste Dag holde Sengen, men Følgerne af Mishandlingen maa efter det foreliggende antages ganske at have fortaget sig, inden Forhøret i Sagen sluttede.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, 2det Stykke, jfr. § 203, med en Straf, som efter Omstændighederne passende findes at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 202, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, — — — — vil saaledes med den anførte Modifikation i Henseende til Straffen være at stadfæste.

Nr. 222. Advokat Hindenburg

contra

Laurits Peter Christensen og **Ida Gervetsine Malvina Vilhelmine Jacobsen** (Def. Jensen),

der tiltales for det i Straffelovens § 182 ommeldte Forhold, førstnævnte tillige for Anstiftelse til falsk Forklaring for Retten og Forledelse til den i Straffelovens § 155 ommeldte Forbrydelse.

Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1900: Tiltalte Laurits Peter Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og have sit Borgerskab som Gæstgiver i Holbæk forbrudt. Han bør derhos til Statskassen bøde 50 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes til simpelt Fængsel i 10 Dage. Tiltalte Ida Gervetsine Malvina Vilhelmine Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. De Tiltalte udrede in solidum Sagens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Svantemann, 14 Kr., og til Defensor, Sagfører Springborg, 12 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juli 1901: Tiltalte Ida Gervetsine Malvina Vilhelmine Jacobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Gæstgiver Laurits Peter Christensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt have sit Borgerskab som Gæstgiver i Holbæk Købstad forbrudt. Saa bør og sidstnævnte Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagførerne Svantemann og Springborg, henholdsvis 14 Kr. og 12 Kr., samt i Salær til Overretssagfører Edv. Christensen og Overretsprokurator Juel for Overretten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Peter Christensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Gæstgiver Laurits Peter Christensen og Husholderske Ida Gervetsine Malvina Vilhelmine Jacobsen, som ere fødte henholdsvis den 7 April 1854 og den 20 November s. A., og af hvilke førstnævnte Tiltalte —

foruden i Maj 1900 at have vedtaget Bøde for Overtrædelse af Holbæk Købstads Politivedtægt — er anset ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 September 1874 efter Straffelovens § 228 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens sidstnævnte Tiltalte ikke er funden tidligere straffet, aktionerede for det i Straffelovens § 182 ommeldte Forhold, førstnævnte tillige for Anstiftelse til falsk Forklaring for Retten og Forledelse til den i Straffelovens § 155 ommeldte Forbrydelse.

Ved Tiltalte Christensens Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, som drev Gæstgiveri i »Hotel Holbæk« i Holbæk Købstad, Natten mellem den 5 og 6 August f. A. har til to unge Mænd, som, ledsagede af to unge Kvinder, sent samme Aften havde indfundet sig i Gæstgiveriet, udlejet for en Betaling, som dog ikke kan antages at have været højere end den sædvanlige, to til Gæstgiveriet hørende Værelser, hver forsynede med 2 Senge, uagtet han ikke var i Tvivl om, at Værelserne af de paagældende agtedes benyttede til deri at bedrive Utugt. For dette Forhold vil denne Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 182.

Hvad angaar Sigtelsen mod Tiltalte Jacobsen for Overtrædelse af den samme Straffebestemmelse, har hun vel under Forhøret erkendt, at hun, som med sit Barn levede hos Tiltalte Christensen som dennes Hustru, samt deltog i Styrelsen af Gæstgiveriet og, paa Grund af sit Samliv med ham, nød godt af dets Udbytte, den paagældende Aften, efter at Tiltalte Christensen først havde nægtet at leje Værelser til de to unge Par, havde erklæret, at da der var to Værelser ledige, kunde disse lejes ud, og at hun, da Tiltalte Christensen derefter var gaaet ind paa at overlade de unge Mennesker de ønskede Værelser for Natten, lod Pigen oprede Sengene i disse, hvorhos hun har erkendt, »at det var urigtigt at udleje Værelser paa denne Maade«.

Under et paa nærværende Rets Foranledning optaget yderligere Forhør har imidlertid Tiltalte Jacobsen forklaret, at hun troede, at de to Mandspersoner skulde ligge i det ene Værelse og de to Kvinder i det andet. Da Rigtigheden af denne hendes Forklaring efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, vil hun ikke kunne anses skyldig i Overtrædelse af den oven anførte Straffebestemmelse.

For saa vidt dernæst Tiltalte Jacobsen tillige er sigtet for paa en Markedsdag at have udlejet et Værelse for nogle Timer til et ukendt Par, er det ikke oplyst, at Værelset i dette Tilfælde har været lejet i utugtigt Øjemed eller at Tiltalte Jacobsen har antaget dette.

Som Følge af det anførte vil denne Tiltalte i det hele være at frifinde.

Da Tiltalte Christensen i Aaret 1899 ønskede at erholde Borgerskab som Gæstgiver i Holbæk, formaaede han Privatier Jacobsen og Grosserer Rasmussen her af Staden, for hvem Tiltalte holdt det skjult, at han havde været straffet for Tyveri, som foranført, til — som det

Færdig fra Trykkeriet den 31 Oktober 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Tirers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 27.**

Tirsdagen den 22 Oktober.

maa antages i god Tro — at underskrive en af Købstadens Magistrat i Anledning af Ansøgningen om det nævnte Borgerskab forlangt Attest, som bl. a. gik ud paa, at bemeldte Tiltalte ingensinde havde været tiltalt eller straffet for nogen Forseelse.

For dette sit Forhold vil denne Tiltalte være at anse efter Analogien af Straffelovens § 155, sammenholdt med § 52, første Led. For saa vidt Tiltalte Christensen endvidere er sigtet for Anstiftelse til falsk Forklaring for Retten, kan det derimod, mod hans Benægtelse, ikke anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold.

Den af Tiltalte Christensen efter de oven anførte Straffebestemmelser forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger. Den indankede Dom, hvorved de Tiltalte ere ansete efter den førstnævnte Straffebestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Dage, hvorhos Tiltalte Christensen efter Straffelovens § 155, sammenholdt med § 52, første Led, tillige er anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, medens Udredelsen af Aktionens Omkostninger er paalagt begge de Tiltalte in solidum, vil være at forandre overensstemmende hermed, hvorimod den vil være at stadfæste, for saa vidt Tiltalte Christensen tillige i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 er dømt til at have sit Borgerskab som Gæstgiver i Holbæk forbrudt.

Onsdagen den 23 Oktober.

Nr. 234. Advokat Hindenburg

contra

Gotfred Christiansen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 23 Marts 1901: Tiltalte, fhv. Gaardejer af Klodske Gotfred Christiansen, nu af Sindal,

bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Handelsmand N. Høngaard af Pudborg 143 Kr. 10 Øre og til Herredsfuldmægtig Clausen af Hjørring 317 Kr. 25 Øre. Saa udreder Tiltalte og alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 10 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1901: Tiltalte Gotfred Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Handelsmand N. Høngaard 143 Kr. 10 Øre og til Herredsfuldmægtig Clausen 317 Kr. 25 Øre. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor samme Steds 15 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Gotfred Christiansen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gotfred Christiansen, der er født i Aaret 1872, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

Tiltalte, der tidligere har ejet en Ejendom i Skærping i Astrup Sogn, mageskiftede ved Skøde af 21 November 1899 denne Ejendom med Gaarden Matr.-Nr. 13 a af Klodske, Mygdal Sogn, af Hartkorn 3 Tdr. 4 Skpr. » Fdkr. $2^3/_4$ Alb., Gammelskat 24 Rdlr. $31^1/_2$ Sk., paa kvilken Ejendom, hvis Værdi i Skødet blev ansat til 22000 Kr., hvoraf 2000 Kr. for medfulgt Løsøre, der den Gang hvilede en Pantegæld til Kreditforeningen af jydske Landejendomsbesiddere, oprindelig stor 10,800 Kr., hvilken Gæld Tiltalte, der efter det foreliggende maa antages straks at have tiltraadt Ejendommen, forpligtede sig til at overtage, hvorhos Tiltalte, for hvem Gaard- og Mølleejer Jens Sørensen af Liver Mølle havde paataget sig Vekselforpligtelse, til skadesløs Sikkerhed for, at denne i den Anledning intet Tab skulde komme til at lide, saa vel som for, hvad han i øvrigt maatte komme til at skylde ham, dog ikke for et større Beløb end 7000 Kr., ved et samme Dag ud-

stedt Skadesløsbrev, som Tiltalte efter Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, senere ved tvende Paategninger af henholdsvis 6 Marts og 19 Maj 1900 har ratihaberet, for saa vidt angaar den ved samme skete Pantsætning, og som derpaa er bleven tinglæst den 21de Maj næstefter — paa hvilken Dag Skødet ligeledes blev tinglæst —, gav nævnte Gaardejer Sørensen Panteret næst efter Kreditforeningsgælden i den fornævnte Ejendom og den paa samme til enhver Tid værende Avl, Afgrøde, Gødning, Besætning, Inventarium, Avls- og Mejeriredskaber, Ildebrændsel m. m.

Da Tiltalte ikke havde betalt den i Juni Termin f. A. forfaldne Terminsydelse til Kreditforeningen, lod denne den 1 November næst efter hos Tiltalte afholde en Udlægsforretning, under hvilken Forretning der til Fyldestgørelse af Foreningens Fordring, der opgjordes til 10591 Kr. 31 Øre, blev givet Udlæg i den pantsatte Ejendom samt i nogle, som det maa antages, under Foreningens Panteret indbefattede, til i alt 422 Kr. 25 Øre vurderede Løsøregenstande, hvorhos Ejendommen tillige med disse Genstande efter Foreningens Begæring blev overgivet denne til brugeligt Pant. I en Skrivelse til Politiet af 8de December f. A. anmeldte derefter fornævnte Gaardejer Sørensen, at Tiltalte havde »for en Maaned eller to siden bortsolgt hele Ejendommens Besætning og Inventarium, aftærsket Avlen og bortsolgt Kornet, solgt en Del af Furagen og i det hele taget plyndret Ejendommen paa alle de Maader, saadant har kunnet lade sig gøre«, og begærede Tiltalte i den Anledning tiltalt og straffet, hvorhos han i en Skrivelsen meddelt Paategning af 7 Januar d. A. oplyste, at der paa den den 21 December f. A. over Ejendommen med Tilbehør afholdte Tvangsauktion kun var blevet budt 11750 Kr., og at han, der havde indfriet en Veksel paa 6300 Kr. for Tiltalte, saaledes paa langt nær ikke vilde blive dækket for sin Fordring.

Det er under den derefter mod Tiltalte indledede Undersøgelse oplyst, at den tidligere Ejer af Gaarden ved Salget til Tiltalte beholdt 6 Køer og 2 Kvier af Gaardens daværende Besætning, hvorimod der af denne, ifølge Tiltaltes Forklaring medfulgte i Handelen om Ejendommen et Par gamle Køer, ca. 8 Kalve og Kvier og 3 Heste, foruden at han ved en særskilt Handel afkøbte den tidligere Ejer af Gaarden 3 eller 4 Faar, 2 Søer samt 1 Tyr. Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at Besætningen paa et enkelt Tidspunkt i Foraaret 1900 af Tiltalte, der drev en betydelig Handel med Heste og Kreaturer, var suppleret saaledes, at den da udgjorde 18 Køer og Ungkreaturer, 4 Heste, 5 Faar, 5 Lam, 1 Vædder samt 8 Svin eller Grise. Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der allerede paa en Auktion, som han den 29de Marts f. A. lod afholde paa Gaarden over Heste og Kreaturer, som han i dette Øjemed havde indkøbt, tillige lod bortsælge Dele af Gaardens Besætning, derefter i Løbet af Sommeren og Begyndelsen af Efteraaret har afhændet saa meget af den nys nævnte Besætning, der om Foraaret fandtes paa Gaarden — hvilken Besætning efter det oplyste maa antages at have staaet i passende Forhold til Gaardens Størrelse — at der af samme, da Kreditforeningen, som meldt, den 1 November f. A. lod foretage Udlæg paa Gaarden,

kun var en til 15 Kr. vurderet Kalv tilbage, medens der i øvrigt ingen Besætning fandtes med Undtagelse af 2 Hopper, som Tiltalte ved to af ham i Løbet af Efteraaret indgaaede Handeler havde tilbyttet sig, og som vurderedes til 30 Kr. Stykket. Derimod er det mod Tiltaltes Benægtelse ikke godtgjort, at han har bortsolgt Furage fra Ejendommen eller afhændet Avlsredskaber eller Inventariedele hørende til denne, og for saa vidt det er oplyst, at han har bortsolgt en Del aftærsket Rug og Havre samt nogle Kartofler, maa dette anses at ligge indenfor den Dispositionsfrihed, som trods den i Ejendommen med Tilbehør givne Panteret maatte tilkomme ham med Hensyn til Ejendommens Produkter.

Tiltalte, der ifølge sin Forklaring ved Overtagelsen af Gaarden kun ejede 5 à 700 Kr. i Kontanter og udestaaende Fordringer, men som foruden den paa Gaarden hvilende Pantegæld havde en betydelig løs Gæld, derunder til tvende Herredsfuldmægtige i Hjørring en Gæld paa i alt ca. 2700 Kr., hidrørende navnlig fra den ham ved hans Opkøb af Kreaturer ydede Kredit, og som derhos maa antages efter Gaardens Overtagelse at have lidt Tab ved sine Handler, i hvilken Henseende han særlig har udsagt, at den oven ommeldte den 29 Marts afholdte Auktion gav et Underskud paa ca. 2000 Kr., vil have brugt de kontante Penge, som han fik ind ved de ovenommeldte Dispositioner, foruden til sin og sin af hans Hustru og 5 Børn bestaaende Families Underholdning, bl. a. til Betaling af forfaldne Gældsposter, Renter af Vekselgæld, kongelige og kommunale Skatter, Folkeløn m. m., hvilken Forklaring saa vel som Tiltaltes under Sagen givne Redegørelse for Anvendelsen af det ved den tidt nævnte Auktion indkomne Provenu, der efter hans Opgivende udgjorde ca. 9000 Kr., og som han ligeledes vil have anvendt til Dækning af Gæld, Sagens Oplysninger ikke give Føje til at forkaste, og navnlig er der ikke oplyst noget, som kunde lede til at antage, at Tiltalte i egennyttig Hensigt skulde have forstukket nogen af de Pengemidler, som han har haft under Hænder.

Tiltalte har erkendt, at der til en Gaard som den, han havde, burde høre en Besætning af 18 à 20 Kreaturer og 4 Heste, men han har derhos udsagt, at han, hvis han ikke havde afhændet Gaardens Besætning, maatte være gaaet fra Gaarden, idet han til Dækning af de Krav, som bleve gjorte gældende mod ham, intet andet havde, end hvad han fik ind ved at sælge af Besætningen. For saa vidt angaar Ejendommens Tilbehør af Besætning m. v., gaar nu vel, som af Tiltalte til sit Forsvar gjort gældende, det ovennævnte, af ham til Jens Sørensen udstedte Skadesløsbrev ikkun ud paa Pantsætning af, hvad der deraf til enhver Tid findes ved Ejendommen; men idet det dog maa antages ved Skadesløsbrevets Udstedelse at have fra Tiltaltes og Sørensens Side været forudsat som en Selvfølge, at Gaarden til enhver Tid skulde være forsynet med en Kreaturbesætning, der ikke var saa ringe, at den stod i et betydeligt Misforhold til Ejendommens Størrelse, kunde Tiltalte ikke være berettiget til, som sket, at blotte Ejendommen saa godt som ganske for Kreaturer, og ved sine ommeldte Dispositioner, der saaledes have været uforenelige med Jens Sørensens Panteret, og hvorved han har paaført Sørensen Tab, maa han derfor anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der bliver at henføre under Straffelovens § 256, kfr. § 253.

Efter at Tiltalte, hos hvem Herredsfuldmægtig Boss i Hjørring samme Dag som den oven ommeldte Udlægsforretning blev afholdt, havde ladet foretage en Udpantningsforretning til Fyldestgørelse af et Beløb af ca. 1880 Kr., som Tiltalte var ham skyldig for Indkøb paa nogle i Foraaret 1900 afholdte Auktioner, ved hvilke Boss havde været Inkassator, under den oven ommeldte Undersøgelse var bleven arresteret, anmeldte Herredsfuldmægtig Vogelius i Frederikshavn, der havde været Inkassator ved forskellige i Horns Herred ligeledes i Foraaret 1900 afholdte Auktioner, i en Skrivelse til Politiet af 15 Januar d. A., at Tiltalte, der paa disse Auktioner havde købt forskellige Kreaturer og Effekter til et samlet Beløb af 841 Kr. 95 Øre, formentlig, da han foretog Indkøbene, havde været sig sin Insolvens bevidst og ikke haft til Hensigt at betale det købte. Endvidere anmeldte Herredsfuldmægtig Clausen i Hjørring i en Skrivelse til Politiet af 19 Januar d. A., at Tiltalte paa en i Vrejlev Kro den 18 Oktober f. A. afholdt Auktion, paa hvilken Clausen havde været Inkassator, havde købt 1 Ko, 1 Plag og 1 Faar for i alt 317 Kr. 25 Øre, og at Tiltalte — hos hvem Clausen fra tidligere i Efteraaret 1899 og Foraaret 1900 afholdte Auktioner, ved hvilke han ligeledes havde været Inkassator, havde et Beløb af 1304 Kr. 70 Øre til Gode — ifølge sin slette økonomiske Stilling maatte antages at have foretaget disse Køb for at skaffe sig Penge ved straks efter Auktionen at sælge Dyrene, men uden at have haft til Hensigt at betale disse. Endelig har Tiltalte den 28 September f. A., da Handelsmand Høngaard af Pudborg i Albæk Sogn lod afholde en Auktion der Steds, indfundet sig paa denne Auktion og købt et Føl for 143 Kr. 10 Øre, og med Hensyn til Tiltaltes Køb af dette Føl er det oplyst, at da Herredsfuldmægtig Larsen i Sæby, der var Inkassator paa Auktionen, men ikke kendte Tiltalte, opfordrede denne til at stille Sikkerhed for Købesummen, svarede Tiltalte hertil, at han ikke paa Stedet kunde stille nogen Sikkerhed, da han var fremmed paa Egnen, men at han selvfølgelig var en vederhæftig Mand, og at han ellers ikke kunde falde paa at rejse til en fremmed Jurisdiktion for at købe paa Kredit, hvorhos han, der lod sig forlyde med, at han selv lod afholde store Auktioner paa sin Gaard i Mygdal, tilbød straks ved sin Hjemkomst at sende Fuldmægtig Larsen en Erklæring fra ovennævnte Herredsfuldmægtig Boss eller fra Sognefogden i Mygdal om, at han var vederhæfttg. Høngaard, der var til Stede ved Auktionen, tilbød nu Larsen at kavere for Tiltalte, idet han udtalte, at han ikke kunde tiltro den fremmede Mand den Frækhed at rejse saa langt for at erholde Kredit, hvis han var uvederhæftig, hvorefter Tiltalte fik Føllet overladt. Larsen fik imidlertid ikke den lovede Erklæring sendt fra Tiltalte, og tilskrev ham derfor under 12te Oktober, at han straks skulde sende Erklæringen, samt paalagde ham ikke at sælge eller paa anden Maade disponere over Føllet, forinden det var betalt, eller han havde fremsendt Erklæringen, men Tiltalte havde da allerede solgt Føllet.

Tiltalte har erkendt, at naar han ved Auktionerne i Vrejlev Kro og i Pudborg købte de ommeldte Kreaturer, var det, fordi han ikke saa nogen anden Udvej til at redde sig end at faa nogle Ting paa Kredit og atter afhænde dem, hvorhos han har forklaret, at han solgte den paa Auktionen i Vrejlev Kro købte Ko til en ham ubekendt Mand

for nogle og halvfjerdsindstyve Kroner, og at han slagtede Faaret og bortbyttede Plagen til en Skræder i Bindslev mod den ene af de Hopper, der under Kreditforeningens Udlæg fandtes paa Gaarden, samt at han kort efter Auktionen i Pudborg solgte det paa samme købte Føl paa et Marked i Albæk for 130 Kr., hvilke Penge han brugte dels til at leve for, dels til at betale Gæld med. Ligesom Tiltalte imidlertid har paastaaet, at han, da han i Foraaret 1900 gjorde Indkøb paa de af Fuldmægtigene Boss, Vogelius og Clausen afholdte Auktioner, ikke har tænkt sig Muligheden af, at han ikke skulde kunne betale sin Skyld for disse Auktioner, der først forfaldt til Betaling et halvt Aar senere, saaledes har han med Hensyn til de nys ommeldte Køb paa de tvende den 28 September og 18 Oktober f. A. afholdte Auktioner gjort gældende, at han, der vel var klar over sin ødelagte pekuniære Stilling, og som midt i Oktober Maaned f. A. vil have ment sig nødsaget til at gaa fra Gaarden, dog endnu ikke, da han var til Stede paa de nys nævnte to Auktioner, havde bestemt sig hertil, men stadig haabede at kunne komme ud over sine Vanskeligheder, uden at han imidlertid har kunnet oplyse noget, som kunde give ham rimelig Grund til at nære et saadant Haab.

Medens der nu ikke er tilstrækkelig Føje til at antage, at det allerede i Foraaret 1900 skulde have staaet Tiltalte klart, at han ikke vilde kunne se Udvej til ved Forfaldstid at betale de Beløb, for hvilke han da, som meldt, ved forskellige Auktioner gjorde Indkøb paa Kredit, findes det derimod, at Tiltalte efter hele sin økonomiske Forfatning paa den Tid, Auktionerne i Vrejlev Kro og i Pudborg bleve afholdte sidst afvigte Efteraar, da maa have været sig bevidst, at han, hvem det end ikke var muligt at betale noget af de store Beløb, han alt skyldte fra Foraarsauktionerne, ingen som helst Udsigt havde til at kunne betale den ikke ubetydelige Gæld, som han yderligere stiftede ved sine Indkøb paa Kredit ved hine to Auktioner, og Tiltalte, der herefter maa antages at have gjort disse Indkøb uden Hensigt til at betale de ham herfor krediterede Beløb — hvad hans Optræden ved Auktionen i Pudborg ogsaa for denne Auktions Vedkommende særlig bestyrker — vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 251.

Den Straf, som Tiltalte ifølge det anførte er ifalden efter Straffelovens § 251 og § 256, kfr. § 253, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Overensstemmende med de i saa Henseende nedlagte Paastande, mod hvilke Tiltalte intet har fundet at erindre, vil han derhos være at tilpligte at erstatte Handelsmand N. Høngaard og Herredsfuldmægtig Clausen de Beløb, for hvilke de, den første ved Auktionen i Pudborg og den sidste ved Auktionen i Vrejlev Kro, ere blevne besvegne, med henholdsvis 143 Kr. 10 Øre og 317 Kr. 25 Øre. Jens Sørensen har derimod erklæret ikke at ville nedlægge nogen Erstatningspaastand her under Sagen.

Torsdagen den 24 Oktober.

Nr. 185. **Bestyrelsen for Strøby Andelsmejeri** (Høgsbro)

contra

Gaardejer **Ole Christensen** af Magleby (Rée),

betr. Spørgsmaalet om Indstævnte som Medlem af et Andelsmejeri gyldig var udelukket af dette.

Stevns Fakse Herreders ordinære Rets Dom af 16 Oktober 1900: Indstævnte, Bestyrelsen for Strøby Andelsmejeri ved dens Formand, Gaardejer P. Rasmussen af Strøby, bør under en Præstø Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, Indstævnte sidder denne Dom overhørig, anerkende Citanten, Gaardejer Ole Christensen af Magleby, som Andelshaver i bemeldte Mejeri med hans deraf flydende Rettigheder og Forpligtelser samt betale til ham for det Tab, han lider ved at være udelukket af samme, en saadan Erstatning — beregnet pr. Maaned fra 1 November f. A. —, som uvillige af Retten udmeldte Mænd ville skønne, dog ej over 40 Kr. pr. Maaned. Endelig bør Indstævnte erstatte Citanten Sagens Omkostninger med 30 Kr. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betale Appellanterne, Bestyrelsen for Strøby Andelsmejeri, til Appelindstævnte, Gaardejer Ole Christensen af Magleby, med 60 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Bestyrelsen for Strøby Andelsmejeri, til Indstævnte, Gaardejer Ole Christensen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Appellanterne, Bestyrelsen for Strøby Andelsmejeri, i Sommeren 1899 bragte i Erfaring, at en Pige, der havde tjent hos Appelindstævnte, Gaardejer Ole Christensen af Magleby, i Tiden fra 1 November 1895 til 1 November 1896, havde udtalt, at hun efter Ordre af Appelindstævnte eller dennes Hustru havde maattet hælde det til Afskylning af Mælkespandene benyttede Vand sammen med Mælken i Transportspanden, der bragtes til Mejeriet, henstillede de til Appelindstævnte, at han ved Dom skulde frigøre sig for denne Beskyldning. Appelindstævnte lod derefter bemeldte Pige indkalde for Stevns-Fakse Herreders Politiret, men da Pigen, forinden Sagen kom for Retten, til Appelindstævnte afgav en skriftlig Erklæring, hvori hun erkendte at have brugt de oven anførte Udtryk, men erklærede, at det ikke havde været hendes Mening at sigte ham for at have forfalsket Mælken, idet Afskylningen kun fandt Sted for at løsne den Fløde, der sad fast paa Mælkespandens Side, og kun med en ubetydelig Taar Vand, som saa tillige med den afskyllede Fløde kom i Mælkejungerne, fandt Appelindstævnte ikke Grund til at forfølge Sagen mod hende videre. Da Appellanterne ikke vare fornøjede med denne Afgørelse, blev der sammenkaldt en Generalforsamling af Mejeriets Medlemmer til den 7 Oktober 1899, og paa denne vedtoges det enstemmigt at ekskludere Appelindstævnte af Mejeriet fra den 1 November 1899, saafremt han ikke forinden til Mejeriet erlagde en Bøde af 500 Kr. Da Appelindstævnte nægtede at erlægge denne Bøde, ligesom ogsaa at udtræde af Mejeriet, har han, da Mejeriets Bestyrelse gav Ordre til fra den 1 November 1899 ikke at modtage Mælk fra ham, anlagt nærværende i 1ste Instans ved Stevns-Fakse Herreders Ret procederede Sag, hvorunder han har paastaaet Appellanterne dømte til, under Tvang af Eksekution i Mejeriets Ejendele saa vel som under Regres til samtlige dets Medlemmer ifølge det disse paahvilende Ansvar for Mejeriets Forpligtelser, under en af Retten fastsat Mulkt for hver Dag, Bestyrelsen maatte sidde Dommen overhørig, at anerkende ham som Andelshaver i Mejeriet og lade ham nyde alle de en saadan tilkommende Rettigheder, samt til i Erstatning for det Tab, han maatte lide ved at være udelukket fra Mejeriet, at betale ham 40 Kr. pr. Maaned fra den 1 November 1899, indtil han igen anerkendes som Andelshaver, subsidiært et saadant Beløb, som uvillige Mænd maatte fastsætte, tillige med Renter heraf, hvorhos han endelig paastod sig tillagt Sagens Omkostninger.

Appellanterne paastode sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 16 Oktober f. A. bleve Appellanterne under en Præstø Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, de maatte sidde Dommen overhørig, tilpligtede at anerkende Appelindstævnte som Andelshaver i Mejeriet med hans deraf flydende Rettigheder og Forpligtelser, samt endvidere tilpligtede at betale ham for det Tab, han lider ved at være udelukket af Mejeriet, en saadan Erstatning — beregnet pr. Maaned fra 1 November 1899 —, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 40 Kr. pr. Maaned, og Sagens Omkostninger med 30 Kr.

Denne Dom have Appellanterne ved Stævning af 6 November f. A. indanket her for Retten, hvor de have paastaaet, enten at den ind-

ankede Dom forandres derhen, at de frifindes for Appelindstævntes Tiltale og tillægges Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instanser, eller at Sagen afvises fra Underretten, og der tillægges dem Kost og Tæring for Underretten og skadesløse Omkostninger for Overretten.

Appelindstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

De foran anførte Paastande have Appellanterne støttet paa, at det i § 11 i Andelsmejeriets Love udtales, at Generalforsamlingen har den højeste Myndighed i alle Mejeriets Anliggender, og i § 3, at en Andelshaver er udstemt af Foreningen, naar $^3/_4$ af en lovlig Generalforsamling vedtager en saadan Udstemning, og at det som Følge heraf ved den enstemmig vedtagne Generalforsamlingsbeslutning er endelig afgjort, at Appelindstævnte er udslettet af Foreningen.

Selv om imidlertid den den 7 Oktober 1899 afholdte Generalforsamling maatte være lovlig afholdt, hvad Appelindstævnte har bestridt, kan det, i Mangel af udtrykkelig Udtalelse derom, ikke antages, at dennes Afgørelse af Spørgsmaalet om et Medlems Eksklusion skulde være endelig, og at Appelindstævnte skulde være afskaaret fra at bringe Spørgsmaalet om sin Ret til at forblive i Foreningen for Domstolene.

Berettigelsen til at ekskludere Appelindstævnte have Appellanterne alene støttet paa, at han skal have forfalsket Mælken. I saa Henseende have de under Sagen som Vidne ført den oftommeldte Pige, der under Vidneførselen har forklaret, at i de sidste 9—10 Maaneder af hendes Tjenestetid hos Appelindstævnte har hun og Appelindstævntes Hustru, hver Gang der blev malket, afskyllet Spandene med koldt Vand, som de toge af et Pottemaal, der dog aldrig var mere end halvt fuldt, i Reglen mindre fuldt, for at faa den Mælk eller Fløde, der hang fast ved Spandens Sider, med ned i Spanden, samt at dette Vand derefter kom med i Transportspandene. Men da Appelindstævnte har bestridt Rigtigheden af denne Forklaring, og i hvert Fald benægtet, at han eller hans Hustru har givet Ordre til, eller været vidende om, at Pigen har handlet, som af hende omforklaret, kan det ikke anses godtgjort, at Appelindstævnte har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde berettige Generalforsamlingen til at ekskludere ham, og det maa derfor billiges, at Underretsdommen har taget hans Paastande om Anerkendelse som Andelshaver og Erstatning til Følge, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil herefter være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Appellanterne at burde betale Appelindstævnte med 60 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 223. Advokat Halkier

contra

Niels Thøger Korning (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 19 Februar 1901: Tiltalte Niels Thøger Korning bør straffes med simpelt Fængsel i 12 Dage og betale i Erstatning til Fyrbøder Jens P. Pedersen af Floes 274 Kr. 25 Øre samt denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Overretssagfører Buhl 15 Kr. og til Prokurator Langballe 12 Kr. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1901: Tiltalte Niels Thøger Korning bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, i Salær 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

I Henseende til de de befalede Sagførere tillagte Salærer og den tilkendte Erstatning vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Niels Thøger Korning bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Bolsmand Niels Thøger Korning, der er født i Aaret 1873, og som med Undtagelse af, at han under sin Militærtjeneste 2 Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Efter at der i længere Tid havde bestaaet et uvenskabeligt Forhold mellem Tiltalte, der ejer en Ejendom i Flos, og hans Nabo, Fyrbøder J. P. Petersen, som ligeledes har en Ejendom i Flos, foreder, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, den 2 Oktober f. A. om Formiddagen Kl. 9 à 10 et Sammenstød mellem dem tæt udenfor Petersens Bolig, foranlediget ved, at Petersen — som, efter hvad der under Sagen er udtalt bl. a. af Underdommeren, maa antages at nyde ringe Anseelse i det almindelige Omdømme, medens Tiltalte skal være

hidsig, men i øvrigt have et godt Lov paa sig — samme Formiddag Kl. ca. 9, da han fra Uggelhusene kom hjem i beruset Tilstand, havde nedrevet et af 3 i Jorden nedrammede Pæle og 2 tynde Tværlægter bestaaende Stykke Hegn, som Tiltalte kort Tid iforvejen, efter at Petersens Hustru havde optaget 3 Tiltalte tilhørende Kreaturer, havde anbragt i Skellet mellem Tiltaltes og Petersens Ejendomme paa et Sted, hvor Afstanden til Petersens Stuehus maa antages ikkun at udgøre ca. 3 Alen, saa at Petersen, som han har udtrykt sig, knap kunde komme fra og til sin Bopæl.

Tiltalte, hvis Hustru ved bemeldte Lejlighed havde set Fyrbøder Petersen nedrive Hegnet, der stod i en Afstand af ca. 100 Al. fra Tiltaltes Bolig, og underrettet sin Mand herom, begav sig derpaa hen til det Sted, hvor Hegnet havde staaet, og bad Petersens Hustru, efter at han med hende havde vekslet et Par Bemærkninger vedrørende den skete Nedrivning af Hegnet, om at kalde paa sin Mand, hvad hun ogsaa gjorde, og da Petersen nu kom udenfor, ytrede Tiltalte til ham: »Gør Du Vold paa mit Hegn«, hvortil Petersen, idet han fjernede sig i Retning hen imod sin Stalddør, svarede, at det kunde de tale om en anden Gang; men efter at Tiltalte derpaa havde opfordret ham til at komme hen til sig, vendte han om og gik hen mod Tiltalte, idet han, efter hvad Tiltalte har forklaret, sagde: »Din Bølle«, og vægrede sig ved at efterkomme en Opfordring om at komme ind, som hans Hustru rettede til ham, da han gik forbi Køkkendøren.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der i det væsentlige stemmer med Sagens øvrige, til Dels efter Sagens Indbringelse for Overretten tilvejebragte Oplysninger, deriblandt navnlig de Forklaringer, der ere afgivne af Fyrbøder Petersens Hustru og af hans 13 à 14 Aar gamle Datter, saa vel som af 2 Nabokoner, der fra deres i nogen Afstand beliggende Bolig til Dels iagttog Optrinet mellem Tiltalte og Petersen, maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der, da Petersen, som meldt, gik hen til ham, mødte Petersen ved det sydvestlige Hjørne af dennes Stuehus, her tog Petersen i Skulderen og kastede ham til Jorden, samt at Tiltalte — der, som han havde udtrykt sig, er mest tilbøjelig til at tro, at Petersen faldt sidelæns over paa Stenbroen ved Huset, medens de af Tiltaltes Hustru og Datter afgivne Forklaringer gaa ud paa, at han faldt bag over — derpaa bøjede sig ned over Petersen og slog ham i Ansigtet med begge sine Hænder samt efter et Ophold, der foranledigedes ved et Ordskifte med Petersens Hustru, atter bøjede sig ned over Petersen og slog løs paa denne — der efter Tiltaltes Forklaring ikke rørte sig — indtil han endelig lod Petersen ligge og gik hen og istandsatte Hegnet, medens Petersen rejste sig og gik ind. Tiltalte har endvidere erkendt, at der, da Petersen rejste sig op, flød Blod ud af hans Næse og Mund, hvorhos Petersens Hustru og Datter have forklaret, at der tillige fandtes en stor Blodpøl paa Stenbroen, hvad Tiltalte imidlertid ikke har villet erkende.

Fyrbøder Petersen, som efter sin Forklaring, der for saa vidt stemmer med, hvad hans Hustru og hans Datter have udsagt, faldt i Besvimelse, da han, som meldt, blev kastet til Jorden af Tiltalte, vil derimod ikke selv kunne erindre noget videre af, hvad der passerede fra dette Øjeblik, indtil han om Eftermiddagen Kl. ca. 2 vaagnede i sin Lade, hvor han, efter at han i en halv Times Tid efter Sammen-

stødet med Tiltalte havde opholdt sig inde i sin Beboelseslejlighed, havde lagt sig til at sove i noget Halm, og da han — der i øvrigt kort efter at være vaagnet havde et Skænderi med Tiltalte ved det ommeldte Hegn, der da atter var bleven nedbrudt — nu følte Smerter i Munden, og det desuden om Eftermiddagen viste sig, at han ikke var i Stand til at aabne den saaledes, at han kunde tage fast Føde til sig, besluttede han at søge Lægehjælp i Randers. Under Vejs hertil traf han imidlertid paa Jernbanestationen i Uggelhusene en Læge, med hvem han fulgtes til Randers, og som, efter at have undersøgt ham og fjernet en Tand af hans Undermund henviste ham til Randers Købstads Sygehus, paa hvilket han derefter indlagdes Kl. ca. $6^1/_2$ Eftermiddag, og hvorfra han først blev udskreven den 1ste December næst efter.

Under Sagen er der tilvejebragt 2 af Lægen ved bemeldte Sygehus afgivne Erklæringer, henholdsvis af 9 Oktober f. A. og 12 Juni d. A., af hvilken den første gaar ud paa, at Fyrbøder Petersen ved sin Indlæggelse paa Sygehuset havde et Brud af Underkæbens venstre Sidegren og Blodudtrædning under begge Øjne, samt at han var meget lidende og 2 Gange havde været underkastet operativ Behandling, da »hans Tilfælde« var meget alvorligt og hans Helbred i høj Grad kompromitteret. Den sidste af de nævnte Lægeerklæringer indeholder bl. a. en Gengivelse af den efter Petersens Indlæggelse paa Sygehuset gjorte Tilføjelse til dettes Journal, hvorefter Kæbebenets Fraktur, der fandtes omtrent midt paa den horisontale Gren, forløb meget skraat ovenfra, bagfra nedad og fortil omtrent parallel med Benets Længdeakse, saaledes at fragmina vare stærkt dislocerede, idet forreste frag men var sunket ned, hvorved der dannedes en mere end en Ctm. stor Niveauforskel paa den brudte gingiva, og foruden at Slimhinden i Munden derhos fandtes sønderreven, saa at Frakturen, der ikke syntes komminut, var aaben, vare Tænderne, som det er tilføjet, rædselsfulde, bestaaende af Rodstumper og spidse Takker, hvilket sidste dog ikke var nogen Følge af Læsionen. I denne Erklæring har Sygehuslægen dernæst udtalt, at ved Udskrivelsen var Frakturen lægt og helet i bedre Stilling end forventet, at Petersen, hvem Lægen paa ny havde undersøgt samme Dag, Erklæringen blev afgiven, da saas af et pænt Udseende, at Frakturen var fast, at der var en ringe Grad af Dislokation paa Frakturstedet inde i Munden, at Overbid var antydet, men uden reel Betydning, at Tandstumperne vare fjernede, for at et kunstigt Tandsæt nu kunde anbringes, og at der, naar dette er sket, skønnes ikke at være nogen blivende Ulempe for Petersen.

Fyrbøder Petersen har paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt i Erstatning 150 Kr. for Næringstab, Svie og Smerte og 4 Kr. for en Lægeattest samt 120 Kr. 25 Øre, som Omkostningerne ved hans Ophold og Behandling paa Sygehuset have udgjort, og hvoraf han, der har været indlagt paa Sygehuset for Virring-Essenbæk Kommunes Regning, selv har betalt 30 Kr., medens der fra Sygehuset er tilstillet bemeldte Kommunes Sogneraad en Regning paa Restbeløbet 90 Kr. 25 Øre, der imidlertid endnu ikke er betalt, men som maa forudsættes at ville blive forlangt refunderet af Petersen.

Denne Paastand, mod hvilken Tiltalte ikkun har indvendt, at hans økonomiske Forhold ikke tillade ham at yde Petersen mere i Erstat-

ning end højst 200 Kr., er ved Underretsdommen tagen til Følge, saaledes at Tiltalte er tilpligtet at betale Petersen i alt 274 Kr. 25 Øre.

Idet det nu efter alt, hvad der foreligger under Sagen, ikke findes at kunne være Tvivl underkastet, at de Læsioner, som Fyrbøder Petersen efter det oven anførte frembød ved sin Indlæggelse paa Sygehuset, vare foraarsagede ved den af Tiltalte, som meldt, om Formiddagen den 2 Oktbr. mod ham forøvede Vold, vil Tiltalte for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

For saa vidt angaar Erstatningen og Aktionens Omkostninger — — — — vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser i disse Henseender tiltrædes, være at stadfæste.

Nr. 229. Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Christensen, kaldet Kjær, og **Anders Christian Nielsen** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 20 April 1901: De Tiltalte, Niels Christian Christensen, kaldet Kjær, og Anders Christian Nielsen, bør straffes: Tiltalte Christensen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Tiltalte Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Broe, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Larsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Niels Christian Christensen, kaldet Kjær, bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Niels Christian Christensen, kaldet Kjær, og Anders Christian Nielsen, en for begge og begge for en, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Christian Christensen, kaldet Kjær, og Anders Christian Nielsen for Tyveri og Betleri.

Ifølge de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste vare de Tiltalte — af hvilke Nielsen i ca. 14 Dage sammen med sine to Børn havde været til Huse hos Tiltalte Christensen og dennes Hustru, der er Tiltalte Nielsens afdøde Hustrus Moder, i et Tiltalte Christensen tilhørende Hus paa Ellidshøj Hede, saaledes at han af sin Arbejdsfortjeneste ydede Bidrag til den fælles Husholdning — Tirsdagen den 19de Februar d. A. blevne enige om at køre ud for at sammentigge noget Furage, da Tiltalte Christensen manglede Foder til sine to Heste, og efter at have laant en Vogn i Ellidshøj, kørte de samme Dag rundt til ca. 20 Gaardejere i Byerne Mjels, Nøtten, Ferslev og Dal, hos hvem de — idet det i Reglen var Tiltalte Nielsen, der førte Ordet, hvorved han til Dels fremkom med urigtige Foregivender om deres Forhold — tilbetlede sig i alt 17 Knipper Halm, som de straks førte til Aalborg og solgte for 6 Kr. 25 Øre, for hvilke Penge de gjorde forskellige Indkøb til Husholdningen.

Paa Hjemvejen fra Aalborg samme Dags Aften fik to Sønner af en Husmand fra Ridemands Møllemark Tilladelse til at køre med, i hvilken Anledning de lovede de Tiltalte at skaffe dem noget Halm fra deres Fader; men efter at de alle havde været inde i Svenstrup Kro, hvor Tiltalte Christensen dog intet nød, medens de tre andre havde nydt en Del Drikkevarer og vare blevne en Del berusede, og de derefter atter havde begivet sig paa Vej, saaledes at de to Husmandssønner sammen med Tiltalte Nielsen gik forud, medens Tiltalte Christensen kom bagefter med Køretøjet, tilføjede den ene af Husmandssønnerne, da de vare komne i Nærheden af disses Hjem, som det maa antages uden videre Anledning, Tiltalte Nielsen et stærkt Slag over Ansigtet med sin Stok, hvorefter Brødrene fjærnede sig, uden at de Tiltalte fik den lovede Halm. Tiltalte Nielsen, der ved Slaget havde faaet et Par ret betydelige blødende Saar, kom nu atter op i Vognen hos Tiltalte Christensen, hvorefter de kørte videre ad Hjemmet til.

Idet de nu omtrent Kl. 12 om Natten passerede Gaardejer P. Bachs Gaard i Guldbæk, der ligger ca. 50 Al. fra Landevejen, ytrede Tiltalte Christensen, at han kunde skaffe noget Halm i en Gaard, som de kunde se, da han var kendt der, og uagtet Tiltalte Nielsen indsaa, at det var Christensens Hensigt at stjæle dette, gjorde han ingen Indvendinger, men blev holdende paa Vejen med Vognen, medens Tiltalte Christensen fjærnede sig og kort Tid efter vendte tilbage med 2 Knipper Havrehalm, hvorefter han paa ny gik bort og kom tilbage med endnu 2 Knipper. De 4 Knipper Halm havde Tiltalte Christensen tilvendt sig fra fornævnte P. Bachs Ladebygning, og hans Forklaring om, hvorledes det nærmere tilgik ved Tyveriet — hvilken Forklaring efter alt det foreliggende ikke vil kunne forkastes — gaar ud paa, at han staaende paa Jorden udenfor rakte Haanden ind gennem en utildækket Luge, der efter det oplyste er 26 Tommer bred og $28^1/_2$ Tomme høj, og hvis Underkant er fjærnet ca. 39 Tommer fra Jorden, og derved blev i Stand til at trække Knipperne, som laa indenfor i Laden, højst 6 Tommer fra Kanten af Lugen, ud igennem denne.

Den stjaalne Halm, der er vurderet til 1 Kr. 33 Øre, havde Tiltalte Christensen uden Indvendinger fra Nielsens Side anbragt bag i Vognen, og de Tiltalte kørte den derefter hjem til Tiltalte Christensens Hus, hvor den blev anvendt som Foder for hans Heste.

Bestjaalne har ikke nedlagt Erstatningspaastand.

Tiltalte Nielsen har endvidere efter sin egen af det i øvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelse flere Gange, særlig den 10 Februar d. A., tilbetlet sig Penge og Levnedsmidler hos forskellige Beboere i Ellidshøj.

Tiltalte Christensen er født i Aaret 1874 og har tidligere været straffet ifølge Hellum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 26 Juli 1892 efter Straffelovens § 168, jfr. §§ 46 og 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af 21 April 1893 efter Straffelovens §§ 185 og 225 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 4 Januar 1894 efter Straffelovens §§ 228 og 296 med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 7 August 1896 efter Straffelovens § 203 med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og ifølge samme Herreds Politirets Dom af 23 Januar 1899 efter Lov af 11 Maj 1897 § 2 og Straffelovens § 200 med Tvangsarbejde i 30 Dage, medens det om Tiltalte Nielsen, der er født i Aaret 1868, ikke er oplyst, at han, afset fra, at han efter sin Forklaring flere Gange har vedtaget Bøder for Politiforseelser, tidligere har været tiltalt eller straffet.

For deres anførte Forhold ville de Tiltalte være at anse, Christensen efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og Nielsen efter Straffelovens § 228, begge tillige efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes, for Tiltalte Christensen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og for Tiltalte Nielsen til samme Slags Fængsel i 8 Dage.

Underretsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt for den førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og for den sidstnævnte til samme Slags Fængsel i 8 Dage, — — — — vil saaledes med den anførte Forkortelse i Straffetiden for Tiltalte Christensens Vedkommende være at stadfæste.

Fredagen den 25 Oktober.

Nr. 206. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Johan Mathias Eldevig (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198 og Sølovens § 306.

Færøernes Sorenskriveris Sørets Dom af 15 Maj 1901: Tiltalte, Bedstemand Johan Mathias Eldevig, bør bøde 200 Kr. til

Statskassen. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Defensor, exam. juris Müller, 8 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Sørettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Mathias Eldevig til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Bedstemand Johan Mathias Jacobsen af Eldevig, hvis rette Navn er oplyst at være Johan Mathias Eldevig, i Henhold til Straffelovens § 198 og Sølovens § 306. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 8 April d. A. forlod 2 m Kutter »Borghild« af Vestmanhavn denne Bygd for at gaa paa Fiskeri, ført af Johannes Johannesen med en Besætning af 8 Mand foruden Føreren. Den 12te gik Skibet nord om Øerne øst paa og var den 13de mellem Kl. 1 og 2 Morgen mellem Kalsø og Viderø. Føreren havde taget Vagten Kl. 12 med 3 Mand. Skibets Kurs var S.Ø., men det blev af Strøm og Vind, der var stormende af S.S.Ø., sat nærmest mod Øst med 4 Stregers Afdrift. Farten var efter det foreliggende antagelig omtrent 2 Kvartmil i Timen. Skipperen var hen imod Kl. 2 gaaet ned i Kahytten for at lægge i Kakkelovnen, to af hans Vagtmandskab vare kort forinden gaaede ned i Lukafet for at ryge en Pibe, hvorimod den 3dje stod paa Udkig. Før de to andre gik ned i Lukafet, havde saavel de som Udkigsmanden set en grøn Lanterne i Læ, men ingen af dem gav videre Agt paa den, idet alle gik ud fra, at det Skib, hvortil den hørte, skulde efter Søvejsreglerne gaa af Vejen, idet begge Skibe sejlede bidevind. Da de to Mand i Lukafet havde røget deres Piber — almindelige Sømandssnadder — ud og efter deres Mening været i Lukafet omtrent et Kvarters Tid, kom Skipperen og bad dem gaa op at pumpe, hvilket de efter deres Forklaring straks gjorde. Det varede dog noget, inden de fik Pumpen klar, idet de først maatte finde en Pøs for at fylde

Færdig fra Trykkeriet den 7 November 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Tirers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 28.**

Fredagen den 25 Oktober.

den med. Da de derefter havde gjort 3—4 Pumpeslag, saa den ene af dem, Johannes Mikkelsen, en grøn Lanterne ud for midtskibs til Bagbord og saa samtidig Sejlene paa det kommende Skib, skønt det var mørkt. Han varskoede Skipperen, der befalede ham at hejse Fokken, men straks efter gav Kontraordre, da det var for sent.

Fra »Borghild« havde man straks raabt over til det andet Skib om at holde af, og dette faldt ogsaa noget af, men efter de af »Borghild«s Mandskab afgivne Forklaringer, luffede det atter op og løb med stor Fart lige ind i »Borghild«, omtrent midtskibs paa dette.

Efter Forklaring af en Mand af »Borghild«s Vagtmandskab, Thomas Egholm, skar det — saa vidt han kunde se — omtrent 3 Plankers Bredde ind i »Borghild«. Dette Skibs Fører og de 3 Mand af Vagten sprang straks over paa det andet Skib og hjalp to andre af Besætningen om Bord, men de tre øvrige, nemlig Bedstemanden Johan Julius Johannesen, Johannes Johannesen og Jacob Jacobsen kom ikke med og maa antages at være blevne paa »Borghild«, i hvilket et Vidne straks hørte Vandet strømme ind.

Straks efter at være kommet klar af det andet Skib, kom »Borghild« af Sigte, og skøndt det paasejlende Skib vendte saa hurtig som gørligt og sejlede i samme Retning som »Borghild«, saas der intet Spor af dette. Besætningen paa det andet Skib gjorde intet for at redde de paasejlede, af hvilke efter Skipper Johannesens Forklaring Johannes Johannesen, der klamrede sig fast til det fremmede Skib, antagelig havde kunnet frelses, hvis nogen havde hjulpet Skipperen, der prøvede at faa ham om Bord, men til sidst maatte slippe ham.

Det paasejlende Skib var 2 m Kutter »Suduray« af Thorshavn, Fører Hans Frederik Johannesen, der med en Besætning af i alt 15 Mand var gaaet paa Fiskeri Øst om Øerne den 12te f. M. fra Thorshavn. Kl. 12 Nat tog Tiltalte som Bedstemand Vagten med 6 Mand, af hvilke dog to slet ikke kom paa Dækket før Sammenstødet, idet den ene var syg, og den anden blev i Lukafet, efter sin Forklaring for at lave Kaffe til Besætningen. Omtrent Kl. 1 gik Tiltalte og to Mand, nemlig Joen Magnus Olsen og Sigmund Mørkøre, ned i Kahytten for at drikke Kaffe, og Skipperen, der indtil da havde sovet paa en Bænk i Kahytten, gik samtidig til Køjs der inde.

Tiltalte gik, efter hvad der maa antages, atter paa Dækket efter

10 Minutters Forløb og blev deroppe for at holde Udkig, idet han efter sin Forklaring mest stod ved Kahytskappen, men dog af og til gik frem paa Skibet. Dette førte Storsejl, Mesansejl og bak Stagfok og gik med meget ringe Fart, efter Tiltaltes Forklaring 1 Kvartmil, efter hans Skippers maaske 2 Kvartmil — alt dog efter Skøn. Foruden Tiltalte var paa Dækket, fra han gik ned at drikke Kaffe, den 15-aarige Hans Poulsen, der da for første Gang gjorde Tjeneste paa Skib, og, efter Tiltaltes Forklaring, endvidere den 22-aarige Joen Peter Vang, der kun havde faret til Søs Halvdelen af sidste Sommer.

Efter Vangs Forklaring var han, der blev purret ud ved Midnat, blevet i Lukafet i lang Tid derefter, og da han kom paa Dækket, stod Tiltalte ved Kahytskappen og gik et Øjeblik efter ned i Kahytten, og ganske kort derpaa — efter hans først afgivne Forklaring faa Minutter — skete Sammenstødet. Tiltalte har imidlertid vedholdende forsikret, at Vang i alt Fald kom paa Dækket, før Tiltalte drak Kaffe, og Vang har ikke bestemt turdet benægte dette, og at han saaledes har været paa Dækket omtrent $^1/_2$ Time før Sammenstødet.

Da Tiltalte — som anført — anden Gang gik ned i Kahytten, paalagde han de to nævnte Personer at holde godt Udkig. Han havde da ingen Lanterne set, bortset fra nogle Dampskibslanterner. Kahytsuret har efter de afgivne Forklaringer vist omtrent $1^1/_2$, maaske 5 Minutter over, da han kom ned i Kahytten, hvor han satte sig og stoppede sin Pibe. Joen Magnus Olsen rejste sig i det samme og gik lige op paa Dækket. Da han var kommet op af Kahytstrappen, saa han i Læ en rød Lanterne, saa tæt ved, at han trods Mørket samtidig saa Sejlene paa det kommende Skib. Han varskoede Tiltalte, der straks kom paa Dækket og lagde Roret, der var midtskibs, op, hvor han vedblev at holde det. Han mener, at Skibet faldt af, og hverken han eller nogen af de andre Personer paa »Suduray« vil have mærket, at Skibet luffede op, men han har ikke turdet benægte, at en Sø kan have forandret Skibets Retning. Han gled et Øjeblik ud paa Rorbrædtet, men tabte ikke Rorpinden, og det er ikke rimeligt, at »Suduray« alene herved kan være luffet op. Samtidig med at lægge Roret op raabte Tiltalte alle Mand paa Dækket, og straks efter kom Skipperen op og gav Ordre til at lægge Roret op, hvilket, som anført, alt da var sket. For øvrigt har Skipperen erkendt at være blevet forvirret over den overhængende Fare, saa han ikke har været klar over, hvad der skete.

Efter det oplyste skete Sammenstødet 2—3 Minutter efter at Joen Magnus Olsen havde set den røde Lanterne.

Saa godt som hele »Suduray«s Mandskab kom straks paa Dækket, men de vare alle forvirrede, og ingen af dem foretog noget for at hjælpe de paasejlede.

Vejret var — som bemærket — stormende med Regnbyger, og i Tiden omkring Sammenstødet maa det antages at have regnet fint og været tykt, men efter det oplyste, derunder en Erklæring fra Chefen for Dampminebaaden »Beskytteren«, der ved nævnte Tid laa i den nordlige Del af Kalsøfjorden, maa der gaas ud fra, at en rød Skibslanterne, der — hvad der efter det foreliggende var Tilfældet med

»Borghild«s — lyste almindelig godt, kunde være iagttaget i hvert Fald i en Afstand af en god halv Kvartmil og saaledes, i Betragtning af Skibenes ringe Fart, tilstrækkelig tidlig til, at »Suduray« havde kunnet holde af, hvilket end yderligere fremgaar af de af »Borghild«s Vagtmandskab afgivne Forklaringer om den Tid, der gik, fra de først saa »Suduray«s Lanterne og til Sammenstødet skete.

Det findes herefter ikke at kunne betvivles, at Tiltalte, naar han dog ikke har bemærket »Borghild«s Lanterne, før han gik ned, ikke har holdt behørigt Udkig, hvortil han dog havde saa meget større Opfordring, som han ikke burde kunne forlade sig meget paa J. P. Vang og Hans Poulsen som Udkigsmænd.

Den Uagtsomhed, der saaledes er udvist af Tiltalte paa hans Vagt, findes det endvidere at maatte tilskrives, at Sammenstødet fandt Sted, idet, som Skibene laa, »Suduray«, der havde Vinden Bagbord ind, i Henhold til Artikel 17 i Anordning Nr. 4 af 22de Januar 1897 skulde gaa af Vejen for »Borghild«. Vagtmandskabet paa dette Skib har derfor været berettiget til at stole paa, at dette vilde ske, og om der fra »Borghild«s Side, selv om der var holdt bedre Udkig, havde kunnet gøres mere end sket for at hindre Sammenstødet, naar det var blevet opdaget, at »Suduray« ikke gik af Vejen, er ikke oplyst, og kan i hvert Fald ikke diskulpere Tiltalte, hvis Forsømmelse under de forhaandenværende Forhold har været nærmeste Aarsag til den skete Ulykke.

Derimod findes der, om det end er overvejende sandsynligt, at »Borghild« er sunket, og de ombordværende 3 Mand druknede, ikke at foreligge en saadan Grad af Vished derfor, at der vil kunne idømmes Tiltalte Strafansvar for at have foraarsaget Skibets Forlis og Mændenes Død, hvilken sidste i hvert Fald ikke vil kunne tilskrives Tiltaltes Forhold alene.

Tiltalte er født den 3dje Oktober 1865 og ikke forhen straffet. Han har i 13 Somre faret paa Fiskeri med Skib under Island, de sidste 4 Aar som Bedstemand. Han har ingen Eksamen. Efter en af hans Skipper under Forhøret afgiven Erklæring har han hidtil stedse vist sig paalidelig.

Medens han efter det anførte ikke findes at kunne dømmes efter Straffelovens § 198, vil han være at anse efter Sølovens § 306, jfr. § 293, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde paa 200 Kr.

Mandagen den 28 Oktober.

Nr. 194. Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Olsen Nyboe (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 7 Juni 1901: Tiltalte Hans Olsen Nyboe bør til Statskassen bøde 20 Kr. eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Kreditforeningen af Grundejere i de danske Østifter betale 25 Kr. samt udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Carl Petersen, og Defensor, Sagfører Pihl, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Tiltaltes Forklaring, som maa lægges til Grund for Paadømmelsen, var den Kakkelovn, som fandtes i den af ham købte Ejendom, ubrugelig, hvorfor han rev den ned og i Stedet for opsatte den i den indankede Dom ommeldte, ham tilhørende Kakkelovn. Herefter, og efter hvad der i øvrigt foreligger, findes det overfor Tiltaltes Forklaring om at have anset sig berettiget til at raade over denne Kakkelovn betænkeligt at antage, at han i svigagtig Hensigt har flyttet den bort fra Ejendommen til sin nye Bopæl. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger at paalægge det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hans Olsen Nyboe bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Jensen, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 6te Maj dette Aar tiltales under nærværende Sag Hans Olsen Nyboe for bedrageligt Forhold, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, tilstrækkelig godtgjort, at Kreditforeningen af Grundejere i de danske Østifter den 12te Maj 1900 til Fyldestgørelse for Foreningens Tilgodehavende ifølge 2 Panteobligationer lod gøre Udlæg i den Tiltalte tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 82 dø i Olsker Sogn, der med Besætning og Inventarium var pantsat til bemeldte Forening, og at der under de afholdte Eksekutionsforretninger blev givet Kreditforeningen Udlæg i den pantsatte Ejendom med Bygninger og specielt i en i Huset værende Kakkelovn samt i nogle ubetydelige Inventariegenstande, hvorhos Tiltalte blev udsat af Besiddelsen, og Pantet i Medfør af D. L. 5—7—8 overdraget Kreditforeningen til Brugelighed. Ejendommen med de derpaa værende Bygninger med mur-, nagel- og jordfaste Ting og øvrigt Tilbehør, deriblandt Kakkelovne, Komfurer og ind-

murede Kedler, blev derefter stillet til Bortsalg ved Tvangsauktion, og ved Auktionen, der afholdtes den 23de Juli 1900, blev Kreditforeningen enestebydende med 100 Kr., paa hvilket Bud den tog Hammerslag, og har den senere afhændet Ejendommen, men erklæret, at det for Tiden er umuligt at udfærdige en Opgørelse over Foreningens eventuelle Tab ved Overtagelsen og Salget af Ejendommen. Efter at Tiltalte, som ommeldt, under Eksekutionsforretningerne den 12te Maj 1900 var bleven udsat af Besiddelsen af den pantsatte Ejendom, men med dertil af Sagfører Janus Olsen i Rønne paa Kreditforeningens Vegne given Tilladelse var forbleven boende i Huset, lod han, straks efter at Eksekutionsforretningerne vare afholdte, den i Udlæget for Kreditforeningens Pantefordringer indbefattede Kakkelovn nedrive, og da han et Par Dage efter den afholdte Tvangsauktion fraflyttede Ejendommen, tog han Kakkelovnen med sig og lod den opstille i den Lejlighed, han flyttede ind i.

Tiltalte har til sin Undskyldning anført, at han har anset sig berettiget til at nedrive og bortføre den ommeldte Kakkelovn, som han ansætter til en Værdi af mellem 20 og 30 Kr., idet han som Familiefader var berettiget til under Eksekutionsforretningerne at undtage fra Udlæget Genstande til en Værdi af 60 Kr., og der ikke under Forretningerne var givet ham Lejlighed til at erklære sig over, hvilke Genstande han ønskede undtagne, og han har derhos, hvis Sagen dermed kunde være afgjort, og videre Forfølgning mod ham bortfalde, erklæret sig villig til, naar det Tab Kreditforeningen har lidt ved Overtagelsen af Ejendommen blev nærmere opgjort, at erstatte samme, for saa vidt det ikke maatte overstige et Beløb af 25 Kr.; men dette Tilbud har Kreditforeningen ikke villet modtage, idet den, som Betingelse for at lade Sagen bortfalde, har krævet, at Tiltalte tilbageleverede Kakkelovnen i uskadt Stand, hvad han imidlertid har erklæret hverken at kunne eller ville gøre Skridt til, da hans Familie saa vilde komme til at lide under den stærke Kulde, der herskede den Gang Tiltalte den 27 Februar d. A. afgav Erklæringen, eftersom det var den eneste Kakkelovn, der fandtes i den af ham beboede Lejlighed, og da tilmed Kakkelovnen havde lidt ved Flytningen, saaledes at han var ude af Stand til at tilbagelevere den i uskadt Stand.

Aktor har imidlertid frafaldet Paastanden om Kakkelovnens Tilbagelevering og i Stedet herfor paastaaet Tiltalte idømt at udrede i Erstatning til Østifternes Kreditforening 25 Kr., og Defensor har erklæret sig enig heri.

Da nu den i Konkurslovens § 160, 2det Stykke, hjemlede Undtagelsesret ikke kan komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, idet Tiltalte har erkendt, at den omhandlede Kakkelovn ved Rør stod i Forbindelse med Skorstenen, og Kreditforeningens Pant indbefattede »de paa Ejendommen til enhver Tid værende Bygninger, sammes mur-, nagel- eller jordfaste Tilbehør, derunder Kakkelovne og Komfurindretninger«, vil Tiltalte, der er født i Hasle Købstad den 24de Januar 1845, og som ikke er funden tidligere kriminaliter tiltalt, dømt eller straffet, nu være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller i

Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 3 Dage, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Kreditforeningen af Grundejere i de danske Østifter 25 Kr.

Tirsdagen den 29 Oktober.

Nr. 86. Distriktslæge **Pjetur Emil Julius Halldorsson** (Nellemann e. O.)

contra

Landshøvding over Island **M. Stephensen** paa den islandske Landskasses Vegne (Bagger e. O.),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at erholde Diæter og Rejsegodtgørelse paa Rejser i Vakcinationsøjemed.

Reykjavik Bytings Dom af 19 April 1900: Citanten, Distriktslæge Julius Halldorsson, bør faa udbetalt af Landskassen 230 Kr. Saa bør ogsaa udredes af Landskassen 10 Kr. i Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører, Halldor Kr. Fridriksson, men for øvrigt ophæves Sagens Omkostninger.

Den islandske Landsoverrets Dom af 13 August 1900: Appellanten, Landshøvdingen over Island paa Landskassens Vegne, bør for Indstævntes Krav og Paastande i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Under- og Overret ophæves. Til den Indstævntes Sagfører for Underretten, Overlærer Halldor Kr. Fridriksson, betales af Landskassen Salær, 10 Kr.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves, hvorhos de Salærer, der tilkomme de for Parterne beskikkede Sagførere for Højesteret, ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger hver 80 Kroner, som udredes af det offentlige. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Lov om Indpodning af Kokopper af 26 Februar 1898 var traadt i Kraft, foretog Indstævnte, Julius Halldorsson, som var Distriktslæge i 8de Lægedistrikt, en Rejse i Sommeren 1899 igennem sit Distrikt til Udførelsen af den Bestemmelse i den nævnte Lovs § 1, at alle ukonfirmerede Børn, som ikke før have været indpodede eller faaet Kopper, og ligeledes alle i Alderen 20—25 Aar skulde inden (et) Aar fra den Dag, som Loven traadte i Kraft, blive indpodede, men i Lovens § 2 er det bestemt, at Distriktslæger og Ekstralæger skulde besørge Indpodningen hver i sit Distrikt. Efter at have foretaget bemeldte Vakcinationsrejse gjorde Indstævnte Krav til Landskassen paa Refusion af Rejseudgifterne og fordrede Betaling af følgende Summer:

1.	Betaling for Indpodning og Genindpodning 25 Øre pro Person, tilsammen	Kr. 134.50
2.	Diæter, 4 Kr. pr. Dag	— 80.00
3.	Rejseomkostninger (ɔ: Hesteleje og Betaling for Følgemand)	— 150.00
	Tilsammen . . .	Kr. 364.50

Han fik straks udbetalt Regningens første Post, 134 Kr. 50 Øre, men Regeringen nægtede at betale ham de andre to Poster, nemlig Diæter og Rejseomkostninger, som ere tilsammen 230 Kr. Derpaa anlagde Indstævnte, efter at have faaet fri Proces og Sagfører beskikket, Sag imod Landshøvdingen over Island paa Landskassens Vegne, og havde Landshøvdingen erholdt Bemyndigelse fra Ministeren for Island til at modtage Sagens Anlæg, og blev bemeldte Sag paadømt af Reykjavik Bytingsret den 19 April d. A. saaledes at Indstævnte kendtes berettiget til at faa betalt af Landskassen de før bemeldte 230 Kr. Tillige blev der tillagt den beskikkede Prokurator Halldor Fridriksson Salær af 10 Kr. af Landskassen. Denne Dom har Landshøvdingen over Island paa Landskassens Vegne appelleret til Overretten med Stævning af 24 April d. A. og paastaaet, at den blev underkendt og forandret, saaledes at Appellanten blev i alle Henseender frikendt for Indstævntes Krav og Paastand, og Indstævnte dømt til at udrede Sagens Omkostninger.

Indstævnte, som har erholdt fri Proces og beskikket Sagfører for Overretten, har paa sin Side fordret, at Bytingsdommen blev stadfæstet, og Sagføreren tildømt passende Salær for Overretten.

Tvisten i denne Sag bestaar, som fremhævet, deri, om Indstævnte tilkommer Diæter og Rejseomkostninger foruden Indpodningsbetalingen, 25 Øre for hver Person, som Indpodningen slaar an paa, paa den i Sagen omhandlede Vakcinationsrejse. I Lov af 26 Februar 1898 om Indpodning af Kokopper staar i § 8, at Udgifterne ved den offentlige Kokoppeindpodning afholdes af Landskassen, og at der tilkommer Vakcinatøren 25 Øre for hver af ham indpodet eller genindpodet Person, paa hvem Indpodningen har slaaet an, og i den Betaling er indbefattet Betalingen for Meddelelsen af Vakcinationsattest. Nærmere Bestemmelser om Betaling til Vakcinatører eller Erstatning for Kokoppeindpodning til dem findes ikke i Loven af 26 Februar 1898. Eftersom nu Betaling til Vakcinatører, førend denne Lov udkom, var bestemt

lige paa samme Maade som i den, 25 Øre for hver indpodet Person, paa hvem Indpodningen slog an, og uden at der var Tale om særskilt Betaling for Rejseomkostninger eller Diæter til Vakcinatørerne, skønt de behøvede at foretage Rejser, og eftersom der i Loven 1898 slet ikke er omtalt, at der tilkommer Vakcinatører foruden denne Betaling og yderligere, end før fandt Sted, Diæter og Rejseomkostninger, saa ligger den Fortolkning af § 8 i bemeldte Lov nærmest for Haanden, at Vakcinatører ikke tilkommer videre Betaling for Indpodningen, end der er bestemt, hvad enten det er Distriktslægen eller Ekstralægen, som selv foretager Vakcinationen, eller Hjælpevakcinatører, som Lægerne ifølge § 2 kunne erholde beskikkede, naar Andragendet derom anses begrundet. Denne Fortolkning stemmer ogsaa overens med Regeringens Motiver for Udkastet til Loven 1898, thi der er det tydelig fremhævet, at det ikke er Hensigten at betale Lægerne i Tillæg Diæter eller Rejseomkostninger, skønt de foretage Rejser til Indpodning af Kokopper, og disse Motiver synes Altinget at have bifaldet. Indstævnte har rigtignok paastaaet, at der tilkom ham Ret til Diæter og Rejseomkostninger ifølge den almindelige Regel i § 4 i Lov af 15 Oktober 1875 om Omordning af Lægedistrikterne i Island m. m., hvor der findes den Bestemmelse, at for Rejser og Forretninger i offentlig Tjeneste tilkommer Lægen Betaling efter de indtil den Tid gældende Regler, og at denne Bestemmelse bør komme til Anvendelse, ogsaa naar der er Tale om Indpodning af Kokopper, eftersom ingen anden Bestemmelse staar i Loven fra 1898 om Indpodning af Kokopper. Men ifølge det før fremhævede bør netop § 8 i Loven af 25de Februar 1898 fortolkes saaledes, at den der omtalte Betaling skal være al den Betaling, som der er tilstaaet for Kokoppeindpodning, og saa er det en Selvfølge, at Bestemmelsen i § 4 i Loven 15de Oktober 1875 ikke kan komme i Betragtning, naar der er Tale om Indpodning af Kokopper.

I Overensstemmelse hermed kan det ikke anses rigtigt, at der tilkommer den indstævnte Distriktslæge Ret til at faa erstattet af Landskassen den omstævnte Sum af 230 Kr., og derfor bør Appellanten paa Landskassens Vegne frikendes for Indstævntes Krav i saa Henseende.

Sagens Omkostninger for Under- og Overret ophæves. Den beskikkede Sagførers Salær for Underretten, 10 Kr., bør udredes af Landskassen, men Salær for Overretten kan ifølge Sagens Udfald ikke blive tildømt Indstævntes beskikkede Sagfører.

For saa vidt der i Sagen er bleven bevilget fri Proces, bevidnes, at Sagførelsen har været lovlig.

Torsdagen den 31 Oktober.

Nr. 32. Kaptajn **Gleghorn** (Halkier)

contra

Handelsfirmaet **Carøe & Co.** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale Omkostningerne ved Sortering af et Parti Bomuldsfrøkager.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 August 1900: De Indstævnte, Handelsfirmaet Carøe & Co., bør for Tiltale af Sagsøgeren, Kaptajn Gleghorn som Fører af S/S »Isle of Kent«, fri at være, og bør Sagsøgeren betale dem 200 Kr. i Sagsomkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at den Konnossementet paastemplede Klausul »Not responsible for marks«, der ikke kan forstaas som en blot Gentagelse af, hvad der med Hensyn til Mærker er anført i Konnossementets Post 4, netop gaar ud paa at tilkendegive, at Skipperen ikke skal være ansvarlig for det Tilfælde, at det ved Losningen viser sig, at Varerne ere saaledes indladede, at der ikke straks fra Skibet kan foretages Sortering af de hver enkelt Modtager tilkommende Partier. Da der endvidere efter det foreliggende maa gaas ud fra, at Indstævnte har haft et saadant Kendskab til Forholdene paa Afskibningsstedet, at han burde have forstaaet denne Klausulens Betydning, vil han ikke kunne fritages for at deltage i Omkostningerne ved den i Land foretagne Sortering af Varepartierne. Han vil derfor være at tilpligte at betale det paastævnte Beløb med Rente.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handelsfirmaet Carøe & Co, bør til Appellanten, Kaptajn Gleghorn som Fører af Dampskibet »Isle of Kent«, betale 337 Kroner 20 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 8 August 1899, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Udfyldelse af en engelsk Blanket til et »net grain« Certeparti, paa hvilken Blanket fandtes trykt foroven Navnene paa 4 Mæglerfirmaer i England og Nordamerika, hvoriblandt Firmaet Watts, Watts & Co. i London og Firmaet Meletta & Stoddart i New Orleans, blev der den 23 December 1898 afsluttet en Befragtningskontrakt mellem Rederiet Dixon Robson & Co. i England og Firmaet Watts, Watts & Co. som Repræsentanter for »The united states Shipping Co.«, ifølge hvilken det det nævnte Rederi tilhørende Dampskib »Isle of Kent«, der opgaves at kunne indtage 4000 units (à 480 lbs.) Majs eller Hvede, skulde afgaa til New Orleans, Galveston eller Pensacola og der for »The united states Shipping Co.« efter Ordre af disses Repræsentanter, indtage en fuld Ladning Majs eller Hvede eller andre Varer efter deres Valg samt for

en vis Fragt bringe de indtagne Varer til den Havn inden for en vis Del af Europa, som nærmere blev opgiven ved Indladningen, og losse dem i den nævnte Havn, saaledes at Ladningen blev at tage fra Skibssiden for Afskibernes Regning og Risiko under Benyttelse af den af Watts, Watts & Co., som skulde afholde Losningsomkostningerne, anviste Agent, og saaledes at Befragterne fik 16 løbende Dage (Søn- og Helligdage undtagne) til Losningen.

I Henhold til den saaledes afsluttede Befragtningskontrakt afgik »Isle of Kent«, ført af Kaptajn Gleghorn, efter Ordre til New Orleans, hvor den nævnte Damper derpaa i Januar 1899 indtog en Ladning bestaaende af 2 Partier Majs, noget Tømmer, en Del Baller Bomuld samt en stor Mængde Sække med Bomuldsfrøkager fra forskellige amerikanske Firmaer og bestemte — ligesom de øvrige Varer — til forskellige handlende her. Af de for Bomuldsfrøkagerne udstedte Konnossementer, der maa antages alle at være blevne udfærdigede ved Udfyldelse af en med Skibsmæglerne Meletta & Stoddarts Navn forsynet engelsk Blanket og at være underskrevne af disse for Kaptajnen, var det ene, dateret den 31 Januar 1899, bestemt for Handelsfirmaet Carøe & Co. her Steds, og lød det paa, at der om Bord i »Isle of Kent« var indtaget i New Orleans fra Firmaet Lawler & Chaery til Kjøbenhavn til Afladerens Ordre 2771 Sække Bomuldsfrøkager paa tilsammen 643657 lbs., forsynede med følgende Mærker: 489 Sække med Mærket B, 546 med D, 357 med E, 597 med OA, 470 med WA og 312 med W.

I de trykte Bestemmelser paa dette Konnossement var det bl. a. anført, at Sækkene, hvis Vægt og Indhold angaves at være ukendt, skulde leveres i Kjøbenhavn til Ordre fra Skibets Takkel, at Konnossementet, der ikke maatte undertegnes undtagen for Ladning, der allerede var leveret i Skibets Forvaring, skulde være afgørende Bevis mod Skibet (Skibsejeren) for deres Modtagelse, dog at Skipperen eller Mægleren i Tilfælde af, at nogen Del af Ladningen blev udelukket fra Skibet (blev »shortshipped«), skulde have Ret til at fremsende samme med en anden Damper i Stedet (dette blev netop Tilfældet med de i nærværende Konnossement opførte 312 Sække med Mærket W) og at Skibet ikke skulde være ansvarlig for Tab eller Skade bl. a. hidrørende fra Emballagens Utilstrækkelighed eller for Fejl ved eller Utilstrækkeligheden af eller Mangel af Mærker, Numre og Adresser eller for tilfældig Beskadigelse deraf, samt at Godset skulde tages fra Skibets Takkel, saa snart det kom for ved Skibets Losning, idet Skipperen eller hans Agent i modsat Fald skulde være berettiget til at klarere og landsætte Godset og oplægge det i Skur, Pakhus eller paa Kaj for Modtagerens Regning og Risiko. Det omtalte Konnossement var derhos — ligesom formentlig ogsaa de øvrige Konnossementer for de i Skibet indladede Bomuldsfrøkager — forsynet med et i øvrigt kun lidet fremtrædende, som det maa antages ved Underskriften paatrykt Stempel: »Not responsible for marks«, ɔ: »Ikke ansvarlig for Mærker«.

»Isle of Kent« ankom med den saaledes indtagne Ladning hertil den 9 Marts 1899 og gik efter Foranstaltning af dets herværende, af Firmaet Watts, Watts & Co. opgivne Mægler — som det maa antages ifølge Forlangende af Modtagerne af Majsen, der udgjorde Hovedlad-

ningen — straks ind i Frihavnen, hvor Skibet blev fortøjet ved Midtkajen. Ved Losningens Begyndelse forsøgte man at losse Bomuldsfrøkagerne efter Mærker, da deres Modtagere forlangte dem leverede saaledes, men skal dette hurtigt have vist sig ugørligt, fordi de forskellige Mærker vare sammenblandede i Skibet og der ikke var Plads til at sortere dem om Bord eller paa Midtkajen. Da Losningen som Følge deraf gik i Staa, rettede Skibets Mægler en Opfordring til Modtagerne af Bomuldsfrøkagerne om, at de skulde erklære sig enige i, at Frihavnsselskabet, der besørgede Losningen, vel skulde losse Kagerne saa vidt muligt efter Mærker, dog uden at der derved paaførtes Selskabet usædvanlige Omkostninger, og uden at det paadrog sig Ansvar ved deraf følgende Forsinkelse af Losningen, men at de i øvrigt vilde modtage deres Partier uden Hensyn til Mærker, saaledes at der efter endt Udlosning fandt en endelig Vægtregulering Sted for deres Vedkommende i Forhold til den samlede udvejede Vægt af Kagerne i Sække og af beskadigede Kager, Stumper, Smuld og Opfejning.

Denne Opfordring blev imidlertid besvaret afslaaende, og Skibets Mægler sendte derpaa den 13 Marts f. A. Modtagerne af Bomuldsfrøkagerne en Skrivelse, hvorved han paa Skipperens Vegne protesterede mod det indtraadte Ophold i disses Losning og gjorde Modtagerne deraf ansvarlig for Overliggedagspenge, saafremt Skibet ikke blev rettidig udlosset (om Overliggedagspenge overfor dem blev der dog slet ikke senere Tale, da Skibet blev opholdt af en anden Grund), idet Mægleren derhos fremhævede, at Skipperen i New Orleans havde nægtet at have noget med de enkelte Mærker at gøre, og at Konnossementerne netop derfor, ud over den sædvanlige Klausul om Mærker, var blevet stemplet: »Not responsible for marks«, hvilket betød, at Skibet kun havde at levere Bomuldsfrøkagerne paa Lønningen uden Hensyn til Mærkerne, og at Konnossementshaverne altsaa ogsaa maatte modtage dem, eftersom de fremkom under Losningen, uden Hensyn dertil.

Overfor den nævnte Skrivelse protesterede bl. a. Firmaet Carøe & Co. under 14 Marts f. A. mod, at »Isle of Kent«s Fører, fordi Konnossementet var stemplet »Not responsible for marks«, skulde have Ret til at levere dem endog andre Afladeres Kager, idet han højst kunde have Ret til at levere de paa enkelte Modtageres Konnossement opførte forskellige Mærker (for Carøe & Co.s Vedkommende Mærkerne fra Lawler & Chaery) i Flæng, og at, hvis Udleveringen ikke kunde ske saaledes fra Skibet, maatte de enkelte Partier losses og sorteres i Land, saaledes at det senere afgjordes ved Retssag, hvem der havde at bære Udgifterne derved, de enkelte Modtagere eller Skibet.

I Henhold dertil overtog saa Skipperen, Kaptajn Gleghorn, at besørge det fornødne, saaledes at Skibet den 14 Marts blev forhalet til Frihavnens Østmole, hvor der fandtes Pakhusrum og Plads til Sortering, og hvor derpaa Frihavnsselskabet paa Skibets Vegne oplossede Kagerne til Pakhus og sorterede dem efter Mærkerne, hvornæst de bleve udleverede henholdsvis til Carøe & Co. og til de øvrige Modtagere, der (alle paa et Par nær) havde stillet sig paa samme Maade, ɔ: protesteret mod at modtage Bomuldsfrøkager fra andre Afladere end de i deres Konnossementer opførte, idet de forinden skriftlig havde erkendt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de eller Skibet havde at afholde

de dermed forbundne Ekstraomkostninger, der foreløbig udrededes af Skibet, blev at afgøre ved den i en Sag mod en af dem til Betaling af den ham vedrørende Kvotadel afsagte Dom, der skulde forbinde dem alle. Overensstemmende dermed har derpaa Kaptajn Gleghorn, som Fører af »Isle of Kent«, anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaaet Firmaet Carøe & Co. tilpligtet at betale 337 Kr. 20 Øre, som den paa dem faldende Part af de omtalte Ekstraudgifter (i alt 1876 Kr. 92 Øre) med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 8 August 1899 foruden Sagsomkostninger, idet det i Stævningen straks udtales, at Striden, som anført, kun drejede sig om, hvorvidt de Indstævnte ikke havde været pligtige at modtage Bomuldsfrøkager fra andre Afladere end de i deres Konnossement opførte, saaledes at de selv bagefter maatte have at ordne (regulere) Forholdet i saa Henseende med de øvrige Modtagere af Bomuldsfrøkager fra Skibet. Det indstævnte Firma har paastaaet sig frifundet med Tillæg af Sagsomkostninger, idet de have erklæret, at de for at holde det rejste Spørgsmaal rent, slet ikke vil komme ind paa en Kritik af de enkelte Poster under Ekstraudgifterne.

Under Proceduren er der af Sagsøgerne produceret Erklæringer fra forskellige Mæglere i New Orleans, derunder de oven nævnte Mæglere Meletta og Stoddart, hvorefter det saa vel paa Grund af Bomuldsfrøkagernes egen og deres Emballages Beskaffenhed som endnu mere under Hensyn til den Maade, hvorpaa de næsten altid fremkomme der, saaledes sammenblandede dels i Jernbanevogne, dels i Pramme til Afskibningsstedet, at det er umuligt at faa dem indladede adskilt efter Afladerne og Mærker, i en Række Aar allerede skal have været Coutume i New Orleans at stemple Konnossementerne for dem med Klausulen »Ikke ansvarlig for Mærker« for derved at frigøre Skibet for alt Ansvar for Mærker, baade fra samme og fra forskellige Afladere, saaledes at Skibet kun bærer Ansvar for Antallet af Sækkene, og at man i New Orleans kun afviger herfra, hvor Afladerne udtrykkelig begære det og erklære sig villige til at bære de med en Sortering inden Indladningen forbundne særlige Udgifter.

Endvidere er der under Proceduren fremkommen Erklæringer baade fra Kaptajn Gleghorn og fra »Isle of Kent«s 1ste Styrmand, hvori det udtaltes, at Bomuldsfrøkagesækkene netop ved den her omhandlede Lejlighed ankom sammenblandede i Jernbanevognene og afleveredes sammenblandede i Skuret paa Kajen i New Orleans og ligeledes bragtes om Bord derfra uden nogen som helst Sortering, hvorhos Kaptajn Gleghorn i sin Erklæring tilføjede, at Befragternes Agent, Hr. Meletta, paa en Bemærkning fra hans Side havde ytret, at Udgifterne ved en Sortering vilde blive meget store, og at han, Gleghorn, intet havde at gøre dermed, men at deres Agenter vilde træffe Foranstaltning i saa Henseende i Lossehavnen. Sagsøgeren har i Forbindelse dermed fremhævet, at en Sammenholdelse af Ladningsmanifestet med de her efter Losningen foretagne Opgørelser ogsaa viste, hvor stor en Uorden der havde været ved Afskibningen, men at han, da Klausulen: »Not responsible for marks« var bleven paaført, ikke havde kunnet modsætte sig, at Konnossementerne bleve underskrevne uden videre. Sagsøgeren har derhos tillige gjort gældende, at Sammenblandingen af Mærkerne i Virkeligheden ikke voldte nogen Ulempe for

Modtagerne, da den Slags Varer som Regel vare af samme Værdi, og en Regulering derhos let kunde være sket bag efter, hvorfor ogsaa Modtagere af den Slags Varer her, deriblandt de Indstævnte selv, oftere i de sidste Aar uden videre havde modtaget dem i Flæng, uden at kræve Levering efter Mærker, ligesom Sagsøgerne endelig har paaberaabt sig, at Frihavnsselskabet selv modsatte sig Leveringen efter Mærker, idet den derved fremkaldte idelige Skiften af Modtagernes Vogne, Waggoner og Smaaskibe paa den knappe Plads medførte stor Forsinkelse.

Dette sidste Moment kan imidlertid ikke faa nogen Betydning i nærværende Sag, da de Indstævnte efter det anførte aldeles ikke havde haft nogen Indflydelse paa, at Skibet kom til at losse i Frihavnen og paa det ene eller andet Sted i denne og derfor heller ikke kunde være pligtige at bære Følgerne af, at Frihavnsselskabet gjorde den omtalte Modstand, medens det omvendt tillige maa blive uden Betydning, at Kaptajnen ikke brugte det Middel overensstemmende med Konnossementet at landsætte Varerne, da Frihavnsselskabet maa antages ogsaa at ville have modsat sig dette. Ligeledes findes det at maatte blive uden Betydning for Sagen, at Modtagere af Bomuldsfrøkager her, deriblandt de Indstævnte selv, tidligere i flere Tilfælde have fundet sig i, at saadanne Kager bleve lossede uden Sortering efter Mærker, og det allerede af den Grund, at det ikke mod de Indstævntes Benægtelse er oplyst, at de tidligere Tilfælde, selv om de ikke bag efter maatte have beredt Vanskeligheder, havde været ensartede med det foreliggende, hvad tvært imod de Indstævntes Fremstilling ikke havde været saa, idet der i den med »Isle of Kent« ankomne Ladning netop delvis i Modsætning til tidligere havde været Bomuldsfrøkager af meget forskellig Kvalitet og Værdi, ligesom der ogsaa maa gives de Indstævnte Medhold i, at de slet ikke vare sikrede ved Sagsøgerens Henvisning til Regulering bag efter mellem Modtagerne indbyrdes, som det ingenlunde var givet kunde fremtvinges, og hvorved det derhos heller slet ikke var givet, at de vilde kunne faa de i Konnossementet særlig opførte Varer.

Ligesom dernæst det i Begyndelsen af nærværende Dom omtalte Certeparti mellem »Isle of Kent«s Rederi og »The united states Shipping Co.« heller ikke ses at kunne faa nogen Betydning for Sagen, da det slet ikke vedkom Afladerne af Varerne, der maa antages at have afsendt disse hver for sig som Stykgods, rimeligvis efter direkte eller indirekte Aftale med Mæglerne Meletta & Stoddart som Repræsentanter i New Orleans for det nævnte »Shipping Co.«, saaledes er der i Virkeligheden ikke oplyst noget nærmere under Sagen om, hvorledes Forsendelsen navnlig af Bomuldsfrøkagerne fra de forskellige Afladere til New Orleans, deres Behandling og deres Indladning der er foregaaet, og hvilken Rolle særlig Firmaet Meletta & Stoddart derved har spillet, og der findes derfor heller ikke at kunne tillægges de oven omtalte Erklæringer af Kaptajn Gleghorn og hans 1ste Styrmand i saa Henseende videre Betydning, medens der omvendt ikke er tilstrækkelig Grund til at komme ind paa Forstaaelsen af den ubeviste Udtalelse, som Hr. Meletta, ifølge Kaptajn Gleghorns Erklæring, skulde være fremkommen med.

Endelig findes der ikke at kunne tillægges den Coutume, som ifølge

den paaberaabte Erklæring fra forskellige Mæglere i New Orleans i de senere Aar skal have udviklet sig der — selv Rigtigheden af samme, der i øvrigt bestemt er benægtet af de Indstævnte og slet ikke er bevist, forudsat — nogen Betydning i og for sig over for de Indstævnte, og det eneste afgørende Spørgsmaal i Sagen bliver derfor det, hvorledes den Konnossementet paastemplede Klausul: »Not responsible for marks« er at forstaa, og hvilken Vægt der maa tillægges samme.

Den nævnte Klausul er nu i og for sig uklar, idet den efter selve Ordene slet ikke behøver at indeholde mere end en Gentagelse og Indskærpelse af den allerede i Konnossementets trykte Bestemmelse optagne, ovenfor citerede Forskrift om, at Skibet ikke var ansvarligt for Fejl ved eller Utilstrækkeligheden af eller Mangler af Mærker, Numre o. s. v. eller tilfældig Beskadigelse af disse. Og, ligesom der nu naturligen ikke bør tillægges saadanne, det almindelige Ansvar begrænsende, Klausuler nogen mere omfattende Betydning, end der nødvendig følger af Ordene, og ligesom der intet er oplyst, hvorefter de Indstævnte særlig burde have tillagt den omtalte Klausul den af Sagsøgeren hævdede Betydning, saaledes findes den her omhandlede Klausul saa meget mindre at burde eller kunne forstaas paa den af Sagsøgeren hævdede Maade, som selve Konnossementet, der forinden indeholder en klar Forpligtelse til at levere visse bestemte Varer fra en bestemt Aflader til Konnossementsindehaveren, derved i Virkeligheden vilde blive omtrent meningsløst eller dog selvmodsigende, idet Kaptajnen derefter dog skulde være berettiget til i Stedet at levere denne ganske andre Varer, naar de blot vare af samme Benævnelse, ja endog Varer fra en ganske anden Aflader end den opgivne, hvis Varer mulig endog slet ikke vare om Bord, jfr. Sølovens §§ 144 og 145, hvad der vilde være yderst betænkeligt.

Omvendt maa der vel gives Sagsøgeren Medhold i, at de Indstævnte ikke kunne være berettigede til at fordre alle de til dem bestemte Kager fra samme Aflader eller endog blot alle Sækkene af et Mærke uden videre leverede samlede paa en Gang, men da de Indstævnte heller ikke ses at have forlangt dette, jfr. deres ovenciterede Skrivelse af 14 Marts f. A., er der ingen Grund til at komme ind paa, hvilke Følger et saadant Forlangende kunde have medført.

I Henhold til det anførte vil Sagsøgeren selv have at bære de i Sagen omhandlede Ekstraudgifter, og de Indstævnte ville derfor blive at frifinde, saaledes at der tillægges dem 200 Kr. i Sagsomkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 4 November.

Nr. 22. Guldsmed **H. S. Christoffersen,** Forretningsfører **S. Bjerre** og Handelsgartner **Chr. Olsen** (Høgsbro)

contra

Overretssagfører **P. Heise** som Mandatarius for Enkefru **Birgitte Bang** (Jensen),

betr. Fortolkning af en Garantierklæring.

Odense Købstads Gæsterets Dom af 11te September 1899: De Indstævnte, H. S. Christoffersen, S. Bjerre og Chr. Olsen, bør for Tiltale af Citanten, Overretssagfører P. Heise som Mandatarius for Enkefru Bang, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Oktober 1900: De appelindstævnte, Guldsmed H. S. Christoffersen, Forretningsfører S. Bjerre og Handelsgartner Chr. Olsen af Odense, bør, en for alle og alle for en, til Appellanten, Overretssagfører P. Heise som Mandatarius for Enkefru Birgitte Bang samme Steds, betale de paastævnte 10000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28de Oktober 1897 til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne in solidum have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Guldsmed H. S. Christoffersen, Forretningsfører S. Bjerre og Handelsgartner Chr. Olsen, en for alle og alle for en, til Indstævnte, Overretssagfører P. Heise som Mandatarius for Enkefru Birgitte Bang, med 300 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Enkefru Birgitte Bang i Odense fra Tid til anden havde stillet forskellige Beløb til Raadighed for Sagfører Duch samme Steds, der var Forretningsfører for Aktieselskabet »Odense Sommerteater«, for at han kunde anvende dem for Selskabets Regning, ønskede hun, da Selskabets økonomiske Stilling begyndte at blive usikker, at faa Anerkendelse af, at Selskabet var hendes Debitor for Beløbene, og tillige Sikkerhed for sine Penge, og for at øve et Pres paa Selskabet i saa Henseende lod hun, som mente at have Grund til at sigte Duch for bedrageligt Forhold og derhos antog, at en saadan Sigtelse mod Duch som dets Forretningsfører vilde være særdeles ubehagelig for Selskabet, Sagen anmelde for Politiet.

Der blev nu fra forskellig Side arbejdet hen til en mindelig Ordning af Forholdene, og Sagfører Duch affattede i dette Øjemed et

Udkast til en Erklæring, hvilken derefter den 13 Juli 1895 underskreves af 4 af Bestyrelsens 5 Medlemmer, deriblandt af de appelindstævnte, Guldsmed H. S. Christoffersen, Forretningsfører S. Bjerre og Handelsgartner Chr. Olsen af Odense. Denne Erklæring med Underskrift er saalydende:

»Undertegnede Bestyrelse for Aktieselskabet »Odense Sommerteater« erkender herved, at Selskabets Forretningsfører, Sagfører Vald. Duch her Steds, i Henhold til fremlagt Regnskab har til Gode hos Aktieselskabet som kontant Udlæg 10000 Kr. » Øre, hvilket Beløb han er berettiget til at tilbageholde af den første Prioritet, som optages i Selskabets Etablissement her i Byen, og som ventes udbetalt i Løbet af 3 Uger.

Derhos garanterer Bestyrelsen, at det nævnte Beløb skal blive udbetalt til Enkefru B. Bang her Steds, saafremt hun til den Tid har Beløbet til Gode.

Odense, d. 13de Juli 1895.

»Odense Sommerteater«
Aktieselskabet.

Karl J. Smidt, Formand. H. S. Christoffersen. S. Bjerre.

Chr. Olsen.

Erklæringen afgaves, efter at være underskreven som anført, til Enkefru Bang eller dennes Repræsentant; den mod Duch indledede Undersøgelse begæredes derpaa standset.

Den 17 August 1895 effektueredes det i Erklæringen berørte 1ste Prioritetslaan til et Beløb af 55000 Kr.; heraf udbetaltes 41000 Kr. til Sælgeren af Teatrets Grund, medens Resten af Laanet for den aldeles overvejende Del medgik til Dækning af nogle Kreditorer, der befrygtedes at ville foranledige Aktieselskabet erklæret fallit.

Enkefru Bang, der ikke var til Stede ved Laanets Berigtigelse, erholdt ingen Del af Laanets Beløb.

Efter at Sagfører Duch den 14 Oktober 1897 har givet Erklæringen af 13 Juli 1895 en Paategning om, at han transporterer og overdrager til Enkefru Bang enhver ham ifølge bemeldte Erklæring tilkommende Ret, har Appellanten, Overretssagfører P. Heise som Mandatarius for oftnævnte Enkefru Bang, under nærværende inden Odense Købstads ordinære Ret gæsteretsvis anlagte Sag, næst at andrage, at de paagældende Medlemmer af Aktieselskabets Bestyrelse, som have underskrevet Erklæringen af 13 Juli 1895, ved at disponere over det paa 1ste Prioritetslaanet indkomne Beløb uden at sørge for, at Enkefru Bang fik nogen Dækning, have paadraget sig en personlig Forpligtelse til in solidum at tilsvare hende det hende tilkommende Beløb, paastaaet de appelindstævnte tilpligtede in solidum at udrede 10000 Kr. til ham paa Enkefru Bangs Vegne, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 28 Oktober 1897 til Betaling sker.

Færdig fra Trykkeriet den 14 November 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Tirers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 29.**

Mandagen den 4 November.

Ved Underrettens Dom bleve de appelindstævnte, som procederede til Frifindelse, frifundne, hvorhos Sagens Omkostninger, paa hvilke der fra begge Sider var nedlagt Paastand, ophævedes, og denne Dom har Appellanten derefter indbragt her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret i Overensstemmelse med hans for Underretten fremsatte Paastand, medens de appelindstævnte have paastaaet bemeldte Dom stadfæstet. Begge Parter paastaa sig derhos tillagte Sagens Omkostninger her for Retten.

De appelindstævnte gøre mod Søgsmaalet gældende, at det er Aktieselskabet, der er forpligtet ifølge Erklæringen af 13 Juli 1895 og derimod ikke Bestyrelsens Medlemmer personlig, og at dette navnlig ogsaa gælder med Hensyn til den i Erklæringens 2det Stykke omhandlede Garanti. Som Følge heraf maa den Omstændighed, at Enkefru Bang ikke erholdt nogen Del af 1ste Prioritetslaanet i Selskabets Ejendom efter deres Formening være dem ganske uvedkommende, men de bemærke i øvrigt endnu herved, at hun maa tilskrive sig selv, at hun ikke fik nogen Dækning ved den paagældende Lejlighed, eftersom hun ikke da gav Møde og gjorde sit Krav gældende. De benægte derhos, at Enkefru Bang opfyldte den i Erklæringens 2det Stykke stillede Betingelse at have Beløbet til Gode, og modsige, at der i noget Tilfælde kan paahvile dem noget solidarisk Ansvar; da Bestyrelsen, som anført, bestaar af 5 Medlemmer, hvoraf de 4 have underskrevet Erklæringen af 13 Juli 1895, formene de appelindstævnte, at det i det højeste vil kunne paalægges hvert enkelt af dem at udrede en Femtedel eller dog en Fjerdedel af det indtalte Beløb.

Det findes nu efter Beskaffenheden af den i 2det Stykke af Erklæringen af 13 Juli 1895 indeholdte Garanti at have paahvilet de 4, Erklæringen underskrivende Medlemmer af Aktieselskabets Bestyrelse personlig at drage Omsorg for, at der gaves Enkefru Bang Adgang til ved 1ste Prioritetslaanets Berigtigelse at erholde det paagældende Beløb udbetalt, og da de, efter hvad der er in confesso, end ikke har underrettet hende om, naar Berigtigelsen skulde finde Sted, og dernæst uden videre have disponeret over Laanets hele Beløb paa anden Maade, maa de appelindstævnte efter alt foreliggende, der ikke giver Anledning til at antage, at der for nogen af disses Vedkommende i saa Henseende gør sig særlige Momenter gældende, være solidarisk ansvarlige overfor hende.

Idet det derhos ikke kan paahvile Enkefru Bang, som, efter hvad

de appelindstævnte maa anses at have erkendt, alt ved Udstedelsen af Erklæringen af 13de Juli 1895 havde mundtlig Transport fra Duch paa dennes deri omhandlede Krav, nu at føre særligt Bevis for at have det indtalte Beløb til Gode hos Duch, og det endvidere her under Sagen maa blive uden Indflydelse, at hun har anmeldt sit Krav i Aktieselskabets Konkursbo, ville de appelindstævnte være at tilpligte in solidum at betale til Appellanten som hendes Mandatarius det indtalte Beløb af 10000 Kr. med Renter heraf som paastævnt.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves i begge Instanser.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen her for Retten.

Nr. 250. Højesteretssagfører Jensen

contra

Oluf Petersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 August 1901: Tiltalte Oluf Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Petersen til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Oluf Petersen, der tiltales for Vold, er født den 6 December 1862 og anset bl. a. ved Højesterets Dom af 5 December 1893 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Højesterets Dom af 24 Januar 1896 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar.

Ved Tiltaltes Erkendelser og det i øvrigt oplyste maa det anses for godtgjort, at der Natten mellem den 10de og 11te Juni d. A. paa Trappegangen i Ejendommen Hummergade Nr. 19 fandt et Sammen-

komsten, og at Befragterne, hvis Ladningen ved deres Fejl ikke blev leveret og losset indenfor den Tid, skulde betale 4 d. pr. Netto Registerton for hver Overliggedag udover den Tid, at Ladningen skulde bringes til og føres fra Skibssiden for Købmændenes Regning og Risiko, at Føreren skulde undertegne Konnossementerne, som de præsenteredes ham, uden Skade for Certeparti, at Tab, Skade eller Ophold ved Himlens Magt eller ved en Mængde opregnede Omstændigheder, derunder Striker eller Arbejdsstansninger eller »Lock-outs« af Sømænd eller Landarbejdere, delvise eller paa anden Maade, og Følgerne deraf, selv om disse Omstændigheder hidrørte fra Førerens eller Mandskabets Fejl, samt hvilke som helst andre ekstraordinære Tildragelser uden for begge Parters Kontrol altid skulde være gensidig undtagne, og endelig at Mæglerne Watts, Watts & Co. paa Befragternes Vegne blandt andet skulde bestemme, hvem der skulde være Skibets Agent i Lossehavnen.

»Isle of Kent« blev i Henhold til det nævnte Certeparti beordret til New Orleans, hvortil Skibet ankom sidst i Januar 1899, og hvor det indtog en Ladning dels af Majs (løst i Skibet), dels af Bomuldsfrøkager, Olie, Bomuld, Træ osv. fra en Mængde forskellige Afskibere, om hvis Forhold til dem, der ifølge Certepartiet havde fragtet Skibet, der intet foreligger, medens det er givet, at samtlige de indladede Varer vare bestemte til en Del forskellige Ladningsmodtagere her, som ikke ses at være traadte i noget direkte Forhold til selve Skibets Befragtere. De paa Kaptajnens Vegne for Varerne udstedte Konnossementer maa imidlertid alle antages at have været udfærdigede ved Udfyldning af ganske ens trykte engelske Blanketter, i hvis Klausuler det blandt andet var udtalt, at Skibet ikke var ansvarligt for Tab eller Skade, der opstod af forskellige Grunde, derunder Striker eller Arbejdsstansning, og at Skibet var berettiget til at begynde Losningen 24 Timer efter Ankomsten, saaledes at Varerne modtoges fra Skibstallien direkte, som de fremkom ved Losningen, idet Føreren eller hans Agent i modsat Fald var berettiget til at landsætte eller oplægge Varerne i Pakhuse eller paa Kaj o. s. v. for Modtagernes Regning og Risiko.

Det er givet, at Skibet indtog sin Ladning i New Orleans i 5 Dage, og blev derfor det oven omtalte Certeparti før Skibets Afgang den 4de Februar f. A. forsynet med Paategning om, at der var 11 løbende Dage (Søn- og Helligdage undtagne) tilbage til Ladningens Losning.

Den 9 Marts 1899 ankom »Isle of Kent«, hvis Fører var Kaptajn J. W. Gleghorn, til Kjøbenhavn, og da den Forretning her, som skulde modtage den største Del af Majsladningen, hvilken Del derhos udgjorde over Halvdelen af hele Skibets Ladning, havde meddelt til den af Mæglerne Watts, Watts & Co. paapegede Mægler her Steds for Skibet, at Forretningen krævede, at Losningen skulde foregaa i den herværende Frihavn, jfr. Sølovens § 114, beordrede han Skibet til at gaa derind, hvor det blev fortøjet ved Midtermolen, saaledes at det var losseklart den 10 Marts om Morgenen, og den 11te s. M. tilskrev den paagældende Mægler Kjøbenhavns Frihavns Aktieselskab et Brev, hvori han stadfæstede en forudgaaende Meddelelse om, at »Isle of Kent« havde 11 løbende Dage (Søn- og Helligdage undtagne) til Losning af hele

Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Dom nævnte Cirkulære af 11 April 1896 bekendtgjorde Appellanten, Kjøbenhavns Frihavns Aktieselskab, at Selskabets Forpligtelse til at foretage Losninger og Ladninger bortfalder i Tilfælde af Strike blandt de i Frihavnen beskæftigede Arbejdere, og efter det foreliggende har Selskabet været beføjet til at gaa ud fra, at Indstævnte, da han med det i Dommen ommeldte Skib gik ind i Frihavnen, var bekendt med dette Cirkulære.

Da nu Selskabet ved at udfærdige Cirkulæret ikke kan anses at have handlet i Strid med de Pligter, der ere paalagte samme ved det den 19 Oktober 1894 af Indenrigsministeriet udfærdigede Reglement, idet den af Selskabet i Cirkulæret hævdede Begrænsning af dets Forpligtelser er vel forenelig med Indholdet af § 4 i dette Reglement, og da der med Hensyn til Strikens Udbrud og Varighed samt de Foranstaltninger, der ere trufne for at raade Bod paa Arbejdsstansningen, ikke skønnes at kunne lægges Selskabet noget til Last, vil dette allerede som Følge af det anførte være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Kjøbenhavns Frihavns Aktieselskab, bør for Tiltale af Indstævnte, Føreren af Dampskibet »Isle of Kent«, Kaptajn J. W. Gleghorn, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 23de December 1898 blev der ved Udfyldelse af en trykt engelsk Blanket i England oprettet et saakaldet »net grain« Certeparti mellem en Repræsentant for Rederne af den der hjemmehørende S/S »Isle of Kent«, ca. 1961 netto Registertons drægtig og garanteret til 4000 Enheder à 480 lbs. Majs eller Hvede, samt Mæglerne Watts, Watts & Co. som Repræsentanter for »the united states shipping Co., ifølge hvilket den nævnte Damper snarest skulde afgaa til New-Orleans eller en af et Par andre opgivne nordamerikanske Havne og der for det nævnte Co.s (de nævnte Befragteres) Leverandører indtage en fuld Ladning Majs eller Hvede eller hvilke andre Varer inden for visse Grænser, Befragterne maatte afskibe i Stedet, samt for en nærmere bestemt Fragt afgaa med dem til og losse dem i en Havn i Europa inden for visse Grænser, som nærmere blev at opgive. Blandt de mange andre i Certepartiet indeholdte Bestemmelser og Klausuler skal det her kun anføres, at Befragterne skulde have 16 løbende Dage (Søn- og Helligdage undtagne) til Ladning og Losning, regnet fra 24 Timer efter An-

Da det nu er oplyst, at Bødkeren opholdt sig i sit Værksted paa den Tid, Bemægtigelsen af Ballien fandt Sted, og Tiltalte altsaa kunde have henvendt sig til ham desangaaende, da Tiltalte endvidere efter sin Forklaring ikke vilde faa Brug for Ballien før den 1 Juli, hans Hustrus Fødselsdag, og altsaa kunde have ventet med at købe Ballien til han den næste Dag skulde tale med Bødkeren, og da Tiltalte har erkendt, at Bødkeren var uvidende om hans Navn og Bopæl, og Tiltalte ikke kunde antage, at Bødkeren uden disse Oplysninger vilde overlade ham Ballien paa Kredit, findes Tiltaltes Forklaring at være ganske usandsynlig, ligesom den ogsaa er ubestyrket af, ja tilmed i Strid med Sagens øvrige Oplysninger. Tiltaltes Forklaring om at have bedt en lille Pige om at sige til Bødkeren, at han tog Ballien, er saaledes i Strid med, hvad den 15-aarige Emmy Nathalie Borchsenius Larsen edelig har forklaret, og Tiltaltes Hustru, med hvem han i Øjeblikket ikke samlevede, har erklæret det for i høj Grad usandsynligt, at Tiltalte, med hvem hun stod paa uvenskabelig Fod, skulde forære en Ballie til hende, der alt havde 2 Ballier og ingen Brug for en tredje.

Ovennævnte Emmy Larsen har derhos edelig forklaret, at Tiltalte, forinden han tog Ballien fra Porten, gik ind paa Ejendommens Trappegang og derfra gennem Vinduet saa ud i Gaarden, ligesom han ogsaa i Porten saa sig om, som for at se efter Bødkeren, der fra Gaarden vilde have kunnet se Borttagelsen af Ballien, men ikke fra sit Værksted havde Udsigt til den.

Tiltalte, der ogsaa med Hensyn til sin Adkomst til de oven omtalte Foustager har afgivet en ret usandsynlig Forklaring, uden at Sagen dog frembyder tilstrækkelige Oplysninger til at forkaste denne, findes efter det foranførte tilstrækkelig overbevist om Tyveri af Ballien, og vil derfor være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Fredagen den 22 November.

Nr. 31. **Kjøbenhavns Frihavns Aktieselskab** (Winther)

contra

Føreren af S. S. »Isle of Kent«, Kaptajn **J. W. Gleghorn** (Halkier),

betr. Betaling af Overliggedagspenge til et ved Strike blandt Havnearbejdere opholdt Skib.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 August 1900: De Indstævnte, Kjøbenhavns Frihavns Aktieselskab, bør til Sagsøgeren, Kaptajn J. W. Gleghorn som Fører af S/S »Isle of Kent« betale 9706 Kr. 95 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juni 1899, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 32.**

Onsdagen den 20 November.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Jensen til Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anders Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 7 August 1845 og ikke fundet forhen straffet.

En mod Tiltalte i 1899 for Tyveri af nogle Brædder, som han var bleven antruffen i Færd med at læsse paa en Trækkevogn, indledet Undersøgelse, under hvilken han gjorde gældende, at han handlede efter Ordre af en anden Person, som han troede havde Ret til Brædderne, men om hvem han ingen Oplysninger kunde give, blev sluttet uden Tiltale.

Tiltalte sigtes nu for Tyveri af en til $2^1/_2$ Krone vurderet Ballie, som Bødkermester A. Funch havde staaende som Skilt i Porten til den Ejendom, hvor Funch havde Værksted med Indgang fra Gaarden, og bl. a. ved Tiltaltes egen Erkendelse er det godtgjort, at han den 25 Juni d. A. paa nævnte Sted har sat sig i Besiddelse af Ballien og læsset den paa en Trækkevogn, samt var i Færd med at køre den bort, da Bødkermesteren, advaret af nogle i Gaarden legende Børn, paagreb ham og lod ham anholde.

Tiltalte, som efter det oplyste 1 à $^1/_2$ Time forinden til Bødkeren havde solgt 3 til i alt 12 Kr. vurderede Foustager og lovet næste Dag at sælge ham en fjerde, har imidlertid paastaaet, at det var hans Agt, naar han den følgende Dag kom med den fjerde Foustage, at betale Ballien, som han vilde købe for at forære sin Hustru den til hendes Fødselsdag, og han har anbragt, at han, inden han tog Ballien, bad en lille Pige, der legede paa Gaden, om at meddele Bødkeren dette og sige, at Tiltalte næste Dag vilde betale Ballien.

Basis af en Jævnføring af den af Økonoma førte Bog og Kontrabogen, og at han havde været vidende om, at disse Regnskaber som Følge deraf havde været urigtige, men desuagtet havde indsendt dem som Bilag til det af ham som Hospitalsforvalter aflagte Økonomiregnskab.

Da Hermann, som ovenfor anført, Natten mellem den 2den og 3dje Januar 1899 havde berøvet sig Livet, blev der i hans Gemmer fundet et kuverteret og med Frimærke forsynet til Forhørsdommeren adresseret Brev, dateret den 21 December 1898, hvori de af ham afgivne Tilstaaelser betegnes som urigtige.

Der skønnes dog ikke at kunne lægges nogen Vægt paa Indholdet af bemeldte Brev, da Tilstaaelserne ere bekræftede ved den af Andreasen afgivne dermed stemmende Tilstaaelse samt yderligere bestyrkede ved forskellige under Forhøret afgivne Vidneforklaringer, hvorimod der maa anses at foreligge tilstrækkeligt Bevis for, at Hermann havde gjort sig skyldig i et Forhold, der i Henhold til Pensionslov af 5 Januar 1851, der for saa vidt ved Vedtægt for Bestyrelsen af Staden Kjøbenhavns kommunale Anliggender af 30 December 1857 § 25 Nr. 8 er gjort anvendelig paa Kommunens Embedsmænd, maatte medføre Fortabelse af hans Pensionsret.

Da Citantindens Mand saaledes ikke ved sin Død kan anses at have været pensionsberettiget, og Citantinden som Følge heraf heller ikke kan have Ret til Pension efter ham i Henhold til fornævnte Vedtægts § 25 Nr. 5, ville de Indstævnte være at frifinde for hendes Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Busch, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr. hos det offentlige.

Derimod vil det ovenmeldte Beløb af 2 Kr. 94 Øre, som Overretssagfører Busch har udlagt for en af ham, forinden han blev beskikket til Sagens Udførelse, erhvervet Udskrift, ikke kunne tilkendes ham.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdagen den 20 November.

Nr. 270. Højesteretssagfører Jensen
contra
Anders Jensen (Def. Asmussen),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1901: Tiltalte Anders Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 5 December 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

ved Udgangen af hver Maaned at betale Varerne efter en Opgørelse, som fandt Sted paa Hospitalets Kontor paa Grundlag af en Bog, hvori den paa Hospitalet ansatte Økonoma — fra 1 Januar 1894 Grethe Caroline Andreasen — der forestod Udleveringen, skulde indføre de udleverede Varer, i Forbindelse med en Kontrabog, hvis Førelse paahvilede Citantindens Mand eller Citantinden paa hans Vegne, og hvori de ordentligvis forinden Udleveringen skulde indføre, hvilke Varer de ønskede. Da der fremkom Formodning om, at der i dette Forhold var begaaet Misligheder, blev der i sidste Halvdel af November Maaned 1898 indledet kriminel Undersøgelse saavel mod Citantindens Mand som mod Citantinden selv og Økonoma Andreasen. Forinden bemeldte Undersøgelse var tilendebragt, aflivede Hermann sig, og medens der saaledes ikke blev Spørgsmaal om Aktion mod ham, bleve Citantinden og Økonoma Andreasen, efter at Forhøret var sluttet, satte under Tiltale henholdsvis for Bedrageri eller Meddelagtighed i Bedrageri og for Meddelagtighed i Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens 13de Kapitel.

Ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 April 1899 blev Citantinden frifunden for Aktors Tiltale, hvorimod Andreasen blev anset efter Straffelovens § 144, kfr. § 141, disse §§ sammenholdte med § 253, kfr. § 47, med Fortabelse af sin Bestilling som Økonoma, idet det ifølge Dommen ved hendes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste var godtgjort, at hun i den største Del af sin Funktionstid efter Ordre af Hermann, der som Hospitalsforvalter var hendes foresatte, havde indskrænket sig til at føre den Bog, som det paahvilede hende at holde i Orden, som en Afskrift af hans Kontrabog, uagtet der i betydeligt Omfang blev udleveret Varer til hans og Citantindens Husholdning, der ikke vare rekvirerede gennem Kontrabogen, og uagtet hun var paa det rene med, at disse Varer, hvis Udlevering altsaa ikke kunde ses af Bøgerne, som Følge deraf ikke bleve medtagne ved de maanedlige Opgørelser og ikke bleve betalte af Hermann, som derved havde besveget Hospitalet for en Sum, der i alt androg noget over 2000 Kr. Det fremgaar derhos af det paagældende Forhør, der i Udskrift er fremlagt under Sagen, at Hermann, da han den 15 December 1898 i Retten afgav Forklaring med Hensyn til det ham paasigtede Forhold, straks tilstod, at han, efter at Andreasen var tiltraadt Pladsen som Økonoma, havde beriget sig paa Hospitalets Bekostning ved at undlade at betale Varer, som vare blevne leverede ham fra Hospitalet til hans Husholdning, idet han nærmere forklarede, at saadan Undladelse fra hans Side fra først af var uforsætlig, men at han senere blev opmærksom paa Forholdet og desuagtet fortsatte dermed. Ved sin næste Afhøring i Retten den 17 December 1898 gentog Hermann denne Tilstaaelse og indrømmede yderligere, at han udtrykkeligt havde forbudt Andreasen i den af hende førte Bog at optage andre Varer end de, der vare noterede i hans Kontrabog, uagtet han var paa det rene med, at Kontrollen med de ham udleverede Varer derved vilde blive illusorisk.

Efter at Hermann, som den 15 December var bleven arresteret, derpaa var løsladt mod Kaution, mødte han den 20de s. M. sidste Gang til Forhør og gentog da paa ny de af ham afgivne Tilstaaelser samt erkendte, at han vidste, at Maanedsregnskaberne opgjordes paa

Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Busch hos det offentlige i Salær 60 Kroner.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag paastaar Citantinden, Enkefru Karen Mathilde Hermann, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Busch, at de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, tilpligtes at tilstaa hende som Enke efter Forvalter paa Blegdamshospitalet F. J. Hermann, der berøvede sig Livet Natten mellem den 2den og 3dje Januar 1899, en aarlig Pension af 518 Kr. 61 Øre fra den 1 Februar s. A. at regne, tillige med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 15de Juni 1899, til Betaling sker, af det Beløb 259 Kr. 30 Øre, som ved Stævningens Udtagelse den 1 Juli 1899 var forfaldent, samt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og et Beløb af 2 Kr. 94 Øre i Godtgørelse for Udlæg til den nævnte for hende beskikkede Sagfører.

De Indstævnte paastaa sig frifundne og tilkendte Sagens Omkostninger, idet de navnlig have paaberaabt sig, at Citantindens Mand forinden sin Død havde gjort sig skyldig i et saadant Forhold, som, i Fald han ikke ved Selvmord havde unddraget sig Domfældelse, i Medfør af Straffelovens § 144, jfr. § 141, maatte have medført Forbrydelse af hans Embede, og at hun saaledes ikke kan anses at være Enke efter en pensionsberettiget Embedsmand, hvad der er en Betingelse for hendes Ret til Enkepension.

Efter Sagens Oplysninger ansattes afdøde Hermann den 1ste Maj 1881 som Forvalter ved Blegdamshospitalet med Pensionsret fra denne Dato efter de almindelige for Kjøbenhavns Kommunes Embedsmænd gældende Regler. Han havde i sin nævnte Egenskab ligesom de øvrige Funktionærer paa Hospitalet Adgang til at erholde udleveret Varer til sin Husholdning fra Hospitalets Beholdning for dettes Indkøbspris mod

Ved Arrestantens egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Arrestanten har den 5 Juni dette Aar frastjaalet Snedkersvend Jens A. Salomonsen 2 tilsammen til 10 Kr. vurderede Fingerringe, der laa i Lommen paa en Jakke, der hang frit fremme i et Værksted, hvor Arrestanten den Gang arbejdede sammen med bestjaalne.

Medens Arrestanten i Juni Maaned dette Aar logerede hos Enken Boline Hansen, har han i 2 Gange frastjaalet hende en til 25 Øre vurderet Kam og nogle tilsammen til 40 Øre vurderede Flasker.

Det stjaalne beroede frit fremme paa Steder, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Arrestanten har den 29 Juni dette Aar frastjaalet Frk. Ingeborg Lundstrøm en til 50 Øre vurderet Portemonnæ, indeholdende ca. 8 Kr. i kontante Penge. Portemonnæen laa frit fremme paa et Bord i et Køkken, hvortil Adgangen var uhindret.

Arrestanten har den 1 Juli dette Aar, den Gang han fraflyttede sit Logis, frastjaalet sin Logisvært, Skrædermester P. Petersen, en til 20 Kr. vurderet Frakke og et til 1 Kr. vurderet Skærf.

Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i et uaflaaset Skab paa Steder, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Endvidere har Arrestanten været sigtet for at have i Tiden fra den 17de til den 20de Juni dette Aar frastjaalet Maskinarbejder Ole Petersen nogle Klædningsstykker og et Ur, at have i Tiden fra den 20de til den 23de Juni dette Aar indbrudsvis frastjaalet fornævnte sBoline Hansen et Par Støvler og at have den 25 Juni dette Aar ved impelt Tyveri frastjaalet Snedkermester G. P. Christensen en Vinteroverfrakke, nogle Bøger m. m., men er der ikke imod Arrestantens Benægtelse fremkommet noget Bevis imod ham, og Arrestanten vil som Følge heraf for saa vidt være at frifinde.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 240, 2det Stk., efter Straffelovens § 232, jfr. § 55, som for 4de Gang begaaet efterfølgende Meddelagtighed i simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 19 November.

Nr. 52. Enkefru **Karen Mathilde Hermann** (Asmussen e. O.)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester Borup (Shaw),

betr. Spørgsmaalet om Appellantindens Ret til Enkepension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1900: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør for Citantinden, Enkefru Karen Mathilde Hermanns Tiltale i denne Sag fri at være.

ankede Dom har samme Resultat, — — — — vil Dommen, for saa vidt den er paaanket, i det hele være at stadfæste.

Mandagen den 18 November.

Nr. 263. Højesteretssagfører Lunn

contra

Eskild Peter Schiødtz (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1901: Arrestanten Eskild Peter Schiødtz bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Nyholm og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, eller i Medfør af § 241, 2det Led, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, og da det vil kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Eskild Peter Schiødtz til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Eskild Peter Schiødtz, der tiltales for Tyveri, er født den 15 September 1881 og anset: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 9 Februar 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. §§ 21 og 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 12 Februar 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 30 Juni 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 7 Februar dette Aar efter Straffelovens § 240, 1ste Stk., jfr. § 231, 2det Stk., og § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

de begge Flugten fra denne, Lars Peter Larsen, som det maa antages, uden endnu at have tilvendt sig noget.

Arrestanten Larsen og Lars Peter Larsen have dernæst overensstemmende forklaret, at Arrestanten Pedersen — hvem de, forinden de alle 3 begav sig af Sted til Byggepladsen, beværtede med nogle af de foran omtalte stjaalne Drikkevarer — efter at han havde nydt disse, af dem blev gjort bekendt med, at disse vare stjaalne fra det tidt nævnte Arbejdsskur, og at de derefter alle 3 bleve enige om at begaa Tyveri i Forening fra Skuret og i denne Hensigt begav sig sammen til Stedet.

Arrestanten Pedersen, der ved sin foran omtalte Flugt fra Byggepladsen sprang over Plankeværket ud paa Johannevej, blev her anholdt og ført til Politistationen, hvor han ved foretagen Visitation fandtes i Besiddelse af en Kasket, som han havde skjult paa sit Bryst under Vesten, hvilken Kasket under Sagen er oplyst at være den foran omtalte, Arbejdsmand Lars Peter Hansen tilhørende, som Lars Peter Larsen havde stjaalet ved det første Tyveri og bag efter kastet fra sig ind paa Byggepladsen.

Arrestanten Pedersen har erkendt, at han den paagældende Nat efter at have faaet at vide, at de Drikkevarer, han var bleven trakteret med, vare stjaalne af Arrestanten Larsen og Lars Peder Larsen, sammen med disse begav sig til den tidt nævnte Byggeplads, og i Forening med Lars Peder Larsen gik ind paa denne og ind i det paa Pladsen værende Arbejdsskur, samt at han ved denne Lejlighed satte sig i Besiddelse af den omtalte Kasket, som han fandt liggende paa Byggepladsen, og som han antog tilhørte en af de paa denne arbejdende Folk. Ligesom han imidlertid har benægtet, at han af Arrestanten Larsen og hans Broder havde faaet at vide, hvor Drikkevarerne vare stjaalne, saaledes har han benægtet, at han har begivet sig ind paa Byggepladsen og i Skuret for at stjæle, samt paastaaet, at han satte sig i Besiddelse af Kasketten, ikke for at beholde den, men for at lægge den ind i Arbejdsskuret.

Naar henses til, hvad foran er fremstillet, samt til, at Arrestanten Pedersen er en for Tyveri ofte straffet Person og under Sagen har afgivet en Række vaklende og usandfærdige Forklaringer, bl. a. om sit Samvær med Arrestanten Larsen og hans Broder og om Hensigten med, at han begav sig ind paa Byggepladsen, findes hans ovenfor refererede Forklaring om ikke at have begivet sig ind paa Pladsen i tyvagtig Hensigt og om at have sat sig i Besiddelse af Kasketten for at lægge den ind i Skuret at maatte forkastes. Det maa tvært imod antages, at han har tilvendt sig Kasketten, der er vurderet til 25 Øre, i tyvagtig Hensigt, hvorved bemærkes, at der intet Hensyn vil kunne tages til en af ham under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør afgiven, ganske ubestyrket og i Strid med hans eget tidligere Udsagn og det i øvrigt oplyste værende Forklaring om, at han har fundet den omhandlede Kasket paa Johannevej ved Plankeværket ind mod Byggepladsen.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse, Pedersen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Larsen efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med lige Arbejde i 8 Maaneder. Da den ind-

1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, og ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 7de Maj s. A. efter samme Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i 24 Dage.

Arrestanten Larsen er født den 31 December 1876 og ikke funden forhen straffet.

Ved Arrestanten Larsens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, derunder den af ovenomtalte Lars Peter Larsen afgivne Tilstaaelse og Forklaring, er følgende godtgjort.

Den 10 Februar d. A. sent om Aftenen, som det maa antages hen ad Midnat, stjal Lars Peter Larsen efter forud truffet Aftale med Arrestanten Larsen om i Forening at begaa Tyveri fra et paa en Byggeplads paa Hjørnet af Aaboulevarden og Johannevej liggende Arbejdsskur fra forskellige Rum i dette en Trøje, tilhørende Murersvend Carl Andersen, en Bluse, tilhørende Murersvend L. Jensen, en Kasket, tilhørende Arbejdsmand Lars Peter Hansen, en Vest, hvortil ingen Ejermand er kommen til Stede under Sagen, samt nogle Flasker bajersk Øl og Akvavit, tilhørende Arbejdsmand Anton Tronsen. De stjaalne Genstande, der tilsammen havde en Værdi af 6 Kr. 40 Øre, beroede frit fremme i Skuret med Undtagelse af Flaskerne med Øl og Brændevin, der laa i en med Hængelaas aflaaset Kasse, som Lars Peter Larsen opbrød ved Hjælp af et medbragt Redskab af Jern, en saakaldet Klemhage.

Til de Steder, hvor de stjaalne Genstande beroede, skaffede Lars Peter Larsen sig Adgang ved først voldelig at aabne en i det Byggepladsen omgivende Plankeværk anbragt, mod Johannevej vendende Port, idet han med den medbragte Klemhage sønderslog den for Porten anbragte Hængelaas og ved dernæst, ligeledes ved Hjælp af Klemhagen, at opbryde 3 til forskellige Rum i Arbejdsskuret — der var 16 Alen langt, 7 Alen bredt, $3^1/_2$ Alen højt og sammentømret af Brædder — fra Byggepladsen førende Døre, af hvilke de 2 vare aflaasede ved Hængelaas og den 3dje lukket ved, at et Søm var slaaet gennem Døren ind i en Stolpe.

Arrestanten Larsen, der var paa det rene med, at Tyveriet udførtes indbrudsvis, holdt, medens Tyveriet blev begaaet, efter Aftale med Broderen Vagt paa Vejen udenfor Gerningsstedet, og bragte, straks efter at Tyveriet var udført, sammen med Broderen de stjaalne Genstande til Arrestanten Pedersens Hjem her i Byen, dog med Undtagelse af den ovenfor omtalte, Lars Peter Hansen tilhørende Kasket, hvilken Lars Peter Larsen ifølge sin Forklaring, da han efter Tyveriets Udførelse var kommen ud paa Johannevej, kastede ind paa Byggepladsen, da han ikke kunde bruge den, eftersom den var for lille til ham.

Ved Arrestanten Larsens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det endvidere godtgjort, at han senere samme Nat i den Hensigt paa ny at begaa Tyveri fra det omtalte Arbejdsskur sammen med Lars Peter Larsen og Arrestanten Pedersen begav sig hen til Byggepladsen, hvor han ligesom forrige Gang forblev udenfor paa Vejen for at holde Vagt, medens hans 2 Ledsagere gik ind paa Byggepladsen og i Arbejdsskuret, hvortil Adgangen nu var uhindret.

Noget senere, da der kom Politi til Stede paa Byggepladsen, toge

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 Juni 1901: Arrestanterne Peder Frederik Pedersen, Lars Peter Larsen og Karl Andreas Valdemar Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, de to førstnævnte hver i 1 Aar og sidstnævnte i 8 Maaneder. De ville derhos, en for alle og alle for en, have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, med 15 Kr. til hver, dog at Petersen ikke vil have at udrede mere end Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1901: Underretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Salomonsen og Overretssagfører William Lund betaler Arrestanterne Peder Frederik Pedersen og Karl Andreas Valdemar Larsen, en for begge og begge for en, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Peder Frederik Pedersen og Karl Andreas Valdemar Larsen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Peder Frederik Pedersen og Karl Andreas Valdemar Larsen tiltales under nærværende Sag — der er indanket hertil fra Frederiksberg Birks Ekstraret, og som i 1ste Instans tillige angik en medtiltalt, nemlig Arrestanten Larsens Broder, Lars Peter Larsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er paaanket — for Tyveri.

Arrestanten Pedersen er født den 5 November 1870 og anset: ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 21 Marts 1887 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 Januar 1889 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 13 Marts 1889 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, jfr. § 52, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 16 Oktober 1889 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 December 1890 efter Straffelovens § 232, jfr. til Dels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvilken Straf han havde udstaaet den 31te December 1891, ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 9 Januar

Sophus Christian Olsen til Højesteretssagførerne Salomon og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Sophus Christian Olsen, der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 1 April 1870 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 15 Februar 1890 efter Straffelovens §§ 228 og 268 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 15 Februar 1895 efter Straffelovens §§ 253, 251 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 16 Marts 1896 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6 November 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter dens § 230, 2det Stk., kfr. § 229, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 28 Januar 1899 efter Straffelovens § 251, til Dels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Rettens Dom af 2 December 1899 efter Straffelovens § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende:

Den 10 Juli d. A. stjal Arrestanten en til 400 Kr. vurderet, Grosserer Hugo Kragh tilhørende Hoppe, der stod tøjret paa en Mark ved Rygaards Allé i Hellerup, og den 23de s. M. en til 500 Kr. vurderet Vallak, der tilhørte Kaffehandler Frederik Højberg og stod tøjret paa en Mark ved Dortheavej.

Endvidere har Arrestanten i samme Maaned svigagtigen bortbyttet en til 70 Kr. vurderet Vogn, som han havde lejet af Smedemester Anders Hansen.

Arrestanten, der den 14de Maj d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel erholdt Tilhold om bl. a. hver Mandag at melde sig til nævnte Protokol for at give Oplysning om sit Erhverv, har overtraadt dette Tilhold ved i Tiden fra den 24 Juni, til han den 25 Juli d. A. anholdtes her under Sagen, at undlade Afgivelse af nogen saadan Melding.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 253, § 231, 2det Stk., kfr. § 229, 1ste Stk., og Lov 3dje Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 251. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Peder Frederik Pedersen og **Karl Andreas Valdemar Larsen** (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

ditorer efter hans Forklaring havde erklæret kun at ville indgaa paa Akkorden paa Betingelse af, at denne blev tiltraadt af samtlige Kreditorer, og det maa derfor billiges, at Tiltalte — hvis Bo efter den af Kurator udarbejdede Statusoversigt kun vil give en Dividende af ca. 8 pCt. til de simple personlige Kreditorer, og hvem det under de anførte Omstændigheder navnlig maatte være indlysende, at Udbetalingerne til de Kreditorer, der ikke havde erhvervet Udlæg, indeholdt en Begunstigelse af disse paa andres Bekostning, for sit ovenomhandlede Forhold ved Underretsdommen er funden skyldig til Straf efter Straffelovens § 261.

Hvad dernæst angaar Tiltalen efter Straffelovens § 262, 2det Stk., er det ved Underretsdommen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, tilregnet Tiltalte som en Overtrædelse af denne Straffebestemmelse, at han — der i sin Forretning førte Hovedbog og Journal samt Kassebog, Kladde og en saakaldet Emballagebog, af hvilke Bøger ikkun de 2 første vare autoriserede — har undladt at opføre en stor Del af sine Debitorer i Hovedbogen og alene indført dem i Emballagebogen; men efter det oplyste og særlig under Hensyn til, at alle de i denne Bog indførte Poster tillige ere førte i den autoriserede Journal, findes dette Tiltaltes Forhold ikke at kunne karakteriseres som grov Uorden, og der vil derfor ikke for saa vidt kunne paalægges ham noget Strafansvar.

Den Straf, som Tiltalte derimod ifølge det oven anførte er ifalden efter Straffelovens § 261, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned, og da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, kunne stadfæstes.

Fredagen den 15 November.

Nr. 259. Højesteretssagfører Salomon

contra

Sophus Christian Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1901: Arrestanten Sophus Christian Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Levinsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

talte for en Auktionsregning, der med Omkostninger androg 776 Kr. 25 Øre, blev der i Tiden fra den 27 August til den 18 September af 9 forskellige Kreditorer i Henhold til Dom eller Forlig gjort Udlæg hos ham til Dækning af Fordringer til samlet Beløb ca. 1800 Kr.; men medens 4 af disse Kreditorer forlangte og fik deres Tilgodehavende fuldt dækket af Tiltalte med i alt 324 Kr. 8 Øre og en femte modtog 80 pCt. af Fordringens Beløb, indgik de øvrige Udlægshavere paa et nøjes med at beholde 45 pCt. af den dem ydede fulde Dækning, og Akkorden blev derhos, med den nedennævnte Modifikation for 15 Kreditorers Vedkommende, tiltraadt af alle Tiltaltes øvrige Kreditorer med Undtagelse af fire, der forlangte deres Fordringer, til samlet Beløb henimod 1000 Kr., fuldt dækkede, hvorhos tvende andre Kreditorer, der tilsammen havde ca. 3200 Kr. til Gode, forlangte forlods Dækning for i alt ca. 1300 Kr., medens de for Restbeløbets Vedkommende erklærede sig villige til at tiltræde Akkorden; endelig kunde Tiltalte for en enkelt mindre Fordrings Vedkommende ikke faa Akkord som Følge af, at vedkommende Fordringshavers Bo var under Likvidation.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uagtet han saaledes ikke havde opnaaet den attraaede Akkord med samtlige sine Kreditorer, i Løbet af de sidste 2 Maaneder før Konkursens Indtræden har til 68 af Kreditorerne — hvis samlede Antal udgjorde 109 — udbetalt i alt 4482 Kr. 84 Øre, nemlig foruden fuld eller delvis Dækning, som foranført, til de 10 Kreditorer, der havde foretaget Udpantning eller Udlæg, endvidere 45 pCt. til 15 Kreditorer, der kun havde villet indgaa paa Akkorden paa Betingelse af at de straks fik hele Akkordsummen udbetalt, samt 15 pCt. til 43 Kreditorer, medens Resten af Kreditorerne intet fik udbetalt, hvilket efter Tiltaltes Forklaring dels for enkeltes Vedkommende skyldtes den Omstændighed, at disse, som ovenfor berørt, overhovedet ikke vilde indgaa paa Akkorden, dels foranledigedes ved, at han ikke havde de fornødne Penge til Dækning af første Rate af Akkordsummen.

Efter hvad Tiltalte videre har forklaret, vilde han ikke anmode sin Svigerfader — der, som meldt, havde paategnet Akkordforslaget en betinget Garanti — eller andre om Assistance, forinden han var sikker paa, at Akkorden kunde gennemføres, og han udbetalte derfor af Forretningens Midler, saa længe han kunde. Tiltalte har nu vel udsagt, at han, da han foretog Udbetalingerne, haabede paa, at Akkorden nok skulde gaa i Orden, men han har erkendt, at det stod ham klart, at han maatte opgive sit Bo, hvis dette ikke skete, og vel har han derhos forklaret, at han indgav Begæring om Konkursbehandling Dagen efter, at det var blevet ham klart, at det var ham umuligt at faa Akkord med alle Kreditorerne, samt paastaaet, at han ikke har foretaget nogen Udbetaling til Kreditorerne, efter at han var naaet til denne Erkendelse; men der findes efter Omstændighederne ikke at kunne tages noget Hensyn til disse Anbringender, der ikke ere bestyrkede ved det i øvrigt foreliggende og staa i Strid med Tiltaltes ovenanførte Erkendelse af, at han for enkelte Kreditorers Vedkommende undlod enhver Udbetaling, fordi disse overhovedet ikke vilde indgaa paa Akkorden, hvorved yderligere bemærkes, at andre af Tiltaltes Kre-

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christen Pedersen, der er født i Aaret 1869 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for de i Straffelovens § 261 og § 262, 2det Stykke ommeldte Forbrydelser.

Ifølge Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, overtog Tiltalte i November Maaned 1897 en af Købmand Th. A. Thorsen hidtil dreven Købmandsforretning i Hjørring og fortsatte Driften af denne Forretning, indtil han den 19 November f. A. overgav sit Bo til Konkursbehandling. Ved Forretningens Overtagelse ejede Tiltalte kun nogle faa Hundrede Kroner, der medgik til Etableringsomkostninger, og han maatte derfor til delvis Berigtigelse af den betingede Afstaaelsessum samt af Vederlag for Varelager og Inventarium optage et Banklaan paa 3500 Kr. Da Tiltalte -- der efter sin Forklaring i de 3 forløbne Aar har haft en Omsætning af henholdsvis 45000 Kr., 75000 Kr. og 55000 Kr. — pr. 1 November 1898 første Gang opgjorde sin Status, udviste Opgørelsen et Overskud af 893 Kr. 15 Øre; ved næste Opgørelse den 14 August 1899 havde han et Underskud af 1270 Kr. 54 Øre, og ved hans sidste Opgørelse den 7 August 1900 fremkom et Underskud af 12,735 Kr. 2 Øre. Samtidig begyndte Tiltaltes Kreditorer i stort Omfang at indlede Retsforfølgning mod ham, idet der alene i Tiden fra 7 August til 4 September blev inkamineret 20 Sager mod ham angaaende et samlet Beløb af ca. 5000 Kr.; men skønt den Sagfører, der bistod Tiltalte under de nævnte Retssager og som i August Maaned havde assisteret ham med Udarbejdelse af en Henvendelse til hans Kreditorer angaaende Opnaaelse af en Akkord, foreholdt ham, at han umulig kunde klare sig og derfor burde opgive sit Bo til Konkursbehandling, vilde Tiltalte ikke indlade sig herpaa, men henvendte sig til en anden Sagfører i Hjørring, der lovede at være ham behjælpelig.

I Slutningen af August udsendte Tiltalte derpaa til sine Kreditorer et den 23de s. M. dateret trykt Cirkulære, hvori han, næst at meddele dem, at han var ude af Stand til at fyldestgøre sine Forpligtelser, gjorde Rede for sin Status, ifølge hvilken Værdien af hans Aktiver androg i alt 13550 Kr., medens der paahvilede ham privilegerede Fordringer for i alt 1228 Kr. 46 Øre og simpel personlig Gæld ca. 30000 Kr., til hvis Dækning der herefter blev ca. 41 pCt. tilbage, og tilbød Tiltalte ved Cirkulæret, mod at alle Kreditorerne indgik paa denne Ordning, til fuld Afgørelse af de skyldige Hovedsummer at betale 45 pCt. af disses Paalydende, at erlægge den 1 November 1900 samt den 1 Januar og 1 April 1901, hver Gang med en Tredjedel, idet han sluttelig anmodede Kreditorerne om snarest muligt at tiltræde Akkorden, under Henvisning til, at der i Løbet af faa Dage vilde falde Dom i forskellige mod ham anlagte Retssager, hvorfor det var nødvendigt, at han om kort Tid tog Bestemmelse om, hvorvidt han maatte opgive sit Bo til Konkursbehandling.

Cirkulæret var derhos forsynet med en Paategning, hvorved Tiltaltes Svigerfader forpligtede sig til som Selvskyldnerkautionist at indestaa for skadesføs Opfyldelse af Akkorden, for det Tilfælde, at denne kom i Stand overensstemmende med det af Tiltalte fremsatte Tilbud.

Foruden at der den 28 August blev foretaget Udpantning hos Til-

Med Hensyn til sin Adkomst til de ved det andet Tyveri stjaalne Klædningsstykker har Arrestanten forklaret, at han den 29de April d. A. om Morgenen fandt disse Genstande henliggende i Østre Anlæg, og at han derefter tilegnede sig dem og gjorde dem i Penge ved Pantsætning.

Da disse Forklaringer lyde i høj Grad usandsynlige og ere ganske ubestyrkede, da de bestjaalne have aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort deres Ejendomsret til det stjaalne, med Undtagelse af Ejendomsretten til et Par Benklæder af Værdi 6 Kr., findes der at være tilvejebragt et efter Danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, for uhjemlet Besiddelse af de fornævnte Genstande, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 203. Højesteretssagfører Bagger

contra

Christen Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 261 og 262, 2det Stk.

Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 11 April 1901: Tiltalte, falleret Købmand Christen Pedersen af Hjørring, bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder Tiltalte og alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jakobsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Pedersen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Larsen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Larsen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 7 Januar 1873, og er — foruden at være straffet 4 Gange forinden sit 18de Aar, deraf de 3 Gange for Tyveri — anset: ved Rettens Dom af 5 Juli 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 24 Juni 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og 253 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6 Januar 1894 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 19 December 1896 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Rettens Dom af 8 Oktober 1898 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ifølge Anmeldelse fra Tjenestepige Christine Nielsen er hun frastjaalet en Dyne og en Pude, hvilke Sengklæder tilsammen ere vurderede til 10 Kr.

Fremdeles har Emilie Boeck, Hansens Enke, anmeldt, at hun i Tiden fra den 28 April d. A. Kl. 3 til den følgende Dags Eftermiddag Kl. $3^3/_4$ indbrudsvis er bestjaalet for 3 Par Benklæder og en Vinteroverfrakke, hvilke tilsammen til 46 Kr. vurderede Klædningsstykker tilhørte hendes Sønner, Styrmand Christian Aage Boeck Hansen og Student Christian Emil Boeck Hansen.

Efter at de ved disse Tyverier stjaalne Genstande vare komne til Stede under Sagen, har Arrestanten — efter først at have benægtet at kende noget til disse — erkendt, hvad der stemmer med det i øvrigt oplyste, at han har været i Besiddelse af disse.

Arrestanten har om sin Adkomst til Sengklæderne forklaret, at han i Begyndelsen af April d. A. havde købt en Assistentshusseddel paa disse af en ham ubekendt svensk Sømand, der kaldte sig Peter Petersen, og som han havde truffet paa en Beværtning, men om hvem han ellers ingen Oplysninger har kunnet give, at han derefter havde indløst dem paa Assistenshuset og paa ny pantsat dem hos en privat Pantelaaner.

Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage og, en for begge og begge for en, betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at de Tiltalte vare i bestjaalnes Tjeneste og havde uhindret Adgang til det stjaalne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jens Karl Jensen og Marie Vilhelmine Feldthusen, Jensens Hustru, en for begge og begge for en, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Karl Jensen og dennes Hustru Marie Vilhelmine Feldthusen, der ere fødte henholdsvis den 12 December 1864 og den 3 Oktober 1863 og som ikke ere fundne forhen straffede, tiltales for Tyveri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de i Løbet af Juni, Juli og August Maaned dette Aar i mange Gange har frastjaalet Grosserer Lars Emil Brun i alt ca. 20 Pund Smør.

Tyverierne ere dels udførte af de Tiltalte i Forening, dels af Tiltalte Marie Jensen efter Aftale med Tiltalte Jens Jensen. Smørret er ansat til en Værdi af 90 Øre Pundet.

I Henhold til ovenstaaende ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, denne § for Tiltalte Jensens Vedkommende til Dels sammenholdt med § 54, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 261. Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peter Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1901: Arrestanten Niels Peter Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 31.**

Onsdagen den 13 November.

bl. a. en Gang for Bedrageri samt gentagne Gange for Tyveri, Falsk, Løsgængeri og Betleri, senest ifølge Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 12 April 1898 efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ifølge samme Birks Politirets Dom af 21 November 1900 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, kfr. § 5, med Tvangsarbejde i 90 Dage, og ifølge Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 3 Juli d. A. efter Straffelovens §§ 251 og 270 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter den 20 August d. A., da han havde udstaaet den ham ved den sidstnævnte Dom ikendte Straf, at være løsladt af Arresten i Vejle. har begivet sig ud paa Landet, og derpaa, da en af ham fra Arresten medbragt Arbejdsfortjeneste af 13 Kr. begyndte at slippe op, betlet paa forskellige Steder, indtil han, der til Dels betlede i Forening med en anden Person, som han var truffen sammen med, og ved sit Betleri vil have forskaffet sig bl. a. i Penge et Beløb af over 10 Kr., den 30te næstefter blev anholdt under Nørvang-Tørrild Herreders Jurisdiktion.

For dette sit Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 14 November.

Nr. 262. Advokat Hindenburg

contra

Jens Karl Jensen og **Marie Vilhelmine Feldthusen**, Jensens Hustru (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 September 1901: Tiltalte Jens Karl Jensen og Marie Vilhelmine Feldthusen, Jensens

Føje til at betragte Tiltalte som saaledes interesseret i den ommeldte, i en andens Navn selvstændigt drevne Forretning, at han skulde kunne anses som Indehaver af denne og derved have overtraadt Forbudet i Næringslovens § 34 mod, at handlende have Butik paa flere Steder i samme Kommune.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 267. Advokat Hindenburg

contra

Christian August Vilhelm Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for Betleri.

Nørvang-Tørrild Herreders Politirets Dom af 7 September 1901: Arrestanten Christian August Vilhelm Nielsen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede de af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian August Vilhelm Nielsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian August Vilhelm Nielsen, der er født i Aaret 1873, tiltales under nærværende Sag for Betleri.

Efter Sagens Oplysninger har Arrestanten, foruden at han før sit fyldte 18de Aar en Gang er straffet for Tyveri, derefter været straffet

---

Færdig fra Trykkeriet den 28 November 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

udestaaende Fordringer saa godt som ikke kendes — hver Lørdag til Tiltalte har indbetalt alt, hvad der er indkommet i Ugens Løb ved Salg i Forretningen, med Fradrag af Lønninger til Personalet, der foruden Bestyreren bestaar af en Kommis og en Bydreng, Annonceringsudgifter og deslige.

Bemeldte Kontrabog kan ikke antages forinden nærværende Sags Paabegyndelse at have været forelagt A. Mogensen til Gennemsyn, ligesom denne ikke i øvrigt har ført nogen Kontrol med Forretningen.

Tiltalte har erkendt, at det hovedsagelig er af Hensyn til sin egen Interesse, at han har faaet Forretningen etableret, idet han, som meldt, erholder 4 pCt. Avance paa de til denne leverede Varer, samt indvinder Lejeafgift af Forretningslokalerne, der ellers maatte have staaet ledige, hvorhos han har indirekte Fordel derved, at han holder Folk til vedblivende at søge til Ejendommen; men han — der endvidere har erkendt, at han særlig henvendte sig til A. Mogensen, fordi han vidste, at denne var uden Gæld og altsaa ikke havde Kreditorer, der kunde finde paa at søge Fyldestgørelse i Forretningens Varelager — har ved Siden heraf vedblivende benægtet, at Forretningen drives for hans Regning og Risiko, idet han har gjort gældende, at det mulige Overskud af denne udelukkende skal tilfalde A. Mogensen, medens Tiltalte paa den anden Side vil være gaaet ud fra, at et eventuelt Underskud maa bæres af A. Mogensen, idet han dog har erkendt, at han ikke har talt med sidstnævnte om dette Punkt.

Tiltaltes Fader, Købmand P. Mogensen, i hvis Hjem Forhandlingerne mellem Tiltalte og A. Mogensen tog deres Begyndelse, har i saa Henseende forklaret, at der aldrig er bleven talt om, hvad der skulde ske, hvis Forretningen gav Underskud, idet man forudsatte, at dette ikke vilde blive Tilfældet, og endelig har A. Mogensen — der er bleven afhørt som Vidne under Sagen og herunder bl. a. har forklaret, at Bestyreren ifølge Aftale skal til Tiltalte indbetale alt, hvad der indkommer ved Salg i Butiken, med Fradrag af Lønninger og deslige — udsagt, at han, da han indlod sig paa Arrangementet med Tiltalte, ganske vist ikke har tænkt sig, at Forretningen skulde give Tab eller Underskud, men at han har gjort sig det klart, at han alene maatte dække eller bære saadant Tab, saafremt det mod Forventning skulde indtræde.

Efter sin Forklaring er Tiltalte imidlertid gaaet ud fra, at der næppe vil kunne blive virkelig Fare for, at Forretningen skal give Underskud, dels under Hensyn til de Priser, for hvilke han leverer Varerne til denne, dels fordi Tiltalte kender Bestyreren som en paalidelig og paapasselig Mand.

Foruden at det oplyste nu ikke giver Anledning til at betvivle, at Tiltalte ved sin Virksomhed i den omhandlede Henseende fortrinsvis har haft til Formaal at bevirke, at der, indtil han kunde forlægge sin egen Forretning til den af ham købte Ejendom, vedblivende dreves en Handelsforretning i denne, og derimod ikke at skaffe sig en forøget Vareafsætning, vil Tiltaltes Forklaring, for saa vidt denne gaar ud paa, at et eventuelt Overskud af den i Ejendommen etablerede Forretning skal tilfalde A. Mogensen, ikke kunne forkastes, og idet denne efter det foreliggende paa den anden Side maa forudsættes ogsaa at være ansvarlig for det Tab, som Forretningen maatte afføde, mangler der

Ifølge Tiltaltes Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger købte han, der i Henhold til et af ham den 9 Oktober 1891 erhvervet Borgerskab som Detaillist i en Aarrække har drevet Detailhandel med Urtekram- og Kolonialvarer fra en Butik paa Brødregade i Randers og endnu ved Sagens Paabegyndelse i Marts Maaned d. A. drev denne Forretning, i September Maaned f. A. en paa Hjørnet af Storegade og Trangstræde i bemeldte Købstad beliggende Ejendom, til hvilken han agtede at henflytte sin nævnte Forretning, naar hans Lejemaal om Lokalerne i Brødregade var udløbet til Oktober Flyttedag 1901.

I den af Tiltalte købte Ejendom havde der i en lang Aarrække været drevet Kolonialforretning, indtil den der Steds senest bosatte handlende var gaaet fallit i Sommeren 1900, og da det var Tiltalte meget om at gøre, at der vedblivende blev drevet saadan Forretning i Ejendommen, indtil han selv kunde indflytte i denne, formaaede han — der indsaa, at han ikke vilde kunne faa nogen handlende til at etablere sig der Steds for et enkelt Aar — sin Broder, praktiserende Læge A. Mogensen i Bælum, til at tage Borgerskab som Detaillist i Randers, hvorefter der i A. Mogensens Navn blev etableret en Butiksforretning med Urtekram- og Kolonialvarer i oftnævnte Ejendom.

I Anledning heraf blev der mellem Tiltalte og A. Mogensen under 3 December f. A. oprettet tvende Kontrakter, dels en Lejekontrakt, ved hvilken Tiltalte for en Lejesum af 1000 Kr., der skulde erlægges med 100 Kr. ved Indflytningen og 300 Kr. henholdsvis den 18 Januar 1901, April Flyttedag s. A. og 18 Juli næst efter, til A. Mogensen udlejede Butikslokale og Lagerrum i Ejendommen, hvorhos A. Mogensen bl. a. forpligtede sig til i Lejetiden uafbrudt at holde aaben Bod og drive Urtekram- og Kolonialhandel samme Steds, dels en Kontrakt, hvorved A. Mogensen forpligtede sig til i det nævnte Tidsrum udelukkende at tage de Varer, der skulde forhandles i bemeldte Forretning, hos Tiltalte, der skulde levere ham disse til sin egen Netto-Indkøbspris med Tillæg af 4 pCt. Avance, hvorhos Tiltalte indgik paa at levere Kosten til Forretningens Bestyrer og det øvrige Butikspersonale for en maanedlig Betaling af 25 Kr. for hver.

Under 22de s. M. fik Tiltalte sit Borgerskab som Detaillist forandret til Borgerskab som Købmand for at kunne sælge Varer til Forretningen i større Partier.

Til Bestyrer af Forretningen antog Tiltalte paa A. Mogensens Vegne en Kommis, der skulde lønnes med 50 Kr. maanedlig samt fri Station og et Gratiale af 100 Kr., naar han fratraadte Pladsen til Oktober Flyttedag 1901, og efter den mellem Tiltalte og Bestyreren trufne Aftale skulde denne have frie Hænder med Hensyn til Forretningens Drift, antage Personale og besørge den fornødne Annoncering.

Efter hvad der videre er oplyst, har Tiltalte ført en Kontrabog over sit Mellemværende med Forretningen, i hvilken Bog A. Mogensen er debiteret for det af Tiltalte udlagte Gebyr og Stempel til Borgerbrevet, samt for de til Forretningen leverede Varer, de hidtil forfaldne Lejebeløb og for Tiltaltes Tilgodehavende for Kost og Logis til Bestyreren, medens han er krediteret for de af Bestyreren til Afdrag paa Skylden gjorte Indbetalinger til Tiltalte, i hvilken Henseende der er blevet forholdt saaledes, at Bestyreren — efter hvis Forklaring der i Forretningen hovedsagelig kun er solgt mod kontant Betaling, saa at

den jagtberettigede de ovennævnte 10 Kr. samt Sagens Omkostninger for Politiretten.

Tiltalte vil derhos have at udrede i Erstatning til Godsejer V. Lunn, i yderligere Erstatning i Henhold til fornævnte Lovs § 13 i Slutningen, 50 Kr.

Nr. 231. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Frederik Mogensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens § 34.

Randers Købstads Politirets Dom af 20 April 1901: Tiltalte, Købmand Carl Frederik Mogensen, bør til Randers Købstads Kæmnerkasse bøde 30 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1901: Tiltalte Carl Frederik Mogensen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 21de August d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Købmand Carl Frederik Mogensen, der er født i Aaret 1866 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Næringslovens § 34.

Ved begge de i 1ste Instans Tiltaltes Tilstaaelser og det i øvrigt, til Dels ved et paa Foranstaltning af nærværende Ret optaget Reassumtionsforhør oplyste, er følgende godtgjort:

Efter at fornævnte Indsidder H. Petersen havde iagttaget, at der paa en under Aggersvold Hovedgaard hørende Eng stod 5 Dyr, og havde meddelt Tiltalte dette, bleve de enige om at forsøge at skyde en Buk af disse og derpaa at sælge den til fælles Fordel, saaledes at Udbyttet skulde deles mellem dem. I Henhold til denne Aftale hentede Petersen den 28 Januar d. A. om Morgenen Kl. mellem 5 og 6 Tiltalte i dennes Hjem, og begge iført Tøjsko begave de sig ad Aggersvold til, hvor Petersen, der var forsynet med Bøsse, stillede sig paa Post ved et stort Træ i Nærheden af den Eng, paa hvilken han havde set Dyrene, medens Tiltalte, der ingen Bøsse havde, da hans var itu, efter Aftale gik igennem en Laage mellem Stakkebjerg Skov og Aggersvold Lystskov og derefter i en Bue op i Retning af Aggersvold Hovedbygning for at komme uden om det Sted, hvor Dyrene antoges at staa, og derpaa gennem Skoven hen mod det Sted, hvor Petersen havde taget Stade, i den Hensigt at drive Dyrene, med Hensyn til hvilke han dog ingen Kundskab vil have haft om, hvorvidt de vare mere eller mindre tamme, ned mod Petersen. Planen lykkedes for saa vidt ogsaa, som 3 af Dyrene straks kom hen imod Petersen, uden at Tiltalte dog saa nogen af dem. Da Petersens Skud var faldet, ilede Tiltalte til og saa, at det fældede Dyr, der alt var dødt, var en Raa, som de derpaa i Forening puttede i en Sæk og bar til Tiltaltes Hjem; hvem af dem, der medbragte Sækken, har ikke kunnet oplyses.

Da Dyret viste sig at være en Raa, turde de paa Grund af Fredningsbestemmelserne ikke, som paatænkt, sælge det, men delte det saaledes, at Petersen medtog sin Del af Kødet til sit Hjem, medens Tiltalte beholdt Resten hos sig.

Den jagtberettigede, Godsejer V. Lunn, har i Erstatning for den skudte Raa forlangt 10 Kr. samt yderligere, i Henhold til Jagtlovens § 13 i Slutningen, i Erstatning for den Skade, der er tilføjet hans Vildtbestand derved, at Raaen er nedlagt i Fredningstiden, 50 Kr., mod hvilke Erstatningers Størrelse Tiltalte har erklæret intet at have at indvende.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født den 12 Februar 1876 og tidligere, foruden ved Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 10 Juni 1899 efter Straffelovens § 203 og § 235 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, har været straffet ved Arts-Skippinge Herreders Politirets Dom af 19 August 1899 i en privat anlagt Sag efter Jagtlovens §§ 23 og 25, kfr. § 13, med en Bøde af 80 Kr., ifølge Tilbud af 1 Februar f. A. i samme Ret med en Bøde for ulovlig Jagt af 100 Kr. samt ifølge Merløse-Tudse Herreders Dom af 11 Februar d. A. anset efter Jagtlovens § 23, 2det Stykke, med en Bøde af 100 Kr., ved den indankede Dom rettelig anset for Overtrædelse af Lov om Jagten 8 Maj 1894 §§ 13 og 17 efter dens §§ 23, 2det Stk., og 27 med en Bøde til Hjembæk-Svinninge Kommunes Kasse, der efter Omstændighederne findes passende fastsat til 200 Kr., ligesom det ogsaa maa billiges, at han — in solidum med den i første Instans medtiltalte — er paalagt at udrede til

Onsdagen den 13 November.

Nr. 239 Advokat Halkier

contra

Jens Christian Christoffersen (Def. Winther),

der tiltales for ulovlig Jagt og Overtrædelse af Jagtlovens § 17.

Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 13 Februar 1901: De Tiltalte, Jens Christian Christoffersen og Henrik Petersen, bør til Hjembæk-Svinninge Kommunes Kasse bøde henholdsvis 200 Kr. og 230 Kr.; til samme Kasse betaler Tiltalte Henrik Petersen 50 Kr. I Erstatning til Godsejer Lunn betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 10 Kr.; saa udrede de og, en for begge og begge for en, Sagens Omkostninger. De idømte Bøder og det idømte Konfiskationsbeløb og Erstatningsbeløb at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1901: Politiretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa betaler og Tiltalte Jens Christian Christoffersen i yderligere Erstatning til Godsejer V. Lunn 50 Kr. samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Leth og Overretssagfører V. Lund, 15 Kr. til hver. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden i Henhold til Jagtlovens § 23, 4de Stykke, findes at burde forhøjes til 230 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 230 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Christoffersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Politiret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en anden Tiltalt, Indsidder Henrik Petersen, for hvis Vedkommende Sagen dog ikke er appelleret, er Tiltalte Jens Christian Christoffersen sigtet for ulovlig Jagt og Overtrædelse af Jagtlovens § 17.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Peter Holgersen for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de tilvejebragte Oplysninger følgende:

Da Arbejdsmand Sinius Oluf Marinus Schou, som bor i Ejendommen udenbys Matr.-Nr. 11 ved den nordre Spaserevej her i Byen, den 22de f. M. ca. Kl. 8 om Aftenen sad i sin Stue sammen med Fajancearbejder Hans Nielsen, saa de Tiltalte komme gaaende fra Spaserevejen hen imod Huset. For at blive fri for Tiltalte, der undertiden, naar Schou ikke er hjemme, kommer der i Huset og besøger hans Moder, der holder Hus for ham, gik Schou ud og lagde Krog paa Laagen og gik derefter ind i Stuen igen. Noget efter hørte Schou og Nielsen Hønsene skrige i Gaarden, og da de straks gik derud, saa de begge, at Tiltalte stod i Gaarden med en Høne under Trøjen. Paa Schous Forespørgsel, hvad han skulde der, svarede Tiltalte, at han vilde tale med Schous Moder, og lod i det samme Hønen falde og gik sin Vej. Hønen var død. Schou har forklaret, at det var en ualmindelig god Høne, som Tiltalte tog, og har paastaaet sig i Erstatning 2 Kr.

Tiltalte har benægtet at have gjort sig skyldig i Tyveri af den omhandlede Høne, men da Schou og Nielsen edelig have bekræftet, at de samtidig saa Tiltalte med Hønen under Trøjen, er der tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det Tyveri, hvorfor han er sat under Tiltale.

Tiltalte er født i Rønne den 3dje Marts 1839 og tidligere straffet saaledes:

1. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 24 Marts 1891 efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Dom ved Højesterets Dom af 21 Maj 1891 er stadfæstet, dog at Straffetiden er forandret til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

2. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 2 December 1891 efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Dom ved Højesterets Dom af 5 Januar 1892 blev forandret derhen, at han efter Straffelovens § 100 og 101, til Dels sammenholdt med § 102, blev anset med simpelt Fængsel i 8 Dage.

3. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 28 December 1900 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Dom ved Højesterets Dom af 4 Februar d. A. blev forandret til 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost i Henhold til Straffelovens § 228.

Tiltalte har endelig været tiltalt for Omgængelse mod Naturen eller Attentat paa samme Forbrydelse, men blev ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 18 Marts 1880 frifunden for Aktors Tiltale.

Han vil nu for sit oven fremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 230, jfr. § 23, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Han vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger, — — — samt i Erstatning til Arbejdsmand Sinius Oluf Martin Schou 2 Kr.

Efter det foreliggende, derunder Citantens egen Procedure, kan der imidlertid ikke gaas ud fra, at fransk Hvedemel er en Vare af saa særlig Beskaffenhed, at han ikke her i Landet kunde ved Køb have forskaffet sig andet Mel, ved Hjælp af hvilket han kunde opfylde de Forpligtelser til Levering af Mel, han maatte have paataget sig, og idet han, for saa vidt han, som af ham anbragt, maatte have foretaget Indkøb af andet Mel til Dækning af sine Salgsforpligtelser, maa antages herigennem at have indvundet den Avance, der kunde opnaas derpaa, kan han ikke anses at have godtgjort, som Følge af Indstævnetes Misligholdelse af den tidt nævnte Handel, at være gaaet Glip af en Salgsavance, som han kan fordre godtgjort af Indstævnte. Som Følgn af det anførte vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten 1500 Kr. med Renter deraf som paastaaet, men i øvrigt være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Gæsteretsdommen ommeldte at være begaaet.

Nr. 243. Advokat Halkier

contra

Jens Peter Holgersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 29 August 1901: Tiltalte Jens Peter Holgersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne J. Olsen og N. C. Olsen, 10 Kr. til hver. I Erstatning til Arbejdsmand Sinius Oluf Martin Schou betaler Tiltalte 2 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Holgersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

Citanten paa Leveringstiden bør beregnes efter den i Dunkerque derfor gældende Pris, hvorimod det følger af Forholdets Natur, at den Pris, hvori Melet paa Tidspunktet for Leveringen stod her i Landet, og som Citanten maa antages mindst at have kunnet opnaa ved igen at forhandle det, maa anses som den rette Maalestok for Melets Værdi for Citanten i det Øjeblik, Leveringen fandt Sted.*) Ved den fremlagte Erklæring fra »De danske Dampmøller« maa det derhos anses paa en efter Omstændighederne fyldestgørende Maade godtgjort, at det Mel, som denne Erklæring angaar, til de deri nævnte Tider har været noteret til de samme Steds angivne Priser, og der kan ikke tages noget videre Hensyn til den af Indstævnte — der selv er Forhandler af fransk Hvedemel og saaledes maa antages at have været i Stand til at opgive de derfor gældende Priser — uden nærmere Opgivelse herom i al Almindelighed fremsatte og af intet bestyrkede Benægtelse af, at Erklæringen ogsaa angaar den nævnte Slags Mel.

Ifølge bemeldte Erklæring maa der derfor gaas ud fra, at den laveste Pris, hvori det Mel, hvorom der her under Sagen er Spørgsmaal, har staaet her i Landet inden for det Tidsrum, i Løbet af hvilket Indstævnte efter Vilkaarene for den ovenfor nævnte Handel havde kunnet levere det omkontraherede Parti Mel, har været 9 Kr. 50 Øre pr. Centner eller 19 Kr. pr. 100 Kilo, altsaa for det omhandlede Parti, der, som ovenberørt, udgjorde 300 Sække à 100 Kilo, i alt 5700 Kr., medens den for Partiet stipulerede Købesum, som meldt, var 13 Kr. 35 Øre pr. Sæk eller i alt 4005 Kr., og idet Differencen mellem disse to Summer, hvortil det Tab, der i den her omhandlede Henseende er paadraget Citanten ved Indstævntes Undladelse af at opfylde Handelen, efter det oven anførte bliver at beregne, herefter udgør 1695 Kr. og saaledes overstiger det Beløb af 1500 Kr., hvormed Citanten har paastaaet sig dette Tab erstattet af Indstævnte, maa denne anses pligtig at betale Citanten det saaledes indtalte Beløb.

Hvad dernæst angaar Citantens Fordring paa Erstatning for forspildt Salgsavance til Beløb 300 Kr., har han for Overretten fremlagt Udskrift af en af ham efter Gæsteretsdommens Afsigelse foranstaltet Skønsforretning, hvorunder det af Skønsmændene er antaget, at Citanten ved Salg af et Parti fransk Hvedemel, som det her under Sagen ommeldte, leveret til kontraktmæssig Tid og i øvrigt paa de ved den oftnævnte Handel mellem Citanten og Indstævnte vedtagne Vilkaar, uden Hensyn til Prisændringer vilde kunne opnaa en Avance af 75 Øre pr. Sæk à 200 Pd. Brutto inklusive Sæk, for saa vidt Melet solgtes i en gros Partier paa mindst 10 Sække, og af 1 Kr., for saa vidt Salget foregik en detail med 1 Sæk ad Gangen, og under Henvisning hertil har Citanten villet gøre gældende, at han, hvis han havde faaet Melet leveret, ved Videresalg af samme, hvorom han i øvrigt efter sit Anbringende allerede havde sluttet Akkorder, havde kunnet opnaa en Avance af 1 Kr. pr. Sæk udover den for Melet noterede Pris, og at han, der formentlig ved Indstævntes Undladelse af at levere Melet er bleven berøvet denne Avance, der altsaa for det omkontraherede Parti vilde udgøre 300 Kr., maa anses berettiget til at fordre sig dette Beløb godtgjort af Indstævnte.

---

*) Skal formentlig være »skulde have fundet Sted«.

protesteret imod, at den, som meldt, af Citanten til Grund for Beregningen af den ham formentlig tilkommende Erstatning lagte Dato af 4 December gøres til Grundlag herfor, har under alle Omstændigheder bestridt, at Citanten som Følge af Handelens Ikke-Opfyldelse har lidt noget Tab, eller i alt Fald et saa stort Tab, som af ham gjort gældende.

Medens nu Citanten for Gæsteretten ikke havde tilvejebragt nogen som helst Bevisligheder for, hvad han der havde anbragt til Støtte for det af ham fremsatte Erstatningskrav, har han, for saa vidt angaar det af ham indtalte Beløb af 1500 Kr. i Godtgørelse for den Prisstigning, det omhandlede Mel skal være undergaaet siden hans Køb deraf, for Overretten fremlagt dels en Skrivelse af 2 December 1898 fra Grosserer-Societetets Komite i Kjøbenhavn, hvori denne i Besvarelse af en, som det maa antages paa Citantens Vegne fra en Sagfører fremkommen Forespørgsel udtaler, at der ikke findes nogen officiel Børsnotering for Prisen paa Hvedemel der paa Pladsen, og at man derfor kun kan henvise til at søge Oplysning hos »De danske Dampmøller«, dels en Erklæring fra disse af 5te s. M., hvorefter Salgspriserne for Bagerimel i Tiden fra 29 Oktober til 9 December 1896 har været noterede saaledes pr. Centner:

fra den	29	Oktober	til den	10	November	Kr.	9 50
—	10	November	—	12	November	»	9 75
—	12	November	—	15	November	»	10 00
—	15	November	—	9	December	»	10 25

og idet derhos Citanten — der vel for Gæsteretten har anstillet en Beregning af den ham i den her omhandlede Henseende formentligt tilkommende Erstatning, hvorefter denne skulde udgøre Forskellen mellem den Pris, hvortil Melet stod aabent her i Landet paa det Tidspunkt, da han købte det, og den højere Pris, hvori det efter hans Anbringende stod den 4 December næst efter, men dog maa antages allerede der at have villet søge sig tilkendt Erstatning for det Tab, han virkelig har lidt i den nævnte Henseende ved Indstævntes Undladelse af at opfylde Handelen — her for Retten har gjort gældende, at den ham i Anledning af Melets Stigning i Pris tilkommende Erstatning, rigtig beregnet, bliver at bestemme til Differencen mellem den stipulerede Købesum for Melet og den Pris, hvortil dette stod aabent paa Leveringstiden, samt at denne Difference, selv naar der gaas ud fra den laveste Pris, hvortil Melet ifølge den nys nævnte Erklæring fra »De danske Dampmøller« har været noteret indenfor det Tidsrum, hvori Leveringen ifølge Salgsvilkaarene kunde finde Sted, overstiger det under denne Del af Sagen indtalte Beløb af 1500 Kr., har han forment, at Indstævnte maa være pligtig at betale ham dette Beløb.

Der maa nu ogsaa gives Citanten Medhold i, at han, for saa vidt det maatte antages, at det omhandlede Parti Mel ved Leveringen vilde have haft en højere Pengeværdi for ham end den Sum, han skulde betale derfor, maa anses berettiget til at fordre sig Differencen mellem disse Beløb, som et ham ved Indstævntes retsstridige Undladelse af at levere Melet paadraget Tab, erstattet af Indstævnte, og det maa anses ubeføjet, naar denne har villet gøre gældende, at Melets Værdi for

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, og idet der efter Sagens processuelle Stilling ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommen til Fordel for Indstævnte, vil den efter dennes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Tetzen-Lund, til Indstævnte, Købmand Chr. F. Hansen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Slutseddel af 4 September 1896 solgte Indstævnte, Købmand Tetzen-Lund i Aarhus, til Citanten, Købmand C. F. Hansen i Kolding, 300 Sække fransk Hvedemel »efter Prøve Nr. 564« à 13 Kr. 35 Øre pr. Sæk à 100 Kilo, Brutto for Netto, cif Esbjerg, Afladning fra Dunkerque pr. Damper i November 1896, Betaling kontant i Aarhus mod Konnossement og Assurancepolice. Under Anbringende af, at det solgte Parti Hvedemel ikke er leveret ham, og at Prisen paa den solgte Kvalitet saavel som paa Mel overhovedet den 4 December 1896, paa hvilket Tidspunkt de omkontraherede Varer senest vilde være ankomne til Esbjerg, hvis de overensstemmende med Slutsedlen vare blevne afskibede fra Dunkerque i November Maaned, var 5 Kr. højere pr. 100 Kilo end paa Salgstiden, hvilken Prisstigning altsaa for det solgte Parti svarer til et Beløb af 1500 Kr., samt at han vilde have kunnet sælge Partiet videre med en Avance af 1 Kr. pr. Sæk, og at han altsaa, ved at være bleven afskaaren fra Videresalg, har mistet en Fortjeneste af 300 Kr., har Citanten under nærværende Sag i første Instans ved en Gæsteret søgt Indstævnte til at erstatte ham det ved Handelens Ikke-Opfyldelse lidte Tab med de nævnte to Beløb, tilsammen 1800 Kr. med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra Gæsteretsstævningens Dato den 14de Januar 1897, indtil Betaling sker, hvorhos han har nedlagt forskellige subsidiære Paastande, og da Indstævnte ved Gæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte har procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Indstævnte har erkendt, at den ommeldte Handel ikke er bleven opfyldt af ham, og for saa vidt han har anbragt, at han paa Grund af forandrede Trafikforhold paa Eksportstedet ikke naaede at faa det omhandlede Parti Mel afskibet før i December Maaned, har han ikke oplyst noget til Bestyrkelse af dette Anbringende eller for, at Afskibning af Melet overhovedet har fundet Sted, men han, der i øvrigt har

tages Hensyn til dette Anbringende, hvis Rigtighed de ikke mod Hovedappellantens Benægtelse have godtgjort.

Derimod findes der at maatte gives Kontraappellanterne Medhold i, at deres Frifindelsespaastand har Hjemmel i § 5 i Foreningens Love — hvori det bl. a. hedder: »Medlemmer kunne ikke andet Steds have de Genstande forsikrede, som de have ladet forsikre i Foreningen; overtrædes denne Bestemmelse, udelukkes de af Foreningen og have ingen som helst Fordring paa Erstatning« idet det er uomtvistet, at Hovedappellanten havde de brændte Genstande forsikrede i 2 andre Foreninger, deriblandt »De fynske Købstæders Brandforsikringstorening«, for hvilken han, som foran anført, optræder som Mandatarius, og idet Hovedappellanten ikke mod Kontraappellanternes Benægtelse har bevist, at disse have samtykket heri eller været vidende herom, forinden de ved et den 28 September 1895 i Anledning af Ildsvaaden afholdt Møde erfarede det.

Som Følge af det anførte og med Bemærkning, at der ikke findes Føje til at forandre den indankede Doms Bestemmelse om Sagens Omkostninger, vil denne Dom være at stadfæste.

Sagens Omkostntnger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører G. Lund en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 18 December 1899 fremlagte Indlæg.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse for Overretten.

Tirsdagen den 12 November.

Nr. 35. Købmand **Tetzen-Lund** (U. Hansen)

contra

Købmand **Chr. F. Hansen** (Rée),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel om et Parti Hvedemel.

Aarhus Købstads Gæsterets Dom af 13 Oktober 1898: Indstævnte, Købmand Tetzen-Lund, bør for Tiltale af Citanten, Købmand Chr. F. Hansen, i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at fornævnte Slutseddel af 4 September 1896, der er fremlagt i Genpart, som er konfereret med Originalen, er skreven paa ustemplet Papir.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juli 1900: Indstævnte, Købmand Tetzen-Lund, bør til Citanten, Købmand C. F. Hansen, betale 1500 Kr. med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 14 Januar 1897, indtil Betaling sker, men bør i øvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Kr. 42 Øre, i alt 9352 Kr. 90 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 15 September 1896, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Kontraappellanterne, der principalt paastod Sagen afvist fra Underretten, procederede i Realiteten til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter at Underretten ved Kendelse af 29 Juli 1897 havde forkastet Kontraappellanternes Afvisningspaastand, blev der ved samme Rets Dom af 13 April 1899 tillagt Kontraappellanterne Frifindelse, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Saavel Kendelsen som Dommen ere ifølge Hoved- og Kontraappelstævning af Parterne indankede for Overretten, hvor Kontraappellanterne paastaa den ommeldte Kendelse forandret derhen, at Sagen afvises fra Underretten, medens Hovedappellanten procederer til Kendelsens Stadfæstelse. I Realiteten gentager hver især af Parterne sine i første Instans nedlagte Paastande, og paastaar sig Sagens Omkostninger for Overretten tillagte hos Modparten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at den Hovedappellanten tilhørende Ejendom i Svendborg Vestergade Natten mellem den 26de og 27de September 1895 delvis nedbrændte, at Hovedappellanten under 28de December 1893 havde tegnet Assurance for i alt 25000 Kr. hos Kontraappellanterne, og at disse have vægret sig ved at betale den indtalte Erstatning.

Til Støtte for deres Afvisningspaastand have Kontraappellanterne paaberaabt sig § 10 i de for Foreningen gældende Love, hvilken § overskrives »Almindelige Bestemmelser«, og hvori det bl. a. hedder: »Skulde der opstaa Misforstaaelse eller Meningsforskel om Ting eller Genstande, der vedkomme denne Forening, eller om denne Lovs rette Forstaaelse mellem Foreningens Medlemmer, maa derom ingen Rettergang finde Sted; men har Formanden da paa Foranledning at udnævne en Komite af 5 à 7 Medlemmer, hvis Beslutning skal have Lovskraft«. Der findes imidlertid at maatte gives Hovedappellanten Medhold i, at denne Bestemmelse, som end ikke efter sin Affattelse synes at have Tilfælde som det foreliggende for Øje, i alt Fald ikke kan komme i Betragtning overfor Lovenes § 7, der overskrives »Om Fremgangsmaaden ved indtruffen Ildsvaade og om Skadeserstatning«, og som bl. a. indeholder følgende Bestemmelse: »Vil den brandlidte anlægge Sag mod Foreningen paa Grund af nægtet Erstatning, maa dette ske inden Udløbet af 1 Aar efter, at Nægtelsen er sket; efter denne Termins Udløb har han tabt sin Ret til at sagsøge Foreningen«. Da der derhos ikke kan gives Kontraappellanterne Medhold i, at der fra Hovedappellantens Side foreligger ulovlig Komulation, eller i, at Hovedappellanten ved sit Forhold overfor en af Foreningens Formand i Henhold til Lovenes § 10 udnævnt Komite kan anses at have godkendt dennes Beføjelse til at afgøre Sagen, vil den indankede Kendelse være at stadfæste.

Naar Kontraappellanterne i Realiteten have gjort gældende, at den af Hovedappellanten tegnede Assurance efter en mundtlig Aftale, hvorom intet indeholdes i det udstedte Forsikringsdokument, alene omfattede Genstande beroende i den Del af Hovedappellantens Bygninger, som ikke berørtes af den ham overgaaede Ildsvaade, vil der ikke kunne

sikring paa det Tidspunkt, da denne afsluttedes, var bekendt med, at Hovedappellanten allerede andet Steds havde forsikret sine Varelagre.

For saa vidt nu Kontraappellanten har gjort gældende, at der mellem nævnte Tillidsmand og Hovedappellanten er truffen mundtlig Aftale om, at de Varer, der beroede i de senere afbrændte Bygninger, skulde være udenfor Foreningens Risiko, vil der i Henhold til, hvad der i saa Henseende er anført i Dommen, ikke kunne tages Hensyn til dette Anbringende.

Men heller ikke den af Kontraappellanten fremsatte, paa § 5 i Foreningens Love støttede Indsigelse mod Søgsmaalet findes der at kunne tillægges Betydning, idet det af Sammenhængen i denne Paragraf og andre Bestemmelser i Lovene fremgaar — hvad ogsaa ses at være antaget af den i Dommen ommeldte, i Henhold til Lovenes § 10 udnævnte Komité —, at der i Paragrafen alene er tænkt paa Dobbeltforsikringer, og at det ikke har været Meningen i Strid med Forholdets Natur at udelukke en Forsikring som den foreliggende.

Allerede som Følge heraf vil Kontraappellanten efter den derom nedlagte Paastand være at dømme til at betale Hovedappellanten paa egne Vegne 3617 Kroner 48 Øre og som Mandatarius for »De fynske Købstæders Brandforsikringsforening« 5735 Kroner 42 Øre, tilsammen 9352 Kroner 90 Øre med Renter som paastaaet.

Derhos findes Kontraappellanten at burde tilsvare Hovedappellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, »Den skaarupørske Brandassuranceforening«, bør til Hovedappellanten, Møller Theodor Petersen, betale paa dennes egne Vegne 3617 Kroner 48 Øre og i hans Egenskab af Mandatarius for »De fynske Købstæders Brandforsikringsforening« 5735 Kroner 42 Øre, tilsammen 9352 Kroner 90 Øre, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 15de September 1896, indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger for alle Retter med 500 Kroner. Saa betaler Kontraappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i første Instans ved Sunds-Gudme Herreders ordinære Ret anlagte Sag paastod Hovedappellanten, Møller Theodor Petersen af Svendborg, Kontraappellanterne »Den skaarupørske Brandassuranceforening«, tilpligtede i Brandskadeerstatning at betale ham, dels paa egne Vegne 3617 Kr. 48 Øre, dels som Mandatarius for »De fynske Købstæders Brandforsikringsforening«, til hvem han, efter at denne Forening for saa vidt har dækket hans Skade, har transporteret sin Fordring, 5735

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af det den 8 August 1898 fremlagte Eksemplar af ovenmeldte Kontrakt fremgaar, at der til denne Kontrakt er brugt noget Stempel; i øvrigt foreligger ingen Overtrædelse af Stempellovgivningen under Sagen.

Mandagen den 11 November.

Nr. 77. Møller **Theodor Petersen** (Liebe)

contra

»Den skaarupørske Brandassuranceforening« ved sammes Formand, Gaardejer Jørgen Petersen (U. Hansen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Brandskadeerstatning.

Sunds-Gudme Herreders ordinære Rets Kendelse af 29 Juli 1897: Der bevilges Indstævnte Anstand i 14 Dage for at behandle Sagens Realitet.

Sunds-Gudme Herreders ordinære Rets Dom af 13 April 1899: Indstævnte, »Den skaarupørske Brandassuranceforening«, ved dens Formand, Gaardfæster Michael Pedersen af Svindinge, bør for Tiltale i denne Sag af Citanten, Møller Theodor Petersen af Svendborg, fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 September 1900: Den indankede Kendelse og den indankede Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der forelægges Overretssagfører G. Lund en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 18de December 1899 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at den af Kontraappellanten, »Den skaarupørske Brandassuranceforening«, nedlagte Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten ikke er tagen til Følge ved Dommen.

Som det fremgaar af de foreliggende Oplysninger, var Grunden til, at Hovedappellanten samtidig har haft sine Varelagre forsikrede hos tre forskellige Selskaber, den, at han kun paa denne Maade kunde faa sin Interesse fuldt forsikret, idet de tvende Selskaber, hos hvilke han først tegnede Forsikring, nemlig »De fynske Købstæders Brandforsikringsforening« og derefter Kontraappellanten, ifølge deres Love i det foreliggende Tilfælde ikke kunde paatage sig en større Risiko end henholdsvis 20000 Kroner og 25000 Kroner, medens Varelagrenes Værdi til Tider kunde overstige disse tvende Beløb tilsammenlagte. Endvidere er det oplyst, at den Tillidsmand, der paa Kontraappellantens Vegne forhandlede med Hovedappellanten om den omstridte For-

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 80.**

Torsdagen den 7 November.

de dermed forbundne Omstændigheder, ikke at indeholde noget Brud paa de Citanten ifølge hans Stilling overfor de Indstævnte paahvilende Forpligtelser. Saadant skønnes ej heller at være Tilfældet, for saa vidt de Indstævnte have lagt Citanten til Last, at han nogle Gange har ladet Smør bringe fra Mejeriet til en af ham her i Staden dreven Høkerforretning, efter hvad han selv har erkendt, i alt 30 Pund i 2 Gange, nemlig den 1ste og 3dje Juni 1898, og naar det fremdeles af de Indstævnte er gjort gældende, at Citanten, saavel i de sidst omtalte som i de tidligere nævnte Tilfælde, ikke har aflagt tilbørligt Regnskab for de Pengebeløb, han i Anledning af de her omhandlede Smørafhændelser skulde tilsvare Mejeriet, findes der ikke i saa Henseende, efter hvad der er oplyst, særlig under en paa Foranledning af de Indstævnte mod Citanten angaaende hans Forhold overfor dem indledet kriminel Undersøgelse, der sluttedes uden at justitiel Tiltale imod ham blev institueret, med Føje at kunne lægges ham noget til Last. De Indstævnte have endelig paaberaabt sig, at Citanten, uagtet han ved den oven omtalte Kontrakt har forpligtet sig til senest 3 Maaneder efter at have tiltraadt her ommeldte sin Stilling, altsaa den 1 Juni 1898, at ophøre med sin før omtalte Høkerforretning, dog er vedbleven at drive denne langt ud over den fastsatte Frist. Citanten har nu vel erkendt, at han er vedbleven at holde Udsalg fra denne Forretnings Butik indtil den 5 Juni 1898, men i Forbindelse dermed assereret, at Forretningen dog i alt væsentligt var ophørt den 1ste samme Maaned, idet den i Tidsrummet indtil den 5te Juni kun holdtes aaben nogle faa Timer daglig for at udsælge Rester af Varerne, og at, naar han desuagtet i bemeldte Maaned forinden sidst nævnte Dag, som ovenmeldt, et Par Gange har faaet Smør fra Mejeriet til Butiken, hvilket han ligeledes der i nævnte Tidsrum solgte, dette da kun er sket, fordi det var nødvendigt ogsaa at have lidt Smør til Salg i Butiken for at kunne faa Resten af Varerne solgte. De Indstævnte have paa deres Side ikke godtgjort, at disse Citantens Asserta ere urigtige, og herefter findes Citantens her omhandlede Forhold ikke at involvere en Misligholdelse, paa Grund af hvilken de Indstævnte i Medfør af den oven omtalte Kontrakt skulde være berettigede til at afskedige ham.

I Henhold til det foranførte, og da de Indstævnte ikke imod Citantens Beregning af Lønnen have fremsat nogen særlig Indvending, vil der være at tilkende Citanten hos de Indstævnte 809 Kr. 5 Øre med Renter som paastaaet.

lanten, Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier«, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Forretningsfører Carl Gustav Schultz' Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Salomon 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en den 1ste Marts 1898 oprettet Kontrakt blev Citanten, Forretningsfører Carl Gustav Schultz, af de Indstævnte, Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier«, antagen til at lede Driften af Selskabets Mejeri mod en aarlig Løn af 2000 Kr., at betale med 166 Kr. 67 Øre maanedlig bagud, og en nærmere fastsat Tantieme, og var der i Kontrakten betinget en gensidig Opsigelsesfrist af 3 Maaneder, dog at de Indstævnte i Tilfælde af væsentlig eller gentagen, mindre væsentlig, Misligholdelse fra Citantens Side straks kunde hæve Kontrakten, og tiltraadte Citanten samme Dag denne sin Stilling. Den 3 Juli næstefter bortviste imidlertid de Indstævnte ham af Tjenesten, uden at have betalt ham Lønnen for Juni Maaned, og idet Citanten nu anbringer, at denne Afskedigelse er sket uden Grund, og at han ifølge Kontrakten først kunde have været opsagt til 1 November 1898, søger han under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede at betale ham Løn fra 1 Juni til 1 November 1898, eller for 5 Maaneder med i alt 833 Kr. 35 Øre, dog at han heri maa antages at ville have fradraget 24 Kr. 30 Øre, som han har erkendt at skylde de Indstævnte som Rest paa Mellemværende, hvorhos han paastaar sig tillagt Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum den 6 Juli 1898 samt Sagens Omkostninger skadesløst, og har han desuden fremsat en subsidiær Paastand.

De Indstævnte have procederet til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, og have de herfor paaberaabt sig, at Citanten formentlig i flere Henseender har misligholdt den forommeldte Kontrakt, hvorfor de maatte være berettigede til, som oven ommeldt, at afskedige ham.

For saa vidt de Indstævnte i saa Henseende have anført, at Citanten har overtraadt et ham meddelt Forbud mod at sælge Smør en detail og til Afhentning paa Mejeriet, have de ikke imod Citantens Benægtelse bevist, at han af dem har modtaget et absolut, undtagelsesfrit Forbud imod saadant Salg, og naar henses hertil, skønnes de faa Salg af denne Slags, som ere oplyste at have fundet Sted, særlig under

Færdig fra Trykkeriet den 21 November 1901.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

maa hans Behandling af Pigebørnene, der efter deres Forklaringer var dem imod, og som, efter hvad Tiltalte har erkendt, blev udøvet mod deres Villie og, som det efter Børnenes Forklaring maa antages, ved en Magtanvendelse fra Tiltaltes Side, dog tilregnes ham som uterligt Forhold.

Under Sagen er ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand.

Medens Tiltalte for sit overfor Pigen Maren udviste Forhold vil være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Led, vil han for sit Forhold overfor de nys nævnte tre Pigebørn være at anse efter samme Lovs § 176, sammenholdt med § 168 og til Dels med § 173, og findes den af ham herefter forskyldte Straf efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Torsdagen den 7 November.

Nr. 44. Aktieselskabet »**De samvirkende Mejerier**« (Høgsbro)

contra

Forretningsfører **Carl Gustav Schultz** (Salomon e. O.),

betr. Spørgsmaalet om Berettigelsen af Indstævntes Bortvisning af Aktieselskabets Tjeneste.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1900: De Indstævnte, Aktieselskabet »De samvirkende Mejerier«, bør til Citanten, Forretningsfører Carl Gustav Schultz, betale 809 Kr. 5 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 6 Juli 1898 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af det den 8de August 1898 fremlagte Eksemplar af ovenmeldte Kontrakt fremgaar, at der til denne Kontrakt er brugt noget Stempel.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at der ikke vil kunne tages Hensyn til de af Appellanten for Højesteret fremsatte nye Frifindelsesgrunde, allerede som Følge af, at Indstævnte har protesteret mod deres Fremsættelse, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appel-

han i alt Fald ikke nu kan mindes, hvor vidt han gjorde dette for at opnaa at blive ene med Maren.

Maren, der oprindelig, efter sin Forklaring af Skamfuldhed, fortav det passerede overfor sine Forældre, og først efter længere Tids Forløb betroede sig til sin Moder, da denne trængte ind paa hende, fordi hun viste sig meget nedtrykt — hvortil hun har angivet som Grund, at hun, der endnu ikke vil have menstrueret, frygtede for at være bleven frugtsommelig — blev den 27 Februar d. A. undersøgt af Distriktslægen, der i en samme Dag afgiven Erklæring har udtalt, at der ikke hos hende forefandtes Tegn paa Graviditet, uden at dog Muligheden herfor kunde anses udelukket, og at Hymen ikke var intakt, hvorefter coitus vel kunde have fundet Sted, medens Manglen af Hymen dog ogsaa kunde skyldes andre Aarsager.

I en paa Foranledning af Overretten afgiven yderligere Erklæring af 15de f. M. har Distriktslægen derhos udtalt, at der ved en fornyet Undersøgelse af Maren ikke er forefundet Tegn paa Svangerskab, hvorefter det med Sikkerhed kan sluttes, at hun ikke er bleven besvangret ved paagældende Lejlighed.

Efter alt, hvad der herefter foreligger, maa Tiltaltes Samleje med Maren ved den paagældende Lejlighed — uanset den tilstedeværende Mangel paa fuldstændig Overensstemmelse mellem hans og Marens i saa Henseende afgivne Forklaringer — anses at være blevet fuldbyrdet, og da Maren efter det oplyste maa antages at have gjort al den Modstand mod Tiltalte, som det stod i hendes Magt at udvise, hvorved bemærkes, at hun af Distriktslægen er beskreven som kun nogenlunde kraftig bygget efter sin Alder, medens Tiltalte af Forhørsdommeren er skildret som en efter sit Udseende kraftig Mand, samt da Tiltalte ikke kan antages at have haft nogen som helst rimelig Grund til ikke at anse hendes Modstand for alvorlig ment, maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed har gjort sig skyldig i fuldbyrdet Voldtægt.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det derhos anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han tjente hos fornævnte Østergaard, har, som det maa antages, ved mange Lejligheder behandlet Østergaards 3 yngre Døtre, der den Gang vare i en Alder af henholdsvis 12, 9 og 7 Aar, paa utugtig Maade ved at stikke sin Haand ind under deres Klæder, navnlig ind i deres Benklæder, og beføle dem, og særlig har Tiltalte erkendt, at han ved en af disse Lejligheder beførte det ældste af disse Pigebørn paa de bare Laar. Derimod har Tiltalte, for saa vidt det mellemste af Pigebørnene har forklaret, at han ved en af de ommeldte Lejligheder lagde sig paa Knæ over hende og, idet han med sin ene Haand holdt hendes Hænder, med den anden Haand opknappede sine Benklæder og fremtog sit Lem, som han derefter førte op mellem hendes Laar, erklæret ikke at kunne huske, at han har behandlet hende paa den anførte Maade, medens han paa den anden Side ikke har villet benægte Rigtigheden af Pigebarnets Forklaring. I Forbindelse med sin her omhandlede Tilstaaelse af sin Adfærd overfor de tre Pigebørn har Tiltalte anført, at han ved de paagældende Lejligheder ikke tænkte paa at behandle Pigebørnene paa en saadan Maade, at han derved kunde faa sin Kønsdrift tilfredsstillet, men uanset denne Tiltaltes Forklaring

som han paastod, at dette havde været med hendes Samtykke og gode Villie, saaledes forklarede han videre, at det ikke var første Gang, saadant var sket, idet han flere Gange tidligere, medens han tjente hos hendes Fader, havde haft med hende at gøre, uden at dog, efter hvad han senere forklarede, noget egentligt Samleje havde fundet Sted, og denne sin Forklaring fastholdt han i en Række af Forhør, uagtet Maren paa det bestemteste forsikrede baade, at Samlejet første Juledag havde fundet Sted mod hendes Villie og under Anvendelse af Magt fra Tiltaltes Side, og at Tiltalte aldrig tidligere havde haft med hende at bestille, idet han kun, som hun har udtrykt sig, havde »fløjet« med hende og hendes Søstre og haft sin Haand snart indenfor hendes Skørter, snart udenpaa. Efterhaanden indrømmede Tiltalte imidlertid, at Maren under det mellem dem Juledags Eftermiddag passerede ikke godvillig tog sine Ben fra hinanden, hvorimod han med Magt skilte dem ad, hvorhos han under Forklaringens Afgivelse indrømmer, at han nu nok kunde indse, at det ikke var med Marens Villie, at han behandlede hende som sket i Foderbaasen, og efter at Tiltalte endelig i et Forhør havde erkendt, at hans Forklaring om ved tidligere Lejligheder at have haft med hende at gøre med hendes Indvilligelse var urigtig — i hvilken Henseende han nærmere forklarede, at han nok havde spøgt med hende og i Spøg kastet hende overende, men ikke før sidste Juledag havde haft til Hensigt eller prøvet paa at faa Samleje med hende eller paa anden Maade behandlet hende uterligt — maa han anses under de paafølgende Forhør i det hele at have godkendt Rigtigheden af Marens Fremstilling af det ved den paagældende Lejlighed forefaldne, idet han dog har fastholdt, at Maren, om end det var mod hendes Villie, at han forsøgte at faa Samleje med hende, efter hans Mening ikke gjorde saa stærk Modstand, som hun kunde have gjort. Efter Tiltaltes saaledes afgivne endelige Forklaring var han derhos sikker paa, at Samlejet med Maren ikke blev fuldbyrdet i den Forstand, at han havde sit Lem inde i hendes Kønsdele, hvorimod han har erkendt, at hans Sæd afgik, inden han rejste sig fra hende.

Under det ovennævnte Reassumtionsforhør har Tiltalte derhos paa Forehold af den af Maren yderligere afgivne Forklaring udsagt, at han tog Maren om Livet, men at han ikke kan huske, hvad han sagde til hende, eller hvad hun sagde til ham, dog at han nok tror at mindes, at hun opfordrede ham til at lade hende være i Fred eller til at slippe hende, at han erindrer, at hun satte sin Træsko mod Dørtrinet, hvorimod han ikke mindes, hvorledes han, efter at have kastet hende over Ende, laa over hende, men at han ikke tør benægte Rigtigheden af Marens i saa Henseende afgivne Forklaring, at han husker, at han nedknappede sine Benklæder, hvorimod han ikke ved, hvorvidt han kom med Samlejet, og navnlig ikke ved, om han havde sit Lem endog blot mellem de ydre Skamlæber, samt at han i hvert Fald bestemt mindes, at hans Sæd afgik. Tiltalte har endvidere under bemeldte Forhør forklaret, at han ikke ved, hvor megen Modstand Maren gjorde, men at han dog tror, at hun kunde have gjort mere Modstand end hun gjorde. Endelig har Tiltalte erklæret, at han ikke ved, af hvilken Grund han havde sendt Marens 5-aarige Broder ud til Faarene, og at

den anden Haand at tage Skørterne op paa hende, der ikke var iført Benklæder, samt at faa hendes Ben fra hinanden og lægge sig mellem hendes blottede Laar, hvorefter han opknappede sine Benklæder og fremtog sit Lem, som han forsøgte at faa ind i hendes Kønsdele.

Hvor vidt dette sidste lykkedes ham, ved hun ikke, men da han efter henimod 5 Minutters Forløb var færdig, mærkede hun — der ved Tiltaltes Behandling, som hun har udtrykt sig, var lige ved at have en Følelse af, at det gjorde ondt, men dog ikke følte nogen egentlig Smerte — at der var kommet en slimet Vædske paa hendes Linned. Medens Tiltalte laa over hende, forholdt hun sig efter sin videre Forklaring hele Tiden meget urolig samt opfordrede vedblivende Tiltalte til at lade hende være, uden at hun dog opnaaede at frigøre sig for ham; derimod raabte hun ikke om Hjælp, idet hun mente ikke at kunne blive hørt af nogen, eftersom der ikke var andre hjemme end en 12aarig Søster og en 5aarig Broder, og denne sidste var tilmed af Tiltalte sendt i Marken for at hente Faarene hjem.

Under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør har Maren derhos nærmere forklaret, at da Tiltalte tog fat paa hende om Livet og ytrede, at han vilde have legemlig Omgang med hende, og at hun havde godt deraf, samt at det ikke gjorde noget, sagde hun mere end en Gang til ham, at han skulde slippe hende, og da han vilde føre hende ind i Foderbaasen, satte hun sin Træsko mod Dørtrinet for at hindre ham i at faa hende ind i Baasen, men da han var meget stærkere end hun, hjalp hendes Modstand ikke. Hendes videre Forklaring gaar derhos ud paa, at Tiltalte straks, da de vare komne ind i Foderbaasen, kastede hende overende, idet han bøjede hende ned til Siden, og lagde sig over hende samt tog hendes Skørter op og nedknappede sine Benklæder med højre Haand, at han med sin venstre Haand og Arm holdt hendes ene Arm, medens hendes anden Arm, da han bøjede hende ned til Siden, var kommen til at ligge halvt ind under hende, saaledes at hun ikke kunde røre den, at hun vel forsøgte at frigøre sine Arme, men at Tiltalte holdt hende saa haardt, at hun ikke kunde faa Armene fri, samt klemte hende over Brystet, at hun vedblev at sige til ham, at han skulde slippe hende, og at hun vilde sige det til sin Moder, at hun søgte at holde sine Ben samlede, men at Tiltalte dog fik dem fra hinanden og fik sig anbragt imellem dem, og endelig, at hun efter den Maade, hvorpaa hendes Arme blev holdte, ikke var i Stand til at gøre synderlig Modstand, idet hun (kun) kunde vrikke med Underlivet for at forhindre hans Lems Indtrængen i hendes Kønsdele.

Endelig har Maren med Hensyn til Spørgsmaalet om Samlejets Fuldbyrdelse under Reassumtionsforhøret udsagt, at hun, der ikke nogensinde før eller senere vil have haft Omgang med nogen Mandsperson, ikke kan give nogen nærmere Forklaring herom, idet hun dog har udtalt, at det nok er muligt, at Tiltalte havde sit Lem ganske lidt inde i hendes Kønsdele, hvilket hun slutter deraf, at det som af hende tidligere forklaret, ligesom begyndte at gøre noget ondt, hvorhos hun har tilføjet, at hun mærkede, at Tiltalte, som hun har udtrykt sig, »fløj« med sit Lem ved hendes Kønsdele.

Straks ved Undersøgelsens Paabegyndelse erkendte Tiltalte, at han 1ste Juledags Eftermiddag havde haft Samleje med Maren, men lige-

Prokurator Mønsted, 14 Kr. og Defensor, Sagfører Nyegaard, 12 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1901: Tiltalte Anton Christian Jensen Poulsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Christian Jensen Poulsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anton Christian Jensen Poulsen, der er født i Aaret 1866, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Voldtægt eller Forsøg herpaa samt for uterligt Forhold.

Efter at Gaardejer Jens Østergaard af Tranum Enge den 14 Februar d. A. havde begært Undersøgelse indledet mod Tiltalte i Anledning af, at denne skulde have gjort sig skyldig i Voldtægt overfor hans 16aarige Datter, Maren Østergaard Christensen, afgav denne, der, efter hvad der maa antages, er født den 16 Oktober 1884, og som efter det foreliggende maa antages at være en sædelig og ordentlig Pige, dels til en Rapport, dels i flere Forhør en Forklaring, der gaar ud paa følgende. Sidst afvigte Juledags Eftermiddag var hun, idet hendes Forældre vare tagne hjemme fra, ene hjemme med sine yngre Søskende samt Tiltalte, der den Gang tjente som Karl hos hendes Fader. Da hun hen imod Aften havde været ude i Svinestalden for at fodre Svinene og paa Tilbagevejen herfra kom igennem en Gangbaas, der er beliggende mellem Svinestalden og Kostalden, mødte hun her Tiltalte, der greb fat i hende og, idet han ytrede, at nu skulde hun have noget »Vik«, og at hun vilde have Gavn af det, trods hendes Opfordring til at slippe hende, trak hende ind i en ved Siden af Gangbaasen værende Foderbaas, hvor han kastede hende om i noget Hø. Uagtet hun gentagne Gange sagde til ham, at han skulde lade hende være i Fred, og at hun vilde sige det til sin Moder, vedblev han at sige, at hun havde godt af at faa »Vik«, og at hun skulde ligge stille, og uagtet hun forsøgte at forhindre Tiltalte i hans Forehavende, lykkedes det ham, medens han med den ene Haand klemte paa hendes Bryst og derved holdt hende nede, samt laa over hende paa en saadan Maade, at hun saa godt som ikke kunde bevæge Armene, med

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Caroline Andrea Amalie Buemann, Jensens Hustru, der tiltales for Bedrageri, er født den 16 Maj 1869 og anset: ved Rettens Dom af 26 November 1892 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 14 Juni 1894 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 26 Februar 1895 efter Straffelovens §§ 180 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 20 Februar 1900 efter Straffelovens § 251 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestantinden har den 5 August d. A. i svigagtig Hensigt indfundet sig i Urmager Axel Janniches Forretning og forespurgt, »om Uret til Jensen var færdigt«, idet hun havde det Haab, at en Kunde af dette Navn havde indleveret et Ur til Reparation, og at Janniche i saa Fald vilde udlevere hende Uret i Tillid til, at hun var sendt af denne Kunde. Der blev imidlertid svaret hende, at det paagældende Ur ikke var færdigt, og hun forlod derfor Forretningen med uforrettet Sag.

Ved at bære sig ad omtrent paa samme Maade har Arrestantinden i Juli og August d. A. i forskellige Gange svigagtig fravendt Urmager Erik Aage Christensen et til 30 Kr. vurderet Ur, Urmager Christian Julius Schiødt et til 15 Kr. vurderet Ur, Urmager Rasmus Henriksen Rasmussen et til 14 Kr. vurderet Ur, Urmager Nachmann Nathansen et til 16 Kr. vurderet Ur, Urmager Oliver Rudolf Christensen et til 40 Kr. vurderet Ur, Frøken Vilhelmine Ludvigsen en til 2 Kr. vurderet Brosche, Urmager Ferdinand Nybroe et til 9 Kr. vurderet Ur, Urmager Andreas Nikolai Springborg et til 16 Kr. vurderet Ur og Instrumentmager Sofus Koch en til 20 Kr. vurderet Kikkert.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. til Dels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdagen den 6 November.

Nr. 195. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Anton Christian Jensen Poulsen (Def. Salomon),

der tiltales for Voldtægt eller Forsøg herpaa samt for uterligt Forhold.

Han Herredernes Ekstrarets Dom af 28 Marts 1901: Arrestanten, Arbejdsmand Anton Christian Jensen Poulsen af Tranum Sogn, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og udreder han de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor,

syn til nogen af de anholdte Varer bestemt at have kunnet angive, hos hvem de have købt samme, ikke at kunne gaas ud fra, at nogen af de anholdte Varer henhører til Landmandens Husflidsprodukter.

Tiltalte Peder Sørensen Haabegaard er født i Aaret 1866 og har tidligere ved Vor-Nim Herreders Ekstrarets Dom af 19 Juli 1887 været anset efter Straffelovens § 282, kfr. § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han under 25 Februar 1896 i Vor-Nim Herreders Politiret for ulovlig Omløben med Varer har vedtaget en Bøde af 10 Kr. med Tilkendegivende om, at denne Vedtagelse i Gentagelsestilfælde skulde have Domsvirkning.

Tiltalte Casper Sørensen Haabegaard, der er født i Aaret 1863, er ved Overrettens Dom af 29 Juli 1889 anset efter Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han tvende Gange har vedtaget at erlægge Bøde for Politiuorden.

For deres oven ommeldte Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1, dels med Bøder til vedkommende Politikasse, hvilke, idet Tiltalte Peter Sørensen Haabegaard vil være at dømme for anden Gang begaaet Forseelse, efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for denne Tiltalte til 30 Kr. og for Tiltalte Casper Sørensen Haabegaard til 15 Kr., dels med Konfiskation af de anholdte Varer til Fordel for Anmelderne.

Nr. 253. Højesteretssagfører Winther

contra

Caroline Andrea Amalie Buemann, Jensens Hustru (Def. Dietrichson),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktober 1901: Arrestantinden Caroline Andrea Amalie Buemann, Jensens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Tegner og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Caroline Andrea Amalie Buemann, Jensens Hustru, til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 30 Kroner til hver.

---

talte Caspers Forklaring ud paa, at han tror, at de anholdte Varer ere købte hos nævnte to Mænd, men at han ogsaa køber hos »andre Mænd«. Tiltalte Peder har derhos erklæret, at han ikke siden 11te eller 17de September 1899 havde købt Varer af Jørgen Rasmussen og ikke erindrer, hvor meget han da købte, ligesom han heller ikke husker naar, for hvilket Beløb eller hvilke Varer han sidst havde købt hos Anton Nielsen, medens Tiltalte Casper i saa Henseende kun har forklaret, at han ikke husker, om han har købt Varerne i Aaret 1900 eller i de foregaaende Aar.

Bemeldte Anton Nielsen har til et Forhør edelig forklaret, at de Tiltalte til forskellige Tider have afkøbt ham Uldvarer, som han havde forarbejdet, senest før Anholdelsen begge i Forening i Juni Maaned f. A. for ca. 100 Kr., uden at han nærmere har kunnet angive, hvilke Varer de have købt, men Vidnet har under Forevisning af nogle af de anholdte Varer udtagne Prøver erklæret, at han næppe tror, at han har forarbejdet nogen af disse Varer.

Om sine egne Forhold har han forklaret, at han ejer et jordløst Hus, at han ved at drive sin 2 Skpr. Land store Have som Gartnerhave og ved at holde Bier i Haven — paa den Tid 13 Bistader — kan gøre Regning paa en Indtægt af mindst 250 Kr. aarlig, samt at han paa en Rundvæv, som han har købt i brugt Tilstand for 1000 Kr., og en Strikkemaskine forarbejder Beklædningsgenstande af Uld og Bomuld med nogen Hjælp af sin Hustru, men uden fremmed Medhjælp; Indtægten herved har han anslaaet til højst 200 Kr. aarlig.

Jørgen Rasmussen, nu af Glud, har som Vidne forklaret, at medens han indtil Foraaret f. A. boede paa Hedensted Mark, hvor han ejede og drev $3^1/_2$ Tdr. Land Ager og i øvrigt tog Arbejde som Daglejer, naar som helst han kunde faa det, forfærdigede han som et rent Bierhverv, uden at han har noget bestemt Begreb om Indtægtens Størrelse, en Del Uld- og Bomuldsvarer, der dels bleve strikkede og dels vævede paa en for ca. 300 Kr. købt brugt Rundvæv. Han har sidst solgt Varer til Tiltalte Peder i Februar Maaned f. A. for ca. 30 Kr. og til Tiltalte Casper sikkert senest over et Aar, forinden Forklaringen den 19 Oktober f. A. blev afgiven, og han har i øvrigt under Forevisning af de udtagne Vareprøver erklæret, at han ikke synes at han kan genkende dem som sine, og ikke tror, at han har solgt dem til nogen af de Tiltalte, samt at de Varer, han i Februar f. A. solgte til Tiltalte Peder, alle vare strikkede, medens de ham foreviste alle ere vævede.

Da begge de Tiltalte ernære sig ved at rejse rundt og sælge Uldvarer, maa det betragtes som ganske usandsynligt, at i alt Fald noget videre af det betydelige Parti Varer, der er forefundet hos dem, skulde hidrøre fra de for forholdsvis lang Tid siden foretagne Indkøb hos de to opgivne Mænd, og det saa meget mere, som det efter de Tiltaltes Forklaringer ikke kan antages, at de holde Lager, i alt Fald af nogen Betydning. Om end derfor de opgivne Hjemmelsmænds Virksomhed med Forarbejdelse af Varer ikke kan siges at være gaaet ud over Grænsen for Husflid, findes der, idet de Tiltalte — af hvilke der for øvrigt under en tidligere Undersøgelse for ulovlig Omløben med Varer i August Maaned 1899 var bleven betydet Tiltalte Peder, at han maatte kunne bevise, hvor han havde købt Varerne — ikke med Hen-

Nykøbing p. M. Købstads Politirets Dom af 12 December 1900: De Tiltalte Casper Sørensen Haabegaard og Peder Sørensen Haabegaard, begge af Horsens, bør hver til Nykøbing Købstads Politikasse bøde 25 Kr., hvorhos de in solidum ville have at udrede alle Sagens Omkostninger, ligesom de for dem anholdte Varer konfiskeres til Fordel for Anmelderne. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Februar 1901: De Tiltalte Peter Sørensen Haabegaard og Casper Sørensen Haabegaard bør til Jurisdiktionens Politikasse bøde, førstnævnte 30 Kr. og sidstnævnte 15 Kr., hvorhos de oven ommeldte Varer bør være konfiskerede til Fordel for Anmelderne. Saa udrede de Tiltalte og, en for begge og begge for en, Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Peder Sørensen Haabegaard og Casper Sørensen Haabegaard for ulovlig Omløben med Varer.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de Tiltalte, der ere bosiddende i Horsens, den 19de August f. A. ifølge Anmeldelse til Politiet i Nykøbing paa Mors fra to Trikotagehandlere om, at de Tiltalte gik omkring og forhandlede Fabriksvarer, bleve antrufne i Besiddelse af et Parti Uld- og Bomuldsvarer, for Størstedelen Underbeklædningsgenstande, som de havde omført til Salg i bemeldte Købstad; Varerne, hvis samlede Værdi af de Tiltalte er ansat til ca. 350 Kr., maa for den langt overvejende Del antages at være vævet paa de saakaldte Rundvæve, medens Resten er forarbejdet paa Strikkemaskine. De Tiltalte havde efter deres Forklaringer de foregaaende Dage hver især handlet for egen Regning, men paa Anholdelsesdagen havde Tiltalte Casper overladt sin Broder, medtiltalte Peder, sin Varebeholdning som Betaling af en Gæld til ham paa ca. 100 Kr. Medens Tiltalte Peder under hele Undersøgelsen har villet hævde, at samtlige de anholdte Varer vare købte enten hos Anton Nielsen i Stenderup eller hos Jørgen Rasmussen af Hedensted Mark og tilvirkede ved Husflid, gaar Til-

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 101, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Ole Olsson bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de i Bytingsdommen bestemte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Ole Olsson, født i Sverrig den 4 Juli 1830 og ej forhen tiltalt eller straffet, for at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 101 omhandlede Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de under Sagen tilvejebragte Oplysninger følgende.

Torsdagen den 25de f. M., omtrent Kl. 8 Aften, sad Tiltalte med nogle andre paa en ved Kirken staaende Bænk, da Politibetjent Chr. Espersen, iført Uniform, under sin Patrouillering kom gaaende fra Storegade ad Østergade forbi Bænken. Da Tiltalte saa Betjenten komme, truede han med Haanden mod ham og raabte i højrøstet Tone: Der kommer den Tyv eller Tyveknægt, hvorhos han fremkom med forskellige fornærmelige Udtalelser, navnlig en Beskyldning om, at Espersen var Fader til det Barn, som Amagerfruen havde faaet, og som Tiltalte maatte betale til, samt at Espersen, der samme Dag havde indkrævet Alimentationsbidrag hos Tiltalte, havde stjaalet hans Penge. Betjenten gav ikke Tiltalte nogen Anledning til hans Optræden. Tiltalte var ved den omhandlede Lejlighed noget beruset, men ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde og sagde.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 101, jfr. § 23, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned.

Nr. 190. Højesteretssagfører Lunn

contra

Peder Sørensen Haabegaard og **Casper Sørensen Haabegaard** (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Niels Peter Sørensen, der er født den 20 Februar 1854 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende fra Slagelse Købstads Ekstraret hertil indankede Sag — som i første Instans tillige omfattede Tiltaltes Søn Hans Christoffer Sørensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — aktioneret for at have deltaget i den ved Sønnens Tyveri erhvervede Fordel, og angaar Sigtelsen imod Tiltalte hans Forhold med Hensyn til et til 12 Kr. vurderet Sølvlommeur, som Sønnen, der var 14 Aar gammel, havde købt for af ham stjaalne Penge.

Det er ved Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at Tiltalte en Gang i Oktober Maaned f. A. bemærkede, at Sønnen var i Besiddelse af det omtalte Ur, og at han, da Sønnen opgav, at han havde fundet Uret, fratog ham dette. Tiltalte henvendte sig da til tvende Blade i Slagelse for i samme at faa indrykket Avertissementer, hvorved Ejeren af Uret efterlystes. Da han imidlertid her fik Besked om at disse Avertissementer ikke vilde blive optagne i Bladene, men at han maatte aflevere Uret til Politiet, undlod han dette af Frygt for at bringe Sønnen i Forlegenhed, idet han ikke troede paa Sønnens Forklaring om den Maade, hvorpaa han var kommen i Besiddelse af Uret, men antog, at Sønnen enten havde stjaalet Uret eller erhvervet det for stjaalne Penge.

Nogle Dage efter overlod han Sønnen sit eget Ur i Stedet for det, han havde taget fra ham, og da han fandt det urimeligt at købe et Ur, naar han dog havde det fra Sønnen tagne i sin Besiddelse, bar han selv dette Ur og benyttede det daglig, indtil han den 14 Januar d. A., samme Dag som Sønnen var bleven anholdt som sigtet for Tyveri, afleverede det til Politiet.

For det foran beskrevne Forhold findes Tiltalte at maatte anses efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 55, jfr. § 228, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, være at forandre.

Tirsdagen den 5 November.

Nr. 249. Højesteretssagfører Bagger

contra

Ole Olsson (Def. Asmussen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 101 omhandlede Forhold.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 29 August 1901: Tiltalte Ole Olsson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. Olsen og J. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 187. Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peder Sørensen (Def. Nellemann),

der tiltales for at have deltaget i den ved Sønnens Tyveri erhvervede Fordel.

Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 30 Marts 1901: De Tiltalte, Arrestanten Hans Christoffer Sørensen og hans Fader, Husejer Niels Peter Sørensen, bør straffes henholdsvis med simpelt Fængsel i 6 Uger og med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, hvorhos førstnævnte vil have at betale Stationskarl Andreas Trampedach en Erstatning af 50 Kr., ligesom de Tiltalte hver især ville have at udrede de med hvers Arrestation forbundne Omkostninger, medens de andre af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 30 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 15 Kr. ville være at udrede af de Tiltalte saaledes, at førstnævnte udreder $^3/_4$ og sidstnævnte $^1/_4$. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Maj 1901: Tiltalte Niels Peder Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Gottschalch og Overretssagfører Busch for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende, i den indankede Dom fremstillede Omstændigheder findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte har haft til Hensigt at tilegne sig Uret, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Niels Peder Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

---

stød Sted mellem Tiltalte og Arbejdsmand Vilhelm Charles Bruun, der begge boede paa 4de Sal med Indgangsdør lige overfor hinanden, og som i nogen Tid havde været Uvenner, samt at dette Sammenstød endte med, at Tiltalte med en Bordkniv tilføjede Bruun et 7 Centimeter langt, stærkt blødende Saar over Munden, hvilket trængte helt igennem Overlæbens og delvis gennem Underlæbens Ringmuskulatur og gjorde Bruun arbejdsudygtig i ca. 8 Dage, men dog i det væsentlige lægtes i Løbet af en 14 Dages Tid.

Om Grunden til Sammenstødet og dettes Forløb har Bruun edeligen forklaret, at da han ved nævnte Tid var kommen hjem og skulde til at lukke sig ind i sin Lejlighed, aabnede Tiltalte sin Dør med Udraabet: »er Du der« og et Skældsord, og tilføjede derefter Vidnet et Slag med et eller andet Instrument, hvorved han bibragte ham det omtalte Saar. Vidnet greb nu fat i Tiltalte, der imidlertid rev sig fra ham og slap ind i sin Lejlighed, hvor Vidnet derefter lod ham anholde.

Tiltalte gør herimod gældende, at det var Bruun, der foranledigede Sammenstødet ved, efter at være kommen op ad Trappen, at raabe ind til Tiltalte »kom her ud, Din Tømmerdreng«. Da Tiltalte, opbragt herover, gik ud paa Gangen, opstod der Skænderi mellem dem, under hvilket Bruun greb Tiltalte i Halsen og trængte ham ind i Tiltaltes Køkken, idet han tillige sparkede ham, og Tiltalte greb da en paa Køkkenbordet liggende Bordkniv og slog efter Bruun for at skræmme ham, hvorved han tilføjede Bruun det ommeldte Saar.

Denne Tiltaltes Forklaring er imidlertid paa væsentlige Punkter modsagt af forskellige Vidner.

Tiltaltes Hustru, Wilhelmine Borns, der under Undersøgelsen er afgaaet ved Døden, har saaledes forklaret, at hun og Tiltalte vare gaaede i Seng, da de hørte Bruun komme op ad Trappen. Hun hørte ikke Bruun kalde eller raabe paa Tiltalte, men derimod saa hun, at Tiltalte løb ud paa Trappegangen, hvor der opstod Spektakel; straks efter kom Tiltalte ind igen med iturevet Tøj, og kort efter blev han anholdt af Politiet.

Emilie Ferdinandine Nielsen, Nielsens Hustru, har edeligen forklaret, at hun fra en lavere Trappeafsats hørte Tiltalte bruge Skældsord mod Bruun, og hørte blandt andet Bruun sige, at han ikke vilde slaas med Tiltalte, naar denne havde noget at slaa med, og kort efter hørte hun noget falde tungt paa Gulvet, som om det blev tabt af en af de paagældende. Vidnet mener bestemt, at Bruun ikke var inde i Tiltaltes Lejlighed, og vil ikke have hørt Bruun udskælde Tiltalte.

Rengøringskone Caroline Christine Hansen har edeligen forklaret, at hun, der laa i sin Seng i Etagen neden under, hørte Tiltalte udskælde Bruun og i det hele tale højrøstet og ophidset, medens Bruun talte roligt.

Uagtet det efter de afgivne Vidnesbyrd maa antages, at der har fundet en større Ordveksling Sted mellem Parterne end af Bruun forklaret, findes der dog efter det anførte at maatte gaas ud fra, at Tiltalte har givet Anledning til Ordstriden og, at han uden Anledning har brugt Kniven mod Bruun.

Lagningen, og at disse Dage, der begyndte at løbe den 10de Morgen, altsaa udløb den 22 Marts Aften (den 12te og 19de Marts vare Søndage), hvorhos han bad Selskabet som Stevedore paase, at Losningen tilendebragtes rettidig.

Efter at Losningen havde varet et Par Dage, opstod der Uenighed med Hensyn til den Del af samme, der angik Bomuldsfrøkagerne, idet de forskellige Modtagere af disse vare utilfredse med, at Kagerne, der skulle have været indladede sammenblandede uden Hensyn til de forskellige Afladere og Mærker, ogsaa bleve lossede og udleverede til Modtagerne uden Adskillelse og Forskel i saa Henseende, fordi en Sortering af dem efter Mærker m. m. straks paa Stedet efter en skriftlig Udtalelse af selve Frihavnsselskabet vilde have været i alt Fald meget vanskelig og forbunden med forholdsvis betydelige Udgifter og forsinket Losningen uforholdsmæssig, og denne Uenighed medførte, at Kaptajn Gleghorn den 14 Marts rettede en Anmodning til Frihavnsselskabet om i Skibets Navn og for dets Regning at oplægge Frøkagerne i Selskabets Pakhus, saaledes at de bleve sorterede under Losningen efter Mærker, inden de udleveredes til de paagældende. I den Anledning tilskrev Selskabet den 15de Marts f. A. Skibets Mægler, at det i Anledning af Kaptajnens Anmodning om at oplægge Skibets Last og Bomuldsfrøkager i Pakhus til Sortering efter Mærker havde modtaget hans Indestaaelse for Betalingen deraf, og Skibet blev saa straks derpaa efter Aftale forhalet til Frihavnens Østmole, hvor der var den fornødne Pakhusplads, og hvor saa hele Losningen fortsattes i de følgende Dage (Spørgsmaalet om den endelige Afholdelse af Udgifterne ved nævnte Oplægning og Sortering forbeholdtes afgjort under en særlig Retssag mellem Skibet og Modtagerne af Bomuldsfrøkagerne, hvilken Sag senere blev anlagt).

Den 18 Marts indtraadte der imidlertid en fuldstændig Afbrydelse af hele Losningen, der bevirkedes ved, at Havnearbejdernes Forbund, som besørgede omtrent alt Losningsarbejde i Frihavnen for Frihavnsselskabet, da erklærede Strejke, hvad der var fremkaldt ved et Forslag fra Selskabets Side, hvorom det samme Dag havde gjort Opslag, og som gik ud paa at slutte faste Aarskontrakter af et vist nærmere Indhold med den større Del af de faste Arbejdere i Frihavnen. Den saaledes udbrudte Strejke sluttedes først endelig ved en gensidig Overenskomst den 9de eller 10de April f. A. og, om end Arbejdet ved Losningen af »Isle of Kent« kun var fuldstændig standset i det første Par Dage fra den 18 Marts, og det derefter var blevet genoptaget dels med Hjælp indtil en vis Grad af Skibets Besætning, dels med Benyttelse af en ikke ringe Del af Frihavnens egne Funktionærer og dels endelig ved Hjælp af Folk, som af Selskabet efterhaanden blev antagne ekstra i stigende Tal, saa at der til sidst arbejdede ca. 60 Personer ved Losningen, hvoraf henved 40 i Land — til Skibets forsvarlige Losning skulde der efter Opgivende normalt behøves ca. 80 Mand, hvoraf ca. 50 i Land —, lykkedes det dog først at fuldende Skibets Losning den 8 April f. A. ved Middagstid. Det skal i Forbindelse hermed bemærkes, at Kaptajnen paa »Isle of Kent« vel den 22 Marts skriftlig havde tilbudt Frihavnsselskabet selv at udføre Skibets Losning med Rederiets egne Lossefolk, som vilde blive oversendte hertil uden Ophold, hvis Selskabet gik ind derpaa, men at dette, trods at

Selskabet maa antages mundtlig at have givet bejaende Svar derpaa, ikke førte til noget, fordi der ingen Lossefolk blev sendt hertil af Rederiet.

Selve den 22 Marts havde Kaptajnen tillige tilskrevet Frihavnsselskabet, at Skibets Liggedage udløb samme Dag Kl. 6 Eftermiddag (— se tidligere —), og at han vilde gøre Selskabet ansvarligt for Losningens Forhaling og kræve Godtgørelse til en Rate af 4 d. pr. Registerton for Skibets Ophold hver 24 Timer derudover, hvad Selskabet imidlertid samme Dag besvarede gennem Skibets Mægler ved en Henvisning dels til en Cirkulærskrivelse fra Selskabet af 11 April 1896, der blandt andet i sin Tid var tilsendt ham, dels til Bestemmelserne i dets Driftsreglement og Takster, hvorom nærmere nedenfor. Der fremkom derefter ikke yderligere Udtalelser i saa Henseende, før Skibet var udlosset, da dets Mægler paa Kaptajnens Vegne tilstillede Selskabet en Nota paa Overliggedagspenge, beregnede for 17 Dage til et Beløb af 13334 Kr. 80 Øre, hvilken Nota Selskabet dog den 10 April under Henvisning til dets Brev af 22 Marts tilbagesendte som sig uvedkommende. Det skal i Forbindelse hermed endnu omtales, at der efter Begæring af Skibets Mæglere den 6 April f. A. var af tvende af Retten dertil udmeldte Mænd blevet foretaget en Besigtigelsesforretning for at afgøre, hvor meget »Isle of Kent« kunde losse pr. Dag m. m., og at det i denne Forretning var blevet opgivet, at Skibet havde 4 store Luger med et moderne Dampspil og 2 Lossetakler ved hver Luge, og at der paa den Aarstid i 9 Arbejdstimer under normale Arbejdsforhold kunde losses 90 Tons pr. Dag for hvert Arbejdshold, samt at Skibet, da Lastrummet Nr. 2, der var det største, og som kun kunde losses gennem dets egen Luge, havde indeholdt 1270 Tons, saaledes formentlig havde kunnet losses i $7^1/_4$ Dag ($1270/90 \times 2$), hvorved der efter Mændenes Bemærkning ved Forretningens senere Afhjemling dog intet Hensyn var taget til, at en mulig Sondring af visse af Varerne efter Mærker under Losningen vilde have kunnet forsinke denne.

Idet Kaptajn Gleghorn fastholdt, at der tilkom ham Godtgørelse for Ophold af Skibet hos Frihavnsselskabet, hvilket Ophold han dog under Hensyn til, at Losningen var bleven sluttet ved Middagstid den 8 April, nedsatte til $16^1/_2$ Dag, paastævnede han den 20 Juni 1899 nærværende Sag, hvorunder han nedlagde Paastand paa, at der i Godtgørelse tilkendtes ham 12942 Kr. 60 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger, idet han i Henhold til § 120 i Søloven beregnede sig 40 Øre pr. Dag pr. Nettoregisterton ($1961 \times 40 \times 16^1/_2$ Øre). De Indstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger, idet de i øvrigt subsidiært have anbragt, at der i alt Fald ikke kunde tilkomme Sagsøgeren mere end højst 9706 Kr. 95 Øre i Godtgørelse, og have fordret denne fastsat efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn, dog ikke derudover. Sagsøgeren har ligeledes subsidiært begært Godtgørelsen fastsat paa denne Maade, dog mindst til de nys nævnte 9706 Kr. 95 Øre.

Foreløbig bemærkes det, at der ikke kan gives de Indstævnte Medhold i. at Sagsøgeren overhovedet skulde være afskaaren fra at kræve nogen saadan Godtgørelse som den paastaaede, fordi han uden Forbehold havde betalt deres Regning for det for Skibet udførte Arbejde,

da han, som omtalt, allerede den 22 Marts havde fremsat det nævnte, den 8 April gentagne Krav. Dernæst bemærkes det, at der ifølge Forholdets Natur ikke findes at kunne tillægges den af Indstævnte paaberaabte, ensidig fastsatte Klausul Nr. 15 Side 11 i Selskabets Takster for Arbejdspenge m. m. saalydende: »Selskabet bærer kun i Tilfælde, hvor skriftlig Overenskomst derom foreligger, Ansvaret for Skibenes rettidige Losning eller Ladning«, uanset at disse Takster ere ministerielt approberede, nogen som helst særlig Betydning overfor Sagsøgeren i nærværende Tilfælde, og der findes derfor heller ikke at være Grund til at komme nærmere ind paa Sagsøgerens Anbringende om, at de Indstævnte i alt Fald ved deres tidligere anførte Skrivelse af 15 Marts f. A. i Virkeligheden havde fra den Dag skriftlig overtaget hele Skibets Losning, hvad de Indstævnte bestemt have benægtet under Paaberaabelse af den ligeledes citerede Begæring fra Kaptajnen selv af 14de Marts f. A., der kun havde Bomuldsfrøkagerne og disses Indbringelse i Pakhus for Øje i Anledning af den da opstaaede Tvist om disses Losning efter Mærker, ligesom det ogsaa kun var Losningen deraf, der foranledigede Skibets Forhaling den 15 Marts, saa at Udtrykket i de Indstævntes Skrivelse af 15 Marts: »at oplægge Skibets Last og Bomuldsfrøkager« kun var en ganske ligegyldig og overset Fejlskrift for »Skibets Last af Bomuldsfrøkager«, hvilket ganske vist har al Sandsynlighed for sig. Det skal endvidere straks bemærkes, at der heller ikke findes at være tilstrækkelig Grund til at komme nærmere ind enten paa de enkelte Bestemmelser i det om »Isle of Kent« den 23de December 1898 med »united states shipping Co.« sluttede Certeparti eller paa den foran refererede Besigtigelsesforretning af 6 April f. A., skønt begge disse under Proceduren have været Genstand for udførlig Omtale fra Parternes Side, idet Sagsøgeren har paaberaabt sig, at Certepartiet hjemlede, at Losningen skulde være fuldført i 11 Dage, og at Besigtigelsesforretningen viste, at den endog kunde være udført i $7^1/_4$ Dag fra den 15 Marts f. A., medens de Indstævnte have paaberaabt sig dels Bestemmelsen i Certepartiet om, at der i alt Fald kun skulde betales 4 d. (altsaa ikke 40 Øre) pr. Registerton for Ophold, dels dets Strikeklausul, men ganske have bestridt Berettigelsen af at tillægge den ommeldte Besigtigelsesforretning nogen Betydning. Efter hvad der, som tidligere omtalt, foreligger, kan nemlig det med »united states shipping Co.« af Skibets Rederi afsluttede Certeparti ikke med Føje paaberaabes af nogen af Parterne i nærværende Sag, i hvilken de nævnte Befragtere slet ikke ere optraadte direkte eller indirekte, saa lidt som dets Bestemmelser og Rettighederne derefter ses, jfr. Sølovens § 112, at være overførte til de mange enkelte Afladere og disses Ladningsmodtagere (— for deres Vedkommende synes der i Virkeligheden kun at foreligge en Stykgodsbefragtning —), og Parterne maa i Virkeligheden ogsaa siges selv under Procedurens Løb at have erkendt, at det nævnte Certeparti ikke vedkommer Sagen og er uden Betydning for denne. Besigtigelsesforretningen har derhos i alt Fald mistet sin Betydning derved, at de Indstævnte under Proceduren, for at simplificere Sagen, udtrykkelig have akcepteret det af Sagsøgeren hævdede Grundlag, at Losningen normalt vilde have været endt den 22 Marts f. A., hvorefter det maa anses for uomtvistet, at for saa vidt der overhovedet bliver at give Godtgørelse, bliver den, som fordret,

at beregne for $16^1/_2$ Dage. — Det skal i denne Forbindelse derhos tillige nævnes, at, da Sagsøgeren i sin Skrivelse af 22 Marts f. A. til de Indstævnte udtrykkelig havde udtalt, at han vilde kræve Godtgørelse for Ophold derudover paa Basis af 4 d. pr. Registerton for hver 24 Timer (idet han derved formentlig gik ud fra det omtalte Certeparti), findes han ikke at kunne være berettiget til, som sket, her under Sagen at kræve Godtgørelse paa Grundlag af Sølovens § 120, jfr. § 119, med 40 Øre pr. Ton, og der vil derfor ikke kunne blive Spørgsmaal om en større Godtgørelse end højst 1961 × 4 d. × $16^1/_2$, ɔ: det af de Indstævnte subsidiært angivne Beløb af 9706 Kr. 95 Øre.

De Indstævnte have erkendt, at de — i Medfør af § 1 i det ministerielt approberede Reglement for Driften af Frihavnen af 19de Oktober 1894, ifølge hvilken Udførelsen af alt i Frihavnen uden for de udlejede Arealer forefaldende Arbejde er forbeholdt Frihavnsselskabet ved dets Funktionærer og Arbejdere, saa at det kan formene andre at udføre saadant, kun at dets Samtykke ikke udfordres til Transport (Paa- og Aflæsning ikke indbefattet) over Terrænet eller for de der liggende Skibes Besætning til Udførelse af de disse paaliggende Arbejder, — havde at fungere som »Stevedores« for »Isle of Kent«, ɔ: at bistaa samme med at bringe Ladningen frem til Skibssiden, — hvorved bemærkes, at de Indstævnte ifølge den samme Bestemmelse tillige havde paa Ladningsmodtagernes Vegne at sørge for Varernes Modtagelse ved Skibssiden og deres Læsning —, og de Indstævnte have endvidere erkendt, at de ifølge § 4 i det nævnte Reglement og Forholdets Natur havde at udføre dette Arbejde, saa vidt og saa hurtig ske kunde. Men de Indstævnte have ogsaa fremhævet, at de i Virkeligheden have gjort dette i nærværende Tilfælde, og bestemt gjort gældende, at der aldeles ikke kan paahvile dem noget Ansvar for, at »Isle of Kent«s Losning blev forsinket som sket, da dette udelukkende skyldtes den allerede omtalte Strike, der maatte betragtes som en egentlig »vis major« (»force majeure« ɔ: en udenfra kommende, dem utilregnelig og uovervindelig Hindring for Losningsarbejdet). De Indstævnte have i saa Henseende fremhævet, at, ligesom de ikke havde foranlediget eller havde nogen Skyld i Strikens Opstaaen eller havde kunnet forudse samme, saaledes havde de saa meget mindre kunnet ane, at en saadan Strikes Indtræden vilde hindre eller sinke Losningen, som det i Slutningen af den den 22 August 1897 mellem Havnearbejdernes Forbund og Frihavnsselskabet (samt nogle andre) vedtagne og da gældende Priskurant, der skulde opsiges med 3 Maaneders Varsel og ikke var opsagt, udtrykkelig var fastsat, at ved opstaaende Tvist om Priskurantens Forstaaelse maatte Arbejdsnedlæggelse ikke finde Sted, inden det havde vist sig umuligt at opnaa Enighed, og at ingen Arbejder maatte uden Arbejdsgiverens Tilladelse forlade sit Arbejde ved et Skib, inden dets Losning var tilendebragt. De Indstævnte have derhos tillige paaberaabt sig, at de havde gjort alt, hvad der stod i deres Magt, ikke blot for at faa Striken snarest sluttet paa rimelig Maade, men ogsaa for, medens den stod paa, desuagtet at faa Arbejdet fremmet, saa vidt gørligt, idet de ikke blot havde antaget alle de brugbare andre Lossearbejdere, som da vare at faa her, men endog, som allerede omtalt, midlertidig havde anvendt en Del af deres egne højere Funktionærer ved Losningen af »Isle of Kent«. De Ind-

stævnte have i Forbindelse dermed endvidere som et i alt Fald afgørende Moment paaberaabt sig, at de allerede ved en Cirkulærskrivelse af 11 April 1896 havde udtalt, at, naar de paatog sig at udføre Arbejde om Bord i Skibe ved Losning og Ladning i Frihavnen, skete det paa den selvfølgelige Betingelse, at den derom sluttede Overenskomst traadte ud af Kraft i Tilfælde af Strike blandt de i Frihavnen beskæftigede Arbejdere, hvilken Cirkulærskrivelse bl. a. ogsaa var bleven tilstillet den Skibsmægler, der optraadte for »Isle of Kent«, hvilket, da han desuagtet havde dirigeret Skibet ind i Frihavnen, maatte have til Følge, at Skibet ogsaa var bundet ved den nævnte Skrivelse. Endelig have de Indstævnte ogsaa fremhævet, at, da de overfor Skibet kun vare pligtige at bringe Ladningen (fraregnet Bomuldsfrøkagerne ifølge den særlige Aftale om disse af 15 Marts) til Skibssiden, og da Ladningsmodtagerne som Følge af Striken, som de formentlig med Føje kunde paaberaabe sig, næppe heller vilde have været i Stand eller villige til at modtage Varerne før efter den 9 April, vilde »Isle of Kent« dog mindst være blevet opholdt lige saa længe, som det nu blev, og det havde altsaa intet Tab lidt ved, at de Indstævnte ikke havde kunnet fremme selve Losningen hurtigere.

Rigtigheden af samtlige de saaledes af de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand paaberaabte Grunde har Sagsøgeren imidlertid bestridt og imødegaaet i det enkelte.

Hvad nu først angaar det sidst omtalte, af de Indstævnte anførte Argument, da findes der slet ikke at kunne tillægges samme nogen Betydning, da Ladningsmodtagerne, som hverken, jfr. Sølovens § 144, kunne paaberaabe Strikeklausulen i Certepartiet, der, som omtalt, derhos er nærværende Sag uvedkommende, eller Strikeklausulen i de for Skibet udstedte Konnossementer, der kun ses at være indført til Fordel for Skibet, ikke i og for sig paa Grund af Striken i Frihavnen kunde have været berettiget til at vægre sig ved at modtage deres Varer, saa snart de fremkom til Skibssiden, og heller ikke vides at ville have været ude af Stand og uvillige dertil, hvis de Indstævnte, der, som omtalt, selv skulde modtage Varerne ved Skibssiden for Ladningsmodtagerne, eventuelt vilde have tilladt disse at udføre dette ved af dem selv antagne Folk, og da Sagsøgeren, hvis de havde vægret sig ved Modtagelsen, i alt Fald saa ifølge Konnossementerne vilde have været berettiget til at lægge Varerne i Land, saafremt de Indstævnte ikke selv forhindrede det.

Afgørende vilde det derimod være til Fordel for de Indstævnte, saafremt de med Føje kunde paaberaabe sig deres anførte Cirkulærskrivelse af 11 April 1896, som det ikke er benægtet i sin Tid er tilstillet Sagsøgerens Skibsmægler her, overfor Sagsøgeren. Dette findes de Indstævnte imidlertid ikke med Føje at kunne gøre, fordi Sagsøgeren, ganske bortset fra, hvilken Betydning det maatte have, at han slet ikke vil have kendt den nævnte Cirkulærskrivelse, hvilken hans Mægler ikke skal have omtalt for ham, og som han rimeligvis endnu mindre vilde have kendt, hvis han slet ikke havde brugt nogen Mægler, ikke ses at være gaaet ind i Frihavnen ifølge eget Valg og Beslutning og efter sin Mæglers Raad, men kun, som tidligere anført, fordi den største Ladningsmodtager havde meddelt Mægleren, at han forlangte dette, jfr. Sølovens § 135, hvorefter Sagsøgeren saa var forpligtet dertil.

Selv om det dernæst — uden at Retten i øvrigt skal komme ind paa nogen af al den i de Retninger under Sagen fremdragne Detail, men blot skal bemærke, at Bevisbyrden i saa Henseende i alt Fald nærmest vilde paahvile de Indstævnte — maatte antages, dels at disse ikke havde nogen Skyld i Strikens Opstaaen, og at Arbejderne ifølge den anførte Slutningsbestemmelse i den vedtagne Priskurant af 22de August 1897 i alt Fald havde været ganske uberettigede til at ophøre med Arbejdet, før »Isle of Kent« var udlosset, uanset at denne Bestemmelse efter Ordene kun var knyttet til selve Lønningsreglerne, dels at de Indstævnte havde været ude af Stand til at skaffe Striken sluttet tidligere paa en blot nogenlunde rimelig og forsvarlig Maade og endvidere havde været ganske ude af Stand til paa fornuftige Vilkaar at skaffe andre Folk til forinden at fuldføre Losningen i Frihavnen eller til at faa den sluttet tidligere ved at faa Skibet forhalet til en Losseplads uden for Frihavnen, — findes de Indstævnte dog ikke at kunne fritages for at bære Tabet ved »Isle of Kent«s forsinkede Losning, fordi en Strike overhovedet ikke kan anses som en saadan ganske uforudseelig uovervindelig Hindring (force majeure, vis major), at den ene Part i et gensidigt Forhold, for hvem Striken indtræffer, skulde blot paa Grund af samme uden enten særlig Bestemmelse i Lovgivningen (her Søloven) eller særlig Overenskomst kunne frigøre sig for det ham ellers overfor den anden Part paahvilende Ansvar og føre det derved opstaaede Tab over paa Modparten. Og, da der nu heller ikke haves nogen Hjemmel til at dele Tabet mellem Parterne, selv om dette maatte kunne være Meningen med den nedlagte subsidiære Paastand om dets Fastsættelse ved Skøn, findes de Indstævnte at maatte tilpligtes at betale Sagsøgeren de ovenfor nævnte 9706 Kr. 95 Øre med Renter, medens Sagens Omkostninger dog efter Omstændighederne findes at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 265. Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Frederik Olsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1901: Arrestanten Hans Frederik Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Skibsted, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Hans Frederik Olsen til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Frederik Olsen, der tiltales for Tyveri, er født den 19 Februar 1863 og er, foruden at være straffet 2 Gange forinden sit 18de Aar for Tyveri, anset bl. a.: ved Rettens Dom af 17 Februar 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved 2det Regiments Krigsrets Dom af 22 Juli 1886 efter Straffelovens §§ 247 og 230, 1ste Stk., kfr. § 46 og Straffeloven for Krigsmagten § 172, med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 19 September 1891 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., jfr. til Dels § 46, og efter § 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 14de November 1893 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Ved nærværende Rets Dom af 7 Oktober 1893 er derimod Arrestanten, der var sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri, frifunden af Mangel paa Bevis, og en mod ham ved et af Rettens Kamre 1898 for Tyveri indledet Undersøgelse sluttedes, uden at Sagen kom til Aktion.

Arrestanten sigtes nu for at have den 20 Februar d. A. om Eftermiddagen ved Firetiden i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til et af Fotograf Viktor Emanuel Mølgaard beboet, i Ejendommen Dannebrogsgade Nr. 54 paa 2den Sidesal beliggende aflaaset Værelse, som Mølgaard havde lejet af Arbejdsmand Christian Ludvig Johansen, der beboede den øvrige Del af Lejligheden, og for fra dette Værelse og Johansens dertil stødende og i uhindret Forbindelse hermed staaende Dagligstue at have stjaalet en Vest og et Par Benklæder tilhørende Mølgaard og tilsammen vurderet til 10 Kr. samt en Frakke og en Kaabe, tilhørende Johansen og dennes Hustru og tilsammen vurderede til 41 Kr.

Med Hensyn til denne Sigtelse er der under Sagen oplyst følgende:

Omnibuskusk Hans Peter Kruse, der bor i samme Etage som Arbejdsmand Johansen, saaledes at de 2 Lejligheder ere skilte ved en Gang, har edelig forklaret, at han den 20 Februar d. A. om Eftermiddagen ved Firetiden opholdt sig sammen med sin Hustru i deres Lejlighed, da han hørte Støj i Mølgaards Værelse. Hans Hustru gik i den Anledning ud paa Gangen, og da han kort efter gik derud, fortalte hun ham, at Olga Johanne Nielsen, Smed Petersens Hustru, der nu stod ude paa Gangen sammen med hende, havde meddelt hende, at en fremmed Mand vistnok var gaaet ind i Mølgaards Værelse.

Vidnet gik derefter hen til Døren, der førte ind til Mølgaards Værelse, bankede paa Døren og spurgte, om det var Mølgaard, der var derinde.

Da han intet Svar fik, vilde han lukke Døren op, men mærkede, at der blev holdt igen paa denne indvendig fra. Han fik skubbet Døren saa meget op, at han kunde se, at det var Arrestanten, der

stod inde i Værelset og holdt paa Døren, og at Arrestanten under den ene Arm havde en Bylt Tøj, der var indpakket i Johansens Hustrus Kaabe.

Vidnet lukkede derefter Døren og sendte sin Hustru efter Politiet, da han var klar paa, at Arrestanten var en Tyv, men inden Politiet kom til Stede, løb Arrestanten gennem Johansens Lejlighed ud paa Trappegangen og ud paa Gaden, hvor Vidnet indhentede ham og førte ham ind i Ejendommens Port, hvor han holdt ham fast, til Politiet kom. Den Gang Arrestanten kom løbende ud fra Johansens Lejlighed, havde han ikke Bylten med, derimod saa Vidnet, da han kort efter kom ind i Mølgaards Værelse, at Kaaben og de øvrige Klædningsstykker, som Arrestanten sigtes for at have stjaalet, laa paa Gulvet, de sidst nævnte Genstande indpakket i Kaaben.

Fornævnte Vidnes Hustru og fornævnte Petersens Hustru have hver for sig edelig forklaret overensstemmende med Kruse, for saa vidt dem angaar. De have saaledes navnlig beediget, at de saa dels, at Kruse ikke uden med Magt kunde aabne Døren, der førte ind til Mølgaards Værelse, idet der blev holdt igen indvendig fra af nogen, som de imidlertid ikke kunde se, da Kruse ikke fik skubbet Døren helt op, dels at de fornævnte Klædningsstykker, efter at Arrestanten var bleven anholdt, laa som sammenrullede paa Gulvet i Mølgaards Værelse,

Petersens Hustru har yderligere edelig forklaret, at hun, der bor Dannebrogsgade Nr. 54, 4de Sidesal, den tidt nævnte Dags Eftermiddag ved Firetiden saa Arrestanten gaa først i Gangen paa 3dje Sal og derefter i Gangen paa 2den Sal, hvor hun hørte ham banke paa Døren, der førte ind til Mølgaards Værelse. Da hun umiddelbart derefter hørte, at en Nøgle blev stukket i Døren, løb hun fra sin Lejlighed ned paa 2den Sal og ringede paa hos Johansens, og da Børnene havde meddelt hende, at der ingen var hjemme, fortalte hun det passerede til Kruses Hustru, der nu var kommen til Stede.

Endvidere saa dette Vidne, at det var Arrestanten, der løb ud af Johansens Lejlighed, lige efter at Kruse havde lukket Døren til Mølgaards Værelse og havde sendt sin Hustru efter Politiet. Arbejdsmand Johansen, dennes Hustru Ane Kirstine Larsen og Mølgaard have edelig forklaret, at den Gang de den paagældende Dag forlode deres Hjem, beroede Kaaben og Frakken i Johansens Dagligstue, henholdsvis frit fremme og i et uaflaaset Skab, Vesten og Benklæderne i Mølgaards Værelse, hvor de hang paa Væggen. Johansen og Hustru have endvidere beediget, at de ved deres Hjemkomst den paagældende Dag saa, at samtlige disse Klædningsstykker laa paa Gulvet i Mølgaards Værelse. Endelig har Mølgaard beediget, at den Gang han gik hjemme fra, aflaasede han Døren, der førte ud til Gangen.

Arrestanten har forklaret, at han den paagældende Eftermiddag var beruset og i denne Tilstand vilde gaa op i sin Broders Lejlighed i Ejendommen Øhlenschlægerspassage Nr. 59 og hvile sig i Stedet for at gaa hjem, at han i sin berusede Tilstand er gaaet fejl og er kommet ind i en Lejlighed i den Ejendom, i hvilken han blev anholdt.

Han har paastaaet, at Døren til Lejligheden stod aaben, og at han ikke har haft fat i nogle Klædningsstykker der, derimod har han erkendt, at han saa nogle Klædningsstykker ligge paa Gulvet i det

Værelse, hvor han var gaaet ind, og at han ved at holde paa Døren søgte at hindre nogen i at komme derind, idet han som Grund hertil angav først, at han var fortvivlet over, at han skulde findes i en andens Værelse, senere, at han handlede saaledes i Narrestreger, idet han gik ud fra, at det var et af hans Broders Børn, der vilde ind.

I øvrigt har han hævdet, at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kunde give nærmere Forklaring i Sagen.

Til denne Arrestantens Forklaring, der ikke blot er ubestyrket, men usandsynlig og til Dels selvmodsigende, kan der saa meget mindre tages noget Hensyn, som det ved de af Politibetjentene Nr. 521 Gadstrup og Nr. 227 Ballerup, af Omnibuskusk Kruse og Hustru samt af Smed Petersens Hustru afgivne beedigede Forklaringer maa anses for at være bevist, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed hverken var beruset eller i synlig Grad paavirket af Spiritus.

Henses nu endvidere til Arrestantens Fortid og hans Holdning under Sagen, findes der i det under Sagen oplyste, særlig de af Omnibuskusk Kruse og Hustru, af Smed Petersens Hustru, Fotograf Mølgaard og Arbejdsmand Johansen og Hustru afgivne beedigede Forklaringer at være tilstrækkelig Føje til ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Arrestanten den oftnævnte Dag har indfundet sig i fornævnte Ejendom i tyvagtig Hensigt, og at han har stjaalet de fornævnte Klædningsstykker, og vil der paa Grund af de af Petersens Hustru og Mølgaard afgivne beedigede Forklaringer i Forbindelse med, at der, da Arrestanten straks efter Anholdelsen visiteredes paa Politistationen, hos ham fandtes en Nøgle, der passede i Laasen i Døren til Mølgaards Værelse, endvidere være at gaa ud fra, at Arrestanten har skaffet sig Adgang til Værelset ved Hjælp af falsk Nøgle.

Som Følge af det anførte og idet bemærkes, at Arrestanten ved Rettens fornævnte Dom af 19 September 1891 fejlagtig er dømt efter Straffelovens § 231 i Stedet for efter Straffelovens § 230, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 25 November.

Nr. 244. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen, Andreasens Hustru (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Betleri.

Nykøbing p. F. Købstads Ekstrarets Dom af 4 Marts 1901: Tiltalte Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen af Nysted, Arbejdsmand Jens Andreasens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt at udrede i Erstatning til Handelsmand

Anders Petersen Hare af Virket 8 Kr. 49 Øre og at betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Udgifter, derunder i Salær til Overretssagførerne Holst og Andresen 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører H. F. Larsen og Prokurator Nissen for Overretten betaler Tiltalte Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen, Andreasens Hustru, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen, Andreasens Hustru, til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Nykøbing Købstad paa Falsters Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen, Andreasens Hustru, der er født den 16 Oktober 1856 og anset ved Højesterets Dom af 13 April 1887 efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 8 Dage og ved nærværende Rets Dom af 7 September 1900 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Straf, aktioneret for bedrageligt Forhold og Betleri, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Lørdagen den 10 November 1900 sendte Tiltalte sin 13-aarige Datter Dagmar til den paa Torvet i Nykøbing paa Falster handlende Anders Petersen Hare med en af Tiltalte skreven Seddel, i hvilken hun bad udleveret en And, to Høns, to Kyllinger og to Pund Smør, idet det i Sedlen usandfærdig var angivet, at hun boede i bemeldte Købstad, medens hun i Virkeligheden havde Bopæl i Nysted. Hare, der stolede paa, at Tiltalte boede i Nykøbing, udleverede bemeldte Varer, der ere ansatte til en Værdi af 8 Kr. 49 Øre, til Dagmar, der lovede, at de skulde blive betalte næste Lørdag.

Tiltalte har erkendt, at hun opgav urigtig Bopæl, fordi hun gik ud fra, at Varerne ikke vilde blive leverede, hvis Hare fik hendes virkelige Bopæl at vide, hvilket ogsaa er bekræftet ved den af Hare afgivne Forklaring, og at hun ikke havde nogen bestemt Udsigt til at

kunne betale Varerne, medens hun har benægtet at have haft den bestemte Hensigt ikke at betale dem.

Efter alt foreliggende, derunder at Tiltalte og Mand modtage Fattigunderstøttelse. findes hendes her ommeldte Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 251.

I November og December 1900 har Tiltalte dernæst dels personlig, dels ved sin fornævnte Datter, betlet i Nykøbing paa Falster, til Dels ved Hjælp af usandfærdigt Bønskrift.

Som Følge af foranstaaende er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den under et valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om den Tiltalte ikendte Erstatning til Hare og om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 269. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Andreasen og **Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen,** Andreasens Hustru (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold efter Straffelovens § 257.

Sakskøbing Købstads Politirets Dom af 14 Maj 1901: De Tiltalte, Arbejdsmand Jens Andreasen af Grænge og dennes Hustru, Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen, bør straffes med henholdsvis 8 Dages simpelt Fængsel og 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos de begge i Forening bør betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 September 1901: De Tiltalte, Arbejdsmand Jens Andreasen af Grænge og dennes Hustru, Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød: Tiltalte Jens Andreasen i 5 Dage og hans Hustru i 2 Gange 5 Dage samt, en for begge og begge for en, betale Sagens Omkostninger og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Busch og Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom nævnte Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 9 August d. A. i Dag er stadfæstet af Højesteret, og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale

de Tiltalte Jens Andreasen og Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen, Andreasens Hustru, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte, Arbejdsmand Jens Andreasen af Grænge og dennes Hustru, Ane Kathrine Elisabeth Jørgensen, for bedrageligt Forhold efter Straffelovens § 257 anlagte, fra Sakskøbing Købstads Politiret hertil indankede Sag, er det ved deres egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Tiltalte Andreasens Hustru efter Aftale med sin medtiltalte Mand den 28 Marts d. A. i Købmand P. Hansens Butik i Sakskøbing har udgivet sig for at være Tømrer Rasmussens Hustru i Krungerup og i hans Navn søgt at faa udleveret paa Kredit Varer til Beløb omtrent 10 Kr., hvilket blev hende nægtet. Ved det opgivne Navn sigtede hun til en forhen i Krungerup, men paa den Tid i Fredericia boende Svoger, der ikke havde bemyndiget hende til at rekvirere Varer i hans Navn.

De Tiltalte havde for et Par Aar siden hos samme Købmand faaet Varer paa Kredit, som endnu ikke vare betalte, og vare i stor Nød, og Tiltalte Andreasens Hustru har erkendt, at hverken hun eller medtiltalte havde Udsigt til at kunne betale de Varer, de nu ønskede at købe, medens Tiltalte Andreasen har forklaret, at det havde været hans Hensigt at betale saavel disse som de tidligere modtagne Varer, naar han fik Arbejde.

De Tiltalte, af hvilke Andreasen er født den 22 Marts 1858, hans Hustru den 16 Oktober 1856, ere ved Højesterets Dom af 13 April 1887 ansete efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel hver i 8 Dage. Endvidere er Tiltalte Andreasens Hustru ved nærværende Rets Dom af 7 September 1900 anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Straf, og ved Nykøbing Købstad paa Falsters Ekstrarets Dom af 4 Marts 1901, stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 9 August s. A., efter Straffelovens § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

For det af dem nu udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Andreasen i 5 Dage og hans Hustru i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de in solidum ville have at betale Sagens Omkostninger.

Overensstemmende hermed bliver Politirettens Dom, hvorved Straffen for Manden er bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage og for Hustruen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, — — — at forandre.

Færdig fra Trykkeriet den 12 December 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 33—34.**

Mandagen den 25 November.

Nr. 279. Højesteretssagfører Winther

contra

Niels Larsen (Def. Jensen),

der tiltales for Betleri.

Vordingborg Købstads Politirets Dom af 27 September 1901: Arrestanten Niels Larsen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage, hvorhos han bør udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører M. A. Meyer, betaler Arrestanten Niels Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Larsen til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Niels Larsen, født den 4 Marts 1860, der er straffet mange Gange, navnlig for Betleri, senest ifølge Kronborg østre Birks Politirets Dom af 8 Maj d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, og som under nærværende fra Vordingborg Købstads Politiret hertil indankede Sag paa ny tiltales for Betleri, er det ved hans egen

Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri, særlig den 21 September d. A. i nævnte Købstad.

Han er for dette Forhold ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med nn Straf, der findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 268. Advokat Nellemann

contra

Peder Anton Christian Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 8 Juni 1901: Tiltalte Tjenestekarl Peder Anton Christian Pedersen bør hensættes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt tilsvare alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Harder, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 September 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Lange eller nu dennes Dødsbo og til Overretssagfører M. Carlsen betaler Tiltalte Peder Anton Christian Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Anton Christian Pedersen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Langelands Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Peder Anton Christian Pedersen, der er født den 5 Oktober 1879 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 174, og er det ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han i Juni Maaned 1899 har haft Samleje med Pigen Constance Marie Emilie Christensen, der er født den 4de September 1883, og som efter det foreliggende maa antages at have været sædelig ufordærvet.

Som Følge heraf vil Tiltalte, idet det ikke findes at kunne diskulpere ham, at han, da han saaledes havde Samleje med hende, ikke vil have gjort sig nogen Tanke om, hvor vidt hun var fyldt 16 Aar, være at anse efter Straffelovens § 174 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Da Underretsdommen er kommen til samme Resultat — — — vil den være at stadfæste.

Nr. 248. Højesteretssagfører Salomon

contra

Carl Christian Petersen og Charles Bernhardt Rudolph (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 August 1901: De Tiltalte Carl Christian Petersen og Charles Bernhard Rudolph bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Petersen i 4 Gange 5 Dage og Rudolph i 3 Gange 5 Dage samt, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Carl Christian Petersen og Charles Bernhard Rudolph, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Christian Petersen og Charles Bernhard Rudolph tiltales for Vold.

Tiltalte Petersen er født den 18 Juni 1868 og anset: ved Ingeniørregimentets Krigsrets Dom af 17 Juni 1892 efter almindelig borgerlig Straffelovs § 100 og Straffelov for Krigsmagten §§ 179 og 183 samt efter sidstnævnte Lovs Paragrafer 112 og 120, jfr. § 125, med simpelt Fængsel*) i 5 Gange 5 Dage, ved Ingeniørregimentets Krigsrets Dom af 19 August 1892 efter Straffelov for Krigsmagten § 183, sam-

*) Skal være simpelt Fængsel paa Vand og Brød.

menholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 203 og efter førstnævnte Lovs Paragrafer 179, 120, 112, 2det Stk., 158, 116, 3dje Stk., og 182 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Ingeniørregimentets Krigsrets Dom af 8 Juli 1893 efter Straffelov for Krigsmagten, Paragraferne 104 og 107, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Tiltalte Rudolph, der er født den 20 August 1871, er anset ved 1ste Artilleribataillons Krigsrets Dom af 1 Juni 1896 efter Straffelov for Krigsmagten, Paragraferne 174, 112, 2det Stk., 120, 116, 117 og 158, jævnfør § 50, med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ifølge de af Kellnerne August Hermann Palmqvist og Peter Wiilsbøll, Maskinarbejder Thorvald Schubel og dennes Hustru Christine Løgstrup afgivne Forklaringer ere Sagens Omstændigheder følgende:

Natten mellem den 14de og 15 Juni dette Aar, da Vidnerne opholdt sig i et herværende Foreningslokale, hvor ogsaa de 2 Tiltalte vare til Stede, beklagede Schubels Hustru sig over, at hun paa en paatrængende Maade var bleven tiltalt af Tiltalte Rudolph, og da Wiilsbøll paatalte dette, kom det til Skænderi mellem Wiilsbøll og nævnte Tiltalte, hvilket dog afbrødes ved, at de fire Vidner forlode Lokalet. De Tiltalte fulgte imidlertid efter dem, og medens Vidnerne paa Gaden vare i Færd med at tage Afsked med hverandre, bleve Palmqvist og Wiilsbøll overfaldne af dem.

Palmqvist har forklaret, at han ved en »Skalle« blev strakt til Jorden af Tiltalte Petersen og derefter sparket i Ansigtet af ham, hvorved der bibragtes ham et 1 Ctm. langt Saar paa Overlæben, der i det væsentlige lægtes i Maanedens Løb.

Wiilsbøll har forklaret, at han blev kastet baglænds til Jorden og derefter sparket i Ansigtet og paa Kroppen af Tiltalte Rudolph, hvorved der tilføjedes ham et 2 Ctm. langt Saar over venstre Øje, hvilket Saar i det væsentlige var lægt, da han den 27de samme Maaned gav Møde i Retten.

Tiltalte Petersen har erkendt under de nævnte Omstændigheder at have tilføjet Palmqvist en »Skalle«; i øvrigt have de Tiltalte forklaret, at de ved den paagældende Lejlighed vare saa berusede, at de ikke kunne mindes, om de have gjort dem skyldige i, hvad der saaledes paasigtes dem, hvorfor de heller ikke have kunnet benægte Rigtigheden af de afgivne Forklaringer.

Da nu Palmqvists og Wiilsbølls Forklaringer til Dels ere bestyrkede ved, hvad de øvrige Vidner have afgivet, da disse og Wiilsbøll have aflagt Ed og da de Dagen efter det passerede foretagne Lægeundersøgelser have bekræftet Palmqvists og Wiilsbølls Forklaringer om de dem tilføjede Saar, findes deres Forklaringer i deres Helhed at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og de Tiltalte, om hvem Sagens Oplysninger ingen Føje giver til at frakende dem Tilregnelighed under det passerede, ville som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Petersen i 4 Gange 5 Dage og Rudolph i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 26 November.

Nr. 266. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Anton Valdemar Petersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 September 1901: Arrestanterne Jens Frederik Christian Hansen og Hans Anton Valdemar Petersen bør straffes med Tugthusarbejde, Hansen i 2 og Petersen i 3 Aar. Arrestanten Hansen udreder 25 Kr. i Salær til Overretssagfører Larsen, Arrestanten Petersen 25 Kr. i Salær til Overretssagfører Hartmann. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder 30 Kr. i Salær til Aktor, Prokurator Casse, udredes af Arrestanten Petersen, dog saaledes at Arrestanten Hansen deraf in solidum med ham betaler Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Hans Anton Valdemar Petersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Dietrichson og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Frederik Christian Hansen tiltales for Tyveri, Arrestanten Petersen tillige for Hæleri.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Petersen er født den 31 Marts 1859 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 1 Maj 1877 efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 54, §§ 229, 4de Stk., og 238, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 27 Maj 1885 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 16 April 1887 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter § 231, 2det Stk., jfr. § 54, og i Medfør af § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar, hvilken Straf var udstaaet i Slutningen af 1888, ved Højesterets Dom af 27 Juli 1891 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Højesterets Dom af 7 Maj 1895 i Medfør af Straffelovens § 241,

1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 12 Marts d. A. Kl. 4½ Eftermiddag, blev Arrestanten Hansen anholdt udenfor Ejendommen Vesterbrogade Nr. 133 som sigtet for umiddelbart forinden at have forøvet Indbrudstyveri paa det af Skorstensfejersvend Carl Henriksen i nævnte Ejendom beboede Kvistværelse, og den følgende Dag blev Arrestanten Petersen anholdt som sigtet bl. a. for Meddelagtighed i dette Tyveri.

Carl Henriksen har i saa Henseende nærmere forklaret, at da han paa nævnte Tid ad Køkkentrappen vilde gaa op til sit ommeldte Værelse og var kommen op paa Loftsgangen, kom 2 Personer ham i Møde fra det Sted af Loftsgangen, hvor hans Værelse var beliggende, og da Personernes Tilstedeværelse i Loftsetagen, hvor der i øvrigt kun findes Pulterkamre, forekom ham mistænkelig, skyndte han sig forbi dem hen til sit Værelse, hvis aflaasede Dør han fandt opbrudt ved et kraftigt Tryk udefra, hvorved Dørens Karm var splintret. Vidnet ilede nu tilbage forbi Personerne, der gik ned ad Trapperne, og efter at Vidnet paa Gaden derom havde henvendt sig til Politibetjent Nr. 379, Bekkeskov, blev Arrestanten Hansen anholdt som anført, idet Vidnet genkendte ham som den ene af Personerne.

Ved den derpaa foretagne Undersøgelse af sit Værelse savnede Vidnet en Jakke og Vest, som han nærmere har beskrevet og vurderet til i alt 15 Kr., og som efter Vidnets Forklaring havde hængt paa Væggen, og som han, da Tøjet ikke fandtes i Ejendommen, og da den anden Person, han havde mødt, var forsvunden, antog, at denne havde gemt paa sig, idet han syntes ham at være udstoppet, da Vidnet passerede ham.

Endvidere har den 12-aarige Viggo Jørgensen forklaret, at han, da han opholdt sig i Ejendommens Gaard, ved nævnte Tid saa en Person over Plankeværket tage Flugten over i Nabogaarden, og ligesom det Signalement, Drengen har givet af denne Person, passer paa Arrestanten Petersen, saaledes har han ogsaa i denne Arrestant genkendt den paagældende.

Arrestanterne have imidlertid hver for sig nægtet sig skyldig i det her omhandlede Tyveri, men have i øvrigt givet indbyrdes modstridende Forklaringer.

Arrestanten Hansen nægtede straks at have været oppe i Ejendommens Kvistetage og nægtede ligeledes at kende noget til den anden af Henriksen omtalte Person, men siden har han erkendt at være identisk med den ene af de omtalte Personer og at have været oppe i Ejendommen sammen med Arrestanten Petersen, og om sit Ærinde der har han under Hovedforhøret givet følgende Forklaring:

Arrestanten Petersen havde opfordret ham til at gaa med op i Ejendommen under Foregivende af at skulle træffe et Fruentimmer der.

Efter at være kommen til Loftsetagen, sagde Arrestanten Hansen: »Er det her, her bor jo ingen«, hvortil Petersen svarede: »Jeg ser nu, at vi ere gaaede galt, men bliv lidt, jeg skal bare hen og se om noget«. Et Øjeblik efter kom Petersen, der var gaaet hen ad Loftsgangen, tilbage med en Jakke og sagde til Medarrestanten, der var bleven staaende for at vente paa ham: »Hold den, jeg skal hen og

hente mere«, men da Arrestanten Hansen erklærede ikke at ville have noget med det at gøre, sagde Petersen: »Ja, saa kan det jo ikke nytte noget«, hvorefter de gik ned ad Trappen, hvor de mødte Skorstensfejersvenden.

Arrestanten Hansen har først forklaret, at Arrestanten Petersen inden sin Bortgang iførte sig den stjaalne Jakke, senere, at han lod den ligge paa Trappen.

Under et efter Sagens Optagelse afholdt Reassumtionsforhør har Arrestanten Hansen endelig forklaret, at han og Arrestanten Petersen gik op i Ejendommen for i Forening at forøve Indbrudstyveri, men at han vendte om, da Petersen, efter at have været oppe paa Loftet, kom tilbage til Arrestanten, der var naaet op til 2den Sal, og erklærede, at der ikke var noget at stjæle.

Under det nævnte Forhør nægtede Arrestanten at have set Petersen i Besiddelse af Tyvekoster, men har udtalt den Formodning, at Petersen oppe paa Loftet maatte have begaaet Tyveri og gemt Jakken under sin Frakke.

Arrestanten Petersen nægtede ligeledes oprindelig at have været oppe i bemeldte Ejendom og paastod ikke i flere Maaneder før sin Anholdelse at have været sammen med Arrestanten Hansen, men siden har han afgivet følgende Forklaring: Efter at de havde tilbragt nogen Tid sammen paa en Beværtning, gik Hansen sin Vej, og da Arrestanten Petersen noget efter ogsaa forlod Beværtningen, traf han Hansen paa Vesterbrogade, hvor denne ud for Nr. 133 sagde, at han skulde ind i Gaarden.

Her spurgte Hansen Arrestanten Petersen, om denne vilde pantsætte noget for ham, samt opfordrede ham til at følge med op i Ejendommen og der, for at bortvende Mistanken, lade som han betlede.

Arrestanten, som var paa det rene med, at Hansen vilde begaa Tyveri, og at Arrestanten skulde pantsætte det stjaalne for ham, fulgte med op til 4de Sal, idet han spurgte, hvor længe det varede, hvortil Hansen svarede, at det varede ikke længe, for Døren var aaben.

Da der imidlertid nu kom nogen op ad Trappen, kaldte Hansen Arrestanten Petersen højere op og løb selv ned foran ham, og efter at have passeret Skorstensfejeren paa Trappen og være komne ned i Gaarden, gik de først et Øjeblik ind paa en anden Køkkentrappegang, men kort efter forlod Hansen denne og gik ud paa Gaden, medens Arrestanten Petersen sprang over Plankeværket ind til Naboejendommen.

Efter at have fastholdt denne Forklaring gennem flere Forhør, har Arrestanten Petersen dog siden ændret den derhen, at han fulgte Arrestanten Hansen op i Ejendommen uden at ane dennes Hensigter, og at han, da han paa 4de Sal kom paa det rene med, at Hansen vilde stjæle, og ikke vilde deltage heri, vendte om og var ved at forlade Ejendommen, da han mødte Skorstensfejeren.

At nu i Virkeligheden Carl Henriksens Dør den nævnte Dag er bleven opbrudt, som af ham forklaret, findes ved hans beedigede Vidnesbyrd i Forbindelse med, hvad Politibetjent Bekkeskov edelig har forklaret, og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, og at Henriksen, der har ført Bevis for tidligere at have været i Besiddelse af en Jakke og Vest, som de omhandlede, svarende til et Par

Benklæder, som han endnu er i Besiddelse af, ved den paagældende Lejlighed har mistet disse Klædningsstykker, findes efter hans Forklaring og Sagens samtlige Omstændigheder, deriblandt Arrestanten Hansens ovennævnte Forklaring om at have set Arrestanten Petersen paa Loftsgangen i Besiddelse af en Jakke — der efter Hansens Forklaring og i Overensstemmelse med den foreliggende Beskrivelse af den savnede Jakke havde sort For — ikke at kunne betvivles.

Efter de af Arrestanterne afgivne Forklaringer, i hvilke enhver af dem sigter den anden for at have haft tyvagtig Hensigt med sin Tilstedeværelse paa Loftet, og i hvilke enhver af dem snart giver vaklende og usandsynlige Forklaringer af sin egen Tilstedeværelse der Steds og snart vedkender sig at have haft tyvagtig eller dog hælerisk Hensigt, og naar fremdeles Hensyn tages til de Oplysninger, der foreligge om Arrestanternes tidligere Levned, hvilke kendetegne dem som Personer med stærkt Hang til Tyveri, særlig ogsaa til Tyveri i Kvistetager, og uden Lyst til lovligt Erhverv, findes det ikke tvivlsomt, at Arrestanterne hver for sig have indfundet sig i bemeldte Kvistetage i tyvagtig Hensigt.

Tillige tyder Sagens Omstændigheder, selv bortset fra Arrestanten Hansens seneste Forklaring, paa, at Arrestanterne have handlet efter en forudgaaende Aftale om at stjæle i Forening.

Arrestanterne ses nemlig at have kendt hinanden længe, allerede i 1885 at være dømte — Petersen imod sin Benægtelse, men ifølge Hansens Sigtelse — for Kvistkammertyverier, begaaede i Forening, endvidere i 1887 paa ny at være dømte for lignende Tyverier, begaaede i Forening, og i 1893 og 1894 at have været arresterede for Medskyld i forskellige Tyverier, om hvilken Medskyld dog kun Petersen blev overbevist.

Desuden maa det efter Arrestanternes Forklaringer anses godtgjort, at de den paagældende Dag, forinden de indfandt dem i oftnævnte Ejendom, have drevet om sammen og kort forinden opholdt dem sammen paa en Beværtning.

At endelig det forøvede Indbrudstyveri skyldes Arrestanterne, derfor tale begge Arrestanternes Forklaringer, baade Hansens om at have set Petersen fra Loftsgangen komme med Jakken, og Petersens, der synes at indeholde en Sigtelse mod Hansen for at have aabnet til det omtalte Værelse, forinden han førte Petersen op i Ejendommen, og i samme Retning taler, hvad Politibetjent Bekkeskov og Henriksen edeligen have forklaret, nemlig at Betjenten, efter at have antruffen Arrestanten Hansen udenfor Ejendommen, førte ham i Anledning af Sigtelsen for Tyveri op i Ejendommens Loftsetage og spurgte ham, da de vare naaede op paa Loftet, hvor det var, hvortil Hansen svarede: »Ja, saa er det vel her«, og gik foran hen ad Loftsgangen — der gik i en Vinkel — om Hjørnet hen til det paagældende Værelse, en Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten Hansen først har bestridt, idet han endog har benægtet at være bleven ført op i Ejendommen af Betjenten, men som han dog i senere Forhør ikke har villet bestride, idet han ikke vil kunne huske det passerede.

Efter hvad der saaledes er fremhævet, findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanterne i Forening have begaaet det oftomtalte Indbrudstyveri.

Arrestanten Petersen har endvidere erkendt at have i November Maaned f. A. pantsat en Sommeroverfrakke og et Par Benklæder af samlet Værdi 26 Kr., om hvilke han var paa det rene med, at de vare stjaalne, og denne Tilstaaelse stemmer med det i øvrigt oplyste.

Arrestanten har nærmere forklaret, at han modtog dem til Pantsætning af Arrestanten Hansen, der traf ham i en Beværtning og førte ham op i Ejendommen Østerbrogade Nr. 24, paa hvis Loftsetage han viste sig at have staaende en Pose, indeholdende en Dyne og de nævnte Klædningsstykker. Disse Koster maa efter det oplyste antages at være frastjaalne Ekspedient Søren Schibsby, der havde dem beroende i den paagældende Ejendom paa et Kvistværelse, hvis Dør maa antages [aabnet] med falsk Nøgle.

Arrestanten Hansen har imidlertid bestridt denne Arrestanten Petersens Forklaring og har overhovedet nægtet sig skyldig i noget ulovligt med Hensyn til de nævnte Koster, og i saa Henseende findes der ikke at være tilvejebragt Bevis mod hans Benægtelse, og heller ikke findes det godtgjort, uagtet en Del taler derfor, at Arrestanten Petersens Meddelagtighed i det nævnte Tyveri har været af anden Art end den af ham selv erkendte hæleriske Virksomhed.

Som Følge af det anførte vilde Arrestanterne være at anse, Hansen efter Straffelovens § 229, 4de Stk., efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar, Petersen efter Straffelovens § 229, 4de Stk., og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 281. Advokat Hindenburg

contra

Jacob Nikolaj Dubgaard Jensen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1901: Arrestanten Jacob Nikolaj Dubgaard Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Oktober 1901: Arrestanten Jacob Nikolaj Dubgaard Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Nikolaj Dubgaard Jensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jacob Nikolaj Dubgaard Jensen, der er født i Aaret 1881, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Efter Sagens Oplysninger har Arrestanten — foruden at han inden sit fyldte 15de Aar er straffet 3 Gange for Tyveri — tidligere været straffet ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 22 September 1898 efter Straffelovens § 274, 2det Punktum, jfr. § 268, 2det Led, sammenholdt med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, ifølge samme Rets Dom af 11 Juli 1899 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 20 April 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og ifølge Baag Herreds Ekstrarets Dom af 13 November 1900 efter Straffelovens § 231, 2det Punktum, og Lov 3dje Marts 1860 § 3, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

I Henseende til det Arrestanten nu paasigtede Forhold, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter at Arrestanten, der af Profession er Bagersvend, den 16de Juli d. A. var løsladt af Straffeanstalten og derpaa i ca. 14 Dage havde haft Arbejde hos en Bager i Ringsted, begav han sig gennem Fyn og Østjylland til Randers, hvor han, der er opdraget her og saaledes fra sin Barndom kender Byen, opholdt sig nogle Dage uden Beskæftigelse.

Under dette sit Ophold i Randers blev han, ved Natten mellem afvigte 12te og 13de August, som det maa antages ved Midnatstid, at passere Jernbanegade opmærksom paa, at der i et i en Ejendom der Steds værende Lokale med store Vinduer til Gaden fandtes flere Cykler, og idet der nu, som han har forklaret, opstod en øjeblikkelig Lyst hos ham til at tilvende sig en af disse, begav han sig ad en Sidegade om til Bagsiden af den paagældende Bygning, hvor der gennem en Port var Indgang til bemeldte Lokale, der af Aktieselskabet »Buchtrups Maskinfabrik« benyttedes til Lagerrum. Da Porten imidlertid fandtes aflaaset, steg Arrestanten over et Plankeværk ned i den ved Siden af Ejendommen værende Hospitalskirkegaard, hvorfra han,

efter at han var staaet op paa noget Træværk »eller lignende«, som laa op mod Muren under et jernrammet Vindue og af dette havde udpillet nogle Glasstumper, som sad tilbage af en Rude, der var ituslaaet, gennem den herved fremkomne Aabning i Vinduet krøb ind i det nævnte Lagerrum, i hvilket der indenfor Vinduet henstod et Bord, fra hvilket han steg ned paa Gulvet.

I Lagerrummet tilegnede Arrestanten sig nu en af de der beroende Cykler tillige med en Klokke, som han skruede af en anden Cykle, og en Lygte, som han tog fra en tredje Cykle, hvorpaa han begav sig ud af Rummet gennem en i bemeldte Port værende Laage, der var aflaaset, men som han lukkede op ved Hjælp af Nøglen, der sad i Laasen paa Dørens indvendige Side. Samme Nat forlod Arrestanten Randers og begav sig til Viborg, og herfra drog han senere gennem Vestjylland til Vedsted, hvor han blev anholdt den 16 August, efter at han der havde solgt den stjaalne Lygte for 3 Kr. og bortbyttet Klokken, medens han endnu var i Besiddelse af Cyklen.

Den stjaalne Cykle, der tilhørte det nævnte Aktieselskab, og som af dettes Værkfører er opgiven at have haft en Værdi for Fabriken selv af 115 Kr., men en Salgsværdi af 140 Kr., er tillige med Cykleklokken og Lygten, hvilke Genstande ere bragte til Stede under Sagen, bleven tilbageleveret Aktieselskabet, for hvilket Cyklen formenes nu ikkun at have en Salgsværdi af 50 Kr., men fra hvis Side der dog er frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 27 November.

Nr. 221. Højesteretssagfører Winther

contra

Fritz Oluf Frandsen (Def. Lunn),

der tiltales for Kvaksalveri og uberettiget Medikamenthandel.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 25 Maj 1901: Tiltalte Fritz Frandsen bør til Esbjerg Købstads Fattigkasse bøde 200 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 12 og 10 Kr. Bøden at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1901: Tiltalte Fritz Oluf Frandsen bør til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse bøde 250 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær

til Aktor for Underretten 15 Kr., tii Defensor samme Steds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt a efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Fritz Oluf Frandsen til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Bogholder Fritz Oluf Frandsen, der efter sit Opgivende er født i Slesvig i Aaret 1848 — hvilken Alder af Forhørsdommeren er skønnet at stemme med hans Udseende — og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag for Kvaksalveri og uberettiget Medikamenthandel.

Efter Tiltaltes Forklaring havde han, der ingensinde har faaet nogen lægevidenskabelig eller farmaceutisk Uddannelse, i Aaret 1896, medens han opholdt sig i Skodborg i Slesvig, efter Anmodning af en derboende Landmand Olsen, skrevet til et nærmere opgivet Apotek i Endersbach i Würtemberg om et Middel til Olsens Søn mod ufrivillig Vandladning, hvorefter han fra Apoteket modtog dels en Blikæske med noget brunt Pulver, dels 2 eller 3 afdelte Pulvere, ledsaget af en Brugsanvisning, og da Olsen bekræftede, at Midlet havde hjulpet, og dette blev bekendt i Omegnen, gav dette Anledning til, at forskellige Personer henvendte sig til Tiltalte med Anmodning om at forskrive Pulverne til dem.

Efter at Tiltalte derpaa i 1896 havde taget Ophold i Esbjerg, begyndte han efter sin med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse, idet han tænkte sig, at han muligen kunde fortjene noget ved at skaffe Folk det omhandlede Middel, at avertere i forskellige Blade her i Landet om, at Vandladning i Sengen kunde helbredes grundigt og paa en let og bekvem Maade, samt at det nærmere kunde erfares ved Henvendelse til ham, og naar da nogen i den Anledning henvendte sig til Tiltalte, sendte han dem en — som det maa antages af ham efter en tysk Brugsanvisning udarbejdet — trykt dansk Skrivelse, hvori han med Bemærkning, at Prisen paa Midlet, der angaves at være fuldstændig uskadeligt for Sundheden og at have vist sig fuldstændig helbredende, var 10 Kr., bl. a. opfordrede vedkommende til, naar de ønskede Midlet, samtidig med Bestillingen at opgive Alder og Køn paa Personen, der skulde bruge det, samt derhos at meddele forskellige Oplysninger om Patientens Vandladning. Naar han havde

modtaget disse Oplysninger, skrev han med Angivelse af det saaledes oplyste til Apoteket i Endersbach, og naar han fra dette havde modtaget de to Slags Pulvere, sendte han disse, der ingen Forandring undergik i Tiltaltes Værge, og som ej en Gang bleve ompakkede, til vedkommende Rekvirent, idet han vedlagde en dansk Oversættelse, enten af den almindelige Brugsanvisning eller, hvor der var Afvigelser i denne, af en særlig Brugsanvisning, som han havde modtaget fra Apoteket i Endersbach, hvilke Brugsanvisninger, foruden Oplysning om, hvorledes Midlet skulde benyttes, tillige indeholdt andre Forskrifter, saaledes navnlig om, hvad Patienten maatte nyde, medens Kuren varede.

Tiltalte, der har forklaret, at han aldrig har set de Patienter, der henvendte sig til ham, samt at han ingen Anelse havde om, hvad Medikamenterne bestode af, har erkendt, at han i Tiden efter Januar 1897 i stort Omfang — som det maa antages i 300 à 400 Tilfælde — paa den anførte Maade har forsynet Patienter med de ommeldte Pulvere; men skøndt Medikamentet, for hvilket han, som alt antydet, tog 10 Kr., maa antages inkl. Forsendelsesomkostninger m. m. ikkun at have kostet ham selv 6 Reichsmark, vil Tiltalte dog, efter hvad han, der maa antages at have haft Udgifter i Anledning af Averteringen, ved sin Defensor for Underretten har ladet anbringe, ikkun have haft en Fortjeneste af nogle Hundrede Kr., der vanskelig kan holde ham skadesløs for den anvendte Tid og Ulejlighed.

I et Par af de under Sagen nærmere undersøgte 15 Tilfælde ville de vedkommende have sporet væsentlig Bedring efter Midlets Anvendelse, medens dette i de øvrige Tilfælde ikke har haft nogen Virkning, og det er navnlig ikke under Sagen oplyst, at Midlet i noget Tilfælde har haft en skadelig Indflydelse paa vedkommende Patient.

Det kongelige Sundhedskollegium, hvem Sagens Akter have været forelagte, har i sin Svarskrivelse af 22 December 1900 bl. a. udtalt, at der ved Undersøgelsen af de til samme indsendte Medikamenter i det i Blikæskerne forefundne Pulver er paavist Carbonas natricus, Sulfas natricus, Saccharum og Plantepulver, sandsynligvis Fructus Amomi og Flores Carysphylli, medens de smaa hvide Pulverkapsler indeholdt en Blanding af Chloretum hydrargyrosum sublimatum og Saccharum Lactis, hvorhos det med Hensyn til det første Pulver bemærkes, at, uagtet intet af de i samme forefundne Stoffer er forbeholdt Apotekerne at forhandle, maa dog Blandingen af dem, da den forhandles som et Middel mod en bestemt Sygdom, henføres til de i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 8 November 1897 nævnte pulveres medicati compositi, altsaa til de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, medens det om de sidstnævnte Pulvere bemærkes, at en af deres Bestanddele, Calomel (Cloretum hydrargyrosum sublimatum), direkte er nævnt i den til fornævnte Bekendtgørelse af 8 November 1897 føjede Fortegnelse som en præpareret Medicinalvare, der for Tiden er undtagen fra den almindelige Detailhandel.

I en senere af Sundhedskollegiet den 26 April d. A. afgiven Erklæring udtales det endvidere, at, da Colomel (Kvægsølvforchorid), der findes i de afdelte Pulvere, er et sundhedsfarligt Stof, der kan give Kvægsølvforgiftning, maa Tiltaltes Virksomhed betegnes som sundheds-

farlig, at Behandlingen ikke skønnes at være hensigtsmæssig, idet netop Calomel i smaa Doser fremkalder Nyreirritation og derved forøget Vandladning, samt at hæftig Diarrhoe, maaske Nyrebetændelse kan være Følgen, hvis de 4—5 Pulvere tages paa en Gang.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse dels efter Lov af 3 Marts 1854, kfr. Forordningen 5 September 1794 § 5, dels efter Forordningen 4 December 1672 § 30, kfr. Pl. af 1 December 1779, med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende under et at kunne bestemmes til 250 Kr.

Nr. 278. Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Frederik Johansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Oktober 1901: Arrestanten Hans Frederik Johansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Frederik Johansen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Frederik Johansen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 14 Oktober 1874 og anset ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 5 Januar 1893 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54 og 57, med 7 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 13 April 1895 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., kfr. til Dels § 46, sammenholdt med § 54, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Rettens Dom af 10 Januar

1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Endvidere sad Arrestanten arresteret i Foraaret 1898 ved et af Rettens Kriminelkamre som mistænkt for at have begaaet Tyveri paa Kvægtorvet. Denne Undersøgelse, under hvilken Arrestanten nægtede sig skyldig, sluttedes med Politidirektørens Samtykke uden Tiltale.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 12 Januar 1899 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold gaaende ud paa, at han, saafremt han efter Udstaaelsen af den ham ved Rettens fornævnte Dom idømte Straf af Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder tog Ophold her i Staden eller dens Jurisdiktion, uopholdelig skulde melde sig ved fornævnte Protokol, idet han i Tiden fra November 1899 og til han den 15 Juli d. A. anholdtes under nærværende Sag, uafbrudt har opholdt sig her i Staden uden at afgive den befalede Melding.

Endvidere sigtes Arrestanten for at have den 19 Juni d. A. om Eftermiddagen ved Tretiden stjaalet et Slagtersvend Christian Olsen tilhørende, til 7 Kr. vurderet Ur, der laa i Lommen paa bestjaalnes Vest, der hang frit fremme i en Slagtecelle paa de offentlige Slagtehuse, hvortil Adgangen var uhindret.

Til Støtte for denne Sigtelse er oplyst følgende:

Slagtersvend Christian Olsen har edelig forklaret, at han den 19de Juni dette Aar om Eftermiddagen ved Tretiden et Øjeblik havde forladt den fornævnte Celle, hvor han arbejdede, og var gaaet over i Kølehuset.

Da han kom tilbage, saa han Arrestanten gaa ud fra Cellen, og da han straks anede Uraad, skyndte han sig hen og saa efter sit Ur, der imidlertid ikke var i Vestelommen.

Han løb derpaa ud efter Arrestanten, og da denne fik Øje paa ham, gav han sig ogsaa til at løbe, men Vidnet indhentede ham ved den saakaldte Svinehalle, og da Vidnet sagde til ham, at han havde stjaalet Uret og spurgte ham om, hvor han havde gjort af det, svarede Arrestanten: »Nu skal Du faa det«, og gik lidt tilbage ad Vejen, han havde løbet, og fremtog fra en aabentstaaende Lem i Væggen paa Svinehallen Vidnets Ur og overgav det til ham, hvoraf Vidnet slutter, at Arrestanten den Gang han løb forbi, har kastet Uret fra sig paa det Sted, hvorfra han tog det.

Urglasset var endvidere slaaet i Stykker, hvilket Vidnet paatalte, hvorefter Arrestanten gik sin Vej.

Slagtersvend Herluf Valdemar Olsen har forklaret, at han, som ved den paagældende Lejlighed stod i Nærheden af Svinehallen, saa, at Arrestanten kom løbende, forfulgt af fornævnte Christian Olsen, og at han under Løbet kastede noget ned i den fornævnte Lem.

Vidnet hørte endvidere, at Arrestanten, efter at være blevet indhentet af Christian Olsen, paa hans Forehold efter nogen Benægtelse erkendte, at han havde stjaalet hans Ur, ligesom Vidnet saa, at Arrestanten gik hen til den fornævnte Lem og fremtog derfra et Ur, som han overleverede Christian Olsen, der paatalte, at han havde slaaet Glasset i Stykker.

Talgopkøber Peter Christian Mortensen har edelig forklaret, at han en Dag i dette Aars Forsommer, meget mulig den 19 Juni, kom til Stede under en Samtale, der blev ført mellem Slagtersvendene Christian og Herluf Olsen samt Arrestanten.

Under Samtalen, der fandt Sted paa de offentlige Slagtehuse enten for Enden af Svinehallen eller for Enden af et af Slagtehusene i dennes Nærhed, hørte Vidnet Christian Olsen, der stod med et Ur, hvis Glas var slaaet itu, sige til Arrestanten: »Hvorfor smed Du mit Ur«, hvortil Arrestanten intet svarede, og bød Arrestanten kort efter Farvel og gik sin Vej, hvorefter Christian Olsen fortalte Vidnet om Tyveriet.

Arrestanten har under Forhørene fastholdt, at han ikke har begaaet det fornævnte Tyveri, men har i øvrigt givet tilbageholdne og vaklende Forklaringer, i hvilken Henseende særlig fremhæves, at han efter tidligere under Sagen at have fastholdt, at han ikke i Juni Maaned d. A. havde haft nogen Samtale ved de offentlige Slagtehuse med Slagtersvend Christian Olsen, og senere, at han »ikke vidste af«, at noget saadant var passeret, som af Talgopkøber Mortensen forklaret — i et af de sidste Forhør har erklæret, at han nu ikke tør benægte, at han en Dag i Juni d. A. ved de offentlige Slagtehuse har talt med Talgopkøber Mortensen og Slagtersvendene Christian og Herluf Olsen, men at han ikke kan huske noget herom, og navnlig slet ikke kan huske, hvad de har talt om, men at han dog med Bestemthed tør paastaa, at Samtalen ikke har drejet sig om, at han skulde have frastjaalet Christian Olsen et Ur.

Under Hensyn hertil samt til Arrestantens Fortid, i hvilken Henseende særlig fremhæves, at han ved Rettens fornævnte Dom af 10de Januar 1899 blev straffet for Tyverier, han havde begaaet paa de offentlige Slagtehuse, findes det ved de fornævnte Vidneforklaringer bevist. at han har begaaet det ham paasigtede Tyveri.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 282. Advokat Halkier

contra

Amalie Marie Brodersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Oktober 1901: Arrestantinden Amalie Marie Brodersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Tvermoes og Overretssagfører Sinding, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Amalie Marie Brodersen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Amalie Marie Brodersen, der tiltales for Tyveri, er født den 9 December 1880 og anset ved Rettens Dom af 20 Februar 1900 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Rettens Dom af 6 April 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter Analogien af § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestantinden har erkendt, at hun den 31 Maj d. A. har stjaalet nogle Klædningsstykker og et Par Galocher, hvilke til i alt 25 Kr. vurderede Genstande tilhørte hendes Moder, Oline Sophie Kallenbach, Brodersens Hustru, og beroede frit fremme i dennes Lejlighed, hvor Arrestantinden var til Huse.

Efter Sagens Optagelse har Arrestantinden vel tilbagekaldt denne Tilstaaelse, men da denne hendes Tilbagekaldelse er ubestyrket og hendes Tilstaaelse for en væsentlig Del bestyrket ved det i øvrigt oplyste, findes denne sidste at maatte lægges til Grund ved Sagens Paakendelse.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 2 December.

Nr. 246. Smedemester og Fabrikant **P. F. Rohde** (Ingen)

contra

Kuratorerne i Appellantens Konkursbo, Underretssagførerne **H. Mørkeberg** og **H. J. Borre**, samt **K. A. Larsens** og Hustru **L. M. Larsen**, født Thodbergs Legat ved dettes Administration (Asmussen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Smedemester og Fabrikant P. F. Rohde, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader

møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og, saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødig Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til dem af de Indstævnte, som have ladet møde, nemlig Administrationen for K. A. Larsens og Hustru L. M. Larsen, født Thodbergs Legat 200 Kroner.

Nr. 258. Advokat Nellemann

contra

Julius Frederik Larsen og **Thorvald Axel Nielsen**
(Def. Hindenburg),

der tiltales: førstnævnte for Tyveri, Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold, sidstnævnte for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1901: Arrestanterne 1. Christovald Christoffersen, 2. Einer Christoffersen, 3. Frederik Vilhelm Emil Christiansen, 4. Valdemar Jens Peter Brandstrup, 5. August Modra Larsen, 6. Julius Frederik Larsen, 7. Johannes Christian Frederiksen, 8. Axel Peter Nilsson, 9. Carl Julius Svendsen, 10. Louis Charles Nielsen, 11. Sander Vilhelm Nielsen, 12. Carl Valdemar Mortensen, 13. Thorvald Axel Nielsen og Tiltalte 14. Aage Christoffersen bør straffes: Arrestanterne Nr. 1—7 og 9—13 med Forbedringshusarbejde: Arrestanten Nr. 9 i 8 Maaneder, Arrestanterne Nr. 4, 7, 11, 12 og 13 hver især i 1 Aar, Arrestanterne Nr. 3 og 10 hver især i 18 Maaneder, Arrestanterne Nr. 2 og 6 hver især i 2 Aar, Arrestanterne Nr. 1 og 5 hver især i $2^1/_2$ Aar, og Arrestanten Nr. 8 med 25 Rottingslag og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage. I Salær til Overretssagfører Levinsen betaler Arrestanten Nr. 5 30 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Leth, 40 Kr., og Defensor, Overretssagfører Meyer, 30 Kr., udredes af Arrestanterne og Tiltalte in solidum, dog saaledes, at der af Omkostningernes samlede Beløb ikke udredes mere end $^7/_{17}$ af Arrestanten Nr. 1, $^7/_{17}$ af Arrestanten Nr. 2, $^5/_{17}$ af Arrestanten Nr. 3, $^4/_{17}$ af Arrestanten Nr. 4, $^6/_{17}$ af Arrestanten Nr. 5, $^6/_{17}$ af Arrestanten Nr. 6, $^1/_{17}$ af Arrestanten Nr. 7, $^3/_{17}$ af Arrestanten Nr. 8, $^1/_{17}$ af Arrestanten Nr. 9, $^6/_{17}$ af Arrestanten Nr. 10, $^3/_{17}$ af Arrestanten Nr. 11, $^2/_{17}$ af Arrestanten Nr. 12, $^3/_{17}$ af Arrestanten Nr. 13 og $^1/_{17}$ af Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte Thorvald Axel Nielsen tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, og Tiltalte Julius Frederik Larsen givet en noget forandret Fremstilling af sin Medskyld, men til disse Forklaringer, der ere ganske ubestyrkede, vil der intet Hensyn kunne tages. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen for de nævnte Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne 1. Christovald Christoffersen, 2. Einer Christoffersen, 3. Frederik Vilhelm Emil Christiansen, 4. Valdemar Jens Peter Brandstrup, 5. August Modra Larsen, 6. Julius Frederik Larsen, 7. Johannes Christian Frederiksen, 8. Axel Peter Nilsson, 9. Carl Julius Svendsen, 10. Louis Charles Nielsen, 11. Sander Vilhelm Nielsen, 12. Carl Valdemar Mortensen, 13. Thorvald Axel Nielsen og Tiltalte 14 Aage Christoffersen tiltales Arrestanterne Nr. 1—13 og Tiltalte Nr. 14: Arrestanterne Nr. 1—12 for Tyveri, Nr. 2—4, 6 og 10—12 tillige for Hæleri, Nr. 6 og 7 tillige for Overtrædelse af Polititilhold, Nr. 10 tillige for Vold, Nr. 13 og 14 for Hæleri.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Nr. 6 er født den 21 Marts 1881 og en Gang straffet for Tyveri før sit 18de Aar og siden anset: ved Rettens Dom af 10de Juni 1899 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 24 Juli 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Nr. 13 er født den 8 Februar 1880 og anset: ved Rettens Dom af 24 December 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 December 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 31te Marts 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved de af Arrestanterne 1 til 3 og 6 til 13 afgivne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Arrestanten Nr. 6 har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 25 Marts d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om hver Mandag at melde sig til Protokollen for at give Oplysning om sit Erhverv, idet han, der den 11 Maj blev anholdt under nærværende Sag, ingensinde har afgivet den befalede Melding.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Nr. 10 har i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

. . . Den 21 Maj d. A. til et Værelse Tullinsgade Nr. 23, Kvisten, hvor han fra en Skuffe i et Klædeskab stjal en Guldbryllups-Tokrone og 6 til 1 Kr. 33 Øre Stykket vurderede Skeer, og den 21 Maj til en Lejlighed Valdemarsgade Nr. 62, 4de Sal, hvor han stjal Klæder, et Par Støvler, et Ur med mere, der dels laa frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer og ere vurderede til i alt 40 Kr.

Arrestanten Nr. 12 har erkendt, at det sidstnævnte Tyveri skete efter Aftale med ham, der i dette Øjemed laante Arrestanten Nr. 10 den falske Nøgle og under Tyveriets Udførelse holdt Vagt uden for Huset . . . Arrestanten Nr. 10 har paastaaet, at Arrestanten Nr. 12 har udøvet en mere omfattende Virksomhed ved dette Tyveri . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Nr. 11 har paa samme Maade den 21 Maj d. A. i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til en Lejlighed Øhlenschlægersgade Nr. 74 A, 4de Sal, hvor han stjal et paa Væggen hængende til 8 Kr. vurderet Ur.

Efter Udførelsen af de tre sidstnævnte Tyverier er der udvist hælerisk Virksomhed af Arrestanterne 6, 11 og 13 med Hensyn til Kosterne fra Tullinsgade Nr. 23, idet Arrestanten Nr. 6 har modtaget 5 Skeer, og Arrestanten Nr. 13 af disse har modtaget 2 Skeer, som igen Arrestanten Nr. 11 har modtaget af denne Arrestant, alt til Gave; og med Hensyn til Kosterne fra Valdemarsgade Nr. 62, idet Arrestanterne Nr. 6 og Nr. 11 har været behjælpelig med Pantsætning af nogle af disse Koster og hver af de nævnte tre Arrestanter have deltaget i Udbyttet ved Pantsætningerne, ligesom Arrestanterne Nr. 6, 10, 12 og 13 have deltaget i Udbyttet ved Pantsætningen af det i Øhlenschlægersgade Nr. 74 A stjaalne Ur, alt uagtet de vidste, at Kosterne vare stjaalne.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ifølge de af Arrestanterne 1 til 4 og 6 til 8 samt af Tiltalte afgivne Forklaringer er endvidere i Tiden fra Slutningen af April til den 5 Maj d. A. nedennævnte Tyverier og Forsøg paa Tyverier udøvede under følgende nærmere Omstændigheder.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

. . . En Aften banede Arrestanterne Nr. 1 og 4 efter derom truffen Aftale med Arrestanterne Nr. 2, 3, 5 og 6, der ventede udenfor, sig i tyvagtig Hensigt Vej til Gaarden Nørregade Nr. 36 ved at aabne Porten med falsk Nøgle og derefter til Ølhandelen i Kælderen ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Rude de ituslog.

Efter at Arrestanterne Nr. 1 og 4 som Udbytte af Tyveriet vare

vendte tilbage til de andre med ikkun ca. 2 Kr. 50 Øre i rede Penge, der havde ligget i en uaflaaset Skuffe, trængte Arrestanterne Nr. 1 og 3 efter Aftale med de andre paa ny ad samme Vej ind i Forretningen for at forsøge at opbryde en Dør til Kontoret, men maatte, da de bleve forstyrrede, forlade Stedet med uforrettet Sag.

En Nat har Arrestanten Nr. 5 efter Aftale med Arrestanterne Nr. 2, 4 og 6, der ventede udenfor, i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Urtekramforretningen Vesterbrogade Nr. 101, Kælderen, idet han steg ind ad et Vindue, som han aabnede ved Vold, men da han blev forstyrret, maatte han fjerne sig uden Udbytte.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Endvidere ere Arrestanterne Nr. 1, 2 og 5 ved Indstigning gennem et Vindue, som de aabnede ved Vold, i tyvagtig Hensigt en Nat trængte ind i Urtekramforretningen Øhlenschlægersgade Nr. 32, Kælderen, hvor de stjal ca. 7 Kr. i rede Penge samt Varer og Frimærker af samlet Værdi 70 Kr., alt beroende frit fremme eller i uaflaaset Gemme.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Efter Udøvelsen . . . er der udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til Kosterne fra Øhlenschlægersgade Nr. 32 . . . af Arrestanten Nr. 6, der modtog Varer til en Værdi af 1 Kr. i Foræring . . . uagtet de paagældende Arrestanter vidste, hvorledes Kosterne vare erhvervede.

De saaledes af Arrestanterne 1 til 4 og 6 til 8 samt af Tiltalte afgivne Forklaringer, der stemmer med det i øvrigt oplyste, ville for disses Vedkommende være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Nr. 6 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., kfr. dels § 54, dels §§ 46 og 54 samt i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri og efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Nr. 13 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Nr. 5 vil have at betale den for ham beskikkede Defensor 30 Kr. i Salær.

Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor og til den for de øvrige Tiltalte beskikkede Defensor, 40 Kr. til førstnævnte, 30 Kr. til sidstnævnte ville være at udrede af Arrestanterne og Tiltalte in solidum, dog saaledes at der af Omkostningernes samlede Beløb ikke udredes mere end $^{7}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 1, $^{7}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 2, $^{5}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 3, $^{4}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 4, $^{6}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 5, $^{6}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 6, $^{1}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 7, $^{3}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 8, $^{1}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 9, $^{6}/_{17}$

af Arrestanten Nr. 10, $^{3}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 11, $^{2}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 12, $^{3}/_{17}$ af Arrestanten Nr. 13 og $^{1}/_{17}$ af Tiltalte. Sagførelsen har været lovlig.

Tirsdagen den 3 December.

Nr. 51. Maskinfabrikanterne **S. Frichs** Efterfølgere (U. Hansen)

contra

Speditør **Ove Haugsted** og Vognmandsforretningen »Brødrene Nielsen« ved dens eneste Indehaver, Enkefru **Andrea Nielsen,** født Hansen (Ingen),

betr. Erstatning for Skade under en Varetransport.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Marts 1900: De Indstævnte, Speditør Ove Haugsted og Vognmandsforretningen »Brødrene Nielsen« her i Staden, bør for Tiltale af Citanterne, Maskinfabrikanterne S. Frichs Efterfølgere i Aarhus, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne, Maskinfabrikanterne S. Frichs Efterfølgere, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 9 Marts 1897 tilskrev Citanterne, Maskinfabrikanterne S. Frichs Efterfølgere i Aarhus, Indstævnte, Speditør Ove Haugsted her i Staden, saaledes: »Paa Mandag vil afgaa herfra 2 Vognladninger Jernvarer, ca. 25,000 Pd., hvoraf en Dampkedel paa 15,000 Pd., under Deres Adresse, at transportere til Hr. Snedkermester Chr. M. Rasmussen, Gormsgade, Kjøbenhavn, og bede vi Dem derfor at sætte Dem i Forbindelse med en Mand, der har en Blokvogn, til Transporten af den store Kedel.

Tillige bede vi Dem meddele os, hvilken Station i Kjøbenhavn det vil være hensigtsmæssigst at dirigere Godset til.

Naar dette er ankommet, bedes De straks tage fat paa Kørselen og tillige underrette os om Ankomsten ved et Telegram, at vi straks kunne lade vor Montør rejse derover.«

I en Svarskrivelse af 10de s. M. gav bemeldte Indstævnte Citanterne Anvisning paa at adressere Varerne til Hovedbanegaarden her i Staden, og bleve disse derpaa den 17de næstefter afsendte hertil i 2 Banevogne og bestode ifølge Citanternes samtidige skriftlige Opgivende til Adressaten af en Kedel med Tilbehør og en Maskine, ligeledes med Tilbehør. Til at befordre Godset fra Banegaarden til Adressaten havde samme Indstævnte hos de Medindstævnte, Vognmandsforretningen »Brødrene Nielsen« her i Staden, bestilt overensstemmende med ovenciterede Skrivelse af 9 Marts 1897 til Befordring af Kedlen en Blokvogn, men i øvrigt to almindelige Arbejdsvogne.

Efter at Aflæsningen fra Banevognene til de sidst omtalte Vogne her var sket — hvilken Læsning forestodes af en Arbejdsmand, der af vedkommende Entreprenør for Læssearbejder paa Kjøbenhavns Station sædvanlig benyttedes til saadanne Arbejder ved Kranen, og som ikke overværedes af nogen af de Indstævnte — saaledes, at særlig to til foromtalte Maskine hørende halve Svinghjul, hvert af Vægt 3464 Pd., bleve anbragte paa den samme Arbejdsvogn, og Kusken med dette sidste Læs derpaa var kørt nogle faa Alen fra Stationen, væltede Vognen paa Grund af Svinghjulenes Overvægtighed, hvorved det ene af dem beskadigedes saaledes, at Citanterne efter deres Anbringende have maattet levere vedkommende Køber et andet i Stedet herfor. Da de herved ville have lidt et Tab af ialt 985 Kr., søge de under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede til in solidum at betale dem dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum, den 4 August 1897, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have procederet til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Der maa nu gives Indstævnte Haugsted Medhold i, at ifølge Indholdet af Citanternes foromtalte Skrivelse af 9 Marts 1897 maatte hans Hverv, hvad den her omhandlede Forsending angaar, anses tilendebragt ved Bestillingen af Kørslerne og Meddelelse af de i Skrivelsen ommeldte Underretninger, og da Intet i disse Henseender af Citanterne er lagt ham til Last, saa lidt som med Hensyn til selve Valget af de Medindstævnte til at besørge Kørslerne, og der saaledes ikke kan blive Spørgsmaal om noget Ansvar for Indstævnte Haugsted i Henseende til den Skade, der maatte være tilstødt det omhandlede Gods efter dettes Ankomst her til Staden, vil bemeldte Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale under Sagen.

De Indstævnte Vognmandsforretningen »Brødrene Nielsen« have principaliter støttet deres Frifindelse paa, at de ikke ere traadte i Forhold til Citanterne, men kun til Indstævnte Haugsted, efter hvis Rekvisition de kun for ham have paataget sig at levere en Blokvogn og to Arbejdsvogne til Befordring af en Dampkedel og noget Maskingods fra Stadens Banegaard til et nærmere betegnet Sted her i Staden.

Denne Betragtning skønnes dog ikke tilstrækkelig til at begrunde disse Indstævntes Frifindelse, idet der tværtimod findes at maatte paahvile dem Ansvar til Erstatning overfor Enhver, der ved en af dem besørget Kørsel maatte have lidt Skade, dersom der ved Udførelsen af et saadant Hverv vilde kunne lægges dem eller nogen, for hvem de ere ansvarlige, noget til Last.

Dette sidste skønnes imidlertid ikke at være Tilfældet med Hensyn til, hvad der i Anledning af den her omhandlede Kørselsbestilling er passeret, og særlig findes der, efter hvad i saa Henseende under Sagen er oplyst, ikke med Hensyn til Arbejdsvognens Paalæsning med de ommeldte Svinghjul med Føje at kunne lægges paagældende Kusk noget til Last, medens der, selv om den oven omtalte Arbejdsmand, der for paagældende Entreprenør paa Jernbanestationen forestod Paalæsningen, herved maatte have forset sig, ikke herfor vil kunne paahvile de Indstævnte »Brødrene Nielsen« noget Ansvar.

Allerede som Følge heraf ville ogsaa disse Indstævnte blive at frifinde for Citanternes Tiltale, og bliver det saaledes unødvendigt at prøve, hvad i øvrigt af dem for deres Frifindelse er anført.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Nr. 238. Enke **Thyra Johanne Frederikke Hoffmann,** født Benthien (Halkier e. O.)

contra

Konstabel **Peter Adolf Henrik Christoffersen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Forpligtelse til Underholdsbidrag,

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 April 1901: Naar Klagerinden Thyra Johanne Frederikke Benthien, Hoffmanns Enke, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at Indklagede, Konstabel Nr. 221 af 1ste Artilleriafdelings 3dje Batteri Peter Adolf Henrik Christoffersen, har plejet legemlig Omgang med hende i Tiden fra 10 Januar 1900 til 20 Marts samme Aar, bør han betale Bidrag til det af Klagerinden den 15 November 1900 fødte Barn Peter Aage Benthiens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Men trøster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indklagede for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

Efter at den Appellantinden ved den indankede Dom forelagte Frist til Edsaflæggelse var oversiddet, har hun i Henhold til Oprejsningsbevilling indanket Sagen for Højesteret og paastaaet, at Indstævnte dømmes pure, eller at Dommen stadfæstes saaledes, at der gives hende en ny Frist til at aflægge Eden.

Da der, som i den indankede Dom anført, mangler Bevis for, at Indstævnte har haft Samleje med Appellantinden paa en saadan Tid, at han kan være Fader til hendes under Sagen ommeldte Barn, vil hendes principale Paastand ikke kunne tages

til Følge; derimod vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde efter Appellantindens subsidiære Paastand være at stadfæste med nedennævnte Forandring i Henseende til Fristens Beregning.

Det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen satte Frist regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Begæring af Overpræsidenten i Kjøbenhavn anlagte Sag paastaar Klagerinden, Thyra Johanne Frederikke Benthien, Hoffmanns Enke, der blev Enke i Aaret 1894, Indklagede, Konstabel Nr. 221 af 1ste Artilleriafdelings 3dje Batteri, Peder Adolf Henrik Christoffersen, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 15 November 1900 fødte Barn Peter Aage Benthien at betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Hun har i saa Henseende anbragt, at hun nogle Gange efter den 12 November 1899 har haft Samleje med Indklagede paa sin Bopæl her i Staden, og at hun med Bestemthed ved, at hun har haft at gøre med ham i Begyndelsen af Marts 1900.

Disse Klagerindens Anbringender har Indklagede imidlertid benægtet, idet han gør gældende senest at have haft Samleje med Klagerinden den 12 November 1899, hvorefter han mener ikke at kunne være Fader til det paagældende Barn.

Han har yderligere anført, at han, der i 4 Maaneder har samlevet med Klagerinden, Dagen efter den fornævnte Dag flyttede fra hende og ikke siden har besøgt hende paa hendes Bopæl.

Efter hvad Sundhedskollegiet i en over Sagen afgiven Erklæring har udtalt, kan Barnet være avlet i Tiden fra hen imod Midten af Januar 1900 til omkring Midten af Marts samme Aar.

Klagerinden har nu vel ikke ført Bevis for sin Paastand. Da imidlertid et under Sagen afhørt Vidne i Overensstemmelse med Klagerinden har forklaret, at Indklagede indtil Nytaarstid 1900 boede sammen med Klagerinden, og at han efter den Tid, da Klagerinden havde faaet Bolig hos Vidnet, jævnlig har besøgt Klagerinden i Maanederne Januar, Februar og Marts 1900, samt da denne Forklarings Rigtighed er bestyrket ved en anden under Sagen afgiven Vidneforklaring, er Indklagedes Benægtelse af Klagerindens Anbringende derved i saa væsentlig en Grad svækket, at det ikke vil kunne tillades ham at fralægge sig Sigtelsen med sin Ed, hvorimod Sagen vil være at gøre afhængig af Klagerindens Ed, saaledes at Indklagede, dersom Klager-

inden inden en Frist, der fastsættes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at Indklagede har plejet legemlig Omgang med hende i Tiden fra den 10 Januar 1900 til den 20 Marts samme Aar, vil være at dømme efter hendes i Frdg. 14 Oktober 1763, Plakat 6 December 1839 og Lov 3 April 1900 § 1 hjemlede Paastand, hvorimod han i modsat Fald vil være at frifinde.

Nr. 247. Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri eller dog for Forsøg derpaa.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 25 Marts 1901: Tiltalte, Husmand og Mælkekusk Niels Pedersen af Benløse, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kisbye, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 August 1901: Tiltalte Niels Petersen af Benløse bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Ch. de F. Skibsted og Nyholm, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Pedersen til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Pedersen af Benløse, der er født den 19 Marts 1843 og ikke funden

forhen straffet, aktioneret for Tyveri og Bedrageri eller dog for Forsøg derpaa, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efter at der i Løbet af Foraaret og Sommeren 1900 jævnlig var indløbet Klager fra nogle af Interessenterne i Andelsmejeriet »Kildevang« i Benløse Sogn til Bestyrelsen for samme over, at den af dem til Mejeriet leverede Mælk paa dette opvejedes til en langt ringere Vægt end den, der af Klagerne var udfunden ved Vejningen i Hjemmet, besluttede Bestyrelsen, der fattede Mistanke til Tiltalte, der besørgede Transporten af de paagældende Interessenters Mælk til Mejeriet og som selv leverede Mælk til dette, at kontrollere Tiltalte, og den 27 Juli 1900 overtog derefter 3 af Bestyrelsens Medlemmer i Forening med Boelsmand Lars Nielsen Tilsynet hver med en Del af den Rute, Tiltalte havde at besørge.

Efter beedigede Forklaringer, afgivne af den ved Fluebæksvejen boende Husmand Carl Peter Søballe, dennes Hustru, Karen Sofie, f. Larsen, Formand i Mejeriets Bestyrelse, Gaardejer Hans Peter Jensen samt Boelsmand Lars Nielsen, blev førstnævntes Mælk den paagældende Dag opvejet til 26 Pd., og benyttede man til Vejningen for at være sikker paa Resultatets Rigtighed 2 forskellige Bismere, der begge senere ere undersøgte af Politiet og befundne at veje rigtigt indtil en Vægt af 50 Pd. Mælken blev derefter i en Junge, der efter det oplyste var ny og tæt, saaledes at Svind under Transporten ikke kunde finde Sted, baaren ud paa Vejen udenfor Huset, og Tiltalte, som da kunde ses komme kørende hen ad Vejen, tog umiddelbart derefter Jungen, som 2 af Vidnerne beholdt i Øjesyn, indtil Tiltalte satte den paa sin Vogn.

Boelsmand Hans Søren Petersen, der er Medlem af Mejeriets Bestyrelse og den nævnte Dag havde paataget sig at føre Tilsyn med Tiltalte paa Fluebæksvejen og en aaben Plads for Enden af denne Vej, Vej, paa hvilket Sted det formodedes, at mulige Misligheder fra Tiltaltes Side snarest maatte foregaa, har edelig forklaret, at han, da han saa Tiltalte komme kørende ad Fluebæksvejen, for i Skjul at kunne iagttage Tiltalte, begav sig op i Gavlen paa Loftet af en ved nævnte Vej liggende Hølade, der ligger ca. 150 Alen fra den fornævnte aabne Plads, og at han derfra gennem en Aabning i Lemmen i Gavlen tydelig iagttog, at Tiltalte, efter at være kommen til den nævnte aabne Plads, holdt stille og læssede 6 der henstaaende Mælkejunger paa Vognen, hvorefter han nedtog en Mælkejunge fra Vognen, stillede den paa Jorden og aftog Laaget, samt fra 2de andre Junger, som han ligeledes tog fra Vognen, hældte Mælk i den. Tiltalte satte derpaa samtlige Junger paa Vognen og kørte til Mejeriet, hvor Tiltalte kort efter begyndte at aflæsse Jungerne i Mejeriets Gaard. Under Aflæsningen indfandt Boelsmand Hans Søren Petersen sig paa Mejeriet, hvor Bestyrelsens Formand, Gaardejer Hans Peter Jensen samtidig med Tiltalte var kommen til Stede, og da H. S. Petersen meddelte, at han havde set Tiltalte tilegne sig Mælk, blev Tiltalte kaldt ind paa Mejeriets Kontor og foreholdt dette.

Tiltalte benægtede imidlertid at have tilegnet sig Mælk og forlod kort efter Mejeriet, medtagende sine Heste, efter at han forinden havde sparket sin Mælkejunge omkuld, saa at Mælken flød ud. Efter Tiltaltes Bortgang blev Mælken i Husmand Carl Peter Søballes Junge

vejet i Vidners Overværelse paa Mejeriets Vægt, der ved en af Politiet foretagen Undersøgelse har vist sig at veje rigtigt, og vejede da 22 Pd., og er det ved 2 Vidners Forklaringer godtgjort, at ingen uvedkommende har været til Stede i Mejeriets Gaard den paagældende Dag fra Tiltaltes Ankomst og indtil Søballes Mælk blev vejet.

Tiltalte har under de over ham afholdte Forhør vedholdende benægtet at have tilegnet sig Mælk fra de Junger, han transporterede til Mejeriet, og har forklaret, at han paa den aabne Plads ved Fluebæksvejen alene har taget Jungerne af Vognen for at sammenstille de samme Ejer tilhørende Junger, men det maa efter det foranførte anses godtgjort, at han den 27 Juli f. A. har tilegnet sig Mælk fra den Husmand Søballe tilhørende Mælkejunge.

For saa vidt det dernæst ved den indankede Dom er antaget, at Tiltalte i ikke ubetydeligt Omfang har tilvendt sig Mælk fra andre Interessenter i Mejeriet paa lignende Maade, da have vel flere af de Interessenter, som boede ved Tiltaltes Rute, edelig forklaret, at de jævnlig have mistet Mælk, idet deres Mælk paa Mejeriet er opvejet til 2, 4, 6, en enkelt Gang endog indtil 10 Pd. mindre end ved Vejninger i Hjemmet, medens der ikke har foreligget Uoverensstemmelse i modsat Retning eller mindre Differencer, der kunde tyde paa Tilfældigheder eller unøjagtig Vejning. Enkelte Vidner have derhos forklaret, at Uoverensstemmelsen i Vægten ophørte, naar Jungen forsynedes med en skriftlig Angivelse af Mælkens Vægt, eller naar Tiltalte ved Klager eller paa anden Maade var bleven bekendt med, at Forholdet havde vakt vedkommende Interessents Opmærksomhed. Alle Klager over Uoverensstemmelser i Vægten maa dernæst antages at være ophørte, efter at Tiltalte var fratraadt sin Tjeneste paa Mejeriet. Det er endelig oplyst, at Tiltalte fra Midten af Maj Maaned f. A. og indtil 26 Juni s. A. daglig har leveret til Mejeriet i Reglen 20 à 23 Pd. Mælk, flere Gange endog 26 Pd. Mælk, og at han i dette Tidsrum kun havde en Ko at malke, en gammel Ko paa 12—14 Aar, der sidst havde kælvet i Marts Maaned 1899, og som ved en den 2den August f. A. foretagen Prøvemalkning kun gav 9 Pd Mælk pr. Dag.

En Dyrlæge, som har undersøgt bemeldte Ko, har derhos erklæret det højst usandsynligt, at Koen i det anførte Tidsrum har kunnet give det nævnte Kvantum Mælk, og det veterinære Sundhedsraad, hvem Spørgsmaalet om Koens Mælkeevne har været forelagt, har erklæret, at det maa anses uantageligt, at Koen kan have præsteret en Mælkemængde som den angivne.

Om der nu end efter det anførte maa anses at være tilvejebragt Formodning for, at Tiltalte har tilegnet sig Mælk fra andre Interessenter end den fornævnte Husmand Søballe, findes der dog overfor Tiltaltes Benægtelse ikke at foreligge Bevis herfor, og han vil saaledes alene være at straffe for Tyveri begaaet overfor Husmand Søballe.

Hvad angaar den mod Tiltalte rejste Sigtelse for Bedrageri eller dog for Forsøg herpaa, er det oplyst, at den af Tiltalte den 27 Juli f. A. til Aflevering til Mejeriet for egen Regning medbragte Mælk, hvoraf en Prøve blev udtagen af Mejeriet, forinden han, som foran anført, sparkede sin Mælkejunge omkuld, efter en paa Steins Laboratorium foretagen Analyse var tilsat med Vand, omtrent i Forhold: 1 Del Vand til 4 Dele Mælk. Tiltalte har erkendt, at den af ham til

Mejeriet medbragte Mælk den paagældende Dag var iblandet Vand, men han har herom forklaret, at dette skyldtes et Uheld, idet hans Hustru den foregaaende Dag efter at have afvasket Transportspanden havde ladet noget Vand henstaa i denne for at afkøle den, hvilket han, da han hældte Mælken i Spanden, ikke lagde Mærke til. Hans Hustru gjorde ham vel straks opmærksom herpaa, men han tog dog Mælken ind til Mejeriet, idet det var hans Hensigt at gøre opmærksom paa, at der var kommen Vand i Mælken; inden han fik Lejlighed til at gøre Rede herfor, blev der imidlertid rettet Sigtelse mod ham for Tyveri af Mælk, og da han i sin Ophidselse herover havde væltet Jungen med Mælken ud paa Jorden, undlod han dette.

Denne Tiltaltes Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, og da han herefter ikke ved sit anførte Forhold kan anses at have gjort sig skyldig i noget strafbart, vil han for saa vidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

For det foranførte Tyveri vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 228 og § 278, sidste Stykke in fine, jfr. § 46, med lige Fængsel i 8 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 280. Højesteretssagfører Lunn

contra

Ove Frants Marius Olsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Oktober 1901: Arrestanten Ove Frands Marius Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Meyer og Cortsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ove Frants Marius Olsen til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ove Frants Marius Olsen, der er født den 28 December 1882, og som forinden sit fyldte 18de Aar har været straffet 3 Gange for Tyveri og derhos er anset ved Rettens Dom af 15 Juni 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag atter for Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

I Tiden fra den 4 Juli d. A., da Arrestanten blev løsladt efter Udstaaelsen af den ham senest idømte Straf, og til den 28 August d. A., da han anholdtes under nærværende Sag, har Arrestanten begaaet 7 Tyverier fra Skibe, beliggende her i Havnen, til hvilke der har været uhindret Adgang, og hvori han er gaaet om Bord i tyvagtig Hensigt. Ved disse Tyverier har han frastjaalet Skibsfører Jørgen Konrad Siewers, Fyrbødermedhjælper Gustav Johansson, Styrmand Johannes Anderson og forskellige andre Personer, der ikke ere komne til Stede under Sagen, Ure, Kæder og en Portemonnæ af samlet Værdi 48 Kr. samt i rede Penge ca. 33 Kr. og en Reichsmark 50 Pfenning, hvilke Genstande og Penge havde beroet i Rum i Skibene, dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer, dels i Lommerne paa Klædningsstykker, der have beroet frit fremme.

Den 23de og Natten mellem den 27de—28de August d. A. har Arrestanten i 2 Gange, sidste Gang i Forening med en under denne Sag ikke tiltalt Person frastjaalet berusede Personer, med hvem han var i Selskab, 2 Ure af samlet Værdi 7 Kr. og 11 Kr. i rede Penge.

I Henhold til det foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 4 December.

Nr. 272. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Kirstine Marie Pedersen, Petersens Enke (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Oktober 1901: Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen, Petersens Enke, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Busch og Prokurator Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kir-

stine Marie Pedersen, Petersens Enke, til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen, Petersens Enke, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 19 Februar 1855 og anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 18 Februar 1890 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 23 Januar 1891 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., for 4de Gang begaaet simpelt Tyverl med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 12 September 1896 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Straffelovens § 253 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar og senest ved Horsens Købstads Politirets Dom af 30 Maj 1899 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Arrestantinden, der den 14 April*) 1898 til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel erholdt Tilhold bl. a. om hver Tirsdag at melde sig ved Protokollen for at give Oplysning om sit Erhverv og ikke uden foregaaende Anmeldelse til Protokollen at forlade Stadens Grund for at tage Ophold andet Sted, er ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have overtraadt dette Tilhold ved samme Dag at rejse til Ribe uden at gøre den befalede Melding og ved en Del af Tiden fra August Maaned 1900 til hun den 2 Juli d. A. anholdtes under nærværende Sag, uden nogen Melding til Protokollen at opholde sig her i Staden.

Arrestantinden sigtes for Tyveri af noget til i alt 8 Kr. vurderet Værktøj, som ifølge den af Murermester Georg Buchardt og dennes Hustru Meta Christensen afgivne Forklaring var førstnævnte tilhørende og havde beroet frit fremme paa et uaflaaset Kvistværelse, Gl. Jernbanevej Nr. 20 A.

Buchardts Hustru har i saa Henseende forklaret, at hun nogle Dage forinden Arrestantinden blev anholdt, mødte hende paa Ejendommens Trappegang, kommende ovenfra, bærende paa det nævnte Værktøj, indsvøbt i et Gardin, der havde beroet paa det samme Kvistværelse, men som var uden Værdi.

Arrestantinden har erkendt, at hun ved den paagældende Lejlighed paa det nævnte Kvistværelse havde sat sig i Besiddelse af det omtalte Værktøj og Gardinet, som hun siden afleverede til Buchardts Hustru, der antraf hende paa Trappen, men hun, der har nægtet sig skyldig i Tyveri, har om sin Adkomst til det forklaret, at en Murerarbejdsmand Anders Christensen, som hun tidligere har kendt, men om hvis Opholdssted hun ingen Oplysning havde kunnet give, havde udtalt til Arrestantinden, at han var Lejer af det paagældende Kvistværelse og vilde udleje det til Arrestantinden, som søgte et Værelse, hvorfor han bad hende gaa op paa det paagældende Værelse og hente

*) Skal være 14 September.

hans der beroende Værktøj og levere det til ham, der vilde vente udenfor Ejendommen for at modtage det, hvilket Ærinde hun var i Færd med at udføre, da hun blev antruffen som ovennævnt.

Lige som denne Forklaring imidlertid er usandsynlig, saaledes er den ganske ubestyrket.

Navnlig har Arrestantinden erkendt, at hun, da hun atter kom ned paa Gaden efter at have talt med Buchardts Hustru, ikke fandt nogen Mandsperson ventende paa hende. Men det i øvrigt oplyste taler ogsaa mod Arrestantindens Forklaring.

I saa Henseende har Buchardts Hustru forklaret — hvad Arrestantinden ikke har turdet benægte — at hun, da Buchardts Hustru antastede hende, sagde, at det var »Anders Hansen«, der havde sendt hende op efter Værktøjet, og Vidnet vil have opfattet Arrestantinden derhen, at hun vilde give sig Udseende af at være sendt op efter Værktøjet af den i Stedet boende Grønthandler, der netop hedder Anders Hansen, medens Arrestantinden har hævdet, at hun ikke med Forsæt har nævnt andet Navn end Anders Christensen.

Naar nu henses til, at Arrestantindens Fortid kendetegner hende som en i høj Grad tyvagtig Person, der foruden mange Gange at være dømt for Tyveri, flere Gange, uden at blive overbevist, har været arresteret som mistænkt for Tyveri, og som navnlig ogsaa tidligere har gjort sig skyldig i Tyverier af lignende Art som det her omtalte, findes Arrestantindens Forklaring at maatte forkastes og hun at burde dømmes som overbevist om at have stjaalet det oftmeldte Værktøj.

Arrestantinden sigtes endvidere for Tyveri af et til 75 Øre vurderet Kjoleliv, som hun ved sin Anholdelse var iført, og som Fragtmand Nielsens Hustru, Sofie Larsen, har erklæret at være sig frastjaalet i Tiden fra den 26de til den 28de Juni d. A. fra et uaflaaset Vaskehus i Gaarden til Ejendommen Langgade Nr. 83, om hvilket Tyveri Nielsens Hustru den 1 Juli d. A. havde gjort Anmeldelse til Politiet.

Nielsens Hustru har aflagt Ed paa sin Forklaring og to i Sagen afhørte og edtagne Vidner have forklaret, at de kende det Kjoleliv, som Nielsens Hustru har gaaet med, og at de ingen Tvivl nære om, at det er det samme Liv som det, der var i Arrestantindens Besiddelse, idet de dog have tilføjet, at det jo kunde tænkes, ihvorvel det skulde være mærkeligt, at der eksisterede et Liv Mage til Nielsens Hustrus.

Arrestantindens egen Forklaring lader det herefter udenfor al Tvivl, at Livet er identisk med det, som maa antages frastjaalet Nielsens Hustru.

Arrestantinden har nemlig forklaret, at hun ikke véd, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af det omtalte Liv, som hun nogle Dage før sin Anholdelse vil have fundet liggende ved Siden af sig, da hun vaagnede paa en Mark ved Valby, hvor hun havde sovet en Rus ud,

Færdig fra Trykkeriet den 19 December 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 35.**

Onsdagen den 4 December.

at hun havde en dunkel Erindring om at have været inde i en Ejendom, og at hun, da hun fjernede sig, lod Livet ligge, men senere vendte tilbage og tog det til sig.

Herefter findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til det oftnævnte Liv at dømme Arrestantinden for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster — efter Omstændighederne dog kun som Hæler, idet der navnlig ikke vil kunne tillægges Arrestantindens Forklaring nogen Betydning, for saa vidt den indeholder en Antydning af, at Arrestantinden muligvis selv i beruset Tilstand skulde have begaaet Tyveriet, hvilken Forklaring i øvrigt er ubestyrket.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 292. Højesteretssagfører Bagger

contra

Vilhelm Ludvig Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Helsingør Købstads Politirets Dom af 7 Oktober 1901: Arrestanten Vilhelm Ludvig Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1901: Arrestanten Vilhelm Ludvig Jørgensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Skibsted og Højesteretssagfører Levison for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr: til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Ludvig Jørgensen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Helsingør Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Vilhelm Ludvig Jørgensen for Betleri.

Arrestanten er født den 15 Juli 1868 og oftere straffet, navnlig for Betleri, senest ved Ringsted Købstads Politiretsdom af 26 Marts d. A. og ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 2den August d. A. henholdsvis efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage og efter Straffelovens § 282 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sigtelsen mod Arrestanten gaar ud paa, at han den 26 September d. A. om Aftenen har betlet i en Ejendom i Helsingør, og da Sigtelsens Rigtighed mod Arrestantens Benægtelse maa anses godtgjort ved beedigede Vidneforklaringer, vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter den nævnte Lovbestemmelse er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Mandagen den 9 December.

Nr. 169. Fhv. Grosserer **Chr. Hjorth** (Ingen)

contra

Grosserer **Vilhelm Nielsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, forhenværende Grosserer Chr. Hjorth, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at be-

meldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 53. **Kjøbenhavns Magistrat** (Shaw)

contra

Aktieselskabet »**N. Chr. Grams Handel**« ved dets Bestyrelses Formand, Grosserer **Carl Johan Adolph**, og Medlem af Bestyrelsen, Etatsraad, Grosserer **Frantz Th. Adolph** m. fl. (Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om det indstævnte Aktieselskabs Forpligtelse til at svare Brændevinsafgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1900: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør være uberettigede til at affordre Citanterne, Aktieselskabet N. Chr. Grams Handel, Brændevinsafgift, og bør de Indstævnte til Citanterne betale 37 Kr. 50 Øre, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 2 Maj f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved kun bemærkes, at der i Medfør af Lov om Handel med og Udskænkning af spirituøse Drikkevarer paa Island af 11 November 1899 fra 1 Januar 1900 svares Afgift af Handel med Brændevin, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Kjøbenhavns Magistrat, til Indstævnte, Aktieselskabet »N. Chr. Grams Handel«, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Aktieselskabet N. Chr. Grams Handel, paastaaet de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat kendte uberettigede til at affordre Citanterne Brændevinsafgift og tilpligtede at tilbagebetale Citanterne den ved Forligsklagens Udtagelse betalte Brændevinsafgift for

2 Kvartaler, tilsammen 37 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Klagens Datum den 2 Maj f. A.

De Indstævnte procedere til Frifindelse.

Efter det oplyste tilkendegav Citanterne, der have løst Borgerskab paa Handel en gros og en detail her i Staden, hvor de forhandle deres islandske Produkter og hvor de have deres Hovedkontor, ved Erhvervelsen af det nævnte Borgerskab de Indstævnte, at de ikke forhandlede Brændevin her, men kun paa Island. Det er endvidere oplyst, at den af Citanterne drevne Brændevinshandel foregaar paa følgende Maade: Citanternes herværende Hovedkontor indkøber Brændevin enten i Udlandet eller her, men i sidstnævnte Tilfælde kun i ufortoldet Tilstand.

Citanterne have ikke her noget Lager af Brændevin, men al den købte Brændevin dirigeres straks af Hovedkontoret til Citanternes Faktorier paa Island, eftersom disse kan antages at faa Brug derfor. Naar Brændevinen er modtaget af Faktorierne, sælges den af disse til Citanternes Kunder paa Island, uden at Kundernes Ordrer indsendes til Hovedkontoret, der ikke har noget med Salget at gøre.

Medens Citanterne i Henhold til det saaledes foreliggende formene, at det er uberettiget, naar de Indstævnte i Henhold til Næringslovens § 72 have afkrævet dem Brændevinsafgift, idet de, som for de Indstævnte anmeldt, ikke drive Brændevinshandel her i Staden, gøre de Indstævnte gældende, at Citanterne ligefrem ifølge Ordene i nævnte § i Næringsloven ere forpligtede til at betale den omtalte Afgift, og at deres Anmeldelse om kun at drive Brændevinshandel paa Island — der maa betragtes som og ogsaa af de Indstævnte maa antages at være forstaaet som en i Henhold til Næringslovens § 73 afgiven Erklæring om, at Citanterne frasagde sig den dem ellers ifølge Borgerskabet tilkommende Ret til at drive Brændevinshandel her i Staden — ikke er tilstrækkelig til at befri dem for den nævnte Forpligtelse, idet de til Trods for denne Anmeldelse i Virkeligheden maa siges at drive deres Brændevinshandel her i Staden, hvor deres Borgerskab er løst og hvor deres Næring udøves, jfr. Næringslovens § 5.

Heri kan der imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold. Det er klart, at det ikke kan statueres, at Citanterne drive deres Brændevinshandel baade fra det herværende Forretningskontor og fra Faktorierne paa Island, og efter det om denne Handel oplyste maa den i Virkeligheden siges at udøves ikke her fra Forretningskontoret, men Faktorierne, hvor selve Salgene af Brændevinen afsluttes uden Deltagelse fra det herværende Forretningskontors Side. Det maa i saa Henseende blive uden Betydning, at Forhandlingen paa den oven angivne Maade forberedes fra Hovedkontoret, og at Handelen drives for Citanternes Regning og til deres Fordel, ligesom det heller ikke kan faa nogen Indflydelse paa Sagens Afgørelse, at der ikke for Tiden svares Brændevinsafgift paa Island

Som Følge af det anførte vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger, som enhver af Parterne har paastaaet sig tillagt hos Modparten, efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 10 December.

Nr. 290. Højesteretssagfører Winther

contra

Frederik Julius Bartholomæus Flindt (Def. Jensen),

der tiltales for Vold og Fornærmelse mod en Politibetjent i Funktion og for Betleri.

Bølling Nørre Herreders Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1901: Arrestanten Frederik Julius Bartholomæus Flindt bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kiær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Jensen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 November 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Julius Bartholomæus Flindt til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Frederik Julius Bartholomæus Flindt for Vold og Fornærmelse imod en Politibetjent i Funktion samt for Betleri. Foruden at Arrestanten, der er født i Aaret 1865, ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 29 Januar 1889 har været anset efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, har han tidligere været straffet nogle Gange for Ejendomsindgreb, gentagne Gange for Overtrædelse af Frd. 10 December 1828 og mangfoldige Gange for Betleri, til Dels i Forbindelse med Løsgængeri, senest ifølge Aarhus Købstads Politirets Dom af 7 Juni d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham nu paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter at Arrestanten, der efter Udstaaelsen af den ovennævnte, ham senest idømte Straf var bleven hjemsendt til sin Forsørgelseskommune, Svendborg, og derfra den 10 September d. A. var viseret til Tyskland, over Faaborg var rejst til Slesvig, hvor han forgæves vil have søgt Arbejde i sin Profession som Murer, vendte han tilbage her til Landet, og efter at han, der ifølge sin Forklaring var i Besiddelse af ca. 11 Kr., da han passerede Grænsen, den 23de samme Maaned i Ribe var bleven viseret til Herning, begav han sig over Varde og Tarm til Skern, hvor han ankom den 27de samme Maaned. Samme Dag betlede Arrestanten hos forskellige handlende i Skern ved hos tvende af disse at anmode om Laan af 5 Øre, medens han hos en tredje bad om at faa sin Flaske fyldt med Brændevin, og da der skete Anmeldelse herom til Stedets Politibetjent, C. C. Nielsen, eftersøgte denne Arrestanten og antraf ham i Højskoleforeningens Rejsestald. Efter at Arrestanten paa Betjentens Opfordring var fulgt med udenfor Rejsestalden, affordrede Betjenten ham hans Papirer, og da Arrestanten derpaa fremtog sin Vandrebog, men ikke godvillig vilde aflevere den til Betjenten, tog denne Bogen fra ham og paalagde ham at følge med til Tinghuset.

I Begyndelsen fulgte Arrestanten rolig med, men da de kom forbi »Grønlunds Hotel«, ytrede Arrestanten, at han vilde ind for at faa en Kaffepunsch. Da Betjenten dertil svarede, at Arrestanten var anholdt og maatte følge med, viste Arrestantea sig grov mod Betjenten, tiltalte denne med Du og besvarede navnlig Betjentens Paalæg til ham om at være stille med Ytringen: »Hvad rager det dig?« Ankommen til Tinghuset begyndte Arrestanten, der blev mere og mere ophidset, at raabe op lige i Ansigtet paa Betjenten, og da denne paalagte ham at træde tilbage, svarede Arrestanten: »Du har ikke noget og skal have sagt« o. l. Da Arrestanten vedblivende trængte sig ind paa Betjenten med Skældsord, skød denne, samtidig med at han ringede paa Klokken til Arrestforvarerens Lejlighed, Arrestanten fra sig, og umiddelbart derefter greb Arrestanten fat i Betjentens Uniformsfrakke og trak til sig, saa at han i Frakken oppe ved Halsen rev en Flænge paa ca. 1 Kvarters Længde. Arrestforvareren kom nu til Stede og opfordrede Arrestanten til at slippe sit Tag, hvilken Opfordring Arrestanten ogsaa efterkom; men medens han derpaa førtes ind i det tilstødende Visitationslokale, fremkom han atter med Skældsord mod Betjenten, hvem han efter Arrestforvarerens Forklaring ogsaa da flere Gange tiltalte med »Du« og derhos bl. a. kaldte en »Flab« og en »Dreng« — hvilke Udtryk Arrestanten selv derimod ikke vil kunne mindes at have brugt — ligesom Arrestanten endelig under den paafølgende Visitation erklærede, at han selv vilde tælle sine Penge, »da der ogsaa kunde være Tyveknægte blandt Politiet.«

Ifølge sit med de af Arrestforvareren og Politibetjenten afgivne Forklaringer stemmende Udsagn var Arrestanten ved den paagældende Lejlighed beruset; men efter det foreliggende er der dog ikke Føje til at antage, at han ikke skulde have været i tilregnelig Tilstand.

Politibetjent Nielsen har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ovenomhandiede Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med

en Straf, der findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 274. Advokat Halkier

contra

Jørgen Peter Jørgensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 11 Juli 1901: Tiltalte, Vognmand Jørgen Peter Jørgensen af Hørsholm, bør straffes med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Sagfører Wimmer, med 12 Kr. til hver. I Erstatning til Landpostbud Jens Olsen af Pennehave bør Tiltalte betale 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Oktober 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører H. F. Larsen og Prokurator Lange eller nu dennes Dødsbo, betaler Tiltalte, Vognmand Jørgen Peter Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Peter Jørgensen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Vognmand Jørgen Peder Jørgensen, der er født den 14 Maj 1860, og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ifølge det oplyste traf Tiltalte den 3 April d. A. om Aftenen i den saakaldte Kælderstue i Hørsholm Hotel sammen med et Selskab, bestaaende af Fisker og Distriktskommissær Christian Jensen, Købmand Jens Andersen, Murersvend Emil Jacobsen, Murersvend Andreas Jacobsen og Landpostbud Jens Olsen, der alle ligesom Tiltalte havde været til Folketingsvalg i Fredensborg. Det er dernæst oplyst, at da Landpostbud Jens Olsen fra Kælderstuen gik ud i Rejsestalden, blev der der tilføjet ham en Beskadigelse, der i en den 11 April s. A. afgiven Lægeerklæring beskrives saaledes:

Der findes paa venstre Ansigtshalvdel nogen Dekoloration af Partiet under Øjet og paa Siden af Næsen, endvidere 3 smaa skorpedækkede Ekskoriationer i Tindingen, paa Kindbenet og paa Hagen. Musklerne paa Bagfladen af Halsen ere noget smertende ved aktiv Bevægelse, der er her intet abnormt at se eller føle. Paa højre Tommelfinger findes paa Strækkesiden en lille Ekskoriation dækket med Skorpe. Det tilføjes i Lægeerklæringen, at ingen af Læsionerne kan antages at ville faa varige Følger.

Jens Olsen har med Hensyn til det passerede selv kun kunnet forklare, at han, da han kom ud i Rejsestalden sammen med Tiltalte, fik et stærkt Slag, uden at han saa, hvem der tilføjede ham det, og at han faldt om paa venstre Side og stødte Hovedet, saa at han øjeblikkelig besvimede og først efter nogen Tid kom til sig selv.

Fisker Chr. Jensen har edelig forklaret, at Tiltalte i Kælderstuen havde henvendt nogle Ord, der formentlig angik et Sammenstød, som Tiltalte havde haft i Fredensborg med en eller anden, til Olsen, og at Tiltalte, da Olsen og hans Selskab gik ud til Vognen i Rejsestalden, kom bag efter dem og tilføjede Olsen et saa voldsomt Slag, at han faldt forover med den venstre Kind i Stenbroen og slog sig til Blods, saa at Ledsagerne maatte rejse ham op.

Arbejdsmand Theodor Valdemar Poulsen, der den nævnte Dag hjalp Staldmesteren i Rejsestalden, har ligeledes edelig forklaret, at han den ommeldte Aften saa Jens Olsen komme ud i Rejsestalden, og at han derpaa saa, at der blev ført et stærkt Slag mod Jens Olsens Hoved, men at han, da Olsen faldt lige over imod ham, og han straks gav sig til at hjælpe denne op, ikke fik at se, hvem der havde ført Slaget.

Endvidere har Købmand J. Andersen edelig forklaret, at Tiltalte i Kælderstuen omtalte, at han ved Valget i Fredensborg havde faaet en »Skalle«, og da han saa Jens Olsen, til denne udtalte nogle Ord, der sigtede til, at han formentlig havde faaet denne »Skalle« af nogle Slægtninge af Olsen, der boede i Fredensborgegnen, samt tilføjede: »Du kan vente, Du kan have dit til Gode«. Da Vidnet kort efter saa, at Tiltalte kastede et underligt Blik ind i den Stue, hvor Olsen sad, fik han Mistanke om, at Tiltalte havde ondt i Sinde, og blev staaende i Døren for at passe paa, at Tiltalte ikke skulde komme forud for Olsen ud i Rejsestalden, men da han, efter at Olsen var gaaet ud, saa, at Vidnet Chr. Jensen fulgte bagefter, mente han dog, at der nu ikke var nogen Fare, men idet han kom ud imod Rejsestalden, hørte han fornævnte Chr. Jensen sige: »Fy Peter Jørgensen, det skulde Du ikke have gjort«, hvorhos han i det samme saa Olsen ligge paa Stenbroen,

saaledes at baade Vidnet og de andre tilstedeværende troede, han var død.

Murersvend A. Jacobsen har edelig forklaret, at han, medens de opholdt sig i Kælderstuen, hørte Tiltalte sige noget til Olsen, der omtrent gik ud paa, at han nok en Gang traf ham, at han, da han gik ud i Rejsestalden lige foran Olsen, hørte Lyden af et Slag, at han, da han vendte sig om, saa Olsen ligge paa Rejsestaldens Gulv, at Tiltalte i det samme Øjeblik gik forbi ham, og at han da opfordrede denne til at hjælpe med til at rejse Olsen, hvilken Opfordring Tiltalte ikke efterkom.

Endelig har Gæstgiver Niels Jensen edelig forklaret, at han paahørte, at Ttltalte, som, idet han kom ind i Kælderstuen, havde fortalt, at han havde været oppe at slaas i Fredensborg og havde faaet en »Skalle«, derpaa til Jens Olsen, hvem han i det samme fik Øje paa, yttrede nogle Ord, som omtrent lød: »Du havde bedre fortjent den, men Du kan have Din til Gode«.

Tiltalte har benægtet, at han i Kælderstuen har henvendt nogle Ord til Olsen, og benægtet, at han med Villie har tilføjet denne nogen Skade. Han har derimod forklaret, at han, da han kom ud i Rejsestalden, kom til at snuble, hvorved han kom til at støde til en anden Mand og derved væltede denne, uden at han dog bemærkede, hvem denne var, at han, da han opfordredes til at hjælpe Manden op, ingen Anledning fandt til at efterkomme denne Opfordring, da han ikke mente, Manden fejlede noget, samt at han først senere fik at vide, at det var Jens Olsen, han havde stødt om, og at denne var besvimet.

Da Tiltaltes Forklaring om, at det er mod hans Villie, han er kommet til at støde til J. Olsen, efter det foreliggende maa forkastes, idet det ved de afgivne Vidneforklaringer maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte i Kælderstuen har udtalt sig truende overfor J. Olsen, og at han har slaaet denne til Jorden, maa det billiges, at han for sit saaledes udviste Forhold ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Erstatning til J. Olsen, som det er paalagt Tiltalte at betale med 12 Kr., og Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 283. Advokat Nellemann

contra

Oskar Peter Jensen og **Sofus Marinus Emanuel Thanning**
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Tilhold, førstnævnte tillige for ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 3 August 1901: Arrestanterne Oskar Peter Jensen og Sofus Marinus Emanuel Thanning bør straffes hver især med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt, en for begge og begge for en, betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og til Defensor, Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Busch og Nyholm, betale Arrestanterne Oskar Peter Jensen og Sofus Marinus Emanuel Thanning, en for begge og begge for 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Oskar Peter Jensen og Sophus Marinus Emanuel Thanning, en for begge og begge for en, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Oskar Peter Jensen, der er født den 8 Februar 1877, og Sofus Marinus Emanuel Thanning, der er født den 12 Maj 1870, og af hvilke førstnævnte tidligere har været anset: ifølge Odense Købstads Ekstrarets Dom af 16 Oktober 1895 efter Straffelovens § 228, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge 1ste Regiments Krigsrets Dom af 31 Juli 1897 efter Straffelovens § 230, jfr. Straffelov for Krigsmagten § 172, samt efter sidstnævnte Lovs §§ 97 og 182, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 April 1898 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stykke, og 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge samme Rets Dom af 21de April 1900 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, medens sidstnævnte tidligere har været anset: ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 November 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 9de Maj 1893 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage, ifølge samme Rets Dom af 23 April 1895 efter Straffelovens § 185

med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 31 December 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 26 August 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 September 1897 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 22 Oktober 1898 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ifølge samme Rets Dom af 6 Februar 1900 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 ligeledes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, aktionerede for Tyveri, Betleri og for Overtrædelse af Tilhold, førstnævnte tillige for ulovlig Omgang med Hittegods.

Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Natten til den 17 Juni d. A. tilegnede Arrestanterne sig fra et uaflaaset Udhængsskab, der var anbragt paa Muren udenfor Detaillist Niels Frederik Jensens Butik i Ordrup, 1 Par denne tilhørende Hægtestøvler, vurderede til 10 Kr. 50 Øre, og 2 Par denne ligeledes tilhørende Sko, tilsammen vurderede til 12 Kr. Kosterne delte de, saaledes at Arrestanten Jensen fik Støvlerne, medens Arrestanten Thanning beholdt Skoene.

Noget senere samme Nat begik Arrestanterne i Forening Tyveri i et Snedker Lunds Enke tilhørende ca. $3^1/_2$ Alen langt, $2^1/_2$ Al. bredt og $3^1/_2$ Al. højt med Tagpap tækket faststaaende Træhus, der stod i Dyrehaven lige indenfor den røde Port ved Klampenborg og benyttedes til Cigarbutik. Døren var lukket med en Hængelaas og en Smæklaas, som Arrestanten Thanning frabrød, Hængelaasen med en af ham selv medbragt Knibtang og Smæklaasen med et af Arrestanten Jensen medbragt Stemmejern.

De gik derefter begge ind i Butiken, hvor de stjal 3 Kasser med de deri værende ca. 150 Cigarer og nogle Pakker Shagtobak, Skraatobak og Cigaretter, tilsammen vurderede til 13 Kr. 99 Øre, og en til 1 Kr. vurderet Pengekasse med et deri værende kontant Beløb af ca. 2 Kr.

Arrestanten Jensen har erkendt, at han har overtraadt et ham den 24 April 1900, efter at han den 21de s. M. var dømt som foran anført, af Kjøbenhavns Politi under sædvanlig Straffetrusel meddelt Tilhold om, naar han maatte vende tilbage til Kjøbenhavn, ufortøvet at melde sig til Protokollen over mistænkelige Personer, idet han, der blev løsladt den 24 April 1901 og siden den Tid flere Gange har opholdt sig i Kjøbenhavn indtil 8 Dage ad Gangen, har undladt at melde sig til Protokollen, og han har endvidere erkendt, at han siden sin Løsladelse i det væsentlige har ernæret sig ved Betleri.

Arrestanten Thanning har erkendt, at han har overtraadt et ham den 9 Marts d. A. under sædvanlig Straffetrusel af Kjøbenhavns Politi meddelt Tilhold om hver Mandag at melde sig til Protokollen over mistænkelige Personer, idet han ikke har meldt sig i Tiden mellem den 6 Maj d. A. og hans Anholdelse i Anledning af nærværende

Sag, den 17de Juni næstefter, og han har ligeledes erkendt, at han i de nærmeste Dage forinden sin Anholdelse har betlet i Forening med Arrestanten Jensen. Endelig har han tilstaaet, at han nogen Tid forinden sin Anholdelse, da han besøgte en i Fredericiagade her i Staden boende Kularbejdsmand Jørgen Mogensen, har frastjaalet denne den ved Indbruddet i Skuret i Dyrehaven benyttede, til 50 Øre vurderede Knibtang, der laa frit fremme i Mogensens Værksted.

Arrestanten Jensen har endelig tilstaaet, at han, nogen Tid før sin Anholdelse, i Nærheden af Rungsted har fundet det ligeledes ved Indbruddet i Skuret i Dyrehaven benyttede, til 1 Kr. vurderede Stemmejern, uden at foretage noget for at fremlyse det.

Arrestanten Jensen har senere under et ved Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør fragaaet de af ham tidligere afgivne Tilstaaelser om at have deltaget i Udførelsen af de ovenomhandlede Tyverier og anbragt, at han kun har modtaget en Del af det ved disse indvundne Udbytte, og han vil end ikke have tænkt paa, at de Koster, han modtog, vare stjaalne, idet Arrestanten Thanning skal have fortalt ham, at han havde fundet dem, men til denne ubestyrkede Tilbagekaldelse af de af ham tidligere afgivne Tilstaaelser om hans Deltagelse i de ommeldte Tyveriers Udførelse vil der intet Hensyn kunne tages.

For deres saaledes udviste Forhold ville Arrestanterne være at anse: Jensen for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stykke, samt efter Straffelovens § 247 og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, Thanning for 7de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stykke, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar for hver især, og da Underretsdommen har samme Resultat, vil bemeldte Dom — — — i det hele være at stadfæste.

Mandagen den 16 December.

Nr. 76. Arkitekt **W. Freund** (Ingen)

contra

Snedkermester **Rosenquist** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Arkitekt W. Freund, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at be-

meldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 287. Højesteretssagfører Lunn

contra

Harald Johan Heinrich Vilhelm Dichmann (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Oktober 1901: Arrestanten Harald Johan Heinrich Vilhelm Dichmann bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører V. S. Salomonsen og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Harald Johan Heinrich Vilhelm Dichmann til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Harald Johan Heinrich Vilhelm Dichmann, der er født den 5 November 1876 og som ikke er funden forhen straffet, tiltales for Tyveri og Falsk, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 24 Maj d. A. stjaalet en Læge M. Brammer tilhørende, til 130 Kr. vurderet Cykle, der stod i en Gang i en Ejendom i Aarhus, til hvilken Gang Adgangen var uhindret. Noget senere solgte han Cyklen til Sekretær hos den italienske Minister Menachem Polack og foreviste i den Anledning som Bevis for, at Cyklen var hans lovlige Ejendom, for denne saalydende Dokument:

»Aalborg, $^{22}/_{3}$ 1901.

Undertegnede har til Hr. H. Deichmann solgt en Hamlet-Cykle Nr. 6622 og modtaget 160 Kr. kontant«,

som han falskelig havde underskrevet med det opdigtede Navn »Johannes Hansen, Muresvend«.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 og efter dens § 268, jfr. § 275, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 293. Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Frederik Strube og **Edvard Valdemar Andreas Møller** (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 November 1901: Arrestanterne Niels Chr. Frederik Strube, Peter Valdemar Georg Andersen, Edvard Valdemar Andreas Møller, Kristian Adolf Vilhelm Nielsen og Søren Peter Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Strube og Nielsen hver i 18 Maaneder, Møller i 1 Aar og Andersen og Sørensen i 8 Maaneder. Saa betaler Arrestanterne, en for alle og alle for en, Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Tvermoes, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christian Frederik Strubes og Edvard Valdemar Andreas Møllers Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Chr. Frederik Strube, Peter Valdemar Georg Andersen, Edvard Valdemar Andreas Møller, Kristian Adolf Vilhelm Nielsen og Søren Peter Sørensen tiltales for Tyveri . .

Arrestanten Strube er født den 31 August 1880 og anset: ved Rettens Dom af 10 April 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 28 Juli 1900 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 24 November 1900 efter Straffelovens

§ 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 og efter § 203 samt efter § 230, 1ste Stk., jfr. § 237, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Møller er født den 25 April 1882 og anset: ved Rettens Dom af 25 September 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 24 November 1900 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11te Maj 1897, og efter dens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende:

Efter at Arrestanterne havde truffet Aftale om, til fælles Fordel at stjæle Drikkevarer fra et i Kolonihaverne ved Landskronagade opført Skur, hvor de vidste, at Arbejdsmand Jacobsen havde slige Varer paa Lager, skaffede Arrestanterne Andersen, Nielsen og Sørensen, for at udføre denne Plan, Natten mellem den 28de og 29de August d. A. sig Adgang til Kolonihaverne ved at overstige et 39 Tommer højt Stakit og derefter til Skuret, ved voldeligen at frabryde den for Døren anbragte Hængelaas, hvorefter de i Skuret stjal to Kasser Øl og nogle Cigarer samt et Koben.

Kosterne, der havde en Værdi af ca. 20 Kr., bragte de dernæst ud til Arrestanterne Strube og Møller, der holdt Vagt i Nærheden, og som gik ud fra, at det paagældende Skur var aflaaset og at det aftalte Tyveri maatte ske indbrudsvis.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse: Arrestanten Strube efter Straffelovens § 231, 2det Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Møller efter Straffelovens § 230, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 277. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Valdemar Brauer (Def. Salomon),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Oktober 1901: Arrestanten Valdemar Brauer bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor,

Prokurator Wolff, og til Defensor, Overretssagfører Cortsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Brauer til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Valdemar Brauer, der tiltales Meddelagtighed i Tyveri, er født den 17de Juni 1872 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 14 Marts 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 Januar 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 18 April 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 20 November 1894 efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for fjerde Gang forsøgt simpelt Tyveri med lige Straf, og senest ved Højesterets Dom af 1ste Marts 1900 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 39 og 58, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Arrestanten sigtes nu for Meddelagtighed i Tyveri af en til 150 Kr. vurderet Cykle, tilhørende Stud. jur. Christian Theodor Valdemar Krarup, fra hvem Cyklen blev stjaalen den 18 Maj d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. $3^1/_2$ og 4, medens Cyklen henstod paa Trappen i Stueetagen i en Ejendom paa Hjørnet af Nørrevoldgade og Frederiksborggade, hvor Krarup havde henstillet den, da han skulde et Ærinde op i Ejendommen.

Arrestanten har vedblivende nægtet at have nogen Del i Tyveriet af den paagældende Cykle, som han derimod har erkendt, dels at have falbudt, dels at have opbevaret i et Skur i den Ejendom paa Christianshavn, hvor han da boede, og gaar Arrestantens seneste Forklaring i saa Henseende ud paa følgende:

Den 18 Maj d. A. om Eftermiddagen traf Arrestanten paa Christianshavn Arbejdsmand Axel Christian Andersen og Blikkenslagersvend Villiam Ludvig Nielsen, og fulgtes han saa med dem, af hvilke Nielsen sagde, at han skulde ud paa Nørrebro for at hente nogle tilgodehavende Penge.

Færdig fra Trykkeriet den 31 December 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 36—37.**

Mandagen den 16 December.

Efter at Nielsen paa Vejen til Nørrebro havde været et Ærinde oppe i Nørrevoldgade Nr. 4, hvor han da boede, fulgtes de alle tre videre hen ad Nørrevoldgade og drejede om Hjørnet af Frederiksborggade.

Her forsvandt Nielsen pludselig for de to andre, hvem haa imidlertid — efter en halv Snes Minutters Forløb — indhentede paa Hjørnet af Linnesgade, og medførte han saa en Cykle, paa hvilken han kørte i Forvejen først ud paa Nørrebro og senere rundt til forskellige Beværtninger i Byen.

Efter Nielsens Anmodning forsøgte Arrestanten, som troede, at Cyklen var Nielsens lovlige Ejendom, at afhænde den, for hvilken han i Beværtningen Store Torvegade Nr. 1 forlangte dels 100, dels 200 Kr., men da den ikke blev solgt, satte Arrestanten den om Aftenen ind i sit Skur.

Da en Person, som uberettiget havde taget Cyklen ud af Skuret og kørt paa den, Natten mellem den 18de og 19de Maj d. A. var bleven indbragt til Christianshavns Politistation, mødte Arrestanten om Morgenen efter Budsendelse paa Stationen, hvor han forklarede, at Cyklen tilhørte Nielsen, og gik Arrestanten bagefter op til Nielsen og meddelte ham, at Arrestantens Cykle var bleven bragt paa Politistationen, hvor han kunde afhente den.

Denne Arrestantens Forklaring er nu paa væsentlige Punkter i Strid med, hvad der i øvrigt er oplyst i Sagen. Den fornævnte Blikkenslagersvend Nielsen, der for sin Andel i det paagældende Tyveri ved Rettens Dom af 20 Juli d. A. er bleven anset med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, har saaledes i Sagen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Medens han, Arrestanten Brauer og Axel Andersen fulgtes ad den 18 Maj, talte Brauer flere Gange om, at han gerne vilde have fat paa en Cykle, og at han hjemme havde et Skur, hvor han kunde have en saadan, og da de alle 3 vare drejede om Hjørnet af Frederiksborggade, sagde Brauer, at der inde i en Port stod en Cykle.

Nielsen, der forstod denne Udtalelse som en Opfordring til at stjæle den Cykle, han saa staa i Porten, til Brauer, gik nu ind i Porten for at udføre dette.

Det viste sig imidlertid, at Styret paa den paagældende Cykle var aflaaset, men Nielsen fik Øje paa en anden Cykle, der stod oppe paa Trappegangen.

Han gik saa ud til Brauer og Andersen, der stod tæt uden for Porten, meddelte dem, hvad han havde set, og bad dem gaa hen mod Hjørnet af Linnesgade, saa skulde han komme med Cyklen.

Han gik derpaa ind og stjal den paa Trappen staaende Cykle, og da han atter naaede de 2 andre, sagde Brauer: »Lad os saa faa Cyklen hjem i mit Skur.«

Efter at Nielsen havde kørt ud paa Nørrebro paa Cyklen, var han om Eftermiddagen sammen med Arrestanten paa forskellige Beværtninger — dog ikke i Torvegade Nr. 1 — hvor han hørte, at Brauer forgæves falbød Cyklen, der saa om Aftenen blev sat ind i Brauers Skur.

Nielsen, der har nægtet at have opfordret Arrestanten til at søge at sælge Cyklen, har videre forklaret, at Arrestanten den 19 Maj om Morgenen Kl 6 kom op paa hans (Nielsens) Bopæl, hvor han med de Ord: »den var gal med Maskinen«, meddelte, at Cyklen var bleven bragt paa Politistantionen, hvor han ogsaa selv havde været og givet Forklaring. Brauer fortalte nærmere, at han paa Stationen havde sagt, at Cyklen tilhørte Nielsen, som havde bedt om, at den maatte staa i Brauers Skur til næste Dag, og at han paa Stationen havde erfaret, at Cyklen ej var efterlyst; han bad saa Nielsen om at vente ganske rolig til der kom Forespørgsel fra Politiet, og saa, uden at tale om, at Brauer havde været hos ham, give samme Forklaring, som Brauer havde givet Politiet, og raadede under den Nielsen til at skaffe sig en Cyklehue, »saa tog det hele sig mere troværdigt ud«.

Fornævnte Axel Andersen har forklaret, at han den 18 Maj fulgtes med Nielsen og Arrestanten, at Arrestanten da talte om, at han gerne vilde have fat paa en Cykle, at Arrestanten, da de vare drejede om Hjørnet af Nørrevoldgade og Frederiksborggade, gjorde dem opmærksom paa, at der stod en Cykle i den første Port paa venstre Haand, og at Nielsen saa, medens de 2 andre for ikke at vække Opsigt gik hen imod Linnesgade, gik ind i Porten.

Andersen har videre forklaret, at da det varede noget, inden Nielsen kom, gik han hen til Porten, hvor han saa Nielsen staa og se paa Cyklen, og at Nielsen kort efter kom med en Cykle, som Brauer sagde, han vilde have hjem i sit Skur.

Villiam Nielsens Broder, Tjenestekarl Thorvald Vilhelm Nielsen, har edelig forklaret, at Arrestanten den 19 Maj d. A. om Morgenen Kl. 6 kom hjem i Vidnets og dets Broders fælles Logis, og hørte Vidnet da, at Brauer sagde til Vidnets Broder, at »nu var den gal«, Politiet havde faaet fat i Cyklen, og at han havde været afhørt og givet den Forklaring, at Cyklen tilhørte Villiam Nielsen, der havde bedt ham (B.) lade Cyklen staa Natten over hos ham, og at Brauer bad Vidnets Broder give samme Forklaring, som han havde givet. Vidnet fik, af hvad han hørte, det bestemte Indtryk, at det drejede sig om en stjaalen Cykle, og at Brauer vidste, at Cyklen var stjaalen.

Henses nu til, at Arrestantens Forklaringer under Sagen have været tilbageholdne og delvis løgnagtige — han erkendte saaledes først efter lang Tids Nægten, og først efter at der var ført Vidnebevis derfor, at han havde falbudt Cyklen — og til, at Arrestantens Fortid taler imod ham, findes der efter det foreliggende ved Sagens Paadøm-

melse at maatte — uanset Arrestantens Benægtelse — gaas ud fra, at Nielsen har udført Tyveriet af Cyklen paa Opfordring af Arrestanten og til Fordel for denne, og at det ogsaa har været Arrestantens Hensigt, at Nielsen skulde gøre dette, og Arrestanten vil følgelig være at dømme som meddelagtig i Tyveriet og det som Hovedmand.

Under den af Højesteret den 1 Marts 1900 mod Arrestanten paakendte Sag havde Arrestantens mentale Tilstand været Genstand for nærmere Undersøgelse, og var der derom forelagt Højesteret forskellige Lægeerklæringer, deriblandt en Erklæring af 6 Februar 1900 fra det kgl. Sundhedskollegium, hvori det bl. a. udtaltes, at Arrestanten er et baade ved arvelig Disposition og Opdragelse degenereret Individ, der yderligere ved uordentligt Levned, Drik, Udsvævelser, Syfilis osv. har svækket og ødelagt sig selv, og at der ikke kan være nogen Tvivl om, at han under et Ophold i Forbedringshuset 1898—99 har lidt af et Sindssygdomsanfald, der viste sig ved Sansebedrag og forrykte Forestillinger, og som maa antages opstaaet som en Fængselspsykose, samt at han maa antages ved Udskrivningen ikke at have været rask.

Paa Grundlag af de Højesteret forelagte Lægeerklæringer udtalte Retten i sin fornævnte Dom af 1 Marts 1900, at Straffelovens § 39 maatte komme til Anvendelse ved Bestemmelsen af den af Arrestanten forskyldte Straf.

Under nærværende Sag har Arrestanten paa ny været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis fungerende Overlæge i en den 19 Juli d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at den fornyede Observation ikke har frembudt ny Symptomer af større Interesse, og navnlig ingen tydelige Symptomer paa en tilstedeværende Sindssygdom, og paa lignende Maade har Sundhedskollegiet udtalt sig i en af det den 9 Oktober d. A. afgiven Erklæring.

Idet der herefter ikke er nogen Grund til at tvivle om, at Arrestanten i Gerningsøjeblikket var tilregnelig, findes det dog betænkeligt at statuere, at han har været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælssunde Personer.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. §§ 39 og 54, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Torsdagen den 19 December.

Nr. 70. Overretssagfører **Emil Beyer** som antagen Kurator i Aftægtsmand **Jens Hansens** Dødsbo (U. Hansen)

contra

Karen Sofie Larsen eller **Larsdatter** med Værge Smed **Lars Jacobsen, Johanne Marie Sørensen** med Mand, Indsidder **Niels Chr. Jacobsen** m. fl. (Hindenburg e. O.).

betr. Retten til en Sparekassebog.

Næstved Købstads og Tybjerg Herreds ordinære Rets Dom af 25 Maj 1899: De Indstævnte, Karen Sophie Larsen eller Larsdatter af Næsby Vraa med Værge, Smed Lars Jacobsen af Tyvelse, Johanne Marie Sørensen med Mand og Værge, Indsidder Niels Chr. Jacobsen af Tyvelse, Louise Frederikke Sørensen med Mand og Værge, Indsidder Rasmus Frederiksen af Næsby, Bødkersvend Lars Peter Sørensen af Ore samt Margrethe Cathrine Sørensen af Ørslev, de to sidstnævnte med Kurator, Husmand Carl Sørensen af Næsby Vraa, bør for Tiltale af Citanten, Overretssagfører Beyer, som antagen Kurator i Aftægtsmand af Raunstrup Skov Jens Hansens Dødsbo og som Boets Sagfører, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Sagfører Chr. Hansen af Næstved i Salær 40 Kr., der udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Maj 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Richter i Salær 40 Kr. hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til de Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Overretssagfører Emil Beyer som antagen Kurator i Aftægtsmand Jens Hansens Dødsbo, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg 150 Kroner. Endvidere betaler han til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Efteraaret 1881 arvede Karen Frederiksen, der da var gift med Aftægtsmand Jens Hansen af Raunstrup Skov, med hvem hun levede i sædvanligt Formuefællesskab, ca. 11000 Kr. efter en afdød Broder. Jens Hansen, der tidligere havde været gift, afgik ved Døden den 22 Februar 1888, og ifølge en af hans ovennævnte Enke og af hans 2 Børn af første Ægteskab, Husmand Hans Jensen og Ellen Jensdatter, der som eneste og myndige Arvinger havde overtaget Boet i Marts Maaned s. A. ind-

given Arveanmeldelse havde Arven ikke haft en Værdi af over 300 Kr. Karen Frederiksen, der havde været gift, inden hun indgik Ægteskab med Jens Hansen, døde den 22 Maj 1895 og efterlod sig som Arvinger 2 Børn af første Ægteskab, Ane Cathrine Larsdatter, gift med Husmand Carl Sørensen, og ugift Karen Sophie Larsen eller Larsdatter. Boet, der den 24de s. M. af Tybjerg Herreds Skifteret er blevet udlagt Husmand Carl Sørensen for Begravelsesudgifterne, blev den 13de Juni s. A. reassumeret efter Begæring af ovennævnte, da afdøde, Husmand Hans Jensens Søn, og denne samt ovennævnte, ligeledes da afdøde, Ellen Jensdatters 4 Børn begærede derefter tillige deres Bedstefaders, Aftægtsmand Jens Hansens Bo reassumeret under Anbringende af, at der med Urette var holdt udenfor Skiftet i dette en Kapital paa 4500 Kr., indestaaende paa en paa ovennævnte Karen Sophie Larsens Navn lydende Kontrabog Nr. 1148 G med Sparekassen for Herlufmagle og Tybjerg Sogne samt Raunstrup Gods, i hvilken Sparekasses Bøger paa vedkommende Konto er indført følgende 2 Paategninger:

»1881 Novbr. 19de indskudt fire Tusinde fem Hundrede Kroner. Hele Kapitalen er uopsigelig og kan ikke uddrages af Sparekassen, saa længe Boghaverinden lever. De halvaarlige Renter kan kun hæves af hendes Stedfader, Aftægtsmand Jens Hansen i Raunstrup Skov eller af hendes Moder, sidstnævntes Hustru Karen, født Frederiksen, og først efter begge de nævnte Forældres Død af Boghaverinden selv, eventuelt af hendes Lavværge. Naar Boghaverinden afgaar ved Døden uden at efterlade sig Livsarvinger, tilfalder Kapitalen Børnene efter Boghaverindens eneste Søster, Ane Catrine Larsdatter og Husmand Carl Sørensen i Tyvelse til lige Deling mellem dem. Disse Børn ere for Tiden: 1. Johanne Marie Sørensen, ca. 14 Aar gl., 2. Louise Frederikke Sørensen, ca. 11 Aar gl., 3. Lars Peter Sørensen, ca. 7 Aar gl. og 4. Margrethe Cathrine Sørensen, ca. 5 Aar gl., adopteret ifølge kgl. Bevilling af 28 August 1879.

Skulde Boghaverinden imidlertid afgaa ved Døden forinden hendes fornævnte Forældre Jens Hansen og Hustru, skal Kapitalen ligeledes forblive uopsigelig saa længe disse eller en af dem leve, ligesom disse da ogsaa forblive ene berettigede til at hæve de aarlige Renter.

Grüner. A. Boysen.«

»Det er Undertegnede, der har skænket Karen Sophie Larsdatter den paa nærværende Konto indskudte Kapital, og som har knyttet de under 19 November 1881 anførte Betingelser til Gaven. I Forbindelse hermed udtaler jeg som mit Ønske, at naar det Tidspunkt naas, da Karen Sophie Larsdatter kan nyde Renterne, disse da ikke udbetales halvaarsvis, men med maanedlige Beløb, der svarer til omtrent en Tolvtedel deraf.

p. t. Næsbyholm, den 10 Maj 1892. Karen Frederiksen. m. f. P. ved H. Chr. Hansen. Til Vitterlighed under Iagttagelse af D. L. 5—1—7. Johannessen. H. Chr. Hansen.«

Efter at Tybjerg Herreds Skifteret den 19 Oktober 1897 havde eragtet, at Boet efter Aftægtsmand Jens Hansen af Raunstrup Skov vilde være at tage under Skifterettens Behandling, har Appellanten, Overretssagfører Emil Beyer som Kurator i dette Dødsbo ved nævnte Herreds ordinære Ret anlagt nærværende Sag, under hvilken han efter Stævning til de appelindstævnte, ovennævnte umyndiggjort Karen Sophie

Larsen eller Larsdatter af Næsby Vraa med Værge, Smed Lars Jacobsen af Tyvelse, Johanne Marie Sørensen med Mand og Værge, Indsidder Niels Chr. Jacobsen af Tyvelse, Louise Frederikke Sørensen med Mand og Værge, Indsidder Rasmus Frederiksen af Næsby, Bødkersvend Lars Peter Sørensen, forhen af Ore nu af Slagelse, og Margrethe Cathrine Sørensen, forhen af Ørslev, nu af Kjøbenhavn, de to sidstnævnte med Kurator, Husmand Carl Sørensen af Næsby Vraa, paastod Boet kendt ejendomsberettiget til den omhandlede Sparekassebog med deraf gaaende Renter samt de appelindstævnte Karen Sophie Larsen med Værge tilpligtede under en daglig Mulkt at udlevere til Boet Sparekassebogen med derpaa indestaaende Kapital 4500 Kr. og med derpaa indestaaende Renter, paaløbne siden Forligsklagens Dato den 13 Juni 1898 eller, saafremt disse Renter skulde være hævede, tilpligtede at indbetale til Boet det saaledes oppebaarne Rentebeløb.

De appelindstævnte procederede til Frifindelse.

Ved Underrettens Dom blev de appelindstævntes Frifindelsespaastand tagen til Følge. Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse der fra begge Sider var nedlagt Paastand, bleve ophævede, og blev der tillagt Sagfører Chr. Hansen af Næstved, der efter Beskikkelse havde udført Sagen for de appelindstævnte, hvem der var meddelt fri Proces, 40 Kr. i Salær hos det offentlige.

Appellanten har derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande.

De appelindstævnte procedere til Underretsdommens Stadfæstelse.

Appellanten har anbragt, at det er Karen Frederiksen, der har truffet den omtalte Disposition, hvorved der blev indsat 4500 Kr. paa den ovennævnte, paa appelindstævnte Karen Sophie Larsens Navn lydende, Sparekassebog, og at denne Disposition blev truffet af hende uden hendes Mands, Jens Hansens Vidende og Villie, samt, at han heller ikke senere blev bekendt med den. Støttende sig hertil havde Appellanten hævdet, at Dispositionen er ugyldig, dersom den maa betragtes som en Livsgave, og han har endvidere gjort gældende, at den ligeledes er ugyldig, dersom den maa anses for en Dødsgave, bl. a. fordi Testamentsformerne ikke ere iagttagne.

De appelindstævntes Fremstilling gaar ud paa følgende:

Da Karen Frederiksen havde arvet de oven omtalte ca. 11000 Kr., besluttede hun og hendes Mand, at disse Penge i det væsentlige skulde anvendes til Fordel for Karen Frederiksens Arvinger, da Pengene vare komne fra hendes Slægt, og i Overensstemmelse hermed skænkede Ægtefællerne kun en mindre Kapital til Jens Hansens Børn af første Ægteskab, medens der blev udbetalt Karen Sophie Larsen 4500 Kr. og, hvad der maa anses for uomtvistet under Sagen, Karen Frederiksens anden Datter Ane Cathrine Larsdatter og hendes Mand en Sum af lignende Størrelse. Karen Sophie Larsen, der boede hos sin Moder og Stiffader, indsatte da eller lod indsætte den hende udbetalte Kapital paa den omhandlede Sparekassebog, idet der med hendes Samtykke blev taget de før nævnte Forbehold med Hensyn til saavel Kapital som Renter.

Efter hvad der foreligger i Sagen, findes der at maatte gaas ud fra, at Karen Sophie Larsen — der nu er umyndiggjort paa

Grund af Aandssvaghed, men som maa antages allerede den Gang, Kapitalen blev indsat i Sparekassen paa hendes Navn at have været lidende heraf — ikke, saaledes som af de appelindstævnte anbragt, har faaet udbetalt de 4500 Kr. som en kontant Sum, hun i noget Øjeblik frit har kunnet raade over, men at Gaven til hende har bestaaet i en uopsigelig Sparekassebog med de dertil knyttede Forbehold. Derimod maa der gives de appelindstævnte Medhold i, at der ikke i det fremkomne er noget, der viser eller leder til at formode, at Dispositionen er foretagen af Karen Frederiksen uden hendes Mands Vidende og Villie. Dispositionen maa derfor antages at være foretagen af rette Vedkommende, og da det derhos efter Indholdet af Dispositionen og det i øvrigt fremkomne findes, at Giverne ved denne have fraskrevet sig Raadigheden over den skænkede Kapital, findes der at foreligge en gyldig Livsgave.

Som Følge heraf ville de appelindstævntes Frifindelsespaastand — uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad de i øvrigt have anført til Støtte for denne — være at tage til Følge, og da der efter dette Udfald af Sagen ikke er Føje til at forandre Underretsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten, om hvis Tilkendelse der fra begge Sider er nedlagt Paastand, ville være at ophæve. Overretssagfører Richter, der efter Beskikkelse har udført Sagen for de appelindstævnte her for Retten — hvor der har været meddelt Parterne fri Proces, for Appellantens Vedkommende dog uden Beskikkelse af Sagfører — vil der efter hans derom nedlagte Paastand være at tillægge i Salær hos det offentlige 40 Kr.

Sagens Behandling i første Instans, for saa vidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 20 December.

Nr. 291. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Johansen Dyhr og **Anton Johansen Dyhr**
(Def. Hansen),

der tiltales for Betleri og bedrageligt Forhold.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 14 September 1901: Arrestanterne Anton Johansen Dyhr og Niels Johansen Dyhr bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 6 Dage og 2 Gange 5 Dage. Derhos bør de, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor,

Sagførerne Aggerholm og Falbe-Hansen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Oktober 1901: Arrestanterne Niels Johansen Dyhr og Anton Johansen Dyhr bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og den sidstnævnte i 8 Dage. Saa udreder Arrestanten Niels Johansen Dyhr og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver, dog saaledes, at Arrestanten Anton Johansen Dyhr in solidum med ham deraf tilsvarer Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Niels Johansen Dyhr findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Johansen Dyhr bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den i Dommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Johansen Dyhr og Anton Johansen Dyhr, der ere Brødre, og som ere fødte henholdsvis i Aaret 1881 og 1877, tiltales under nærværende Sag for Betleri og bedrageligt Forhold.

Foruden at Arrestanten Niels ifølge Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 15 Februar 1899 for Overtrædelse af Straffelovens § 203, jfr. §§ 37 og 21, har været anset med 10 Slag Rotting, medens Arrestanten Anton dels ved Vordingborg Købstads Politirets Dom af 28de December 1898 er funden skyldig i Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3, idet dog det af ham udstaaede Varetægtsfængsel traadte i Stedet for Straf, dels ifølge Hammerum Herreds Politirets Dom af 18 Januar 1899 for Løsgængeri efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og for Overtrædelse af Straffelovens § 257 har været anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, have endvidere begge Arrestanterne i Forening tidligere været straffede saaledes:

Ifølge Fjends-Nørlyng Herreders Politirets Dom af 13 April 1899 for Løsgængeri og Betleri efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, samt for Overtrædelse af Straffelovens § 257, for Arrestanten Niels

Vedkommende jfr. med §§ 37 og 21, sidstnævnte Arrestant med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og Arrestanten Anton med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ifølge Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 15 Oktober 1900 for Løsgængeri efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 samt for Overtrædelse af Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897, og for Arrestanten Niels Vedkommende tillige af Straffelovens § 101 med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten Niels i 4 Gange 5 Dage og Arrestanten Anton i 2 Gange 5 Dage, samt endelig ifølge samme Herreders Politirets Dom af 3 November 1900 for Overtrædelse af Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 7, for Arrestanten Niels Vedkommende med en Bøde til Statskassen af 10 Kr. og for Arrestanten Antons Vedkommende med simpelt Fængsel i 4 Dage.

Ifølge Sagens Oplysninger bleve Arrestanterne den 19 Juni d. A. anholdte af Sognefogden i Haderup efter Begæring af nogle af Beboerne i Barslund i Grove Sogn, af hvem Arrestanterne sigtedes, dels for Betleri, dels for bedrageligt Forhold samt for voldsom og truende Adfærd, i hvilken Henseende der under den derefter mod Arrestanterne indledede Undersøgelse er afgivet følgende Forklaringer:

Husmand Jens Christian Mikkelsens Hustru Birgitte Kirstine Madsen har edelig forklaret, at Arrestanterne, hvem hun under Forhørene bestemt har genkendt, den nævnte Dag om Formiddagen kom ind i Stuen i hendes Hjem paa Barslund Mark, hvor hun var alene til Stede med sin den Gang 14-aarige Datter Johanne og nogle Smaabørn, medens hendes Mand var fraværende, og at hun, da Arrestanten Niels bad hende give dem et Par Stykker Mad, i Spisekammeret hentede nogle Skiver Rugbrød med Smør og Paalæg, som hun paa Arrestanternes Anmodning gav dem Tilladelse til at spise inde i Stuen.

Medens Arrestanterne vare i Færd hermed, spurgte Arrestanten Niels, om hun ikke havde noget, hun vilde have klinket eller loddet, hvad hun sagde Nej til, hvorefter samme Arrestant sagde, at da hun havde været flink og givet dem Mad, vilde han ogsaa være flink og istandsætte den Tallerken, af hvilken de havde spist, og en anden paa Bordet staaende Tallerken, der begge vare revnede.

Arrestanten Niels tog nu en lille Krukke op af Lommen, af hvis Indhold, der var hvidt, han smurte noget paa Tallerkenerne, medens Arrestanten Anton var ham behjælpelig med at holde paa Tallerkenerne. Arrestanterne bad derefter om noget at drikke, hvorfor hun sendte Johanne ud i Spisekammeret efter et Krus Øl, og da Johanne, medens hun var i Færd med at aftappe Øllet, raabte ind i Stuen, at der i Spisekammeret fandtes to Tallerkener, som ligeledes vare revnede, og spurgte, om de ikke ogsaa skulde klinkes, raabte Arrestanten Niels, forinden hun kunde faa svaret Datteren: »kom bare med dem«.

Da Johanne derefter samtidig med Øllet bragte de to Tallerkener ind i Stuen, snappede Arrestanten Niels dem straks fra hende og smurte noget paa dem, hvad der kun tog et Øjeblik, og ligeledes smurte bemeldte Arrestant noget paa en femte Tallerken, der var fuldstændig adskilt i to Stykker, som Johanne af sig selv havde bragt ind fra Køkkenet, og satte de to Stykker sammen, uden at det dog holdt længere end lige til Arrestanterne havde forladt Huset, idet Stykkerne da atter faldt fra hinanden.

Medens Arrestanterne — der havde angivet, at de vare udsendte af en eller anden »stor Mand«, hvis Navn Mikkelsens Hustru ikke erindrer, for over hele Landet at indkøbe Oldsager, hvorimod Klinkningen og Lodningen foretoges af dem paa Rejsen for egen Regning — spiste og arbejdede med Tallerkenerne, opfordrede de hende til at se efter i Huset, om hun ikke havde »Oldsager«, saasom Fyrfade, gamle Spænder, Sten eller andet, som de kunde købe, hvilket hun imidlertid afslog, idet hun kun havde et gammelt Fyrfad, der manglede Fod, hvorfor Arrestanterne erklærede ikke at ville købe det.

Med hendes Tilladelse undersøgte Arrestanterne derpaa selv en paa Bordet staaende Kasse, hvori de fandt 8 Metalknapper og et Par gamle Jernspænder, som Arrestanten Niels stak i Lommen uden at sige noget, og uden at hun, der var begyndt at blive bange for Arrestanterne, modsatte sig dette. Endvidere fandt Arrestanterne i Kassen to Kobberhægter, hvilke Arrestanten Niels tilbød at afkøbe hende for 20 Øre, hvad hun erklærede sig tilfreds med.

Da nu saa vidt var passeret, forlangte Arrestanten Niels 2 Kr. af hende for Istandsættelse af de 5 Tallerkener, hvis Værdi som ny højst kan ansættes til 70 Øre i alt, og da hun hertil sagde, at hun ikke havde saa mange Penge, blev nysnævnte Arrestant rasende, slog ud med Armene og raabte, at hun skulde finde flere Oldsager, som de kunde faa, og da Datteren Johanne, der var bleven helt forskrækket, nævnede, at hendes Fader havde en gammel Sabel, raabte Arrestanten Niels: »Kom her med den«, hvorefter Johanne løb ind i Sovekammeret og hentede Sabelen, som Arrestanten Niels straks snappede med en Ytring om, at den kun var 50 Øre værd.

Da hun imidlertid hertil havde svaret, at det var det samme, hvad den var værd, eftersom hendes Mand ikke vilde skille sig ved den, og yderligere paa Arrestanten Niels Spørgsmaal om, hvad hendes Mand havde givet for Sabelen, havde oplyst, at han havde købt den for 1½ Kr., spurgte Arrestanten Niels Arrestanten Anton: »Skal vi tage den til den Pris?« og da sidstnævnte Arrestant hertil havde svaret Ja, sagde Arrestanten Niels: »Ja, saa tage vi Sabelen for 1 Kr. 50 Øre, Kobberhægterne for 20 Øre, og naar De saa betaler os 30 Øre for Klinkning af Tallerkenerne, saa bliver det 2 Kr., og saa er vi kvit«.

Dette turde hun, der nu var bleven meget bange for Arrestanterne, ikke modsætte sig, hvorfor hun gav Arrestanten Niels 50 Øre, som han gav 20 Øre tilbage paa, hvorefter begge Arrestanterne skyndte sig bort.

Til denne sin Forklaring har Mikkelsens Hustru føjet, at begge Arrestanterne uafbrudt vare samtidig til Stede ved den omforklarede Lejlighed og vare fuldkommen enige, idet Arrestanten Anton ikke med et Ord nævnede, at han ikke fuldt billigede, hvad Arrestanten Niels foretog sig.

Mikkelsens fornævnte Datter Johanne har med Bemærkning, at hun hørte og saa alt, hvad der ved den ommeldte Lejlighed passerede, forklaret i et og alt fuldstændig overensstemmende med Moderen, hvorhos hun, efter under Sagens Gang at have fyldt sit 15de Aar, har bekræftet Rigtigheden af sin Forklaring med Ed.

Gaardmand Christen Møller Sørensens Hustru Maren Pedersen af

Barslund har edelig forklaret, at hun, da hun den fornævnte Dags Formiddag opholdt sig lidt sønden for deres Gaard, saa to Personer nærme sig fra Jens Christian Mikkelsens Sted, hvorfor hun gik hjem til Gaarden, hvor da den ene af Personerne, i hvem hun med Bestemthed har genkendt Arrestanten Niels, kom ind, medens den anden Person lagde sig ved nogle Mergelgrave lidt vesten for Gaarden. Arrestanten Niels spurgte hende, om hun havde noget, der skulde klinkes, for det var han god til, ligesom han, efter at hun havde besvaret hans Spørgsmaal benægtende, videre spurgte, om hun havde Oldsager, saasom Kobbertøj, Tinsager, gamle Sølvmønter eller Sten med Huller i; thi saadant vilde han købe, hvilket hun ligeledes besvarede benægtende.

Hendes den Gang 14-aarige Datter Ane, der havde paahørt Arrestantens Spørgsmaal, viste imidlertid Arrestanten nogle Flintesten, som han dog ikke vilde købe, hvorefter Datteren spurgte hende, om hun ikke vilde have et i Køkkenet værende hvidt Fad, der var gaaet itu, gjort i Stand, og da hun hertil havde svaret, at det maaske var bedst, at faa Fadet istandsat, og var gaaet ud i Køkkenet for at hente Fadet, fulgte Arrestanten efter hende og vilde efterse, om der ikke var mere at klinke, hvad hun dog modsatte sig, hvorimod hun spurgte, hvad Klinkningen af Fadet skulde koste, hvortil Arrestanten svarede, at det kun vilde koste en halv Snes Øre, og han fik da Fadet og gik ind i Stuen for at klinke det. Hendes Datter Ane, der ude i Køkkenet havde sagt til hende, at de vist hellere maatte give Arrestanten noget mere at klinke, for hun var saa »ræd« for ham, havde imidlertid yderligere sat et lille gult Fad og en Kop ind paa Bordet i Stuen til Arrestanten; men da denne havde faaet det hvide Fad og muligen Koppen klinket, tog hun det gule Fad og sagde, at det vilde hun ikke have gjort noget ved, men herover blev Arrestanten helt rasende, sprang op fra Bænken, han sad paa, slog omkring sig med Armene og raabte, at hun ikke skulde gøre Nar ad ham, og at han nu vilde have 2 Kr. for det, han havde klinket. Da hun ikke straks svarede herpaa, vedblev Arrestanten at raabe, at han vilde have 2 Kr. og det straks, og hun, der var bleven dødelig forskrækket, fik nu endelig sagt, at saa maatte hun først have sin Mand hentet, hvorpaa hun, medens Ane allerede var løbet sin Vej, da Arrestanten begyndte at »skabe sig«, løb alt hvad hun kunde, for at hente deres Nabo Frederik Nielsen, idet hun ikke kunde hente sin Mand, der var i Feldborg.

Da hun kom tilbage med Frederik Nielsen, var hendes 16-aarige Datter Petrea kommen hjem fra Marken, ligesom ogsaa Jens Chr. Mikkelsens fornævnte Hustru var kommen til Stede, og disse tvende Vidner have fortalt hende, at Arrestanten Niels, da de kom til Gaarden, gik udenfor denne og vinkede Arrestanten Anton til sig, og da Arrestanterne nu saa hende og Frederik Nielsen komme over Marken hen imod Gaarden, gik den ene af Arrestanterne ind i Stuen og tog det klinkede hvide Fad, Koppen og det lille gule Fad og kastede det alt ud paa Stenbroen i Gaarden, hvorefter de begge løb deres Vej.

Datteren Ane har forklaret, at hun saa og hørte alt det ved den af Moderen omforklarede Lejlighed passerede, indtil Arrestanten Niels begyndte at skabe sig som rasende og raabe, at han vilde have 2 Kr. straks, idet hun, der fra Begyndelsen af havde været bange for Arre-

stanten og nu blev meget forskrækket, paa dette Tidspunkt løb sin Vej op over Markerne til Jens Chr. Mikkelsens, og hun har for øvrigt afgivet en med Moderens Vidneudsagn fuldstændig overensstemmende Forklaring, som hun, efter under Sagens Gang at være fyldt 15 Aar, har beediget. Ligeledes har Datteren Petrea afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at Arrestanten Niels, der, da hun og Mikkelsens Hustru kom til Gaarden, var alene der til Stede, gik, efter at have raabt, om Manden ikke snart kom, for han vilde have Penge og det straks, udenfor Gaarden og vinkede Arrestanten Anton, der laa lidt vesten for Gaarden, til sig, med hvem han samtalede lidt, og som, efter hvad hun hørte, bl. a. udtalte: »Det skal langes paa Stenbroen«, hvorefter Arrestanten Niels gik ind i Stuen og tog de fornævnte Genstande og kastede dem ud paa Stenbroen, hvorpaa de løb bort.

Arrestanterne, der under Sagen have afgivet i høj Grad forbeholdne og ubestemte Forklaringer, og som idelig have besvaret Forhørsdommerens Spørgsmaal med, at de intet kunne huske, have forklaret, at de i nogen Tid — efter Arrestanten Niels's Udsagn i ca. 3 Maaneder, efter Arrestanten Antons Forklaring kun i en Maanedstid — før deres Anholdelse have vandret sammen omkring i Jylland og levet af at klinke Porcellæn, Glas og Fajance og af at opkøbe og sælge Antikviteter, i hvilken Henseende de nærmere have angivet, at de ikke have lært at klinke, men selv have opfundet at sammensætte ituslaaet Porcellæn og lignende alene ved Hjælp af Wienerkalk og Æggehvide samt, som Arrestanten Niels har tilføjet, Shellak, uden at de dog ved deres Anholdelse bleve fundne i Besiddelse af noget af disse Stoffer, hvorimod de ikke brugte Stifter til Klinkningen eller hertil benytte Hammer eller andet Redskab end de blotte Hænder. Derimod have de erklæret sig ganske ude af Stand til at give nærmere Oplysning om, paa hvilke Steder de have udøvet den nævnte Virksomhed, uden for saa vidt Arrestanten Niels har forklaret, at de have været i Egnen omkring Aarhus, Kolding og Vejle samt ved Nørre Snede. Dog have de begge erkendt, at de den 19 Juni d. A., da de anholdtes, om Formiddagen havde været inde paa to Steder i Grove Sogn, hvorhos Arrestanten Niels har forklaret, at han det første af disse Steder, hvor Manden ikke var hjemme, for Konen klinkede en 6 à 7 Tallerkener og et Fad og herfor forlangte 2 Kr., samt at han afkøbte Konen en Sabel for 1 Kr. 50 Øre, og to Kobberhægter for 20 Øre, saaledes at der endvidere i Købet medfulgte 5 à 6 Knapper, som han antog vare af Sølv.

Derimod have begge Arrestanterne bestemt og vedholdende benægtet paa de nævnte Steder saa lidt som andet Steds at have gjort sig skyldige i Betleri eller noget som helst andet ulovligt, ligesom de have erklæret samtlige de afgivne Vidneforklaringer for at være fuldstændig usandfærdige.

Uanset Arrestanternes Benægtelse — hvis Betydning er svækket ved deres i sig selv usandsynlige og paa flere Punkter endog aabenbart løgnagtige Forklaringer saavel som ved deres hele Optræden, derunder navnlig ogsaa deres Forsøg paa at undløbe, da de den 19 Juni d. A. forinden deres Anholdelse bleve eftersatte — maa det imidlertid

ved de ovenfor refererede beedigede Vidneforklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanterne begge have betlet hos Jens Chr. Mikkelsens Hustru, og overfor denne have udvist et Forhold, der vil være at tilregne dem begge som svigagtigt, samt at Arrestanten Niels overfor Christen Møller Sørensens Hustru har gjort sig skyldig i et Forhold, der ligeledes maa tilregnes ham som svigagtigt.

De Genstande, Arrestanterne satte sig i Besiddelse af hos Mikkelsens Hustru, ere bragte til Stede under Sagen og vurderede saaledes: Knapperne, der havde vist sig ikke at være af Sølv, til 50 Øre, Kobberhægterne til 20 Øre og Sabelen til 4 Kr., medens Jærnspænderne ere erklærede for værdiløse.

Der er ikke af Mikkelsen eller Sørensen fremsat nogen Erstatningspaastand.

Videre er det af Gaardejer af Keldstrup Mark Søren Højs Hustru Helene Petrea Jacobsen edelig forklaret, at der den 9 Maj d. A. under hendes Mands Fraværelse indfandt sig en Person, i hvem hun med Bestemthed har genkendt Arrestanten Niels, hos dem og tilbød at klinke Porcellæn, lime Glas og broncere Lamper m. m., og at Arrestanten, da hun ikke straks vilde have noget istandsat, tilbød som Prøve gratis at broncere en Skilderiramme, hvad han ogsaa gjorde. Hun akkorderede derefter med ham om, at han for 50 Øre skulde broncere en Lampe; men da han efter en Snes Minutters Forløb var færdig med dette Arbejde, forlangte han, uanset Akkorden, en Betaling af 4 Kr. for Bronceringen af Lampen og Rammen. Da hun imidlertid nægtede at betale dette Beløb, blev han grov og udtalte bl. a., at hvis hun ikke betalte, tog han Lampen og Skilderiet med sig, og da han gjorde Mine hertil, turde hun ikke andet end betale ham de 4 Kr., hvorefter han skyndsomst bortfjernede sig. Ligeledes har Søren Højs Tjenestepige Dorthe Rasmussen edelig forklaret, at hun den fornævnte Dag opholdt sig i Køkkenet i Søren Højs Gaard, da en Person, i hvem hun bestemt har genkendt Arrestanten Niels, kom ind i Stuen til Søren Højs Hustru, og at hun da hørte, at Arrestanten tilbød gratis at gøre et Skilderi i Stand og derefter akkorderede med Konen om for 50 Øre at gøre en Lampe i Stand; men at han til Slutning forlangte 4 Kr. for Arbejdet og truede med at medtage Lampen og Skilderiet, hvis det forlangte Beløb ikke blev betalt. Arrestanten Niels har nu vel benægtet paa den angivne Tid at have været i Keldstrup eller Egnen der omkring; men ligesom Urigtigheden af den sidste Benægtelse maa anses tilstrækkelig godtgjort ved flere under Sagen afgivne til Dels beedigede Forklaringer af Personer, der paa det ommeldte Tidspunkt have set Arrestanten færdes i den paagældende Egn, saaledes maa det endvidere ved de anførte af Søren Højs Hustru og hans Tjenestepige afgivne beedigede Vidneforklaringer uanset Arrestantens Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han overfor Højs Hustru har udvist det af de sidstnævnte tvende Vidner omforklarede Forhold, der vil være at tilregne ham som svigagtigt.

Nogen Erstatningspaastand er ikke fremsat fra Søren Højs Side.

For saa vidt Arrestanten Niels endelig under Sagen har været sigtet for bedrageligt Forhold overfor en Hestehandlers Hustru i Aarhus og overfor Værten i Aarhus Folkekøkken, er det ved Underrets-

dommen antaget, at der mod hans Benægtelse ikke herfor er tilvejebragt Bevis, og idet han saaledes ikke ved bemeldte Dom er funden skyldig i saa Henseende, bliver der, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, idet den alene er appelleret efter Arrestanternes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om de nævnte Sigtelser.

Derimod ville Arresianterne for deres øvrige ovenommeldte Forhold være at anse dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3, dels efter Straffelovens § 257 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Arrestanten Niels i 3 Gange 5 Dage og for Arrestanten Anton i 8 Dage.

Nr. 156. Sogneraadet for **Stenlille Kommune** (Liebe)

contra

Jægermester **O. E. Adolph** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Skat.

Sorø Købstads Fogedrets Kendelse af 19 Oktober 1900: Den af Rekvirenterne, Sogneraadet for Stenlille Kommune, fremsatte Begæring om Udpantningskendelse for det Rekvisitus, Jægermester O. E. Adolph, nu af Sorø, efter Formue og Lejlighed paalignede Skattebidrag til bemeldte Kommune for Januar og April Fjerdingaar 1900, stort 500 Kr., kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1901: Den indankede Kendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sogneraadet for Stenlille Kommune, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Appelindstævnte, Jægermester O. E. Adolph af Sorø, den 19 April f. A. var flyttet fra Stenlille Kommune, hvor han efter Sagens Oplysninger

maa antages indtil da at have været Skatteyder i flere Aar, til Sorø, tilskrev Appellanterne, Sogneraadet for Stenlille Kommune, under 9de Oktober s. A. Sorø By- og Birkekontor med Anmodning om at autorisere til Udpantning den Appelindstævnte for de 2 første Kvartaler af Aaret 1900 paalignede Formue- og Lejlighedsskat til Stenlille Kommune, i alt 500 Kr., hvilken han havde nægtet at betale..

Efter at Appelindstævnte havde protesteret imod Appellanternes Begæring, afsagde Sorø Købstads Fogedret den 19de s. M. Kendelse, ved hvilken Appelindstævntes Protest toges til Følge. Appellanterne have derefter indbragt Sagen for Overretten, hvor de paastaa Fogedrettens Kendelse forandret overensstemmende med deres i 1ste Instans nedlagte Paastand og Appelindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for Overretten. Appelindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Som det fremgaar af det ovenanførte, har Appelindstævnte i Løbet af Skatteaaret 1900 haft fast Ophold i flere Kommuner, og da den i Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867 § 21, 3dje Punktæm, indeholdte Bestemmelse om, at »fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning«, maa antages for et saadant Tilfælde at give den almindelige Regel om Varigheden af det faste Ophold, der kan begrunde Skattepligt i en Kommune, da der ved »fast Ophold« i dette Punktum maa antages at være ment det samme, som der i det foregaaende 2det Punktum udtrykkelig er nævnt, nemlig fast Ophold i Skatteaaret, samt da den af Appellanterne til Støtte for deres Paastand særlig paaberaabte § 25 i nævnte Lov maa forstaas i Overensstemmelse hermed, findes den indankede Kendelse at maatte stadfæstes, medens Sagens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 174. **Nyborg Købstads Kommune** (Jensen)

contra

Postekspedient **J. H. D. Koch** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Skat.

Kongens Fogeds Kendelse af 4 August 1900: Den begærte Udpantningsforretning bør nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1901: Ovennævnte Uppantningsforretning nægtes Fremme. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær til Overretssagfører Skibsted her for Retten betaler det offentlige 30 Kr.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 30 April 1901 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Nyborg Købstads Kommune, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Postekspedient J. H. D. Koch, der i hele Aaret 1899 boede i Nyborg Købstad og for dette Aar betalte Formue- og Lejlighedsskat der Steds, fraflyttede den 5 Januar 1900 den nævnte Købstad og bosatte sig i København. Da han, der var bleven optaget paa Nyborg Købstads Hovedligning for bemeldte Skat for sidstnævnte Aar, ikke betalte den under 1 Januar 1900 forfaldne Skat for Januar Kvartal s. A., 22 Kr., begærede de Indstævnte, Nyborg Købstads Kommune, Udpantning foretagen ved Kongens Foged i Kjøbenhavn hos Citanten for de anførte 22 Kr. tillige med Porto 8 Øre. Under den derefter stedfindende Udpantningsforretning protesterede Citanten mod dens Fremme, idet han gjorde gældende, at han i Henhold til § 26 i Lov af 26 Maj 1868 om Købstadkommunernes Styrelse m. v. ikke var pligtig at betale det ham afkrævede Beløb, da han i Skatteaaret 1900 — der ifølge den anførte Lovs § 19 i Slutningen falder sammen med Kalenderaaret — ikke havde haft fast Ophold i 4 Maaneder i oftnævnte Købstad. Ved bemeldte Fogeds Kendelse af 4 August 1900 statueredes det imidlertid, at Forretningen burde nyde Fremme.

Denne Kendelse har Citanten, hvem der er meddelt fri Proces her for Retten, efter erhvervet Oprejsningsbevilling indanket her for Retten, hvor han paastaar Kendelsen forandret derhen, at der nægtes Udpantningsforretningen Fremme, og Sagens Omkostninger paalagte de Indstævnte efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører Skibsted, hvilket denne i hvert Fald paastaar sig tilkendt hos det offentlige. De Indstævnte have, skøndt lovlig stævnede, ikke givet Møde her for Retten.

Det maa anses uomtvistet under Sagen, at Citanten med Rette er optaget paa fornævnte Hovedligning, der efter den anførte Lovs § 27 er foretagen i November 1899, og at han ikke for oftnævnte Kvartals Vedkommende er pligtig at svare Indkomstskat til Kjøbenhavns Kommune.

Da Citanten ikke har haft fast Ophold i Nyborg Kommune i 4 Maaneder af dens Skatteaar 1900, men inden dette Tidsrums Udløb er fraflyttet bemeldte Kommune og har taget fast Ophold i en anden

Kommune i Riget, vil hans Paastand om, at der nægtes Udpantningsforretningen Fremme, i Henhold til oftnævnte Lovs § 26, 3dje Punktum være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Salær til Overretssagfører Skibsted, hvis Sagførelse har været lovlig, vil det offentlige have at betale 30 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 289. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christian Peter Marinus Fischer (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri.

Aalborg Købstads Politirets Dom af 28 September 1901: Arrestanten Christian Peter Marinus Fischer bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Oktober 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Peter Marinus Fischer til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Peter Marinus Fischer, der er født i Aaret 1860, og som tidligere har været straffet i alt 10 Gange, deraf en Gang for voldeligt Overfald og flere Gange for Tyveri, til Dels i Forbindelse med Bedrageri og Ran, samt gentagne Gange for Betleri, en enkelt Gang forbundet med Løsgængeri, senest ved Mols og en Del af Sønder Herreds Politiretsdom af 10 December f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med

Tvangsarbejde i 48 Dage, tiltales under nærværende Sag paa ny for Betleri.

Den 23 September d. A. blev Arrestanten, der efter sin Forklaring samme Dags Eftermiddag var ankommen til Aalborg efter i en 14 Dages Tid at have været paa Vandring for at søge Arbejde, anholdt i bemeldte Købstad, hvor han, der var noget beruset, havde vægret sig ved at forlade en Ejendom, paa hvis Trappegang han havde taget Plads, efter at han, efter hvad der blev anmeldt for Politiet, havde tigget hos flere af Beboerne i Ejendommen. Arrestanten har nu vel under den derefter imod ham indledede Undersøgelse paastaaet, at han paa Grund af Beruselse ikke kan erindre at have betlet den Eftermiddag, han blev anholdt, navnlig heller ikke i nysnævnte Ejendom, men idet han paa den anden Side under Forhørene gentagne Gange har erklæret, at han dog ikke tør benægte ved den ommeldte Lejlighed at have betlet, samt derhos har indrømmet, at dette er meget sandsynligt, maa det herved i Forbindelse med det i øvrigt oplyste — hvorved bemærkes, at tvende i oftnævnte Ejendom tjenende Piger have afgivet Forklaringer, der i væsentlig Grad bestyrke den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Betleri, hvorhos tre Politibetjente, der vare til Stede ved Arrestantens Anholdelse, have forklaret, at han den Gang ikke var mere beruset, end at han baade kunde gaa og staa og efter deres Skøn maatte kunne erindre, hvis han umiddelbart forinden havde betlet — anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Ved Politiretsdommen er Arrestanten derfor rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 60 Dage.

Nr. 302. Advokat Hindenburg

contra

Herman Louis Løhr (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri.

Stege Købstads Politirets Dom af 12 Oktober 1901: Arrestanterne Hermann Louis Løhr og Niels Jensen bør straffes med Tvangsarbejde, førstnævnte i 90 Dage og sidstnævnte i 60 Dage, samt, en for begge og begge for en, at betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 November 1901: Politiretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Richter og Bentzen for Overretten betaler Arrestanten Hermann Louis Løhr 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Louis Løhr til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Herman Louis Løhr tiltales under nærværende fra Stege Købstads Politiret hertil indankede Sag — hvilken i 1ste Instans tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende den imidlertid ikke er appelleret — for Betleri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i Tiden fra sidst i September Maaned d. A., til han den 2den Oktober næstefter anholdtes under nærværende Sag, har i Forening med den ovennævnte i 1ste Instans medtiltalte Person betlet forskellige Steder paa Sjælland og Møen.

Arrestanten er født den 10 December 1863 og ofte straffet, navnlig for Betleri, senest ved Sakskøbing Købstads Politirets Dom af 12te Juni d. A. efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 og Frdn. 10de December 1828 § 13, jfr. § 10, med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Mandagen den 23 December.

Nr. 48. **Generaldirektoratet for de danske Statsbaner** (Asmussen)

contra

Aarhus Byraad ved dets Formand Borgmester Vestergaard (Ingen),

betræffende et Skattespørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1900: De Indstævnte, Generaldirektoratet for de danske Statsbaner, bør være pligtige til at deltage i Udgifterne ved den første Istandsættelse

ved de omhandlede Gader i Overensstemmelse med den gældende Vedtægt for Styrelsen af Aarhus Købstads kommunale Anliggender. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Jernbanen fra Aarhus til Randers i 1859 og følgende Aar anlagdes, blev Banen ført til Stationen i Aarhus vestfra, og blev der da i nogle Hundrede Alens Afstand fra Stationen vest for samme gravet en Gennemskæring af et derværende Bakkeparti, der den Gang hørte til Viby Sogn. Den Jord, hvorpaa Banen anlagdes, tillige med de ved Gennemskæringen fremkomne Skraaninger og en Strimmel Jord af et Par Alens Bredde ovenfor Skraaningen blev da eksproprieret, og de eksproprierede Arealer i Henhold til Frdg. 5 Marts 1845 § 16 førte til Afgang i Matrikulen. I Tidens Løb blev imidlertid de paagældende Arealer af Viby Sogn indlemmede i Aarhus Købstad og bebyggede, hvorhos der paa det her omhandlede Terræn, nord for Jernbanen, blev anlagt tvende private Gader, Morten Borupsgade og Kriegersvej, hvilke Gader mod Syd begrænses af og ved et Stakit ere adskilte fra den smalle Jordstrimmel, der ligger ovenfor Gennemskæringen, som her er over 20 Alen dyb. I Henhold til § 37 i den af Indenrigsministeriet stadfæstede Vedtægt for Styrelsen af de kommunale Anliggender i Aarhus Købstad, hvilken § i alt væsenligt er enslydende med § 1 i Lov indeholdende nogle Forskrifter om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn af 14 December 1857, have nu Citanterne, Aarhus Købstads Byraad, vedtaget at erklære de fornævnte 2de Gader for offentlige, og have efter bemeldte Regulativs §§ 38 og 40 — hvilke §§ svare til fornævnte Lovs §§ 2 og 4 — fastsat den Andel, som Statsbanerne i Egenskab af Ejer af tilgrænsende Grund ville have at udrede til den første Istandsættelse af disse Gader, til Halvdelen af de dertil medgaaede Udgifter, eller til henholdsvis 2052 Kr. 21 Øre og 3492 Kr. 89 Øre.

Citanterne have derefter under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte, Generaldirektoratet for de danske Statsbaner, tilpligtede at betale disse Beløb eller i alt 5545 Kr. 10 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 3 Marts 1898 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have henstillet, om Sagen ex officio vil være at afvtse, hvortil der imidlertid ikke findes Føje, men procedere i øvrigt principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have til Støtte for deres Paastand om Frifindelse anført, at i Henhold til Vedtægtens § 37 kan Byraadet kun erklære

de Gader for offentlige, som i Forvejen have været til Brug for flere særskilt matrikulerede og i særligt Eje værende Ejendomme, og at Vedtægtens § 38, paa Grund af dens Forbindelse med § 37, ikke ved Bestemmelsen om, at Byraadet afgør: »om og hvorvidt Ejerne af de til samme (ɔ: Gaden) stødende Grunde« skulle afholde de til dens første Istandsættelse medgaaede Udgifter, kan antages at have tilsigtet at udstrække de bidragspligtiges Kreds videre end til Ejerne af saadanne Ejendomme, som omhandles i § 37, hvortil yderligere kommer, at Vedtægtens § 44, som svarer til nævnte Lovs § 8, og som omhandler de Foranstaltninger, der med Hensyn til private Veje, som tjene til Brug for »flere særskilte Ejendomme«, og som Byraadet ikke i Medfør af § 37 erklærer for offentlige, kunne kræves af »vedkommende Ejere«, formentlig med Nødvendighed maa forstaas som kun sigtende til saadanne Ejendomme som angivet i § 37. Da imidlertid Statsbanernes her omhandlede Grunde ere udenfor Matrikulen, formene de Indstævnte, at Bestemmelsen i Vedtægtens § 38 ikke kan komme til Anvendelse for deres Vedkommende.

De Indstævnte have endvidere gjort gældende, at, da de paagældende Arealer som umatrikulerede og ikke ansatte til Hartkorn ifølge Lov om den kommunale Beskatning i Købstæderne udenfor Kjøbenhavn af 11 Februar 1863 §§ 4 og 15 ikke ere inddragne under den almindelige Beskatning af Købstadens Grunde, kunne de derfor formentlig ikke heller inddrages under den særlige Ligning paa enkelte Ejendomme, som kan finde Sted i Henhold til sidstnævnte Lovs § 16, i Kraft af hvilken, jfr. Lov 26 Maj 1868 § 21, de omhandlede Bestemmelser i Vedtægten ere givne.

Der findes imidlertid ikke paa Indholdet af Loven af 1863 at kunne støttes nogen Fritagelse for ikke matrikulerede Ejendomme fra at inddrages under den særlige Paaligning, for hvilken denne Lovs § 16 og ovennævnte Lov af 1868 § 21 afgiver Hjemmel, og Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at deltage i Udgifterne ved de under Sagen omhandlede Gaders første Istandsættelse maa herefter bero paa, om Forpligtelsen hertil kan anses hjemlet ved Bestemmelsen i fornævnte Vedtægt.

Vedtægtens § 38 hjemler nu Adgang til at fordele disse Udgifter mellem Ejerne af de til Gaden eller Vejen stødende Grunde, altsaa mulig uden at Ejerne af de i § 37 omtalte Ejendomme komme til at deltage i dem, og der findes ikke tilstrækkelig Hjemmel til at fortolke denne Bestemmelse indskrænkende, saaledes at Udgifterne kun blive at fordele paa Ejerne af matrikulerede Ejendomme.

De Indstævnte ville herefter være at kende pligtige til at deltage i Udredelsen af de under Sagen omhandlede Udgifter.

Subsidiært have de Indstævnte protesteret imod, at der gives eksigibel Dom for det paastævnte eller noget andet Beløb, og have de i saa Henseende anbragt, at da Statsbanerne ikke have den ringeste Brug for de 2 Gader og ingen Interesse have i deres Brolægning og Vedligeholdelse eller blot i deres Eksistens, burde Citanterne i ethvert Fald, overensstemmende med Vedtægtens § 40, kun have fastsat deres Andel i Istandsættelsesudgifterne til et forholdsvis ringe Beløb, hvorfor de Indstævnte ønske sig forbeholdt at gøre Brug af den Adgang, som ved Vedtægtens § 53, jfr. § 17 i Loven af 1857, er givet dem til at

indbringe den skete Fastsættelse — ved hvilken de i § 40 indeholdte Forskrifter ere tilsidesatte — til Indenrigsministeriets Prøvelse.

Citanterne have nu ogsaa erkendt, at de Indstævnte ere berettigede til at indbringe den omtalte Fastsættelse for Indenrigsministeriet, og da Citanterne mangle retlig Interesse i at erholde eksigibel Dom for Bidragene, der i fornødent Fald ville kunne inddrives ved Udpantning, vil saadan Dom ikke kunne gives.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 256. Urmager **Vilhelm Simeon Emmeche** (Bagger e. O.)

contra

hans fraskilte Hustru **Vilhelmine Marie Emmeche**, født **Hammershøj** (Lunn),

betr. Afgørelse af en Skiftedisput.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Skifterets Decision af 19 Oktober 1900: Den Fædrenearv, der under nærværende Skifte tilfalder Vilhelmine Marie Emmeche, født Hammershøj, vil være at udbetale med Halvdelen til hende og Halvdelen til hendes fraskilte Mand, Urmager Vilhelm Simeon Emmeche.

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom af 15 April 1901: Den ovennævnte af Appelindstævnte, Urmager Vilhelm Simeon Emmeche, i Fællesboet efter afdøde Juliane Eleonore Hammershøj, født Tholstrup, og tidligere afdøde Ægtefælle, Gaardejer Peter Hammershøj, nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Urmager Vilhelm Simeon Emmeche, til Indstævnte, Vilhelmine Marie Emmeche, født Hammershøj, med 200 Kroner. Saa

betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I det af Overretssagfører Vald. Friis som executor testamenti behandlede Fællesbo efter den i 1867 afdøde Gaardejer Peter Hammershøj og dennes i Oktober 1899 afdøde, i uskiftet Bo efter ham hensiddende Enke Juliane Eleonora Hammershøj, født Tholstrup, opstod en Disput mellem disse Ægtefællers Datter, Appellantinden Vilhelmine Marie Emmeche, og Appelindstævnte, Urmager Vilhelm Simeon Emmeche, med hvem hun blev gift i Januar 1871, og fra hvem hun alt ved kgl. Bevilling af 6 November samme Aar separeredes, hvorefter Ægteskabet ophævedes ved kgl. Bevilling af 12 Oktober 1878, idet Appelindstævnte gjorde Paastand paa, at Halvdelen af den hans nævnte fraskilte Hustru tilfaldne Fædrenearv udbetaltes ham, medens hun modsatte sig denne Paastand.

Ved den af Kjøbenhavns Amts nordre Birks Skifteret, til hvis Afgørelse Disputen indlodes, afsagte Decision toges Appelindstævntes Paastand til Følge.

Denne Decision har Appellantinden indanket her for Retten, hvor hun paastaar den forandret, saaledes at den af hende under Disputen nedlagte Paastand mod Appelindstævntes Krav tages til Følge, medens Appelindstævnte procederer til Decisionens Stadfæstelse, hvorhos begge Parter paastaa sig Appelsagens Omkostninger tillagte.

Separationsbevillingen mellem Parterne indeholder følgende Vilkaar: »1. Formuefællesskabet hæves. 2. Boet deles i Mindelighed eller i fornødent Fald ved Skifterettens Mellemkomst; dog ere Gangklæder undtagne fra Delingen. 3. Konen beholder deres Barn til fremtidig Forsørgelse, uden at gøre Fordring paa noget Bidrag til sig eller Barnet fra Mandens Side,« og ifølge ovennævnte kgl. Bevilling ophævedes Ægteskabet paa de ved Separationen vedtagne Vilkaar.

Det er uomtvistet, at Delingen af Parternes Bo i Henhold til Separationsvilkaarene i sin Tid har fundet Sted i Mindelighed, men Appelindstævnte gør til Støtte for sin Paastand gældende, at ved bemeldte Deling er kun delt, hvad der paa det Tidspunkt lod sig dele, og følgelig ikke Appellantindens Fædrenearv, hvis Størrelse da var ganske ubestemmelig, og at han derfor maa være berettiget til nu, da denne Arv kommer til Udbetaling, at erholde Halvdelen af den.

Det findes imidlertid at maatte — som af Appellantinden hævdet — antages, at den Deling, der i sin Tid fandt Sted mellem Ægtefællerne i Henhold til Separationsvilkaarene, ifølge hvilken hun var indgaaet paa at forsørge sig selv og Barnet uden Bidrag fra Appelindstævnte, har været et endeligt Opgør mellem Parterne efter deres korte ægteskabelige Samliv, og da Appelindstævnte — efter hvad der er in confesso — ikke herved har taget noget Forbehold med Hensyn til den Hustruen tilfaldne Fædrenearv, findes han at

maatte være afskaaret fra nu at kunne gøre Krav gældende paa Andel i samme.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 295. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jørgen Pedersen Hviid (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri.

Hobro Købstads Politirets Dom af 17 Oktober 1901: Arrestanten Jørgen Pedersen Hviid bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede de af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Pedersen Hviid til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jørgen Pedersen Hviid, der er født i Aaret 1835 og tidligere straffet mangfoldige Gange for Betleri, til Dels forbundet med Løsgængeri og gentagne Gange for disse Forseelser i Forbindelse med Ejendomsindgreb, senest ifølge Hobro Købstads Ekstrarets Dom af 2 Maj d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 232, sammenholdt med §§ 39 og 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, tiltales under nærværende Sag paa ny for Betleri, og det maa i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og ved det i øvrigt oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Tiden mellem den 21de September d. A., da han fra Læsten, hvor han siden den 4de s. M. efter

Udstaaelsen af den ovennævnte, ham sidst idømte Straf havde haft Ophold hos en Svoger, begav sig over Hobro til Mariager, hvor han vil have søgt Arbejde, og hvorfra han atter vendte tilbage til Hobro, og den 2den f. M., da han blev anholdt i Hobro, har i begge de nævnte Byer tilbetlet sig Penge.

For dette Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage

---

Tirsdagen den 24 December.

Nr. 224. Advokat Halkier

contra

Restauratør **Carl Emil Hansen** (Def. Salomon),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 17 Maj 1901: Tiltalte, Restauratør Carl Emil Hansen, bør til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse bøde et Hundrede Kroner samt betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte, Restauratør Carl Emil Hansen, bør have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssagfører Paludan, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte ny Oplysninger ere uden Betydning for Sagens Afgørelse,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Emil Hansen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag mod Tiltalte, Restauratør Carl Emil Hansen, for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning er det oplyst, at der under 12 Juli 1895 gaves Tiltalte allerhøjeste Bevilling til i Hellerup, Gentofte Sogn, at holde Restauration og beværte med alle Slags Spise- og Drikkevarer samt sælge indenlandsk Øl og indenlandsk Brændevin ud af Huset, hvilken Forretning Tiltalte drev i en i Gentofte Sogn syd for Strandvejsbommen beliggende Ejendom, men fra Oktober Flyttedag 1900 i en nord for bemeldte Bom beliggende Ejendom i samme Sogn, uanset at Indenrigsministeriet, hvis Kendelse han ifølge Bevillingens Indhold er undergiven i Henseende til dens Fortolkning, ved Skrivelse af 21 August 1899 havde tilkendegivet ham, at Bevillingen ikke berettigede ham til at holde Restauration i den nord for Bommen beliggende Del af Sognet, hvorfor han ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 12 December 1900, stadfæstet ved denne Rets Dom af 2 April d. A., blev anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Amtets Fattigkasse tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han efter Afsigelsen af den anførte Politirets Dom uforandret er vedbleven paa samme nord for Strandvejsbommen beliggende Sted at drive Restauration med Udskænkning af spirituøse Drikke samt Salg af indenlandsk Øl og indenlandsk Brændevin ud af Huset.

Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 1 September 1858 og, foruden at være straffet som anført, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 April 1894 i Medfør af Konkurslovens § 148 er anset efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved den indankede Dom for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning er anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Kjøbenhavns Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, og da denne findes passende bestemt til 100 Kr., ligesom det rettelig er paalagt Tiltalte at betale Sagens Omkostninger, vil Dommen være at stadfæste, dog at det i Medfør af den sidstanførte Lovbestemmelse endvidere vil være at bestemme, at Tiltalte skal have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Nr. 288. Højesteretssagfører Salomon

contra

Sofus Christian Eltong (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Oktober 1901: Arrestanterne Valdemar Laurits Christian Hansen og Sofus Christian Eltong bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Hansen i 1 Aar,

Arrestanten Eltong i 3 Aar. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Richter, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Sofus Christian Eltongs Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Valdemar Laurits Christian Hansen og Sofus Christian Eltong tiltales for Tyveri.

Arrestanten Hansen er født den 18 December 1877 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 9 Januar 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Oktober 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest ved Søetatens kombinerede Rets Dom af 8 Juni 1900 efter Straffeloven for Krigsmagten §§ 84 og 179 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Arrestanten Eltong er født den 15 April 1876 og anset ved Rettens Dom af 18 Februar 1890 efter Straffelovens § 233 med 12 Slag Ris, ved Rettens Dom af 5 September 1896 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 9 Oktober 1897 dels efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar og senest ved Rettens Dom af 29 August 1899 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Arrestanten Hansen har tilstaaet, at han den 26 August d. A. sammen med Arrestanten Eltong begav sig op i Ejendommen Tordenskjoldsgade Nr. 26 for paa 1ste Sal at besøge sin der boende Plejesøster, Frøken Vilhelmine Stoltz, og af hende laane 1 Kr. De havde forinden sviret noget sammen, og 2 Personer, der havde været i deres Selskab, afventede deres Tilbagekomst udenfor Ejendommen. Da det nu ved deres gentagne forgæves Ringen viste sig, at Frøken Stoltz ikke var hjemme, besluttede Arre-

stanten at bestjæle hende og skaffede sig i denne Hensigt Adgang til hendes Lejlighed ved at aabne den aflaasede Dør med en Dirk, som Eltong havde hos sig, og i Lejligheden stjal han 2 Par Støvler, 1 Ring, noget Dækketøj, 1 Jaket, 1 Kikkert m. m. af samlet Værdi 45 Kr. 60 Øre, hvilke Genstande beroede frit fremme eller i uaflaasede Gemmer, dels i det af Frøken Stoltz's Logerende, Værkfører Carl Køhler benyttede Værelse, dels i Frøken Stoltz's øvrige Lejlighed. Arrestanten Eltong var Arrestanten behjælpelig med at pakke de nævnte Genstande sammen og bære dem bort fra Gerningsstedet, idet Meningen var i Forening at søge dem pantsatte, under hvilket Forsøg Arrestanten Hansen imidlertid blev anholdt.

Arrestanten Eltong har erkendt, at han og Arrestanten Hansen paa nævnte Maade har skaffet sig Adgang til Frøken Stoltz's Lejlighed, og har i alt væsentligt bekræftet Arrestanten Hansens Forklaring om, hvilke Genstande de der satte sig i Besiddelse af for at udbytte dem ved Pantsætning, men han har nægtet sig skyldig i noget ulovligt, idet han vil være gaaet ud fra, at Arrestanten Hansen havde sin Plejesøsters Tilladelse til de nævnte Dispositioner, naar han blot atter indløste Panterne, hvad han vil have troet, at Arrestanten Hansen i sin Tid vilde blive i Stand til.

Da Arrestanten Eltong — der efter det oplyste maa antages at have kendt Arrestanten Hansens Fortid, og som en Gang tidligere i indeværende Aar her ved Retten har siddet arresteret i Sag sammen med Hansen som mistænkt for i Forening med ham at have begaaet Indbrudstyveri — skulde tro, at Arrestanten havde sin Plejesøsters Tilladelse til Dispositioner af det nævnte Omfang og over Genstande, der til Dels ikke tilhørte hende — hvad Eltong ikke kan antages at have været uvidende om — er i og for sig ganske usandsynligt og ikke bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger. Vel har Eltong paastaaet, at Hansen udtrykkelig tilkendegav ham, at han handlede med sin Plejesøsters Tilladelse, men denne Forklaring strider mod, hvad Hansen oprindelig, før han var bleven bekendt med det af Eltong i Sagen indtagne Standpunkt, havde forklaret, og naar Hansen, efter at være konfronteret med Eltong, har forandret denne sin Forklaring og paastaaet, at han for Eltong urigtigen foregav at have en saadan Tilladelse, svækkes Tilliden til dette Anbringende ikke blot ved de Omstændigheder, under hvilke det er fremkommet, men ogsaa ved de Uoverensstemmelser, der i Enkelthederne paa dette Punkt er mellem de 2 Arrestanters Forklaringer.

At Arrestanten Eltong ikke har været i god Tro, synes endvidere at fremgaa deraf, at han oprindelig nægtede at have været sammen med Hansen oppe i den paagældende Ejendom og senere nægtede at have været med inde i Lejligheden, at han, der efter Hansens Anholdelse paa Gaden forføjede sig bort med nogle af Kosterne, deriblandt en Jaket, efter sin Forklaring har lagt denne fra sig paa en hærværende Trappegang i et ham uvedkommende Hus, hvorfra den siden er forsvunden, og at han oprindelig nægtede at have haft denne Jaket i sin Besiddelse, og i samme Retning peger den Omstændighed, at de 2 Personer, der som anført ventede paa Arrestanterne udenfor Ejendommen, efter deres Forklaringer vare fuldt paa det rene med, at de

Genstande, som Arrestanterne kom ned med, vare stjaalne, uagtet Hansen foregav, at han havde faaet dem af sin Plejesøster.

Herefter, og da Arrestanten Eltongs hele Fortid kendetegner ham som en Person, der er i høj Grad hengiven til Tyverier, findes hans Paastand om at have været i god Tro med Hensyn til Tilegnelsen af de nævnte Koster at maatte forkastes, og da det af Arrestantens Forklaring fremgaar, at denne Tilegnelse alt var tilsigtet, da han og Arrestanten Hansen lukkede sig ind i Lejligheden, findes han at maatte betragtes som Deltager i det her omhandlede Indbrudstyveri.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse, Arrestanten Hansen efter Straffelovens § 231, 2det Stk, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Arrestanten Eltong efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 285. Højesteretssagfører Salomon

contra

Johan Lorentz Flygare (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Samsø Birks Ekstrarets Dom af 25 Maj 1901: Tiltalte, Tjenestekarl Johan Lorentz Flygare af Pillemark, maa ikke nyde berusende Drikke, stilles med Hensyn hertil under Politiets Opsyn og hensættes, hvis han overtræder Forbudet, under Forvaring efter Politiets nærmere Bestemmelse, dog at Forbudet bortfalder ved hans indtrædende Fuldmyndighed, og at Tiltalte ikke i alt holdes i Forvaring ud over 6 Maaneder. Saa bør han og som Erstatning til Ungkarl Rasmus Peter Hansen af Pillemark erlægge 38 Kr. samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Sagførerne Th. Werner og C. Garde, henholdsvis 12 og 10 Kr. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1901: Mod Tiltalte Johan Lorentz Flygare bør af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Sagførerne Th. Werner og C. Garde for Underretten, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., og til Prokurator Casse og Overretssagfører Sinding for Overretten, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste. Salærerne for Højesteret findes at maatte udredes af Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Samsø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Johan Lorentz Flygare, der er født den 1 September 1882 og trende Gange har vedtaget at erlægge Bøder henholdsvis paa 50 Kr. for Gadeuorden, 20 Kr. for Slagsmaal og senest — den 15 Marts 1900 — paa 100 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 203, men i øvrigt ikke findes forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Ifølge de under Sagen afgivne til Dels beedigede Forklaringer og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 6 April 1901 gik Tiltalte, efter om Aftenen sammen med en Indsidder i Pillemark at have drukket 3 Pægle Brændevin, af hvilke Tiltalte nød det meste, hen ad Midnatstid til Husmand Rasmus Mikkelsens Ejendom i Pillemark, hvor der holdtes Fest af nogle unge Mennesker, deriblandt Rasmus Peter Hansen.

Tiltalte stillede sig i nogen Tid op indenfor Døren i det Værelse, hvor Festen holdtes, men da Hansen forlod Værelset for at gaa hjem, fulgte han efter. Komne udenfor lagde Hansen sin Haand paa Tiltaltes Skulder, idet han opfordrede ham til at gaa hjem. Tiltalte tog nu fat paa Hansen for at kaste ham omkuld, hvorfor Hansen for at værge sig kastede Tiltalte til Jorden. Efter at Tiltalte havde rejst sig, slog han Hansen med sin knyttede Haand i Ansigtet, hvorpaa Hansen paa ny kastede ham til Jorden og samtidig gav ham 2 Slag paa Kinden, hvorefter han gik fra Tiltalte, efter dog først paa ny at have opfordret ham til at gaa hjem. Hertil erklærede Tiltalte sig villig, men bad, om han ikke først maatte tale med Hansen under 4 Øjne. De fulgtes saa et Stykke hen ad Gaden i Pillemark, og efter at have vekslet nogle Ord, udbrød pludselig Tiltalte: »Ja, saa dø med det samme« og huggede ham flere Gange i Hovedet og den ene Arm med Bladet af en godt 3 Tommer lang Pennekniv, hvorpaa Tiltalte tog Flugten, men blev indhentet af Hansen, der puffede ham ud i Gadekæret i Pillemark, i hvilket der kun var lidet Vand.

Ifølge en den 10 April 1901 af Distriktslægen i Tranebjerg efter en samme Dag foretagen Undersøgelse af Hansen afgiven Erklæring saas der i Issen et ca. 4 Ctm. langt, noget gabende Saar, dækket af indtørrede Blodskorper, i Panden og paa højre Kind 2 overfladiske, ganske smalle Saar, resp. 3 og 2 Ctm. lange, og i venstre Øre et lille trekantet, til Dels skorpedækket Saar, som syntes at have perforeret Ørebrusken. Et lignende Saar fandtes bag venstre Øre. Endelig havde Hansen et ca. 5 Ctm. langt Saar paa Undersiden af venstre Overarm lige ovenfor Albuen, hvilket Saar maatte formodes oprindelig at have været ret dybt.

Hansen var paa Grund af Læsionerne uarbejdsdygtig i nogle Uger, men Læsionerne kunne ikke antages at ville medføre blivende Følger for hans Helbred.

Tiltalte har forklaret, at han ikke betvivler, at alt med Hensyn til Voldshandlingerne er tilgaaet som ovenfor anført, men har stadig bestemt fastholdt, at han, der mindes, at han var henne hos Mikkelsen efter at have drukket hos Indsidderen, ikke husker, hvad der er passeret fra da af, og til han laa i Gadekæret med sin oplukkede Kniv i Haanden og hørte, at der blev raabt noget om, at han havde stukket med Kniv.

Det kgl. Sundhedskollegium, fra hvilket der herfra er indhentet Erklæring om, hvorvidt der efter det foreliggende er Grund til at antage, at Tiltalte under sine Voldshandlinger mod Hansen ikke har været sig selv bevidst, har i sin Erklæring af 9 September 1901 udtalt, at Tiltaltes Forklaring om, at han ikke vidste, hvad han ved den paagældende Lejlighed foretog sig, formentlig ikke kan forkastes.

Herefter findes der efter Straffelovens § 38, 1ste Stykke, ikke at kunne idømmes Tiltalte nogen Straf for Voldshandlingerne, og som Følge heraf vil ej heller den af Hansen under Sagen nedlagte Erstatningspaastand kunne tages til Følge.

Derimod skønnes det efter alt, hvad der er oplyst i Sagen, at burde i Medfør af bemeldte Paragrafs 2det Stykke bestemmes, at der af Øvrigheden skal træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod Tiltalte.

Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagførerne Th. Werner og C. Garde, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. ville være at udrede af det offentlige.

Den indankede Dom, ved hvilken det er statueret, at Tiltalte ikke maa nyde berusende Drikke, stilles med Hensyn hertil under Politiets Opsyn og hensættes, hvis han overtræder Forbudet, under Forvaring efter Politiets nærmere Bestemmelse, dog at Forbudet bortfalder ved hans indtrædende Fuldmyndighed, og at Tiltalte ikke i alt holdes i Forvaring udover 6 Maaneder, hvorhos han dømtes til at betale Erstatning til Hansen samt Aktionens Omkostninger, vil i Overensstemmelse med foranstaaende være at forandre.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Torsdagen den 2 Januar 1902.

Nr. 297. Advokat Halkier

contra

Anders Christian Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rinds Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 13 Juli 1901: Tiltalte, Slagter Anders Christian Christensen af Ingstrup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede i Erstatning til Husmand Christen Rasmussen af Iglsø 185 Kr. 67 Øre og til Snedker N. S. Bjørn af Aalestrup 68 Kr. 95 Øre samt udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen 12 Kr. og Defensor, Sagfører Steenberg, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1901: Tiltalte Anders Christian Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Boelsmand Christian Rasmussen 160 Kr. 57 Øre. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Christian Christensen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Januar 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 38.**

Torsdagen den 2 Januar.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anders Christian Christensen, der er født i Aaret 1879, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 4 Januar d. A. købte Tiltalte i Henhold til skriftlig Kontrakt af Bolsmand Chrlstian Rasmussen af Iglsø en ca. 8 Aar gammel gul norsk Hest for en Købesum af 175 Kr., der skulde betales den 12te s. M., og i øvrigt paa Vilkaar, at Hesten ikke blev Køberens Ejendom og ikke maatte sælges eller pantsættes, forinden Købesummen var betalt. Som det maa antages, den 8de s. M. bortbyttede Tiltalte imidlertid Hesten til en Mand i Støttrup mod en anden Hest, som han ligeledes senere har afhændet, medens han kun har betalt Christian Rasmussen 14 Kr. 43 Øre af Købesummen, hvorhos han har erklæret sig ude af Stand til for Tiden at fyldestgøre Rasmussen for Resten.

Idet det nu maa blive uden Betydning, hvad Tiltalte har villet gøre gældende, at han bortbyttede Hesten, fordi den havde forskellige Fejl og bl. a. ikke kunde æde uden at blive syg, og at han har meddelt Rasmussen, at han af den nævnte Grund havde solgt Hesten, hvortil Rasmussen havde svaret, at det gjorde ikke noget, naar han blot fik sine Penge, hvilken Forklarings Rigtighed Rasmussen i øvrigt har benægtet, vil Tiltalte for sit saaledes udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 253 . . .

Den af Tiltalte efter det foranførte forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Efter derom af Bolsmand Christian Rasmussen nedlagt Paastand vil Tiltalte derhos være at tilpligte at betale Rasmussen i Erstatning Købesummen for den oven ommeldte Hest, 175 Kr., med Fradrag af de betalte 14 Kr. 43 Øre, altsaa 160 Kr. 57 Øre, hvorimod der, for saa vidt Rasmussen yderligere har paastaaet sig tilkendt hos Tiltalte et Beløb af 25 Kr. i Erstatning for »Rejser m. v.«, ikke findes Føje til under nærværende Sag at tage dette Krav under Paakendelse.

Tirsdagen den 7 Januar.

Nr. 18. **J. S. Bischoff** (Nellemann)

contra

de selvskiftende Arvinger efter den under Sagens Drift ved Døden afgaaede Restauratør **Jørgen Jensen**, nemlig Grosserer **Jørgen Michael Marius Jensen** og **Anna Elise Laurine Borum**, født **Jensen**, med Ægtefælle, Købmand **Frantz Obert Borum** (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Vederlag for Bestyrelsen af en Landbedrift.

Aarhus Købstads ordinære Rets Dom af 21 April 1898: Kontracitanten, Restauratør Jørgen Jensen, bør for Tiltale af Hovedcitanten J. S. Bischoff, i denne Sag fri at være. Hovedcitanten bør til Kontracitanten betale 200 Kr. med Renter, 5 pCt. p. a. fra den 2 Maj 1896, til Betaling sker. Saavel Hoved- som Kontrasøgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 August 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Sagens Drift er Indstævnte, Restauratør Jørgen Jensen, afgaaet ved Døden, og hans selvskiftende Arvinger indtraadte i Sagen.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte tilsvare de Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, J. S. Bischoff, til de Indstævnte, Grosserer Jørgen Michael Marius Jensen og Anna Elise Laurine Borum, født Jensen, med Ægtefælle, Købmand Frantz Obert Borum, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Forpagteren af det til den Indstævnte, Restauratør Jørgen Jensen i Aarhus, tilhørende Landejendom »Ny Mølle« hørende Landbrug i Foraaret 1886 var afgaaet ved Døden, blev der indledet Forhandlinger mellem Indstævnte og Citanten J. S. Bischoff, der nu er bosat i Aarhus, men den Gang alt i nogle Aar havde haft det til bemeldte Ejendom ligeledes hørende Møllebrug i Forpagtning, om ved Siden af sidstnævnte Forpagtning ogsaa at overtage Forpagtningen af Landbruget. Da Citanten imidlertid ikke vilde forpagte Landbruget, blev der truffet en Overenskomst mellem ham og Indstævnte gaaende ud paa, at Citanten skulde bestyre bemeldte Landbrug for Indstævntes Regning og Risiko, uden at der om denne Overenskomst blev oprettet nogen skriftlig Kontrakt, og i Henhold til den saaledes trufne Aftale bestyrede Citanten derefter Landbruget i Tiden fra 1 Maj 1886 indtil 1 Maj 1892, da Forholdet efter hans Ønske ophørte, hvorimod han vedblev at være Forpagter af Mølleriet, indtil han den 1 November 1895 ligeledes fratraadte denne Forpagtning. Medens Citanten saaledes bestyrede L. ndbedriften paa Ejendommen, antog og afskedigede han de fornødne Tjeneste- og Arbejdsfolk, kostede og lønnede disse, foretog alle Indkøb og Salg af Kreaturer og Heste, solgte Gaardens Produkter — til Dels saaledes, at han selv til Brug i Mølleriet overtog den største Del af den paa Ejendommen avlede Sæd, medens han fra Møllen leverede det til Ejendommen nødvendige formalede Korn m. m. — indkøbte Foderstoffer osv., alt uden Assistance eller Kontrol fra Indstævntes Side, idet han kun førte et almindeligt Kasseregnskab over samtlige med Driften forbundne Udgifter og Indtægter og til Indstævnte eller dennes Svigersøn, Skindhandler Borum i Aarhus, paa Indstævntes Vegne flere Gange aarligt afleverede sin Kassebog samt, saa ofte det forlangtes, afgav de til en Opgørelse af Driftens Status fornødne yderligere Oplysninger, hvorefter hans Udlæg til Driften i Henhold til en for hvert Driftsaar stedfunden Statusopgørelse bleve ham godskrevne. Da Bestyrerforholdet, som meldt, hævedes den 1 Maj 1892, fandt der ligeledes en saadan Opgørelse Sted mellem Parterne, og Indstævnte udbetalte da Citanten, hvad denne efter Opgørelsen havde til Gode, hidrørende fra Bestyrelsen af Landbruget, i alt 2898 Kr. 99 Øre, for hvilket Beløbs Modtagelse Citanten udstedte en den 16 Maj 1892 dateret saalydende Kvittering: »Dags Dato modtaget af Hr. J. Jensen, Aarhus, Kroner To Tusinde Otte Hundrede Niti Otte Kroner 99 Øre, hvorfor herved kvitteres pr. 30 April 1892«.

Under Anbringende af, at han ikke har modtaget nogen som helst Løn for sit omfattende Arbejde ved Bestyrelsen af formeldte Landbrug i det oven angivne Tidsrum fra Maj 1886 til Maj 1892, og at Indstævnte uagtet mangfoldige Paakrav har vægret sig ved at betale ham nogen saadan Løn, har nu Citanten, der har opgjort sit Lønkrav saaledes:

1. Kontant Løn for det fornævnte Tidsrum — uden Kost og Logi m. m., som ikke leveredes Citanten af Indstævnte — 2 Kr. 50 Øre pr. Dag i 2190 Dage . . . . . 5475 Kr.
2. For Ulejligheden med at passe og koste Tjenestefolkene i samme Tid 10 Øre pr. Dag for hver af de fire faste Tjenestefolk . . . . . 876 —

3. For den samme Ulejlighed med 6 Høstfolk i 180 Dage samme Vederlag . . . . . 108 Kr.

i alt 6459 Kr.

under nærværende Sag i første Instans søgt Indstævnte til Betaling af dette Beløb med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 Februar 1896, indtil Betaling sker, hvilken Paastand han dog, efter at Indstævnte under et Kontrasøgsmaal havde søgt Citanten til Betaling af 200 Kr. som skyldige til Rest paa Parternes Mellemværende fra Forpagtningen af Mølleriet, hvilken Fordrings Rigtighed Citanten erkendte, har forandret derhen, at Indstævnte tilpligtes at betale ham 6259 Kr. med Renter, 5 pCt. p. a., af 6459 Kr. fra 20de Februar 1896 til Kontraforligsklagens Dato den 2 Maj næstefter og af 6259 Kr. fra sidstnævnte Dato indtil Betaling sker. Subsidiært har Citanten paastaaet det ham tilkommende Vederlag fastsat af Retten eller ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn.

Ved Underretsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, hvorimod denne er tilpligtet at betale Indstævnte 200 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 2 Maj 1896, indtil Betaling finder Sted, og Sagen er nu af Citanten indanket for Overretten, hvor han har nedlagt Paastand om hos Indstævnte at tilkendes det i første Instans omstridte Beløb, 6259 Kr., eller et Beløb efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn med Renter 5 pCt. p. a. af det tilkendte Beløb fra 20 Februar 1896, indtil Betaling sker, hvorhos han in subsidium har paastaaet Sagens Udfald gjort afhængig af Partsed. Indstævnte har procnderet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Citanten har anbragt, at han straks ved det paagældende Bestyrerforholds Stiftelse forbeholdt sig Løn og fik en saadan tilsagt af Indstævnte, idet han nærmere har angivet, at Indstævnte, da Lønspørgsmaalet bragtes paa Bane af Citanten, først foreslog, at de indrettede sig saaledes, at de delte Overskudet af Landbedriften, og derpaa, da Citanten straks forkastede dette Forslag, spurgte, om Citanten ikke vilde gaa ind paa en saadan Deling, naar Indstævnte, hvad han dog vilde betænke sig paa, garanterede Citanten mindst 1000 Kr. i aarlig Gage, hvortil Citanten bemærkede, at det skulde han nok svare paa, saafremt Indstævnte bestemte sig for at yde en saadan Garanti, at Indstævnte herefter anførte, at de, som i saa mange Aar havde samarbejdet saa udmærket og vare blevne fortrolige bekendte, sagtens kom ud af Lønspørgsmaalet, hvad Citanten ogsaa mente, og at de derefter enedes om, at Citanten blot skulde tage fat paa Arbejdet, saa kom de nok til Rette om Lønnens Størrelse, hvorom der imidlertid aldrig senere blev truffet nogen Overenskomst, ligesom Indstævnte ikke senere kom tilbage til sin Antydning af at ville garantere Citanten en Løn af mindst 1000 Kr. aarligt.

Indstævnte, der formener, at den til Grund for det indtalte Beløb lagte Ansættelse i sig selv er ganske urimelig og vilkaarlig, har derhos benægtet Rigtigheden af den nys nævnte Fremstilling fra Citantens Side, idet han har gjort gældende, at der blev truffet den Overenskomst mellem ham og Citanten, at denne skulde bestyre Landbruget paa Indstævntes Regning og Risiko og saaledes, at de skulde dele det Overskud, som Ejendommen maatte give, uden at der, hverken da

Overenskomsten blev indgaaet eller senere, var Tale om, at Citanten skulde have nogen egentlig Løn for Bestyrelsen, og Indstævnte har derhos til Støtte for sin Frifindelsespaastand med Hensyn til Citantens Lønkrav yderligere anført, at Citanten hverken, saa længe Bestyrelsesforholdet vedvarede, eller ved dets Ophør i Foraaret 1892 og den da stedfundne Hovedopgørelse mellem dem har fremsat noget Krav paa Løn, at saadant Krav ej heller fremkom fra Citantens Side i de efterfølgende Aar eller ved den mellem dem foretagne Opgørelse, da Citantens Forpagtning af Mølleriet ophørte den 1 November 1895, hvorimod Citanten først i Slutningen af Aaret 1895 indfandt sig hos Indstævnte og overleverede ham en Regning lydende paa det under nærværende Sag indtalte Beløb, uden Fradrag af de 200 Kr. fra Kontrasøgsmaalet, og indeholdende de ovenfor angivne tre Poster, dog at Posterne 2 og 3 i Regningen lød paa »Logis« for Folkene og ikke, som i Forligsklagen angivet, paa »Ulejlighed med at passe og koste« Folkene, at Landbedriften paa »Ny Mølle« under Citantens Bestyrelse vel kun gav Overskud det første Aar $18^{86}/_{87}$, nemlig 57 Kr. 28 Øre, hvilket Beløb Indstævnte fandt for ringe til at dele, hvorfor han lod Beløbet i sin Helhed komme Citanten til Gode, at Regnskabet for Bedriften hvert Aar blev gennemgaaet af Parterne, hvorefter Citanten blev godskrevet for, hvad der derefter tilkom ham, og at Citanten i Henhold hertil den 1 Maj 1892, da Forholdet hævedes, efter Gennemgang af de forskellige Poster, som foran angivet, fik udbetalt det ham da tilkommende Beløb, 2898 Kr. 99 Øre, for hvis Modtagelse han afgav den ovenfor anførte Kvittering af 16 Maj 1892, der efter Indstævntes Formening maa betragtes som en Saldokvittering for hele Parternes Mellemværende hidrørende fra Citantens Bestyrelse af den ommeldte Landbedrift.

Det er, som anført, in confesso under Sagen, at der mellem Parterne var Forhandlinger angaaende en Deling af det ommeldte Landbrugs eventuelle Overskud, hvorimod der er Uenighed om, hvorvidt der blev truffet nogen endelig Aftale herom, eller om der af Indstævnte blev tilbudt eller lovet Citanten nogen fast Løn.

Det fremgaar nu af Sagens Oplysninger, at den omhandlede Landbedrift, hvortil hørte ca. 60 Tdr. Land, hvoraf 10 Tdr. Land Skov og Resten Agerland, blev drevet fra en Gaard, der var sammenbygget med de Bygninger, hvori det af Citanten forpagtede Møllebrug fandtes, og i hvilke han tillige havde indrettet et Savskæreri, og naar henses til, at Citanten, der, alt forinden han tiltraadte Bestyrelsen af Landbedriften, havde et nøje Kendskab til denne, som havende sin øvrige Virksomhed der paa Stedet havde let Adgang til at føre Tilsyn med hele Ejendommen, og navnlig til, at han, der ikke blot uden Kontrol disponerede frit i alle Driften vedrørende Anliggender, men ogsaa selv satte Prisen paa Korn, der fra Landbruget leveredes til hans Møllebrug, og ligeledes paa Mel, der omvendt anvendtes i Landhusholdningen, paa forskellig Maade maa antages at have haft Interesse i at drive Landhusholdningen i Forbindelse med Møllebruget, navnlig derved, at han ved Landprodukterne kunde forsyne Møllen med Materiale til denne sin Virksomhed, findes det ikke uantageligt, at Citanten, naar han havde Udsigt til Halvdelen af Landbrugets eventuelle Overskud, har ment at kunne se sin Regning ved, selv uden direkte Vederlag for

sit personlige Arbejde, at overtage Ledelsen af dette Landbrug, hvorved der i hvert Fald ikke for ham var forbunden nogen som helst Risiko, eftersom muligt Underskud af Indstævnte blev dækket efter Regning, og det fremgaar ogsaa af den af Skindhandler Borum førte, under Sagen fremlagte Statusbog, at den efter første Driftsaar optagne Status viste det ovennævnte, om end kun ringe, Overskud af 57 Kr. 28 Øre. Derimod viste vel de følgende Driftsaar et stadig stigende Underskud, der ved Ophøret af Citantens Virksomhed som Bestyrer udgjorde i alt ca. 8800 Kr.; men dette ugunstige Resultat maa, efter hvad Parterne ere enige om, antages at skyldes, at disse Aar i det hele var særdeles ugunstige for Landmændene her i Landet.

Da dernæst Citanten, hvad der er in confesso under Sagen, ikke ved de mellem ham og Indstævnte stedfundne Opgørelser har fremsat noget Krav paa en saadan Løn, som her under Sagen søges gennemført, eller endog blot har bragt dette Spørgsmaal paa Bane, nemlig hverken da han i Foraaret 1892 fratraadte Bestyrelsen af Landbruget og i den Anledning modtog det ovennævnte Beløb, 2898 Kr. 99 Øre, for hvilket han meddelte Kvitteringen af 16 Maj 1892, eller da Afleveringen af Mølleforpagtningen fandt Sted i November 1895, hvilket Citanten vel har villet forklare derved, at han var betænkelig ved at lægge sig ud med Indstævnte, saa længe Mølleforpagtningen endnu bestod, og saa længe den i Forpagtningskontrakten stipulerede Afleveringsforretning, ved hvilken det var muligt for Indstævnte i betydelig Grad at chikanere ham, var overstaaet — et Anbringende, hvorpaa der imidlertid ingen Vægt kan lægges, saa meget mindre som Afleveringen af Møllebruget skulde ske og skete gennem en Vurderingsforretning af udvalgte Mænd — findes der ifølge det foranførte ikke uden videre at kunne gaas ud fra, at Citanten ved Overtagelsen af Landbrugets Bestyrelse har erholdt noget Krav paa direkte Løn for sin personlige Virksomhed, og da han ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at der af denne er givet ham noget udtrykkeligt Løfte i saa Henseende, maa det billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for hans Tiltale i Hovedsagen, og at Citanten er tilpligtet at betale Indstævnte de under Kontrasagen paastævnte 200 Kroner med Renter som anført, og bemeldte Dom, ved hvilken saavel Hoved- som Kontrasøgsmaalets Omkostninger ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 296. Højesteretssagfører Jensen

contra

Gerhard Frederik Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 28 August 1901: Tiltalte, Slagter Gerhard Frederik Petersen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Gaardejer Engholm af Tørring Mark betale 100 Kr. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 November 1901: Tiltalte Gerhard Frederik Petersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt i Erstatning til Gaardejer Niels Thomsen Engholm betale 100 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Gerhard Frederik Petersen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagter Gerhard Frederik Petersen, der er født i Aaret 1873 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, indfandt Tiltalte, der er bosiddende i Randers, sig den 5te eller 6te Juli d. A. hos Gaardejer Niels Thomsen Engholm paa Tørring Mark og afkøbte denne en Ko, som han skulde betale med 135 Kr. og modtage i Tvede Mandag den 8de s. M.

Der var ikke ved denne Lejlighed Tale om, naar Købesummen skulde erlægges, men Tiltalte — der en halv Snes Dage tidligere forgæves havde budt Engholm 130 Kr. for Koen, at betale kontant ved Leveringen — har erkendt, at han var paa det rene med, at Koen skulde betales ved Afleveringen.

Engholm, der maa antages at have været forhindret i personligt at aflevere Koen den 8 Juli, idet han, som han har anbragt, var upas-

selig og sengeliggende, lod den nævnte Dag sin 13-aarige Tjenestedreng trække Koen til Tvede, idet han paalagde Drengen, at denne ikke maatte aflevere Koen til Tiltalte, med mindre denne samtidig betalte de 135 Kr. Da Tiltalte traf Drengen i Tvede, sagde han til denne — efter først at have bemærket, at han skulde jo have Pengene med, hvortil Drengen svarede Ja, at han skulde komme Dagen efter og betale Koen, hvorhos han skrev og leverede Drengen en Seddel, som denne læste, og hvori Tiltalte meddelte Engholm, at han kom ud til denne den følgende Dag, da han ventede Afregning fra Kjøbenhavn Tirsdag, og i Tillid hertil afleverede Drengen Koen til Tiltalte.

Den 9 Juli indfandt Tiltalte sig ogsaa hos Engholm, der var sengeliggende, og betalte denne 35 Kr., idet han udtalte, at han ikke havde flere Penge i Øjeblikket, i hvilken Forbindelse han, efter hvad han maa anses at have erkendt, ytrede, at han ventede Afregning fra Kjøbenhavn paa nogle Lam, hvilken Afregning han allerede skulde have modtaget, inden han købte Koen; men medens Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at han ved denne Lejlighed tilbød Engholm, at denne kunde faa Koen igen, hvis han ikke vilde vente med de 100 Kr., til Tiltalte atter kom der paa Egnen, hvorved han tilføjede, at han nok kom igen om Torsdagen, samt at Engholm da svarede, at naar han fik Pengene, naar Tiltalte kom igen, var det godt, har Engholm benægtet, at Tiltalte tilbød ham at faa Koen igen, idet han efter Engholms Forklaring blot sagde, at han skulde stræbe at komme hjem og ud med Kødet til et Bryllup hos en navngiven Mand ved Skafføgaard; derhos har Engholm benægtet, at han overhovedet indrømmede Tiltalte nogen Henstand, idet han, der efter Tiltaltes nys nævnte Udtalelse bestemt maatte antage, at Koen allerede var slagtet, kun tvungen af Omstændighederne betydede Tiltalte, at denne maatte sende Pengene inden Ugens Udløb.

Tiltalte indfandt sig imidlertid ikke senere hos Engholm, og efter at denne den 20 Juli havde opsøgt Tiltalte i Randers og afkrævet ham Restkøbesummen, som Tiltalte lovede at betale ham i Løbet af 2 Timer, uden at han imidlertid indfandt sig paa det med Engholm aftalte Sted, anmeldte Engholm den 21de s. M. Sagen for Politiet.

Medens Tiltalte under Hovedforhøret forklarede, at han, efter at have været hos Engholm den 9 Juli, havde slagtet Koen, solgt Kødet og forbrugt Pengene, men ikke siden havde været i Stand til at afgøre sin Gæld til Engholm, hvilken han imidlertid vilde betale, saa snart han blev i Stand dertil, forklarede han under Reassumtionsforhøret først, at han den 10 Juli havde solgt Koen paa Andelsslagteriet i Strømmen for, saa vidt han huskede, 118 Kr., og at han undlod at betale Engholm af disse Penge, fordi de medgik til Husleje og uheldige Handeler; men efter at det senere under Forhøret var oplyst, at Tiltalte allerede den 8 Juli af nys nævnte Slagteri havde erholdt 130 Kr. udbetalt som Forskud paa den oftnævnte Ko, som han derefter leverede den 10de s. M., hvorpaa den blev slagtet, og — som det maa antages for Tiltaltes Regning — solgt til Udlandet, hvor den imidlertid kun udbragtes til i alt 117 Kr. 50 Øre, erkendte Tiltalte i et derefter afholdt Forhør Rigtigheden heraf, hvorhos han paa Forehold af, hvorfor han ikke ved sin Nærværelse hos Engholm den 9de Juli havde betalt denne Restkøbesummen, forklarede, at han allerede

den 8de s. M. havde brugt de af Slagteriet modtagne 130 Kr., idet han dels havde betalt en anden Slagter 50 Kr., som han skyldte denne, dels havde laant bemeldte Slagter 80 Kr., hvilket sidste Beløb han, efter nogle Dage senere at have faaet det tilbagebetalt, efter sin videre Forklaring anvendte til Husleje og til at leve for.

For saa vidt Tiltalte nu har villet gøre gældende, at han, saafremt Engholm den 9 Juli havde nægtet ham Henstand med de 100 Kr., vilde have skaffet sig de 130 Kr. tilbage fra nys nævnte Slagter og tilbagebetalt Beløbet til Slagteriet, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette ganske uantagelige Anbringende, hvorved bemærkes, at Tiltalte efter Sagens Oplysninger maa antages at være en i økonomisk Henseende slet stillet og uvederhæftig Person.

Naar derhos henses til, at Tiltalte, efter hvad der videre er oplyst, ikke den 9 Juli d. A., da han, som foranført, forhandlede med Engholm, havde noget Tilgodehavende ifølge forventet Afregning fra Kjøbenhavn eller i øvrigt havde nogen Udsigt til Forstrækninger fra Kjøbenhavn eller andet Steds, samt til at Tiltalte, efter at Engholm havde anmeldt Sagen for Politiet, har forbrugt et Beløb af 40 à 45 Kr., som han i Slutningen af Juli Maaned fik betalt for et Svin, uagtet det af en Politibetjent, der forinden Salget af Svinet afhørte ham i Anledning af Anmeldelsen, blev betydet ham, at han burde søge at skaffe Engholm Dækning, findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold ved, som anført, at skaffe sig Koen udleveret uden Betaling og derefter disponere over den samt forbruge det derved indvundne Beløb, medens han har undladt at betale Engholm den langt overvejende Del af dennes Tilgodehavende for Koen, idet Tiltalte, som meldt, ligeledes undlod at benytte det Beløb, han senere fik ind ved Salget af det oven omtalte Svin, til Afbetaling paa sin nævnte Gæld til Engholm.

Den af Tiltalte for dette Forhold, der vil være at tilregne ham efter Straffelovens § 257, forskyldte Straf, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han, overensstemmende med den af Gaardejer Engholm nedlagte og ved Underretsdommen rettelig til Følge tagne Paastand, vil have at betale denne en Erstatning af 100 Kr.

Torsdagen den 9 Januar 1902.

Nr. 36. Firmaet **Pagh & Qvist-Pedersen** (Høgsbro)

contra

Grosserer **Poul Christensen** (Jensen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel om et Parti Mel.

Skads Herreds Gæsterets Dom af 20 September 1898: Indstævnte, Firmaet Pagh & Qvist-Pedersen, Esbjerg, bør for Tiltale af

Citanten, Grosserer Poul Christensen af Kjøbenhavn, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1901: De Indstævnte, Firmaet Pagh & Qvist-Pedersen, bør til Citanten, Grosserer Poul Christensen, betale 1758 Kr. 35 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 23 September 1896, indtil Betaling sker. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte til Citanten 100 Kr. Sagfører Knutzen i Esbjerg bør til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse bøde 40 Kr. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet Pagh & Qvist-Pedersen, til Indstævnte, Grosserer Poul Christensen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I August Maaned 1895 solgte Citanten, Grosserer Poul Christensen i Kjøbenhavn, til de Indstævnte, Firmaet Pagh & Qvist-Pedersen i Esbjerg, 1000 Sække Rugsigtemel $^0/_1$ fra A. H. Zanders Mølle i Stettin til en Pris af 11 Rmk. pr. Sæk à 100 Kilo, Brutto, inkl. Sæk, fob Stettin, at afskibe August—November 1895 efter de Indstævntes Valg, og Betalingen at erlægge Netto kontant mod endosseret Konnossement.

I Marts 1896 købte de Indstævnte af Citanten yderligere 500 Sække Rugsigtemel fra den samme Mølle og af samme Mærke til en Pris af 11 Rmk. 50 Pf. pr. Sæk à 100 Kilo, at afskibe Marts—Maj s. A. efter de Indstævntes Valg og i øvrigt paa samme Vilkaar som fornævnt.

Efter at de Indstævnte af det først solgte Parti, hvis Levering for en Del blev forsinket som Følge af et Maskinbrud paa den ovennævnte Mølle, efterhaanden havde aftaget i alt 735 Sække, hvoraf en Del først efter at Møllen — som det maa antages i Februar 1896 — atter var bleven leveringsdygtig, meddelte de Citanten i en Skrivelse til denne af 26 Maj 1896, at de fra flere Kunder havde modtaget Klager over

Zanders Rugsigtemel uden egentlig at tillægge disse nogen Betydning, men da der stedse indløb flere Klager, saa de sig nødsagede til at annullere »Resten af i Nota havende« — hvorved de Indstævnte maa antages at have sigtet dels til de endnu ikke aftagne 265 Sække af det først købte Parti Mel, dels til hele det sidst købte Parti paa 500 Sække — da de selvfølgelig kun kunde anvende godt, sundt og bagedygtigt Mel.

Citanten, der straks i en Skrivelse af 27 Maj til de Indstævnte vægrede sig ved at annullere Salget af de nævnte 765 Sække Mel, fastholdt under en derefter med de Indstævnte ført Brevveksling, at Melet var af god og sund Kvalitet, hvorhos Citanten, der maa antages i Anledning af de Indstævntes Klage tillige at have brevvekslet med A. H. Zander i Stettin, meddelte dem, at denne havde betegnet Klagen som aldeles ugrundet og nægtede at annullere Ordrerne, men i øvrigt var villig til at lade Sagen afgøre af Kjøbenhavns Børsarbitrage, hvis de Indstævnte ønskede dette. Fra Citanten, der i tvende Skrivelser af 12te og 15de Juni havde opfordret de Indstævnte til uden Ophold at aftage de resterende 765 Sække Mel, fremkom der et Par Dage senere en fornyet Anmodning i denne Retning, idet han i en Skrivelse af 17 Juni opfordrede dem til at aftage Melet senest den 27de Juni, »da« — som det i Skrivelsen tilføjes — »Melet i modsat Fald vil blive solgt bedst muligt ved edsvoren Mægler i Stettin for Deres Regning.«

Da de Indstævnte fremdeles undlod at aftage Melet, lod Citanten dette bortsælge, i hvilken Henseende han har fremlagt en, Kjøbenhavn den 19 August 1896 dateret, af en Varemægler udfærdiget Slutseddel, lydende paa, at denne af Citanten til en i Kjøbenhavn boende navngiven Tredjemand har købt »765 Sække Rugsigtemel à 200 Pd., Mrkt. $^0/_1$, i gode sunde Varer efter leveret forseglet Prøve af A. H. Zanders Fabrikat i Sttettin. At levere frit om Bord i Stettin. At modtage i Løbet af 3 Uger fra Dato. Pris 875 Pf. pr. Sæk à 200 Pd. Brutto inkl. Sæk frit om Bord.«

Idet nu den Pris, som de Indstævnte skulde have betalt for Melet, udgjorde

for 265 Sække à Rmk. 11 00	Rmk.	2915 00
og for 500 — à — 11 50	—	5750 00
tilsammen . .	Rmk.	8665 00

medens der ved det fornævnte Salg kun udkom for
765 Sække à 875 Pf. . . . . — 6693 75

saaledes, at der ved Salget er fremkommet et Underskud af . . . . . Rmk. 1971 25

= 1758 Kr. 35 Øre, har Citanten under nærværende i første Instans gæsteretsvis behandlede Sag nedlagt Padstand om, at de Indstævnte tilpligtes at betale ham nævnte Beløb, 1758 Kr. 35 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 23 September 1896, indtil Betaling sker.

Ved Gæsteretsdommen ere de Indstævnte efter deres derom ned-

lagte Paastand frifundne for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af denne indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen forandret overensstemmende med sin for Underretten nedlagte Paastand, medens de Indstævnte have procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

De Indstævnte have til Støtte for deres Frifindelsespaastand gjort gældende, at de have været berettigede til at forlange de ovennævnte med Citanten indgaaede Handeler ophævede for de tidt ommeldte 765 Sækkes Vedkommende, og have med Hensyn hertil nærmere anbragt, at der, efter at Møllen i Stettin efter den oven berørte Standsning i dens Drift atter var bleven leveringsdygtig, og de atter havde aftaget Partier af det købte Mel, fra saa godt som samtlige deres Kunder, der havde modtaget Mel af de nu fra Møllen leverede Partier, var fremkommet Klager over, at Fabrikatet ikke var bagedygtigt, sundt eller i det hele taget brugeligt, hvorfor de saa sig nødsagede til at tage de til Kunderne solgte Partier tilbage eller paa anden Maade affinde sig med dem. Herom havde de tilskrevet Citanten i det ovennævnte Brev af 26 Maj 1896, hvorhos de til Bevis paa Rigtigheden af deres Paastand om Melets ukontraktmæssige Beskaffenhed havde ladet medfølge et fra en Kunde, der havde faaet 10 Sække af det købte Melparti, modtaget Brev, hvori denne gjorde gældende, at Melet, langt fra at være en sund og god Handelsvare, var ubrugeligt og ikke bagedygtigt.

Citanten har derimod paastaaet, at alt det leverede Mel var godt og sundt og i enhver Henseende kontraktmæssigt, og da de Indstævnte ikke blot intet Bevis have ført for det leverede Mels Ukontraktmæssighed, men endog i et Citanten tilstillet Brev, der er dateret den 25de Maj 1896 og af denne er fremlagt for Overretten, ses at have beklaget endnu ikke at kunne disponere over det købte Mel, da Forretningen til Dels stod stille i denne Artikel, idet de derhos tilføjede, at de nu skulde anstrenge sig for snarest at give Citanten Afsendelsesordre paa en Del deraf, vil der intet Hensyn kunne tages til det af de Indstævnte i heromhandlede Henseende anførte.

De Indstævnte have endvidere anbragt, at de efter Modtagelsen af Citantens ovennævnte Brev af 17 Juni, hvori de, som ovenmeldt, opfordredes til senest den 27de s. M. at aftage Melet, da dette ellers vilde blive bortsolgt for deres Regning, maatte være berettigede til at tro, at dette Salg vilde ske paa den i Brevet ommeldte Maade, altsaa ved Mægler i Stettin, og navnlig finde Sted straks ved Udløbet af den satte Frist eller senest en af de første Dage derefter, hvad de intet havde imod — idet Melet efter deres Anbringende den Gang kunde have været realiseret til samme Pris, hvortil Citanten havde købt det, og de saaledes kun vilde komme til at lide et ubetydeligt Tab — og at de derfor ikke fremsatte nogen Indsigelse imod, at Salget fandt Sted for deres Regning. Da Melet imidlertid, som det af den fremlagte Slutseddel fremgaar, først er blevet solgt den 19 August 1896, og Salget derhos ikke har fundet Sted i Stettin, men i Kjøbenhavn, have de Indstævnte paastaaet, at Citanten ved den af ham saaledes brugte Fremgangsmaade maa have mistet ethvert Krav paa dem, og at det ved Salget fremkomne Underskud saaledes maa være dem uvedkommende.

Det er imidlertid af Citanten uimodsagt anbragt, at han, da de Indstævnte lode hans tidt ommeldte, under 17 Juni til dem rettede

Opfordring ganske ubesvaret, for dog om muligt at faa Sagen ordnet i Mindelighed, henvendte sig til Mølleren i Stettin, og at der efter en Del Forhandlinger med denne aabnedes Udsigt for ham til at indrømme de Indstævnte nogen Lempelse i Prisen for Restpartierne, hvorefter han atter førte en vidtløftig Korrespondance med de Indstævnte, men da det paa Grund af disses Stilling til Sagen viste sig aldeles umuligt at opnaa en mindelig Ordning, og da han som Svar paa en fornyet Opfordring til de Indstævnte om at aftage Melet havde modtaget et den 13 August 1896 dateret Brev — der under Sagen er fremlagt af Citanten — i hvilket Brev, der indledes med en Bemærkning om, at det er aldeles unødvendigt at ofre mere Papir og Blæk paa den Zanderske Sag, det sluttelig hedder: »For øvrigt skrev De jo aldeles bestemt, at naar De ikke hørte fra os, blev Melet solgt den 27 Juni for vor Regning. Vi skulde altsaa ikke give Salgsordre«, traf han straks Foranstaltning til Salg af Melet for de Indstævntes Regning, hvilket derefter som meldt fandt Sted den 19 August.

Selv om det nu maatte kunne antages, at Melet, hvis det var blevet solgt i den nærmeste Tid efter den 27 Juni, vilde være blevet udbragt til en højere Pris end den, der senere opnaaedes — hvilket de Indstævnte i øvrigt ikke have godtgjort — findes Citantens Undladelse af straks at realisere Melet dog ikke at kunne frigøre de Indstævnte for den dem allerede ved deres — som det maa forudsættes — ubeføjede Undladelse af at aftage Melet inden den ovennævnte Frist paadragne Forpligtelse til at erstatte det derved bevirkede Tab, og da de Indstævnte, som meldt, ikke blot undlode at besvare Citantens Brev af 17 Juni, men ej heller under den paafølgende Korrespondance mellem Parterne — bortset fra den Antydning, som findes i Slutningen af deres nys nævnte Brev af 13 August — kunne antages at være fremkomne med nogen som helst Indsigelse imod, at Realisationen fandt Sted for deres Regning, uagtet de maa antages at have været vidende om, at Melet endnu ikke var solgt, vil der ej heller kunne gives de Indstævnte Medhold i deres her omhandlede Indsigelse. For saa vidt de Indstævnte dernæst have villet gøre gældende, at de efter Citantens tidt ommeldte Brev maatte være berettigede til at gaa ud fra, at Salget vilde blive afsluttet i Stettin, kan dette, selv om Citantens Brev naturligst maa forstaas saaledes, i alt Fald ikke antages at have været en saadan nærmere Forudsætning for de Indstævntes Undladelse af at gøre Indsigelse imod, at Melet blev bortsolgt for deres Regning, at Citanten ved at lade Melet sælge ved en Mægler i Kjøbenhavn — hvilket efter Vilkaarene for den med de Indstævnte indgaaede Handel i og for sig maatte være naturligt og berettiget — skulde have forspildt sin Ret til Erstatning hos de Indstævnte, hvorved ogsaa bemærkes, at der efter de foreliggende Oplysninger ikke er nogen Grund til at antage, at der for Rugsigtemel fob Stettin den 19 August kunde være opnaaet højere Pris i Stettin end i Kjøbenhavn.

Idet de Indstævnte efter det anførte maa være pligtige at godtgøre Citanten den ved det stedfundne Salg fremkomne Prisdifference, og idet de ingen speciel Indsigelse have fremsat imod Citantens Opgørelse af Erstatningsbeløbet, 1758 Kr. 35 Øre, ville de være at tilpligte at betale Citanten dette Beløb med Renter som paastaaet, hvor-

hos de Indstævnte efter Omstændighederne findes at burde betale Citanten Processens Omkostninger for begge Retter med 100 Kr.

For utilbørligt at have opholdt Sagen ved Underretten vil de Indstævntes Sagfører samme Steds, Sagfører Knutzen i Esbjerg, være at anse efter Frdn. 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse af 40 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 307. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Axel Ludvig Rasmussen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 November 1901: Arrestanten Axel Ludvig Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Levinsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Ludvig Rasmussen til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Ludvig Rasmussen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 2 Maj 1877 og anset senest ved Rettens Dom af 11 Juli 1899 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 46, og efter dens § 228, kfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 26 Juni 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 27 Oktober 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten, der ved sin Aflevering til Vridsløselille Straffeanstalt til Udsoning af den sidstnævnte Straf den 29 Oktober 1900 under sædvanlig Straffetrusel til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænke-

lige Personer erholdt Tilhold om, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden for at tage Ophold, da ufortøvet at melde sig ved nævnte Protokol, er ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have, uden at foretage den ham paalagte Melding, opholdt sig her i Staden i Tiden fra Slutningen af Juni til Begyndelsen af August d. A. samt i ca. 3 Uger, før han den 4de f. M. blev anholdt her under Sagen.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 3dje f. M. efter Aftale med en ikke her under Sagen tiltalt Person har stjaalet nogle til i alt 12 Kr. vurderede Klædningsstykker, som Tøjrensningsarbejderske Agnes Sophie Augusta Nissen havde hængt til Tørring i en herværende Gaard, til hvilken Adgangen var uhindret.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 303. Højesteretssagfører Lunn

contra

Christian Wilhelm Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 November 1901: Christian Wilhelm Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Wilhelm Larsen til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Wilhelm Larsen, der er født den 28 April 1854, og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, tiltales for Vold, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 19 August dette Aar bebrejdede Tiltalte, der arbejdede som Murerarbejdsmand ved Opførelsen af en Bygning paa Lille Enghavevej, Pladsmand Carl Martinus Madsen, at han i Middagstiden udførte sit Arbejde, der bestod i at paase, at intet blev stjaalet fra Byggepladsen, og sagde til ham, at »det var meget daarligere end at være Skruebrækker«.

De kom i Skænderi i den Anledning, og under Skænderiet fastholdt Tiltalte sin fornævnte Udtalelse og tilføjede, at hvis Madsen ikke forlod Pladsen, skulde han sørge for, at hele Arbejdet blev stoppet.

Noget senere anmodede Madsen Arbejdsmændene Hans Henrik Petersen og Anders Jensen, der begge arbejdede paa samme Bygning, om at gaa med hen til Tiltalte og høre, om han fastholdt sin Udtalelse. Da de havde truffet ham, erklærede han, at han fastholdt, hvad han havde sagt, og under denne Ordveksel, der da fandt Sted, kom Tiltalte og Madsen i Skænderi og senere i Slagsmaal, i hvilket Petersen blandede sig ved at trække i Tiltaltes ene Ben, hvorved Tiltalte faldt og forvred sin Skulder.

En Timestid senere, da Tiltalte stod henne ved Marketenderiet og var i Færd med at drikke en halv Bajer, kom Petersen hen til ham og spurgte ham, om han snart fik nogle af de Penge, han skyldte ham, og samtidig med, at han rettede dette Spørgsmaal til ham, lagde han Haanden paa Tiltaltes Skulder.

Paa Grund af Forvridningen smertede denne Berøring Tiltalte, og af Harme dels herover, dels over det tidligere Sammenstød, de havde haft den Dag, tilføjede Tiltalte Petersen med Ølflasken, han havde i Haanden, et kraftigt Slag i Hovedet, saa kraftigt, at Flasken gik itu, hvorefter han endnu bibragte ham et Slag i Hovedet med den Del af Flasken, han beholdt i Haanden.

Som Følge af Slaget besvimede Petersen, og der tilføjedes ham ved den af Tiltalte imod ham udviste Vold følgende Læsioner.

1) et godt tommelangt stærkt blødende Saar, midt i Panden,

2) et halvcirkelformet Saar, der fra Panden gik igennem højre Øjenbryn ned under dette, saa at der var en omtrent enkronestor Hudlap, som laa løs,

3) et $^3/_4$ Tomme langt Saar i venstre Overlæbe og

4) en lille Hudafskrabning og et blodunderløbet Parti paa venstre Side af Næsen.

De under 1—3 nævnte Saar vare alle ret dybe; de to første naaede ind til Benhinden.

Som Følge af Læsionerne laa Petersen paa Hospitalet til den 28de August d. A., og han var uarbejdsdygtig til den 8 Oktober d. A. Læsionerne kunne ikke antages at ville efterlade nogen varig Skade.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Januar 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 39.**

Fredagen den 10 Januar.

Nr. 305. Højesteretssagfører Salomon

contra

Hans Jørgen Hansen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 samt for Overtrædelse af Bestemmelserne i 1ste og 7de Kapitel af Politivedtægten for Svaneke Købstad.

Svaneke Købstads Ekstrarets Dom af 30 November 1901: Tiltalte Hans Jørgen Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede samtlige med Undersøgelsen, nærværende Aktion og Straffens Fuldbyrdelse forbundne Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Pihl af Rønne, og til Defensor, Sagfører J. Olsen af Rønne, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jørgen Hansen til Højesteretssagførerne Salomon og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Bornholms Amts Aktionsordre af 15de ds. tiltales under nærværende Sag Arrestanten Hans Jørgen Hansen for lige overfor Politibetjent Kure og Natvægter Bejer at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 samt for Overtrædelse af Bestemmelser i 1ste og 7de Kapitel i Politivedtægten for Svaneke Købstad, og ved egen Tilstaaelse

i Forbindelse med det i Sagen i øvrigt oplyste er han overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 23de f. M. indfandt Arrestanten sig ved en Aftenunderholdning i Svaneke, hvor han forstyrrede Publikum ved raa og højrøstet Tale, hvorfor han blev vist ud af Lokalet af Politibetjent Kure. Han blev derefter af Politimesteren formanet til at forholde sig rolig, men ikke desto mindre trængte han sig efter Aftenunderholdningens Slutning atter ind i Lokalet, hvor endnu en Del af Publikum var til Stede, og vakte Forargelse ved raa, højrøstet og vrængende Tale og Syngen.

Han stillede sig derefter op paa Trappen, der fører ind til Hotel »Østersøen«, og forulempede de passerende, særlig Damer, ved raa Tiltale og ved at forsøge at omfavne dem.

Han blev nu atter vist bort af Betjenten, som anmodede ham om rolig at begive sig hjem, hvilket Arrestanten ogsaa lovede. Da Betjenten imidlertid kort efter kom tilbage til Havnepladsen ud for Hotellet, traf han Arrestanten i Begreb med at overfalde Natvægter Bejer, idet han uden Foranledning fra dennes Side slog ham med knyttet Haand for Brystet og i Hovedet, hvorved der fremkom en lille Skramme, som blødte lidt, men er lægt uden at efterlade Skade.

Da Betjenten med et Par af ham tilkaldte Mænd vilde anholde Arrestanten, slog han om sig og sparkede Betjenten paa det ene Ben, samt rev ham paa den ene Haand, ligesom han bed en af de tilkaldte Mænd i det venstre Ben tæt ovenfor Anklen, uden at der dog fremkom Saar. Arrestanten forsøgte ogsaa at faa sin Lommekniv op af Lommen, men har benægtet at have haft til Hensigt at bruge den som Vaaben. Der blev derefter lagt Haandjern paa ham, med hvilke han derefter forsøgte at slaa Betjenten i Hovedet.

Under Transporten til Arresten fremførte Arrestanten grove Skældsord imod Betjenten, saasom »Kuredjævel«, »sorte Satan« og Trusler om at slaa ham ihjel og slaa Benet af ham. Lignende Trusler og Skældsord havde han ogsaa fremført mod Natbetjent Bejer.

Efter det oplyste har Arrestanten vel ved den omhandlede Lejlighed været noget beruset, men dog ikke i saa høj en Grad, at han ikke skulde vide, hvad han foretog sig. Ingen af de forulempede har fremsat Erstatningskrav.

Arrestanten, hvis fulde Navn er Hans Jørgen Hansen, født i Næstved den 6 Juni 1878, har ifølge indhentet Straffeattest, som Soldat været straffet for militære Forseelser, deriblandt Trusel imod en foresat og Opsætsighed, med henholdsvis 3 Gange 5 og 5 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød*), 4 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, og mørk Arrest i 30 Dage, for Betleri ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 1ste Afdeling den 24 Februar f. A. med 8 Dages simpelt Fængsel og senest ved Bornholms Øster Herreds Politirets Dom af 29 August d. A. efter Lov 11 Maj 1897 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

For sit nu udviste Forhold vil han være at anse efter Straffe-

*) Skal være 3 Gange 5 Dages strengt og 5 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød.

loven af 10 Februar 1866, §§ 100 og 101, jfr. §§ 62 og 57, og Politivedtægten for Svaneke Købstad af 30 December 1871 §§ 2, 40 og 46, jfr. Lov 4 Februar 1871 § 6 med en Straf, som formenes at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 299. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for Kvaksalveri.

Sorø Birks Ekstrarets Dom af 28 Juni 1901: Tiltalte, Jens Pedersen, bør til Sorø Amts Fattigkasse bøde 200 Kroner og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Deichmann og Drechsel, begge af Slagelse, med 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Richter og Prokurator Nissen, betaler Tiltalte, Gaardejer Jens Pedersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Pedersen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardejer Jens Pedersen, der er født den 29 September 1840 og tidligere anset ifølge nærværende Rets Dom af 21 August 1896 efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, med en Bøde af 80 Kr. til Sorø Amts Fattigkasse, og ifølge Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets

Dom af 11 Januar 1899 efter samme Lovbestemmelser med en Bøde af 150 Kr. til Svendborg Amts Fattigkasse, aktioneret for Kvaksalveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han — der ikke har nogen Tilladelse til at udøve Lægevirksomhed, og som ikke har modtaget nogen lægevidenskabelig Uddannelse — siden sidstnævnte Dom overgik ham, fremdeles har taget syge under Kur for mange forskellige Sygdomme, saasom Gigt, Lamhed, Tandpine, Krampe, Nervelidelser, Mave-, Bryst- og Underlivssygdomme, Kræft m. m. Tiltalte spørger ikke Patienterne om, hvad de fejle, idet han behandler dem alle omtrent ens. Kuren bestaar væsentligt i Haandspaalæggelse og saakaldte magnetiske Strygninger uden paa Klæderne, over hele Kroppen, idet Tiltalte, der har forklaret, at han da i sine Fingre kan mærke, hvor Patienten har sine Lidelser, særlig anvender den anførte Behandling paa det Sted, hvor Sygdommen antages at have sit Sæde.

Endvidere har han udvendig anvendt magnetiseret Papir og Fedt, og indvendig magnetiseret Te og Vand. Han har forklaret, at han holder sine Hænder over Papiret, Fedtet, Teen og Vandet, og at dette derved skulde blive magnetiseret. Fremdeles anvender han Skeletbade, elektriske Dampbade, Sædebade og Brusbade m. m. med Vand, hvis Varmegrad varierer fra 14 til 27 Grader.

Paa sin Ejendom i Pedersborg har han opført en Bygning, hvis Kælderetage er indrettet til Badeanstalt, medens de andre ere indrettede til Ophold for Patienterne, af hvilke han har haft liggende indtil 30 ad Gangen. For Opholdet forlanger han Betaling ugevis efter tilstillet Regning, hvorimod han ikke forlanger Betaling for selve Kuren, men de fleste Patienter give ham et efter deres økonomiske Forhold afpasset Beløb, og dette modtager han. Af og til har han ogsaa behandlet Patienter i deres Hjem med magnetiske Strygninger, naar de have fremsat Forlangende derom. Medens Patienterne opholde sig hos Tiltalte, blive de ikke tilsete af nogen Læge, men han vil ikke have taget nogen Patient under Behandling, som ikke først har søgt Lægehjælp.

Tiltalte har benægtet at have anvendt Medicin paa Patienterne. Det er ikke oplyst, at Tiltaltes Behandling i noget Tilfælde har medført Skade for Patienten.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underretsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, med en Straf, som efter Omstændighederne findes ved Dommen passende bestemt til en Bøde af 200 Kr. til Sorø Amts Fattigkasse.

Tirsdagen den 14 Januar.

Nr. 125. Købmand **Lauritz Andersen** (Jensen)

contra

Skipper **R. C. Pedersen** (Hindenburg),

betr. Spørgsmaalet om en Befragtningskontrakt var indgaaet.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 Januar 1901: Indstævnte, Skipper R. C. Pedersen i Græsvænge ved Marstal, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Købmand Lauritz Andersen i Odense, i denne Sag fri at være. Sagsøgeren bør betale Indstævnte 70 Kr. i Sagsomkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det oplyst, at der i den for Mæglerfirmaet Petersen, Møller & Hoppe autoriserede Protokol under 29 Juni 1900 er indført det væsentlige Indhold af Certepartiet.

Selv om nu Bestemmelsen i Forordning 22 December 1808 § 6 maatte kunne anses for fyldestgjort ved denne Indførsel, maa dog den Omstændighed, at, som i Dommen anført, ingen af de to autoriserede Mæglere, der ere Indehavere af ovennævnte Firma, selv har forhandlet, eller endog blot været til Stede ved Afslutningen af Forhandlingen med Indstævnte, medføre, at den omhandlede Indførsel i Protokollen og det i Overensstemmelse med den udfærdigede Certeparti i Henhold til ommeldte Forordnings § 8 ikke kan have den Beviskraft, som vilde tilkomme disse Dokumenter, saafremt de vare et Udtryk for en til en autoriseret Mægler afgiven Erklæring.

Da Appellanten ikke i øvrigt har bevist den omstridte Klausuls Rigtighed, og da Indstævnte maa anses efter Omstændighederne rettidig at have protesteret, vil Appellantens principale Paastand, at Indstævnte dømmes til at betale Appellanten 504 Kroner 27 Øre med Renter, ikke kunne tages til Følge.

For saa vidt Appellanten, der efter Dommens Afsigelse har ført den paa Firmaets Kontor ansatte Person, som forhandlede med Indstævnte, som Vidne, her for Retten har nedlagt den subsidiære Paastand, at Sagens Udfald gøres afhængigt af Indstævntes Ed, findes der efter Omstændighederne heller ikke tilstrækkelig Føje til at give denne Paastand Medhold. Dommen vil herefter være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Lauritz Andersen, til Indstævnte, Skipper R. C. Pedersen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ved Sø- og Handelsretten som vedtaget Værneting anlagte Sag har Købmand Lauritz Andersen i Odense anbragt, at Indstævnte, Fører og Ejer af Galease »August«, R. C. Pedersen af Græsvænget ved Marstal, retsstridig har vægret sig ved at opfylde et den 29 Juni 1900 ved Mægler mellem dem sluttet Certeparti, hvorefter denne skulde i sit nævnte Skib, der var opgivet til ca. 190 Tons dw., i Bridgeness i Skotland indtage en Ladning Kul og bringe den til Odense, og derved har tvunget ham til i Stedet at fragte et andet, lidt mindre Skib til en højere Pris, hvad der havde medført, foruden Tab af Avance, en Merudgift for ham af Lst. 25. 17. 9, eller til Kurs af 18,22, af 471 Kr. 67 Øre, foruden en Udgift af 32 Kr. 60 Øre til en Notarialbeskikkelse, og Sagsøgeren har derfor paastaaet sig tilkendt hos Indstævnte 504 Kr. 27 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 21 November 1900 foruden skadesløse Sagsomkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han har benægtet, at der var sluttet noget ham forpligtende Certeparti, subsidiært har han paastaaet Erstatningskravet nedsat med 41 Kr. 23 Øre, da hans Skib ikke kunde rumme en saa stor Ladning, som Certepartiet gik ud fra.

Under Sagen er det givet, at Indstævnte, som paa Rejse Øst fra til Boness i Skotland kom ind her for en enkelt Dag den 28de Juni f. A., da ved Firetiden personlig henvendte sig paa et herværende Skibsmæglerkontor, hvor han kun traf en der Steds ansat Person, med hvem han saa indledede en Forhandling om Muligheden af at sikre ham en Befragtning fra Boness, hvilken Forhandling dog blev uden Resultat, men efter Aftale skulde fortsættes igen Kl. 7, og givet er det ogsaa, at Indstævnte da kom igen og paa ny kun traf den ovennævnte Person og forhandlede med denne. Det er derhos endvidere givet, at den ommeldte Person under begge Samtaler sagde, at han mulig kunde skaffe Indstævnte en Befragtning med Kul fra Bridgeness til Odense for Sagsøgeren, hvem han skal have omtalt som sin Slægtning, i det hele paa samme Vilkaar, hvorpaa denne forinden havde fragtet et andet Skib med Kul fra Bridgeness, nemlig 9 Lst. pr. Keel med Tillæg af en Gratifikation af 2 Lst., idet Certepartiet om denne Befragtning samtidig blev forevist for Indstævnte, og idet det tilføjedes, at endelig Besked fra Odense dog først kunde skaffes næste Dag. Men Indstævnte har i Forbindelse dermed udtrykkelig udsagt og fastholdt, at han, der af dette Certeparti saa, at det omtalte Skib var fragtet til at laste i »regular colliery turn«, bestemt og gentagende erklærede, at medens Certepartiet i øvrigt var godt, vilde han slet ikke gaa ind paa at laste i »colliery turn«, men kun i et Antal af forud bestemt fastsatte Ladedage, og at han vel ved sin Bortgang sagde, at man, hvis Befragterne gik ind derpaa, kunde sende ham et Certeparti til Boness, som det omhandlede, paa Kul fra Bridgeness, men kun med fast Dageantal for Indladningen. Den paagældende Person har derimod i en af ham afgiven Erklæring bestemt udtalt, at Lastnings- og Losningstid aldeles ikke blev nævnt under Forhandlingerne, og altsaa heller ikke »colliery turn«, og at Indstævnte overhovedet ikke fremkom med nogen Bemærkning mod Befragtningsvilkaarene i det foreviste tidligere

Certeparti, men kun først nærede nogen Betænkelighed ved i det hele at gaa til Bridgeness, fordi han ikke forinden kendte denne Havn, en Betænkelighed, som Indstævnte dog opgav, saaledes at han ved sin Bortgang ubetinget bemyndigede ham (den omtalte Person) til at slutte en Fragt som den foreslaaede, hvis Sagsøgeren vilde gaa ind derpaa. Overensstemmende dermed blev der, da Sagsøgeren samtykkede, den 29 Juni ved Benyttelse af en trykt engelsk Formular affattet det Certeparti, der ligger til Grund for Sagen, og om hvilket det er givet, at det, fraregnet hvad der angik Skibenes Størrelse, var nøje stemmende med det under Forhandlingerne foreviste. Formularen til det nævnte Certeparti var for oven til venstre forsynet med Stempel:

Petersen, Møller & Hoppe,

»Established« (ɔ: oprettet) 1832

»Sworn Shipbrokers« (ɔ: edsvorne Skibsmæglere),

og blev underskrevet: »Petersen, Møller & Hoppe«.

Den 30 Juni f. A. afsendtes dette Certeparti til Boness til Indstævnte, som modtog det efter sin Ankomst dertil (Ankomsten er uomtalt), men ved Skrivelse af 10 Juli, samtidig med at erkende Modtagelsen, tilbagesendte det til »Skibsmæglerne Petersen, Møller & Hoppe« med Bemærkning, at han ved Eftersyn fandt, at det ikke, som af ham forlangt, indeholdt Lastedage, samt at han ikke paa nogen Maade kunde gaa ind paa »regular colliery turn«, som deri indført, da det i Bridgeness vilde tage ca. 3 à 4 Uger.

Petersen, Møller & Hoppe telegraferede umiddelbart efter Tilbagekomsten af Certepartiet, samtidig med at underrette Sagsøgeren derom, den 13 Juli til Indstævnte, at Certepartiet var i Orden, og Annullation umulig, og tilskrev ham samme Dag et Brev, hvori de bestred hans Ret til at annullere og derfor atter sendte ham Certepartiet, idet de benægtede, at han havde betinget sig faste Lastedage, hvilket aldrig indrømmedes fra Bridgeness, samt fremhævede, at Certepartiet ganske stemmede med det ham ved hans Nærværelse her foreviste, paa hvis Betingelser han havde bemyndiget dem til »at slutte »August«,« hvorfor de ogsaa erklærede, at han maatte bære Ansvaret, hvis han ikke efterkom Certepartiet, hvad han dog paa ny vægrede sig ved i en Skrivelse til dem, formentlig af 17 Juli, hvormed han for 2den Gang tilbagesendte dette, og hvori han fastholdt sin Paastand samt bemærkede, at han nu havde fragtet »August« til Issefjorden. Det var efter Skibets Ankomst dertil, at Sagsøgeren lod foretage den ovenfor nævnte Notarialbeskikkelse for Indstævnte, hvorved han paa ny opfordrede denne til at opfylde det omtvistede Certeparti, idet han erklærede i modsat Fald at ville fragte et andet Skib for Indstævntes Regning, og da denne paa ny vægrede sig, fragtede Sagsøgeren et Skib til i Bridgeness i »regular colliery turn« at indtage Kul til en Fragt af 12 Lst. pr. Keel + 1 Lst.s Gratifikation, hvorved det den 21 November f. A. paastævnte Erstatningsbeløb fremkom.

Under Sagen er det af Sagsøgeren hævdet, at han, som aldeles ikke havde haft Del i de Forhandlinger, der førtes med Indstævnte, inden Certepartiet oprettedes, men som den 29 Juni pr. Telefon havde

bemyndiget de paagældende Mæglere til at fragte Indstævntes Skib netop paa de i Certepartiet indførte Betingelser, og som derefter fra dem havde modtaget det behørig udfærdigede og af Mæglerne egenhændig underskrevne Certeparti, allerede i Henhold til § 10 i Mæglerforordningen for Kjøbenhavn af 22 December 1808 uden videre maatte være berettiget til at kræve dette opfyldt af Indstævnte, og at det i ethvert Fald maatte være dennes Sag at bevise, at Mæglerne ved at udfærdige Certepartiet havde handlet i Strid med den dem af ham givne Fuldmagt — i hvilket Tilfælde han i øvrigt kun kunde holde sig til dem for Følgerne deraf — samt at Indstævnte i Virkeligheden slet intet har godtgjort om, at han havde begrænset sin Fuldmagt til at slutte Certepartiet paa den af ham angivne Maade.

Deri findes der imidlertid ikke at kunne gives Sagsøgeren Medhold.

Foreløbig bemærkes, at ganske bortset fra, om det omtalte Certeparti maatte være behørig indført i en autoriseret Mæglerprotokol, jfr. Mæglerforordningens § 6, hvorom intet foreligger, kan det i alt Fald ikke anses for uden videre givet, at det er egenhændig underskrevet af nogen autoriseret Skibsmægler, da Navnet paa en saadan ikke indeholdes i Underskriften paa samme. Vel maa det anses for givet, at der i sin Tid har eksisteret tre Skibsmæglere af Navnene Petersen, Møller & Hoppe, der i alt Fald delvis drev deres Virksomhed i Fællig, og at der, da Firmaloven af 23 Januar 1862 var udkommen, blev indregistreret et Skibsmæglerfirma under Navnene »Petersen, Møller & Hoppe«, men, ligesom det er givet, at denne Registrering ganske bortfaldt, da Firmaloven af 1 Marts 1889 helt afskar Registrering af Mæglervirksomhed og Mæglerfirma, saaledes er det ogsaa givet, at ingen af de to autoriserede Skibsmæglere, der nu faktisk i alt Fald delvis drive deres Virksomhed i Fællig netop under den anførte Navnebetegnelse, selv bærer noget af de paagældende tre Navne, og det er altsaa givet, at det ikke af Underskriften kan ses, hvem af de omtalte to Mæglere, der maatte have haft med Certepartiet at gøre og underskrevet samme, hvad der maa antages ifølge Mæglerforordningens § 10 netop at kunne fordres at fremgaa af Certepartiet. Men dertil kommer, at det, af hvad der foreligger, fremgaar, at ingen af de to Mæglere selv har forhandlet med Indstævnte, og at altsaa ingen af dem personlig kan indestaa for, at han har givet fornøden Fuldmagt til at afslutte det omtvistede Certeparti.

Der foreligger i saa Henseende i Virkeligheden slet intet udover den ovenfor gengivne Erklæring fra den Person paa deres Kontor, der alene forhandlede med Indstævnte, og, ligesom han slet ikke er ført som Vidne under Sagen, saaledes foreligger der i øvrigt intet — ganske bortset fra hans mulige Slægtskabsforhold til Sagsøgeren — der kan medføre, at der bliver at tillægge samme større Betydning end Indstævntes i bestemt Modstrid dermed staaende Paastand.

Idet det derfor kun endnu skal bemærkes, at Indstævnte maa antages i Virkeligheden straks, da han fik Certepartiet, at have gjort Indsigelse derimod og annulleret samme, og at dette ligeledes straks blev meddelt Sagsøgeren, findes Indstævnte i Henhold til det anførte

at burde frifindes, saaledes at Sagsøgeren godtgør ham Sagens Omkostninger med 70 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 311. Højesteretssagfører Salomon

contra

Jens Anders Christian Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 December 1901: Arrestanten Jens Anders Christian Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Anders Christian Jensen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Anders Christian Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 3dje September 1868 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 22 November 1887 efter Straffelovens § 229, 3dje Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 18 Juli 1891 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Straf, ved Rettens Dom af 7 April 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 2 Juli 1895 efter Straffelovens § 251, efter § 253 og efter Analogien af sidstnævnte Paragraf samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 13 Oktober 1896 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Rettens Dom af 27 Juni 1899 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 236 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten sigtes for at have den 29 September d. A. om Aftenen mellem Klokken 7 og $7^1/_2$ begivet sig ind i Hestehandler Niels Jørgensens uaflaasede Stald i Ejendommen Sct. Jørgens Allé Nr. 9,

hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret, og der frastjaalet Jørgensen en til 640 Kr. vurderet Vallak og et til 12 Kr. vurderet Hestedækken.

Til Begrundelse af denne Sigtelse er der oplyst følgende:

Tjenestekarl Thorvald Bech har edelig forklaret, at Arrestanten den paagældende Aften omtrent Kl. 7 indfandt sig i den fornævnte Stald og sagde, at han skulde hente en Hest, han havde købt af Hestehandler Jørgensen. Da Bech nægtede at udlevere ham nogen Hest, vilde Arrestanten selv tage den fornævnte Vallak, der den Gang stod i Stalden, men da Bech anmodede 2 Drenge, der opholdt sig i Stalden, om at hente Jørgensen, afstod Arrestanten herfra og forlod Stalden. Kort efter forlod Bech ogsaa Stalden.

De 2 fornævnte Drenge Carl og Albert Haagensen, henholdsvis 10 og 12 Aar gamle, have forklaret overensstemmende med Bech og have med Bestemthed genkendt den paagældende Person i Arrestanten.

Hestehandler Niels Jørgensen har edelig forklaret, at han den 29 September d. A. omtrent Kl. $7^1/_2$ om Aftenen saa Arrestanten paa Gl. Kongevej lidt forbi H. C. Ørstedsvej komme trækkende med Vallakken, der havde Dækkenet paa.

Han, der straks genkendte saavel Dækkenet som Vallakken, som han for en halv Times Tid siden havde set staa i sin Stald i Sct. Jørgens Allé, spurgte Arrestanten, hvor han skulde hen med Hesten, og Arrestanten sagde da først, at han skulde føre den ud i Frederiksberg Allé, og senere, at han skulde ud med den i Falkoneralléen Nr. 12 og fortalte videre, at han gjorde dette efter Anmodning fra en Mand, han havde truffet paa Gasværksvejen med Hesten.

Arrestanten har erkendt Rigtigheden af Jørgensens Forklaring blot med den Modifikation, at han ikke kan huske, om han først urigtig sagde, at han skulde trække Hesten ud i Frederiksberg Allé.

Arrestanten har fastholdt, at han paa lovlig Maade er kommet i Besiddelse af Hesten og Dækkenet, idet han yderligere har forklaret, at han den paagældende Dag om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 6 havde været ude ved Gasværket for at høre om Arbejde, og at han paa Vejen derfra paa Gasværksvejen mødte en Mand, der trak med Hesten og som anmodede ham om at trække Hesten ud til Falkoneralléen Nr. 12, hvilket Arrestanten paatog sig.

Denne Mand var Arrestanten ganske ubekendt, og har han ikke kunnet meddele andet til Oplysning om ham end at han var høj og kraftig med et mørkt Overskæg, og at han saa ud til at være 30 à 40 Aar gammel.

Derimod har Arrestanten benægtet, at han er den af Tjenestekarl Bech og Drengene Carl og Albert Haagensen omforklarede Person.

Da Arrestanten har erkendt at have været i Besiddelse af Hesten og Dækkenet, da hans Forklaring om sin Adkomst lyder i høj Grad usandsynlig og er fuldstændig ubestyrket, samt da bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til Hesten, findes der at være tilvejebragt et efter Dansk Lov 6—17—10 og 11, jfr. Frdg. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af det stjaalne, efter Omstændighederne som Tyv, idet det oplyste bestemt peger hen paa, at Arrestanten er Gerningsmanden til Tyveriet.

I saa Henseende skal særligt fremhæves, at da det maa antages, at Tyveriet er begaaet i det højeste et Kvarters Tid før bestjaalne antraf Arrestanten med det stjaalne ude paa Gl. Kongevej lidt forbi H. C. Ørstedsvej, taler denne Omstændighed for, at Arrestanten, umiddelbart efter at han har begaaet Tyveriet i Sct. Jørgens Allé, har begivet sig paa Vej med det stjaalne ud ad Gl. Kongevej og har naaet lidt forbi H. C. Ørstedsvej, da han blev antruffen, medens det lyder i høj Grad usandsynligt, at i dette korte Tidsrum en anden skulde have begaaet Tyveriet, ført Hesten over paa Gasværksvejen og der truffet Aftale med Arrestanten, som derpaa skulde være naaet ud ad Gl. Kongevej, lidt forbi H. C. Ørstedsvej.

Endvidere skal fremhæves, at det maa anses for at være bevist, at Arrestanten — der i øvrigt ogsaa efter sin egen Erkendelse en Gang for ca. 3 Maaneder siden har været i den omhandlede Stald og saaledes maa antages at have været kendt med Forholdene der — har været inde i Stalden nogle ganske faa Minutter, før Tyveriet maa antages at være begaaet, samt at Arrestanten, hvis Fortid i det hele taget taler imod ham, ved Rettens fornævnte Dom af 18 Juli 1891 blev straffet for et lignende Tyveri som det, han nu sigtes for at have begaaet, og at han ved den ham sidst overgaaede Dom bl. a. blev straffet for Brugstyveri med Hensyn til 2 Heste, som han satte sig i Besiddelse af fra en Stald.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbeide i 4 Aar.

Onsdagen den 15 Januar

Nr. 271. Højesteretssagfører Hansen

contra

Jørgen Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 2 Juli 1901: Tiltalte, Tømrer Jørgen Nielsen af Skive, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Pasbjerg og Overretssagfører Borch-Jacobsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 September 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 30 Kr. til den første og 25 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Tiltalte 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Nielsen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tømrer Jørgen Nielsen, der er født i Aaret 1865, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under værværende Sag for Bedrageri.

Foreløbig bemærkes, at der, medens det af Akten fremgaar, at Prokurator Pasbjerg, der af Amtet var beskikket til som Aktor at udføre Sagen mod Tiltalte, har givet Møde i Ekstraretten den 2 Juli d. A., da Sagen blev inkamineret, samt at Tiltalte, skøndt lovlig stævnet, ikke er mødt, indeholder Akten ikke noget om, hvorvidt den for Tiltalte af Amtet beskikkede Defensor, Overretssagfører Borch-Jacobsen, der havde vedtaget lovlig Forkyndelse af Stævningen, har givet Møde for Ekstraretten eller har ladet fremlægge Defensionsindlæg for samme.

Da imidlertid et saadant Indlæg, underskrevet af en Sagfører paa den beskikkede Defensors Vegne og forsynet med en Paategning om den 2 Juli d. A. at være blevet fremlagt i Ekstraretten, findes blandt Sagens Akter, maa det, uanset den anførte Mangel ved Akten, forudsættes, at Tiltaltes Forsvar er varetaget paa behørig Maade, idet det maa antages, at Manglen skyldes en Forglemmelse.

Den 29 Oktober f. A. overgav Tiltalte, der havde Bopæl i Skive, sit Bo til Konkursbehandling, og samme Dags Eftermiddag blev der i Overværelse af Tiltalte foretaget en Registrerings- og Vurderingsforretning paa hans Ejendom samme Steds, ved hvilken Forretning, foruden bemeldte Ejendom med en Savskæreribygning, en Del Løsøregenstande, væsentlig bestaaende af Indbo, bleve registrerede under Nr. 1—50 og vurderede til i alt 612 Kr. 50 Øre, og den 3 November s. A. kontinueredes denne Forretning, under hvilken der endvidere under Nr. 51—124 blev registreret en Del Effekter, vurderede til i alt 487 Kr. 90 Øre og væsentlig bestaaende af Døre, Vinduesposter, Brædder og andet Træmateriale, Værktøj m. m. I April Maaned d. A. blev der imidlertid af Kurator i Boet rejst Mistanke om, at Tiltalte efter Fallittens Indtræden havde bortsendt en Del af de registrerede Genstande, og under en i den Anledning indledet Undersøgelse er der ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der i øvrigt er fremkommet, oplyst følgende:

I. I Begyndelsen af April Maaned d. A. har Tiltalte til sin Svigerfader, pensioneret Baneformand Mikonauschke af Aarup paa Fyen, afsendt 9 Kasser, hvoraf de 4 vare tomme, medens de 5, vurderede til 1 Kr. 25 Øre, indeholdt forskellige Genstande til en samlet Værdi af 101 Kr. 50 Øre, nemlig — foruden 6 Maskinremme, vurderede til 15 Kr., med Hensyn til hvilke der henvises til det nedenfor under II anførte — Shellak m. m. . . .

Den 10de s. M. lod Tiltalte endvidere paa Banegaarden i Skive henbringe en Del andre Genstande, nemlig en Sofa . . .

. . . samt endvidere en Kasse med 2 Jernskruer, 6 Træklodser med 6 Træskruer, Beslag til 7 Fag Vinduer samt 4 Skruenøgler, en Træpult og et Salonbord, hvilke Genstande ogsaa skulde have været afseodte til Tiltaltes nævnte Svigerfader, men denne Afsendelse blev forhindret ved Politiets Mellemkomst. Under en den 15 April d. A. foretagen Kontinuationsforretning ere de sidstnævnte Genstande registrerede og vurderede saaledes: Salonbordet Nr. 125, 18 Kr.; Træpulten Nr. 126, 2 Kr. og Kassen med Indhold Nr. 127, 15 Kr.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

. . . vil der, som ogsaa ved Underretsdommen antaget, ikke under denne Del af Sagen kunne paalægges ham noget Strafansvar.

II. Foruden den ovennævnte under Nr. 127 registrerede Kasse med Indhold har Tiltalte erkendt efter Fallittens Udbrud at have af Boets Ejendele tilegnet sig dels 44 Pitsch-pine-Brædder, som han har foræret til Bybud Knudsen i Skive, og som under den ovennævnte Kontinuationsforretning den 15 April d. A. ere registrerede under Nr. 128 og vurderede til 22 Kr., dels følgende under samme Forretning registrerede og vurderede Genstande, nemlig Nr. 129 og 130, 22 Mahognistykker, 9 Kr. 65 Øre, Nr. 131 en Kasse med Maskinremme, 24 Kr., Nr. 132 en Kasse med en ny Smergelsten, 10 Kr., Nr. 133—135 6 Mahogniplanker, 12 Kr., Nr. 136 78 Pitsch-pine-Brædder, 31 Kr. 20 Øre og Nr. 137 100 Stk. Cementtagsten, 3 Kr., hvilke Genstande, som Tiltalte havde ladet henlægge dels hos Værtshusholder Chr. Petersen i Skive, dels i Snedker Vistesens Gaard samme Steds, skulde tjene Chr. Petersen som Sikkerhed for et Forskud paa 65 Kr., som han havde ydet Tiltalte i Anledning af et af denne overtaget Akkordarbejde. Ligesom Tiltalte endvidere maa anses at have erkendt, at han til Snedker Hans Jensen i Thisted har solgt en Del Maskinremme, hvorfor han vil have modtaget en Betaling af 64 Kr., saaledes har han ogsaa indrømmet, at han hos Drejermester Petersen i Skive har ladet henlægge en Maskinrem samt noget Ibenholt, Egetræ og Mahognitræ; af noget af dette Træ har han selv drejet nogle Søjler, ligesom han har bestilt den nævnte Drejermester til at dreje »Knipler« af Ibenholtet.

Disse Trævarer og Remmene ere forefundne i Petersens Ejendom, og ved en den 29 April d. A. foretagen Kontinuationsforretning registrerede og vurderede saaledes: Nr. 139 to drejede Mahognisøjler, 1 Kr., Nr. 140 6 Stk. Ibenholt, 3 Kr., Nr. 141 22 Egestykker 2 Kr., Nr. 142 3 drejede Søjler af Egetræ, 1 Kr. 50 Øre og Nr. 143 1 Maskinrem, 6 Kr. Endelig har Tiltalte beholdt Sidestykkerne til 2 Stiger, der ere forefundne paa et Hotel i Skive, og som i fuldført

Stand ved en den 22 April d. A. foretagen Kontinuationsforretning ere registrerede under Nr. 138 og vurderede til 10 Kr.

Med Hensyn til de 122 Stk. Pitsch-pine-Brædder og Maskinremmne bemærkes, dels at Brædderne henlaa løse paa Loftet i den Tiltalte tilhørende Ejendom og efter hans Anbringende vare bestemte til at anvendes til Gulv i samme, medens de i det foregaaende omhandlede Maskinremme til samlet Værdi 109 Kr. maa antages at have været bestemte til Anvendelse paa nogle Maskiner, som fandtes i samme Ejendom, men som, fordi Tiltalte ikkun besad dem ifølge Lejekontrakt, ere blevne tilbageleverede til vedkommende Ejer, dels at den ommeldte Ejendom, efter den 7 Februar d. A. at have været stillet til Tvangsauktion, er bleven udlagt Entreprenør Loldrup og Fabrikant Thorsted i Forening som ufyldestgjorte Panthavere, samt at Loldrup senere har overdraget sin Ret til Ejendommen til Tømrer Mads Jensen. Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaar nu ud paa, at han, der vil have anset de ommeldte Brædder og Remme som Tilbehør til den faste Ejendom, har erhvervet Tilladelse af Loldrup til at disponere over de ommeldte Genstande, og Loldrup, der efter sine Forklaringer ikke har været nøjere bekendt med den omhandlede Ejendom, idet han benyttede sig af en Sagførers Assistance for at faa Forholdet med Hensyn til Ejendommen ordnet, har vel heller ikke turdet benægte Muligheden af, at han paa en Henvendelse fra Tiltaltes Side kan have svaret, at der vel intet kunde være til Hinder for, at Tiltalte disponerede over Brædder og Remme; men det maatte, efter alt hvad der foreligger, staa klart for Tiltalte, hvis Forklaring om, at han har troet, at Brædderne og Remmene vare Tilbehør til den faste Ejendom, er ganske uantagelig, at en Ytring af Loldrup, som den anførte, ikke kunde hjemle ham Ret til at disponere over de oftnævnte Genstande.

Med Hensyn til de under Nr. 137 registrerede Tagsten har Tiltalte forklaret, at han, da de ikke vare blevne registrerede, troede, at de ikke tilhørte Boet, og at han derfor kunde disponere over dem, og en lignende Forklaring har han afgivet med Hensyn til det under Nr. 129—130, 133—135 og 139—142 registrerede Træ af forskellig Art, samt med Hensyn til Sidestykkerne af de under Nr. 138 registrerede Stiger og den under Nr. 127 registrerede Kasse med de deri værende Jernskruer, Vinduesbeslag og Skruenøgler, hvorimod der med Hensyn til de 6 Træskruer og Træblokke, der fandtes i samme Kasse, henvises til det nedenfor bemærkede. Ligesom Fuldmægtig paa Skive Byfogedkontor Schjørring imidlertid har forklaret, at han, der har foretaget Tilførslerne til Skifteprotokollen ved Konkursdekretets Afsigelse, ved denne Lejlighed udtrykkelig har underrettet Tiltalte om Retsvirkningen af den indtraadte Konkurs og bl. a. gjort ham opmærksom paa, at alt, hvad Tiltalte »ejede«, ikke længere tilhørte ham, men hans Kreditorer, saaledes kan der i det hele, efter alt, hvad der foreligger, ingen Vægt lægges paa Tiltaltes Forklaring om, at han skulde have troet at kunne disponere over saadanne Genstande, som ved en Fejltagelse eller Forglemmelse ikke vare blevne registrerede.

I øvrigt bemærkes med Hensyn til, at en Del Genstande, som det fremgaar af det foregaaende, ikke ere blevne registrerede den 29 Oktober og den 3 November f. A., at det ved Slutningen af den første Forretning blev betroet Tiltalte at samle en Del Brædder, Planker m. m.

i Bunker og ordne disse, tillige med hans Værktøj, for at disse Genstande senere kunde blive registrerede og vurderede. Dette Hverv har Tiltalte ogsaa udført; men paa den af ham derefter affattede Fortegnelse har han — som han har forklaret — ved en Forglemmelse undladt at optage nogle Genstande, og dette er Grunden til, at f. Eks. Mahognitræet og Tagstenene ikke straks ere blevne registrerede. Det samme er ligeledes Tilfældet med den under Nr. 132 registrerede Smergelsten, med Hensyn til hvilken Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at den tilhørte hans oftnævnte Svigerfader; men til denne Forklaring kan der intet Hensyn tages, da Stenen, efter hvad han har forklaret, først er anskaffet for et Aars Tid siden, og derhos — som det fremgaar af Sagen — ikke findes paa Lejekontrakten af 30te August f. A.

III. —

. . . der vil derfor ikke for saa vidt kunne paalægges ham noget Strafansvar.

IV. Der har endvidere mellem Tiltalte og ovennævnte Drejermester Petersen bestaaet et Mellemværende, som det maa antages, hidrørende fra, at Tiltalte før Konkursen har solgt nogle Brædder til Petersen, og det er oplyst, at denne som Afbetaling paa, hvad han skyldte Tiltalte, dels for Tiltalte har forarbejdet og til ham den 13 Oktober f. A. har afleveret de ovenommeldte under Nr. 127 registrerede 6 Træblokke og 6 Skruer, dels efter Konkursen har betalt Tiltalte 18 Kr., hvilket Beløb denne har forbrugt, ligesom han har søgt at unddrage Boet de ommeldte, ikke registrerede Blokke og Skruer.

V. —

. . . at han ikke gjorde sig skyldig i noget ulovligt ved at give Cyklen tilbage.

For sit oven ommeldte under Nr. II og IV omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 260 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom kunne stadfæstes, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 30 Kr. til den første og 25 Kr. til den sidste.

Nr. 50. Sagfører **F. Bronée** (Selv)

contra

Garvermester **H. Hachenberger** (Ingen),

betræffende et Kautionsmellemværende.

Sorø Købstads ordinære Rets Dom af 3 August 1899: Kontracitanten, Sagfører Bronée af Sorø, bør til Hovedcitanten, Garvermester H. Hachenberger af Slagelse, betale 2134 Kr. 42 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 April 1897, til Betaling sker, men

i øvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i Hoved- og Kontrasagen fri at være. Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som Kontrasagen ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører F. Bronée, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge en mellem daværende Købmand Leopold Redsted i Korsør og Aktieselskabet Crome & Goldschmidts Fabrikker i Horsens afsluttet Kontrakt skulde Redsted være berettiget til fra den 1 Marts 1890 at drive Forretning i Korsør under Navnet »Udsalg fra Aktieselskabet Crome og Goldschmidts Fabrikker i Horsens og Ribe samt Horsens Tugthus«, hvorhos Aktieselskabet forpligtede sig til, saa længe Kontraktsforholdet varede, ikke at etablere noget andet lignende Udsalg i Korsør og nærmeste Omegn. Det bestemtes derhos i Kontrakten, at Redsted, hvis han i noget Aar ikke købte Varer af Selskabet for mindst 15000 Kr., var pligtig til for hvert Aar, i hvilket dette maatte ske, at betale i Bøde til Selskabet 1000 Kr.

Under Anbringende af, at Redsted dels stod i Restance med Betalingen af købte Varer med et Beløb, som den 3 Juni 1892 med Renter og Omkostninger udgjorde i alt 7706 Kr. 54 Øre, dels var ifalden det oven nævnte Bødeansvar for Forretningsaarene 1890—91 og 1891—92 med i alt 2000 Kr., paastod Aktieselskabet under en ved Slagelse Købstads ordinære Ret anlagt Sag Appelindstævnte, Garvermester H. Hachenberger af Slagelse, der in solidum med Appellanten, Sagfører F. Bronée af Sorø, var Kautionist og Selvskyldner for Redsteds Forpligtelser efter Kontrakten, dog kun for et Beløb af indtil 10000 Kr., tilpligtet at betale 9706 Kr. 54 Øre med Renter

Færdig fra Trykkeriet den 23 Januar 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 40.**

Onsdagen den 15 Januar.

6 pCt. p. a. af 7706 Kr. 54 Øre fra den 3 Juni 1892 og 5 pCt. p. a. af 2000 Kr. fra den 21de samme Maaned samt skadesløse Sagsomkostninger.

Ved bemeldte Rets Dom af 30 Marts 1896 blev Appelindstævnte dømt overensstemmende med Aktieselskabets Paastand, medens et af fornævnte Købmand Redsted anlagt Interventions- og Kontrasøgsmaal blev afvist. I September s. A. indgik Appelindstævnte Forlig med Aktieselskabet saaledes, at dette mod Betaling af 9000 Kr. skulde give Saldokvittering for den af ham og Appellanten for Redsted indgaaede Kautionsforpligtelse, og dette Forlig blev i samme Maaned fuldbyrdet.

Under nærværende i 1ste Instans ved Sorø Købstads ordinære Ret efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag paastod Appelindstævnte i Hovedsagen Appellanten tilpligtet at betale Halvdelen af 5850 Kr. — til hvilket Beløb den af Appelindstævnte tilsvarede Sum af 9000 Kr. ved Refusion til ham af nogle Kontrakautionister var blevet nedbragt — med 2925 Kr. samt 750 Kr., som Appellanten skulde skylde ifølge en til Appelindstævnte af Redsted udstedt Transport paa Beløbet, med hvilket Appellanten for Redsted skulde ligge inde, i alt 3675 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 5 April 1897, til Betaling sker. Appellanten paastod sig under denne Sag frifunden, principalt mod at betale 96 Kr. 26 Øre, som han erkendte at ligge inde med for Redsted, subsidiært mod at betale 2925 Kr. og Halvdelen af 96 Kr. 26 Øre med 48 Kr. 13 Øre. Under Kontrasagen paastod Appellanten Appelindstævnte tilpligtet at betale 1713 Kr. 71 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 27 Juli 1897, til Betaling sker, medens Appelindstævnte paastod sig frifunden mod at betale 584 Kr. 95 Øre.

Ved ovennævnte Rets Dom af 3 August 1899 blev Appellanten tilpligtet at betale Appelindstævnte 2134 Kr. 42 Øre med Renter heraf som paastaaet, medens Parterne for øvrigt frifandtes for hinandens Tiltale, og Sagens Omkostninger, som hver især af Parterne havde paastaaet sig tillagte hos Modparten, ophævedes. Denne Dom har Appellanten indanket for Overretten, hvor han gentager sine i 1ste Instans nedlagte Paastande og derhos paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. Appelindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Hvad angaar det under Hovedsagen omhandlede Beløb af 2925 Kr. — som ved Underretsdommen er tilkendt Appelindstævnte — har

Appellanten gjort gældende, at Appelindstævnte ved at indgaa det ovenfor omhandlede Forlig med Aktieselskabet har tabt sin Regresret overfor Appellanten.

Det er uomtvistet, at den Sag, som paakendtes ved Dommen af 30 Marts 1896, efter Overenskomst mellem Parterne og Aktieselskabet blev anlagt mod Appelindstævnte, og at Appellanten førte denne Sag for Appelindstævnte; men Appellanten har ikke mod Appelindstævntes Benægtelse godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at det var en Aftale mellem Parterne, at Appelindstævnte kun i Forening med Appellanten skulde have Raadighed over Sagen, og der maa derfor gives Appelindstævnte Medhold i, at han ikke i og for sig ved at indgaa Forlig har tilføjet Appellanten en Retskrænkelse eller udvist et Forhold, som kan betage ham hans Regresret. Paa den anden Side maa der gives Appellanten Medhold i, at han under de foreliggende Omstændigheder maa — som ogsaa ved Underretsdommen antaget — være berettiget til under nærværende Sag at se de Indsigelser paakendte, som han under Proceduren af Sagen mod Aktieselskabet i Egenskab af Sagfører for Appelindstævnte har fremsat mod Kautionsforpligtelsens Gyldighed — hvilke Indsigelser han nu paa egne Vegne gør gældende.

Disse Indsigelser gaa ud paa, dels at Aktieselskabet ved forskellige Lejligheder skal have givet Hoveddebitor en mod Kautionisternes Ret stridende Henstand, dels at Selskabet overfor Hoveddebitor har misligholdt Kontrakten navnlig ved at sælge Varer til en med Hoveddebitor konkurrerende handlende i Korsør. Da Appellanten imidlertid ikke findes at have paavist noget Tilfælde, i hvilket Aktieselskabet har givet Hoveddebitor en mod Kontraktens Bestemmelser stridende Henstand eller overhovedet en Henstand, som kunde frigøre Kautionisterne, og da det af Appellanten som en formentlig Misligholdelse af Kontrakten fremdragne Forhold, selv om det maatte kunne antages at have berettiget Hoveddebitor til at hæve Kontrakten, ikke, naar denne har valgt at fortsætte Forholdet til Aktieselskabet, vil kunne bevirke Frigørelse for Kautionisterne, der ikke ses paa en for Aktieselskabet kendelig Maade at have betinget deres Kautionsforpligtelse af, at et saadant Forhold ikke forelaa fra Selskabets Side, ville de her omhandlede Indsigelser ikke kunne tages til Følge.

Under den anden Del af Hovedsagen og under Kontrasagen gaar Underretsdommen ud paa, henholdsvis at der tilkendes Appelindstævnte 173 Kr. 13 Øre, og at der tilkendes Appellanten 963 Kr. 71 Øre, og der er, saaledes som Sagen er indanket for Overretten, kun Spørgsmaal om, hvorvidt disse Afgørelser kunne forandres til Fordel for Appellanten.

Denne har i saa Henseende alene gjort gældende, at en ved Underretsdommen efter Anledning fra Appelindstævntes Side stedfunden Nedsættelse fra 2000 Kr. til 1000 Kr. af det Salær, som Appellanten har beregnet sig for Udførelsen af den oftere omtalte, ved Dommen af 30 Marts 1896 paakendte Sag, er ubeføjet, og at Fastsættelsen af dette Salær, som Appellanten har fordelt mellem sine Mandanter under hin Sag, saaledes at det debiteres Appelindstævnte med $^3/_4$ og Redsted med $^1/_4$, maa være bestemmende for, om der foruden de ham ved Underretsdommen godskrevne Beløb henholdsvis under Hovedsagen og

under Kontrasagen yderligere skal godskrives ham de paa Redsted og paa Appelindstævnte faldende pro-rata-Andele af det Beløb, som udover 1000 Kr. maatte blive ham tillagt i Salær. Da det omhandlede Salær imidlertid efter de Oplysninger, der foreligge, dels om Omfanget og Beskaffenheden af det af Appellanten udførte Arbejde, dels om Appellantens Stilling til den paagældende Retssag, findes ved Underretsdommen rigeligt bestemt til 1000 Kr., vil der heller ikke under denne Del af Sagen kunne gives Appellanten Medhold.

Som Følge af det anførte og med Bemærkning, at der ikke findes Føje til at forandre Underretsdommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger til Fordel for Appellanten, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 286. Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peter Lodberg (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 8 Juli 1901: Sigtede, Gartner Jens Peter Lodberg, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Erstatning til Proprietær Lund 102 Kr. 98 Øre samt alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Rye, og Defensor, Sagfører Schou, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter

Lodberg til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Peter Lodberg — der er født i Aaret 1864 og som tidligere ifølge Sorø Birks Ekstraretsdom af 4 Januar 1895 har været anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage — tiltales under denne Sag for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger kom Tiltalte i Januar Maaned f. A. til at tjene som Gartner paa Gaarden »Randrup«, til hvilken Tjeneste han af Gaardens Ejer, Proprietær Lund, var fæstet paa Vilkaar, at han foruden Kost og Logis skulde have en aarlig Løn af 200 Kr. samt $^1/_4$ af den ved Salg af Havens Produkter fremkomne Indtægt med Fradrag af $^1/_4$ af Udgiften til Frø, der blev indkøbt til Haven.

I sidstnævnte Henseende har Lund forklaret, at det var en bestemt Aftale mellem dem, at Tiltalte hver Lørdag skulde til Lund aflevere de ved Salg af Havesager indkomne Penge, hvorefter der ifølge aarlig Opgørelse skulde udbetales Tiltalte, hvad der efter det anførte tilkom ham af det i Aarets Løb indkomne Beløb, og Tiltalte har paa sin Side indrømmet, at det selvfølgelig var Meningen, at der hver Uge skulde aflægges Regnskab for de af ham solgte Havesager, medens han har benægtet, at der var truffet nogen udtrykkelig Aftale herom.

Den 20 Oktober f. A. om Aftenen forlod Tiltalte i Utide uden Lunds Vidende den nævnte Tjeneste, hvilket, efter hvad han har indrømmet, skete efter en af ham ca. 14 Dage forud fattet Beslutning, idet han, hvem Tjenesten hos Lund efter hans Udsagn var uudholdelig, og som i Slutningen af September eller Begyndelsen af Oktober f. A. skriftlig havde søgt Tjeneste hos en i Frederiksberg boende Gartner, havde modtaget et Brev, hvorefter han fra 1ste November kunde komme i dennes Tjeneste, hvilket Brev ved Tiltaltes Bortgang af Tjenesten paa »Randrup« laa paa Bordet i hans Værelse paa Gaarden.

Den 23de s. M. anmeldte derpaa Proprietær Lund til Middelsom og Sønderlyng Herreders Kontor, at Tiltalte var rømt fra Gaarden, »medbringende« — som det i Anmeldelsen hedder — »de Penge, han havde modtaget til mig for Frugt og Havesager for længere Tid, og andre Penge, som jeg havde leveret ham til Betaling af Varer, samt Penge, som han har modtaget af Købere for Skind, som jeg havde sendt til Byen med ham«, hvorhos det i Anmeldelsen opgaves, at Tiltalte antoges at være rejst til den oven ommeldte Gartner.

Under den derefter foretagne Undersøgelse er det nu oplyst og af Tiltalte erkendt, at han i Tiden fra Januar til 9 Juli f. A. af Lund havde modtaget forskellige Beløb, tilsammen 218 Kr., som Forskud paa Løn, og Tiltalte er under Sagen sigtet for at have gjort sig skyldig i Bedrageri ved at forlade Tjenesten paa »Randrup«, uagtet han herefter havde faaet et større Beløb udbetalt i Løn, end han den Gang havde fortjent. Efter det foreliggende maa det imidlertid antages,

at Tiltalte først flere Maaneder efter, at han havde modtaget det sidste, ham som Forskud paa Løn udbetalte Beløb, fattede Beslutningen om at forlade sin nævnte Tjeneste, og han har saaledes ikke udvist noget svigagtigt Forhold ved selve Modtagelsen af de paagældende Beiøb.

Tiltalte — der efter at have forladt »Randrup« kom i Tjeneste hos den oftommeldte Gartner — har derhos under Undersøgelsen vedblivende paastaaet, at han ikke ved at forlade Tjenesten har haft til Hensigt at bedrage Lund for, hvad han den Gang var denne skyldig, og efter det foreliggende er der ikke Føje til at forkaste dette Anbringende. Tiltalte findes derfor, som ogsaa ved Underretsdommen antaget, ikke i den her omhandlede Henseende at have gjort sig skyldig i noget strafbart bedrageligt Forhold.

Under Forhørene har Tiltalte tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at han under sin Tjeneste paa »Randrup« har beholdt og anvendt til eget Brug en Del af de Penge, som han havde faaet ind ved Salg af Havesager, og som han efter det oven anførte skulde have afleveret til Proprietær Lund. Denne har i saa Henseende forklaret, at Tiltalte vel i Begyndelsen af sin Tjenestetid aflagde ugentlige Regnskaber over det solgte og indbetalte de paagældende Beløb, men at han senere, trods gentagne Paamindelser, jævnlig undlod dette, og i den sidste Del af Tjenestetiden helt ophørte dermed, idet han kom beruset hjem og erklærede at have brugt Pengene.

Ifølge en af Lund affattet, under Sagen fremlagt Opgørelse har Tiltalte for Lund opgivet at have solgt Havesager for i alt 164 Kr. 52 Øre, hvoraf han ifølge Opgørelsen kun har betalt Lund 66 Kr. 98 Øre, medens han har beholdt Resten 97 Kr. 54 Øre, og Tiltalte har under Forhørene erkendt denne Opgørelses Rigtighed, alene med Undtagelse af, at han til Lund vil have indbetalt 19 Kr. 81 Øre mere, end paa Opgørelsen anført, saa at de af Tiltalte forbrugte Beløb efter hans egen Erkendelse udgøre i alt 77 Kr. 73 Øre.

Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte, hvem Lund ved forskellige Lejligheder under den ommeldte Tjeneste havde leveret Skind — efter Lunds Opgivende 1 Faareskind og 5 Kalveskind — som han skulde sælge for Lund til en opgiven Garver i Viborg, har, efter at have solgt Skindene og modtaget Betalingen for dem, til eget Brug anvendt de saaledes modtagne Beløb, der efter Lunds Opgivende, mod hvilke Tiltalte intet har haft at erindre, have udgjort i alt 15 Kr. 25 Øre, samt at Tiltalte paa samme Maade har forbrugt et Beløb af 10 Kr., som Lund havde leveret ham til Indkøb af Kød i Viborg, i hvilken Henseende Tiltalte under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør har erkendt, at han købte Kødet, for hvilket Prisen efter hans Formening udgjorde ca. 8 Kr., paa Kredit i Lunds Navn hos en Slagter, med hvem Lund handlede meget, hvorhos denne har forklaret, at han senere har maattet betale Kødet til bemeldte Slagter.

I Henhold til det ovenanførte vil Tiltalte, hvis Forbrug af Penge, som han havde modtaget for Havesager, efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, medens hans Tilvendelse af de sidst ommeldte Beløb maa falde ind under § 253, være at anse efter disse §§ med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder

findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Underretsdommen har samme Straf, og da det maa billiges, at Tiltalte ifølge Lunds Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, ved Dommen er tilpligtet at erstatte Lund de ovennævnte Beløb af 77 Kr. 73 Øre, 15 Kr. 25 Øre og 10 Kr., altsaa i alt 102 Kr. 98 Øre, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, kunne stadfæstes, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste.

Torsdagen den 16 Januar.

Nr. 306. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Jacob Jacobsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Falsk og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1901: Arrestanten Jens Jacob Jacobsen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Paludan og Prokurator Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jacob Jacobsen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Jacob Jacobsen, der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Falsk og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 25 April 1857 og anset ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 8 August 1885 efter Straffelovens § 228, kfr. § 61, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 14 Marts 1891 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 251, efter § 253 og efter § 257 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 15 Maj 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og § 251 med Forbedrings-

husarbejde i 1 Aar, ved Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 14de August 1895 efter Straffelovens § 232 og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Rettens Dom af 30 April 1898 efter Straffelovens § 332 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter dens §§ 251, 253 og 268 og efter § 275, kfr. § 268, med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i følgende:

Forinden Arrestantens Aflevering til Afsoning af den sidst omtalte Straf, blev der til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel den 2 Maj 1898 givet ham Tilhold om, naar han, efter at være løsladt fra ovennævnte Straf, paa ny maatte tage Ophold her i Staden, da uopholdelig at melde sig ved nævnte Protokol, og dette Tilhold har Arrestanten overtraadt, idet han fra Slutningen af August Maaned d. A., til han den 8 September anholdtes her under Sagen, har haft Ophold her i Staden uden at afgive den nævnte Melding.

I afvigte Maj Maaned har Arrestanten i Vejle svigagtig fravendt Detailhandlerske Dorthea Barkentin 20 Kr. i rede Penge, hvilke han uden Tilbagebetalingshensigt og under urigtige Foregivender laante af hende, samt frastjaalet hende 30 Kr. i rede Penge, der beroede i hendes Pengekasse i en uaflaaset Skuffe i et Lokale, til hvilket han havde uhindret Adgang; endvidere frastjaalet Fisker Jørgen Peder Rasmussen en til 8 Kr. vurderet Kikkert, der beroede frit fremme i Rasmussens Lejlighed, til hvilken Arrestanten som logerende havde uhindret Adgang, og endelig svigagtig tilegnet sig et til 8 Kr. vurderet Ur, som han havde laant af Rasmussens Hustru.

I Svendborg har Arrestanten i afvigte August Maaned svigagtig fravendt Anders Nielsen Vergin 20 Kr. i rede Penge, som han under urigtige Foregivender og uden Tilbagebetalingshensigt laante af ham.

I Aarhus har Arrestanten i samme Maaned frastjaalet Smed Jens Peter Sørensen en Sparekassebog, paa hvilken indestod 100 Kr.

I afvigte Juni og September Maaned har Arrestanten stjaalet to til i alt 250 Kr. vurderede Cykler, af hvilke den ene, der tilhørte Arkitekt Wendelbo-Madsen, beroede i et uaflaaset Skur Ny Strandvej Nr. 6, den anden, der tilhørte Gartner Niels Erik Asmussen, stod ved Indgangen til et Bedehus paa Grundtvigsvej.

I August Maaned d. A. har Arrestanten stjaalet 2 Ure, en Kæde, nogle Skeer, Beklædningsgenstande m. m., hvilke til i alt 100 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme eller i uaflaasede Gemmer i Tømrersvend Christian Christiansens Lejlighed her i Staden, til hvilken Arrestanten som Christiansens logerende havde uhindret Adgang.

I afvigte September Maaned har Arrestanten svigagtig fravendt Opvarter Frants Funder Hansen og dennes Hustru Cathrine Jørgensen 210 Kr. i rede Penge, hvilke han i to Gange uden Tilbagebetalingshensigt og under urigtige Foregivender laante af dem.

Blandt de urigtige Foregivender, Arrestanten benyttede overfor Hansen og Hustru, var, at han var Ejer af en betydelig Kapital, og han bestyrkede dem, forinden han opnaaede de nævnte Laan, i Troen herpaa ved at vise dem den oven omtalte fra Smed Sørensen stjaalne Sparekassebog, hvilken han i dette Øjemed havde forfalsket paa følgende Maade:

I Bogen, der var udstedt af »Arbejder Spare- og Laanekassen for Aarhus og Omegn«, og paa hvilken der, efter at Arrestanten havde hævet 99 Kr., indestod til Rest 1 Kr. Ved Tilskrivning foran og bag ved dette Tal forandrede Arrestanten det til 20010, ligesom han foretog lignende Tilskrivninger til tre ovenfor dette Beløb anførte Poster, hvorved disse ved et flygtigt Eftersyn kom til at svare til et Restbeløb af den ovenangivne Størrelse, uden at Tallene dog i Virkeligheden kom til at stemme, og uden at Arrestanten forandrede de med Bogstaver anførte Tal, der vare skrevne ud for to af de forfalskede Poster.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, §§ 251 og 253, § 274, kfr. § 268, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Nr. 167. Forhenværende Købmand **Christian Conrad Ibsen** (Selv)

contra

Murermester **Carl Peter Christian Scharling** (Ingen),

betr. Injurier.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1901: Naar Indklagede, forhenværende Købmand Christian Conrad Ibsen, efter forudgaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han i Sommeren 1900 paa Sagfører Niels Peter Albrecht Albrechtsens Kontor ikke har udtalt om Klageren, Murermester Carl Peter Christian Scharling, at denne har aflagt falsk Forklaring som Vidne til Oplysning i en Sag, som for nogle Aar siden verserede mod Indklagede ved Rettens 3dje Kriminelkammer, bør han for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Statskassen bøde 200 Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned, hvorhos i saa Fald den fornævnte for Klageren fornærmelige Sigtelse bør være død og magtesløs. Sagens Omkostninger ophæves, saafremt Indklagede aflægger Eden; i modsat Fald bør Indklagede betale Klageren dem med 8 Kr. 12 Øre. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse og Bødens Betaling bestemmes til 4 Uger fra denne Høje-

steretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Købmand Christian Conrad Ibsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Murermester Carl Peter Christian Scharling mod forhenværende Købmand Christian Conrad Ibsen anlagte Sag har Klageren anbragt, at Indklagede i høj Grad har forulempet ham ved ubeføjet at udtale til forskellige Personer, at han har aflagt falsk Forklaring som Vidne til Oplysning i en Sag, som for nogle Aar siden verserede mod Indklagede ved Rettens 3dje Kriminelkammer, hvilken Sag afsluttedes ved en Højesteretsdom, hvorved Indklagede idømtes Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Klageren paastaar derfor Indklagede straffet efter Lovens Strenghed, den fornærmelige Sigtelse mortificeret og Indklagede tilpligtet at godtgøre ham Sagens Omkostninger.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han benægter at have udtalt sig som anført og gør gældende, at han kun har ytret, at Klagerens Forklaringer under den paagældende Retssag, der fik det af Klageren angivne Udfald, efter hans Mening ikke har været overensstemmende med Sandheden.

Mod Indklagedes Benægtelse har Klageren ikke bevist, at Indklagede mundtlig har ytret sig som af ham anført. Der maa i saa Henseende gives Indklagede Medhold i, at det er nærværende Sag uvedkommende, at Klageren i en af ham udgiven, i Aaret 1900 trykt Piece har anket over de »falske Vidnesbyrd«, der ere afgivne under den fornævnte kriminelle Sag, i hvilken Henseende Opmærksomheden særlig er henledet paa Klageren.

For saa vidt derhos et af Klageren ført Vidne, Overretssagfører Hans Jensen, har forklaret, at han i Januar Maaned dette Aar havde Besøg af Indklagede, og at denne da udtalte, at han formentlig var bleven dømt væsentlig paa Grund af Klagerens Forklaringer under fornævnte Sag, hvilke Indklagede betegnede som urigtige, og om hvilke Indklagede, efter hvad Vidnet er tilbøjeligt til at tro, men ikke i Stand til bestemt at erindre, udtalte, at de var falske, da findes denne Vidneforklaring at være saa ubestemt, at der med Hensyn til Hovedpunktet i nærværende Sag ikke kan bygges paa samme.

Derimod har et andet af Klageren ført Vidne, Sagfører Niels Peter Albrecht Albrechtsen, forklaret, at Indklagede flere Gange, blandt andet i afvigte Sommer, i Vidnets Kontor har udtalt, at det i sin Tid var lykkedes at faa ham dømt paa Grund af Klagerens Vidnesbyrd, som var falsk, og til at tilsidesætte denne Vidneforklaring, mod hvis Aflæggelse Indklagede ikke har protesteret, under Hensyn til, at Vidnet efter sin Forklaring allerede i Slutningen af Juni Maaned f. A. har givet Klageren Meddelelse om de faldne Ytringer, medens Klagen i nærværende Sag først er dateret den 22de Januar dette Aar — hvorom Indklagede har nedlagt Paastand under Paaberaabelse af

blev afskediget af Selskabets Tjeneste, ligesom offentlig Undersøgelse begæredes indledet mod ham.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han i den Tid, han saaledes har været ansat i Aktieselskabets Tjeneste, i betydeligt Omfang har gjort sig skyldig i Besvigelser overfor Selskabet ved i talrige Tilfælde at modtage og til egen Fordel forbruge Beløb, som af Aktieselskabets Debitorer bleve indbetalte til ham paa Selskabets Vegne til Dækning af Vare- eller Vekselgæld — hvilke Indbetalinger efter hans Forklaring jævnlig fandt Sted i Henhold til Opfordringer fra hans Side til de vedkommende Skyldnere — uden at han, til hvis Forretninger som Direktør det maa antages at have hørt med fornøden Assistance af en Bogholder at besørge Selskabets Bogføring, drog Omsorg for, at de saaledes indbetalte Beløb bleve opskrevne i Selskabets Bøger, i hvilke de fremdeles henstod opførte som udestaaende Fordringer.

I et enkelt Tilfælde har Tiltalte derhos, efter hvad han ligeledes har erkendt, beholdt og forbrugt et til ham for en kontant solgt Varepost indbetalt Beløb af 175 Kr. 57 Øre, medens den paagældende Varepost af Tiltalte foranledigedes indført i Bøgerne som solgt paa Kredit.

Den saaledes af Tiltalte benyttede Fremgangsmaade har efter Forretningsgangen i Aktieselskabet med Lethed kunnet undgaa de øvrige Bestyrelsesmedlemmers Opmærksomhed, og ej heller har den af Selskabets Revisorer udøvede Kontrol, der ifølge Lovene nærmest gik ud paa Foretagelsen af en Talrevision, kunnet lægge Hindringer i Vejen for Tiltaltes Færd.

Under Sagen ere Tiltalte og det besvegne Aktieselskab blevne enige om, at opgøre hele det Beløb, som Tiltalte har unddraget Selskabet, til 14802 Kr. 29 Øre, hvorved dog bemærkes, at de af Tiltalte med Urette oppebaarne Summer i Virkeligheden tilsammen udgøre et en Del større Beløb, men at der ved Opgørelsen med Selskabet heri er fradraget dels forskellige af Tiltalte for Selskabet gjorte Udlæg og andre ham tilkommende Tilgodehavender, dels et Beløb af 2000 Kr., der er godskrevet Tiltalte som delvist Vederlag for en til Aktieselskabet og Hestbech i Forening, som det maa antages efter Tiltaltes Suspension, stedfunden Overdragelse af hans Indbo.

Tiltalte har ikke med Nøjagtighed kunnet oplyse, hvortil han har forbrugt de af ham saaledes urettelig oppebaarne Summer, idet han efter sin Forklaring ikke har ført nogen privat Kassebog, men efter hvad der har kunnet oplyses, maa det antages, at han, der oprindelig var Snedkermester i Bramminge, allerede ved sin Ansættelse som Direktør for Aktieselskabet havde en betydelig Gæld, derunder flere større Kautionsforpligtelser, der senere forlangtes opfyldte af ham, og i det hele var mislig stillet i økonomisk Henseende, samt at han ikke ved Hjælp af sine ordinære Indtægter — hvorved bemærkes, at den ham af Aktieselskabet tilstaaede Løn foruden Fribolig bestod af 2000 Kr. aarlig, fra 1 April f. A. forhøjet til 2500 Kr., hvorhos der var tilsagt ham Tantieme, for saa vidt Forretningen gav Overskud, hvad dog ikke skete — har kunnet opfylde de ham paahvilende Forpligtelser.

Under Sagen har Tiltalte gjort gældende, at det for saa vidt ikke har været hans Hensigt at bedrage Selskabet, som han havde haabet

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Nielsen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Nielsen, der er født i Aaret 1865, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Bedrageri.

Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalte og C. Hestbech af Bramminge i August 1898 valgte til Bestyrelsesmedlemmer og administrerende Direktører for det samtidigt stiftede Aktieselskab »Ribe & Bramminge Trælasthandel, Aktieselskab, Ribe«, i hvis Bestyrelse desuden indvalgtes 3 andre Medlemmer, der skulde udgøre Bestyrelsens tilsynshavende Del.

Ifølge § 7 i de for Selskabet, hvis Aktiekapital var fastsat til 100000 Kr., fordelt paa 200 Aktier à 500 Kr., vedtagne Love, skulde de administrerende Bestyrelsesmedlemmer i det hele forestaa Forretningens merkantile Ledelse, afslutte alle Salg, antage og afskedige alle Selskabets Funktionærer og Arbejdere, fastsætte disses Lønninger og vedtage Reglerne for deres Virksomhed m. v., og Forholdet mellem de tvende administrerende Direktører var — uden at der herom fandtes nogen anden Forskrift i Lovene end den, at Selskabet kun forpligtedes ved Underskrift af begge Direktørerne i Forening — ordnet saaledes, at Hestbech varetog Selskabets Anliggender i Bramminge, medens Tiltalte havde Ledelsen af Forretningsafdelingen i Ribe.

I August Maaned f. A. afkøbte Hestbech Aktieselskabet Forretningen i Bramminge, og Selskabet fortsatte derefter alene Driften af Forretningen i Ribe med Tiltalte som administrerende Direktør, dog saaledes, at han kun i Forening med et andet Medlem af Bestyrelsen, Bankdirektør Hansen i Ribe, kunde forpligte Selskabet.

Efter at det imidlertid var blevet den tilsynshavende Del af Bestyrelsen klart, at Selskabets Stilling var uheldig, idet der havdes alt for mange udestaaende Fordringer i Forhold til Omsætningen, hvorhos der manglede Driftskapital, skred man til en Opgørelse af Selskabets Status, og under de herom stedfundne Forhandlinger fremsatte en af de største af Selskabets Kreditorer Forlangende om, at Tiltalte skulde suspenderes fra sin Stilling som administrerende Direktør. I Henhold hertil blev Tiltalte den 9 November f. A. suspenderet, og hans Forretninger overtagne af Hestbech, og da man derefter begyndte at søge Selskabets udestaaende Fordringer inkasserede, viste det sig, at adskillige af Debitorerne havde betalt til Tiltalte, uden at de saaledes indkomne Beløb vare afskrevne i Selskabets Bøger, hvorpaa Tiltalte

blev afskediget af Selskabets Tjeneste, ligesom offentlig Undersøgelse begæredes indledet mod ham.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han i den Tid, han saaledes har været ansat i Aktieselskabets Tjeneste, i betydeligt Omfang har gjort sig skyldig i Besvigelser overfor Selskabet ved i talrige Tilfælde at modtage og til egen Fordel forbruge Beløb, som af Aktieselskabets Debitorer bleve indbetalte til ham paa Selskabets Vegne til Dækning af Vare- eller Vekselgæld — hvilke Indbetalinger efter hans Forklaring jævnlig fandt Sted i Henhold til Opfordringer fra hans Side til de vedkommende Skyldnere — uden at han, til hvis Forretninger som Direktør det maa antages at have hørt med fornøden Assistance af en Bogholder at besørge Selskabets Bogføring, drog Omsorg for, at de saaledes indbetalte Beløb bleve opskrevne i Selskabets Bøger, i hvilke de fremdeles henstod opførte som udestaaende Fordringer.

I et enkelt Tilfælde har Tiltalte derhos, efter hvad han ligeledes har erkendt, beholdt og forbrugt et til ham for en kontant solgt Varepost indbetalt Beløb af 175 Kr. 57 Øre, medens den paagældende Varepost af Tiltalte foranledigedes indført i Bøgerne som solgt paa Kredit.

Den saaledes af Tiltalte benyttede Fremgangsmaade har efter Forretningsgangen i Aktieselskabet med Lethed kunnet undgaa de øvrige Bestyrelsesmedlemmers Opmærksomhed, og ej heller har den af Selskabets Revisorer udøvede Kontrol, der ifølge Lovene nærmest gik ud paa Foretagelsen af en Talrevision, kunnet lægge Hindringer i Vejen for Tiltaltes Færd.

Under Sagen ere Tiltalte og det besvegne Aktieselskab blevne enige om, at opgøre hele det Beløb, som Tiltalte har unddraget Selskabet, til 14802 Kr. 29 Øre, hvorved dog bemærkes, at de af Tiltalte med Urette oppebaarne Summer i Virkeligheden tilsammen udgøre et en Del større Beløb, men at der ved Opgørelsen med Selskabet heri er fradraget dels forskellige af Tiltalte for Selskabet gjorte Udlæg og andre ham tilkommende Tilgodehavender, dels et Beløb af 2000 Kr., der er godskrevet Tiltalte som delvist Vederlag for en til Aktieselskabet og Hestbech i Forening, som det maa antages efter Tiltaltes Suspension, stedfunden Overdragelse af hans Indbo.

Tiltalte har ikke med Nøjagtighed kunnet oplyse, hvortil han har forbrugt de af ham saaledes urettelig oppebaarne Summer, idet han efter sin Forklaring ikke har ført nogen privat Kassebog, men efter hvad der har kunnet oplyses, maa det antages, at han, der oprindelig var Snedkermester i Bramminge, allerede ved sin Ansættelse som Direktør for Aktieselskabet havde en betydelig Gæld, derunder flere større Kautionsforpligtelser, der senere forlangtes opfyldte af ham, og i det hele var mislig stillet i økonomisk Henseende, samt at han ikke ved Hjælp af sine ordinære Indtægter — hvorved bemærkes, at den ham af Aktieselskabet tilstaaede Løn foruden Fribolig bestod af 2000 Kr. aarlig, fra 1 April f. A. forhøjet til 2500 Kr., hvorhos der var tilsagt ham Tantieme, for saa vidt Forretningen gav Overskud, hvad dog ikke skete — har kunnet opfylde de ham paahvilende Forpligtelser.

Under Sagen har Tiltalte gjort gældende, at det for saa vidt ikke har været hans Hensigt at bedrage Selskabet, som han havde haabet

senere at kunne dække, hvad han havde forbrugt af Selskabets Midler, men under Hensyn til Tiltaltes hele uholdbare økonomiske Stilling, hvorved særlig skal fremhæves, at Tiltalte efter det oplyste paa det Tidspunkt, da han overdrog Aktieselskabet og Hestbech sit Indbo, alene til disse i Forening for modtagne Varer skyldte ca. 12000 Kr., kan der ikke tillægges dette Anbringende nogen Betydning, og det saa meget mindre, som Tiltalte med Hensyn til sin fremtidige Evne til at erstatte Selskabets Tab, ikkun har kunnet henvise til, at han ved sin Afskedigelse havde $2^1/_2$ Aar tilbage af den Tid, for hvilken han var antagen som Direktør, og at han, foruden at han ejede et Hus i Bramminge, ved hvis Realisation efter hans Formening en Del af Tabet kunde dækkes, selv havde mange udestaaende Fordringer, hvorved bemærkes, at disse efter det oplyste maa antages i det væsentlige at have været værdiløse.

Endvidere har Tiltalte paaberaabt sig, at Aktieselskabets Bestyrelse, da han overdrog sit Indbo til Selskabet, forpligtede sig til ikke at fordre ham sat under Tiltale for hans Misligheder lige overfor Selskabet, men, selv bortset fra Spørgsmaalet om Bestyrelsens Kompetence i saa Henseende, kan der intet Hensyn tages til dette Anbringende, idet Bestyrelsen ikke her under Sagen har villet erkende at have afgivet noget saadant Tilsagn, hvorhos der for Ekstraretten er fremlagt en Skrivelse fra Bestyrelsen, ifølge hvilken det maa antages, at der ikke har kunnet tilvejebringes Enighed mellem Selskabets Aktionærer om at frafalde Strafansvar overfor Tiltalte.

Idet der allerede paa Grund heraf, samt da Tiltalte ikke forinden Underretsdommens Afsigelse har set sig i Stand til at erstatte, hvad han efter det anførte af Aktieselskabets Midler har forbrugt, ikke bliver Anvendelse for Bestemmelserne i Straffelovens § 254, vil Tiltalte for sit oven ommeldte Forhold være at anse efter samme Lovs § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte ifølge den af Aktieselskabet i saa Henseende nedlagte Paastand, mod hvilken han intet har haft at erindre, rettelig er tilpligtet at udrede i Erstatning til Selskabet 14802 Kr. 29 Øre, vil saaledes — — — med den angivne Forhøjelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 309. Advokat Halkier

contra

Anders Christian Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1901: Tiltalte, Farveriarbejder Anders Christian Jensen af Hjørring, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder

Tiltalte i Erstatning til Værtshusbestyrer Marius A. Sørensen af Hjørring 11 Kr. 66 Øre samt alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jakobsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Christian Jensen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Farveriarbejder Anders Christian Jensen, der er født i Aaret 1860, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 21 September d. A., da der afholdtes et Marked i Hjørring, har, efter om Aftenen at have indfundet sig paa Markedspladsen, hvor Værtshusbestyrer Marius Antinus Sørensen havde Beværtning, da bemeldte Sørensen ca. Kl. 8 forlod Markedspladsen for at gaa hjem, tilføjet denne et Slag i Hovedet, efter Sørensens Forklaring bag fra, saa at han var lige ved at segne, og hvorved der fremkom et blødende Saar.

Efter Tiltaltes Forklaring benyttede han til at slaa med en Blykugle, som han har afleveret til Retten, og som har vist sig at være 1 Tomme i Diameter og at veje 25 Kvint.

Det fremgaar af det oplyste, at Tiltaltes Hustru, medens hendes Mand i Aaret 1894 var bortrejst til Amerika, stod i utugtigt Forhold til ovennævnte Værtshusbestyrer Sørensen, hvem hun derefter sigtede for at være Fader til et af hende det følgende Aar født Barn, og at Tiltalte, da han for et Par Aar siden blev bekendt hermed, fattede Nag til Sørensen, og, da denne ikke i Mindelighed vilde gaa ind paa at yde Bidrag til nævnte Barns Underhold, under et Søgsmaal paastod ham dømt dertil. Tiltalte har nu nærmere forklaret, at han, da dette Søgsmaal ikke førte til noget, fattede det Forsæt at tilføje Sørensen en eller anden Beskadigelse, og at han derfor den oven ommeldte Aften havde taget Blykuglen med sig for at benytte den ved Over-

faldet paa Sørensen, men i øvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at han ikke slog stærkt til, idet det ikke var hans Hensigt at tilføje Sørensen nogen større Skade.

Straks efter Overfaldet henvendte Sørensen sig til en i Hjørring boende Læge, der i en den 23de næstefter afgiven Erklæring har udtalt, at Sørensen, da Konsultationen fandt Sted, i Issen havde et ind til Benet naaende Saar af et Par Centimeters Længde, der blødte en Del og var frembragt kort Tid i Forvejen med en eller anden stump Genstand. Lægen tilføjede imidlertid, at der antagelig ingen Følger vilde blive, og i et den 2den f. M. afholdt Forhør har Sørensen ogsaa udsagt, at han ikke længere havde nogen Men af det ham tilføjede Saar.

Værtshusbestyrer Sørensen har paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt dels et Beløb af 10 Kr. 66 Øre, som den ovennævnte Læges Regning lyder paa, dels et Beløb af 1 Kr. i Erstatning for Skade, som hans Hue har lidt ved Overfaldet, i alt 11 Kr. 66 Øre, og denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 20 Januar

Nr. 294. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Albert Emil Poulsen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 2 September 1901: Tiltalte, Malermester Albert Emil Poulsen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt i Erstatning til Slagtersvend Christian Magnus Nielsen betale Kr. 78.97. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 20 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Oktober 1901: Tiltalte Albert Emil Poulsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt betale i Erstatning til Slagtersvend Christian Magnus Nielsen 60 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til

Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Albert Emil Poulsen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Malermester Albert Emil Poulsen, der er født i Aaret 1873 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Efter Sagens Oplysninger flyttede Jordemoder Nielsen tilligemed sin 32-aarige Søn, Slagtersvend Christian Magnus Nielsen, der opholdt sig hos hende, i April Maaned d. A. ind i en af hende lejet Lejlighed i en Tiltalte og hans Fader, Malermester Fritz Poulsen, i Forening tilhørende og af dem beboet Ejendom i Vestergrave i Randers. Om bemeldte Slagtersvend Nielsen er det oplyst, at han er en til Drik i høj Grad forfalden Person, der i svirende Tilstand er ustyrlig og højrøstet, og at han navnlig ofte i Hjemmet har foranlediget voldsomt Spektakel, idet ogsaa hans Moder ved saadanne Lejligheder raaber og skriger. I de første Par Maaneder efter, at Jordemoder Nielsen og hendes Søn vare flyttede ind i bemeldte Lejlighed, gik det fredeligt til; men en Søndag ved Middagstid i Slutningen af Juni Maaned d. A. var der Spektakel i hendes Lejlighed, hvor Sønnen raabte og støjede, og da Tiltaltes Fader, ovennævnte Fritz Poulsen, der, som han har udsagt, vilde løbe til Telefonen og anmode om Assistance for at faa Ro, under Vejs passerede forbi Jordemoder Nielsens Køkkendør, ved hvilken Lejlighed han raabte, at nu kunde det vel være nok for i Dag, kom det til Haandgribeligheder eller Slagsmaal mellem ham og Slagtersvend Nielsen, hvilket Sammenstød — hvorunder sidstnævnte efter en Deponents Forklaring slog Poulsen oven i Hovedet med knyttet Haand — efter Nielsens, med hans Moders og et andet Vidnes beedigede Forklaringer stemmende Udsagn begyndte med, at Poulsen med en Stok, som han havde hos sig, slog Nielsen over Munden, hvad dog Poulsen har benægtet eller i hvert Fald ikke vil kunne huske. Efter at Tiltalte, der

Færdig fra Trykkeriet den 30 Januar 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 41.**

Mandagen den 20 Januar.

den nævnte Dag havde været fraværende fra Hjemmet, var bleven underrettet om dette Sammenstød, hvilket, som det maa antages, var blevet fremstillet for ham saaledes, at hans Fader var bleven overfalden af Nielsen, gik han den følgende Dag ned i Nielsens Moders Lejlighed, hvor han, efter hvad han har erkendt, sagde til Nielsen, at denne havde opført sig som en »Bandit«, og at Nielsen, hvis han en anden Gang vilde have sine Kræfter prøvede, kunde komme til ham (Tiltalte), hvorhos han spyttede ad Nielsen, medens denne, der stod med Armene overkors, ikke svarede noget paa den nævnte Tiltale. Efter at Nielsen ifølge Tiltaltes Forklaring i de derpaa følgende Dage stadig havde udskældt denne, hvorhos han var fremkommen med Ytringer, der, som Tiltalte har udsagt, tydede paa Overfald, idet han saaledes havde sagt, at Tiltalte skulde »falde for hans Haand«, forefaldt der den 4 Juli d. A. et Sammenstød, hvorom følgende er oplyst:

Nielsen, der den nævnte Dag var kommen hjem i en, som han har udtrykt sig, halv svirende Tilstand, gik kort efter ud i Gaarden paa den derværende Retirade, og da Tiltalte, der da stod i Nærheden af en fra Gaarden til Malerværkstedet førende Dør, saa, at Nielsen var noget beruset, bad han sin Hustru om at tage et af deres Børn, der opholdt sig i Gaarden, ind. Da Nielsen derpaa kom ud af Retiraden, fremkom han med forskellige Skældsord — deriblandt, efter hvad han har erkendt, Udtryk som »Dreng«, »Snyder« — mod Tiltalte. Nielsen gik derpaa tilbage til Moderens Lejlighed, men gik straks efter, uagtet hun bad ham om at blive hjemme, atter ud i Gaarden, hvor han paa ny brugte Mund mod Tiltalte, hvem han efter dennes Forklaring benævnede som »Gadedreng« og »Tugthuskandidat«. Tiltalte har nu tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, efter at have taget en Trappestige, der laa oven paa Hønsehuset i Nærheden af Retiraden, har bibragt Nielsen to Slag med dette Redskab, der er bragt til Stede under Sagen, hvorved det har vist sig, at Trappestigen, der er forsynet med 3 Trin, af hvilke det øverste er ca. 11 Tommer langt, og hvis Sider foroven holdes sammen af et smallere Tværstykke, er 30 Tommer lang og vejer 4,97 Pd., og at saavel Trinene som Sidestykkerne ere skarpkantede. Tiltalte har herom nærmere forklaret, at han, der, da Nielsen sidste Gang kom ud i Gaarden, stod lige udenfor sit Værksted, derfra gik hen mod Nielsen for at faa ham ud af Gaarden, idet Tiltalte, der skulde i Byen, ikke turde forlade Ejendommen, medens Nielsen var der, og at han, umid-

delbart før han saaledes gik hen mod Nielsen, tog den ommeldte Trappestige for at bruge den, hvis Nielsen vilde anfalde ham. Da han, der var irriteret paa Nielsen paa Grund af dennes forudgaaende Adfærd, var kommen i Nærheden af ham, sagde han til ham: »Vil De nu se, De kommer ud i en Fart« og tilføjede: »Nu har De lavet Spektakler nok«, og da Nielsen i det samme vendte sig om og rakte sin ene Arm, vistnok den venstre ud, bibragte Tiltalte ham det første Slag med Trappestigen, hvilket Slag ramte ham paa venstre Arm. Tiltalte har i saa Henseende udsagt, at han, da Nielsen rakte Armen ud, i Øjeblikket fik den Opfattelse, at han vilde slaa, idet han, som Tiltalte har tilføjet, i hvert Fald gjorde den nævnte Armbevægelse paa en truende Maade, og paa Foreholdelse fra Forhørsdommerens Side af, at Tiltalte, idet Nielsen intet havde i Haanden, kunde have afværget Slag ved blot at holde Stigen op for sig, har Tiltalte svaret, at det tænkte han ikke over. Da Nielsens Moder — der efter sin Forklaring, da hun fra sit Vindue saa Tiltalte slaa hendes Søn, straks løb ned i Gaarden — nu kom til Stede, puffede Tiltalte hende til Side, hvorefter han tilføjede Nielsen et nyt Slag med Trappestigen, hvad han, som han har udsagt, gjorde i Hidsighed, eller fordi han var bleven vred, da han ellers ikke vilde have slaaet. Tiltalte, der kun vil have ført Slagene med een Haand, idet han holdt i den nederste Del af Stigens ene Side, har tilføjet, at begge Slagene af ham bleve førte i samme Retning, og at han bestræbte sig for ikke at ramme Nielsens Hoved, men at han efter Slagene saa, at Nielsen paa højre eller venstre Kind havde faaet en Skramme, som blødte, hvorfor han antager, at et af Slagene har strejfet Nielsen paa det nævnte Sted, hvilket efter hans Formening maa være sket derved, at Nielsen har drejet sig. Nielsen, der efter sin Forklaring foruden et Slag over Armen fik et Slag i Ansigtet med samme Redskab saaledes, at Blodet flød fra Næse og Mund, har tillige udsagt, at det første Slag aldeles uventet blev ham bibragt bagfra; men efter hvad der i øvrigt foreligger, maa det antages, at dette Slag, som af Tiltalte forklaret, blev tilføjet Nielsen, efter at denne havde vendt sig om mod Tiltalte. En Deponentinde, der saa dette, har imidlertid udsagt, at hun ikke kunde indse, at Tiltalte ved denne Lejlighed blev truet med Angreb fra Nielsens Side. Efter det sidste Slag gik dennes Moder atter mellem ham og Tiltalte og fik Sønnen ind i sin Lejlighed.

Ifølge en af Læge Sørensen i Randers udstedt Erklæring af 5te Juli d. A. led Slagtersvend Nielsen da af en betydelig Kontusion af venstre Albueled, der var Sædet for en Blodudtrædning, ligesom der var en Afrivning af Ben paa Overarmen, hvorhos den udvendige Side af Leddet yderligere var Sædet for en betydelig Hudafskrabning og for Saar med blaalig Dekoloration af Huden. Endvidere var ifølge Erklæringen venstre Skulders Hudparti i en Udstrækning af en Haandflades Størrelse Sædet for Blodudtrædning, der ogsaa strakte sig et Stykke ned paa den udvendige Side af Overarmen, og en lignende Blodudtrædning fandtes paa Underarmen. Overalt paa de omtalte Steder var der Ømhed, og Bevægelserne i det afficerede Led vare voldsomt smertefulde. Endelig vare venstre Øjes nederste Omgivelser Sædet for Hævelse, Blodudtrædning og Ømhed, hvorhos der paa venstre Kindben fandtes en kronestor overfladisk Hudafskrabning. Bemeldte

Erklæring er under Forhøret tiltraadt af en anden Læge, der af Læge Sørensen blev tilkaldt for at se paa Nielsens Arm, og som derhos har bemærket, at det var en temmelig alvorlig Læsion, der var tilføjet Armen, idet der vel ikke syntes at være sket noget Brud, men hele Armen var forslaaet, ligesom der var betydelige Blodudtrædninger, som tydede paa Anvendelse af betydeligere Vold. Ifølge en af Læge Sørensen afgiven Erklæring af 13 Juli, var der den Gang endnu stadig Smerter og Ømhed særlig paa den nederste udvendige Side af Overarmen, hvor der var en Afsprængning af en Benskal, hvorhos Bevægelserne i Albueleddet stadig vare meget smertefulde, og i et den 15de s. M. afholdt Forhør udsagde Lægen, at det da endnu ikke var muligt at udtale sig bestemt om, hvor vidt Læsionerne vilde efterlade blivende Følger. Endnu den 27 Juli maatte Nielsen efter Lægens Ordre bære Armen i Bind; men Armen var efter en af Lægen samme Dag udstedt Erklæring i god Bedring, og i en Erklæring fra oftnævnte Læge af 1 August udtales det, at Hævelsen og Blodudtrædningen paa Armen da fuldstændig vare forsvundne, naar undtages en mindre Blodudtrædning nedad og fortil paa Underarmen, at den tidligere omtalte Ømhed paa nederste udvendige Side af Overarmen var i Aftagende, at kun Bøjning og Strækning i yderste Grad endnu fremkaldte lidt Smerte, samt at Læsionerne ikke vilde efterlade blivende Følger. Efter de foreliggende Oplysninger er der ingen Grund til at betvivle, at alle de nævnte Læsioner hidrøre fra de Nielsen af Tiltalte med Trappestigen tilføjede Slag.

Nielsen har under Sagen paastaaet sig tilkendt Erstatning hos Tiltalte for Helbredelsesudgifter og Næringstab samt for Svie og Smerte, hvorved bemærkes, at Helbredelsesudgifterne ifølge Regninger, der ere fremlagte under Sagen, udgøre i alt 28 Kr. 97 Øre.

Under Undersøgelsen i Anledning af Tiltaltes oven ommeldte Forhold blev han tillige sigtet for at have mishandlet Frithjoff Hallgren, medens denne, der efter sit Opgivende er født den 20 Februar 1883, indtil den 1ste April 1900 var i Malerlære hos Tiltalte og hans Fader, idet han var antagen i Lære hos sidstnævnte, hvis Kompagnon Tiltalte senere blev. Nævnte Frithjoff, der nu er Malersvend, har herom edelig forklaret, at Tiltalte ved to Lejligheder i Læretiden har slaaet ham med knyttet Næve i Ansigtet. Første Gang skete dette, efter at Frithjoff, som han har erkendt, uberettiget havde sat sig i Besiddelse af lidt Maling, efter hans Ansættelse til en Værdi af mellem 30 og 40 Øre, idet han havde sat den til Side i 3 Daaser for at benytte den til en Cykle, som han havde faaet »i Fusk«, det er, for at male den for en anden saaledes, at han selv skulde have Betalingen herfor. Dette blev opdaget af Tiltalte, og da Frithjoff, efter først to Gange overfor denne at have nægtet at have taget Malingen, derpaa erkendte dette, slog Tiltalte, idet han udbrød: »Din Tyveknægt«, Frithjoff to Gange med knyttet Næve i Ansigtet, af hvilke Slag det ene ramte midt paa Munden, saa at Læberne svulmede op, og det andet paa Næsen, der sprang op at bløde saa stærkt, at hans Trøjeærme og Forklæde, som han benyttede til at aftørre Blodet, bleve oversudlede med eller gennemtrængte af Blod. Frithjoff beklagede sig i denne Anledning til sine i Randers boende Forældre, og hans Fader henvendte sig derom til Tiltaltes Fader, men blev da, efter hvad Frithjoffs

Fader har fortalt ham — hvad ogsaa stemmer med det under Sagen oplyste — smidt paa Døren af Tiltalte. Anledningen til, at Frithjoff anden Gang blev slaaet, var efter hans Forklaring den, at han, der om Søndagen blev brugt til at gaa Ærinder og gøre rent, en Søndag — som det maa antages den 1 April 1900 — først havde indfundet sig paa Værkstedet om Morgenen Kl. 8½ i Stedet for Kl. 6. Den paafølgende Mandag bebrejdede Tiltalte ham dette, og Frithjoff har indrømmet, at det gerne kan være, at han herpaa svarede Tiltalte studs, hvorfor han ogsaa har erkendt, at han mulig havde gjort sig fortjent til »en Lussing«. Tiltalte tilføjede ham imidlertid, efter Frithjoffs Mening i Hidsighed, et haardt Slag med knyttet Næve paa Munden, saa at Læberne svulmede op, hvorhos han kom til at bløde, uden at han ved, om det var fra Læberne eller fra Næsen. Straks derefter gik Frithjoff hjem og nægtede oftere at gaa i Læren, hvilken Vægring han fastholdt, uagtet Tiltalte lovede ikke oftere at slaa ham.

Overfor denne af Frithjoff afgivne Forklaring har Tiltalte erklæret, at det ikke var med knyttet Næve han slog, idet, som han har udsagt, Slagene hver Gang bleve »dragne ud som Lussinger«, medens det er mulig, at Ballen af hans Haand har ramt Frithjoff over Næsen, hvortil han har føjet, at det er sikkert, at han ramte Næsen. Tiltalte vil derhos ikke kunne erindre, at han i Anledning af Malingen slog Frithjoff to Gange, idet han kun erindrer, at denne dukkede sig, da han slog; men han har erkendt, at Frithjoffs Trøjeærme bag efter blev vasket inde i Tiltaltes Faders Lejlighed, fordi det »saa forfærdelig ud med alt det Blod«, i hvilken Henseende Tiltalte i øvrigt har udsagt, at Frithjoff var meget blodrig, og at hans Næse let sprang op at bløde, og med Hensyn til det ved den af Frithjoff omforklarede sidste Lejlighed passerede, har Tiltalte udsagt, at det nok er muligt, at han slog haardt. Vel har nu Frithjoffs Fader, Drejermester Hallgren i Randers — som det nærmest maa antages, med Hensyn til den Medfart, hans Søn har lidt ved den sidst ommeldte Lejlighed — edelig forklaret, at Frithjoff kom hjem med forslaaet Ansigt i den Grad, at Næsen var helt tyk og Munden ophovnet og forslaaet, og at hans Klæder vare blodige, hvorhos lignende Forklaringer, der ligeledes ere beedigede, ere afgivne af Frithjoffs Moder og 19-aarige Søster; men ligesom de foreliggende Oplysninger — hvorefter der ikke i noget af de paagældende Tilfælde er søgt Lægehjælp — ikke give Føje til at antage, at der ved de omhandlede, ved Frithjoffs eget Forhold forskyldte Revselser er tilføjet ham Saar eller Skade paa Helbred, saaledes findes det ikke at være tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i de omspurgte Tilfælde har gjort sig skyldig i en strafbar Overskridelse af Revselsesrettens Grænser, og der vil derfor ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar for hans heromhandlede Forhold.

Derimod vil Tiltalte for sit ovenomhandlede Forhold mod Slagtersvend Nielsen være at anse efter Straffelovens § 203, idet de oplyste Omstændigheder ikke give nogen Føje til, saaledes som Tiltalte under Forhørene har villet gøre gældende, at betragte Handlingen som foretagen af Nødværge. Ved Straffens Bestemmelse vil der imidlertid være at tage Hensyn til, at Tiltalte har handlet i en ved Nielsens i høj Grad fredsforstyrrende og overfor Tiltalte fornærmelige Forhold fremkaldt ophidset Sindsstemning, og i Betragtning heraf samt efter Sagens øv-

rige Omstændigheder findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Tiltalte vil derhos være at tilpligte at betale Nielsen Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab, hvilken Erstatning findes at kunne bestemmes til 60 Kr., hvorimod der efter Omstændighederne ikke vil kunne tillægges ham nogen Godtgørelse for Lidelser.

Tirsdagen den 21 Januar.

Nr. 304. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Otto Imanuel Christian Ølbye (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1901: Tiltalte Otto Imanuel Christian Ølbye bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne M. Carlsen og Nyholm, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Imanuel Christian Ølbye til Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Otto Imanuel Christian Ølbye, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, er født den 13 September 1876 og anset ved Rettens Dom af 1 Februar 1898 efter Straffelovens §§ 100, 101 og 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 18de Marts 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 December 1899 efter Straffelovens § 100, kfr. § 98, og efter § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Endvidere har han dels inden Rettens Afdelinger for offentlige Politisager den 25 August 1897, den 14 Oktober 1899 og den 31te

Marts 1900 vedtaget tre Bøder, store henholdsvis 100 Kr., 200 Kr. og 300 Kr. for Politiuorden i Forbindelse med Vold eller Vold mod Politiet, dels under en mod ham i 1898 ved et af Rettens Kriminelkamre indledet Undersøgelse angaaende Overtrædelse af Straffelovens § 100 vedtaget en Bøde stor 300 Kr.

Ved de af Politibetjent Nr. 546 Krarup, Snedkersvend Oskar Frederik Lind, Snedkerlærling Thorvald Edmund Andersen og Garversvend Hjalmar Edvard Andersen afgivne beedigede Forklaringer er det bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Da Tiltalte den 15 September d. A. gjorde sig skyldig i Gadeuorden, anmodede fornævnte Politibetjent Krarup, der var iført Uniform, ham om at forholde sig rolig.

Tiltalte blev nu højrøstet og fremkom med forskellige upassende Bemærkninger til Betjenten samt tiltalte ham med »Du«, i hvilken Anledning Betjenten anmodede ham om at følge med til Politistationen og greb fat i hans Arm for at føre ham af Sted.

Tiltalte rev sig imidlertid løs og sprang ind paa ham, greb fat i ham og slog med knyttet Haand efter hans Hoved.

Paa Grund af, at Betjenten trak Hovedet til sig, ramte Tiltalte kun Huen, som Betjenten var iført, og slog denne af ham, hvorefter Tiltalte løb sin Vej.

Tiltalte har forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed var beruset og som Følge heraf ingen Erindring har om, at han har udvist det fornævnte Forhold.

Efter det oplyste maa det imidlertid antages, at han vel var noget paavirket af Spiritus men dog fuldt tilregnelig.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 312. Højesteretssagfører Lunn

contra

Peder Christian Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 December 1901: Tiltalte Peder Christian Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Salomonsen, 15 Kr. til hver. Saa bør Tiltalte og i Erstatning til Styrmand Alfred Thorsen udrede 30 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Christian Rasmussen til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Christian Rasmussen, der tiltales for Vold, er født 14 Oktober 1858 og anset senest: ved Rettens Dom af 19 Oktober 1889 efter Straffelovens § 176, kfr. § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 1888 vedtog Tiltalte her ved Retten en Bøde af 200 Kr. for Vold, og for ca. 3 Aar siden en Bøde af 20 Kr. ligeledes for voldelig Adfærd.

Sagens Omstændigheder ere ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste godtgjorte at være følgende:

Da Tiltalte den 5 Oktober d. A. var gaaet om Bord i det her i Havnen beliggende Dampskib »Vesta«, med hvis Vagtmand han var kommen i Klammeri, blev han vist bort fra Skibet af dets Styrmand, Alfred Thorsen, som, da Tiltalte nølede med at adlyde, tog ham i Armen og førte ham i Land. Dette gav Anledning til et Mundhuggeri mellem Styrmanden og Tiltalte, der herunder tildelte Thorsen, efter at denne havde grebet fat i Tiltalte, et Slag i Ansigtet, hvilket bevirkede Ophovning af Næseroden og Blodudtrædning i og under højre Øje, hvilke Læsioner vare ledsagede af en Del Ømhed i Næsebenet og Stikken i Baghovedet, men dog i det væsentlige fortoge sig i Løbet af en 8 Dages Tid.

Hvorledes Sammenstødet forløb i Enkelthederne, er der ikke Enighed om, og i Mangel af tilstrækkelige Oplysninger i saa Henseende maa Tiltaltes Forklaring lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, for saa vidt som han har anbragt, at han var bleven ophidset ved ufornøden hæftig Fremfærd fra Styrmandens Side, samt at Styrmanden gengældte Slaget og derved bibragte Tiltalte en ubetydelig Rift paa Panden og nogen Misfarvning samme Sted samt over Øjet.

Under et efter Sagens Optagelse afholdt Forhør har Tiltalte endvidere gjort gældende, at han kun som Forsvar anvendte Vold mod Styrmanden, der gjorde Mine til at slaa ham; men til dette mod Tiltaltes oprindelige Forklaring stridende Anbringende, der er ganske ubestyrket, vil der intet Hensyn kunne tages, og maa det tværtimod antages, at Tiltalte ingen Føje har haft til at slaa Thorsen.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — — —

Saa vil Tiltalte og i Overensstemmelse med derom nedlagt Paastand i Erstatning til Styrmand Thorsen have at betale 30 Kr.

Tirsdagen den 28 Januar.

Nr. 257. Bestyrelsen for Grosserer **Niels Brocks** og Hustru **Lene Bredals** Legat til Medgiftsudstyr (Shaw e. O.)

contra

Urmager **Alfred Emil Lund** (Hindenburg e. O.),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at erholde tillagt en Portion af nævnte Legat.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Maj 1901: De Indstævnte, Bestyrelsen for Grosserer Niels Brocks og hans Hustru Lene Bredals Legat til Medgiftsudstyr, bør til Citanten, Urmager Alfred Emil Lund, betale 2844 Kr. 27 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 8 August 1900, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves, hvorhos der tillægges Prokurator Steinthal i Salær 50 Kr., som udredes af det offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves. De Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg hver 100 Kroner, som udredes af det offentlige. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: De to Portioner — henholdsvis 2844 Kr. 27 Øre og 1910 Kr. 33 Øre — som for Aaret 1900 kom til Uddeling af Grosserer Niels Brocks og hans Hustru Lene Bredals Legat til Medgiftsudstyr, bleve af Legatets Bestyrelse til-

delte to ustævnte Personer, hvoraf den ene var beslægtet med Lene Bredal og den anden med Niels Brock.

Blandt de ved denne Lejlighed forbigaaede Ansøgere var Citanten, Urmager Alfred Emil Lund, der er en Slægtning af Lene Bredal, og, efter hvad der er uomtvistet, nærmere i Slægt med hende end de to, som fik tildelt Legatportionerne, ere beslægtede henholdsvis med hende og Niels Brock, og da Citanten formener, at han paa Grund heraf burde have været foretrukken for disse to Personer, har han efter meddelt fri Proces anlagt nærværende Sag mod Legatets Bestyrelse.

Den af ham ved hans beskikkede Sagfører, Prokurator Steinthal, nedlagte Paastand gaar ud paa, at den indstævnte Bestyrelse tilpligtes at tildele ham det ommeldte Legat for Aaret 1900 enten med den større Portion ved at betale ham 2844 Kr. 27 Øre eller i alt Fald med den mindre Portion ved at betale ham 1910 Kr. 33 Øre, begge Dele lige saa skadesløst, ogsaa i Henseende til Renter, som om Citanten straks havde faaet Portionen tildelt, og i alt Fald med Renter af de respektive Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 August 1900, til Betaling sker.

Han paastaar derhos de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Steinthal, hvilket denne i alt Fald paastaar sig tillagt hos det offentlige.

De Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, men som have ladet møde ved en af dem antagen Sagfører, paastaa sig frifundne og Citanten idømt Sagens Omkostninger.

Det paagældende Legat er tillige med en Række andre Legater oprettet i Henhold til Grosserer Niels Brocks den 19 Februar 1796 daterede Testamente med Tillæg af 24 Februar 1802 og omhandles i Testamentets Afdeling V, Nr. 21, der lyder saaledes:

»Til aarlig Medgifts-Udstyr, hvoraf de fem Hundrede Rigsdaler skal indskydes for Bruden i den almindelige Enkekasse 8 Dage forinden Kopulationen, skænkes og gives Renterne af den Kapital 50000 Rdl., skriver halvtredsindstyve Tusinde Rigsdaler D. C.

Til dette Udstyr skal min salig Kones og mine Familier eller af dem her i Byen, som maatte have tjent mig, være berettiget de tvende første Aar, om nogen af disse skulde melde sig og ansøge derom, i anden Fald til andre trængende af den borgerlige civile Stand, Handelsstand, af de 32 Mænds Familier, Præstebørn eller anden honnet Stand, hvoraf, som før meldt, de 500 Rigsdaler indsættes udi Enkekassen 8 Dage før Bryllupsdagen; det tredje Aar uddeles denne Gave til tvende her i Staden værende Kunstnere eller Professionister, der maatte befindes at være nyttige og gode Borgere, og som ægter indenrigs Fruentimmer af honnet Stand, nemlig til hver 1000 Rdl., hvoraf i det mindste de 300 Rdlr. indsættes i forbemeldte Enkekasse for hver af deres Brude 8 Dage forinden Bryllupsdagen, hvorefter bemeldte Gave igen dernæst uddeles tvende Aar til Medgifts-Udstyr, som førstmeldt, og det tredje Aar som sidstmeldt til 2 Kunstnere eller Professionister og saaledes fremdeles.

Denne forbemeldte Kapital udbetales til Formændene og de 4 ældste for Stadens respektive 32 Mænd, som paa deres An- og Tilsvar besørge samme udsat udi Jordegods eller paa anden sikker Maade

udi gode assurerede Huspanter her i Staden, om de ikke kan faas indsat udi den kongelige Kasse; ligesom velbemeldte Kollegium og skal forestaa Direktionen af dette Legatum, da jeg gør mig forsikret, at samme paa bedste og redeligste Maade vil vælge de værdigste og mest trængende af de ansøgende, samt paase, at det aarlig som formeldte strikte bliver anvendt og uddelt, nemlig de 2 Aar til Medgifts-Udstyr og det tredje Aar til 2de nyttige Kunstnere og Professionister, der som meldt ægter indenrigs Fruentimmer, til lige Del til deres Opkomst og Velfærdsfremme.«

I Anledning af en Forespørgsel fra Legatets Bestyrelse blandt andet »om, ved Valget iblandt ansøgende Familielemmer, de, der ere nærmest i Grad beslægtede med Testatorerne, skulle have nogen fortrinlig Ret til Udstyrslegatet frem for andre i fjernere Grad beslægtede, uagtet disse sidste, efter Bestyrernes Skønnende, maatte være mere værdige og trængende dertil«, ses Kancelliet under 2 August 1827 at have tilskrevet Bestyrelsen, at bemeldte Spørgsmaal efter dets Formening ikke kunde andet end besvares bekræftende, og det maa efter det foreliggende antages, at den af Kancelliet saaledes givne Fortolkning senere er bleven fulgt af Legatets Bestyrelse. Det bemærkes derhos, at Fortolkningen er stemmende med, hvad Højesteret særligt i en Dom af 25 Marts 1807 har statueret om den rette Forstaaelse af en lignende Bestemmelse et andet Sted i Testamentet om de to Familiers Fortrinsret til et for Randers Købstad stiftet Legat.

Da nu de Indstævnte ikke skønnes at have paavist, at den nævnte af Kancelliet givne og derefter af Legatbestyrelsen fulgte Fortolkning af den paagældende Testamentsbestemmelse, mod hvilken særlig ingen afgørende Indvending kan hentes fra Bestemmelsens Ordlyd, er urigtig, samt da det maa anses uden Betydning, at Citanten en Gang tidligere har erholdt en Portion af Legatet, og det i øvrigt maa anses uomtvistet, at han fyldestgør Betingelserne for at erholde dette, maa der gaas ud fra, at Citanten paa Grund af Nærheden af sit Slægtskab med Lene Bredal har haft Krav paa at faa en af de for Aaret 1900 uddelte Portioner og navnlig den største af disse.

Som Følge heraf ville de Indstævnte, som ikke have fremsat særlig Indsigelse mod Citantens Paastand om Udbetaling af Legatportionen eller mod Paastanden om Renter, hvilke dog, som Paastanden foreligger, kun kunne tilkendes Citanten fra Forligsklagens Dato være at tilpligte at betale ham 2844 Kr. 27 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 8 August 1900, til Betaling sker.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Prokurator Steinthal, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 50 Kr., som bliver at udrede af det offentlige.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdagen den 29 Januar

Nr. 301. Højesteretssagfører Hansen

contra

Lars Christian Larsen, Niels Vilhelm Panduro, Anders Peter Andersen Villum og Martinus Poulsen Juhl,
(Def. Nellemann),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 15 August 1901: De Tiltalte, Snedkerlærlingene Lars Christian Larsen, Niels Vilhelm Panduro og Anders Peter Andersen Villum samt Snedkersvend Martinus Poulsen Juhl bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Larsen i 6 Gange 5 Dage, Panduro i 2 Gange 5 Dage, Villum i 5 Dage og Juhl i 5 Dage. De betale derhos hver for sig de med deres Arrest forbundne Omkostninger, medens Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 30 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 25 Kr., udredes af Tiltalte Larsen saaledes, at hver af de andre Tiltalte in solidum med ham heraf udreder en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Oktober 1901: De Tiltalte, Lars Kristian Larsen, Niels Vilhelm Panduro, Anders Peter Andersen Villum og Martinus Poulsen Juhl, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 40 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann hver 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Snedkerlærlingene Lars Kristian Larsen, Niels Vilhelm Panduro og Anders Peter Andersen Villum samt Snedkersvend Martinus Poulsen Juhl, der ere fødte henholdsvis den 16de Juli 1882, den 25de Maj 1881, den 5te August 1882 og den 13de Februar 1881, og af hvilke ingen ses tidligere at

have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Den 4 Juni d. A. blev der ved Randers Købstads Politiret paabegyndt en Paternitetssag, hvorunder Pigen Sofie Margrethe Hundrup, der er født den 8 Juli 1884, paastod Tiltalte Larsen som Fader til et af hende den 11 Maj d. A. udenfor Ægteskab født Pigebarn tilpligtet at udrede Underholdsbidrag til dette Barn m. v., og da Tiltalte benægtede nogensinde at have haft Samleje med Pigen, erklærede denne, at han 2 Gange, første Gang i Juli og sidste Gang i August Maaned f. A., havde haft Samleje med hende, og gjorde i Tilslutning hertil nogle Bemærkninger om, hvorledes Tiltalte havde forholdt sig for at opnaa dette.

Efter at Politiretsdommeren derpaa havde spurgt Sofie Hundrup, om Samlejet havde fundet Sted mod hendes Villie, og hun havde besvaret dette Spørgsmaal med Ja, lod Dommeren Tiltalte aftræde, hvorpaa Pigen gav en nærmere Fremstilling af, hvad der var passeret ved begge de paagældende Lejligheder, og erklærede i Forbindelse hermed, at hun indtil den Dag, hun første Gang havde Samleje med Tiltalte, aldrig havde haft med noget Mandfolk at gøre.

Foranlediget heraf blev der straks samme Dag ved Politiretten indledet en Undersøgelse mod Tiltalte Larsen som sigtet for at have forøvet Sædelighedsforbrydelse mod Sofie Hundrup, medens denne i Tidsrummet fra Nytaar 1900 til 1ste Oktober s. A. tjente som Barnepige hos Snedker August Jensen i Randers, og under Undersøgelsens Gang blev der derhos mod de 3 andre Tiltalte, der ligesom Larsen havde arbejdet som Lærlinge hos Snedker Jensen samtidig med, at Sofie tjente hos ham, efterhaanden rettet lignende Sigtelser, dog uden Foranledning af Sofie, der tværtimod oprindelig paastod, at hun ikke var bleven krænket eller »fornærmet« af nogen anden Mandsperson end Tiltalte Larsen, og først efter gentagen Eksamination og sukcessivt afgav Forklaringer, hvorefter ogsaa de Tiltalte Panduro, Villum og Juhl skulde imod hendes Villie have gjort hende til Genstand for usædelig Behandling.

Paa Grundlag af, hvad der fremkom under denne Undersøgelse om det ved flere forskellige Lejligheder forefaldne mellem Sofie Hundrup og de Tiltalte, blev derpaa nærværende Sag anlagt; men saaledes som denne, der alene er appelleret efter de Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, herefter foreligger til Paakendelse, er der for Overretten ikkun Spørgsmaal om de Tiltaltes Forhold i de i det følgende for hver især nærmere omhandlede Tilfælde.

Sofie Hundrup, der har beediget de af hende under Sagen afgivne Forklaringer, har, hvad Tiltalte Larsen angaar, forklaret, at det første Samleje med ham fandt Sted i Juli Maaned f. A. — som det maa antages henimod Slutningen af Maaneden — i hendes Husbonds Hus i et Værelse, der kaldes den lille Stue, og hvor der bl. a. stod en Puf.

Hun, der var alene hjemme med sin Husbonds smaa Børn, sad efter sin Forklaring ved denne Lejlighed paa Puffen, da Tiltalte Larsen kom ind og kastede hende om paa Puffen, hvorpaa han efter at have taget sit Lem frem forsøgte at føre det ind i hendes Kønsdele.

Han kunde imidlertid, efter hvad Sofie videre har udsagt, ikke holde hende paa Puffen, og det var først, efter at han havde ladet hende falde ned paa Gulvet, at det lykkedes ham at føre sit Lem ind i hendes Kønsdele.

Hun paastaar, at det smertede hende, da Lemmet blev ført ind, samt at hun mærkede, at der var noget, der sprøjtedes ind i hende. Efter hvad hun endvidere har forklaret, slog hun til Tiltalte og kradsede ham, ligesom hun ogsaa vil have skreget og sagt til Tiltalte, at det gjorde ondt, og at han skulde lade være, hvortil han imidlertid kun svarede »Aa, hold Kæft«.

Tiltalte gik derefter sin Vej, og hun følte sig saa daarlig tilpas, at hun gik til Sengs, men hun fortalte ikke noget om det passerede enten til Snedker Jensens Hustru eller til sin i Randers boende Moder, hos hvem hun i Almindelighed havde Natteophold, og til hvem hun derfor regelmæssigt gik hjem hver Aften, hvorimod hun, som hun angiver af Frygt for Tiltalte, forlod sin Tjeneste hos Snedker Jensen, til hvilken hun dog kort efter blev ført tilbage af Moderen, idet Sofie heller ikke da omtalte noget til Moderen, efter hvad Sofie har forklaret, fordi hun syntes, at det var »saadant noget grimt noget« at tale om.

Anden Gang Sofie og Tiltalte havde Samleje med hinanden, var en Aften i Soveværelset i Snedker Jensens Lejlighed paa en Chaiselongue, og gik det da efter hendes Forklaring saaledes til, at Larsen, da han kom ind i Værelset, spurgte hende »om han maatte«, men uagtet hun besvarede dette Spørgsmaal med Nej, gjorde han det alligevel, idet han bar sig ad som forrige Gang, og paastaar hun, at Samlejet ogsaa denne Gang blev fuldbyrdet, men at det ikke gjorde saa ondt som første Gang. Dagen efter blev hun daarlig og fik ondt, ligesom hun ogsaa senere af og til var syg, indtil hun den 1 Oktober f. A. kom bort fra sin Tjeneste hos Snedker Jensen.

De af Tiltalte Larsen afgivne Forklaringer afvige paa ikke uvæsentlige Punkter fra den af Sofie Hundrup givne Fremstilling, og navnlig har han bl. a. forklaret, at han 4 Gange har haft med Sofie at gøre, første Gang i Maj Maaned f. A., medens hendes Forklaringer, som meldt, gaa ud paa, at det kun har været to Gange, men foruden at han maa anses at have erkendt, at han ved de tvende af Sofie omforklarede Lejligheder — om hvilke der for denne Tiltaltes Vedkommende alene er Spørgsmaal for Overretten — har haft Samleje med hende, har han ikke turdet benægte, at han den første Gang til hende har sagt »Aa, hold Kæft!« hvorhos Tiltalte ligeledes har erkendt, at Sofie ved den ene af de af hende omforklarede Lejligheder, da han vilde føre sit Lem ind i hendes Kønsdele, gentagne Gange sagde »Av, lad være!«; men ved Siden heraf har han vedholdende paastaaet, at han hverken ved Vold eller ved Trusler har bevæget Sofie til at tilstaa ham Samleje.

Tiltalte Panduro, der er en Broder til Snedker Jensens Hustru, har erkendt, at han — foruden at han ved en Lejlighed, der maa antages at ligge forud for den 8 Juli f. A., har haft Haanden oppe under Sofie Hundrups Skørter og befølt hende paa Laarene, hvilket Forhold imidlertid ligger udenfor, hvad der foreligger Overretten til Paakendelse — to Gange hen imod Slutningen af Sofies Ophold i

Svogerens Hus, muligvis i Løbet af de 10 sidste Dage, har haft sit Lem i Berøring med Pigens Kønsdele, uden at dog efter hans Forklaring Sædafgang fandt Sted, idet Pigen efter hans Forklaring vel ikke udtrykkelig gav ham Tilladelse til at behandle hende paa den anførte Maade, men dog heller ikke paa virksom Maade modsatte sig hans Tilnærmelser.

Den ene Gang var en Aften, da Tiltaltes Svoger ikke var hjemme, og Tiltalte og Sofie opholdt sig i den lille Stue, hvor hun sad paa Puffen. Han begyndte da med at kysse Pigen og lagde hende derefter paa Puffen, dog uden at anvende Magt imod hende, men blev forstyrret ved, at Børnene, som laa i Stuen ved Siden af, begyndte at græde.

Den anden Gang var en Aften i Anlæget ved »den nye Kirke«, hvor han, der fulgte Sofie hjem, foranledigede hende til at sætte sig ned paa en Skrænt; men ogsaa ved denne Lejlighed blev han forstyrret, idet nogle Personer passerede forbi Stedet, hvor de sad.

Sofie har forklaret, at hun ved de ommeldte Lejligheder ikke blot har sagt til Tiltalte, at han skulde lade være, men at hun ogsaa har sat sine Hænder mod hans Bryst for at befri sig for ham, medens Tiltalte, om han end ikke har benægtet Rigtigheden af disse Forklaringer, dog ikke vil have opfattet Pigens Modstand som alvorlig ment.

Tiltalte Villum, der alt den 19de Juli f. A. forlod Snedker Jensens Hus, og som efter dette Tidspunkt ikke har haft noget at gøre med Sofie, har erkendt, at han ved en Lejlighed, som det maa antages den 10de Juni f. A., da han og Sofie vare ene hjemme, og han, for at spise til Middag, var oppe i Mesterens Lejlighed, hvor Sofie havde lagt sig paa en Chaiselongue, efter sin Forklaring for at sove til Middag, gik hen til hende og tog hende op under Skørterne, hvilket hun ikke modsatte sig, samt at han, der mente at kunne gaa videre, derpaa lagde sig oven paa Sofie og bragte sit Lem, som han havde fremme, i Berøring med hendes Kønsdele, men at det ikke blev til mere, fordi Børnene kom og tog i Døren, som han i øvrigt havde aflaaset, samt fordi Sofie sagde, at han nu skulde lade være.

Som Grund til, at han behandlede Sofie paa den angivne Maade, har han angivet, at Sofie samme Dags Formiddag, da hun var nede i Værkstedet, havde givet ham Tilladelse til eller i alt Fald havde fundet sig i, at han tog hende op under Skørterne.

Sofie har forklaret, at hun, da hun om Formiddagen var nede paa Værkstedet for at hente Spaaner, og Villum ved den Lejlighed tog hende op under Skørterne, sagde, at han skulde lade være, hvad han ogsaa gjorde, og hendes Forklaring om, hvad der samme Dag passerede i Lejligheden, stemmer ogsaa i det væsentlige med, hvad Tiltalte Villum har forklaret, idet Sofie dog har forklaret, at hun, da Villum greb hende op under Skørterne, sagde til ham, at han bare havde at gaa sin Vej, samt at Grunden til, at hun ikke rejste sig fra Chaiselonguen, var den, at han holdt sin Haand nede paa hendes Skørter, idet han samtidig knappede sine Benklæder ned, samt at hun ved den ommeldte Lejlighed gav sig til at græde.

Endelig har Tiltalte Juhl erkendt, at han tre Gange, nemlig først en Aften — som det maa antages efter Sofies fyldte 16de Aar —

nede paa Værkstedet og senere en Aften oppe i Lejligheden, medens Sofie sad paa en Chaiselongue, samt endelig en Gang paa en Trappe har taget hende op under Skørterne og berørt hendes Kønsdele; men skøndt han maa anses at have indrømmet, at Sofie har sagt, at han skulde lade være, mener han dog, at han paa en Maade har gjort det med hendes Villie, da hun ellers kunde have gjort mere Modstand.

Sofie har forklaret, at Tiltalte Juhl kun de nævnte tre Gange overfor hende er optraadt paa en usædelig Maade, og at han ikke er gaaet videre, end af ham forklaret, men hun har paastaaet, at hun ogsaa overfor Juhl har tilkendegivet, at hans Behandling var hende imod.

De under Sagen tilvejebragte Oplysninger gaa dernæst ud paa, at Sofie Hundrup er vel udviklet i fysisk Henseende, men derimod staar noget tilbage i aandelig Udvikling, i hvilken Henseende hun af forskellige Personer, der maa antages at kende hende, er bleven karakteriseret som meget barnlig af sin Alder, hvorhos en under Sagen fremlagt, den 14 Juli d. A. af Overlærer Jacobsen ved den Brock-Bredalske Kommuneskole i Randers afgiven Erklæring bl. a. gaar ud paa, at hun, der i Efteraaret 1898 blev udskreven til Konfirmation som en af de tarveligste Elever i Skolens næstøverste Klasse, vel af Karakter er godmodig og medgørlig, men at hun har en svag Villie og meget smaa Evner, hvad Forstanden angaar.

Hvad særlig angaar Sofie Hundrups Forhold i kønssædelig Henseende, har hun — der i øvrigt efter det oplyste mulig maa forudsættes ikke at have haft fuld Forstaaelse af de herhen hørende Forhold — under Undersøgelsen i Sagen erkendt, at hun en Aften i Sommeren 1900, da hun var til Stede ved en Fest paa Skovbakken i Randers, har tilladt en Mandsperson, som hun der traf sammen med, at stikke Haanden op under hendes Skørter, ligesom Skindfarver Weis har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han en Gang, medens Sofie tjente hos Snedker Jensen, blev Vidne til en Samtale, der paa en Retirade førtes mellem hende og en anden Pige, og hvorunder hun fortalte denne noget om, hvem der havde »den tykkeste og længste«, hvad Weis opfattede som sigtende til kønslige Forhold, hvorhos hun endelig under Undersøgelsen som Grund til, at hun ikke har anmeldt »Sagen«, har angivet, »at hun ikke vidste, at det havde saa stor Betydning, at de havde gjort dette«.

Ligesom nu de Tiltaltes Forklaringer om det mellem dem og Sofie Hundrup ved de omhandlede Lejligheder passerede, for saa vidt de ikke samstemme med, hvad der er forklaret af Sofie, maa blive at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse, saaledes findes det efter det efter det foreliggende, og navnlig naar henses til, at den Behandling, som de Tiltalte have ladet Sofie blive til Del, først efter længere Tids Forløb og for Størstedelen uden hendes egen Foranledning er bleven fremdragen, ej heller i Strid med deres Forklaringer at kunne statueres, at de i noget Tilfælde maa have indset, at hendes Modstand eller Indvendinger mod denne Behandling var alvorlig ment, og idet der derhos, hvad særlig angaar det af Tiltalte Villum udviste Forhold, der, som meldt, maa antages at ligge forud for Sofies fyldte 16de Aar, mangler tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at hun til det paagældende

Tidspunkt har befundet sig paa et saadant Standpunkt i sædelig Henseende, at dette Forhold kunde paadrage ham Ansvar for Forførelse til Usædelighed, ville samtlige Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 84. **Aalborg Købstads Skifteret,** som behandler Guldsmed Sophus H. Mathiesens Konkursbo (Jensen)

contra

Guldsmed **Carl M. Cohr** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Ophævelse af en Udlægsforretning.

Aalborg Købstads Fogedret. Forretning foretagen den 10 Juni 1898 efter Begæring af Indstævnte hos Guldsmed Sophus H. Mathiesen for et Beløb af 1232 Kr. 11 Øre, hvorunder ved Dekreter afsagte henholdsvis Kl. 3,35, Kl. 3,50, Kl. 4,2, Kl. 4,13, Kl. 4,22, Kl. 4,27 og Kl. 4,43 er givet Rekvirenten Udlæg i forskellige under Nr. 1—79 registrerede Effekter.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 August 1900: Det ovenommeldte under den paaankede Fogedforretning Kl. 4,43 afsagte Udlægsdekret ophæves, hvorhos det derved i de under Nr. 71—79 inklusive registrerede Effekter meddelte Udlæg bortfalder. Det ved de andre 6 paaankede Fogeddekreter givne Udlæg bør derhos være ophævet, for saa vidt det er givet for et større Beløb end 1195 Kr. 21 Øre med yderligere paaløbende Omkostninger, men i øvrigt bør Udlægsforretningen saa vel som de her ommeldte 6 Fogeddekreter ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der forelægges Overretssagfører Hindberg en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til de af ham den 6te Marts og 16de Oktober f. A. samt den 28de Maj d. A. for Overretten fremlagte Indlæg, der ikke ere skrevne paa behørigt stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 6 Februar 1902

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 42—43.**

Onsdagen den 29 Januar.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 31 Juli 1897 indgaaet, den 6 August s. A. for Forligskommissionen for Fredericia Forligskreds ratihaberet Forlig erkendte Guldsmed Sophus H. Mathiesen i Aalborg at være Guldsmed Carl M. Cohr i Fredericia skyldig et Beløb af 1099 Kr. 85 Øre med Renter til Forligets Dato 37 Kr. 23 Øre, i alt 1137 Kr. 8 Øre, hvilket Beløb tillige med Renter, 5 pCt. fra Forligets Dato til Betaling sker, samt skadesløse Omkostninger, Mathiesen forpligtede sig til at betale med 75 Kr. den 1 Oktober s. A. og derefter 75 Kr. den 1ste i hver paafølgende Maaned, indtil hele Gælden var betalt, hvorhos det i Forliget vedtoges, at saafremt noget Afdrag udeblev over rette Forfaldsdag, skulde hele det da skyldige Beløb straks være forfaldent til skadesløs Betaling. Under 10 Juni 1898 indgav derpaa bemeldte Guldsmed Cohr til Kongens Foged i Aalborg en Rekvisition, hvori han anbragte, at der af de i det nævnte Forlig, hvoraf Aktsbeskrivelse medfulgte Rekvisitionen, betingede Afdrag ikkun var erlagt et den 5 Oktober 1897 betalt Afdrag af 75 Kr., og at ovennævnte Mathiesen saaledes ifølge Forliget var ham skyldig:

1.	Hovedstol til Rest	1162 Kr. 8 Øre
2.	Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 31 Juli 1897 til Dato	50 — 3 —
3.	Omkostninger ved Forligets Oprettelse og Beskrivelse	20 — » —
	i alt	1232 Kr. 11 Øre,

hvorhos videre Renter à 5 pCt. p. a. reserveredes, og idet han derhos paaberaabte sig, at han befrygtede Debitors Konkurs, begærede han derfor Udlæg foretaget hos Mathiesen til Sikkerhed for det nævnte Beløb af 1232 Kr. 11 Øre tillige med de af Rekvisitionen og Udlægsforretningens Foretagelse flydende Omkostninger.

I Henhold til denne Rekvisition blev Fogedretten samme Dags Eftermiddag Kl. 3 sat paa ommeldte Guldsmed Mathiesens Bopæl i Aalborg, og efter at derpaa det saaledes i Rekvisitionen opgjorte Beløb med Tillæg dels af 11 Kr. til Stempling af Rekvisitionen og Salær for sammes Affattelse, dels af Omkostningerne ved Fogedforretningen,

der opgjordes til 55 Kr. 73 Øre, i alt altsaa 1298 Kr. 84 Øre, under Forretningen, under hvilken Mathiesen ikke blev truffen til Stede, forgæves var afkrævet hans Hustru, skred Fogden til Fyldestgørelse af denne Fordring med yderligere paaløbende Omkostninger ved Udlæg, og der blev derefter ved 6 af ham den nævnte Dag henholdsvis Kl. 3,35, som det maa antages Kl. 3,50, Kl. 4,2, Kl. 4,13, Kl. 4,22 og Kl. 4,27 afsagte Dekreter givet Cobr Udlæg til Forauktionering i en Del hos Mathiesen forefundne, under Forretningen tilsammen til 814 Kr. vurderede Løsøreeffekter, der efterhaanden registreredes under Nr. 1—70 inklusive, og hvoraf de under Nr. 1—15 inklusive registrerede udgjorde Genstande hørende til Mathiesens Møblement, medens Resten bestod i Guldsmed- og Juvelerarbejder. Efter at der derpaa var foretaget yderligere Registrering af saadanne Varer under Nr. 71—79, og Fogden Kl. 4,43 havde dekreteret Udlæg til Forauktionering i disse Genstande, der ved Registreringen vurderedes til 110 Kr., blev Registreringen fortsat, men da man under denne var naaet til Nr. 89, blev det af en nu tilstedekommen Sagfører meddelt, at han paa en Kreditors Vegne havde indgivet Fallitbegæring Kl. 4,35, og efter at derpaa de under Nr. 16—70 inklusive registrerede Genstande ifølge Begæring af den under Udlægsforretningen for Rekvirenten mødte Sagfører vare henlagte i en Trækasse, hvis Laag forsynedes med Rettens Segl, blev Forretningen efter bemeldte Sagførers Begæring udsat.

Under nærværende Sag have nu Citanterne, Aalborg Købstads Skifteret, der behandler ovenmeldte Guldsmed Mathiesens Konkursbo, indanket denne Udlægsforretning med de nævnte af Fogden derunder afsagte 7 Udlægsdekreter her for Retten, hvor de — der foruden at stævne ovennævnte Guldsmed Carl M. Cohr som Hovedvederpart tillige have stævnet bemeldte Mathiesen for som Rekvisitus at høre Dom — principalt have paastaaet Udlægsforretningen med alle derunder afsagte Dekreter annulleret eller dog ophævet, og subsidiært have nedlagt Paastand om, at Forretningen i alt Fald ophæves, for saa vidt den er foretagen for mere end 922 Kr. 6 Øre, og i øvrigt delvis annulleres eller ophæves. Medens Indstævnte Mathiesen ikke har givet Møde for Overretten, har Indstævnte Cohr paastaaet den paaankede Udlægsforretning med de derunder afsagte Dekreter enten helt eller delvis stadfæstet.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævnte Cohr i Slutningen af 1897, da Guldsmed Mathiesen havde Betalingsvanskeligheder, enedes med et Firma, der ligeledes havde Penge til Gode hos Mathiesen, om at søge tilvejebragt en Ordning af dennes Gældsforpligtelser, og at de i dette Øjemed, efter at have opgjort Status over Mathiesens pekuniære Stilling, den 31 December 1897 lode udgaa en skriftlig Henvendelse til hans Kreditorer, hvori de med Bemærkning, at de ansaa en Ordning af Mathiesens Affærer for mulig saaledes, at ethvert Tab vilde undgaas, anmodede Kreditorerne om at undlade i de første 14 Dage at sende deres Fordringer paa Mathiesen til Sagfører eller foretage retslige Skridt overfor ham. De henvendte sig derhos til en Sagfører i Aalborg med Anmodning om at assistere dem til Opnaaelsen af den tilsigtede Ordning, og det er in confesso, at Mathiesen under de Forhandlinger, der derefter plejedes med bemeldte Sagfører, paa dennes Spørgsmaal bl. a., om nogen Kreditor havde erhvervet Dom

eller Forlig over ham, svarede benægtende, uden at Indstævnte, der paahørte dette, oplyste om det ovennævnte mellem ham og Mathiesen afsluttede Forlig. Den 10 Januar 1898 udsendte Mathiesen et Cirkulære til sine Kreditorer, hvori han bad disse om at indrømme ham Prolongation i Henseende til Betalingen af hans Gæld saaledes, at han betalte 20 pCt. senest 8 Dage, efter at det i Cirkulæret fremsatte Forslag var tiltraadt af alle Kreditorer, og derefter 25 pCt. den 1ste Juni s. A., 30 pCt. den 1ste November næstefter og 25 pCt. den 1ste Januar 1899, og dette Forslag blev ogsaa antaget af alle hans Kreditorer, for Indstævntes Vedkommende ved en af ham den 14 Januar 1898 afgiven skriftlig Erklæring, der lød paa, at han for sit Tilgodehavende, 1351 Kr. 46 Øre, tiltraadte Forslaget under Betingelse af, at alle Mathiesens Kreditorer indgik paa samme, og saaledes at Indstævntes Tilgodehavende skulde være forfaldent, naar nogen Rate efter Forslaget udeblev over 8 Dage efter Forfaldsdagen. Mathiesen betalte derefter det første af de stipulerede Afdrag; men da det næste forfaldt til Betaling den 1 Juni 1898, var han ude af Stand til at præstere Betalingen. Indstævnte traadte derefter paa ny i Forhandling med den ommeldte Sagfører om Ordningen af Mathiesens Affærer, idet han nemlig efter Aftale med Sagføreren den 9 Juni 1898 indfandt sig i Aalborg, hvor han havde en Samtale med Sagføreren, hvorunder denne raadede til at realisere Mathiesens Varelager ved Salg under Haanden, samt udtalte, at der var en Mulighed for, at Mathiesen vilde gaa fallit, og Samtalen endte med, at Indstævnte, der heller ikke ved denne Lejlighed omtalte det Forlig, han havde med Mathiesen, eller sin Hensigt at søge selvstændig Fyldestgørelse som Fordringshaver efter dette, lovede at sætte sig i Forbindelse med det oven ommeldte Firma og den næste Dag meddele Sagføreren Resultatet deraf. Indstævnte traf imidlertid ingen Aftale med det ommeldte Firma, hvorimod han, uden at have givet Sagføreren nogen yderligere Meddelelse, som meldt, den følgende Dag lod foretage Udlæg hos Mathiesen for sin Fordring efter Forliget.

Citanterne have nu til Støtte for deres Paastand om, at Udlægsforretningen i det hele ophæves, fornemmelig villet gøre gældende, at Indstævnte ved sit Forhold med Hensyn til Tilvejebringelsen af den ommeldte Overenskomst mellem Mathiesen og dennes Kreditorer, idet han navnlig selv tiltraadte denne Overenskomst og derhos udtrykkelig skal have lovet Mathiesen at ville betragte Forliget som ude af Verden, naar den nævnte Overenskomst kom i Stand, hvad, som anført, virkelig skete, formentlig maa anses paa en for ham forbindende Maade at have opgivet sin Ret til at søge sin Fordring efter Forliget fyldestgjort ved Udlæg hos Mathiesen. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanterne Medhold. Vel har nemlig Mathiesen under et af Citanterne optaget Tingsvidne afgivet en edelig Forklaring, der bl. a. gaar ud paa, at Indstævnte har givet ham et Løfte af det ovenmeldte Indhold, men denne Forklaring, der er benægtet af Indstævnte, kan der paa Grund af Mathiesens Forhold til Sagen ikke tillægges nogen videre Betydning, og Citanterne have ikke i øvrigt oplyst noget, hvorved det mod Indstævntes Benægtelse kan anses godtgjort, at han i den nævnte Retning har udtalt sig overfor Mathiesen anderledes, end at Forliget vilde falde bort, naar den tidt nævnte Overenskomst blev opfyldt. Ligesom der

derhos mangler Føje til i den Omstændighed alene, at Indstævnte tiltraadte det af Mathiesen lige overfor hans Kreditorer fremsatte Forslag om en Afvikling af hans Gæld, at se en definitiv Opgivelse af den af ham ved Forliget overfor Mathiesen erhvervede Retsstilling, saaledes kan Indstævnte heller ikke anses under de oven ommeldte, med den nævnte Sagfører førte Forhandlinger at have udvist et Forhold, der maatte gøre det utilstedeligt for ham, da Mathiesen havde oversiddet den ham ved Indstævntes fornævnte Erklæring af 14 Januar 1898 indrømmede yderste Frist, at skride til eksekutive Foranstaltninger overfor Mathiesen paa Grundlag af det af denne, som foran berørt, allerede forinden Prolongationsordningen misligholdte Forlig, hvorved særlig bemærkes, at Indstævnte har benægtet, hvad den ommeldte Sagfører under en af ham som Vidne i Sagen afgiven, af Parterne som gyldig uden Beedigelse vedtagen Forklaring har udsagt, at Indstævnte under den Samtale, der, som meldt, fandt Sted imellem dem den 9de Juni 1898, gentagne Gange lige overfor ham udtalte, at han i ethvert Fald ikke vilde foretage noget overfor Mathiesen, hvorhos Rigtigheden heraf ikke paa anden Maade er godtgjort, samt at der ikke kunde paahvile Indstævnte en Forpligtelse til under Forhandlingerne med Sagføreren at give denne Oplysning om det mellem ham og Mathiesen afsluttede Forlig.

For saa vidt Citanterne endvidere have forment, at Indstævnte — der i Forening med det fornævnte Firma havde paategnet Cirkulæret af 10 Januar 1898 en anbefalende Erklæring, i hvilken de gjorde detailleret Rede for Mathiesens Status og udtalte, at de ved Forhandlinger med en af hans Slægtninge havde formaaet denne til at yde et kontant Tilskud af 2000 Kr. til Dækning af den forhaandenværende Underbalance paa Betingelse af, at Kreditorerne indrømmede Mathiesen den attraaede Prolongation — herved paa en saadan Maade er optraadt som Kreditorernes Tillidsmand overfor Mathiesen, at han maa være afskaaren fra til Skade for sine Medkreditorer at benytte sig af sin, for disse ikke omtalte Særstilling som Forligshaver, findes Indstævntes ommeldte Optræden ikke at kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Afgørelse, idet der i Mangel af nærmere Oplysninger i saa Henseende savnes Føje til at gaa ud fra, at det har været en bestemmende og for Indstævnte kendelig Forudsætning for de respektive Fordringshaveres Tiltrædelse af Prolongationsforslaget, at ingen af deres Medkreditorer havde Adgang til i Tilfælde af Forslagets Misligholdelse at skaffe sig forlods Fyldestgørelse for sit Tilgodehavende hos Mathiesen.

Citanterne have imidlertid fremdeles villet gøre gældende, at idet Fogedretten endnu var siddende og Registreringen ikke bragt til Ende, da Konkursen i Mathiesens Bo tog sin Begyndelse, kan Indstævnte formentlig ikke anses ved dennes Indtrædelse at have opnaaet endeligt Udlæg i en eneste af de registrerede Effekter, og at saadant Udlæg navnlig ikke kan anses opnaaet ved de forinden Konkursens Indtrædelse afsagte Fogeddekreter, idet Fogdens Fremgangsmaade ved, som sket, at dekretere Udlæg efterhaanden som Registreringen skred frem, forinden denne var endelig afsluttet, efter Citanternes Mening er ulovhjemlet. Heller ikke heri kan der dog gives Citanterne Medhold, idet det ikke kan anses stridende mod Lovgivningens Forskrifter eller

Grundsætninger under en Fogedforretning ved flere sukcessivt afsagte Dekreter at give Rekvirenten endeligt Udlæg i de for hvert enkelt Dekrets Vedkommende registrerede og vurderede Effekter; men medens Indstævnte som Følge heraf maa anses uanset den indtraadte Konkurs, der i Medfør af Lov 15 April 1887 § 2 maa betragtes som havende taget sin Begyndelse den paagældende Dag Kl. 4,35, da Begæringen derom, som meldt, blev indgiven, at have opnaaet endeligt Udlæg ved de 6 første, forinden det nævnte Klokkeslet afsagte Fogeddekreter i de under Nr. 1—70 inklusive registrerede, Mathiesen tilhørende Ejendele, maa der gives Citanterne Medhold i, at han ikke ved det 7de, efter dette Klokkeslet afsagte Dekret kan anses at have erhvervet en Ret i Forhold til Mathiesens Konkursbo som Udlægshaver i de ved dette Dekret udlagte, under Nr. 71—79 registrerede Effekter, hvorfor dette Dekret vil være at ophæve og det ved samme i de nysnævnte Effekter givne Udlæg maa bortfalde.

Citanterne have derhos, som ovenfor antydet, endvidere gjort gældende, at Udlægsforretningen er foretagen for et større Beløb, end Indstævnte paa det Tidspunkt havde til Gode hos Mathiesen ifølge Forliget. I saa Henseende har Indstævnte erkendt, at det — efter hans Anbringende som beroende paa en Fejlskrift — er urigtigt, naar det i den af ham til Fogden indgivne Rekvisition af Udlægsforretningen er anført, at der paa Hovedstolen efter Forliget resterede 1162 Kr. 8 Øre, idet der paa samme i Virkeligheden efter Modtagelsen af det erlagte Afdrag af 75 Kr. kun resterede 1062 Kr. 8 Øre, og at saaledes den under Udlægsforretningen til 1298 Kr. 84 Øre opgjorte Fordring maa nedsættes med 100 Kr., og herefter tillige det i bemeldte Rekvisition som skyldige Renter opførte Beløb af 50 Kr. 3 Øre blive at nedsætte til 46 Kr. 40 Øre, saaledes at der i det Beløb, hvorfor Udlæget er foretaget, i det hele bliver at afkorte 103 Kr. 63 Øre. For saa vidt det derimod er oplyst under Sagen, at Indstævnte har afskrevet to Beløb paa tilsammen 270 Kr. 26 Øre, der af Mathiesen i Februar og Maj 1898 bleve ham tilstillede som udgørende 1ste Rate af de stipulerede Afdrag, paa sit samlede, til Dels udenfor Forliget liggende Tilgodehavende hos Mathiesen, der efter Afgivelsen af Indstævntes oven ommeldte Erklæring af 14 Januar 1898 var steget til 1382 Kr. 70 Øre, kan der ikke gives Citanterne Medhold i, at Indstævnte har været uberettiget til denne Fremgangsmaade, og at Beløbene udelukkende eller i alt Fald med en forholdsmæssig Del bør afskrives paa Indstævntes Fordring ifølge Forliget.

Efter det foran anførte vil den paaankede Fogedforretning endvidere være at ophæve, for saa vidt der ved de 6 derunder forinden Konkursens Indtrædelse afsagte Dekreter er givet Indstævnte Udlæg for et større Beløb end 1195 Kr. 21 Øre, medens Udlægsforretningen og de her ommeldte 6 Fogeddekreter i øvrigt ville være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Hindberg en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til de af ham den 6te Marts og 16de Oktober f. A., samt den 28de Maj d. A. for Overretten fremlagte Indlæg, der ikke

ere skrevne paa behørigt stemplet Papir, men i øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 177. Taksatrice Enkefru **Charlotte Lund** (Jensen e. O.)

contra

Den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission paa Appellantinden og hendes afdøde Mand, Proprietær R. Lunds Fællesbos Vegne samt Handelsfirmaet **Carl Krumbak & Co.** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Inddragelsen af Appellantindens Selverhverv under hendes og hendes afdøde Mands Fællesbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 23 Marts 1901: Det ommeldte til 2662 Kroner vurderede Indbo bør inddrages under nærværende Bobehandling til Fyldestgørelse af den af Overretssagfører Swendsen for Firmaet Krumbak & Co. anmeldte Fordring, for saa vidt denne er anerkendt.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 Maj 1901 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis

I den indankede Decision er det rettelig antaget, at Appellantinden ikke, som af Indstævnte paastaaet, ved uden Forbehold overfor Mandens daværende Kreditorer at indgaa den i Decisionen ommeldte Ægtepagt kan anses at have givet Afkald paa den hende ifølge Lov 7 Maj 1880 tilkommende Retsbeskyttelse med Hensyn til hendes Selverhverv. Da der derhos mangler Føje til ved en indskrænkende Fortolkning af Slutningsbestemmelsen i den nævnte Lovs § 1 at udelukke dennes Anvendelse paa Skiftet efter Manden, naar Hustruen overlever denne, vil det indstævnte Firmas Protest imod, at det ved Appellantindens personlige Virksomhed erhvervede Indbo holdes udenfor Behandlingen af nærværende Bo, ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Appellantindens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handelsfirmaet Carl Krumbak & Co.s Protest mod, at det ommeldte til 2662 Kroner vurderede Indbo holdes udenfor Behandlingen af det ovennævnte Bo, kan ikke tages til Følge. Processens Om-

kostninger ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen 100 Kroner, som udredes af det offentlige. Til Justitskassen betaler fornævnte Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Under den af Skiftekommissionen den 28 Februar 1898 foretagne Registreringsforretning i den under 13de s. M. afdøde fhv. Proprietær Lunds Hjem foreviste afdødes Hustru, Taksatrice Charlotte Lund, en mellem Ægtefællerne oprettet, kgl. konfirmeret Ægtepagt, tinglæst den 4 September 1893, og angav, at alt tilstedeværende Indbo var hendes Særeje og derhos erhvervet alene ved hendes personlige Virksomhed, en Paastand, hvis Rigtighed ogsaa i det hele under Boets Behandling er erkendt.

Derefter registreredes afdødes Garderobegenstande, Ur m. m. og vurderedes til i alt 85 Kr., men da der ved Konfirmationen af den ommeldte Ægtepagt var taget sædvanligt Forbehold med Hensyn til det da eksisterende Fællesbos daværende Kreditorer, og da der fandtes saadanne Kreditorer, registreredes senere det forefundne Indbo og vurderedes til i alt 2662 Kr.

For Fru Charlotte Lund, der har erklæret, at hun ikke vilde overtage Gældsansvaret efter afdøde, har Overretssagfører Sinding paastaaet samtlige til 2662 Kr. vurderede Genstande holdte udenfor afdødes Bos Behandling, medens Overretssagfører Swendsen for sin Mandant, Firmaet Carl Krumbak & Co., der har anmeldt en Fordring i Boet, stor 31 Kr. 38 Øre med Omkostninger, hvilken Fordring er opstaaet, medens Ægtefællerne levede i Formuefællesskab, og som ikke i Forbindelse med de øvrige anmeldte Krav kan dækkes af Provenuet af Mandens personlige Efterladenskaber, har protesteret imod, at de ommeldte Indbogenstande holdes udenfor Bobehandlingen.

Til Støtte for sin Paastand har Overretssagfører Sinding paaberaabt sig, at Lov 7 Maj 1880 udtaler et ubetinget Forbud imod, at der i Hustruens levende Live søges Fyldestgørelse i hendes selverhvervede Gods for Gæld stiftet af Manden udenfor de i Loven fastsatte Betingelser, der ubestridt ikke ere til Stede her.

Yderligere har han — idet han erkender, at en Hustrus Selverhverv ikke uden Hjemmel i en Ægtepagt tør antages at være udenfor det sædvanlige Formuefællesskab mellem Ægtefællerne — gjort gældende, at selv om det som Følge heraf maatte antages, at en afdød Mands Arvinger kunne fordre, at den afdødes Halvdel af Selverhvervet falder i Arv, og selv om det maatte erkendes at være i Strid med Arverettens Væsen, at en afdøds Arvinger udelukkede hans Kreditorer fra at søge Dækning, forinden noget faldt i Arv, saa vilde Firmaet Krumbak & Co. dog i nærværende Tilfælde, hvor den afdødes Arvinger ingen Ret have — idet der er etableret et for dem gyldigt Særeje — ikke kunne søge Fyldestgørelse i den levende Hustrus Selverhverv, idet Overretssagfører Sinding nemlig formener, at en Kreditors Ret til at søge Fyldestgørelse af en afdød Mands Anpart i den efterlevende Hustrus Selverhverv, ikke har nogen selvstændig

Hjemmel, men kun kommer frem som Følge af den Sætning, at der ikke kan arves, forinden den afdødes Gæld er betalt.

For saa vidt Overretssagfører Swendsen har anbragt, at Fru Lund, ved uden Forbehold at oprette den omtalte Ægtepagt med sin Mand, skulde have givet Afkald paa, at det Selverhverv, der den Gang var til Stede og fremtidig maatte komme til Stede, fremdeles maatte anses som Selverhverv, og at hans Mandant derfor, da hans Fordring er ældre end Ægtepagtens Tinglæsningsdato, uden Hensyn til, hvad der maatte antages at gælde for Selverhverv, kunde fordre sit Krav fyldestgjort i Provenuet af Boets samtlige Ejendele, kan der ikke gives ham Medhold, og Spørgsmaalets Afgørelse afhænger saaledes i nærværende Tilfælde, hvor Ægtepagten er uden Betydning for Firmaet Krumbak & Co., alene af Fortolkningen af den citerede Lovbestemmelse.

Da der — som ogsaa af Overretssagfører Sinding erkendt — savnes Hjemmel til at antage, at en Hustrus Selverhverv som saadant falder udenfor det sædvanlige Formuefællesskab mellem Ægtefæller, da Lovgivningens almindelige Regler føre til, at Fællesformuen i Tilfælde af Skifte fortrinsvis skal tjene til Dækning af den Boet lovlig paahvilende Gæld, og da en delvis Indskrænkning af disse Regler ikke tør antages hjemlede ved den citerede Lovbestemmelse, der trods sine vide Udtryk maa antages alene at tage Sigte paa Forholdet, saa længe Ægteskabet bestaar, vil Overretssagfører Swendsens Paastand være at give Medhold, saaledes at det omhandlede til 2662 Kr. vurderede Indbo vil være at inddrage i Boet i det Omfang, der er fornødent til Dækning af hans Mandants Krav, for saa vidt det er anerkendt.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 31 Januar.

Nr. 13. Redaktør **Carl Steenstrup** (Asmussen)

contra

Bog- og Stentrykker **Carl Simonsen** (Salomon),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Kontrakt.

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom af 29 April 1895: Kontracitanten, Bog- og Stentrykker C. Simonsen, og Hovedcitanten, Redaktør Carl Steenstrup, bør for Tiltale af hinanden saavel i Hovedsagen som i Kontrasagen fri at være. Begge Sagers Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan der ikke gives Indstævnte Medhold i, at det i den indankede Dom omhandlede Tillæg, som den 22 Januar 1894 leveredes Indstævnte, var i Strid

med den mellem ham og Appellanten oprettede Kontrakt af Oktober 1885, fordi en Del af Annoncepladserne stode blanke. Indstævntes Vægring ved at modtage dette Tillæg eller i Fremtiden at modtage Tillæg, der ikke vare udfyldte som tidligere, var derfor ubeføjet, og han maa være pligtig at erstatte Appellanten det denne ved dette Kontraktsbrud paaførte Tab.

Ved Bestemmelsen af dettes Størrelse vil der navnlig være at tage Hensyn til, at Appellanten i Aarene 1888 og 1893 afsluttede en Kontrakt med en Tredjemand, hvorved han overdrog denne sin Ret til at lade det omhandlede Tillæg følge med »Punch«, imod at han betalte Appellanten et aarligt Pengebeløb, som var betydeligt større end det aarlige Beløb, Appellanten havde forpligtet sig til at betale Indstævnte for bemeldte Ret. Da det maa antages, at denne Kontrakt vilde være bortfalden senest den 1 Juli 1895, til hvilken Tid den af den paagældende Tredjemand kunde opsiges, samt da det fremdeles efter alt det foreliggende maa antages, at den Appellanten tilkommende Ret ingen Værdi havde ud over hans kontraktmæssige Krav paa den omhandlede Tredjemand, findes den Appellanten tilkommende Erstatning efter samtlige foreliggende Oplysninger at kunne fastsættes til 2000 Kroner, og Indstævnte vil altsaa være at dømme til at betale Appellanten dette Beløb.

Processens Omkostninger findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Bog- og Stentrykker Carl Simonsen, bør til Appellanten, Redaktør Carl Steenstrup, betale 2000 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten, Redaktør Carl Steenstrup anbragt, at Kontracitanten, Bog- og Stentrykker C. Simonsen, ifølge et mellem Parterne bestaaende Kontraktsforhold, der fra Kontracitantens Side var uopsigeligt indtil den 31 December 1905, var forpligtet til mod en nærmere bestemt aarlig Afgift at lade følge med det af ham udgivne Blad »Punch« et Tillæg særlig bestemt for Annoncer, at Kontracitanten, da det nævnte Tillæg den 22 Januar f. A. blev afleveret til ham i kontraktmæssig Stand og til behørig Tid, nægtede at modtage det og lod »Punch« udgaa uden Tillægget, fordi en Del af Annoncepladserne stod tomme, og at Kontracitanten derefter tilkendegav Hovedcitanten, at han ikke vilde modtage noget som helst Tillæg til »Punch«, med mindre Tillægget var helt fyldt med Annoncer paa den for Annoncer bestemte Plads. Da Hovedcitanten maa formene, at Kontracitanten herved har begaaet Kontraktsbrud, søger han under Hovedsagen denne tilpligtet at udrede en Er-

statning, som han endeligen har opgjort til 18540 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 30 Januar f. A., til Betaling sker.

Kontracitanten, der under Hovedsagen procederer til Frifindelse, paastaar under Kontrasagen Hovedcitanten tilpligtet for Kontraktsbrud, ved ikke siden Slutningen af Januar f A. at have tilstillet Kontracitanten det omhandlede Avertissements-Tillæg, at betale en Erstatning af 6000 Kr., medens Hovedcitanten under dette Søgsmaal paastaar sig frifunden, og hver især af Parterne paastaar sig tilkendt saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger hos Modparten.

I den mellem Parterne bestaaende Kontrakt, der er oprettet i Oktober 1885 og har en Tillægsbestemmelse af 28 Januar 1886, bestemmes det bl. a. i

Post 1

»Ethvert Nummer af »Punch« skal fra den 12 November d. A. at regne ledsages af et Tillæg paa 4 Sider i samme Format som Hovedbladet, om hvilket det lægges som Omslag«.

Post 2.

»Ethvert Tillæg skal paa den første Side indeholde en til Bladet passende Titelvignet samt et Billede med humoristisk Tekst. Den øvrige Del af Forsiden samt de 3 øvrige Sider ere bestemte til at indeholde Avertissementer.«

Post 5.

»Alt, hvad der optages i Tillægene, saavel Billeder og Teksten til disse som Annoncerne, skal forinden Trykningen indleveres til mig (Kontracitanten) eller den af mig ansatte Redaktør for at censureres, dog maa intet med Undtagelse af Billedet med Tekst vrages, undtagen hvad der maa anses for krænkende Velanstændigheden, lovstridigt eller upassende«.

Det fremgaar nu af Sagens Oplysninger, at Kontracitanten samme Dag, som det ovenfor omhandlede Tillæg tilstilledes ham, den 22de Januar f. A., nægtede at modtage dette som formentlig ukontraktmæssigt, og begærede Manglerne rettede, at der derefter udviklede sig en Korrespondance mellem Parterne, under hvilken Hovedcitanten hævdede Tillægets Kontraktmæssighed, medens Kontracitanten fastholdt sit modsatte Standpunkt, og at Korrespondancen afsluttedes med en den 3dje Februar s. A. dateret Skrivelse fra Kontracitanten til Hovedcitanten, i hvilken Kontracitanten gjorde gældende, at han nu ansaa den mellem Parterne indgaaede, foran nævnte Kontrakt for hævet, da Hovedcitanten paa Opfordring havde nægtet at sende et nyt Tillæg, som fyldestgjorde de Krav, Kontracitanten mente at kunne stille, og heller ikke den paafølgende Uge havde leveret noget Censurtryk eller Tillæg — hvad han efter Sagens Oplysninger heller ikke senere har gjort.

Striden drejer sig altsaa saaledes i første Række om, hvorvidt det oftommeldte — under Sagen fremlagte — Tillæg maa anses at have været kontraktmæssigt, og om dette end ikke — som af Kontracitanten hævdet — kan anses at have været »upassende« i den Forstand, hvori dette Udtryk maa antages at være brugt i Kontraktens Post 5, maa der dog gives Kontracitanten Medhold i, at det efter sin hele Udstyrelse, navnlig ogsaa fordi den overvejende Del af den til Annoncer bestemte Plads staar in blanco, fremtræder i en Form, som gør det

uskikket til at opfylde sin i Kontraktens Post 1—2 skildrede Bestemmelse. Da Kontracitantens Vægring ved at modtage det herefter maa anses berettiget, og da Hovedcitanten som Følge heraf maa tilskrive sig selv den Skade, han maatte have lidt, vil Kontracitanten allerede af denne Grund være at frifinde for Tiltale af Hovedcitanten under Hovedsagen.

Under Kontrasagen vil der være at tillægge Hovedcitanten Frifindelse for Tiltale af Kontracitanten, da denne ikke har godtgjort, at han ved det passerede har lidt noget Tab.

Omkostningerne i begge Søgsmaal ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 318. Advokat Nellemann

contra

Carl Frederik Månsson (Mogensen) og **Georg Hansinius Larsen** (Def. Winther),

der tiltales for Voldtægt, førstnævnte tillige for ved det af ham udviste Forhold paa Rønne-Aakirkeby Landevej at have overtraadt vedkommende Politivedtægt.

Bornholms vestre Herreds Ekstrarets Dom af 31 December 1901: De Tiltalte, Arrestanterne C. F. Månsson eller Mogensen og G. H. Larsen bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt dernæst in solidum have at udrede alle med denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Pihl, 20 Kr., og Defensor, Sagfører N. C. Olsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de af Tiltalte Carl Frederik Månsson begaaede, i den indankede Dom fremstillede Overtrædelser af Rønne Købstads Politivedtægt vil han efter Lov af 4 Februar 1871 § 6 være at anse med en Bøde af 20 Kroner.

For de Tiltaltes overfor den i Dommen nævnte Enke udviste Forhold ville de i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa Indflydelse paa Sagens Udfald, være at anse, som ved Dommen sket, efter Straffelovens § 210, og da den valgte Straf findes passende, vil Dommen for saa vidt kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Carl Frederik Månsson (Mogensen) bør til Rønne Købstads Politikasse bøde 20 Kroner. I

øvrigt bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag mod Arrestanterne Carl Frederik Månsson eller Mogensen og Georg Hansinius Larsen for Voldtægt, førstnævnte tillige for ved det af ham udviste Forhold paa Rønne-Aakirkeby Landevej at have overtraadt vedkommende Politivedtægt, er det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldig i følgende Forhold under nedenstaaende nærmere Omstændigheder.

Natten mellem den 16de og 17de November d. A. fulgtes de Tiltalte ad fra Rønne til deres Hjem paa »Køllergaard« i Nylarsker Sogn. De havde sammen i Rønne paa 2 forskellige Beværtningssteder nydt en Del Drikkevarer, hvilke dog efter det oplyste ikke havde paavirket nogen af de Tiltalte saa meget, at de vare berusede i en saadan Grad, at de vare utilregnelige, men efter de Tiltaltes egne Forklaringer og det i øvrigt oplyste vidste de godt, hvad de sagde og gjorde, samt hvor de færdedes. Paa Vejen hjem ad Rønne-Aakirkeby Landevej flyttede C. F. Månsson en Skærm og en Skovl, der laa paa en Mark ved Siden af Landevejen, ud paa denne; endvidere ituslog han en Rude i et umiddelbart ved Landevejen liggende Hus. Erstatning for Ruden og Skovlen, der var itubrækket, da den fandtes paa Landevejen, er frafaldet af rette vedkommende.

Paa de Tiltaltes videre Gang bleve de enige om efter derom stillet Forslag af C. F. Månsson at gaa ned til et Hus lidt fra Landevejen, men tæt op til en Bivej, som de skulde passere, og forsøge at opnaa Samleje med en i Huset enligt boende Enke, som de ikke kendte, lige saa lidt som de vidste hendes Alder, der er oplyst at være 69 Aar, dog blev der ikke mellem de Tiltalte truffen nogen Aftale om, at hun skulde voldtages. Ankommen til Enkens Hus, bankede de først paa og bad om lidt Vand, men da Enken, der ikke kendte dem, ikke vilde lukke dem ind om Natten, aabnede de selv Yderdøren til Huset, i hvilken Nøglen sad udvendig, og derfor maa antages at have været uaflaaset, og gik ind i Stuen, hvor Enken, der lige var staaet op af Sengen og kun var iført Chemise og et enkelt Skørt, sad paa en Bænk. Månsson afrev en Tændstik for at orientere sig lidt i den mørke Stue, og gik derpaa hen til Enken og tiltvang sig Samleje med hende, hvorefter G. H. Larsen ligeledes tiltvang sig Samleje med hende. Begge Samlejer maa efter det oplyste antages at have været fuldbyrdede.

De Tiltalte lovede Enken 2 Kr., naar hun vilde tie stille med det passerede, og vilde de give hende disse 2 Kr., naar de kom til hende igen om 8 Dage.

Derefter gik de Tiltalte, hvis Ophold hos Enken havde varet $^1/_4$ à $^1/_2$ Time, hjem til »Køllergaard«, uden at de mødte hos Enken 8

Dage efter, idet de, efter at Enken, som ikke kendte de Tiltalte, havde anmeldt det passerede, samme Dags Aften, som Anmeldelsen skete, nemlig den 22 November 1901, bleve satte under Anholdelse.

Med Hensyn til den Tvang, der er anvendt til Opnaaelse af Samlejerne, har Månsson forklaret, at han ved Anvendelse af Magt fik Enken, der, som forommeldt, sad tilbagelænet paa en Bænk i Stuen, til at indtage en mere liggende Stilling paa Bænken; hun bad ham om at lade sig være i Fred, men gjorde, skønt hun havde begge sine Arme fri, ingen nævneværdig Modstand.

G. H. Larsen har forklaret, at Enken overfor ham aldeles ingen Modstand gjorde, men kun bad ham om at lade sig være i Fred. Enken har derimod vedblivende forklaret, at hun gjorde den Modstand, hun kunde, idet hun dog har tilføjet, at hun i det hele taget ikke i det enkelte kan sige, hvori Modstanden bestod, da hun blev saa angst og bange, at hun ikke vidste, hvad hun gjorde, og tillige for en stor Del mistede Modstandsevnen. Nøjere Overensstemmelse i Forklaringerne herom har trods anstillet Konfrontation ikke været at opnaa.

Ved Lægeeftersyn den 23 November d. A. fandtes paa Enken intet Spor af Vold, og har hun erklæret ikke at have mindste Men af det mod hende udviste Forhold. Hun, som efter hvad der er fremkommet, maa anses som uberygtet, har ikke nedlagt nogen Paastand paa Erstatning.

Idet det nu ikke skønnes rettere, end at de Tiltalte, ihvorvel de have forskaffet sig Samleje med fornævnte Enke mod hendes Villie, dog ikke til Opnaaelse heraf have udøvet Vold af en saadan Beskaffenhed, at Straffelovens § 168 kan komme til Anvendelse, og idet derimod deres Forhold i foranførte Henseende findes at maatte henføres under Straffelovens § 210, ville de, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, og hvoraf C. F. Månsson er født i Nylarsker Sogn den 2 April 1878 og G. H. Larsen i Rønne den 6 December 1879, være at anse efter sidstnævnte §, C. F. Månsson tillige efter Rønne Købstads Politivedtægts §§ 5 og 14, jfr. Straffelovens § 62, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for hver især.

Nr. 329. Højesteretssagfører Winther

contra

Carl Jørgensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1901: Tiltalte, Tjenestekarl Carl Jørgensen af Grønholm, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og

udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær 12 Kr. til Aktor, Overretssagfører Borch Jacobsen, og 10 Kr. til Defensor, Prokurator Pasbjerg. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Jørgensen til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Carl Jørgensen, der er født den 13de September 1883, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Han, der tjente paa Gaarden Grønholm, opholdt sig i Dagene omkring den 13de og 14de August d. A. paa Gaarden Kærgaardsholm, idet han midlertidig havde byttet Plads med den paa denne Gaard tjenende Avlskarl Rasmus Christensen, der skulde udføre noget Arbejde ved en Slaamaskine paa Grønholm.

Da Tiltalte under dette Ophold paa Kærgaardsholm en Morgen tilfældigvis var alene i Hestestalden, hvorfra der var uhindret Adgang til Karlekammeret, idet Døren til samme stod aaben, opstod den Tanke hos ham at undersøge, om der ikke skulde være Penge i Rasmus Christensens Tøj, der hang i et uaflaaset Klædeskab i Karlekammeret, og da han ved Undersøgelsen fandt en Rasmus Christensen tilhørende Lommebog, hvori der laa nogle Pengesedler — efter Rasmus Christensens Opgivende 4 Tikronesedler og 1 Femkroneseddel — tilegnede Tiltalte sig af dette Beløb 1 Tikroneseddel.

Han har som Grund til Tyveriet angivet, at han manglede Penge, til at betale et Jagtgevær med, som han havde købt af Rasmus Christensen, hvem han i den Anledning skyldte 5 Kr., og han vil straks have fortrudt Gerningen og haft til Hensigt at lægge Pengene tilbage hvori han dog vil være bleven forhindret derved, at de andre Tjene stekarle kom til Stede. Tiltalte anvendte ikke de stjaalne Penge til

dermed at betale sin nævnte Gæld, men forbrugte den største Del af dem til Svir. Rasmus Christensen, der, allerede forinden offentlig Undersøgelse var bleven indledet mod Tiltalte, af denne er bleven fyldestgjort for de 10 Kr., har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 3 Februar

Nr. 316. Højesteretssagfører Winther

contra

Peder Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt, Tyveri, Løsgængeri og Betleri.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 7 November 1901: Arrestanten Peder Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, med 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Pedersen til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Pedersen for Forsøg paa Voldtægt, Tyveri, Betleri og Løsgængeri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1879, har tidligere været straffet ifølge Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 22de Februar 1894 efter Straffelovens § 233 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1900 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Silkeborg Købstads Politirets Dom af 19 December 1900 for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 med simpelt Fængsel i 8 Dage og ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 18 April d. A. efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Da Arrestanten om Aftenen den 14 August d. A. saa en ham ubekendt Pige staa udenfor en Butik i Horsens i Samtale med Butiksjomfruen, fik han Lyst til at stifte nærmere Bekendtskab med hende og gik derfor langsomt ned ad Gaden, afventende, at hun skulde komme samme Vej. Da Arrestanten kort efter vendte om, mødte han Pigen, den 28-aarige Abelone Poulsen — der efter det oplyste maa anses for uberygtet — og tiltalte hende, og da hun fortalte, at hun skulde til Torsted, idet hun vilde besøge sin der boende Moder, spurgte han, om han da maatte følge med, hvortil hun svarede »vær saa god« eller »det kan De jo godt«. Paa Vejen ad Torsted til besluttede Arrestanten at skaffe sig legemlig Omgang med Pigen enten med det gode eller, om fornødent, med Magt, i hvilken Hensigt han, da de vare komne et Stykke ud ad Vejen, efter sin Forklaring spurgte hende, om de ikke skulde sætte sig i Grøften for at hvile sig. Da hun vægrede sig herved, idet hun sagde, at hun skulde skynde sig, da hun skulde være hjemme inden Kl. 11, og derhos lod falde en Ytring, som Arrestanten forstod, som om hun ventede, at hendes Broder skulde komme hende i Møde, bestemte Arrestanten sig til straks at skaffe sig Samleje med hende, hvorefter han med begge Hænder greb hende om Skuldrene og skubbede eller trykkede hende ned i Vejgrøften, hvor han lagde sig oven paa hende og forsøgte at løfte hendes Klæder op, uden at det dog paa Grund af hendes vedvarende Modstand lykkedes ham at faa Klæderne højere op end til eller over Knæene. Da hun raabte om Hjælp, holdt Arrestanten hende med den ene Haand for Munden og tilføjede hende derunder med sine Negle flere større Hudafskrabninger paa Overlæben, hvilke dog i Løbet af kortere Tid ere helbredede uden Følger. Medens Arrestanten tumlede med Pigen i Grøften, hvilket maa antages i alt at have varet nogle faa Minutter, sagde hun for at skræmme ham fra at søge Samleje med hende: »Gør De det, bliver De daarlig«, hvortil hun vil have føjet, at hun havde sine Forandringer. Arrestanten, der ikke vil have hørt denne Tilføjelse, men opfattet hendes Ord, som om hun havde en Kønssygdom, svarede imidlertid: »Det bliver min Sag, nu vil jeg«. Omsider opgav Arrestanten Forsøget og rejste sig op, efter hans Forklaring fordi Sæden under Pigens vedblivende Modstand mod hans Forsøg paa at tiltvinge sig Samleje med hende var gaaet fra ham, hvorimod han ikke vil have lagt Mærke til, at nogen nærmede sig Stedet. Pigen, der samtidig havde rejst sig op og var løbet lidt ned ad Vejen til Torsted, mødte straks efter to Karle, hvem hun vil have meddelt

det passerede. Da Arrestanten, der havde skjult sig bag en ved Grøften værende Tjørnehæk, medens Pigen ledsaget af de to Karle gik tilbage ad Horsens til, efter ca. 5 Minutters Forløb saa Karlene vende om, medens Pigen vedblev at gaa ad Horsens til, løb han samme Vej og tilraabte hende, da han indhentede hende: »Skrub af, Din beskidte Tøs«, eller noget lignende, hvorimod han har benægtet Rigtigheden af hendes Forklaring om, at han samtidig gav hende et Slag over Nakken.

Den følgende Dag meddelte Pigen sin i Horsens boende Kusine, hvad der var hændet hende, og gjorde den 16de samme Maaned efter at have faaet opspurgt, hvem Arrestanten var, Anmeldelse til Politiet, hvorefter Arrestanten samme Dag blev anholdt. Bortset fra de ommeldte Hudafskrabninger og nogen Ømhed, navnlig i Skuldrene, i de første Dage, har Pigen, der har frafaldet Erstatning, ikke haft nogen Men af det passerede.

Medens Arrestanten, der ved sin Anholdelse havde nægtet tidligere at have været straffet, som ovenfor anført, og afgivet urigtig Forklaring om Navn, Alder og Fødested, ligesom han havde nægtet sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, sad arresteret i Horsens Arresthus som sigtet for Voldtægtsforsøg mod den ommeldte Pige, saa han Natten mellem den 20de og 21de August d. A. Lejlighed til at undvige af Arresten og slap et Par Dage efter over Grænsen til Slesvig, men vendte nogle Uger senere tilbage her til Landet, hvor han den 8 Oktober d. A. paa ny blev anholdt i Horsens.

Som det maa antages umiddelbart efter sin Tilbagekomst her til Landet indfandt Arrestanten sig den 13 September d. A. om Eftermiddagen i Lunderskov Kro. Da Krojomfruen en kort Tid fjernede sig og lod Arrestanten alene i Skænkestuen, benyttede han, der havde lagt Mærke til, at Jomfruen havde lagt de Penge, som han havde betalt for sin Fortæring, i en uaflaaset Skuffe i den i Stuen værende Skænk, sig af Lejligheden til af bemeldte Skuffes Indhold at tilvende sig en Tikroneseddel og 35 à 50 Øre i Sølv, hvilket Beløb han maa antages at have forbrugt til sit Underhold. Bestjaalne, Gæstgiver Lauridsen, har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endelig har Arrestanten erkendt, at han siden sin Undvigelse fra Arresten indtil sin fornyede Anholdelse — som det maa antages fra midt i September Maaned d. A. — her i Landet har strejfet omkring uden at have haft eller søgt Arbejde noget Steds, og at han under denne sin Omstrejfen har ernæret sig ved at betle.

For sit oven ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46 og § 228, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 26. Arbejdsmand **Peter Otto Kjær** (O. Hansen e. O.)

contra

Kjøbenhavns Frihavns Aktieselskab ved dets Bestyrelsesmedlemmer, Etatsraad Bankdirektør Glückstadt, Kontorchef F. Mortensen m. fl. (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til uden Varsel at afskedige Appellanten af sin Tjeneste.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1900: De Indklagede, Kjøbenhavns Frihavns-Aktieselskab, bør for Tiltale af Klageren, Arbejdsmand Peter Otto Kjær, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Klageren til de Indklagede med 1 Kr. 24 Øre. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører O. Hansen 80 Kroner, der udredes af det offentlige. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne af Arbejdsmand Peter Otto Kjær mod Kjøbenhavns Frihavns-Aktieselskab anlagte Sag har Klageren anbragt følgende:

Ved Kontrakt af 27 Marts 1899 blev Klageren antaget af de indklagede som fast Arbejder med en aarlig Løn af mindst 1200 Kr. og saaledes, at Forholdet kun fra begge Sider kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel til Ophør ved Udgangen af en Maaned. Den 26 Maj d. A. blev Klageren sammen med tre Kammerater sat til at læsse Sække med Oliekager paa Jernbanevogne, og den Formand, der ledede dette Arbejde, Hans Nicolai Philip Lander, bestemte saa, da Læsningen af den første Vogn skulde til at begynde, hvorledes Arbejdet skulde fordeles mellem de fire Arbejdere, og blandt andet, at Klageren skulde bære Sækkene ud til Vognen. Under Læsningen af den første Vogn udførte Klageren ogsaa det ham saaledes paalagte Arbejde, men da Holdet, efter at have spist Frokost, skulde til at læsse den anden Vogn,

blev det enigt om, at Klageren skulde tage Plads oppe i Vognene for at tage mod Sækkene, og at en anden skulde bære Sækkene ud til Vognen. I Henhold til denne Aftale gik Klageren op i Vognen, men da Lander lidt efter kom til Stede, gav Lander Ordre til, at Klageren skulde gaa ned og bære Sækkene ud til Vognen, og da Klageren og hans Kammerater gjorde Indsigelse herimod og gjorde gældende, at de ønskede at skifte, som Arbejderne plejede at gøre, paalagde Lander Klageren at følge med op paa Selskabets Kontor. Her fremstillede Lander saa Sagen, som om Klageren havde nægtet at arbejde, og Klageren blev derpaa samme Dag afskediget af de indklagedes Tjeneste.

Klageren har nu nedlagt Paastand om, at de indklagede tilpligtes at betale ham Løn for tre Maaneder med 300 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 20 Juni dette Aar samt Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at han ved den paagældende Lejlighed ikke nægtede at efterkomme Landers Ordre, men kun gjorde Lander Forestillinger om, at det var Arbejdernes Ret at fordele Arbejdet mellem sig, som de selv vilde, at det i Frihavnen i Virkeligheden ogsaa er Sædvane, at Arbejderne indbyrdes selv enes om Fordelingen af det Arbejde, som et Hold af Arbejdere er sat til at udføre, og at det derfor var ganske uberettiget, at han blev afskediget af de indklagedes Tjeneste saaledes som sket.

De indklagede paastaa sig frifundne og sig tillagt Sagens Omkostninger, idet de gør gældende, at de har været berettigede til at afskedige Klageren uden Varsel, da der ikke eksisterer nogen saadan Sædvane som den af Klageren nævnte, og da Klageren ved den paagældende Lejlighed ligefrem nægtede at efterkomme den ham af Lander givne Ordre. De indklagede har herved henvist til, at det i den med Klageren indgaaede Kontrakt hedder, dels at Klageren erklærer sig villig til, naar og hvor det forlanges efter vedkommende Arbejdsformands Anvisning at deltage i det Arbejde, som han i Overensstemmelse med Kontrakten sættes til at udføre, dels at væsentlige Overtrædelser af Kontrakten ligesom andre Forseelser af nogen Betydning berettiger de indklagede til straks at hæve Kontrakten som misligholdt.

Medens Klageren nu ikke har ført Bevis for Eksistensen af den af ham paaberaabte Sædvane, maa det derimod ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer anses for godtgjort, at Klageren ved den paagældende Lejlighed paa en saadan Maade har vægret sig ved at efterkomme den ham af Lander givne Ordre, at de indklagede herefter har været berettigede til at afskedige ham uden Varsel, og de indklagede ville derfor være at frifinde for Klagerens Tiltale. Klageren vil derhos have at betale de indklagede Sagens Omkostninger med 1 Krone 24 Øre.

Onsdagen den 5 Februar.

Nr. 300. Højesteretssagfører Winther

contra

Mathilde Eleonora Johansen (Def. Jensen

der tiltales for Manddrab.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 1 Juli 1901: Arrestantinden Mathilde Eleonora Johansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa udreder hun og Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schwensen, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Strange, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 November 1901: Arrestantinden Mathilde Eleonora Johansen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører V. Lund og Prokurator Kalko for Overretten betaler Arrestantinden 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mathilde Eleonora Johansen til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Mathilde Eleonore Johansen, der er født den 22 Februar 1881 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Manddrab.

Den 22 Februar 1901 fandt Tjenestekarl Rasmus Michael Olsen i en Granplantage i Nærheden af Vordingborg Liget af et nogle Uger gammelt Pigebarn, og efter at Mistanken for Henlæggelsen der Steds var henledet paa Arrestantinden, har hun afgivet følgende Forklaring, der med Hensyn til de faktiske Forhold med de nedenanførte Undtagelser i alt væsentligt stemmer med det i øvrigt under Sagen oplyste.

Natten mellem den 30 og 31 December 1900 fødte Arrestantinden, som i Foraaret 1900 efter sin Forklaring var bleven besvangret

af Tjenestekarl Christian Larsen af Ambæk, der imidlertid har benægtet at have haft Samleje med hende siden Februar 1900, i sin Tjeneste hos Gaardejer Høyer af Nybølle ved Ballerup et Pigebarn, der var fuldbaarent og ved Fødselen vejede 6 Pund, men var et noget svagt Barn fra Fødselen, idet det navnlig havde Rallen for Brystet.

Barnet, der flaskedes op, plejedes af Arrestantinden og af Gaardejer Høyers Hustru, men det var aftalt mellem Arrestantinden og Høyers, at Arrestantinden, der alt den 26 Juli 1899 havde født et uægte Barn, der var i Pleje hos Tækkemand Jørgen Jørgensen af Ambæk Mark, og som for Høyers Hustru urigtig foregav, at hun efter Korrespondance med nævnte Tækkemand kunde faa Barnet i Pleje hos ham, skulde, naar hun var rask nok dertil efter Fødselen, bringe det til ham. Efter at Rejsen en Gang var udsat, fordi Barnet var forkølet og det derhos var koldt i Vejret, rejste hun, skønt Barnet ikke var blevet bedre, med dette fra Nybølle den 16 Februar 1901 Kl. ca. 10 om Formiddagen. Hun havde ved Brev anmeldt sit Komme til Tækkemanden med Anbringende, at hun vilde se til sit hos ham værende Barn, men havde ikke til ham, der for øvrigt var vidende om, at hun havde født det her paagældende Barn, omtalt, at hun ønskede det i Pleje hos ham, idet hun efter sin Forklaring frygtede for, at han i saa Fald skulde have svaret benægtende, medens hun haabede, at han, naar hun kom med Barnet, vilde beholde det eller paa anden Maade hjælpe hende til at faa det i Pleje, et Haab, der efter det foreliggende ikke kan anses at have været ubegrundet.

Arrestantinden har erkendt, at Høyers Hustru fraraadede hende at rejse med Barnet, saa længe det var saa koldt — efter det oplyste maa det antages, at det efter den 31 December 1900 saa at sige var vedholdende Frost indtil den 16 Februar 1901, og at det denne Dag frøs mellem 2 og 3 Grader Celsius — men Arrestantinden har forklaret, at naar hun dog gjorde det, var det, fordi hun ikke desto mindre antog, at Høyers Hustru var ked over at have Barnet, idet hun beklagede sig over dets Graad, hvad Høyers Hustru imidlertid benægter at have gjort.

Ved Afrejsen, der fandt Sted i stille Vejr, blev Barnet, der intet havde nydt siden den foregaaende Midnat, godt indpakket, og Høyer kørte Arrestantinden og Barnet til Taastrup Station, hvor hun tog Billet til Lundby Station mellem Næstved og Vordingborg.

Om Grunden til, at Arrestantinden tog til Lundby Station i Stedet for til Præstø, der ligger meget nærmere ved Ambæk, har Arrestantinden forklaret, at der blev forhandlet med Høyers om, at hun skulde tage til Præstø, og at hun ikke ved, hvorfor det ikke blev til noget. Hun husker nok, at det blev omtalt, at hun, hvis hun rejste med Jærnbanen til Præstø, maatte vente i længere Tid i Næstved, og at hun foregav for dem, at hendes Kæreste vilde hente hende med Vogn ved Lundby Station, men, da dette sidste Foregivende efter hendes Erkendelse var urigtigt, ved hun efter sin Forklaring ikke, hvorfor hun tog til Lundby Station i Stedet for til Præstø.

Høyers have forklaret, at det flere Gange blev omtalt, at Arrestantinden kunde tage med Banen fra Næstved til Præstø, men at hun, da det viste sig, at hun saa maatte vente 2—3 Timer i Næst-

ved, sagde, at hun saa vilde tage til Lundby, idet hun fortalte, at hendes Kæreste havde skrevet til hende, at hun skulde gøre dette, og at det kun tog en Times Tid at køre fra Lundby Station til Barnets Plejehjem.

Ankommen til Lundby Station ca. Kl. 2 Eftermiddag, gik Arrestantinden med det vel indpakkede Barn og med en Taske, i hvilken hun bl. a. havde en Halvflaske fuld af Mælk, ud ad Landevejen til Præstø; men kommen til en Mølle, hvilken efter hendes Paavisning har vist sig at være Lundby Mølle, der ligger ca. 1000 Alen fra Lundby Station, vil hun, der har forklaret, at hun ikke kendte videre til Vejen fra Lundby Station til Præstø, have troet, at hun skulde dreje om ad en Vej, der ved Møllen gaar nord paa, hvilken Vej i Virkeligheden fører til Hammer. Da hun ad denne Vej var kommen saa langt — fra Lundby Station i alt ca. 2700 Alen — at hun efter sin Beregning maatte være ved Baarse By, opdagede hun ved at se sig om, at hun var paa forkert Vej, hvorpaa hun, der ikke kunde holde ud at gaa med Barnet længere, og ingen Beboelse saa i Nærheden, træt og forfrossen satte sig i en Grusgrav ved Vejen Kl. ca. 3 Eftermiddag og gav Barnet, der havde sovet paa hele Jærnbaneturen og endnu sov, da hun forlod Stationen, men nu var vaagnet og begyndte at klynke, omtrent Halvdelen af Flaskens Indhold, hvorefter hun lagde det paa sit Skød. Hvad Barnet havde drukket, kastede det straks op, og havde det, straks da hun satte sig i Grusgraven, kastet noget Slim op.

Arrestantinden sad nu med Barnet i Grusgraven i 2—$2^1/_2$ Time, i hvilken Tid det sneede, blæste og efter hendes Skøn var meget koldt. I Begyndelsen klynkede Barnet, men til sidst laa det stille hen. Hun, der hele den Dag vil have gaaet omkring i Taaget uden ret at kunne tænke, vidste ikke, hvad hun skulde gøre med sig og Barnet. Selv var hun stivfrossen, og Barnet var omtrent dødt. Det var helt koldt, særlig paa Ben, Ansigt, Hænder og Arme. Øjnene vare lukkede, og det gav næsten ingen Lyd fra sig. Hun kunde kun mærke Liv i Barnet ved, at det ganske svagt trak Vejret, og der af og til gik nogle Trækninger gennem det. Var hun bleven ved at sidde med Barnet, var det efter hendes Overbevisning snart død hos hende. Hun vil, medens hun sad med Barnet, have haabet, at der skulde komme nogen forbi, som kunde hjælpe hende, men der kom ingen, og hun saa ikke et Menneske.

Efter den nævnte Tids Forløb rejste hun sig med Barnet, der efter hendes Forklaring da var saa svagt, at det ikke kunde have levet, selv om hun var kommen i Hus med det og havde faaet Hjælp, og gik hen til et i Nærheden værende Krat, hvor hun lagde det fra sig, fordi hun ikke kunde holde ud at sidde længere. Et Shawl, der havde været svøbt uden om Barnets øvrige Indpakning, tog hun selv paa og gik fra Krattet ud paa Vejen, hvorpaa hun straks gik tilbage til Barnet, der endnu aandede svagt, hvad hun overbeviste sig om ved at lægge sig paa Knæ ved det. Derefter gik hun tilbage til Vejen, hvor hun gik lidt frem og tilbage, og gik saa igen hen til Barnet — vel $^1/_4$ Time efter at hun første Gang var gaaet tilbage til det — og lagde sig paany ned ved Barnet. Da det nu ikke trak Vejret, er hun vis paa, at det da var dødt.

Hun gik saa paany tilbage til Vejen og op og ned ad denne vel i en halv Time, hvorefter hun igen saa til Barnet, lagde sin Haand paa Barnets højre Kind, der var kold og blaa, bredte to tørre Bleer over Barnet, særlig over dets Ansigt, og forlod nu endelig Barnet.

Efter i et Hus i en Vejafstand af ca. 1300 Alen fra Grusgraven at have faaet sig den rette Vej til Præstø anvist, gik hun derpaa — vel Kl. ca. $6^1/_4$ Eftermiddag — til en af hende kendt Kone i Enegaarde lidt paa den anden Side af Præstø, idet det ikke var hende muligt at naa frem lige til Ambæk. Hun ankom til Enegaarde Kl. ca. 10 Aften, efter bemeldte Kones Forklaring fuld af Sne og Is paa Klæderne og rystende af Kulde, hvorfor Konen sagde til Arrestantinden, at hun jo var halvt død og skulde skynde sig at klæde sig af og komme i Seng til hende, der alt var til Sengs, hvilket Arrestantinden derpaa gjorde.

Efter at hun den følgende Dag var taget til Tækkemand Jørgensen, hvor hun vel fortalte, at Barnet var afgaaet ved Døden, men ikke naar eller hvorledes dette var sket, og hvor hun sagde, at hendes eneste Ærinde var at se til sin lille Datter, der var i Pleje hos dem, hentede hun den 19de s. M. Liget og benlagde det, efter at være rejst med Jærnbanen fra Lundby Station til Vordingborg, paa det Sted, hvor det blev fundet af Tjenestekarl Olsen.

Distriktslægen i Vordingborg og Fysikus i Sjællands søndre Landfysikat have erklæret, at Barnet er død Forfrysningsdød, og har førstnævnte tilføjet, at da Barnet blev henlagt i Kraftet, har det formentlig allerede været saa forkommet af Sult og Kulde, at det vistnok kan antages, at der skulde en ganske særlig kyndig Behandling til at frelse Barnet fra Døden, skønt Muligheden jo ikke kan udelukkes, men at Døden dog vistnok kan antages for yderligere at være bleven fremskyndet ved Lejet paa den frosne Jord, og sidstnævnte, at endnu paa det nævnte Tidspunkt kan Muligheden af, at Barnets Liv ved passende Foranstaltninger kunde være frelst, ikke benægtes. Bemeldte Læger have derhos erklæret, førstnævnte, at der ikke synes at være nogen Grund — efter hans Kendskab til Arrestantindens Karakter og Personlighed — til at antage andet, end at hun har været klar over sin Handlemaade, da hun vandrede om med Barnet fra Lundby Station den 16 Februar 1901, og sidstnævnte, at det ikke fremgaar af Sagens Akter, at hun er mentalt abnorm. Disse Erklæringer ere af det kongelige Sundhedskollegium tiltraadte under 3 Juni 1901.

I de første og sidste over Arrestantinden afholdte Forhør afgav hun sin foranstaaende Forklaring og fastholdt bestemt, at hun ikke har villet sit Barns Død, og særlig, at hun ikke lagde det fra sig, for at det skulde dø, om hun end nok kunde tænke sig, at det derefter maatte dø, hvis der ingen Hjælp kom, idet hun paa Forehold af, hvorfor hun ikke, medens hun sad med Barnet i Grusgraven, raabte om Hjælp eller søgte saadan i Huse, forklarede, at hun ikke kunde gaa med Barnet og Tasken, og at, da hun ingen Mennesker saa i Nærheden, kunde det ikke nytte noget at raabe om Hjælp. I et Forhør den 18 April 1901 svarede hun imidlertid bekræftende paa Dommerens Forehold af, at hun formentlig var rejst paa den Maade, hun gjorde, og paa Rejsen behandlede Barnet paa den Maade, hun havde angivet,

netop i Haab om, at Barnet skulde dø, idet hun tilføjede, at hun ikke havde tænkt nærmere over, hvorledes det skulde gaa til, at Barnet skulde dø, men vedgik, at hun sad i Grusgraven i lang Tid med Barnet i Haab om, at det efterhaanden skulde dø, og at, naar hun ikke blev siddende med det til det døde, var det, fordi hun ikke kunde holde ud længere at sidde stille, hvorhos hun erkendte, at hun ikke vilde søge Hjælp til Barnet og derfor ikke søgte efter noget Beboelsessted, og i et Forhør den 27de s. M. svarede hun først bekræftende paa Dommerens Forehold af, at Sagen vel snarest var den, at hun havde tænkt at kunne faa sig selv til at ombringe Barnet under Vejs, men straks efter benægtede hun at være taget fra Nybølle med Tanken om at dræbe sit Barn under Vejs, og denne Benægtelse samt overhovedet Benægtelsen af at have villet Barnets Død, fastholdt hun, som ovenfor antydet, i de senere over hende afholdte Forhør.

Selv om Arrestantindens Tilstaaelse om ved sin Handlemaade at have villet bevirke Barnets Død herefter ikke maatte kunne lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, i hvilken Henseende bemærkes, at Underdommeren i Slutningen af Forhøret den 18 April fandt Anledning til at bemærke, at Arrestantinden var temmelig tilbageholdende i sine Udtalelser og til Dels kun modstræbende svarede, og at han med tiltagne Meddomsmænd i Underretsdommen udtaler, at denne Tilstaaelse ikke tør tages til Følge, findes det efter det foreliggende ikke at kunne betvivles, at hun har haft Forsæt til at skille Barnet ved Livet, navnlig naar henses til, at hun efter at være bleven klar over, hvor svagt Barnet var, blev siddende med det i Grusgraven, i Stedet for at søge Hjælp til det.

En af Arrestantinden afgiven Forklaring om, at hun efter at have siddet lidt i Grusgraven var saa medtaget, at hun — der har erkendt, at hun, da hun gik med Barnet fra Lundby Station, lagde Mærke til, at der langs Landevejen lige til Lundby Mølle laa mange Bygninger — var ude af Stand til at gaa med Barnet til disse Huse, findes nemlig efter det fremkomne, derunder at Arrestantinden ifølge sin egen Forklaring og det i øvrigt oplyste umiddelbart efter at have forladt Grusgraven har gaaet Strækninger, der vare betydelig længere end Afstanden — 17 à 1800 Alen — fra denne til de omtalte Huse, at maatte forkastes, og der er dernæst intet fremkommet, der kan lede til at antage, at hun ikke har været klar over sin Handlemaade og dennes Følger.

Arrestantinden vil derfor være at anse efter Straffelovens § 186 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar.

Overensstemmende hermed vil Underretsdommen, ved hvilken hun efter Straffelovens § 186, jfr. § 46, er anset med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, være at forandre.

Nr. 118. **Justitsministeriet** paa Udskrivningsvæsenets Vegne (Nellemann e. O.)

contra

Sekondløjtnant **Oluf Christian Molbech** (Ingen),

betr. et Værnepligtsspørgsmaal.

Kendelse afsagt af Sessionen i 1ste Udskrivningskreds den 8de November 1900: Oluf Christian Molbech er med Rette udslettet af Rullen.

Højesterets Dom.

Ifølge Sagens Oplysninger blev Indstævnte for Højesteret, Sekondløjtnant Oluf Christian Molbech, som er født i 1860, udskreven ved Sessionen for 1886 og gjorde Tjeneste som menig og Underkorporal, indtil han den 3 Oktober 1887 udnævntes til Sekondløjtnant, i hvilken Egenskab han forrettede Tjeneste, til han den 30 Juni 1888 blev hjemsendt samtidig med, at han fik 3 Aars Rejselov til Udlandet. I 1891 blev han derefter indkaldt til fortsat Øvelse, men udeblev, hvilket ligeledes blev Tilfældet, da han paa ny indkaldtes i 1893, 1895 og 1897. Den 11 April 1899 meldte han sin Hjemkomst fra Udlandet og blev nu indkaldt til Erstatningstjeneste, hvilken han udførte fra den 2den til den 30te Maj s. A., og straffet for sin Udeblivelse, hvorefter han igen blev hjemsendt. Af Udskrivningskredsen blev han derpaa under Paaberaabelse af Værnepligtslovens § 40 udslettet af Rullen fra 31 December 1899 at regne, og i Henhold dertil meddeltes der ham af Kredsen Afskedspas fra Krigstjenesten.

Efter at Justitsministeriet paa Udskrivningsvæsenets Vegne havde forlangt afgjort ved vedkommende Sessions Kendelse, hvorvidt Indstævnte med Rette saaledes var bleven udslettet af Rullen, og efter at han i den Anledning var bleven tilsagt til Møde for Sessionen i Efteraaret 1900, tilskrev han under 28de September s. A. Udskrivningskredsen, at han agtede at rejse til Udlandet for ubestemt Tid, hvortil han ansaa sig berettiget efter det ham meddelte Afskedspas, og undlod derefter at give Møde for Sessionen, ved hvis Kendelse eragtedes, at han med Rette var bleven slettet af Rullen.

Naar det imidlertid i Loven af 6 Marts 1869 § 41 foreskrives, at den værnepligtige, som, efter at være udskreven eller indtraadt i Tjenesten, ved Bortrejse eller paa anden Maade en Tidlang har unddraget sig Værnepligten, vil have at aftjene sin fulde Tjenestetid, saavel i Linien som i Forstærkningen, maa dette forstaas saaledes, at den paagældendes Tjenestetid uden Hensyn til, at han ved Erstatningstjeneste maatte have gjort Fyldest for den Tjenesteydelse, han ved sit Forhold har frigjort sig for, vil være at forlænge med et Tidsrum svarende til det, i hvilket han har unddraget sig Krigsbestyrelsens Raadighed.

Da nu Indstævnte i Henhold til den oven anførte Fremstil-

ling uden Orlov har været borte fra Riget i Tiden fra 1 Juli 1891 indtil 11 April 1899, i hvilket Tidsrum han gentagne Gange har været indkaldt til Tjeneste, vil hans Tjenestetid herefter i Medfør af nys nævnte Lovbestemmelse være at forlænge med et tilsvarende Tidsrum, saaledes at der tildeles ham Udskrivningsaar 1893 i Stedet for 1886.

Den indankede Kendelse vil i Overensstemmelse hermed være at forandre. Salæret til Appellantens beskikkede Sagfører og den denne tilkommende Godtgørelse for Udlæg vil efter Appellantens Paastand være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den indankede Sessionskendelse ophæves, og tillægges der Indstævnte Oluf Christian Molbech Udskrivningsaar 1893 i Stedet for det ham oprindelig tildelte 1886. Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 17 Kroner 41 Øre, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag er der Spørgsmaal om, hvorledes Bestemmelsen i § 41 bør forstaas.

I denne Henseende er det af Vigtighed, hvorledes det i §en brugte Udtryk »Værnepligten« skal opfattes.

Det er for saa vidt givet, at den gældende Værnepligtslov nærmest og naturligt nok anvender Udtrykket »Værnepligt« som en Betegnelse for den Forpligtelse til at yde militær Tjeneste, som i Almindelighed paahviler alle Mænd her i Landet. Saaledes forekommer Udtrykket »Værnepligt« eksempelvis i Overskriften til Loven og i sammes Paragrafer 1, 2 og 3. Men bemeldte Udtryk lader sig, om end mindre korrekt, ogsaa anvende som ensbetydende med Værnepligtens Opfyldelse eller Aftjening, og Sessionen nærer ingen Tvivl om, at Udtrykket »Værnepligt« i § 41 forekommer i denne sidste Forstaaelse, saa meget mindre som Lovgiveren som Betingelse for Bestemmelsens Anvendelighed fordrer, at den paagældende skal være udskreven eller indkaldt. For den indkaldtes Vedkommende bliver da Følgen af § 41, at han indenfor den givne Aldersgrænse skal gøre Fyldest for den Tjenesteydelse, han har unddraget sig, men naar der for saa vidt er ydet, hvad der var forsømt, er der ikke for den udskrevne og indkaldte nogen Grund til at fordre, at han desforuden skal staa til Raadighed for Krigsbestyrelsen i en vis længere Tid (svarende til den Tid, han ikke har staaet til Raadighed).

Idet Sessionen saaledes anser Udtrykket i § 41 »Værnepligten« som ensbetydende med Ydelsen af Tjeneste, og idet man ikke kan gaa ind paa den Forstaaelse, at Lovgiveren i § 41 skulde have fastsat en Tillægsstraf til de andet Steds i Loven fastsatte Straffe for

Overtrædelse af Bestemmelserne om Flytninger og Rejser til Udlandet — Tidsbestemmelsen bliver dog ikke derved overflødig, men faar sin Betydning i andre Tilfælde, saaledes naar der ikke er gjort Fyldest for den unddragne Værnepligt, og naar den for Tiden kasserede værnepligtige udebliver et eller flere Aar fra Møde ved Sessionen — maa man holde for, at den i § 41 indeholdte Forskrift fuldt ud er sket Fyldest, naar Ydelsen af den unddragne Tjeneste har fundet Sted.

I Henhold til det anførte maa Sessionen formene, at Oluf Christian Molbech ved Udførelse af den tidligere unddragne Tjeneste har ydet, hvad der efter Bestemmelsen i § 41 kan affordres ham, hvorfor der ikke for hans Vedkommende kan blive Spørgsmaal om at foretage nogen Forandring af det ham oprindeligt tilkommende Udskrivningsaar. Som havende Udskrivningsaar 1886 og tjenstgørende som menig og Underkorporal i 18 Maaneder har han i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Værnepligtslovens § 40 opfyldt sin Værnepligt, hvorfor han rettelig er udslettet af Rullen.

Nr. 324. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Peter Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1901: Arrestanten Jens Peter Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede alle Sagens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Kr. E. Jørgensen og N. P. Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 December 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. Levinsen og Tegner, betaler Arrestanten Jens Peter Andersen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de i Sagen fremkomne Oplysninger maa der anses at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har stjaalet de i den indankede Dom omhandlede 2 Par Benklæder. Han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241 efter Straffelovens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri. Straffen vil kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Jens Peter Anderson bør hensættes til Tugthusarbejde i fire Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Andersen, der er født den 17 Maj 1862 og tidligere straffet, blandt andet ifølge Højesteretsdom af 7 Januar 1896 dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar samt senest ifølge en ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets første Kriminelkammer den 21 Maj 1901 afsagt Dom efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 60 Dage, tiltales under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag for Tyveri.

Om Morgenen den 28 Juli d. A. mellem Kl. $5^1/_4$ og Kl. 6 blev der fra Skræddermester Jens Petersens Værksted i Glostrup stjaalet to Par Benklæder under Omstændigheder, som viste, at Tyven maatte have skaffet sig Adgang til Værkstedet ved at stige ind gennem et Vindue, som han havde kunnet aabne udvendigt fra.

Arrestanten, som efter forskellige under Forhøret afgivne Forklaringer samme Morgen var set saavel i Glostrup som med en Pakke under Armen paa Landevejen mellem Glostrup og Kjøbenhavn, blev derefter Kl. ca. 8 om Morgenen efter Foranledning af en Gaardejer fra Glostrup, der var underrettet om Tyveriet og havde fattet Mistanke mod Arrestanten ved at iagttage hans Færden paa Landevejen, anholdt paa Vesterbrogade her i Staden kort efter, at han var steget af en Vogn, med hvilken han var kommen til at køre det sidste Stykke af Vejen fra Henriksholm til Hjørnet af Rahbeks Alle, og han fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse af en Pakke, indeholdende 2 Par Benklæder, et Par blaastribede og et Par sorte, som Skrædermester Petersen under Ed har genkendt som de stjaalne med Tilføjende, at de ere ham frakomne mod hans Vidende og Villie.

Om de blaastribede Benklæder, der ere ansatte til en Værdi af 16 Kr., har Petersen derhos forklaret, at de tilhørte ham selv, og at han havde syet dem efter Bestilling af en Mand i Glostrup, og har til Bevis for Identiteten afleveret en Lap Tøj, som han efter sit Anbringende paa Slump har klippet ud af Benklæderne ved Dannelsen af Lommehullet. Ved en i Retten foretagen Prøve viste det sig ogsaa, at denne Lap, som med Hensyn til Stof og Farve svarede til Benklæderne, nøjagtigt passede til det Sted, hvor den skulde være klippet af.

De sorte Benklæder, der ere ansatte til en Værdi af 5 Kr., har forhenværende Gaardejer Niels Larsen af Glostrup, ligeledes under Ed, genkendt som sig tilhørende; han havde efter sin Forklaring, der stemmer med det i øvrigt oplyste, leveret Petersen Benklæderne for at faa dem syet om, og var paa den Tid, Tyveriet blev begaaet, syg og sengeliggende, saa at han først nogen Tid efter fik at vide, at Benklæderne vare stjaalne fra Petersens Værksted.

Det er herefter givet, at Benklæderne ere borttagne fra Værkstedet mod Larsens Vidende og Villie, og hans Ejendomsret til Benklæderne maa anses godtgjort ved de af Petersen og hans Hustru Karen Marie Olsen afgivne edelige Forklaringer.

Arrestanten har vedblivende fastholdt, at han paa lovlig Maade var kommen i Besiddelse af de omhandlede to Par Benklæder, idet han den paagældende Morgen vil have købt dem for 5 Kr. af en ham ubekendt Mandsperson.

Han forklarede i Forbindelse hermed først, at han havde truffet denne Person paa Frederiksberg og der tilforhandlet sig Benklæderne; men efter at det gentagende var ham foreholdt, at de under Sagen fremkomne Oplysninger viste, at han ikke kunde have været paa Frederiksberg, forklarede han sluttelig, at han ikke saa lige kunde huske, hvor han havde købt Benklæderne, og han har under hele Forhøret nægtet at kunne erindre, at han om Morgenen den 28 Juli var i Glostrup og derfra begav sig ad Landevejen til Kjøbenhavn.

Disse Arrestantens Anbringender findes imidlertid ikke at kunne staa til Troende; men det er ved den indankede Dom med Rette statueret, at der foreligger et efter D. L. 6—17—10 og 11 samt Forordning 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis mod ham, saaledes at han maa anses skyldig i Hæleri med Hensyn til de omhandlede Benklæder.

Han vil som Følge heraf i Medfør af Straffelovens § 241, første Stykke, være at anse for 7. Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar.,

---

Nr. 313. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jacob Eskild Kristensen, kaldet **Rosendal** (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 14 August 1901: De Tiltalte Jacob Eskild Kristensen, kaldet Rosendal, Johannes Pedersen og Kristian Napoleon Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Kristensen, kaldet Rosendal, i 4 Gange 5 Dage, Pedersen i 2 Gange 5 Dage og Sørensen i 5 Dage, samt in solidum betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kelgaard,

15 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr. Saa bør de Tiltalte Kristensen, kaldet Rosendal, og Pedersen, en for begge og begge for en, til Ole Chr. Jørgensen af Rævbakhus betale 50 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Oktober 1901: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte Jacob Eskild Kristensen, kaldet Rosendal, og Johannes Pedersen, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jacob Eskild Kristensen, kaldet Rosendals Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarlene Jacob Eskild Kristensen kaldet Rosendal og Johannes Pedersen, der er fødte henholdsvis i Aaret 1878 og 1881 og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag — der i første Instans tillige angik en tredje Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — satte under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ifølge Sagens Oplysninger var en Del Teglværksarbejdere og andre Folk fra Dybvad og Omegn, blandt hvilke Tiltalte Rosendal, der er Tjenestekarl paa Dybvad Hovedgaard, samt Arbejdsmændene Ole Christian Jørgensen af Rævbakhus og Christian Rask af Ropperheden, Lørdagen den 22de Juni d. A. om Aftenen kommen sammen i Dybvad Stationsby og havde lejret sig i en Landevejsgrøft, hvor de ved Hjælp af Drikkevarer, som de efterhaanden hentede hos to i Nærheden boende handlende, etablerede et Drikkelag. Medens enkelte af Deltagerne i dette i Aftenens Løb trak sig tilbage, forblev Størsteparten af dem samlet til hen i mod Midnat, paa hvilket Tidspunkt de tilbageblevne Deltagere, blandt hvilke de ovennævnte Personer fremdeles befandt sig, brød op og i en samlet Klynge under nogen Støj og Sang gik øst paa ad Landevejen. Efter en kort Vandring traf de ved en Jærnbaneoverskæring

fem paa Dybvad Hovedgaard tjenende Karle, blandt hvilke Tiltalte Petersen, der alle stod lige uden for Gaardens Have, og der opstod nu, efter at fornævnte Christian Rask til de fem Tjenestekarle havde rettet det Spørgsmaal, om det var Dybvads Drenge, som stod og passede Folk op, et Skænderi mellem Karlene fra Dybvad, til hvilke Tiltalte Rosendal maa antages straks at have sluttet sig, paa den ene Side og de øvrige fra Drikkelaget kommende Personer paa den anden Side, under hvilket Skænderi en af de sidstnævnte Personer bl. a. irriterede Karlene ved at vidske dem i Ansigtet med et Knippe Fisk, som han medførte.

Ved Tiltalte Rosendals med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efter sin egen Forklaring saa godt som ikke var beruset, under det saaledes opstaaede Skænderi straks vendte sig mod fornævnte Ole Christian Jørgensen og med et Slag af Haanden slog denne, der efter sin Forklaring var en af de sidste i Flokken og ikke havde blandet sig i Skænderiet, til Jorden, hvorefter han, medens Jørgensen laa paa Jorden, med sin ene med en tung og skarpkantet Træsko beklædte Fod sparkede Jørgensen i Ansigtet, og derved tilføjede ham det nedenfor nærmere beskrevne, stærkt blødende Saar ved Næsen. Som Motiv til denne sin Adfærd har Tiltalte angivet, at Jørgensen, til hvem han fra tidligere Tid vil have baaret Nag, under Vandringen henad Landevejen, trods hans Opfordringer til at lade være dermed, flere Gange havde trukket ham i Frakken; men Jørgensen har ikke villet erkende Rigtigheden af dette Anbringende, og navnlig har han benægtet, at han havde rykket Tiltalte Rosendal i Frakken, og at denne i hvert Fald havde opfordret ham til at lade være dermed.

Jørgensen var, efter at have modtaget forommeldte Spark, bleven ført hen til et i Nærheden værende Banevogterhus for at faa Blodet vasket af Ansigtet, og der blev derefter drukket Forlig mellem de to Partier i en halv Flaske Cognac, som en af Deltagerne i ovennævnte Drikkelag førte med sig.

Medens de alle med Undtagelse af Jørgensen, der blev siddende ved Vogterhuset, stod i en Klynge paa Landevejen, begyndte Skænderiet dog snart igen, hvorpaa alle Karlene fra Dybvad trak sig tilbage og gik ind i Haven, hvis Laage de lukkede efter sig.

Fornævnte Christian Rask løb imidlertid mod Havelaagen, saaledes at denne væltede, og han selv faldt oven paa, og da nu en eller flere af Karlene gav sig til at slaa løs paa ham, medens han laa paa Laagen, kom en Del af de paa Landevejen staaende Personer ham til Hjælp, hvorefter der opstod et almindeligt Slagsmaal, under hvilket Karlene fra Dybvad til at slaa om sig med benyttede Granstænger, som de havde brækket af Havelaagen, og som var ca. 2 Alen lange, ca. $2^1/_4$ Tomme i Diameter og af Vægt ca. 3 Pund samt forsynede med enkelte deri indslaaede 4 Tommers Søm, hvis Spidser ragede ca. $1^1/_2$ Tomme udenfor Træet. Under det heromhandlede Sammenstød blev der tilføjet en Arbejdsmænd to ret alvorlige Saar, uden at det dog har kunnet oplyses, af hvem disse Læsioner blev ham bibragt, hvorhos Tiltalte Rosendal slog en Teglværksarbejder til Jorden, uden at den paagældende dog tog nogen Skade.

Kort efter hørte dette Slagsmaal op, idet de Personer, der fra

Landevejen var trængt ind i Haven, trak sig ud af denne tilbage over Vejen til Banevogterhuset, hvor de paagældende, da Karlene fra Dybvad straks efter gjorde et Udfald fra Haven imod dem, forsynede sig med et Par Troljestænger og en Granstang som Vaaben, med hvilke de slog om sig, uden at der dog denne Gang opstod Slagsmaal af nogen videre Betydning.

Dog blev en af Karlene fra Dybvad ramt af et Slag med en Troljestang, der førtes af den i første Instans medtiltalte, ved hvilket Slag der tilføjedes Karlen et Brud af venstre Albueben.

Efter Afslutningen af dette sidste Sammenstød stod begge Partier, med Undtagelse af Ole Christian Jørgensen, der fremdeles sad ned ved Vogterhuset, en Tid lang overfor hinanden og skældte ud, og Tiltalte Pedersen, der havde deltaget baade i Slagsmaalet i Haven og det nys meldte Sammenstød paa Landevejen, har nu erkendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, medens Skænderiet endnu stod paa, kastede en af de oven beskrevne Granstænger, af hvilken han dog i Forvejen havde brækket et Stykke, saaledes at den nu havde en Længde af knap $1^1/_2$ Alen, over imod Modpartiet i den Hensigt at ramme en eller anden af Modstanderne, men uden at sigte paa nogen bestemt af disse, og at Stangen traf den ved Vogterhuset siddende Ole Christian Jørgensen i Ansigtet, hvorved der tilføjedes ham det nedenfor nærmere ommeldte Saar ved det højre Øje.

Derefter gik alle de tilstedeværende hver til sit.

Ole Christian Jørgensen lod sig samme Nat tage under Lægebehandling, og i den af vedkommende Læge den 24 Juni d. A. udstedte, under Sagen fremlagte Attest udtales det om de ham ved den ommeldte Lejlighed tilføjede Læsioner, at den højre Side af Næsefløjen fandtes fuldstændig løsnet fra de tilgrænsende Bløddele ved et omtrent $^3/_4$ Tomme langt, ujævnt Saar, hvorhos der var betydelig Blodudtrædning af de tilgrænsende Bløddele saavel som paa Overkæbens tandbærende Del, hvilken derimod ikke var Sæde for noget Brud, og at der endvidere forefandtes et ca. 2 Tommer langt, bueformet, ujævnt Saar langs højre Øjes udvendige Rand, hvorved Bløddelene vare løsnede fra den derværende Benkant, hvorhos Øjelaaget og Kinden vare Sæde for betydelige Blodudtrædninger og stærk Svulst.

Med Hensyn til disse Læsioner, af hvilke Saaret ved Øjet efter det foranførte maa anses bibragt Jørgensen af Tiltalte Pedersen, medens de øvrige Beskadigelser efter det foreliggende maa anses ham tilføjede ved Tiltalte Rosendals Spark med Træskoen, erklærede Jørgensen, da han den 19 Juli d. A. gav Møde i Retten, at de vare lægte uden at efterlade videre Følger end et Ar ved Næsen og et Ar ved Øjet, hvilke Ar begge var noget, dog ikke meget vansirende.

Jørgensen, der som Følge af den ham overgaaede Vold ifølge sin Forklaring var uarbejdsdygtig i 12 Dage, og hvis Udgifter til Læge og Forbinding have udgjort 24 Kr., har paastaaet sig tilkendt en Erstatning

Færdig fra Trykkeriet den 13 Februar 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 44—45.**

Onsdagen den 5 Februar.

hos de Tiltalte in solidum for Helbredelsesudgifter, Næringstab, Svie og Smerter samt Vansir af i alt 50 Kr., og denne Paastand, mod hvilken de Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For deres ommeldte Forhold er de Tiltalte ved Underretsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 203 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Rosendal i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Pedersen i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — ligeledes billiges, vil saaledes, for saa vidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 325. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Knud Ernst Cecilius Heller (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Januar 1902: Arrestanten Knud Ernst Cecilius Heller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Knud Ernst Cecilius Heller til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Knud Ernst Cecilius Heller, der tiltales for Tyveri, er født den 24 Oktober 1872 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 18 Februar 1899 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 17 Juni 1899 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 30 Marts 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 5 December 1901 har stjaalet en Drejersvend Viggo Emil Hansen tilhørende, til 140 Kr. vurderet Cykle, der stod frit fremme udenfor en Ejendom paa Raadhuspladsen.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Torsdagen den 6 Februar.

Nr. 327. Højesteretssagfører Hansen

contra

Nielsine Cathrine Nielsen (Def Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 14 September 1901: Arrestantinden Nielsine Cathrine Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør Arrestantinden og udrede i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 4648 Kr. og til Forsikringsselskabet Danmark 193 Kr. Endelig bør Arrestantinden udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Falbe-Hansen og Aggerholm, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 December 1901: Mod Arrestantinden Nielsine Cathrine Nielsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor samme

Steds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann hver 50 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Nielsine Cathrine Nielsen, der er født i Aaret 1856, og som har været anset ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 13 December 1890 efter Straffelovens § 193, jfr. §§ 46 og 39, med simpelt Fængsel i 2 Maaneder og ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 7 Januar 1896 efter Straffelovens §§ 228 og 284, jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, tiltales under nærværende Sag for Brandstiftelse.

Natten mellem den 25de og 26de April d. A. opstod der paa den under Søgaarde i Sevel Sogn hørende Gaard »Østergaard«, der tilhører Gaardejer Niels Christian Jensens Enke Margrethe Jensen, Ild i den søndre Længe, fra hvilken Længe, i hvis østre Ende der fandtes et Vognskur, og som i øvrigt hovedsagenlig benyttedes som Lade, Ilden bredte sig til den dermed sammenbyggede vestre Længe, der bestod af Heste- og Kostald, Faaresti m. m., samt til Stuehuset, der fandtes i den ikke i umiddelbar Forbindelse med de øvrige Bygninger staaende nordre Længe, hvilke tre, med Tag af Straa og Lyng forsynede Længer alle nedbrændte, hvorimod et fjerde, isoleret beliggende Hus mod Øst forblev saa godt som uberørt af Ilden. Beboerne vare alle til Sengs i Stuehuset og sov, da Ilden opstod, men Ejerinden, der, efter hvad hun har forklaret, blev vækket ved at høre en stærk Buldren og Knitren som af Flammer, fik de øvrige Beboere vækkede, nemlig hendes voksne Datter og 13-aarige Datterdatter samt hendes Tjenestekarl Niels Andersen. Ved Branden indebrændte 4 Køer, 2 Kalve, 11 Faar og 2 Svin, hvorhos der brændte en Del Løsøreeffekter, deriblandt 3 Vogne.

I Juni eller Juli Maaned d. A. flyttede bemeldte Niels Andersen, der havde paadraget sig en Benskade i sin Tjeneste paa Østergaard, fra denne Gaard til en Husmand i Sevel, hos hvem han boede en kort Tid, og efter at han, der er 64 Aar gammel, derpaa havde faaet Ophold hos sin Søn, Gaardejer Anders Andersen, paa dennes Gaard »Neder Pilgaard« i Sevel, fandt der Natten mellem den 13de og 14de August d. A. en Ildebrand Sted paa denne Gaard, hvorved de to af Gaardens 4 straatækkede Længer, nemlig den østre, der benyttedes som Materialhus m. m., og den nordre, hvori Stuehuset fandtes, ned-

brændte, hvorimod Ilden ikke forplantede sig til de tvende andre Længer, der vare sammenbyggede, men af hvilke den vestre var adskilt fra Stuehuset ved en ca. $1^1/_2$ Alen bred Smøge, medens der mellem søndre og østre Længe fandtes en Passage af ca. 6 Alens Bredde. Med Undtagelse af Anders Andersen, der var paa Besøg hos en Nabo, vare Gaardens Beboere, nemlig — foruden Anders Andersens fornævnte Fader — hans Hustru, og dennes ca. 88 Aar gamle Plejemoder, der havde Ophold paa Gaarden, samt en Tjenestedreng, til Sengs i Stuehuset og sov, da Ilden opstod, men en Mand, der i Frastand havde bemærket Branden, ilede til Gaarden og vækkede Beboerne, af hvilke den fornævnte gamle Kone maatte bæres ud.

Ifølge en af Anders Andersen til en Politirapport afgiven Forklaring indebrændte der 23 Stykker Fjerkræ, hvorimod det lykkedes at redde Gaardens Besætning med Undtagelse af 2 Svin, der ligeledes indebrændte, hvorhos der brændte en Del Løsøre.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har paasat Ilden paa de tvende ovennævnte Gaarde under følgende nærmere Omstændigheder.

Arrestantinden blev for ca. 5 Aar siden, da hun tjente paa en Gaard i Lomborg Sogn, Kæreste med ovennævnte Niels Andersen, der tjente paa en Gaard i Nærheden, og hun og Niels Andersen, der i de siden da forløbne Aar altid have tjent i Nærheden af hinanden, have i den Tid stadig, som de have udtrykt sig, »holdt sammen« og — som det maa antages — jævnlig haft legemlig Omgang med hinanden. Den 1 November f. A., da Niels Andersen kom til at tjene paa Østergaard, fik Arrestantinden Plads paa en Gaard i Raa i Sevel Sogn, og da hun, som hun har forklaret, kunde mærke — hvad Niels Andersen ogsaa havde fortalt hende — at Gaardmandsenken paa Østergaard ikke kunde lide, at hun kom paa Gaarden og besøgte Niels Andersen, der derhos »ikke saa sjældent paa Østergaard var gnaven imod hende og ikke saa rar imod hende, som hun ønskede, at han skulde være«, og da det forekom hende, at Gaardmandsenken og Niels Andersen vare »vel gode Venner«, hvilket hun ikke kunde taale, vilde hun, som hun videre har udsagt, hævne sig paa dem, og hun begav sig derfor den ovennævnte Nat, noget over Midnat, til Østergaard for at stikke Ild paa Gaarden. Hun havde da som altid en Æske Tændstikker hos sig, da hun i sin Tjeneste skulde gøre Ild paa om Morgenen, og da hun var ankommen til Østergaard, afrev hun en Tændstik og kastede denne brændende ude fra ind igennem et Hul eller en Luge i Ladens sydlige Ydermur, indenfor hvilken der — hvad Arrestantinden dog vil have været uvidende om — fandtes en Del Halm, hvori Ilden fra Tændstikken maa antages at have fænget.

Da Arrestantinden, efter hvad hun videre har forklaret, saa, at Ilden straks blussede op, forlod hun Gaarden, uden at tænke paa at vække Beboerne — om hvem hun vidste, at de havde deres sædvanlige Soverum i Stuehuset — og skyndte sig hjem til sit Kammer, hvor hun gik til Sengs og faldt i Søvn. Arrestantinden har forklaret, at hun nok vidste, at Bygningerne paa Gaarden vare straatækkede, men at hun ikke tænkte herpaa, ligesom hun ikke tænkte paa, at Branden maaske kunde medføre Fare for Menneskeliv, eller at Gaardens

Beboere laa og sov. Hun har derhos tilføjet, at hun »slet ingen Betænkning har om«, hvorvidt hun ønskede, at Niels Andersen eller nogen af de andre Beboere skulde brænde inde.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det, da Niels Andersen skulde have Ophold hos sin ovennævnte Søn Anders paa Pilgaard, af denne blev forbudt ham at modtage Besøg af Arrestantinden paa Gaarden. Arrestantinden, der af Niels Andersen fik Besked herom, blev efter dennes Forklaring vred paa Sønnen over Forbudet eller, som hun selv har udsagt, »ked af det«, og hun besluttede nu at stikke Ild paa Pilgaard, da hun, som hun har forklaret, »vilde hævne sig paa Anders Pilgaard og Niels«. Arrestantinden har dog ikke nærmere kunnet udsige, naar hun fattede Beslutningen, men hun vil have »tænkt saa længe og saa ofte derpaa, at hun ikke syntes, at hun kunde lade være«.

Den 13 August d. A. om Natten Kl. $12^1/_4$ gik hun — der, for at komme ud af sit Kammer paa den ovennævnte Gaard i Raa, hvor hun fremdeles tjente, var sprunget ud af Vinduet — derfor til Pilgaard, med hvis Lokaliteter hun maa antages at have været ubekendt, idet hun tidligere kun en enkelt Gang havde været inde i Gaarden for at falbyde Stikkelsbær. Efter at hun i nogen Tid havde set sig om i Gaarden, syntes hun, som hun har forklaret, at det Sted, hvor der stod en Stak Lyng — nemlig inde i Gaarden ved den østre Længe omtrent ved Hjørnet, der dannedes af denne Længe og Stuelængen, hvis Tage stødte sammen — »var det bedste«, og hun holdt da en brændende Tændstik hen til Midten af Stakken, idet hun havde følt, at Lyngen her var tørrest. Ilden blussede straks op, og da Arrestantinden saa dette, forlod hun, der ikke vil have tænkt paa at vække nogen af Beboerne, straks Gaarden og skyndte sig hjem, hvor hun gik til Sengs og faldt i Søvn.

Arrestantinden har nærmere forklaret, at det var hendes Hensigt eller hendes Ønske, at Ilden skulde angribe Stuehuset, men hun har ikke ønsket, at nogen af Beboerne — hvis Sovesteder hun ikke kendte — skulde indebrænde, og paa Muligheden heraf vil hun — der ikke tænkte paa, at Bygningerne vare straatækkede eller at Gaarden var brandfarlig, om hun end saa, »at det var gammelt« — end ikke have tænkt, hvorhos hun har udsagt, at hun saa, at der var Folk oppe i Nabogaarden, og at hun derfor tænkte, »at det ikke gik saa meget galt«.

Bygningerne saavel paa Østergaard som paa Pilgaard vare forsikrede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger for henholdsvis 3754 Kr. og 1220 Kr., og den ved Branden af Bygningerne bevirkede Skade er ansat til i alt 4640 Kr., hvilke Beløb tillige med 8 Kr., som udgør Omkostningerne ved de over Skaderne afholdte Vurderingsforretninger, den nævnte Brandforsikring under Sagen har paastaaet sig tilkendt i Erstatning hos Arrestantinden, hvorhos Brandforsikringsselsksbet »Danmark« har nedlagt Paastand om hos Arrestantinden at tilkendes i Erstatning et Beløb af 193 Kr., der udgør den Enken Margrethe Jensens ovennævnte Datter hos Selskabet tilkommende Erstatning for hendes ved Branden paa Østergaard brændte Tøj. Endelig er der af Hjerm-Ginding Herreders private Brandassuranceforening, der i Erstatning til de ved de tvende Ildebrande skade-

lidte har udbetalt henholdsvis 2184 Kr. og 1120 Kr., nedlagt Paastand om hos Arrestantinden at tilkendes disse Beløb.

Under en mod Arrestantinden i Aaret 1890 som sigtet for Forsøg paa Fosterfordrivelse indledet Undersøgelse var det i en af Distriktslægen i Holstebro afgiven Erklæring udtalt, at hun paa Grund af Epilepsier var svækket saa meget i Aandsevner, at hun maatte betragtes som ikke fuldt tilregnelig, og i samme Retning gik en Erklæring, som Distriktslægen i Lemvig afgav, da der i Aaret 1895 paa ny var indledet en Undersøgelse mod Arrestantinden.

Der har nu under nærværende Sag paa ny været rejst Spørgsmaal om Arrestantindens Tilregnelighed, i hvilken Henseende den den Gang konstituerede Distriktslæge Gimsing, efter at han, medens Sagen henstod for Underretten, havde haft hende under Observation i 2 à 3 Uger, har afgivet en den 2 September d. A. dateret Erklæring, hvori han under Fremhæven af, at Arrestantinden, der er uægte født, og hvis Fader var Epileptiker, siden Konfirmationsalderen har lidt af Kramper, hvis epileptiske Natur næppe kan betvivles efter den Beskrivelse, hun giver af dem, og efter de talrige Mærker, hun bærer efter Læsioner, som hun har paadraget sig under Anfaldene, samt efter en Bemærkning om, at Arrestantinden, der tidligt skejede ud, første Gang fødte i 16 Aars Alderen og har avlet i alt 7 Børn med 5 forskellige Mandspersoner, udtaler, at Muligheden af sygelig Impulsion paa epileptisk Basis ikke synes at kunne afvises, hvorfor hun rettest maa betragtes som ikke fuldt tilregnelig.

Efter at der derpaa ved Overrettens Kendelse af 21 Oktober d. A. var forlangt nærmere Oplysninger angaaende Arrestantindens Tilregnelighed, har den nuværende Distriktslæge Andersen under 25de næstefter afgivet en Erklæring, hvori udtales, at han, der fra den 26de September d. A. har tilset Arrestantinden, har ganske den samme Opfattelse af hende, som den, der er udtalt i den konstituerede Distriktslæges nys nævnte Erklæring, idet han formener, at Arrestantinden under de forbryderske Affekter næppe har været fuldt tilregnelig, og efter at Sagens Akter derpaa have været forelagte det kongelige Sundhedskollegium, har dette i en under 30te f. M. afgiven Erklæring udtalt, at det efter det fremkomne ikke kan betvivles, at Arrestantinden lider af epileptisk Sindssygdom, og at hun har befundet sig under denne Sygdoms Indflydelse, da hun begik de i Sagen omhandlede Ildspaasættelser, idet Sygdommen dels har, om ikke affødt, saa dog præget de Tilskyndelser, der ledede til Handling, dels gennem den Sløvelse af Evnerne, den medfører, har svækket hendes Modstandskraft mod disse Tilskyndelser. Det er derhos sluttelig udtalt i Erklæringen, at Arrestantinden maa betragtes som farlig for den offentlige Sikkerhed, saa at det er nødvendigt, at der træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod hende.

Idet det, efter hvad der saaledes er fremkommet, maa antages, at Arrestantinden, da hun iværksatte de oven ommeldte Ildspaasættelser, har været i en Tilstand, der udelukkede al Tilregnelighed, vil der i Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stykke, ikke kunne paalægges hende Straf for disse Forhold, og som Følge heraf vil der ej heller under nærværende Sag kunne tilkendes de ovennævnte Forsikringsselskaber nogen Erstatning.

Derimod findes der, da Arrestantinden efter det oven anførte maa anses farlig for den offentlige Sikkerhed, i Medfør af den nævnte Paragrafs 2det Stykke at burde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger imod hende af Øvrigheden.

Nr. 310. Højesteretssagfører Hansen

contra

Johannes Jensen, kaldet Høg, og **Axel Alfred Gustav Nissen** (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 9 Juli 1901: De Tiltalte Johannes Jensen (Høg) og Axel Alfred Gustav Nissen bør tildeles Ris, førstnævnte 15 Slag, sidstnævnte 25 Slag. Derhos bør de Tiltalte med deres Fædre og Værger, henholdsvis Arbejdsmand Peter Jensen og Karetmager Christian Asmus Nissen, begge af Aalborg, en for begge og begge for en, udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Færch, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Olesen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 September 1901: I Henseende til de idømte Straffe bør Underretsdommen ved Magt at stande. Af Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 25 Kr., Defensor samme Steds 20 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, hver 30 Kr., betale de Tiltalte Johannes Jensen, kaldet Høg, og Axel Alfred Gustav Nissen, en for begge og begge for en, en Tredjedel, medens Resten udredes af dem hver med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Johannes Jensen, kaldet Høg, og Axel Alfred Gustav Nissen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johannes Jensen, kaldet Høg, der er født den 31 Marts 1888 og som ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 5 Januar 1900 er frifunden for Aktors Tiltale under en mod ham for Tyveri anlagt Sag, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, og Axel Alfred Gustav Nissen, der er født den 11 Februar 1887 og som ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 4 Februar d. A. er anset efter Straffelovens § 233 med 10 Slag Ris, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og maa det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de dels hver for sig, dels i Forening eller sammen med andre Drenge have begaaet en Række Tyverier under følgende nærmere Omstændigheder:

1. I Sommeren 1900 er Tiltalte Johannes en Gang gennem en uaflaaset Dør gaaet ind i Grosserer Hedegaards Sukkerskæreri i Nørre-Sundby og har derefter tilegnet sig dels en Pakke Smørrebrød, der beroede i Lommen paa en, som det maa antages i Forstuen hængende Jakke, dels nogle Flader skaaren Melis.

2. Ligeledes i Sommeren 1900 har samme Tiltalte tilvendt sig et Stykke Nedløbsrør af en paa Hotel »Limfjorden«s Bygning i Nørre-Sundby anbragt Tagrende og solgt det for 20 Øre.

3. Ved samme Tid har samme Tiltalte en Gang tilvendt sig Stikkelsbær fra Fabrikant Galsters Have i Nørre-Sundby, til hvilken Have Laagen stod aaben.

4. En Gang i Efteraaret 1900 har Tiltalte Axel i Forening med 2 ikke tiltalte Drenge tilegnet sig noget Lakrits fra Grosserer Tofts Lager i Aalborg.

5—6. En Dag i afvigte Vinter indfandt samme Tiltalte sig sammen med en ikke tiltalt Dreng i et ubeboet Beværtningssted »Sans souci« i Nørre-Sundby i den Hensigt at tilvende sig noget Jern eller Messing, som de kunde sælge, men de fandt intet saadant i Beværtningen, i hvilken Dørene til de fleste Lokaler stode aabne. Da de dels igennem et Vindue, dels neden under Døren kunde se en Del Vinflasker ligge paa Hylder i Kælderen, forsøgte de i den Hensigt at tilvende sig noget af Vinen at opbryde den aflaasede Kælderdør ved Hjælp af et Stykke Jern, som de fandt i en Skuffe i Huset, og et Stoleben, som de havde fundet i en Sal oven paa, men uden Resultat.

Nogen Tid efter indfandt de sig, lige som forrige Gang efter Forslag af Tiltalte Axel, i Beværtningen i den Hensigt at stjæle Vin og opbrød nu Kælderdøren ved at stikke fornævnte Stykke Jern ind ved Dørlaasen og derved sprænge Laasen fra, hvorefter de og en 3dje Dreng, der deltog i Tyveriet, tog, som det maa antages, 4 halve Flasker Vin, hvoraf Tiltalte Aksel tog de 2. De fortærede senere alle 3 i Forening Flaskernes Indhold. Den stjaalne Vin maa antages at have haft en Værdi af i alt ca. 2 Kr.

7. I Begyndelsen af April Maaned d. A. har Tiltalte Johannes, som det maa antages i to forskellige Gange, taget Ben ved Eksportslagteriet i Nørre-Sundby, hvilke han solgte for i alt 30 Øre.

8. En Uges Tid senere tilvendte samme Tiltalte sig hos Bager Jensen i Nørre-Sundby, hvor han havde indfundet sig for at købe Brød, to 2-Øres Kager.

9. Medens samme Tiltalte i den første Halvdel af April Maaned d. A. gik Ærinder for Partikulier Bonne i Nørre-Sundby, tilvendte han sig fra dennes Sovekammer en Papæske med Ben- og Metalknapper, som han straks kastede fra sig udenfor, 3 Cigarer, som han senere har røget, fra en paa et Bord staaende Kasse, 50 Øre af en ved Sengen staaende Blikæske, der indeholdt flere Penge, og en i Vinduet liggende forsølvet Metalkæde, som han har solgt til en anden Dreng.

10. I samme Uge tilvendte samme Tiltalte sig i Kælderen under fornævnte Beværtning, hvortil der den Gang maa antages at have været uhindret Adgang, i alt 18 tomme Flasker, som han har solgt for i alt 32 Øre, og af hvilke de 11, der ere bragte til Stede under Sagen, ere ansatte til en Værdi af 50 Øre.

11—15. Om Formiddagen den 15 April d. A. besluttede de Tiltalte og en yngre Broder til Tiltalte Axel efter Forslag af Axel at begaa Tyveri fra et Partikulier Bonne tilhørende ubeboet Hus i Nørre-Sundby, der benyttes dels til Værksted, dels til Oplagsrum. Paa den nordre Side af Huset tog Axel noget Tagpap fra en af de nederste Ruder, hvorved han blev i Stand til at oplukke den nederste Haspe paa Vinduet, og slog med en Pind en af de øverste Ruder ud, hvorved han fik den øverste Haspe af. De steg derefter alle 3 igennem Vinduet ind i Huset. Fra et aabentstaaende Skab tilvendte de Tiltalte sig nogle Klude, hvornæst Axel med et Stemmejern, som han fandt i det ved Siden af det paagældende Værelse værende Værksted, opbrød et Chatol og et Skab. Fra Chatollet tog de Tiltalte nogle Stykker Klæde af Værdi 50 Øre, hvorhos Axel, foruden en i en Skuffe liggende værdiløs Sprøjte og nogle paa Loftet liggende ligeledes værdiløse Søm, tilvendte sig fornævnte Stemmejern, et Høvlejern fra Smedjen og fra en Skuffe en Messingknap og en Skrue, medens Johannes fra en paa Gulvet liggende Pakke tog nogle Søm og fra Vinduet en Kasse med Bukseknapper, hvorhos Axels Broder tilvendte sig nogle Klude. Kludene og Klædet solgte de til en Kludehandler for i alt 47 Øre, medens Stemmejernet, Høvlejernet, Skruen, Kassen med Bukseknapperne og de af Johannes tagne Søm straks efter bleve bortkastede. Efter at have afhændet Kludene og Klædet, gik de alle 3 tilbage til Huset, hvor de foruden nogle til Dels værdiløse udenlandske Frimærker, som de tog af nogle Breve paa Loftet, og nogle Billeder, som de atter kastede fra sig, dels i, dels udenfor Huset, tilegnede sig en sort Frakke og en graa Vest af Værdi henholdsvis 3 Kr. og 50 Øre fra det tidligere ved Hjælp af Stemmejernet opbrudte Skab. Efter forgæves at have falbudt Frakken og Vesten hos flere Marskandisere i Aalborg kastede de dem fra sig i en Kælder, — hvorefter de Tiltalte vendte tilbage til Huset og — idet de denne Gang ligesom de forrige Gange steg gennem Vinduet — i samme Værelse tog 2 Trepægleflasker af Værdi 10 Øre, som de slog til Maals efter ude i Skoven. Derefter gik de Tiltalte ned i Beværtningen »Sans souci«s aabne Kælder, hvor de brækkede en til 25 Øre vurderet Messingstang af et Komfur, hvilken Stang de solgte til fælles Fordel for 10 Øre, hvorefter de atter indfandt sig i Kælderen og tilvendte sig 12 tomme Flasker af Værdi 60 Øre, hvilke de solgte for 12 Øre, som de delte.

16. I Ugen fra den 14de—20de April d. A. gik Tiltalte Axel Kl. 6 om Aftenen ind i en Gaard paa Jernbanegade i Aalborg, hvor

han ad en Stige gik op til Frugthandler Larsens oven paa et Skur værende Dueslag og fra dette tog 3 saakaldte »Skratter« af Værdi i alt 1 Kr. 25 Øre, af hvilke han solgte den ene, medens de 2 andre Dagen efter fløj fra ham.

17—18. Samme Aften stjal samme Tiltalte i Forening med en ikke tiltalt Dreng 3 Restauratør Nielsen, »Blegkilde«, tilhørende Duer fra et paa Aalborg Teaters Loft, hvortil de gik op ad Køkkentrappen, værende, som det maa antages uaflaaset Duehus. De solgte Duerne, og af det ved Salget indvundne Udbytte, 1 Kr. 75 Øre, erholdt Tiltalte 25 Øre. Den følgende Dag tilvendte Tiltalte Axel sig alene fra samme Duehus 2 Dueunger, som han solgte for 50 Øre.

19. Omtrent ved samme Tid krøb samme Tiltalte gennem en Vinduesaabning ind i et Lysthus i en Have i Hasseris' Villakvarter ved Aalborg og tilvendte sig noget Kit, som han dog atter kastede ind i Lysthuset. Ved samme Lejlighed fortærede han nogle Gulerødder, der laa paa Jorden.

20. Den 16 April d. A. tog samme Tiltalte gennem en ituslaaet Rude i den østre Gavl af Bonnes Værkstedsbygning en 3 Alen lang Jernkæde, som han forærede bort til en anden Dreng.

21. Den 20de s. M. om Aftenen tilvendte samme Tiltalte sig i Forening med 2 ikke tiltalte Drenge 2 Par Duer (Mæfikker) fra Grosserer Rosendahls i et uaflaaset Vognskur i Gaarden til Ejendommen Nr. 15 paa Boulevarden i Aalborg værende Dueslag. De solgte Duerne, der efter Ejerens Opgivende havde en Værdi af 6 Kr., for i alt 2 Kr. 50 Øre, som de delte.

22. Den 21de s. M. om Eftermiddagen tilvendte samme Tiltalte sig fra et uaflaaset Dueslag paa Loftet i en Ejendom paa Hjørnet af Danmarksgade og Søndergade i Aalborg en Drengen Anders Villadsen tilhørende Due, som han solgte for 50 Øre.

De under Sagen omhandlede Koster ere for en Del komne til Stede og tilbageleverede de bestjaalne, der alle have frafaldet Krav paa Erstatning.

Ved Underretsdommen er det rettelig antaget, at de under Nr. 1, 3, 8 og 19 beskrevne Forhold maa henføres under Straffelovens § 235, og at der for saa vidt ikke bliver Spørgsmaal om Straf, da der ikke foreligger Begæring fra de paagældende bestjaalne om Tiltale, og det samme findes af de samme Grunde at maatte blive Tilfældet med det under Nr. 4 beskrevne Forhold. For deres øvrige Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 233, for Tiltalte Axels Vedkommende til Dels sammenholdt med § 46, og for saa vidt de under Nr. 5—6 beskrevne Forhold, om hvilke det ikke er oplyst, hvor vidt de ere begaaede efter den bemeldte Tiltalte under 4 Februar d. A. overgaaede Dom, med § 64, og da de ved Underretsdommen fastsatte Straffe af Ris, for Tiltalte Johannes 15 Slag og for Tiltalte Axel 25 Slag, efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom for saa vidt være at stadfæste.

Mandagen den 10 Februar.

Nr. 192. Fører af Dampskibet »Bavaria« af Swinemünde, Kaptajn **F. Joerck** (Asmussen)

contra

Aktieselskabet »**Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise**« (Arntzen),

betr. Fastsættelse af Bjergeløn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8 Maj 1901: Indstævnte, Fører af S/S »Bavaria« af Swinemünde, Kaptajn F. Joerck, bør under Tvang af Eksekution i det nævnte Skib med Maskiner og øvrige Tilbehør, staaende og løbende Redskaber samt Fragt, til Sagsøgerne, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise« betale 38000 Kr. med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra den 2 Oktober f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 250 Kr. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den under 10 Oktober f. A. fremlagte Genpart af den ovennævnte Bjergningskontrakt af 2 September f. A. fremgaar, at Originalen er skreven paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Fører af Dampskibet »Bavaria« Kaptajn F. Joerck, til Indstævnte, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise« med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Natten mellem den 1 og 2 September f. A. kom S/S »Bavaria« af Swinemünde, der var paa Rejse fra Newcastle til Stettin, indehavende en Ladning af 2500 Tons Gaskul, og førtes af Indstævnte, Kaptajn F. Joerck, paa Grund paa Lappen ved Helsingør. Skibet, hvis Dybgaaende var 19′ 6″ for og 19′ 6″ agter, var løbet paa Grund med fuld Kraft og stod fast paa Sandbund med Stævnen i sydlig Retning. Ved Pejlinger fandtes der 21′ Vand fra midtskibs til agter og fortil 18′ Vand. Det

forsøgtes ved egen Hjælp at tage Skibet af Grunden, idet der bl. a. udkastedes en Del af Ladningen, men Forsøget lykkedes ikke, og det begyndte at friske op fra Nordvest. Om Morgenen den 2 September ankom den Sagsøgerne, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise« tilhørende, i Helsingør stationerede Bjergningsdamper »Kattegat« til Stedet, efter Sagsøgernes Paastand Kl. 6½, efter Indstævntes Paastand en Time senere, og der blev da mellem Parterne indgaaet en Kontrakt, hvorefter »Kattegat« skulde tage »Bavaria« af Grunden og føre det til Helsingørs Red for en Bjergeløn, der skulde fastsættes af den af de kjøbenhavnske Søassurandører nedsatte permanente Voldgiftskommission, medens ingen Bjergeløn skulde udbetales, hvis Bjergningen ikke lykkedes. »Kattegat« gik da i Gang med Bjergningen, satte sit Anker ud med 100 Favne Kæde, førte sit svære Staalkabel over paa »Bavaria«s Agterskib og begyndte at slæbe, medens »Bavaria«s Maskine arbejdede med fuld Kraft for at hjælpe til.

Ca. Kl. 11½ Formiddag gik der Dykker ned, og efter den af nævnte Dykker som Vidne afgivne Forklaring, hvilede Skibet da paa Grunden i hele sin Længde, dog at der lige ved Agterenden af Skruen var dannet et Hul, saa at Agterstævn, Rorstævn og Køl i ca. 25 Fods Længde var fri af Grunden, medens Skruen havde kastet Sandet op paa Skibets Sider omtrent paa Agterkanten af Maskinen, saa at der der kun fandtes ca. 10′ Vand. Kl. 11½ begyndte man at losse af Ladningen, og ved Middagstid blev der sat 20 Mand af Helsingør Bjergelav ombord i »Bavaria«, og der arbejdedes hele Dagen med at kaste overbord af Ladningen. Om Aftenen tiltog Vinden, og der blæste efter Sagsøgerens Fremstilling en hel Storm fra Nord, medens Strømmen, der var sydgaaende, var meget stærk, og Søen høj og uregelmæssig. »Kattegat« sprang og arbejdede voldsomt, og ca. Kl. 2 om Morgenen den 3 September sprang Slæberen, der havde en Værdi af 900 Kr., netop i samme Øjeblik, som »Bavaria« kom flot. Først Kl. 4 fik »Kattegat« paany Forbindelse med »Bavaria«, der da var drevet nærmere hen imod den paa Grunden værende Blokhuspul, hvor der er Stengrund, og nu stod fast i en Afstand af ca. 120 Favne fra Pullen paa Sandbund med Sø og Strøm tværs. Da Søen skyllede hen over Skibet, maatte Lugerne lukkes og skalkes, og de aabnedes først igen Kl. 6½, hvorefter Kastningen fortsattes, medens »Kattegat« efter som anført Kl. 4 at være kommen i Forbindelse med »Bavaria« søgte at trække »Bavaria« af Grunden ved en ny paa Agterskibet anbragt Staalslæber. Kl. 9 skiftedes denne Slæber til »Bavaria«s Forende, og »Kattegat« satte sit Anker med 75 Favne Kæde i sydvestlig Retning. Kl. 12 Middag begyndte »Bavaria« at glide frem, og Kl. 12½ naaede den over Grunden ud i den smalle Rende imellem Grunden og Landet, hvorefter det lykkedes »Kattegat« at svinge den rundt og bugsere den gennem Renden. Slæberen blev derefter kastet los, og »Bavaria«, hvis Maskine under Bjergningen havde været stoppet 2 Gange, hver Gang en halv Times Tid, for at befri den for Sand, der var trængt ind i Køleledningen, dampede derpaa ved egen Hjælp til Espergjærde. Der blev den undersøgt af Dykker, der fandt, at den ikke havde lidt anden Skade, end at den havde faaet en ubetydelig Bule i en Plade og nogen Maling afskrabet, og den bragtes derpaa til

Helsingørs Red, hvor den ankrede omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen den 3 September, og Indstævnte gav da Kontrakten Paategning om, at Bjergningen var tilendebragt.

Da Indstævnte inden den i Sølovens § 227 fastsatte Frists Udløb begærede Bjergelønnen fastsat af Retten, have Sagsøgerne nu under nærværende Sag efter Stævning til kejserlig tysk Konsul Robert Lund i Helsingør, der af Indstævnte er bemyndiget til at modtage Søgsmaal paa hans Vegne, paastaaet Indstævnte tilpligtet under Tvang af Eksekution i »Bavaria« med Maskiner og øvrige Tilbehør, staaende og løbende Redskaber samt Fragt at betale i Bjergeløn for den omtalte Bjergning 3000 Lstr. eller 54,000 Kr. med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 2 Oktober 1900, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der har gjort gældende, at den fordrede Bjergeløn er alt for høj, har paastaaet Bjergelønnen fastsat af Retten og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Efter det Retten foreliggende har »Bavaria« en Drægtighed af 1785 Tons Brutto og 1125 Tons Netto; Skibet er bygget af Staal i Aaret 1888. Medens Parterne ere enige om, at Værdien af den reddede Del af Ladningen — hvorved bemærkes, at der ialt under Bjergningen udkastedes ca. 200 Tons Kul — udgør 49,059 Kr. 30 Øre, ere de uenige om Skibets Værdi. Indstævnte har i saa Henseende henvist til en i Stettin af tvende edsvorne Besigtigelsesmænd foretagen Vurdering, hvorefter »Bavaria«s Værdi er ansat til 240,000 Mark. Imod Rigtigheden af denne Vurdering have Sagsøgerne, der ikke vare varslede til dens Foretagelse, protesteret, og, efter at Indstævntes fornævnte Befuldmægtigede, Konsul Lund, var indgaaet paa at lade 3 Mænd, der efter Bjergningen i Helsingør besigtigede »Bavaria«, foretage en Værdiansættelse, have Sagsøgerne tilvejebragt en Erklæring fra 2 af disse Mænd — medens den 3dje var bortrejst —, hvorefter Værdien af »Bavaria« er ansat til 251500 Kr., men har Sagsøgerne iøvrigt gjort gældende, at denne Ansættelse er for lav. Imod bemeldte Værdiansættelse har Indstævnte protesteret under Paaberaabelse af, at han ikke har været varslet til dens Foretagelse, og at den kun er foretagen af 2 af de af Konsul Lund opgivne 3 Mænd. Efter de Retten foreliggende Oplysninger om Størrelsen og Beskaffenheden af »Bavaria« og om Værdien af lignende Skibe til det angivne Tidspunkt maa Retten imidlertid antage, at denne Ansættelse omtrent vil ramme den rigtige Værdi, saa at Skib og Ladning kan antages at have haft en samlet Værdi af 300000 Kr.

Medens Sagsøgerne hævde, at det, da Bjergningen foretoges, var haard Kuling, der om Natten mellem den 2 og 3 September steg til Storm, og at Strømmen, der var sydgaaende, var meget stærk, gør Indstævnte gældende, at Vinden, da den var stærkest, kun var torebet Merssejls Kuling (6 paa Beaufort Skala), og at Strømmen heller ikke var særlig stærk, i hvilken Henseende han navnlig har henvist til en af ham fremlagt Afskrift af Observationerne af Vind- og Strømforholdene fra Fyrskibet »Lappe-Grund« for Dagene 1—3 September f. A. Efter nogle af Sagsøgerne ved den mundtlige Procedure fremlagte Meddelelser fra meteorologisk Institut — som de paa det foregaaende Retsmøde havde forbeholdt sig at fremlægge, uden at Indstævnte der-

imod havde protesteret, lige som Indstævnte heller ikke efter Fremlæggelsen fandt Anledning til at begære Sagen udsat — og det iøvrigt foreliggende, derunder Noteringerne i »Kattegat«s Dagbog, er det imidlertid sandsynligt, at Vind og Strøm har været noget stærkere end paa de nævnte Observationer angivet, og Retten skønner herefter og efter de øvrige ovenfor beskrevne Forhold, at der har været ikke ringe Fare for »Bavaria«, medens den Skade, »Bavaria« har lidt, kun har været ubetydelig, og der ikke foreligger noget om, at »Kattegat« har lidt anden Skade, end at det omtalte Staalkabel sprang.

Under Hensyn til det anførte og de øvrige ovenfor oplyste Momenter, der i Henhold til Sølovens § 225 komme i Betragtning i saa Henseende, finder Retten, at den Sagsøgerne hos Indstævnte tilkommende Bjergeløn bør fastsættes til 38000 Kr., hvoraf Indstævnte vil have at svare Renter, som af Sagsøgerne paastaaet, lige som Indstævnte efter Omstændighederne findes at burde tilsvare Sagsøgerne Sagens Omkostninger med 250 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den under 10 Oktober f. A. fremlagte Genpart af den ovennævnte Bjergningskontrakt af 2 September s. A. fremgaar, at Originalen er skreven paa stemplet Papir; iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 315. Overretssagfører **N. A. Langballe** som Værge for den umyndiggjorte Snedker **C. G. Knudsen** (Selv)

contra

Fabrikant **Fiala** (Jensen),

betr. Indfrielse af en Panteobligation.

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom af 11 November 1901: Indstævnte, Overretssagfører Langballe, bør som beskikket Værge for den umyndiggjorte Snedker (Fortepianoarbejder) C. G. Knudsen indfri den ovennævnte Panteobligation af 7 Januar 1899 ved til Citanten, Fabrikant J. Fiala, at betale sammes Paalydende 18000 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni d. A. til den 26 August s. A. og derefter 6 pCt. p. a., indtil Betaling sker. Saa betaler han og Citanten denne Sags Omkostninger skadesløst. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale til Kontraappellanten skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Overretssagfører N. A. Langballe som Værge for den umyndiggjorte Snedker C. G. Knudsen, til Kontraappellanten, Fabrikant Fiala, skadesløst. Saa betaler Hovedappellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Fabrikant J. Fiala, søger under denne Sag Indstævnte, Overretssagfører Langballe, som beskikket Værge for den umyndiggjorte Snedker (Fortepianoarbejder) C. G. Knudsen tilpligtet for bemeldts hans Myndling at indfri en af denne til Partikulier A. Carlsen den 7de Januar 1899 for 18000 Kr. udstedt, den 16de s. M. tinglæst Obligation med Pant i Ejendommen Matr.-Nr. 243 i udenbys vester Kvarter, Gade Nr. 34 i Absalonsgade her i Staden — hvilken Obligation ifølge Citantens Anbringende den 3dje August d. A. af nævnte Partikulier Carlsen er transporteret til Citanten og paa Grund af Misligholdelse forfalden til Betaling ved, at Pantedebitor staar i Restance med Rentebetaling af foran for Obligationen prioriteret Pantegæld — ved at betale Obligationens Paalydende 18000 Kr. med Renter efter samme 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni d. A. til Forligsklagens Dato den 26 August næstefter og derefter 6 pCt. p. a. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

I forommeldte under Sagen fremlagte Obligation indeholdes bl. a., at dersom der paadrages Pantet Restancer af Skatter og Afgifter eller af Afdrag, Renter eller andre Ydelser, som ere forud prioriterede, skal Kapitalen i hvert enkelt saadant Tilfælde straks og uden foregaaende Opsigelse være forfalden til skadesløs Betaling, og da nu Indstævnte har erkendt, at Renten af en i ovennævnte Ejendom forud prioriteret Kreditforeningsgæld, hvilken Rente forfaldt den 1 Juni d. A., endnu ikke ved nærværende Sags Anlæg var erlagt, og der ikke kan gives ham Medhold i, at der ikke skulde kunne være Tale om Renterestance, saa længe vedkommende Kreditor har givet Henstand, samt da han ikke i øvrigt har fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmaalet, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand.

Overtrædelse af Stempellovgivningen foreligger ikke.

Nr. 332. Advokat Nellemann

contra

Larsine Madsen (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Silkeborg By og Birks Ekstrarets Dom af 30 Oktober 1901: Arrestantinden Larsine Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og i Erstatning til Lorentse Unger, Kjøbenhavn, og Mette Andersen, Silkeborg, betale henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. Saa udreder hun og denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Hammer, 10 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Januar 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Rye, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Larsine Madsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Larsine Madsen for Bedrageri og Falsk.

Arrestantinden, der er født i Aaret 1877, har tidligere været straffet ifølge Højesterets Dom af 4 November 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 21 December s. A. blev formildet til simpelt Fængsel i 4 Dage, ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Domme af 8de Juli 1897 og 26 Marts 1898 henholdsvis efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, og efter samme Lovs § 231, 1ste Punktum, og

§ 180, hver Gang med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, efter Overrettens Dom af 9 Oktober 1899 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter Nørre-Sundby Købstads og Kær Herreds Ekstrarets Dom af 7de December 1900 efter Straffelovens § 251 med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage.

Den 13 Juli f. A. blev der af daværende ugift Væverske i Aarhus Lorentse Ungers i Kjøbenhavn boende Fader derfra afsendt en paa 20 Kr. lydende Postanvisning til »Lorentse Unger, adr. til Larsine Nielsen, Klostergade Nr. 45, St. Aarhus«, ved hvilken Adresse der var sigtet til Arrestantinden, der maa antages den Gang at have kaldt sig Larsine Nielsen eller Madam Nielsen.

Om Grunden til, at Postanvisningen blev sendt under Arrestantindens Adresse, har Lorentse Unger, der nu er gift og boende i Kjøbenhavn, under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør forklaret, at hun, der skulde rejse fra Aarhus, men hvis Afrejse var bleven forsinket, paa Grund af Usikkerheden med Hensyn til Tidspunktet for hendes Afrejse derfra bad Arrestantinden, der efter det oplyste sammen med Lorentse arbejdede paa et Dampvæveri i Aarhus, om, at hun maatte lade den ommeldte forventede Pengeforsendelse adressere til Arrestantindens daværende oven angivne Bopæl, hvad Arrestantinden samtykkede i, idet hun derhos lovede, naar hun fik Meddelelse om Pengenes Ankomst, da at underrette Lorentse derom, og en hermed stemmende Forklaring er under det nys nævnte Forhør afgiven af Arrestantinden.

Efter at Postanvisningen var ankommen til Aarhus, søgte et derværende Postbud den 14 Juli efter Adressaten først paa den paa Anvisningen opgivne Bopæl og derefter, da det her blev ham meddelt, at den paagældende var flyttet til et andet Sted i Byen, paa dette Sted, hvor han hos en derboende Købmand fik opgivet, at der i Ejendommen logerede et Fruentimmer, der kaldte sig Larsine Nielsen, og at et andet Fruentimmer opholdt sig hos hende, og da Postbudet herefter antog, at den sidst nævnte var Lorentse Unger, bad han Købmanden om at give hende en medbragt, ved Udfyldning af en trykt Blanket udfærdiget Meddelelse fra Postvæsenet om, at den ommeldte Postanvisning var indgaaet, medens han tilbageleverede selve Postanvisningen til Postkontoret.

Bemeldte Meddelelse blev derpaa straks efter af Købmanden overgivet til Arrestantinden, der ved denne Lejlighed overfor Købmanden foregav, at Anvisningen var til hendes Søster, om hvem Arrestantinden bl. a. fortalte, at hun laa i Barselseng, hvorhos hun tilføjede, at nu var det godt, at de Penge kom til Søsteren.

Arrestantinden har nu tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at hun, der samme Dag besluttede selv at hæve Postanvisningens Beløb og tilegne sig samme, Dagen efter, altsaa den 15de Juli, paa Postkontoret i Aarhus, hvor hun i dette Øjemed havde indfundet sig, medbringende den ommeldte Meddelelse, har kvitteret Postanvisningen med Lorentses Navn, idet Arrestantinden, der paa den fungerende Postfunktionærs Spørgsmaal om, hvorfra Anvisningen var sendt, svarede, at den var sendt fra Kjøbenhavn, først skrev »Lorentxe Under« paa Anvisningens Forside og derefter, da

Postfunktionæren sagde, at det var galt, underskrev den trykte Kvitteringspaategning paa Bagsiden, hvilket hun daterede den »15de Juli«, med det samme Navn, hvorefter hun fik Pengene udbetalt.

Arrestantinden, der efter sit Udsagn ikke vidste, hvorledes Lorentse plejede at skrive sit Navn, og derfor ikke forsøgte at efterligne hendes Haandskrift, har særlig erkendt at have skrevet Lorentses Navn paa Postanvisningen uden dennes Vidende og Villie, og at hun navnlig ikke havde nogen som helst Grund til at tro eller formene sig bemyndiget til at kvittere Anvisningen som sket, idet der efter hendes og Lorentses overensstemmende Forklaringer ikke ved Aftalen om, at Postanvisningen skulde sendes under Arrestantindens Adresse, var Tale om, at Arrestantinden skulde have Lov til at kvittere for Pengene eller hæve disse paa Lorentses Vegne. Arrestantinden har endvidere erkendt, at hun beholdt Pengene, og derhos nogle Dage efter Modtagelsen, da Lorentse, der af en anden var bleven underrettet om Pengenes Ankomst, spurgte Arrestantinden, om der ikke var kommen en Postanvisning til hende, benægtede dette, samt at hun ikke senere selv har betalt Lorentse nogen Del af Beløbet, hvorimod en Blikkenslagersvend, til hvem Arrestantinden stod i Kæresteforhold, har, efter Arrestantindens Opgivende den 19 Juli, betalt Lorentse efter dennes Forklaring 5 Kr. af Beløbet.

Den 20 Juli anmeldte Lorentse Sagen for Politiet i Aarhus; men nogle Dage derefter tog hun Anmeldelsen tilbage med Bemærkning, at Sagen var ordnet, i hvilken Henseende hun har forklaret, at Arrestantinden lovede at ville betale hende Pengene med 5 Kr. ugentlig, hvilket Løfte Arrestantinden imidlertid, som meldt, ikke har opfyldt.

Lorentse har under Sagen paastaaet sig tilkendt hos Arrestantinden en Erstatning af 15 Kr., mod hvilken Paastand denne intet har haft at erindre.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det endvidere godtgjort, at hun, der i ca. 6 Uger indtil hen i Juni Maaned f. A. havde boet til Leje hos Arbejdsmand Niels Christian Carlsen i Aarhus, en Dag i den paafølgende Juli Maaned, som det maa antages den 23de, efter at være rejst fra Aarhus til Silkeborg, har indfundet sig hos Carlsens i den sidst nævnte By boende Moder, Mette Andersen, og da overfor hende foregivet, at hun var sendt af Carlsen for til ham at laane Penge af Moderen, da han ikke kunde udholde at leve sammen med sin Hustru, og derfor vilde rejse fra hende, samt at Arrestantinden, der derpaa af Mette Andersen modtog 10 Kr., som hun skulde betale til Sønnen, har beholdt dette Beløb, som hun forbrugte dels til Hjemrejsen, dels til Indløsning af en pantsat Kjole.

Arrestantinden har erkendt, at hendes nævnte Foregivende var usandfærdigt, idet hun ikke var sendt af Carlsen, der derhos efter det oplyste ikke havde i Sinde at forlade sin Hustru, med hvem han levede i god Forstaaelse. Mette Andersen har under Sagen nedlagt Paastand om hos Arrestantinden at tilkendes en Erstatning af 10 Kroner.

For sit oven ommeldte Forhold er Arrestantinden ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 268 og 251 med en Straf,

der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken de ovennævnte Erstatningspaastande rettelig ere tagne til Følge — — — — — — — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 11 Februar

Nr. 308. Advokat Nellemann

contra

Anton Johan Martinus Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Gjerlev-Onsild Herreders Ekstrarets Dom af 14 September 1901: Tiltalte, Tjenestekarl Anton Johan Martinus Christensen af Raaby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Buemann, 12 Kr., og i Erstatning til Bolsmand Jens Christian Jensen (Bay) af Kneisted Mark 60 Kr. og in solidum med Tjenestekarl Poul Nielsen af Raaby til Husmand Jens Christian Blenstrup af Raaby Mark 40 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 November 1901: Tiltalte Anton Johan Martinus Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Bolsmand Jens Christian Jensen, kaldet Bay, og Husmand Jens Christian Blenstrup betaler Tiltalte 60 Kr. til den første og 40 Kr. til den sidste. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor samme Steds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton

Johan Martinus Christensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Anton Johan Martinus Christensen, der er født i Aaret 1879 og som, foruden at han under sin militære Tjeneste to Gange har været anset med arbitrære Straffe for Tjenesteforseelser, den 15 August f. A. inden Politiretten har vedtaget at betale en Bøde af 15 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten, men som i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Den 2 Juli d. A. om Aftenen mellem Kl. 10 og 11, da Tiltalte tilligemed Tjenestekarlene Poul Nielsen og Jens Michael Jensen samt Møllersvend Søren Pedersen sad og drak noget bajersk Øl i en Plantage ved Raaby, lagde Tiltalte, efter hvad han under Sagen har forklaret, Mærke til, at Bolsmand Jens Christian Jensen, kaldet Bay, gik ind i Købmand Anders Christian Nielsens Butik, der ifølge Sagens Oplysninger findes i en Ejendom, der ligger lige overfor Plantagen med Façaden ud til en gennem Raaby førende offentlig Bivej, der i østlig Retning udgaar fra Landevejen mellem Randers og Udbyhøj og efter at have beskrevet en Bue atter mod Nord udmunder i denne Landevej, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der for saa vidt er stemmende med det i øvrigt oplyste, maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter sin Forklaring havde nydt 5 à 6 halve Flasker bajersk Øl, hvoraf han nok var bleven noget beruset, men dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde, ved Synet af Jensen fattede den Beslutning at give denne nogle Prygl, i hvilket Øjemed han gik ud paa den nævnte Bivej, hvorefter han, idet Jensen traadte ud af Indgangsdøren til Nielsens Butik og stod paa det øverste Trin af den udenfor Døren værende, af to Trin bestaaende Stentrappe, sprang ind paa ham og greb ham med begge Hænder i Brystet samt kastede ham omkuld paa eller ved Trappestenene, hvorved Jensen efter sin Forklaring stødte sit venstre Knæ. Efter hvad Jensen endvidere har forklaret, har Tiltalte ved samme Lejlighed, medens Jensen laa paa Jorden, med Haanden tilføjet ham flere Slag i Ansigtet, hvorved dette kom til at bløde, og Rigtigheden af denne Forklaring har Tiltalte ikke turdet benægte. Jensen har fremdeles forklaret, at han, efter at have rejst sig og efter at være kommen nogle Favne eller, som han senere har udsagt, en Snes Alen bort fra Nielsens Butiksdør, atter blev overfaldet af Tiltalte, der paany greb fat i ham og, efter at have kastet ham omkuld, sparkede ham i højre Side samt paany tilføjede ham Slag i Ansigtet, og Rigtigheden af denne Forklaring bestyrkes ved den af ovennævnte Møllersvend Søren Pedersen afgivne Forklaring, ifølge hvilken han, der ikke overværede Tiltaltes første Overfald paa Jensen, da denne stod paa Trappen, har set Jensen ligge blodig og forslaaet paa Vejen en halv Snes Alen fra Nielsens Butiksdør, ved hvilken Lejlighed han vil have hjulpet Jensen op og derefter fulgt ham et kort Stykke

ned ad Landevejen mod Syd. Tiltalte har i saa Henseende udsagt og vedblivende fastholdt, at han i alt Fald ikke mindes, at han anden Gang har overfaldet Jensen, hvad han dog ikke bestemt tør benægte, men han har i hvert Fald benægtet, at han har sparket denne.

Efter at være naaet et lille Stykke ned ad Landevejen mødte Jensen efter sin videre Forklaring Husmand Jens Christian Blenstrup, med hvem han vekslede nogle Ord i Anledning af, at Blenstrup saa, at Jensen var blodig i Ansigtet, hvorpaa de hver fortsatte sin Vej. Om det, som derefter passerede, har Blenstrup dernæst forklaret, at han kort efter traf Tiltalte samt de ovennævnte Tjenestekarle Poul Nielsen og Jens Michael Jensen, og at Tiltalte da uden Anledning fra Blenstrups Side for løs paa ham, greb ham med begge Hænder i Brystet og efter nogen Modstand fra hans Side kastede ham om paa Vejen, hvorpaa saa vel Tiltalte som Poul Nielsen, medens Blenstrup laa paa Landevejen, tilføjede ham baade Spark og flere Slag i Hovedet og paa Kroppen, og han har tilføjet, at det var Tiltalte, der slog det første Slag, formentlig med Haanden, hvorved Blenstrup blev ramt under det højre Øje, samt at Poul Nielsen ligeledes tilføjede ham et stærkt Slag oven i Hovedet, men at han, der ved Overfaldet blev en Del fortumlet, i øvrigt ikke ved, hvilken Del i den ham tilføjede Overlast hver af de paagældende har haft. Den af Jensen om det paa Landevejen passerede afgivne Forklaring gaar ud paa, at han saa, at Tiltalte og Poul Nielsen overfaldt Blenstrup, og at han ogsaa selv blev slaaet til Jorden, uden at der dog ved den Lejlighed blev tilføjet ham nogen særlig Skade. Medens han derhos oprindelig under Forhøret forklarede, at det var Tjenestekarl Jens, der ved denne Lejlighed slog ham til Jorden, har han senere forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed var saa fortumlet, at han ikke nøje husker, hvad der skete under det sidste Overfald, og at han navnlig ikke tør fastholde, at det var Jens, der slog ham omkuld. Efter de af Tiltalte og Poul Nielsen afgivne Forklaringer skal det sidste Sammenstød være begyndt med, at Blenstrup og Jensen uden Anledning fra Tiltaltes Side angreb denne, som blev kastet til Jorden, hvorpaa Poul Nielsen kom ham til Hjælp, idet han slog Blenstrup til Jorden og gav ham flere Slag med Hænderne i Ansigtet og Hovedet, hvorhos Tiltalte, efter at have rejst sig, greb fat i Jensen, som han væltede omkuld. Rigtigheden af disse Forklaringer, der efter alt, hvad der foreligger, i sig selv ere lidet sandsynlige, have Jensen og Blenstrup bestemt benægtet, og Tiltalte har i hvert Fald erkendt, at han, medens Jensen laa paa Jorden, med den knyttede Næve har tilføjet ham flere Slag — formentlig 4 à 6 — i Ansigtet og Hovedet, lige som han ikke bestemt har turdet benægte, at han — saaledes som Poul Nielsen har forklaret — lige som denne har tilføjet Blenstrup Slag, medens denne laa paa Jorden; Tiltalte har derimod benægtet, at han har sparket enten Jensen eller Blenstrup.

Tiltalte har under Forhørene erkendt, at Jensen, da Tiltalte første Gang overfaldt ham, ikke havde givet Tiltalte nogen Anledning dertil. Som Grund til Overfaldet har Tiltalte angivet, at Jensen og Blenstrup samt nogle andre Personer nogle Uger i Forvejen skulde have udtalt at ville banke nogle Karle, deriblandt Tiltalte og Poul Nielsen, men

baade Jensen og Blenstrup have benægtet at have udtalt sig saaledes.

Ifølge en af praktiserende Læge Fevejle den 3 Juli d. A. udstedt Erklæring fandtes der ved den samme Dag foretagne Undersøgelse af Bolsmand Jensen om dennes højre Øje et blodunderløbet Parti, paa hvilket Overhuden enkelte Steder var afskrabet, lige som selve Huden var hævet med et Par ikke mere end tommelange Rifter, medens selve Øjet ingen Skade havde lidt. Nederste Ribben paa højre Side var noget fortykket paa Benhinden og ømt for Tryk, medens der ingen ydre Symptomer fandtes. Endelig var venstre Knæ svulmet op, og der fandtes Leddevand i let Grad, men dog tilstrækkeligt til, at Jensen i nogen Tid maatte holde sig i Ro. Ved en af samme Læge den samme Dag foretagen Undersøgelse af Blenstrup fandtes nogle overfladiske Hudafskrabninger fra Næseryggen hen imod venstre Øje, medens højre Øje, der i øvrigt ikke fejlede noget, var blodunderløbet i Omfanget. Blenstrup ømmede sig for Tryk paa den nederste Del af Brystkassen, særlig paa et begrænset Sted paa 7de Ribben, og den Mulighed kunde, efter hvad det videre hedder i Lægens Attest, ikke udelukkes, at der forelaa et Brud, som vel ikke var betydeligt, men dog maatte behandles med Varsomhed, indtil det var lægt. Ved en den 16 August d. A. foretagen fornyet Undersøgelse af de tvende Mænd klagede Blenstrup vel, efter hvad der udtales i en af Lægen denne Dag udstedt yderligere Attest over »indvendig Ømhed«, men da Forholdene fandtes normale, kunde der efter Lægens Formening ikke tillægges denne Klage videre Betydning. Endvidere hedder det i sidstnævnte Attest, at Jensen klagede over, at han ikke kunde hvile paa Knæet som tidligere, idet han da følte en stærk Ømhed der i Reglen var lokaliseret til Leddets indvendige Parti, hvor der ved Lægens Undersøgelse følte en haard minimal Knude, der let lod sig bortskyde og kun bemærkedes, naar Leddet var strakt, hvorfor den maatte antages at befinde sig dybere i Leddet, naar dette var bøjet. Endelig udtales det i Attesten, at bemeldte Knude antagelig var fremstaaet ved en Afsprængning af en Bruskpartikel fra en af Ledfladerne, og at den ikke var farlig, men dog indskrænkede vedkommende Leds Bevægelighed, samt at Jensen kan helbredes ved en Operation. I et den 24 August afholdt Forhør har Jensen med Bemærkning om, at de Fornemmelser, han havde i venstre Knæ, vare saaledes, som i sidstnævnte Attest angivet, udsagt, at alle de ham i øvrigt tilføjede Læsioner ikke havde efterladt nogen som helst skadelig Følge.

At de Læsioner, der saaledes ere blevne tilføjede Jensen og Blenstrup, ere foraarsagede ved de Overfald, som Tiltalte dels alene har udøvet, dels i hvert Fald har deltaget i Udøvelsen af, kan efter alt, hvad der foreligger, ikke anses for tvivlsomt, og Tiltalte har heller ikke turdet benægte dette. Jensen og Blenstrup have i Erstatning for Helbredelsesudgifter, Næringstab, Lidelser og Ulempe paastaaet sig tilkendt, den første 60 Kr. hos Tiltalte og den sidste 40 Kr. hos Tiltalte og Poul Nielsen in solidum, og mod disse Paastande har Tiltalte intet haft at erindre, hvorved bemærkes, at Poul Nielsen under de optagne Forhør havde erklæret sig villig til in solidum med Tiltalte, at udrede det af Blenstrup fordrede Erstatningsbeløb.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffe-

lovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han i Erstatning til Bolsmand Jensen og Husmand Blenstrup vil have at betale henholdsvis 60 og 40 Kr.

Nr. 326. Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peder Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 December 1901: Arrestanten Jens Peder Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Meyer og Sally, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peder Jørgensen til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peder Jørgensen, der er født den 29 Juni 1876 og anset ved Rettens Dom af 15 September 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 18 September 1901 frastjaalet Gæstgiver Oscar Ditlev Hansen nogle Lagner, Klædningsstykker og en Stok, hvilke tilsammen til 8 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme i et Værelse, som Arrestanten havde lejet for den forudgaaende Nat.

Natten mellem den 21 September og 22 September 1901 ved Totiden har Arrestanten frastjaalet Gæstgiverske Emma Sofie Christensen, Olsens fraseparerede Hustru, en Del Drikkevarer, Cigarer og Beklædningsgenstande m. m. til samlet Værdi 16 Kr., der beroede i be-

stjaalnes Forretningslokaler i Ejendommen Slotsgade Nr. 38, hvortil Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue.

Arrestanten har Natten mellem den 22de og 23de Oktober 1901 ved Ettiden ved Indstigning gennem et Vindue i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Møbelhandler Hjalmar Verners Forretningslokaler i Ejendommen Slotsgade Nr. 35 og der stjaalet en Del Klædningsstykker m. m. til samlet Værdi 100 Kr.

Arrestanten har Natten mellem den 25de og 26de Oktober 1901 ved Totiden i tyvagtig Hensigt dels ved Indstigning gennem et Vindue, dels ved Vold skaffet sig Adgang til Firmaet Rasmussen & Radekops Forretningslokaler i sidst nævnte Ejendom og der stjaalet en Del Fodtøj m. m. til samlet Værdi 250 Kr.

Fremdeles har Arrestanten i Tiden fra Slutningen af September 1901 til 2 November s. A. begaaet 6 natlige Tyverier fra forskellige udenfor Forretninger anbragte Udhængsskabe, som han opbrød.

Ved disse Tyverier frastjal han Manufakturhandler Jens Tyge Johansen nogle tilsammen til 6 Kr. vurderede Skjorter, Skræddermester Carl Tafdrup nogle tilsammen til 12 Kr. vurderede Uldtrøjer, Skomagermester Anton Hansen noget tilsammen til 14 Kr. vurderet Fodtøj, Manufakturhandler Christian Hansen nogle tilsammen til 16 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, Skomagermester Lars Andersen en Del tilsammen til 28 Kr. vurderet Fodtøj og Manufakturhandler Sofus Hansen nogle tilsammen til 9 Kr. vurderede Beklædningsgenstande.

Endelig har Arrestanten overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 17 September 1900 ved hans Aflevering til Udstaaelse af den ham ved Rettens fornævnte Dom idømte Straf under sædvanlig Straffetrusel meddelt Tilhold om, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet skulde melde sig ved fornævnte Protokol, idet han den 17 September 1901 vendte tilbage her til Staden og opholdt sig her, indtil han den 7 November s. A. anholdtes under nærværende Sag, uden at afgive den befalede Melding.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Onsdagen den 12 Februar.

Nr. 322. Højesteretssagfører Bagger

contra

Poul Christian Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms østre Herreds Ekstrarets Dom af 24 December 1901: Tiltalte, Uldhandler Poul Christian Christensen bør

hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han ogsaa udrede samtlige med Undersøgelsen, nærværende Aktion og Straffens Fuldbyrdelse forbundne Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, Rønne, og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, Rønne, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den højst mangelfulde Maade, hvorpaa Forhøret i nærværende Sag er optaget, og idet det efter Omstændighederne ikke kan antages, at Manglerne nu ville kunne afhjælpes, kan det ikke anses godtgjort, at der den i Dommen omhandlede Nat er begaaet Tyveri i Købmand Larsens Pakhus, idet der navnlig ikke kan tages Hensyn til den af Tiltalte i Begyndelsen af Forhøret afgivne, ganske i Almindelighed holdte Erkendelse af at have gjort sig skyldig i Tyveriet, om hvilket han i de efterfølgende Forhør stadig har fastholdt, at han ikke erindrer det aller mindste.

Da der imidlertid ikke findes tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Tilstaaelse om at have tilegnet sig de i Dommen omhandlede Stykker Uldtøj, som han den 6 November f. A. vil have fundet paa en Mark, vil han herfor være at anse efter Straffelovens § 247, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Poul Christian Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Bornholms Amts Aktionsordre af 3dje ds. tiltales under nærværende Sag Arrestanten, Uldhandler Poul Christian Christensen, for Tyveri under følgende nærmere Omstændigheder.

Onsdagen den 6te f. M. om Morgenen Kl. 5—6 blev der forøvet Indbrudstyveri i Købmand i Gudhjem Fiskerleje, Bornholms Amts Øster Herred, Anders Larsens Lokaler, idet Tyven havde ituslaaet et ca. 1 Alen 3 Tommer over Jorden værende Vindue, som er ca. 1 Alen 21 Tommer højt, Bredden som Helfag ca. 1 Alen 14 Tommer med Sprosse i Midten og Oplukke-Vindue til begge Sider. Vinduet hørte til et Pakhus, som vender ud til Gaden. Tyven har derefter løst Vindueskrogene af og er gennem det derefter aabnede Vindue stegét ind i Pakhuset, hvor han har tilvendt sig en Del nyt Uldtøj, nemlig 6 Dameveste, 6 Herreundertrøjer og 2 Par Herreunderben-

klæder, hvilket han alt gennem Vinduet kastede ud paa Gaden. Han er derefter steget ud gennem Vinduet og har medtaget de udkastede Varer, idet han derefter bortfjærnede sig, iagttaget og forfulgt af en Mand, som var bleven vækket ved Klirren af Glas fra det ituslaaede Vindue, men hvem det i Mørket ikke lykkedes at paagribe Tyven.

Mistanken for Indbrudstyveriet henledes straks paa Tiltalte, som senere blev anholdt og straks tilstod at være Gerningsmanden, men tilføjede, at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke mindes de nærmere Omstændigheder, ligesom han videre forklarer, at han har afhændet de stjaalne Varer og forbrugt de derfor indkomne Beløb.

Varerne ere af Arrestanten ansatte til en Værdi af 20 Kr., med Hensyn til hvilken Værdiansættelse den bestjaalne intet har fundet at erindre.

Den bestjaalne har forlangt de mulig i Tiltaltes Besiddelse værende Varer udleverede, men ikke gjort Paastand paa Erstatning for det Tilfælde, at Varerne, om hvilke han ikke kan sige, hvor meget han har mistet, ligesom han ikke vilde kunne genkende dem, maatte være afhændede, hvad de, som ovenfor bemærket, ere. Den bestjaalne har derhos udtalt det Ønske, at Tiltalte maa straffes saa mildt som muligt.

Tiltalte har ganske i Almindelighed tilstaaet at have gjort sig skyldig i det her omhandlede Forhold, men derhos fastholdt, at han, som i de nærmeste Dage før Tyveriet har indtaget en Del Spiritus, og som i det hele er hengiven til Drik, paa Grund af sin berusede Tilstand intet som helst vil kunne erindre om det af ham begaaede, idet han kun vil kunne mindes, at han, efter om Aftenen at have lagt sig til at sove i et Skur ved Havnen, om Morgenen vaagnede liggende paa en Mark i Nærheden af Gudhjem og saa en Del nyt Uldtøj ligge ved Siden af sig. Det stod ham derefter straks klart, at han paa ulovlig Maade var kommen i Besiddelse af Varerne, som han straks antog tilhørte Købmand Larsen, hvem han personlig kendte, ligesom hans Butikslokaler.

Hans første Tanke vil have været at tilskrive Larsen og tilbagelevere det stjaalne, men af Frygt for at blive udskældt af Larsen og meldt for Politiet opgav han denne Tanke og fjærnede sig med Varerne, som han derefter afhændede paa forskellige Steder, hvorhos han brugte de indkomne Penge.

Han har yderligere forklaret, at han tidligere under Paavirkning af Spiritus har tabt Erindringen om, hvad han har foretaget sig. Denne hans Paastand maa der formentlig gives Medhold, da intet er oplyst, som taler imod sammes Rigtighed, og Tiltalte derhos har benægtet, at det nogen Sinde har været hans Hensigt, naar han var ædru, at begaa Tyveri, ligesom han paa Indbrudets Tid ikke vil have været blottet for Penge, saa at han ikke af den Grund behøvede at begaa Tyveri. Hans Forhold skønnes herefter at maatte henføres under Straffelov af 10 Februar 1866 § 248, jfr. § 57.

Tiltalte, hvis fulde Navn er Poul Christian Christensen, født i Sunds Pastorat den 9 Oktober 1856, og som i Salling Herreds Politiret den 6 Maj 1886 har erholdt en Advarsel for ulovlig Omløben med Varer, og den 27de November samme Aar i samme Ret for samme Forseelse har erlagt en Bøde, stor 10 Kr., men i øvrigt ikke ses at

have været tiltalt og straffet, vil være at straffe med en Straf, som passende formenes at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. — — —

Tiltalte har hensiddet i Varetægtsfængsel fra 14de f. M.

Nr. 331. Advokat Halkier

contra

Lars Peder Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 168, jfr. § 46.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 11 December 1901: Arrestanten Lars Peder Larsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Zahn, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører J. L. Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Januar 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peder Larsen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Lars Peder Larsen for Overtrædelse af Straffelovens § 168, jfr. § 46.

Arrestanten, der er født i Aaret 1865, har tidligere, foruden at han i sin militære Tjeneste har været straffet gentagne Gange, dels ifølge Dom, dels arbitrært, for Tjenesteforseelser, endvidere været straffet ifølge Falsters vestre Herreds Ekstrarets Dom af 20 April 1882 efter Straffelovens § 176, kfr. §§ 173 og 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, ifølge samme Rets Dom af 10de Januar 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5

Dage, ifølge samme Rets Dom af 15 September 1887 efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Nørvang Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 11 Marts 1897 efter Straffelovens § 270, jfr. § 271, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og ifølge Vor og Nim Herreders og Stensballegaards Birks Ekstrarets Dom af 7 September 1897 efter Straffelovens §§ 168 og 257 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Da den 22-aarige Tjenestepige Sørine Marie Bertelsen, der efter det oplyste maa anses for uberygtet, Søndagen den 20 Oktober f. A., ca. Kl. 11 om Formiddagen, passerede Landevejen fra Gudsø til Nørre Bjert, blev hun opmærksom paa Arrestanten, der stod stille paa Vejen ca. 100 Alen øst for Nørre Bjert Kirke, og efter at have holdt sig lidt tilbage, fortsatte hun sin Gang for at gaa forbi Arrestanten, idet hun kunde skønne, at denne ikke, som af hende først antaget, var i Begreb med at lade sit Vand; men i det Øjeblik, da Pigen, der var Arrestanten ubekendt, vilde gaa forbi ham, fo'r han, uden at sige noget og i den Hensigt at tiltvinge sig Samleje med Pigen, ind paa hende, greb hende om Armene og Livet og kastede hende ned i Grøften ved den sydlige Side af Vejen. Under Bestræbelserne for at opnaa sin Hensigt lagde Arrestanten, der havde sit Lem fremme, sig derefter med sine Knæ paa Pigens Bryst og forsøgte at tage hendes Klæder op, hvorhos han, da Pigen, der forgæves tilbød ham 2 Kr. for at lade hende være, raabte om Hjælp, lagde sin ene Haand over hendes Mund, saaledes at hun, som hun har udtrykt sig, daarlig kunde faa Luft, ligesom Arrestanten ogsaa ifølge den af Pigen afgivne beedigede Forklaring, hvis Rigtighed han imidlertid for saa vidt bestemt har benægtet, truede med at ville stikke hende en Kniv i Halsen, saafremt hun ikke vilde tie stille. Under fortsat Modstand mod Arrestanten lykkedes det dog Pigen omsider at frigøre sig for ham, hvorefter hun medtagende sin Kaabe, som hun under det stedfundne Optrin var bleven afført, løb ad Vejen til Nørre Bjert og søgte Beskyttelse hos nogle fra Kirken kommende Personer, medens Arrestanten fjernede sig i modsat Retning, efter Pigens Forklaring eftersat af 3 Karle, fra hvem han imidlertid undslap ind i en Skov. I øvrigt har Pigen ifølge sin Forklaring den nævnte Dag mistet en i en Kjolelomme beroende Portemonnæ med iværende 2 Kr., og en i hendes Kjole anbragt Sølvbrosche, hvilket hun formener maa være sket under Optrinet i Vejgrøften, men imod Arrestantens Benægtelse er det ikke oplyst, at han har tilvendt sig disse Genstande.

Som Følge af den hende overgaaede Medfart, hvorefter hun ifølge det foreliggende maa antages navnlig samme Dag at have været ikke lidet psykisk afficeret, har Sørine Marie Bertelsen i nogen Tid lidt af Smerter i Hjertekulen og Opkastninger, hvilket har medført nogen Mangel paa fuld Arbejdsdygtighed; men ifølge en afgiven Lægeerklæring kan hun, der har frafaldet Krav paa Erstatning, ikke antages at ville faa varig Men af det passerede.

For sit oven ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 46; men Straf-

fen, der er fastsat til Tugthusarbejde i 2 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Strafarbejde i 4 Aar. Med denne Forandring af Straffetiden vil bemeldte Dom — — — — saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 13 Februar.

Nr. 319. Advokat Halkier

contra

Carl Ludvig Rasmussen, Hans Christian Thorvald Rasmussen og **Vilhelm Johan Emil Lund** (Def. Hindenburg),

der tiltales: førstnævnte for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 100, de to sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 108.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 December 1901: Arrestanten Carl Ludvig Rasmussen og de Tiltalte Rasmus Peter Rasmussen, Hans Christian Thorvald Rasmussen og Vilhelm Johan Emil Lund bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Rasmus Rasmussen i 5 Dage og Hans Rasmussen og Lund hver især i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Seidelin og Overretssagfører Meyer, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog at deraf in solidum med ham udredes af hver af de Tiltalte en Tredjedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Ludvig Rasmussens, Hans Christian Thorvald Rasmussens og Vilhelm Johan Emil Lunds Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for alle og alle for en, til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Ludvig Rasmussen og de Tiltalte Rasmus Peter Rasmussen, Hans

Christian Thorvald Rasmussen og Vilhelm Johan Emil Lund tiltales, Arrestanten Carl Rasmussen for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 100, Rasmus Rasmussen for Hæleri og Hans Rasmussen og Vilhelm Lund for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 108.

Arrestanten Carl Rasmussen er født den 28 Marts 1883 og anset: ved Rettens Dom af 6 Januar 1897 efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 11 Oktober 1898 efter Straffelovens § 236, jfr. § 37 og 21 og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, i det hele jfr. Straffelovens § 62, med 15 Slag Rotting og ved Rettens Dom af 11 August 1900 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, kfr. § 37, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Hans Rasmussen er født den 8 April 1879 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom. Derimod har han den 14 Oktober 1897 inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager vedtaget og senere afsonet en Bøde stor 40 Kr. for Værtshusuorden. Fremdeles har han i 1899 under en mod ham ved et af Rettens Kriminelkamre indledet Undersøgelse for Vold og Legemsbeskadigelse vedtaget en Bøde stor 50 Kr.

Vilhelm Lund er født den 10 Maj 1882 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom. Derimod har han i 1899 i Rettens Afdelinger for offentlige Politisager vedtaget 2 Bøder, store henholdsvis 60 Kr. for Vold i Henhold til Politivedtægtens § 5 og 70 Kr. i Henhold til Politivedtægtens § 68 og i Midten af September d. A. for Vold mod sin Kæreste ved et af Rettens Kriminelkamre vedtaget en Bøde paa 100 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende.

Arrestanten har tilstaaet, at han sammen med 2 Personer ved Navn Christian Larsen og Niels Nielsen Natten mellem den 4 og 5 Maj d. A. ved Totiden har begaaet et Indbrudstyveri fra Pantelaaner Niels Nielsens Forretningslokaler i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 166, idet han i de 2 andres Paasyn og med deres Hjælp har i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Lokalerne ved Indstigning gennem et Vindue, som han opbrød, hvorefter han stjal ca. 90 Kr. i kontante Penge og en Del Ure til samlet Værdi 420 Kr.

Da denne Arrestants Tilstaaelser stemmer med det i øvrigt fremkomne og navnlig er ganske overensstemmende med de Tilstaaelser, der ere afgivne af de medskyldige, for hvis Vedkommende Sagen blev paadømt ved Rettens Dom af 17 August d. A., findes det herved at være bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i dette Indbrudstyveri paa fornævnte Maade, idet der intet Hensyn kan tages til, at Arrestanten — efter flere Gange at have gentaget denne Tilstaaelse — har tilbagekaldt denne og har afgivet den fuldstændig ubestyrkede Forklaring, at Sandheden var, at han ikke havde deltaget i Indbrudstyveriet, men at han først senere havde stjaalet en Del af det ved Indbrudstyveriet stjaalne fra de 2 fornævnte Personer.

Af det ved dette Tyveri stjaalne er det ved Tiltalte Rasmus Rasmussens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til et til 16 Kr. vurderet Ur, idet han har beholdt og forsøgt paa at pantsætte dette, som han i god

Tro havde købt af Arrestanten — efter at han var bleven klar paa, at Uret var stjaalet.

Ifølge Anmeldelse fra Grosserer Carl Waldemar Lønholdt blev der Natten mellem den 6 og 7 Juni d. A. indbrudsvis stjaalet bl. a. en hans Søn Charles Lønholdt tilhørende Urkæde vurderet til 2 Kr.

Med Hensyn til denne Kæde er det ved Tiltalte Rasmus Rasmussens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste bevist, at han har udvist hælerisk Virksomhed, idet han har modtaget den i Forvaring af Arrestanten og beholdt den, endskøndt han var klar paa, at den var stjaalet.

Arrestanten har erkendt at have foræret Rasmus Rasmussen Kæden og saaledes at have været i Besiddelse af den, men han har paastaaet, at han er kommet i Besiddelse af den paa lovlig Maade.

Da Arrestanten imidlertid har givet forskellige Forklaringer desangaaende, da alle disse Forklaringer ere ubestyrkede og til Dels i Strid med det i øvrigt fremkomne, og da bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til Kæden, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af den stjaalne Kæde efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Endvidere er det ved Arrestantens og de Tiltalte Hans Rasmussens og Lunds egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Under sin Eftersøgning af Arrestanten indfandt Inspektionsbetjent af Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politi Nr. 17 Hütting sig den 20 Juni d. A. paa Arrestantens Broders, Tiltalte Rasmus Rasmussens Bopæl, Jægersborggade Nr. 13, og da han her antraf Arrestanten, anholdt han ham.

Arrestanten fulgte godvillig med Betjenten ned ad Trapperne, men da han i Gadedøren fik Øje paa de Tiltalte Hans Rasmussen og Lund, som havde faaet at vide, at Arrestanten var bleven anholdt, og stode der sammen med 2 under nærværende Sag ikke tiltalte Personer for at se paa, at Arrestanten blev ført bort af Politiet, bestemte Arrestanten sig til at forsøge paa at undvige, og i denne Hensigt kastede han sig ned ad Trappen, der førte ned til Kælderetagen, og forsøgte paa at rive sig løs fra Betjenten.

Hans Rasmussen, Lund og de 2 andre Personer bestemte sig nu til at komme Arrestanten til Hjælp, og i denne Hensigt sprang de ind paa Hütting, som de godt vidste var Politibetjent, endskøndt han ikke var iført Uniform, og slog løs paa ham med deres knyttede Hænder, for at han skulde give Slip paa Arrestanten.

Betjenten vedblev imidlertid med at holde fast paa Arrestanten og fik ham ført ud paa Gaden til Trods for, at de fornævnte 4 Personer, den Gang han gik ned af Trappen fra Gadedøren, trak saa stærkt i ham, at han faldt.

Ude paa Gaden pryglede de paany løs paa Betjenten med deres knyttede Hænder og trak i Arrestanten for at faa ham befriet, ligesom Arrestanten i samme Hensigt slog og sparkede om sig. Betjenten slap alligevel ikke sit Tag i Arrestanten, og da der nu viste sig 2 Politibetjente, løb de 4 Personer deres Vej.

Ved det fornævnte Forhold paaførtes der Hütting en ganske ubetydelig Læsion paa venstre Haands Tommelfinger samt en Seneforstrækning paa højre Haands Tommelfinger; denne Forstrækning varede kun et Par Dage.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanten og de Tiltalte være at anse, Arrestanten efter Straffelovens §§ 229. IV, 238 og 100, Tiltalte Rasmus Rasmussen efter Straffelovens § 238 og de Tiltalte Hans Rasmussen og Lund efter Straffelovens § 100 og dens § 108. II, jfr. § 46, efter Omstændighederne, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Rasmus Rasmussen i 5 Dage og Hans Rasmussen og Lund hver især i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 323. Højesteretssagfører Salomon

contra

Johannes Peter Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 December 1901: Arrestanten Johannes Peter Jørgensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Peter Jørgensen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Johannes Peter Jørgensen, der er født den 4 December 1862 og senest anset ved Rettens Dom af 11 Juni d. A efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 72 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det

---

Færdig fra Trykkeriet den 20 Februar 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

45. Aargang. Højesteretsaaret 1901. **Nr. 46.**

Torsdagen den 13 Februar.

i øvrigt oplyste er overbevist, dels om at have i nogle Dage før den 17de ds. betlet her i Staden, dels om at have overtraadt et ham den 28 August d. A. ved hans Ankomst her til Byen fra Stubbekøbing til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. a. paalagdes ham inden 3 Dage at melde sig ved fornævnte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv, idet han indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 17de d. M. ikke har foretaget nogen Melding til oftnævnte Protokol, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 335. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Sophus Valdemar Mortensen (Def. Bagger),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden og Overtrædelse af Tyendeloven.

Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 23 November 1901: Arrestanten Carl Sophus Valdemar Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale i Bøde til Bjerge-Aasum Herreders Politikasse 10 Kr. foruden denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kiørboe, 10 Kr. Det idømte at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1902: Arrestanten Carl Sophus Valdemar Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og til Bjerge-Aasum Herreders Politikasse bøde 10 Kr. Saa bør han og i Erstatning til Pigen Kamilla Jensine Pedersen betale 300 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Overretssagfører E. Christensen og Højesteretssagfører Levison, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte Carl Sophus Valdemar Mortensen er dømt for Overtrædelse af Tyendeloven, vil Sagen være at afvise fra Højesteret som manglende summa appellabilis.

For det af Tiltalte mod Pigen Kamilla Pedersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Led, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Med Hensyn til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Tyendeloven afvises Sagen. Tiltalte Carl Sophus Valdemar Mortensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fire Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bjerge-Aasum Herreders Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Arrestanten Carl Sophus Valdemar Mortensen, der er født den 17de Juli 1883 og ikke fundet forhen straffet, for Forbrydelse mod Sædeligheden og for Overtrædelse af Tyendeloven, og ere Sagens Omstændigheder efter Arrestantens egen med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse følgende:

Den 20 Oktober 1901 henved Kl. 8 om Aftenen indhentede Arrestanten paa Landevejen mellem Højby og Aarslev Pigen Kamilla Jensine Pedersen, der er født den 3 Februar 1886, og fulgte med hende, hvem han har kendt fra sin Barndom, hen ad Vejen. Der opstod da hos Arrestanten Lyst til at faa Samleje med Pigen, uden at hun havde givet ham Anledning til at tro, at hun vilde indlade sig med ham paa utugtig Maade, og han forsøgte nu et Par Gange at skubbe hende ned i Vejgrøften i den Hensigt at opnaa Samleje med Pigen, men han sagde ikke noget til hende derom, og Pigen ytrede i Anledning heraf blot, at han begyndte at blive noget nærgaaende.

Da de vare komne noget længere hen ad Vejen til et Sted, hvor

der ingen Huse fandtes i Nærheden, greb Arrestanten fat i fornævnte Pige og kastede eller, som han selv har udtrykt det, trak hende med Magt ned i Vejgrøften, saaledes at hun kom til at ligge paa Ryggen op ad Grøfteskraaningen, han løftede derefter hendes Kjole og Skørter op, hvorved hendes Underliv blev blottet, da hun ingen Benklæder havde paa, lagde sig mellem hendes Ben, og efter at have blottet sit mandlige Lem, førte han dette ind i hendes Kønsdele, men han fuldbyrdede ikke Samlejet efter hans Opgivende, fordi han var bange for, at Pigen skulde blive frugtsommelig. Arrestanten har med Hensyn hertil forklaret, at han først skilte sig af med Sæden efter at have sluppet Pigen, hvad der bestyrkes ved hendes Forklaring om, at hun end ikke mærkede, at han gjorde Samlejebevægelser og heller ikke følte, at der gik noget fugtigt fra ham.

Da Arrestanten kastede Pigen ned i Grøften, skreg hun højt om Hjælp, men han lagde da sin Haand over hendes Mund og trykkede hendes Hoved ned mod Græsset, saa at hun ikke kunde skrige, og hun var, da Arrestanten havde lagt sig mellem hendes Ben, ikke i Stand til at klemme disse sammen, ligesom hun ikke var stærk nok til at gøre Arrestanten nogen videre Modstand.

Arrestanten anvendte i øvrigt ikke anden Vold mod hende, men det var mod hendes Villie, at han behandlede som anført, og han har erkendt, at han forstod, at hendes Modstand var alvorlig ment.

Kamilla Pedersen, der efter de foreliggende Omstændigheder maa anses for sædelig ufordærvet og ikke var fuldt udviklet i kønslig Henseende, vil straks og Dagen efter have følt nogen Smerte i sine Kønsdele som Følge af Samlejet, men ifølge en af vedkommende Distriktslæge, der den 23 Oktober 1901 undersøgte hende, samme Dag udstedt Attest, fandtes disse ikke læderede, og er det ikke sandsynligt, at den mod hende udviste Adfærd vil efterlade Følger for hende.

Kamilla Pedersens Fader har under Sagen paastaaet hende tillagt Erstatning hos Arrestanten for den Tort, Ødelæggelse og Forstyrrelse af hendes Forhold, som er tilføjet hende ved Arrestantens foranførte Adfærd.

Forsaavidt Arrestanten dernæst er tiltalt for Overtrædelse af Tyendeloven, er det ved hans egen Tilstaaelse og det øvrige under Sagen oplyste godtgjort, at han, der indtil Maj 1901 tjente som Tyende paa Gaarden Biskopstorp i Skellerups Sogn, har forladt denne Tjeneste og tiltraadt Tjeneste som Tyende hos en Gaardejer i Højby Sogn, uden at han i Overensstemmelse med Paabudet i Tyendelovens § 60 har ladet sin Skudsmaalsbog give Paategning om sin Afgang fra Skellerup Sogn og Tilgang til Højby Sogn.

For det mod Pigen Kamilla Pedersen udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, 1ste Stk., med en Straf som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og vil han for den af ham begaaede Overtrædelse af Tyendelov af 10 Maj 1854 § 60 efter nævnte Lovs § 61 være at anse med en Bjerge-Aasum Herreders Politikasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. Arrestanten vil derhos have at udrede til Pigen Kamilla Pedersen i Erstatning et Beløb, som findes at kunne astsættes til 300 Kr.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter

Straffelovens § 185, sammenholdt med dens § 210, med en Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og for Overtrædelse af Tyendelovens § 60 med en Bøde af 10 Kr. til fornævnte Herreders Politikasse, medens han er frifunden for at betale Erstatning til Kamilla Pedersen, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 333. Højesteretssagfører Hansen

contra

Lars Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 30 November 1901: Arrestanten, Arbejdsmand Lars Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Sagfører Kisbye, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1902: Arrestanten Lars Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. Carlsen og Ch. Skibsted, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Hansen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Lars Hansen, der er født den 20 Januar 1866 og tidligere straffet, senest ifølge Højesterets Dom af 7 Marts 1898 for simpelt Tyveri fjerde Gang begaaet, efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt i Følge Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 14 December 1899 for ulovlig Jagt efter Jagtlovens § 23 med en Bøde

af 90 Kr., tiltales under nærværende fra Ringsted Herreds Ekstraret hertil indankede Sag for Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 5 November f. A. til egen Fordel har solgt en Gaardejer Christen Nielsen af Voldmosegaard tilhørende rød Kvie, som han efter Anmodning af Kreaturhandler Jens Rasmussen, som samme Dag havde solgt Kvien til Nielsen for 185 Kr., havde paataget sig for en Betaling af 1 Kr. 50 Øre at trække fra Ringsted til Ejerens Hjem.

Da Arrestanten nemlig paa Vejen til Voldmosegaard kom trækkende med Kvien gennem Benløse, blev han tiltalt af den der boende Husejer Jens Peter Jensen, som spurgte om Kvien var til Salg, og dette gav Anledning til, at Arrestanten, som ikke tidligere havde tænkt paa at tilvende sig Kvien eller disponere over den, gav sig til at handle om den med Jensen, som sluttelig købte Dyret for 105 Kr. og straks udbetalte dette Beløb, idet Kvien samtidig udleveredes ham, efter at Arrestanten paa Forespørgsel havde opgivet at være Niels Frederiksen fra St. Taastrup pr. Merløse. Arrestanten var ved den paagældende Lejlighed noget beruset, men har erkendt, at han godt vidste, at Kvien ikke var hans, og i det hele alt, hvad han sagde og gjorde.

Da Arrestantens nævnte Forhold skønnes at maatte betragtes som Tyveri, vil han, idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder derfor, være at anse for simpelt Tyveri, femte Gang begaaet, efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Omstændighederne bestemmes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Overensstemmende hermed vil Underretsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at forandre.

Nr. 334. Højesteretssagfører Bagger

contra

Oluf Petersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Brugstyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Januar 1902: Arrestanterne Oluf Petersen og Peder Vilhelm Søht bør straffes: Petersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Søht med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Oluf Petersens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Oluf Petersen og Peder Vilhelm Søht tiltales for Tyveri eller Brugstyveri. Arrestanten Petersen er født den 6te December 1862 og anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 24de Januar 1896 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar, og senest: ved Højesterets Dom af 4de November 1901 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Arrestanten Søht . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste er det godtgjort, at Arrestanten Petersen den 15de Oktober 1901 efter derom med Arrestanten Søht truffen Aftale og i dennes Paasyn har sa sig i Besiddelse af en Skindfarver Ludvig Anton Nielsen tilhørende, til 15 Kr. vurderet Trækkevogn, der stod frit fremme sammen med en Del andre Trækkevogne ved Holmens Bro paa en Plads, hvortil Adgangen var uhindret, og at han derefter, ledsaget af Arrestanten Søht, har trukket Vognen hen uden for en Beværtning i Vestervoldgade, hvor begge Arrestanterne gik ind, og hvor de senere blev anholdt.

Medens Arrestanten Søht, efter at han afgav Tilstaaelse i Sagen, har fastholdt, at Aftalen gik ud paa at stjæle Vognen, som de vilde benytte først til Flytning og senere til deres Handel, har Arrestanten Petersen først tilstaaet, at Aftalen gik ud paa at stjæle Vognen, men senere — og efter at han havde gentaget denne Tilstaaelse i 2 Forhør — har han forandret denne derhen, at det var hans Hensigt at tilbagelevere Vognen, efter at han havde brugt den et Par Dages Tid.

Da denne Forklaring lyder i høj Grad usandfærdig — dels isoleret set, dels naar henses til Arrestantens Fortid — og da den ikke blot er i Strid med Arrestantens oprindelige, i flere Forhør gentagne Tilstaaelser, men ogsaa er i Strid med det i øvrigt oplyste, derunder Medarrestantens Tilstaaelse, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til Arrestanten Petersens nævnte Anbringende, hvorimod det maa antages, at han i tyvagtig Hensigt har sat sig i Besiddelse af den fornævnte Vogn.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanterne være at anse: Petersen efter Straffelovens § 232, sammenholdt med § 64, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og Søht . . . efter Omstændighederne: Petersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar . . .

Fredagen den 14 Februar.

Nr. 189. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christen Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1901: Tiltalte Christen Andersen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 10300 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Andersen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christen Andersen for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Tiltalte er født den 28 Juni 1840 og senest anset ved Højesterets Dom af 5 Februar dette Aar efter Næringsloven af 29 December 1857 § 78 for 9de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og efter samme Lovs § 77 for 1ste Gang begaaet ulovligt Brændevinssalg med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 5200 Kr., ved hvilken Dom nærværende Rets Dom af 24 November f. A. stadfæstedes.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der under 27 April 1880 erhvervede Borgerskab som Værtshusholder her i Staden, men som under 9 Februar 1889 paa Grund af paadragen Restance med Brændevinsafgift frafaldt sin Ret til Brændevinshandel og Brændevinsudskænkning, har i Tiden fra den 12 Januar til den 25 Februar dette Aar i en af ham her i Staden etableret Beværterforretning for Betaling ladet udskænke Brændevin til Fortæring paa Stedet.

Idet det bemærkes, at Tiltaltes Ret til Brændevinssalg alt er ham fradømt ved Højesterets Dom af 17 Maj 1899, vil han i Henhold til foranstaaende være at anse efter Næringsloven af 29 December 1857

§ 78 for 10de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 10300 Kr.

Mandagen den 17 Februar.

Nr. 215. Cyklehandler **Jens Nielsen** (Ingen)

contra

Aktieselskabet **Attila Fahrradwerke,** vorm. E. Kretzschmar & Co. af Dresden-Löbtau (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Cyklehandler Jens Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 317. Advokat Hindenburg

contra

Niels Christian Jensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 9 Oktober 1901: Tiltalte, Husmand Niels Christian Jensen i Maastrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 December 1901: Tiltalte Niels Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Jensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Niels Christian Jensen — der er født i Aaret 1855, og som ved Højesterets Dom af 1 Marts 1894 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Straf dog ved kongelig Reskript af 16 April s. A. blev ham eftergivet — tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Christen Jensen Taagaards Hustru, Birgitte Marie Christensen — hvis nævnte Mand er Bestyrer af »Skræddergaarden« i Mosbjerg, der ejes af hans Morbroder, Andreas Andersen af Taagaard — har edelig forklaret, at hun Natten mellem den 2 og 3 August d. A., da hun var oppe paa Grund af Tandpine, omtrent Kl. 2, paa hvilket Tidspunkt det omtrent var helt lyst, saa »Bejs Niels« — hvorved hun har sigtet til Tiltalte, der, efter hvad han har erkendt, gaar under dette Navn — komme til Gaarden med en Pose over Ryggen og gaa ind ad den aabne Dør til Gaardens Svinestald. Hun kaldte da paa sin Mand og paa ovennævnte Andreas Andersen, der dengang opholdt sig paa Gaarden, og efterat disse to Mænd var gaaede over til Svinestalden, saa Vidnet, at Andreas Andersen, der kom først derhen, havde fat i »Bejs Niels«, der derpaa kom ud af Svinestaldsdøren. Vidnet har derhos under Forhøret genkendt Tiltalte, hvis rette Navn hun ikke kender, som den af hende omforklarede »Bejs Niels«.

Endvidere har nævnte Christen Jensen Taagaard edelig forklaret, at hans Hustru, der paa det nævnte Tidspunkt havde set en Person, i hvem hun kendte »Bejs Niels« komme gaaende forbi Stuehuset over mod Svinestalden og ind i denne, paa Grund heraf kaldte paa ham og Andreas Andersen, og at de da begge gik ud i Svinestalden, hvor de antraf Tiltalte, der ikke bemærkede deres Ankomst, i Færd med at fylde Mel af nogle der værende Kasser over i en Sæk. Andersen greb da fat i Tiltalte og spurgte, hvad han havde at gøre der, hvortil Tiltalte, der derved blev forstyrret i sit Forehavende, kun gentagende ytrede: »Hvad er der i Vejen«, og Vidnet fratog derpaa Tiltalte Sækken, hvori han havde faaet ca. $1^1/_2$ Skp. Mel, hvorefter Tiltalte, hvem Vidnet under Forhøret har genkendt som den, der almindelig kaldes »Bejs Niels«, forlod Ejendommen.

Endelig har nævnte Andreas Andersen afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at han den ommeldte Nat tilfældigvis laa vaagen og hørte nogen komme, og at Christen Jensen Taagaards Hustru, der

var oppe paa Grund af Tandpine, da sagde, at der kom »Bejs Niels« med en Sæk under Armen og gik ind i Svinestalden og hen til Melkassen, hvilket kunde ses fra Vinduet, da Døren til Svinestalden stod aaben af Hensyn til Varmen. Andersen der derpaa stod op og fik et Par Benklæder paa, gik nu over til Svinestaldsdøren og spurgte, hvem det var, uden at han fik Svar, og da han gik ind i Svinestalden, saa han en Person, som han ikke kendte, staa ved Melkassen og fylde Svinemel i en Sæk. Andersen greb da fat i Personen, der havde faaet omtrent 1 Skp. Mel i Sækken, og da han vilde føre ham bort, kom Christen Jensen Taagaard, der ligeledes saa, at Personen havde taget Mel; men denne traadte nu Andersen paa de bare Fødder og fik derved Lejlighed til at rive sig løs og løbe bort. Andersen, der ikke under Forhøret i Tiltalte har kunnet genkende den af ham omforklarede Person, har i øvrigt udsagt, at han har beholdt Melet, og at han derfor ikke har noget Erstatningskrav. Sækken er bragt til Stede under Sagen.

Tiltalte — der under Forhørene tillige har været sigtet bl. a. for nogle andre Tyverier af Fodermel, uden at der i disse Retninger mod hans Benægtelse er tilvejebragt Bevis mod ham — har nu vel vedholdende benægtet den ommeldte Nat at være bleven antruffen i »Skræddergaarden«s Svinestald i Færd med at tilvende sig Svinemel sammesteds, men ved de ovenanførte beedigede Vidneforklaringer maa dette anses at være tilstrækkelig godtgjort, i hvilken Henseende det ogsaa skal bemærkes, at de fra Tiltalte, der har erkendt i afvigte Sommer at have haft et Svin, under Forhørene fremkomne Opgivender om Indkøb af Svinemel til dette, efter de tilvejebragte Oplysninger maa antages i det væsentlige at være usandfærdige.

For sit ommeldte Forhold, der efter det foreliggende maa betragtes som fuldbyrdet Tyveri, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 330. Advokat Hindenburg

contra

Hans Frederiksen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28. December 1901: Arrestanten Hans Frederiksen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Lund, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Frederiksen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Frederiksen, der tiltales for Tyveri, er født den 14 Februar 1872 og anset ved Rettens Dom af 19 Januar 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 11 Januar 1894 efter Straffeloven § 238, jfr. § 241, 1ste Stykke, som for 2den Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 19 November 1898 efter Straffelovens § 230 I eller i Medfør af § 241 II efter § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanten er sigtet dels for at have den 9. Oktober d. A. stjaaet et Aktieselskabet Frederiksholms Tegl- og Kalkværker tilhørende, il 25 Kr. vurderet Messing-Akselleje, som anbragt i et Jernleje laa udenfor et af Aktieselskabets Knusehuse paa et Sted, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret, dels for Dagen efter at have gjort Forsøg paa at stjæle et ganske lignende Akselleje, der berode sammesteds.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 9 Oktober d. A. har solgt et Messing-Akselleje i en Jernhandel paa Nordvestvej, ved hvilken Lejlighed han blev ekspederet af Grosserer Jensens Hustru, Jenny Jørgensen. Ved de af forskellige af Aktieselskabets Funktionærer afgivne beedigede Forklaringer maa det anses for at være bevist, at dette Messing-Akselleje, der er kommet til Stede under Sagen, er identisk med det Selskabet ved fornævnte Lejlighed frastjaalne.

Arrestanten har forklaret, at han er kommet i Besiddelse af Akselleje paa følgende Maade:

Arrestanten, der var ansat som Kusk hos Vognmand Edvard Valdemar Svendsen og havde Kørsel fra Teglværket, kom den paagældende Dag ved Middagstid kørende med sin Vogn paa Enghavevej og skulde ud til Teglværket. Da han var omtrent 300 Al. fra Teglværket, stod han af Vognen for at lade sit Vand og fandt da Lejet, omviklet med en gammel Klud staaende i Grøften op mod Vejkanten. Han bestemte sig nu til at tilegne sig dette, lagde det op paa sin Vogn og solgte det samme Dags Aften i Jernhandelen paa Nordvestvej.

Selve denne Forklaring lyder i høj Grad usandsynlig, idet intet

taler for, at en anden skulde have taget Aksellejet, omviklet det med en gammel Klud og derefter anbragt det paa det af Arrestanten omforklarede Sted.

Endvidere peger den Omstændighed, at Arrestanten den paagældende Dag færdedes paa Værket, paa, at Arrestanten selv har taget Lejet fra det Sted, hvorfra det er stjaalet, hvilket yderligere bestyrkes ved, at Arrestanten selv har erkendt, at han næste Dag ligeledes ved Middagstid har opholdt sig paa dette Sted, hvor han intet havde at gøre, og der hamrede paa et andet udenfor Knusehuset anbragt Leje.

Med Hensyn hertil har Arbejdsmand Jens Andersson — som den sidstnævnte Dag opholdt sig i Knusehuset, men som gik ud i Husets Port, da han hørte, at der blev hamret udenfor — yderligere edelig forklaret, at Arrestanten gav sig til at løbe, saa snart han fik Øje paa Vidnet, og at Arrestanten først kom tilbage, da Vidnet kaldte paa ham.

Medens Arrestanten har benægtet Rigtigheden heraf, har han derimod erkendt, at han ved denne Lejlighed talte med Arbejdsmand Andersson, at Andersson sagde, at der den foregaaende Dag var stjaalet et Akselleje, og spurgte, om Arrestanten havde Brug for saadanne, og at Arrestanten svarede Nej hertil.

Fremdeles har Arbejdsmand Claus Peter Hansen forklaret, at Arrestanten Dagen efter Tyveriet listede om nede ved det paagældende Knusehus og saa sig om til Højre og Venstre.

Endelig taler den løgnagtige Holdning, Arrestanten har indtaget under Undersøgelsen, i høj Grad mod ham, i hvilken Henseende skal fremhæves følgende:

Efter de af Politibetjent Berthelsen og Overforvalter paa Værkerne, Carl Edvard v. Halle, afgivne edelige Forklaringer, erkendte Arrestanten, da han paa Foranledning af fornævnte Arbejdsmand Andersson blev afhørt af Berthelsen og af denne blev sigtet for Tyveriet, at han havde taget eller stjaalet Aksellejet, og han afgav denne Forklaring paa en saadan Maade, at de begge fik det bestemte Indtryk, at han tilstod sig skyldig i Tyveriet.

Under de første af Retten afholdte Forhør erkendte han ogsaa at have tilstaaet sig skyldig i Tyveriet lige overfor Politibetjent Berthelsen, men paastod, at denne Forklaring var urigtig lige saa vel som den Forklaring, han havde afgivet om, at han havde solgt Aksellejet i en Jernhandel paa Nordvestvej. Han paastod, at han var uskyldig, og at det heller ikke var ham, som Arbejdsmand Andersson havde set staa udenfor Knusehuset og hamre paa et Leje. Først i et den 28 Oktober d. A. afholdt Forhør erkendte han, efter at Grosserer Jensens Hustru og Arbejdsmand Andersson vare afhørte, at det var ham, der havde solgt Aksellejet, og at det var ham, Andersson havde set næste Dag, men han vedblev med at nægte, at han ved denne Lejlighed havde hamret paa noget Akselleje; dette erkendte han først at have gjort i et den 8 November d. A. afholdt Forhør.

Om Grunden til, at han den 10 Oktober hamrede paa det andet Akselleje, har Arrestanten endelig afgivet den ganske usandsynlige Forklaring, at han gjorde dette, fordi han, ved at se dette andet Akselleje, blev bange for, at det, han havde solgt den foregaaende

Dag, var stjaalet, og nu vilde skaffe sig Vished herfor, idet han var klar paa, at det første Akselleje maatte være stjaalet, hvis det viste sig, at det andet Akselleje kunde tages ud af det Jernleje, hvori det laa.

Under Hensyn til alt det anførte samt til Arrestantens Fortid, i hvilken Henseende særlig fremhæves, at han ved Rettens fornævnte Dom af 19 November 1898 blev straffet for et noget lignende Tyveri, som det han nu sigtes for at have begaaet, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold; han vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 231, jfr. tildels § 46, eller i Medfør af § 241 II efter § 238, jfr. tildels § 46, som for 4de Gang begaaet og forsøgt Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 336. Højesteretssagfører Lunn

contra

Joseph Nathaniel Beckles (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Tilhold efter Plakat af 19 April 1805.

Frederiksted Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 25 November 1901: Arrestanten Joseph Nathaniel Beckles bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar og efter udstaaet Straf udbringes af Riget ved Politiets Foranstaltning. Saa bør han og udrede de med Aktionen lovlig forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 12 December 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Joseph Nathaniel Beckles til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 25 November 1901 er Arrestan-

ten Joseph Nathaniel Beckles, født paa Barbados og 22 Aar gammel, for Overtrædelse af Tilhold efter Plakat 19 April 1805 anset med 4 Aars Forbedringshusarbejde, og er denne Dom efter domfældtes Begæring og tillige fra det offentliges Side indanket her for Retten.

Sagens ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjorte faktiske Omstændigheder ere følgende:

Efter at Arrestanten havde udstaaet en ham ved denne Rets Dom af 26 Marts 1897 for Tyveri idømt Straf af 2 Aars Forbedringshusarbejde, blev han i Henhold til Dommen udført af Landet ved Politiets Foranstaltning, efter at der under 8 April 1899 til Christiansteds Politiprotokol var givet ham Tilhold om, at han vilde blive anset med en Straf dobbelt saa stor, som den ham ved nævnte Dom idømte, hvis han atter blev antruffen her. Ikke desto mindre lod Arrestanten, da han havde opholdt sig en Maaneds Tid paa Barbados, sig engagere som Immigrant til St. Croix, hvor han ankom i Maj Maaned 1899 og indgik Arbejdskontrakt under Navnet Joseph Yard. Arrestanten vidste, hvad han ved at vende tilbage hertil udsatte sig for, og har angivet som Grund til sin Tilbagekomst, at han ønskede at komme i Besiddelse af noget ham tilhørende Tøj, som han havde efterladt her. Under sit andet Ophold her er Arrestanten ved Frederiksteds Politirets Dom af 15 Juni 1901 for Rapseri anset med 12 Dages Tvangsarbejde, men findes forøvrigt ikke tiltalt eller straffet.

Efter det saaledes foreliggende vil Arrestanten ikke kunde undgaa i Medfør af Plakat 19 April 1805 at anses med Forbedringshusarbejde i dobbelt saa lang Tid som tilforn, altsaa i 4 Aar.

Underretsdommen, der har samme Straffebestemmelser, og som med Rette har fastsat, at Arrestanten efter udstaaet Straf atter skal udføres af Landet ved Politiets Foranstaltning, og paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes i det hele være at stadfæste.

Undersøgelsesdommeren har til Forhørsprotokollen udtalt, at det skyldes Forglemmelse af Meddelelse til ham, at Arrestanten ikke fremstilledes til Forhør før efter Udløbet af 24 Timer efter hans Anholdelse.

Nr. 338. Højesteretssagfører Jensen

contra

Emil Sofus Edvard Holm (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28de December 1901: Arrestanterne Arthur Ove Ørnskov Jørgensen, Marinus Georg Emil Iversen og Emil Sofus Edvard Holm bør straffes hver især med 20 Rottingslag og betale en for alle og alle for en Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emil Sofus Edvard Holms Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men da en af Politilægen, der tidligere har erklæret, at ovennævnte Tiltalte kunde taale Rottingslag, nu efter Dommens Afsigelse afgiven Erklæring gaar ud paa, at Tiltalte lider af en ringe Hjertefejl, hvorfor Straffen foreslaas konverteret, findes Straffen at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Emil Sofus Edvard Holm bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanterne Arthur Ove Ørnskov Jørgensen, Marinus Georg Emil Iversen og Emil Sofus Edvard Holm, der ere fødte henholdsvis den 8de Marts 1885, den 16de Maj 1885 og den 14de April 1884 og ikke fundne forhen straffede, ved deres egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste ere overbeviste om at have den 11te ds. i Forening svigagtig tilegnet sig og forbrugt 195 Kroner, som Arrestanten Holm havde inkasseret for sin Husbond, Direktør Louis Haubroe, ville de være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21, efter Omstændighederne hver især med 20 Rottingslag.

Hermed endte Højesteretsaaret 1901.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Februar 1902.
Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**
Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.